

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GECE DÜNYASI

NO.
1

GİZLİ VAMİR
KARANLIĞIN KIZLARI
BÜYÜLÜ AŞK

L. J. SMITH

New York Times çoksatarı "Vampir Günlükleri" serisinin yazarından

GECE DÜNYASI...

AŞK HIÇ BU KADAR

TEHLİKELİ OLMAMIŞTI

GECE DÜNYASI fiziki bir yer değildir. Bu dünya her yanımızı sarar. Gece Dünyası yaratıkları, insanlar için muhteşem ve karşı konulmaz olmakla birlikte ölümcüldür. En iyi arkadaşın, hatta büyük aşkla bağlandığın biri de onlardan olabilir.

Gece Dünyası'nın kanunları nettir: İnsanlar, Gece Dünyası'nın varlığını asla öğrenmemelidir. Ve Gece Dünyası'ndan olanlar, asla bir insana aşık olmamalıdır. Kanunu çiğneyen, cezasını korkunç bir şekilde öder.

İşte bu öyküler de kanunlar çiğnendiğinde neler olduğunu anlatıyor.

İÇİNDEKİLER

GİZLİ VAMPİR	I
KARANLIĞIN KIZLARI	223
BÜYÜLÜ AŞK	461

GİZLİ VAMPİR

MUCİZELER YARATAN TEMSİLCİM

MARILYN MARLOW'A...

VE JEANIE DANER VE ONUN KADAR HARİKA

TÜM HEMŞİRELERE...

1. BÖLÜM

Yaz tatilinin ilk gününde, Poppy ölmek üzere olduğunu öğrendi.

Pazartesiydi, tatilin ilk gerçek günüydü (çünkü haftasonu sayılmazdı). Poppy o sabah fazlasıyla hafif uyanmış, okul yok diye sevinmişti. Sabah güneşi pencereden sızıyor, yatağın etrafını saran tülleri altın rengine boyuyordu. Poppy tülleri kenara çekip yataktan zıpladı ve birden yüzünü buruşturdu.

Uf! Yine midesi ağrıyordu. Sanki bir şey sırtından çıkmak istercesine içini kemiriyordu. Eğer öne eğilirse ağrısı biraz hafiflerdi.

Ama hayır, diye düşündü Poppy. Yaz tatilimde hastalanmayacağım. Böyle bir şeye asla izin veremem. Tek ihtiyacı, bir parça olumlu düşünce gücüydü.

Acı, yüzüne yayılırken iki büklüm oldu -*olumlu düşün, gerçek!*- sonra zar zor kendisini koridordan turkuaz ve altın renkli fayanslarla kaplı banyoya attı. Önce kusacağını sandı ama sonra ağrı, geldiği

gibi bir anda kayboldu. Poppy sırtını dikleştirip aynadaki darmadağın görüntüsüne zaferle baktı.

“Sen bana takıl kızım, her şey yoluna girecek,” diye fısıldadı aynadaki yansımasına ve kendisine cilveli bir şekilde göz kırptı. Sonra yeşil gözlerini tedirginlikle kısıp aynaya doğru eğildi. Burnunda dört çil vardı. Aslında dürüst olmak gerekirse, ki Poppy North genellikle dürüst biriydi, çiller dört buçuk taneydi. Ne kadar çocukça, ne kadar *-sevimli!* Poppy kendisine dil çıkardıktan sonra darmadağın, bakır rengi, kıvrıkcık saçlarına tarak vurmaya gerek duymadan burnunu havaya dikerek banyodan çıktı.

Mutfağa varana kadar burnu havadaydı ama mısır gevreği yiyen ikiz kardeşi Phillip’i görünce gözlerini yine kıstı. Minik, ince ve kıvrıkcık saçlı olmak -daha doğrusu, çocuk kitaplarında hep gördüğü gibi, düğün çiçeği üzerine oturmuş elflere benzemek- yeterince kötü değilmiş gibi, uzun boylu, Vikingler kadar sarışın ve *klasik yakışıklı* bir ikiz kardeşe sahip olmak... eh, feleğin planlı programlı kötülüklerinden biri değildi de neydi?

“Selam, Phillip,” dedi tehditkar bir sesle.

Kız kardeşinin değişken ruh hallerine alışkın Phillip pek etkilanmiş görünmüyordu. Gözlerini okuduğu gazetenin karikatüründen kaldırıp boş boş bakmakla yetindi. Poppy, kardeşinin çok güzel gözleri olduğunu kabul ediyordu. Kopkoyu kirpiklerin çerçevelediği meraklı, yeşil gözleri vardı. Zaten ikiziyle paylaştıkları tek benzerlik de buydu.

“Selam,” dedi Phillip düz bir sesle. Sonra yine karikatürlerine döndü. Poppy’nin birçok akranı gazetenin ne olduğunu bile bilmezdi ama Phil, gazete okumadan yapamazdı. Poppy gibi o da geçen yıl El Camino Lisesi’nde okumuştı ve Poppy’nin aksine ders yılını ifti-

harla bitirmiş, futbol, hokey ve beyzbol takımlarının yıldızı olmuştu. Aynı zamanda sınıf başkanlığı da yapmıştı. Poppy'nin hayattaki en büyük eğlencelerinden biri, onunla dalga geçmekti. Kardeşinin fazlasıyla kuralcı ve tutucu olduğunu düşünürdü.

Poppy tehditkar bakışlarını sürdürürken kıkırdarak omuz silkti. "Cliff'le annem nerede?" Cliff Hilgard, son üç yıldır üvey babalarıydı, üstelik kuralcılıkta ve tutuculukta Phil'den daha betardı.

"Cliff işe gitti. Annem giyniyor. Bir şeyler yesen iyi olur yoksa annem yine başının etini yiyecek."

"Aman, tamam." Poppy parmaklarının ucunda yükselerek dolabın içini karıştırdı. Sevdiği mısır gevreği kutusunu bulunca elini içine daldırıp bir parça aldı. Kuru kuru yedi.

Hem ne var? Kısa boylu olmak ve elflere benzemek o kadar da kötü değildi. Gevrek kutusunu elinde sallarken birkaç dans adımıyla buzdolabına gitti.

"Ben bir seks perisiyim!" diye şarkı söyledi aksak dans adımlarıyla salınırken.

"Hayır, değilsin," dedi Phillip insanı bezdiren sakinliğiyle. "Ve niye üzerine bir şeyler giymiyorsun?"

Buzdolabının kapısını açan Poppy başını önüne eğerek kendisine baktı. Uyurken giydiği bol tişört hala üzerindeydi. Mini bir elbise gibi hemen her yerini örtüyordu. "Bu benin giysim," dedi sakince dolaptan diyet kola alırken.

O sırada mutfak kapısı tıkladı. Kapıdaki küçük pencereden Poppy kimin geldiğini görebiliyordu.

"Selam, James! Gelsene."

James Rasmussen içeri girerek kordonlu Ray-Ban gözlüklerini çıkardı. Onu gördüğü her seferinde olduğu gibi Poppy'nin kalbine

bir ok saplandı. Son on yıldır onu her gün görmesi bile hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Her sabah karşılaştıklarında göğsü tatlı bir ağrıyla sıkışıyordu.

Sadece oğlanın James Dean’i andıran hafif serseri görüntüsü de değildi bunun sebebi. İpeksi açık kahverengi saçları, hoş ve zeki yüzüyle ters düşen keskin ve soğuk gri gözleri vardı. El Camino Lisesi’nin en yakışıklısıydı ama Poppy için mesele bu değildi. O daha çok James’in *içindeki* ulaşılması zor, gizemli ve merak uyandıran bir şeyi hissediyordu.

Phillip ise daha farklı düşünüyordu. James içeri girer girmez sırtını dikleştirdiğinde yüz ifadesi buz kesti. İki gencin birbirlerinden hiç hoşlanmadığı havadaki elektrikten anlaşılabiliyordu.

Phillip’in tepkisini eğlenceli bulan James hafifçe gülümseyerek “Selam,” dedi.

“Selam,” dedi Phil buzları bir nebze olsun eritmeden. Poppy, kardeşinin kendisini sarıp sarmalayıp odadan çıkarmak istediğini çok iyi biliyordu. Phillip, James ne zaman ortaya çıksa hep aşırı koruyucu erkek kardeşe dönüşürdü. “Eee, Jacklyn’le Michaela nasıl?” diye ekledi tiksintiyle.

James biraz düşündü. “Şey, aslında bilmiyorum.”

“*Bilmiyor musun?* Ah tabii ya, her yaz tatili öncesi kız arkadaşlarından ayrılırsın. Hareket alanın genişliyor tabii, öyle değil mi?”

“Eh tabii,” dedi James, kibarca gülümseyerek.

Phillip saklamadığı bir nefretle gözlerini ona dikti.

Oysa Poppy’nin yüreği keyifle hop edivermişti. Güle güle Jacklyn. Güle güle Michaela. Jacklyn’in sütun gibi bacaklarına, Michaela’nın hava basılmış gibi görünen iri göğüslerine elveda. Bu yaz harika bir yaz olacaktı.

Birçok insan Poppy'yle James'in platonik bir ilişki yaşadıklarını düşünürdü. Bu doğru değildi. Poppy çok uzun yıllar öncesinden beri James'le evleneceklerini biliyordu. İki büyük arzusundan birisi buydu. Diğer arzusu ise dünyayı dolaşmaktı. Gerçi henüz James'in evleneceklerinden haberi yoktu. O hala uzun bacaklardan, manikürlü ellerden, İtalyan tarzı büyük göğüslerden hoşlandığını sanıyordu ama bunların hepsi geçiciydi.

"Bu CD yeni mi?" James'in müstakbel kayınbiraderiyle kötü kötü bakışmasını engellemek için Poppy'nin araya girmesi gerekmişti.

James CD'yi havaya kaldırdı. "Yeni etnik-teknolo tarzında."

Poppy neşelendi. "Ooo, hani şu genizden şarkı söyleyenlerden mi? Dinlemek için *sabırsızlanıyorum*. Hadi gidip dinleyelim." Ama o sırada annesi mutfığa girdi. Poppy'nin annesi, Alfred Hitchcock filmle-
rindeki sarışınlar gibi soğukkanlı ve mükemmel görünen bir kadındı. Yüzündeki tek bir kası bile oynatmadan bakışlarıyla müthiş bir etki yaratırdı. Mutfaktan çıkarken Poppy az daha onunla çarpışıyordu.

"Özür... günaydın!"

"Dur bakalım," dedi annesi, Poppy'yi tişörtünün sırtından yakalayarak. "Günaydın, Phil. Günaydın James," diye ekledi. Phil de günaydın dedi ama James fazlasıyla kibar bir şekilde başını sallayarak selamlamakla yetindi.

"Herkes kahvaltısını yaptı mı?" diye sordu Poppy'nin annesi. Gençler yaptıklarını söyleyince kızına baktı. "Peki ya sen?" diye sordu, Poppy'ye dik dik bakarak.

Poppy mısır gevreği kutusunu sallayınca, annesi yüzünü buruşturdu. "En azından biraz süt eklesen olmaz mı?"

"Böylesi daha güzel," dedi Poppy ama annesi onu omzundan tutup buzdolabına doğru hafifçe itekleyince gidip az yağlı süt kutusunu aldı.

“Özgürlüğünüzün ilk gününde ne yapmayı planlıyorsunuz bakalım?” diye sordu kadın, James’le Poppy’ye bakarak.

“Ah, hiç bilmiyorum.” Poppy, James’e baktı. “Biraz müzik dinleriz, belki tepeye tırmanırız? Ya da plaja gideriz?”

“Nasıl istersen,” dedi James. “Bütün yaz bizim nasılsa.” Sıcak, altın sarısı, muhteşem yaz, Poppy’nin gözlerinin önünde belirdi. Havuz klorunun ve deniz tuzunun kokusunu genzinde hissedebiliyordu. Yaz demek sıcak çimlerin üzerinde sırtüstü yatmaktı. *Üç koca ay*, diye düşündü. Neredeyse sonsuzluk demekti. Üç ay, sonsuz bir süre.

Olan olduğunda tuhaf bir şekilde gerçekten de bunu düşünüyordu.

“Köyde yeni açılan dükkanlara bir göz...” diye başladı ki birden acıyla nefesi boğazında düğümlendi.

Korkunç, içini derinden yakan acı, onu iki büklüm bıraktı. Süt kutusu parmaklarının arasından kaydığında etrafındaki her şey grileşti.

2. BÖLÜM

“Poppy!” Poppy annesinin sesini duyabiliyor ama hiçbir şey göremiyordu. Mutfak zemini, dans eden siyah noktacılarla bulanmıştı.

“Poppy, iyi misin?” Poppy, annesinin telaşla kollarından tuttuğunu hissedebiliyordu. Ağrısı hafifledikçe görme duyusuna yeniden kavuşuyordu.

Doğrulduğunda karşısında James’i gördü. Yüzü neredeyse ifade-sizdi ama Poppy, gözlerindeki endişeyi görebilecek kadar onu tanı-yordu. James’in elinde süt kutusunu tuttuğunu fark etti bir an. Parmaklarının arasından kayan kutuyu muhtemelen havada yakalamış-tı. Ne refleks ama, diye düşündü Poppy dalgın bir şekilde. Gerçek-ten inanılmazdı.

Phillip ayağa kalktı. “İyi misin? Ne oldu?”

“Ben... bilmiyorum.” Poppy etrafına bakınıp omuz silkti. Utan-mıştı. Artık kendisini daha iyi hissettiğinden, mutfaktakilerin kendi-

sine böyle dik dik bakmamasını diliyordu. Ağrıyla baş etmenin yolu onu yok saymaktı, düşünmek değil.

“Aman, aptal bir sancı işte. Sanırım gastro-bilmem-ne. Bilirsiniz işte, yediğim bir şey dokunmuştur.”

Poppy’nin annesi onu sertçe sarstı. “Poppy, bu gastroenterit falan değil. Daha önce de böyle sancı girmişti. Bir ay önce kadar, öyle değil mi? Bu da onun gibi miydi?”

Poppy rahatsız bir şekilde kıvrandı. Aslında ağrısı hiçbir zaman tamamen kaybolmuyordu. Ama yılsonu aktiviteleri sırasında bir şekilde ağrıyı hiçe saymayı öğrenmişti ve artık üstesinden gelmekte ustalaşmıştı.

“Eh işte,” diye savsakladı. “Ama...”

Annesi için bu kadarı yeterliydi. Poppy’nin kollarını hafifçe sıkıp mutfak telefonuna yöneldi. “Doktorlardan hoşlanmadığımı biliyorum ama Dr. Franklin’i arayacağım. Seni bir muayene etmesini istiyorum. Bu öyle ihmal edebileceğimiz bir şey değil.”

“Ama anne, *tatildeyiz...*”

Annesi ahizeyi eliyle kapattı. “Poppy, bunun tartışması bile olmaz. Hadi, git giyin.”

Poppy homurdandı ama itiraz etmesinin bir işe yaramayacağını biliyordu. Düşüncelere dalmış gibi görünen James’e döndü.

“Gitmeden önce biraz şu CD’yi dinleyelim bari.”

James, sanki çoktan unutmuş gibi CD’ye baktı, sonra süt kutusunu masaya bıraktı. Phillip de peşlerinden takip etti.

“Hey dostum, kardeşim giyinirken sen burada bekliyorsun.”

James, arkasına dönmeye bile zahmet etmedi. “Git işine Phil,” dedi neredeyse ilgisiz bir ifadeyle.

“Elini kız kardeşime sürmeyi aklından bile geçirme.”

Poppy odasına girerken sadece başını sallamakla yetindi. Sanki James onu çıplak görmek için yanıp tutuşuyordu. Çekmecesinden şortunu çıkarırken, *ah keşke*, diye düşündü yüzünü ekşiterek. Hala başını salladığı halde şortunu bacaklarına geçirdi. James en iyi arkadaşındı, o da James'in en iyi arkadaşındı. Ama James bugüne kadar bir kerecik bile olsun Poppy'ye dokunma arzusu hissettiğini göstermemişti. Bazen Poppy, James'in onu kız olarak gördüğünden bile şüphe ediyordu.

Bir gün ona göstereceğim, diye düşündü ve kapıdan başını uzatıp James'e seslendi.

James odaya girip ona gülümsedi. Bu gülümsemesine başkaları çok nadiren tanık olabilirlerdi. Alaycı ya da iğneleyici bir sırıtış değildi, daha çok çarpık, hoş, küçük bir gülümsemeydi.

"Doktor meselesi yüzünden kusura bakma," dedi Poppy.

"Yo, yo. Gitmelisin." James ona merakla baktı. "Annen haklı, bunu sen de biliyorsun. Bu iş fazla uzadı. Kilo kaybettin, geceleri uyuyamıyorsun..."

Poppy ona baktığında sarsıldı. Ağrının geceleri arttığını hiç kimseye söylememişti. James'e bile. Ama... bazen James öylesine biliveriyordu. Sanki aklını okuyabiliyordu.

"Seni çok iyi tanıyorum, o kadar," diyerek yan yan Poppy'ye baktı. Sonra CD'nin ambalajını açtı.

Poppy omuzlarını silkip kendisini yatağa attı ve tavanı seyretti. "Keşke annem bir güncük tatil yapmama izin verseydi," dedi. Boynunu kaldırıp kuruntuyla James'e baktı. "Keşke benim annem de seninki gibi olsaydı. Benimki sürekli endişeyle beni *düzeltmeye* çalışıyor."

"Benimki de eve girip çıkmamla bile ilgilenmiyor. Hangisi daha kötü?" dedi James buruk bir sesle.

“Ailen ayrı eve çıkmama izin verdi.”

“Kendilerinin de yaşadıkları binada ama. Çünkü başıma benimle uğraşacak birini dikmekten daha ucuz.” James, gözleri CD çalara taktığı CD’nin üzerinde başını iki yana salladı. “Ailenle ters düşme, kızım. Sandığından çok daha şanslısın.”

Müzik başladığında Poppy bunun üzerine düşündü. İkisi de trans müzikten hoşlanırdı. Avrupa’da yer altından yükselen elektronik müziği bu. James tekno-beat de severdi. Poppy de severdi çünkü çıplak ve pastörize edilmemiş, müziğe gönlünü vermiş insanların ürettiği *gerçek* müzik olduğunu düşünürdü. Bu insanlar paralı değillerdi belki ama tutkuları vardı.

Bununla birlikte dünya müziği, kendisini dünyanın bir parçası gibi hissetmesini sağlıyordu. Bu müziğin yabancılığı, farklılığı hoşuna gidiyordu.

Aslında, belki James’ten de sırf bu yüzden hoşlanıyordu. Farklı olduğu için. Burundi davullarının tuhaf ritmi odayı doldururken başını kaldırıp James’e baktı.

Onu herkesten daha iyi tanırdı ama her zaman önünü kesen, aralarına mesafe koyan *bir şey* de eksik olmazdı. James’te öyle bir şey vardı ki kimsecikler ona kolayca ulaşamazdı.

Başkaları James’in fazlasıyla kibirli, soğuk ya da mesafeli olduğunu düşünürdü ama aslında bunlardan hiçbiri doğru değildi. O sadece... *farklıydı*. Poppy’nin tanıdığı herkesten, okuldaki yabancı öğrencilerden bile farklıydı. Poppy zaman zaman o farklılığa parmağıyla dokunacakmış gibi hissedirdi ama hiç başaramazdı. Ve birkaç defa, özellikle geceleri birlikte müzik dinlerken ya da okyanusu seyredirken Poppy, James’in, sırrını onunla paylaşmak istediğini hissetmişti.

Üstelik eğer James'in bir sırrı varsa ve bunu bir gün kendisiyle paylaşacaksa, açıklanacak gerçeğin çok önemli bir şey olduğunu, bir kedinin konuşması kadar şok edici ama sevimli bir şey olacağını da biliyordu Poppy.

James'in temiz, heykel kadar düzgün yüzüne ve alnına düşen kah-verengi dalgalı saçlarına bakarken onun hüznünlü göründüğünü düşündü.

"Jamie, her şey yolunda, değil mi? Yani evde falan?" Yeryüzünde ona Jamie deme iznine sahip tek kişi Poppy'ydi. Jacklyn ve Michaela bile buna yeltenemezdi.

"Evde ters gidecek ne olabilir ki?" dedi James gülümseyerek ama gözleri gülmüyordu. Sonra önemsizmiş gibi başını salladı. "Merak etme, Poppy. Önemli bir şey yok. Sadece bir akrabamız bizi ziyaret etmekle tehdit ediyor. İstenmeyen bir akraba." Sonra gülümsemesi pırıltılarla gözlerine yansıdı. "Ya da belki sadece senin için endişeleniyorumdur," dedi.

Poppy, "Yok artık daha neler?" diyecekti, ama sonra kendisine engel olamadan, "Gerçekten endişeleniyor musun?" diye sordu.

Poppy'nin ciddiyeti James'i birden çarpmıştı sanki. Gülümsemesi kaybolurken birbirlerine bakakaldılar, başka zaman olsa birbirlerini aşağılayacakları bir andı bu. Sadece birbirlerinin gözlerine bakıyorlardı. James emin değilmiş, hatta neredeyse savunmasızmış gibi görünüyordu.

"Poppy?"

Poppy yutkundu. "Evet?"

James ağzını açtı, sonra aniden ayağa kalkıp 170 wattlık hoparlörlerin sesini ayarlamaya gitti. Geri döndüğünde gri gözleri karanlık ve derindi.

“Tabii, gerçekten hasta olsaydın endişelenirdim,” dedi tatlı tatlı.
“Arkadaşlık da budur, değil mi?”

Poppy, tuttuğı nefesini bıraktı. “Doğru,” dedi neşeyle ve James’e kararlı bir şekilde gülümsedi.

“Ayrıca hasta falan değilsin,” dedi James. “Sadece muayeneden geçmeni gerektirecek küçük bir şeydir. Doktor muhtemelen anti-biyotik ya da kocaman bir iğne falan verecektir,” diye ekledi hınzır bir şekilde.

“Ay, kapa çeneni,” dedi Poppy. İğneden ne kadar çok korktuğuna çok iyi bildiğinden kendisiyle dalga geçiyordu. Poppy’nin aklına iğnenin derisine girdiğı geldiğinde bile...

“İşte annen de geliyor,” dedi James, hafifçe aralık kapıya bakarak. Poppy, onun insanları daha ayak sesleri gelmeden nasıl duyabildiğini anlayamıyordu. Müzik açıldı, üstelik koridor halı kaplıydı fakat az sonra annesi kapıyı iterek içeri baktı.

“Pekala, tatlım,” dedi telaşla. “Dr. Franklin hemen bizi bekliyor. Kusura bakma James ama Poppy’yi götürmem gerekiyor.”

“Sorun değil. Öğleden sonra yine gelebilirim.”

Poppy ne zaman teslim olması gerektiğini bilirdi. Annesinin koluna girip onunla garaja yürüdü, bir yandan da eliyle kocaman bir iğneyi işaret eden James’in şaklabanlıklarını görmezden gelmeye çalışıyordu.

Bir saat sonra Poppy, Dr. Franklin’in muayene masasında yatıyordu. Adamın parmakları nazikçe karnını yoklarken gözlerini hafifçe yumdu. Dr. Franklin uzun boylu, ince ve saçları ağarmaya başlamış bir adamdı. Tam bir kasaba doktoru gibi görünürdü. Gördüğünüz anda güvenebileceğiniz biriydi.

“Burası ağrıyor mu?” dedi doktor.

“Evet ama sanki sırtıma vuruyor. Belki sırtımda bir sinir falan sıkıştı...”

Nazıkçe inceleyen parmaklar hareketlerine devam etti, sonra durdu. Adamın yüzü değişti. Ve o anda, Poppy bir şekilde sinir sıkışması olmadığını anlamıştı. Midesi falan da bozulmamıştı; öyle basit bir şey değildi ve her şey sonsuza kadar değişmek üzereydi.

Dr. Franklin’in söylediği tek şey, “Küçük bir test yapmakta fayda var,” oldu.

Sesi kuru ve düşünceliydi ama Poppy hemen paniklemeye başlamıştı. Bedeninin içinde neler olup bittiğini açıklayamıyor, sanki hemen önünde kara bir kuyu açılıyormuş gibi korkunç bir şey seziyordu.

“Neden?” diye sordu annesi doktora.

“Şey...” Dr. Franklin gülümseyerek gözlüklerini burnunun üst kısmına itti. İki parmağıyla muayene masasında tempo tutuyordu. “Bütün ihtimalleri elemek istiyorum. Poppy üst karnındaki ağrının sırtına vurduğunu, ağrının geceleri daha kötüleştiğini söylüyor. Son zamanlarda iştahı kapanmış ve kilo vermiş. Üstelik safra kesesi de ele geliyor; bu da safra kesesinin büyümüş olabileceği anlamına geliyor. Tabii bütün bunlar bir sürü şeyin belirtisi olabilir ama ultrasonla bütün ihtimalleri elemiş oluruz.”

Poppy rahatladı. Safra kesesinin ne işe yaradığını hatırlamıyordu ama bu organa ihtiyacı olmadığından emindi. Böylesi saçma bir isme sahip olan bir organ o kadar da ciddi bir şey olamazdı. Dr. Franklin pankreas, ciğer şişmesi gibi şeylerden bahsederken annesi de sanki anlıyormuş gibi başını sallayarak onu dinliyordu. Poppy anlamıyordu ama artık içindeki panik kaybolmuştu. Sanki kara delik, üzerine usulca serilen bir örtüyle kapanmıştı.

“Caddenin karşısındaki Çocuk Hastanesi’nde ultrason yaptırabilirsiniz,” diyordu Dr. Franklin. “İşiniz bittikten sonra tekrar buraya gelin.”

Poppy’nin annesi sakın ve ciddi bir şekilde başını sallayarak onaylıyordu. Tıpkı Phil’e benziyordu. Ya da Cliff’e. *Pekala, bunu da halledeceğiz.*

Poppy kendisini azıcık önemli hissetti. Tanıdığı hiç kimse hastanede test yaptırmamıştı.

Dr. Franklin’in muayenehanesinden çıkarken annesi sevgiyle saçlarını karıştırdı. “Evet, Poppet. Kendine bu sefer ne yaptın böyle bakalım?”

Poppy hınzırca gülümsedi. Daha önceki rahatsızlığından artık eser kalmamıştı. “Belki ameliyat olmak zorunda kalırım ve ilginç bir ameliyat izim olur,” dedi annesiyle dalga geçerek.

“Umalım da öyle bir şey olmasın,” dedi annesi, bu fikirden hiç hoşlanmadığını belirten yüz ifadesiyle.

Suzanne G. Monteforte Çocuk Hastanesi, devasa pencereleri ve kavisli hatlarıyla gri renkli, güzel bir binaydı. Poppy, hediyelik eşya dükkanının yanından geçerken düşüncelere daldı. Çocuk hastaları ziyarete gelenlerin son dakikada satın alabileceği oyuncak hayvanlar ve gökkuşağı rengindeki eşyalarla dolu dükkan, belli ki sadece çocuklar içindi.

Dükkandan bir kız çıktı. Poppy’dan birkaç yaş daha büyüktü, belki on yedi, en fazla on sekiz yaşında görünüyordu. Ustaca yaptığı makyajıyla güzel bir kızdı ve kafasına, aslında saç olmadığını belli etmeyen bir bandana takmıştı. Yuvarlak yanakları, eşarbının altından gösterişli bir şekilde sarkan küpeleriyle mutlu bir hali vardı ama Poppy, kıza karşı, içini acıtan bir yakınlık hissetti.

Yakınlık... ve korku. Kız *gerçekten* hastaydı. Gerçi hastaneler de hastalar içindi. Gerçekten hasta insanlar için. Poppy bir anda şu test meselesini halledip oradan çıkıp gitmek istedi.

Ultrason ağırlı bir test değildi ama az da olsa rahatsız ediciydi. Teknisyen, Poppy'nin karnına bir jel sürdü, sonra buz gibi tarayıcıyı karnında gezdirerek içine ses dalgaları gönderdi ve iç organlarının fotoğraflarını çekti. Poppy'nin aklındaysa saçları olmayan güzel kız vardı.

Aklını dağıtmak için yine James'i düşündü. Neden bilmiyordu ama James'i ilk gördüğü an, anaokulundaki ilk gün geldi gözlerinin önüne. Kocaman, gri gözleriyle soluk benizli ve zayıf bir çocuktü. Halinde tavrında öyle tuhaf bir şey vardı ki büyük oğlanlar anında onunla uğraşmaya başlamıştı. Oyun bahçesinde tilkinin etrafını saran av köpekleri gibi James'in etrafında toplanmışlardı. Ta ki Poppy neler olduğunu anlayana kadar.

Henüz beş yaşındayken bile adalet duygusu çok kuvvetliydi. Anında grubun içine dalıp büyük oğlanları kaçırana kadar suratlarını tokatlamış, bacaklarına tekmeler savurmuştu. Sonra James'e dönmüştü.

"Arkadaş olmak ister misin?"

James kısa bir duraksamadan sonra utangaç bir halde başıyla onaylamıştı. Gülümsemesinde tuhaf bir tatlılık vardı.

Poppy kısa zamanda yeni arkadaşının küçük garipliklerini keşfetmeye başlamıştı. Sınıflarındaki kertenkele öldüğünde hiç iğrenmeden ölü hayvanı eline almış ve Poppy'ye tutmak isteyip istemediğini sormuştu. Bunu gören öğretmenleri dehşete düşmüştü.

Üstelik ölü hayvanları nerede bulabileceğini de biliyordu. Bir keresinde boş bir arsada, uzun, sararmış otların arasında yatan bir sürü ölü tavşanı Poppy'ye göstermişti. Doğrusu bu konuda fazlasıyla duygusuzdu.

James büyüdüğünde diğer oğlanlar onunla uğraşmaktan vazgeçmişti. Boyu diğerlerine yetişmişti, ayrıca şaşırtıcı derecede güçlü ve hızlıydı. Üstelik sert ve tehlikeli olduğuna dair bir şöhrete kavuşmuştu. Kızdığında, gri gözlerinde neredeyse insanın ödünü koparan kıvılcımlar çakardı.

Ne olursa olsun Poppy'ye hiç kızmazdı. Yıllar boyunca birbirlerinin en iyi dostu olmuşlardı. Liseye başladıklarında James'in kız arkadaşları olmaya başlamıştı -okuldaki bütün kızlar onu istiyordu- ama ilişkilerini uzun sürdürmezdi. Dahası kızlara hiç bağlanmazdı; kızlar için James gizemli, sırlarla dolu serserinin tekiydi. Sadece Poppy onun içini, içindeki kırılğan ve nazik yanı görebiliyordu.

"Tamam," dedi teknisyen, Poppy'yi düşüncelerinden çıkararak. "İşimiz bitti. Şu jeli temizleyelim."

"Eee, ne gördünüz?" diye sordu Poppy, bir taraftan da monitöre bakarken.

"Ah, doktorun kendisi söyler. Radyologumuz sonuçları değerlendirip doktorun muayenehanesine gönderecek." Teknisyenin ses tonu tamamen nötrdü. O kadar ki, Poppy ona daha dikkatle bakmak zorunda kaldı.

Doktorun muayenehanesine döndüklerinde annesi eski bir derginin sayfalarını karıştırırken Poppy olduğu yerde huzursuzlukla kıpırdanıp duruyordu. Hemşire gelip "Bayan Hilgard," dediğinde ikisi birden ayağa kalktı.

"Ah... şey," dedi hemşire bocalayarak. "Bayan Hilgard, doktor sizinle bir dakikalığına görüşmek istiyor. Yalnız olarak."

Poppy'yle annesi birbirlerine baktılar. Sonra annesi yavaşça elindeki *People* dergisini bırakıp hemşireyi takip etti.

Poppy annesinin arkasından baktı.

İyi de bu ne oluyordu şimdi... Dr. Franklin daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı.

Poppy kalbinin deli gibi attığını fark etti. Hızlı atmıyordu ama çok güçlüydü. Güm... güm... güm! Tam göğsünün ortasında, bütün organlarını sarsıyordu. Her şey gerçek dışı geliyor, kendisini sersemlemiş hissediyordu.

Düşünme bunları. Büyük ihtimalle bir şey yoktur. Bir dergi oku.

Ama parmaklarını istediği gibi hareket ettiremiyordu. Sonunda dergiyi açabildiğinde, gözleri kelimeler üzerinde dolaşsa da anlamları beynine bir türlü ulaşmıyordu.

Bunlar ne konuşuyorlar böyle? *Neler* oluyor? Çok uzun zaman geçti...

Daha da uzun sürecekti. Poppy beklerken iki düşünce arasında bocaladığını fark etti. İlk olasılık; ciddi bir şeyi yoktu. Geri geldiğinde annesi, ciddi bir şeyi olabileceğini düşündüğü için kendisine gülecekti. İkinci olasılık ise bir şeyler gerçekten ters gidiyordu ve iyileşmek için işkence gibi bir tedavi görmek zorunda kalacaktı. Bardağın boş tarafı, dolu tarafı. Bardak doluyorsa komik olacaktı ve bu kadar melodram yarattığı için kendisinden utanacaktı. Ama bardak gerçekten boşsa, bugüne kadar yaşadıkları bir rüya olarak kalacak, sonunda bütün acımasızlığıyla gerçek hayatı tanıyacaktı.

Keşke James'i arayabilseydim, diye düşündü.

Sonunda hemşire gelip seslendi. "Poppy? Hadi gel içeri."

Dr. Franklin'in muayenehanesi ahşap panellerle kaplıydı. Onların da üzerine sertifikaları ve diplomaları asılmıştı. Poppy deri koltuklardan birine oturarak çaktırmadan annesinin yüzünü incelemeye çalıştı.

Annesi sakın görünüyordu. Zorlama bir rahatlıktı gerçi. Gülümseyordu ama tuhaf, hafifçe dengesiz bir gülümsemeydi bu.

Aman Tanrım, diye düşündü Poppy. *Gerçekten* bir terslik var.

“Öncelikle, telaşlanacak bir şey yok,” dedi doktor. Ama bunu duyar duymaz Poppy feci telaşlandı. Avuçları deri koltuğun kollarına yapıştı.

“Ultrason sonuçlarında olmaması gereken küçük bir şey bulduk, o yüzden birkaç test daha yapmamız gerekecek,” dedi doktor yavaş ve ölçülü bir sesle Poppy’yi yatıştırmaya çalışarak. “Testlerden biri için gece yarısından test yapılana kadar hiçbir şey yememen gerekecek. Zaten annen bu sabah kahvaltı etmediğini söyledi.”

Poppy mekanik bir sesle, “Bir tane gevrek yedim,” dedi.

“Bir tanecik mi? Eh, o zaman hiçbir şey yemediğini varsayabiliriz. Testleri hemen bugün yapalım. Sana hastanede bir oda ayarlasak iyi olacak. Şimdi, bu testlere CT taraması ve ERCP adı veriliyor. Sakın uzun adlarını sorma, ben bile söyleyemiyorum.” Adam gülümsedi. Poppy ona bakmakla yetindi.

“Bu testlerin korkulacak hiçbir yanı yok,” dedi doktor nazikçe. “CT taraması röntgen çekmek gibi bir şey. ERCP testinde ise boğazından bir hortum sokup midene ve pankreasına bakacağız. Sonra röntgenlerde çıkması için hortuma enjekte edeceğimiz bir sıvı...”

Adamın dudakları kıpırdamaya devam etti ama Poppy artık kelimeleri duymuyordu. Uzun zamandır ilk defa çok korkuyordu.

İlginç ameliyat izi konusunda şaka yapıyordum, diye düşündü. *Gerçek* bir hastalık istemiyorum. Hastaneye yatmayı ve boğazımdan hortum sarkıtılmasını istemiyorum.

Sessiz bir yalvarışla annesine baktı. Kadın, kızının elini tuttu.

“Büyütülecek bir şey değil tatlım. Eve gidip birkaç eşyayı toplayalım, sonra geri geliriz.”

“Hastaneye *bugün* mü yatacağım?”

“Bence en iyisi bu,” dedi Dr. Franklin.

Poppy, annesinin elini daha da sıktı. Beyni uğulduyordu.

Doktorun ofisinden çıktıklarında annesi, “Teşekkür ederim, Owen,” dedi. Poppy, daha önce annesinin doktora ön adıyla seslendiğini hiç duymamıştı.

Nedenini sormadı. Binadan çıkıp arabaya binene kadar hiç konuşmadılar. Yolda annesi sakın ve hafif bir tonda sıradan şeylerle ilgili sohbet etmeye çalıştığında Poppy cevap vermek için kendisini zorladı. Tüm zamanların en korkunç hastalığı içini sararken her şey normalmiş gibi davranmaya çalışıyordu.

Odasına girip birkaç kitapla pamuklu pijamalarını küçük bavuluna koyarlarken Poppy neredeyse sıradan bir şey soruyormuş gibi, “Peki, doktor neyim olduğunu düşünüyor?” diye sordu.

Annesi hemen cevap vermedi. Gözlerini bavula dikmişti. Sonunda, “Şey, *herhangi* bir sorun olup olmadığından emin değil,” dedi.

“Ama ne düşünüyor? Bir şey düşünüyor olmalı. Üstelik pankreasımla ilgili bir şeyler söylüyordu. Yani sanki pankreasımda bir sorun olduğunu düşünüyor gibiydi. Ben *safrâ kesemle* falan ilgilendiğini sanıyordum. Oysa pankreasımın da buna *dahil* olduğunu bilmiyordum...”

“Tatlım.” Annesi Poppy’nin omuzlarına ellerini koydu. İşte o sırada annesinin ne kadar gergin olduğunu fark etti. Kadın derin bir iç çekti.

“Sadece gerçeği bilmek istiyorum, tamam mı? Neler olup bittiğine dair bir fikrim olsun istiyorum. Bu benim bedenim ve ne aradıklarını bilmek hakkım, öyle değil mi?”

Aslında söylediklerinin ciddiyeti kadar cesur değildi. Asıl duymak istediği Dr. Franklin’in küçük bir sorunu kafasına taktığı, önemli

bir şeyin olmadığıydı. Başına gelebilecek en kötü şeyin, o kadar da kötü bir şey olmadığını duymak istiyordu. Ama öyle bir şey olmadı.

“Evet, bilme hakkın var.” Annesi uzun bir soluk aldıktan sonra ağır ağır konuştu. “Poppy, Dr. Franklin’in tek endişelendiği konu pankreasın. Söylediğine göre pankreastaki bir sorun, safra kesen ya da karaciğerin gibi diğer iç organlarında bir takım değişikliklere neden olabilirmiş. Doktor o değişiklikleri hissedince bir ultrason yaptırmaya karar verdi.”

Poppy yutkundu. “Ve ultrason sonucuna baktığında küçük bir sorun olduğunu söyledi. Ne kadar *küçük* bir sorun?”

“Poppy, bunların hepsi tahmin...” Kızının yüzünü görünce yine iç çekti. İstemese de anlatmaya devam etti. “Sonuçlara göre pankreasında bir şey olabilirmiş. Yani orada olmaması gereken bir şey. Dr. Franklin bu yüzden testleri istedi; yeni testlerle daha emin olacağız. Ama...”

“Orada olmaması gereken bir şey mi? Yani... tümör falan gibi bir şey mi? Kanser... gibi mi?” Tuhaf, bu kelimeleri söylemek ne kadar da zordu.

Annesi başını hafifçe aşağı yukarı salladı. “Evet. Kanser gibi.”

3. BÖLÜM

Poppy'nin tek düşünebildiği, hediyelik eşya dükkanında gördüğü güzel kel kızdı.
Kanser.

“Ama... ama sorunla ilgili bir şey yapabilirler, değil mi?” dedi. Sesi kendisine bile çocukça gelmişti. “Yani, eğer gerekirse, pankreasımı alıp...”

“Ah tatlım, *elbette*.” Annesi Poppy'yi kucakladı. “Sana söz veriyorum; eğer ters bir şey varsa, düzeltmek için ne gerekiyorsa hepsini yapacağız. İyileşmen için dünyanın sonuna kadar giderim. Bunu biliyorsun. Oysa şu anda bir sorun olup olmadığından emin bile değiliz. Dr. Franklin, senin yaşlarında pankreasta tümör görünmesinin çok nadir bir olay olduğunu söyledi. Hem de çok nadirmiş. O yüzden, endişelenme hakkımızı testlerden bir şey çıkana kadar saklı tutalım.”

Poppy rahatladı; içindeki kara deliğin üstü yine örtülmüştü. Ama yine de yüreğine yakın bir yerlerde soğuğu hissedebiliyordu.

“James’i aramam lazım.”

Annesi başıyla onayladı. “Ama kısa kes.”

James’in evini ararken Poppy parmaklarını çapraz yaptı. Lütfen evde ol, lütfen evde ol, diye geçirdi içinden. Neyse ki James bu sefer evdeydi. Telefona, *bir şey olmadığını biliyordum* tavrıyla cevap vermişti ama Poppy’nin sesini duyar duymaz, “Neyin varmış?” diye sordu.

“Bir şey yok... eh, her şey var. Bilemiyorum.” Poppy’nin vahşi kahkahası kendi kulaklarında çınladı. Tam olarak kahkaha sayılmazdı aslında.

“Ne oldu?” diye sordu James sertçe. “Cliff’le mi kavga ettiniz?”

“Hayır. Cliff iş yerinde. Ben hastaneye yatıyorum.”

“Neden?”

“Kanser olabilirmişim.”

Bunu söylemek büyük bir rahatlamayı da beraberinde getirmişti; duygusal bir rahatlamaydı bu. Poppy yine güldü.

Hattın diğer ucuysa sessizdi.

“Alo?”

“Buradayım,” dedi James. Sonra yine konuştu, “Oraya geliyorum.”

“Hayır, hayır, gelmenin bir anlamı yok. Bir dakika sonra evden çıkmam lazım.” James’in hastaneye gelip kendisini görmeye geleceğini söylemesini bekledi ama James bir şey söylemedi.

“James, benim için bir şey yapmanı isteyebilir miyim? Pankreas kanseriyle ilgili bir araştırma yapabilir misin? Elimizde bulunsun.”

“Gerçekten bundan mı şüpheleniyorlar?”

“Henüz emin değiller. Birkaç test daha yapılacak. Umarım iğne kullanmak zorunda kalmazlar.” Yine güldü ama içi ağlıyordu. James’ten içini rahatlatacak bir şeyler söylemesini bekledi.

“İnternette her şeyi bulmaya çalışırım.” James’in sesi duygusuzdu, neredeyse robot gibiydi.

“Sonra beni hastaneden arayabilirsin. Muhtemelen beni arama izin vereceklerdir.”

“Peki.”

“Tamam. Artık gitmem lazım. Annem bekliyor.”

“Kendine iyi bak.”

Telefonu kapatırken Poppy, içindeki boşluğu hissediyordu. Annesi eşikte duruyordu.

“Hadi bakalım, Poppet. Artık yola çıkma zamanı.”

James sessizce oturmuş, neye baktığını görmeden telefona dalmıştı.

Poppy korkuyordu ve o yardımcı olamıyordu. Hiçbir zaman avutucu konuşmalarda iyi olmamıştı. Ne yazık ki doğasında böyle bir şey yoktu. Bunu düşünürken yüzü ekşidi.

Birisini rahatlatabilmek için dünyaya rahat bir bakış açısıyla bakmak gerekirdi. Ve James yanılmalara kanmayacak kadar uzun süre dünyayı tanımıştı.

Gerçi soğuk gerçeklerle baş edebilirdi. Masasının üzerindeki çeşitli eşya yığınına bir kenara çekip dizüstü bilgisayarını açarak internete bağlandı.

Birkaç dakika içinde Ulusal Kanser Enstitüsü’nün sitesini okumaya başlamıştı. Bulduğu ilk dosya “Pankreas kanseri_Hasta” adını taşıyordu. Hemen gözden geçirdi. Pankreasın ne olduğu, hastalığın aşamaları, tedaviler. Öyle abartılacak bir şey yoktu.

Sonra doktorlar için hazırlanan “Pankreas kanseri_Hekim” dosyasını açtı. Daha ilk satırını okuduğunda donakaldı.

Egzokrin pankreas kanseri, nadiren tedavi edilebilir.

Devam eden satırları hızlıca taradı. *Hayatta kalma şansı... diğer organlara sıçrama... kemoterapi, radyasyon terapisi ve cerrahiye rağmen zayıf iyileşme şansı... ağrı...*

Ağrı. Poppy cesur bir kızdı ama sürekli bir ağrı herkesi darmadağın ederdi. Özellikle gelecek umudu fazlasıyla bulanıkken.

James tekrar yazının başına döndü. Hayatta kalma şansı yüzde üçten daha azdı. Kanseri yayılmaya başlamışsa oran yüzde bire düşüyordu.

Daha fazla bilgi olmalıydı. James tekrar arama yaparak birçok gazete yazısı ve tıp makaleleri buldu. Bunlar UKE'de bulunduğu dosyadan daha beterdı.

Hastaların büyük bir çoğunluğu hızlı bir şekilde ölür, diyor uzmanlar... Pankreas kanseri genellikle ameliyat edilemez, hızlıdır ve güçten düşürecek kadar ağırlıdır... Kanseri yayılmaya başlamışsa hastanın üç hafta ile üç ay arasında ölmesi beklenmelidir...

Üç hafta ile üç ay.

James dizüstü bilgisayarının ekranına baktı. Göğsü sıkışıyor, boğazı düğümleniyordu. Görüşü bulandı. Henüz hiçbir şeyin belli olmadığını söyleyerek kendisini kontrol etmeye çalışıyordu. Poppy hala test aşamasındaydı. Bu, kanser olduğu anlamına gelmezdi.

Ama kelimeler beyninde anlamsızlaşıyordu. Bir süredir Poppy'nin bir sorunu olduğunu biliyordu. İçinde bir şeylerin düzgün çalışmadığını hissetmişti. Kızın beden ritminde hafif bir aksaklık olduğunu, kızın doğru dürüst uyuyamadığını sezmişti. Ve o ağrı... Poppy canının yandığında söylemese bile onun acısını hissedebiliyordu. Sadece bu kadar ciddi olduğunun farkına varamamıştı.

Poppy de biliyor, diye düşündü. Derinlerde bir yerde, bir şeylerin ters gittiğini o da biliyor, yoksa ne olduğunu öğrenmemi istemez-

di benden. İyi de benden ne yapmamı bekliyor? Yanına gidip birkaç aya kadar öleceğini söylememi mi?

Ve ben de durup onun ölümünü mü seyredeceğim?

Dudakları dişlerinin üzerinde gerildi. Gülümseliyordu, daha çok vahşi bir yüz ekşimesiydi. On yedi yıldır birçok ölüme tanık olmuştu. Ölümün aşamalarını, son nefesle beynin durması arasındaki farkı, taze bir cesedin hayaletlere özgü gözle görünür bir şekilde solup gidişini biliyordu. Son nefesten beş dakika sonra gözlerin donuklaştığını biliyordu. Bu detayı birçok insan bilmezdi. Öldükten beş dakika sonra insanın gözleri donuklaşır ve grileşirdi. Sonra beden çekmeye başlardı. Yani tam anlamıyla küçülürdü.

Poppy zaten küçücüktü.

James onu incitmekten hep korkmuştu. Poppy çok kırılgandı, oysa James dikkatli olmasa ondan çok daha güçlü olan birini bile kolayca incitebilirdi. Aralarında belli bir mesafe bırakmasının nedenlerinden biri de buydu.

Sadece biri. Ana sebep bu değildi.

Diğer sebebi kendine bile kelimelerle açıklayamıyordu. Yasak olanın sınırlarında dolaşıyor, daha doğmadan önce içine işlemiş kanunlarla yüzleşiyordu.

Gece İnsanları, insanlara aşık olamazdı. Kanunu çiğnemenin cezası ölümdü.

Ama önemli değildi. Şimdi artık ne yapması gerektiğini, nereye gitmesi gerektiğini biliyordu.

James, soğukkanlı ve kararlı bir şekilde interneti kapattı. Ayağa kalkıp güneş gözlüklerini aldı ve gözlerine taktı. Acımasız haziran güneşine çıkarken daire kapısını arkasından çarparak kapattı.

*

Poppy mutsuzca hastanede etrafına bakındı. Öyle berbat bir şey değildi ama yine de soğuktu ve... sonuçta hastaneydi işte. Pembe mavi renkli hoş perdelerin, kapalı devre televizyonun, çizgi karakterlerle süslü yemek menüsünün arkasındaki gerçek buydu. Gerçekten hasta olmadığını sürece geleceğin bir yer değildi hastane.

Ah, hadi ama, dedi kendi kendine. *Birazcık* neşelenmeye çalış. *Poppy-tif* düşünce gücüne ne oldu? İhtiyacın olduğunda *Poppyanna* yanın niye ortaya çıkmıyor? *Mary Poppy-ins* tavrın nerede?

Tanrım, kendi gevezeliğimi kendim susturmak istiyorum, diye düşündü.

Yine de kendisiyle dalga geçerken hafifçe gülümsemeye başladı-ğını fark etti. Üstelik hemşireler de çok hoştu ve yatağı da son derece havalıydı. Yan tarafındaki kumanda sayesinde akla gelebilecek her şeyle girebiliyordu.

Yatakla oynarken annesi odaya girdi.

“Cliff’e acil bir şey olmadığını söyledim; daha sonra uğrayacak. Bu arada, bence üzerini değiştirsen iyi olur, çünkü birazdan testler için gelebilirler.”

Poppy mavi beyaz çizgili gofre kumaştan hastane giysisine baktığında midesinden sırtına vuran acı dolu kasılmayı hissetti. Ve içindeki en derinlerden bir ses, lütfen, henüz değil, hiçbir zaman hazır olmayacağım, diye fısıldadı.

James, arabasını Stoneham yakınlarındaki Ferry Caddesi üzerine park etti. Şehrin güzel yerlerinden biri değildi burası. Los Angeles’a gelen turistler buraya hiç uğramazdı.

Köhne bina yıkılacakmış gibi görünüyordu. Birçok dükkan boşalmış, kırık camları kartonlarla kapatılmıştı. Briket duvarların üze-

rinde soyulmaya yüz tutmuş boyaların üzeri tamamen grafitilerle kaplanmıştı.

Kirli hava bile burada daha yoğunmuş gibi görünüyordu. Havanın kendisi sarı renkliydi ve insanın genzini yakıyordu. Bulaşıcı bir zehir gibi en parlak günler bile buralarda daha karanlık, dolayısıyla gerçek dışı ve tekinsiz görünüyordu.

James binanın arka tarafına yürüdü. Öndeki dükkanların yüklem kapılarından sadece birisinde grafiti yoktu. Üzerindeki tabelada bir yazı yoktu. Sadece siyah bir çiçek resmi vardı.

Siyah bir zambak.

James kapıyı tıklattı. Kapı üç santim kadar aralandığında buruşuk tişörtlü cılız bir çocuk, boncuk gibi gözleriyle kapının ardından baktı.

“Ben geldim, Ulf,” dedi James, kapıyı tekmeleyip içeri girme isteğini bastırarak. Kurtadamlar, diye düşündü. Neden bölgeleri konusunda bu kadar hassas olmak zorundalar ki?

Kapı, James’in içeri süzulebileceği kadar aralandı. Cılız çocuk kapıyı kapatmadan önce dışarıya yine kuşkuyla göz attı.

“Hadi git bir yangın musluğunu falan işaretle,” dedi James omzunun üzerinden çocuğa bakarak.

Burası küçük bir kafeyi andırıyordu. Yan yana dizilmiş ahşap sandalyeli küçük yuvarlak masaların olduğu oda loştu. Hepsi yirmi yaşın altında görünen perişan görüntülü birkaç insan masalarda oturuyordu. Arka tarafta iki kişi bilardo oynuyordu.

James, bir kızın oturduğu yuvarlak masaya yöneldi. Güneş gözüklerini çıkarıp masaya oturdu.

“Selam, Gisèle.”

Kız başını kaldırıp baktı. Koyu renk saçları, mavi gözleri vardı. Çekik, gizemli gözlerine siyah kalem çekilmişti; antik mısır tarzı.

Bir cadı gibi görünüyordu, ki bu bir tesadüf değildi.

“James. Seni özledim.” Sesi yumuşak ve boğuktu. “Bugünlerde neler yapıyorsun?” Masanın üzerindeki yanmayan mumun etrafında, sanki bir kuş tutuyormuş gibi ellerini birleştirdi. Geri çektiğinde mum yanmaya başlamıştı.

“Her zamanki gibi yakışıklı görünüyorsun,” dedi kız, dans eden altın renkli ışıktaki gülümseyerek.

“Sen de harika görünüyorsun. Ama gerçeği duymak istersen, buraya iş için geldim.”

Kız kaşlarını kaldırdı. “Her zaman iş üstünde değil misin zaten?”

“Bu farklı. Sana bir şey hakkında... profesyonel görüşünü sormak istiyorum.”

Kız zarif ellerini açarken parmaklarındaki gümüş yüzükler mum ışığında parıldadı. İşaretparmağında siyah yıldızçiçeği şeklinde bir yüzük vardı. “Güçlerim hizmetindedir. Birisini lanetlemek mi istiyorsun? Yoksa şans ve başarı için mi geldin? Aşk büyüsü istemediğinden adım gibi eminim.”

“Bir hastalığı iyileştirmek için... bir büyü istiyorum. Hastalığa özel bir büyü mü olmalı yoksa daha genel bir iyileştirme büyüsü mü olmalı bilemiyorum. Sanırım genel bir sağlık büyüsü...”

“James.” Kız tembelce kıkırdayıp elini James’in elinin üzerine koydu ve hafifçe okşadı. “Gerçekten gerginsin, öyle değil mi? Seni hiç böyle görmemiştim.”

Doğruydı. Büyük oranda kontrolünü yitirmek üzereydi. Duygularını bastırarak sakinleşmeye çalıştı.

“Nasıl bir hastalıktan bahsediyoruz?” diye sordu Gisèle, James bir şey söylemeyince.

“Kanser.”

Gisèle başını geri atarak kakhaha attı. “Sizin türün kanser olabildiğini mi söylüyorsun yani? Sana inanmıyorum. Her şeyi yutarım ama bir *lamia*’nın insan hastalıklarına yakalandığına beni inandıramazsın.”

Zor kısmı buydu. James sessizce, “Hasta olan, benim türümden değil. Senin türünden de değil. O bir insan,” dedi.

Gisèle’in gülümsemesi silindi. “Dışarıdan biri mi yani? İğrenç bir mahluk? Sen delirdin mi, James?” derken sesindeki boğukluk ve tembellik de kaybolmuştu.

“Kız ne benimle ilgili ne de Gece Dünyası’yla ilgili bir şey biliyor. Kanunlara karşı gelmek istemiyorum. Sadece onun iyileşmesini istiyorum.”

Çekik mavi gözler James’in yüzünü inceliyordu. “Halihazırda kanunları çiğnemediğinden emin misin?” James’in anlamıyormuş gibi görünmekte kararlı olduğunu anlayınca daha alçak sesle ekledi, “Kıza aşık olmadığından emin misin?”

James, yüzünü inceleyen bakışların karşısında kendisini sertleşmeye zorladı. Yumuşak ama tehlikeli bir ses tonuyla cevap verdi. “Benimle dövüşmek istemiyorsan böyle şeyler söyleme.”

Gisèle başını çevirdi. Parmağındaki yüzükle oynuyordu. Mumun ışığı titreyip söndü.

“James, seni uzun zamandır tanıyorum,” dedi başını kaldırmadan. “Başının derde girmesini istemem. Kanunları çiğnemediğini söylüyorsun, ben de sana inanıyorum ama bence bu konuştuklarımızı unutalım. Hemen buradan çık ve bunları hiç konuşmadığımızı varsayalım.”

“Peki ya büyü?”

“Öyle bir büyü yok. Zaten olsa bile sana yardım etmezdim. Şimdi git.”

James çıktı.

Aklına gelen bir olasılık daha vardı. Arabasını Brentwood'a doğru sürdü. Brentwood az önce ayrıldığı yerden kömürle elmas kadar farklıydı. Eski ve hoş bir kerpiç evin önündeki kapalı park yerine girdi. Kırmızı ve mor begonyalar duvarlardan çatıdaki İspanyol kiremitlerine tırmanıyordu, avlunun tam ortasında da bir çeşme vardı.

Bir kemerin altından geçip avluya girdikten sonra karşısına kapısında altın harflerle bir yazı olan ofise geldi. *Dr. Jasper R. Rasmusen*. James'in babası bir psikologdu.

Daha kapı koluna uzanamadan kapı açıldı ve bir kadın dışarı çıktı. Babasının birçok hastası gibi kırklarındaki kadının zengin olduğu, bir tasarımcının elinden çıkmış spor kıyafetleri ve yüksek topuklu sandaletlerinden belli oluyordu.

Kadın, hafif kafası karışmış ve hayallere dalmış gibi görünüyordu. Boynundaysa hızla iyileşen iki küçük nokta vardı.

James ofise girdi. Bir bekleme odası vardı ama danışma yoktu. İçerideki odadan Mozart notaları duyulabiliyordu. James hafifçe kapıyı tıklattı.

“Baba?”

Kapı açıldığında siyah saçlı, yakışıklı bir adam ortaya çıktı. Terzi elinden çıktığı belli gri bir takım elbise ve Fransız manşetli bir gömlek giymişti. Varlığıyla etrafına güç ve kararlılık yayıyordu.

Ama sıcaklıktan eser yoktu. Hastalarıylaayken kullandığı aynı ses tonuyla, “Ne var, James?” diye sordu. Düşünceli, ölçülü ve güvenliydi.

“Bir dakikan var mı?”

Babası Rolex saatine baktı. “Aslına bakarsan, bir sonraki hastam yarım saat sonra gelecek.”

“Seninle konuşmak istediğim bir şey var.”

Babası James'e sertçe baktıktan sonra çenesiyle pofuduk koltuğu işaret etti. James rahatça oturdu ama sonunda koltuğun kenarına oturduğunu fark etti.

"Aklına takılan nedir?"

James, doğru kelimeleri bulmak için çabaladı. Her şey, babasının kendisini anlamasına bağlıydı ama doğru kelimeler hangileriydi? Sonunda dürüst olmaya karar verdi.

"Mesele Poppy. Bir süredir hastaydı ve şimdi kanser olabileceğini söylüyorlar."

Dr. Rasmussen şaşırılmış görünüyordu. "Bunu duyduğuma üzül-düm," dedi ama sesinde üzüntüden eser yoktu.

"Ve kötü bir kansermiş. Korkunç ağrılara sebep oluyor ve yakalananların sadece yüzde biri kurtulabiliyor."

"Çok yazık." Adamın sesi yine üzüntülü değildi ama hafif bir şaşkınlık devam ediyordu. O anda James, babasının şaşkınlığının neden kaynaklandığını anladı. Poppy'nin hastalanmasına şaşırmamıştı; daha çok bunu anlatmak için buraya gelmiş olmasına şaşıırıyordu.

"Baba, eğer kanserse bu öleceği anlamına gelir. Bunun hiç önemi yok mu?"

Dr. Rasmussen parmaklarını birleştirip maun çalışma masasının kıpkırmızı cilasına baktı. Ağır ağır ve ahenksiz konuştu. "James, bunları daha önce de konuşmuştuk. Biliyorsun, Poppy'yle bu kadar yakınlaşman konusunda annen de ben de endişeleniyorduk. Ona... çok... bağlısın."

James, içinde yükselen buz gibi öfkeyi hissedebiliyordu. "Bayan Emma'ya bağlanmam gibi mi yani?"

Babası, gözünü kırpmadan ona baktı. "Onun gibi bir şey."

James, zihninde beliren görüntüleri kovmaya çalıştı. Şu anda Bayan Emma'yı düşünemezdi; meseleye yoğunlaşmalıydı. Babasını ikna etmesinin tek yolu buydu.

“Baba, sana söylemeye çalıştığım şu; Poppy’yle çocukluğumdan beri tanışıyoruz. Benim için çok faydalı biri.”

“Nasıl faydalı? Benim anladığım şekilde bir faydası yok. Onunla hiç beslenmedin, değil mi?”

Midesi bulan James yutkundu. Poppy’yle beslenmek mi? Düşüncesi bile iğrençti.

“Baba, o benim arkadaşım,” diye cevap verdi, tarafsızlığını bir yana bırakarak. “Acı çekmesini seyretemiyorum. Bunu yapamam. Ona yardım etmek için bir şeyler yapmalıyım.”

Babasının yüzü aydınlandı. “Anlıyorum.”

James, şaşırtıcı bir rahatlamayla başının döndüğünü hissetti. “Anlıyor musun?”

“James. Bazı zamanlar insanlara karşı... tutkunu engelleyemezsin. Genelde böyle bir şey yapmana izin vermezdim ama Poppy’yi çok uzun *zamandır* tanıyorsun. Hayatta kalma çabasıyla yaşadığı acı için üzülüyorsun. Eğer çektiği acının süresini azaltmak istiyorsan -o zaman evet- seni anlıyorum.”

James’in rahatlaması anında söndü. Babasına birkaç saniye baktıktan sonra, yumuşak bir sesle konuştu. “Acıdığım için onu öldürmemi mi söylüyorsun? Ustalar’ın bu tür ölümleri yasakladığını sanıyordum.”

“Sadece mantığını kullan ve sağduyulu ol. Doğal görüldüğü sürece hepimiz başka tarafa bakarız. Böylece Ustalar’ı aramamız için bir neden olmaz.”

James ağzında metalik bir tat hissetti. Ayağa kalkıp kısa bir kahkaha attı. “Teşekkürler, baba. Çok yardımcı oldun.”

Babası iğneleyici konuşmasını anlamış gibi görünmüyordu. “Yardımcı olabildiysem ne mutlu bana, James. Bu arada, dairende işler nasıl gidiyor?”

“İyi,” dedi James duygusuzca.

“Peki ya okul?”

“Okul tatile girdi, baba,” dedi James ve dışarı çıktı.

Avluda kerpiç duvarlardan birine yaslandı ve çeşmede sıçrayan suları seyretti.

Bütün seçenekleri tükenmişti. Bütün umutları tükenmişti. Gece Dünyası’nın kanunları böyle söylüyordu.

Eğer Poppy gerçekten hastaysa, ölmesi gerekiyordu.

4. BÖLÜM

Dr. Franklin odaya girdiğinde Poppy iştahsızca yemek tepsisindeki tavuk ve patates kızartmalarına bakıyordu. Testler yapılmıştı. Klostrofobik olması dışında CT taraması sorun değildi ama ERCP tam anlamıyla korkunçtu. Poppy her yutkunuşunda boğazından aşağı sarkıtılan hortumun hayaletini hissedebiliyordu.

“Bu harika hastane yemeğini olduğu gibi bırakacak mısın?” dedi Dr. Franklin dalga geçerek. Poppy ona gülümsemeyi becerdi.

Doktor sıradan şeyler hakkında konuşmaya devam etti. Test sonuçlarıyla ilgili hiçbir şey söylemiyordu ve Poppy’nin, sonuçların ne zaman çıkacağına dair hiçbir fikri yoktu. Gerçi Dr. Franklin’in sonuçları bildiğinden şüphelenmiyor değildi. Battaniyenin altındaki ayağını okşamasında ve gözlerinde nazik bir hal vardı...

Annesine koridorda biraz yürümeyi teklif ettiğinde Poppy’nin şüpheleri arttı.

Doktor anneme söyleyecek. Sonuçları aldı ama benim bilme-
mi istemiyor.

O anda planını yaptı. Esneyip “Tamam anne, benim de biraz uy-
kum geldi,” dedi. Sonra başını yastığa koyup gözlerini yumdu.

Doktorla annesi gittikten sonra yataktan çıktı. Kapıdan başını
uzatıp ileride başka bir koridora sapsmalarını izledi. Sonra çoraplı
ayaklarıyla sessizce onları takip etti.

Hemşirelerin danışma masasına geldiğinde birkaç dakika oya-
lanmak zorunda kaldı. Hemşirelerden biri merakla kendisine baktı-
ğında, “Sadece bacaklarımı açıyorum,” dedi ve öylesine yürüyormuş
gibi yaptı. Hemşire, dosyalardan birini alıp bir hastanın odasına gi-
rince de koridor boyunca aceleyle yürüdü.

Koridorun sonunda bir bekleme odası vardı, burayı daha önce
de görmüştü. Bir televizyon ve bekleyenlerin rahatını sağlamak için
tam bir mutfak teşkilatı vardı. Kapı hafif aralık olduğundan Poppy
yavaşça yaklaştı. Dr. Franklin’in alçak sesle mırıldanmalarını duya-
biliyordu ama ne söylediği anlaşılmıyordu.

Poppy dikkatli bir şekilde iyice yaklaştı. İçeri bir göz atmayı de-
nedi.

Oysa daha fazla dikkatli olmasına gerek olmadığını anladı. Oda-
daki herkes başka şeylerle uğraşıyorlardı ve çok meşguldüler.

Dr. Franklin kanepelerden birine oturmuştu. Yanında gözlükle-
rini bir zincirle boynuna asmış, doktor önlüklü Afro-Amerikan bir
kadın vardı.

Diğer kanepedeyse Poppy’nin üvey babası Cliff oturuyordu. Nor-
malde mükemmel görünen koyu renk saçları dağılmıştı ve çenesini
sıkıp duruyordu. Kollarını Poppy’nin annesine sarmıştı. Dr. Frank-
lin, bir eli annesinin omzundayken ikisiyle konuşuyordu.

Ve Poppy'nin annesi ağlıyordu.

Poppy eşikten geri çekildi.

Aman Tanrım. Gerçekten kanserim.

Daha önce annesinin ağladığını hiç görmemişti. Büyük anneleri öldüğünde, babasından ayrıldığında bile annesi ağlamamıştı. Poppy'nin annesi her şeyle baş etmek konusunda ustaydı; hatta hayatı boyunca tanıdığı en iyi *baş ediciydi*.

Ama şimdi...

Kanserim. Resmen kanserim.

Yine de belki o kadar kötü durumda değildi. Annesi şoka girmişti, tamam, bu gayet doğaldı ama bu, Poppy'nin *öleceği* falan anlamına gelmiyordu ki. Modern tıp ve ilaçlar diye bir şey vardı.

Bekleme odasından küçük adımlarla uzaklaşırken sürekli bunu kendi kendine tekrarlıyordu.

Yeterince hızlı olamadı. Kulak mesafesinden çıkamadan önce annesinin karmaşık duygular içerisindeki çılgınlığını duydu.

“Bebeğim benim. Ah, benim minik kızım.”

Poppy donakaldı.

Sonra Cliff kızgınlıkla bağırdı, “Yapılacak *hiçbir* şey olmadığını mı söylüyorsunuz?”

Poppy kendi nefesini hissedemiyordu. Hiç düşünmeden yine kapağı yaklaştı.

“Dr. Loftus bir onkolog; bu kanser türünün uzmanıdır. O size, benden daha iyi anlatacaktır,” diyordu Dr. Franklin.

Sonra yeni bir ses, öteki doktorun sesi duyuldu. İlk başta Poppy hiç anlayamadığı bir takım terimler duydu; adenokarsinom, dalak veni oklüzyonu, üçüncü aşama. Tıbbi jargon. Sonra Dr. Loftus daha anlamlı konuşmaya başladı, “Basitçe anlatmak gerekirse, asıl sorun

tümörün yayılmış olması. Akciğere ve pankreasın etrafındaki lenf bezlerine sıçramış. Bu da alınamayacağı anlamına geliyor. Yani ameliyat edemeyiz.”

Cliff hemen atıldı, “Ama kemoterapi...”

“5-fluororasil denen bir şeyle birlikte radyasyon ve kemoterapi kombinasyonunu deneyebiliriz. Bu tedavi yöntemiyle sonuçlar elde ettiğimiz oldu fakat sizi yanıltmak istemem. En iyi ihtimalle, bu tedavi bile hayatını en fazla birkaç hafta uzatır. Şu aşamada daha geçici çözümleri araştırıyoruz. Acısını azaltmak ve kalan zamanının *kalitesini* arttırmak için. Bunu anlayabiliyor musunuz?”

Poppy, annesinin yutkunarak hıçkırıldığını duyabiliyordu ama hareket edemiyordu. Sanki radyodaki piyeslerden birini dinliyordu. Sanki bu konuşulanların kendisiyle hiç ilgisi yoktu.

Dr. Franklin onun bıraktığı yerden devam etti. “Güney California’da bir takım araştırma protokolleri var. Bağışıklık tedavisi ve kriyojenik cerrahi deneyleri yapıyorlar. Tabii yine geçici bir tedaviden bahsediyoruz.”

“Kahretsin!” Cliff’in sesi bekleme odasında patladı. “*Küçük* bir kızıdan bahsediyorsunuz! Kimse fark etmeden nasıl bu... bu üçüncü aşamaya gelebildi? Bu çocuk daha iki gün önce bütün gece dans ediyordu.”

“Bay Higard, çok üzgünüm,” dedi Dr. Loftus. Sesi o kadar yumuşaktı ki, Poppy kelimeleri zar zor seçebiliyordu. “Bu kanser türüne sessiz hastalık deriz, çünkü iyice ilerleyene kadar çok az belirti gösterir. Zaten yaşama oranı da bu yüzden çok düşük. Ve Poppy’nin meslek hayatım boyunca bu hastalığa yakalandığına tanık olduğum ikinci çocuk olduğunu söylemeliyim. Dr. Franklin, doğru ve hızlı bir teşhisle ona testler yapması isabetli olmuş.”

“*Bilmeliydim,*” dedi Poppy’nin annesi boğuk bir sesle. “Onu daha önce kontrole getirmeliydim. Onu... daha önce...”

Birden bir patlama sesi geldi. Poppy görünmemesi gerektiğini unutarak odaya baktı. Annesi önündeki sunta sehpayı üst üste yumrukluyordu. Cliff de onu durdurmaya çalışıyordu.

Poppy geri çekildi.

Tanrım, buradan hemen çıkmam lazım. Buna dayanamam. Bunu seyrede mem.

Dönüp koridorda gerisin geri yürüdü. Yürüyebiliyordu. Her zamanki gibi. Bacaklarının hala çalışıyor olması bile mucizeydi.

Ve etrafındaki her şey de her zamankinin aynısıydı. Hemşire bankosu hala Bağımsızlık Günü süslemeleriyle kaplıydı. Bavulu hala, oturulacak kadar geniş pencere pervazında duruyordu. Ayağının altındaki parke zemin hala sertti.

Her şey aynıydı... ama bu nasıl olabilirdi ki? Duvarlar nasıl hala ayakta durabiliyordu? Yan odadaki televizyon hala nasıl bağırabiliyordu?

Öleceğim, diye düşündü Poppy.

Tuhaf bir şekilde, korkmuyordu. Korkmaktan çok şaşkıındı. Ve tek kelimeyle bütün düşünceleri bölünürken tekrar tekrar durumu na şaşıırıyordu.

Bu benim suçum -öleceğim- çünkü doktora daha erken gitmedim.

Cliff benim için, *kahretsin* dedi -öleceğim- oysa küfredecek kadar benden hoşlandığını bilmiyordum.

Zihni deli gibi çalışıyordu.

İçimdeki bir şey, diye düşündü. *İçimdeki* bir şey yüzünden öleceğim, tıpkı yaratık filmindeki gibi bir şey var içimde. Şu anda içimde. İçimde bir şey var.

Ellerini midesinin üzerine koydu, sonra tişörtünü çekip karnına baktı. Cildi yumuşak ve pürüzsüzdü. Acı hissetmiyordu.

Ama içimde ve bunun yüzünden öleceğim. Yakında öleceğim. Ne kadar yakın olduğunu merak ediyorum. Bu konuda bir şey söylediklerini duymadım.

James'e ihtiyacım var.

Eli sanki kendisine ait değilmiş gibi Poppy telefona uzandı. Numarayı çevirirken *lütfeñ orada ol*, diye dua ediyordu.

Ama bu sefer duası tutmadı. Uzun uzun çaldıktan sonra telesekreter çıktığında Poppy kısa bir mesaj bıraktı, "Beni hastaneden ara." Sonra ahizeyi yerine koyup yatağın yanındaki su dolu plastik sürahiye baktı.

Yakında eve gelir, diye düşündü. Sonra beni arar. O zamana kadar sabretmem gerekiyor.

Poppy bunu neden düşündüğünü bilmiyordu ama bir anda hayatının bütün amacı bu olmuştu. James'le konuşana kadar sabretmek. O zamana kadar hiçbir şey düşünmesi gerekmiyordu; sadece hayatta kalmaya bakmalıydı. James'le konuştuktan sonra ne hissetmesi gerektiğini daha iyi anlayabilir, ne yapması gerektiğine karar verebilirdi.

Kapı hafifçe tıkladı. Poppy sıçrayarak başını çevirdiğinde annesiyle Cliff'in geldiğini gördü. Bir anlığına sadece yüzlerine odaklanabildi, sanki yüzleri boşlukta uçuşuyordu.

Annesinin kızarmış gözleri aynı zamanda şişmişti. Cliff'in yüzü buruşuk, beyaz bir kağıt gibi solmuştu ve çenesindeki kirli sakal, yarattığı gölgeyle tam bir zıtlık yaratıyordu.

Aman Tanrım, yoksa bana *söylemeye* mi geldiler? *Yapamazlar*, beni buna zorlayamazlar.

Poppy ılınlar gibi oradan kaçmak istiyordu. Paniğın sınırlarındaydı.

Ama annesi, “Tatlım, birkaç arkadaşın seni görmeye gelmiş. Phil, onları bugün öğleden sonra arayıp hastanede olduğunu duyurmuş, yeni geldiler,” dedi.

James, diye düşündü Poppy, göğsünden bir ağırlık kalkarken. Ama eşikten giren kalabalığın arasında James yoktu. Grup, daha çok okuldaki kızlardan oluşuyordu.

Önemli değil. James nasıl olsa daha sonra arar. Şu anda bunu düşünmeme gerek yok.

Aslında odayı dolduran bu kadar ziyaretçiyle düşünmek zordu. Ve bu iyi bir şeydi. Bir parçası Neptün’den bile uzaktayken oturup onlarla konuşabilmesi inanılmazdı ama konuştu. Ve konuşmalar, beynini susturmasına yardımcı oldu.

Ciddi bir hastalığı olduğu konusunda arkadaşlarının hiçbir fikri yoktu. Ağabeyliğinin doruklarındaki Phil bile nazik ve ilgiliydi ama durumunun farkında değildi. Partiler, paten kayma, müzik, kitaplar gibi bir sürü sıradan şey hakkında konuştular. Bütün bunlar sanki Poppy’nin eski hayatına dair, yüzyıllık şeylerdi.

Cliff bile konuşuyordu, hatta annesiyle flört ettiği günlerden beri en nazik tavrıyla davranıyordu.

Ama sonunda ziyaretçiler gitti ve Poppy annesiyle baş başa kaldı. Annesi hafifçe titreyen elleriyle her fırsatta Poppy’ye dokunuyordu. Bilmeseydim bile kesin anlardım, diye düşündü Poppy. Bu kadin hiç annem gibi davranmıyor.

“Sanırım bu gece yanında kalacağım,” dedi annesi. Sanki buna bir anda karar vermiş gibi göstermeye çalışıyordu. “Hemşire pence-
renin yanındaki koltukta uyuyabileceğimi söyledi; aslında anne ba-

balar kalabilsin diye koymuşlar. Sadece eve gidip bir şeyler alsam mı diye düşünüyorum.”

“Bence git,” dedi Poppy. Söyleyebileceği başka bir şey yoktu ve hala bilmiyormuş gibi davranıyordu. Öte yandan kuşkusuz, annesinin de biraz yalnız kalmaya, bu hastalıktan uzak durmaya ihtiyacı vardı.

Annesi henüz odadan çıkmıştı ki çiçekli bluzu ve yeşil hemşire pantolonuyla bir hemşire gelip Poppy’nin ateşini ve tansiyonunu kontrol etti. O da gittikten sonra Poppy yalnız kaldı.

Geç olmuştu. Televizyonun sesini hala duyabiliyordu ama çok uzaktan geliyordu. Aralık kapıdan koridorun loş olduğunu görebiliyordu. Sanki bütün koğuş sessizliğe boğulmuştu.

Kendisini *çok* yalnız hissetti. Ağrısı yine içini kemiriyordu. Karındaki yumuşak derinin altındaki tümör, varlığını hissettiriyordu.

Daha da beteri James aramamıştı. Nasıl aramazdı? Ona ihtiyacı olduğunu bilmiyor muydu?

Daha ne kadar sabredebileceğinden emin değildi.

Belki en iyisi uyumaya çalışmaktı. Bilincini yitirmek. İşte o zaman *düşünmek* zorunda kalmazdı.

Ama ışığı söndürüp gözlerini yumduğu anda hayaletler etrafını sardı. Güzel ama kötü kızları falan görmüyordu. İskeletler geliyordu gözlerinin önüne. Tabutlar. En kötüsü de sonsuz bir karanlık.

Ölürsem *burada* olmayacağım. Herhangi bir yerde olacak mıyım? Yoksa hiçbir yerde var olmayacak mıyım?

Var olmamak, bugüne kadar aklına gelen en korkunç şeydi. Şu anda elinde olmadan sürekli bunu düşünüyordu. Kontrolünü kaybediyordu. Dörtmala bir korku onu tüketiyor, zımpara gibi sert örtiler ve ince battaniyesi altında titremesine neden oluyordu. Öleceğim, öleceğim, öleceğim!

“Poppy.”

Gözleri ardına kadar açıldı. Karanlık odadaki silueti bir an çıkaramadı. Azrail’in kendisini almaya geldiğini düşünmeden edemiyordu.

Sonra, “James?” dedi siluete.

“Uyuyup uyumadığından emin olamadım.”

Poppy ışığı yakmak için uzandı ama James, “Hayır, bırak kapalı kalsın. Hemşirelerin yanından gizlice geçmek zorunda kaldım, bu kadar geldikten sonra beni dışarı atmalarını istemiyorum,” dedi.

Poppy yutkunarak battaniyesine sıkı sıkı tutundu. “İyi ki geldin,” dedi. “Gelmeyeceğini sanmıştım.” Aslında James’in kollarına atılıp hıçkırı hıçkırı ağlamak istiyordu.

Ama öyle bir şey yapmadı. Daha önce hiç öyle bir şey yapmaması önemli değildi; *James’teki* bir şey onu durduruyordu. Yine ne olduğunu tam olarak kestiremiyordu ama neredeyse... korktuğunu hissediyordu.

Duruş şekli? Karanlıkta yüzünü görememesi? Tek bildiği James’in bir anda yabancı biri gibi görüldüğüydü.

James arkasını dönüp ağır kapıyı kapattı.

Karanlık. Sadece pencereden çok az bir ışık geliyordu. Poppy tuhaf bir şekilde hastanenin ve dünyanın geri kalanından çok uzak kaldığını hissetti.

Oysa James’le yalnız kalmak, onun kendisini her şeyden koruyacağını bilmek, iyi hissetmesine neden olmalıydı. Sadece onu tanıyamadığı hissinden tuhaf bir şekilde sıyrılamıyordu.

“Test sonuçlarını biliyorsun,” dedi James sessizce. Bu bir soru değildi.

“Annem bildiğimi bilmiyor,” dedi Poppy. Çılgılık atmak isterken nasıl böyle sakin konuşabiliyordu? “Doktorlar onlara anlatırken ku-

lak misafiri oldum... James, ben kanserim. Ve... durum kötü; kötü bir kanser türüymüş. Çoktan başka organlarıma sıçradığını söylediler. Dediklerine göre ben yakında..." Beyninde çınlasa da son kelimeyi bir türlü söyleyemedi.

"Öleceksin," dedi James. Hala sakın ve dengeli görünüyordu. Duygusuzdu. "Konu hakkında biraz araştırma yaptım," diye devam etti pencereye yürüyüp dışarı bakarken. "Ne kadar kötü olduğunu biliyorum. Makalede çok büyük bir ağrı çekildiğinden bahsediyordu. Ciddi bir ağrı."

Poppy'nin nefesi sıklaştı, "James."

"Bazen sadece ağrıyı azaltmak için ameliyat yapmaları gerekiyor. Buna rağmen ne yaparlarsa yapsınlar seni kurtaramayacaklar. Kanını kimyasallarla yıkayıp radyasyona tutabilirler ama yine de öleceksin. Muhtemelen yaz bitmeden önce."

"James..."

"Bu senin son yazın olacak!"

"*James, Tanrı aşkına!*" Poppy neredeyse çığlık atmıştı. Battaniyeye daha sıkı sarılan Poppy titreyerek havayı yutmaya çalışıyordu. "Bana bunu niye yapıyorsun?"

James dönüp tek bir hareketle bileğini tuttu, parmakları plastik hastane bilekliği kapatıyordu.

"Sana yardım edemeyeceklerini anlamanı istiyorum," dedi öfkeyle. "Bunu anlıyor musun?"

"*Evet, anlıyorum,*" dedi Poppy. Kendi sesindeki tizleşen korkuyu duyamıyordu. "Ama bana bunu söylemek için mi buraya geldin? Beni öldürmek mi istiyorsun?"

James'in parmakları bileğini daha çok sıkıldığında canı yandı. "Hayır! Seni kurtarmak istiyorum." Sonra derin bir soluk alıp bu sefer

sessizce ama daha az öfkeli tekrar etti. “Seni kurtarmak istiyorum, Poppy.”

Poppy birkaç saniye boyunca ciğerlerine hava doldurup boşaltmakla uğraştı. Hıçkırıklara boğulmadan bunu yapabilmesi çok zordu. “Ama kurtaramazsın,” diyebilirdi sonunda. “Kimse beni kurtaramaz.”

“İşte orada yanılıyorsun.” Yavaşça kızın bileğini bırakıp yatağın kenarındaki demire tutundu. “Poppy, sana söylemem gereken bir şey var. Benimle ilgili.”

“James...” Poppy’nin nefesi düzelmişti ama ne diyeceğini bilemiyordu. Tek düşünebildiği, James’in delirmiş olabileceğiydi. Her şey bu kadar sarpa sarmasaydı bir şekilde gurur bile duyabilirdi. James bütün o mükemmel soğukkanlılığını onun için yitirmişti. Hastalığı yüzünden düzgün düşünemeyecek kadar öfkelenmişti.

“Beni gerçekten umursuyorsun,” dedi Poppy yumuşakça, yarı hıçkırık yarı kahkaha ile tuhaf bir nida eşliğinde. Sonra elini James’in elinin üzerine koydu.

James ise karşılık olarak kısa bir kahkaha attı. Elini çevirip Poppy’nin elini sıkıca kavradı; sonra geri çekti. “Hiçbir fikrin yok,” dedi ters ve düz bir sesle.

Pencereden dışarı bakarken ekledi, “Benim hakkımda her şeyi bildiğini sanıyorsun ama yanılıyorsun. Benimle ilgili bilmediğin çok önemli bir şey var.”

Poppy iyice uyuşmuştu. Ölmek üzere olan *kendisiyken* James’in neden ısrarla kendisi hakkında konuşmak istediğini anlayamıyordu. “Bana ne istersen anlatabilirsin. Bunu biliyorsun,” derken ona karşı nazik olma gücünü toplayabildi.

“Ama bu kolayca inanabileceğin bir şey değil. Kanunlara karşı bir şey olduğundan bahsetmiyorum bile.”

“Kanunlar mı?”

“Kanunlar. Bizim kanunlarımız sizinkilerden farklıdır. İnsanların kanunları bizim için de önemli tabii ama kendi kanunlarımızı asla çiğneyemeyiz.”

“James,” dedi Poppy sebebini bilmediği bir dehşetle. James *gerçekten* deliriyordu.

“Nasıl söyleyebileceğimi bilmiyorum. Kötü bir korku filmindeki karakterler gibi hissediyorum kendimi.” Omuzlarını silkip arkasına dönmeden devam etti, “Bunun kulağa nasıl geldiğini çok iyi biliyorum, ama... Poppy, ben bir vampirim.”

Poppy bir an sessizce yatağında oturdu. Sonra çılgınlar gibi el yordamıyla komodine uzandı. Hilal şeklindeki küçük plastik hap kapları eline geçtiğinde, hepsini James’e doğru fırlattı.

“Seni *aşağılık herif!*” diye çığlık atarken fırlatacak başka bir şeyler aranıyordu.

5. BÖLÜM

Poppy karton kapaklı bir kitabı fırlattığında James eğildi. “Poppy!” “Seni pislik! Seni yılan! Bunu bana *nasıl* yaparsın? Seni şımarık, bencil, az gelişmiş...”

“Şşşt! Seni duyacaklar!”

“Duysunlar! Hastanedeyim, öleceğimi henüz öğrenmişim ve senin tek düşünebildiğin alçakça şakalar yapmak. Aptalca, hastalıklı şakalar. Buna *inanamıyorum*. Bunun *eğlenceli* olduğunu mu düşünüyorsun?” Bağırırmaktan nefesi tıkanmıştı. Parmağını dudaklarına götürüp onu susturmaya çalışan James, pes edip kapıya doğru baktı.

“İşte hemşire geliyor,” dedi.

“İyi. Ben de seni buradan *atmasını* isteyeceğim,” dedi Poppy. Öfkesi aniden söndüğünde, gözyaşlarına boğuldu. Kendisini hiç bu kadar aldatılmış ve terk edilmiş hissetmemişti. “Senden nefret ediyorum, biliyorsun değil mi?” dedi.

Kapı açıldı. Çiçekli bluz ve yeşil hastane pantolonlu hemşire gelmişti. “Bir sorun mu var?” dedi kadın ışığı yakarken. Sonra James’i gördü. “Dur bakalım; sen aileden birine benzemiyorsun,” dedi. Gü-lümsüyordu ama sesindeki otorite ortaya çıkmak için hazırda bekliyordu.

“Ailemden değil ve buradan çıkarılmasını istiyorum,” dedi Poppy.

Hemşire, Poppy’nin yastıklarını kabarttıktan sonra nazikçe alnına dokundu. “Sadece aileden biri gece kalabilir,” dedi James’e bakarak.

Poppy, gözlerini televizyona dikip James’in gitmesini bekledi ama James gitmedi. Yatağın etrafından dolaşıp hala Poppy’nin örtülerini düzeltmeye devam eden hemşirenin yanına gittiğinde kadın başını kaldırıp baktı. Sonra kadının elleri yavaşlayarak sonunda hareket etmeyi bıraktı.

Poppy kafasını çevirdiğinde şaşırıp kaldı.

Kadının gözleri James’e kilitlenmişti. Işık da yandığı için Poppy, James’in yüzünü artık görebiliyordu. Yine onu tanıyamadığına dair tuhaf hisse kapılmıştı. Çok solgundu ve yüzünde neredeyse acımasız sayılabilecek bir ifade vardı, sanki zor bir işin üstesinden gelmek için zorlanıyormuş gibi görünüyordu. Çenesini sıkırmıştı ve gözleri gümüş rengine dönüşmüştü. Gümüş gözleri ışıpta parlıyordu.

Her nedense Poppy’nin aklına aç panterler geldi.

“Gördüğün gibi herhangi bir sorunumuz yok,” dedi James hemşireye, sanki daha önce başlattıkları bir sohbeti sürdürüyormuş gibi.

Hemşire kadın, gözlerini kırptıktan sonra sanki şekerlemesinden yeni uyanmış gibi etrafına bakındı. “Yo, yo; her şey yolunda görünüyor,” dedi. “Bir sorununuz olursa beni...” Tekrar kafası karışmış gibi etrafına bakındı, sonra mırıldandı, “şey, bir şeye ihtiyacınız olursa beni arayın.”

Kadın odadan çıktı. Poppy nefessiz kalmış kadının çıkışını seyrediyordu. Sonra gözlerini yavaşça hareket ettirerek James'e çevirdi.

"Klişe olduğunu biliyorum," dedi James. "Fazla kullanılmış bir güç gösterisi. Ama sonuçta işe yarıyor."

"Onunla anlaşip beni kandırmaya çalışıyorsun," dedi Poppy fısıltıyla.

"Hayır."

"Öyleyse bir tür fizik numarası. İnanılmaz Bilmemne."

"Hayır," dedi James ve turuncu plastik sandalyeye oturdu.

"O zaman *aklımı* kaçırıyorum." Poppy, o akşam ilk defa hastalığını düşünmüyordu. Aslına bakılırsa hiçbir konuda doğru düzgün düşünecek durumda değildi; aklı sürekli karışıyor, düşünceleri daldan dala sırıyordu. Kendisini *Oz Büyücüsü*'ndeki Dorothy'nin hortumla birlikte havalanan evi gibi hissediyordu.

"Aklını kaçırmıyorsun. Muhtemelen az önce hata yaptım; sana nasıl açıklayacağımı bilmediğimi söylemiştim. Bak, buna inanmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum. Bizim türümüz işleri böyle *ayarlar*, her şeyi insanların inanmayacağı şekilde tutmaya dikkat ederler. Yaşamları buna bağlıdır."

"James, kusura bakma; ben sadece..." Poppy ellerinin titrediğini fark ettiğinde gözlerini yumdu. "Belki gitsen daha..."

"Poppy, bana bak. Sana gerçeği söylüyorum. Yemin ederim." James kızın yüzüne bir an baktı, sonra uzun bir soluk koyuverdi. "Pekala. Bunu yapmak istemiyordum, ama..."

Ayağa kalkıp Poppy'nin üzerine eğildi. Poppy irkilmemeye çalıştı ama gözleri ister istemez korkuyla büyüdü.

"Şimdi bak," dedi James ve dudakları dişlerinin üzerinden yukarı kaydı.

Basit bir hareketti fakat etkisi hayret vericiydi. O kısacık anda, o solgun ve sıradan James, Poppy'nin daha önce hiç görmediği bir şeye dönüştü. İnsanoğlunun farklı bir türü olmuştu.

Gözleri gümüş renginde parıldarken bütün yüzü yırtıcı bir ifadeye bürünmüştü. Ama Poppy, güçlkle James'in dişlerine bakakaldığını fark etti.

Hayır, dişleri demek doğru olmazdı. Sivri dişler demek gerekirdi. Kedilerinkine benzer sivri dişleri vardı. Uzamış, hafifçe kıvrılmış, delici dişler.

Oyuncak mağazalarında satılan sahte vampir dişleriyle alakası yoktu. Çok güçlü, keskin ve gerçek görünüyorlardı.

Poppy çığlık attı.

James bir eliyle onun ağzını kapattı. "Hemşirenin geri gelmesini istemeyiz."

Elini kaldırdığında Poppy zar zor konuşabildi, "Aman Tanrım; aman *Tanrım...*"

"Aklını okuyabildiğimi söylediğin bütün o zamanlar," dedi James. "Hatırlıyor musun? Hani sen duyamadığın halde bir şeyleri duyabildiğim ya da senden daha hızlı hareket ettiğim zamanlar?"

"Aman Tanrım."

"Hepsi gerçek, Poppy." Turuncu sandalyeyi kaldırıp metal ayaklarından birini eğdi. Bunu kolayca, zarafetle yapmıştı. "İnsanlardan daha güçlüyüz," dedi James. Sandalyenin ayağını düzeltip yine yerine koydu. "Karanlıkta daha iyi görürüz. Avlanmak için yaratılmışız."

Poppy sonunda aklı dağılmadan bir şey söylemeyi becerdi. "Ne *yaptığın* umrumda değil," dedi titreyerek. "Bir vampir olamazsın. Seni beş yaşımdan beri tanıyorum. Ve her yıl resmen birlikte *büyüdük*. Bunu *açıkla*."

“Bildiğin her şey yanlış.” Poppy ona boş boş baktığında James yine iç çekti. “Vampirler hakkında bildiğini sandığın, televizyonda seyrettiğin ya da kitaplardan okuduğun her şey yanlış. Ve bunların hepsi insanların hayalgücü, bana inanabilirsin. Gece Dünyası’ndan hiç kimse gizlilik kanunlarını çiğnemez.”

“Gece Dünyası. Gece Dünyası da nerede?”

“Bir yer değil. Daha çok gizli bir topluluk gibi; vampirler, cadılar ve kurtadamlar için. En iyilerinden oluşan bir topluluk. Sana daha sonra açıklarım,” dedi James yüzünü ekşiterek. “Şimdi bak, bu çok basit, ben vampirim, çünkü annemle babam vampir. Böyle doğdum. Bizler lamialarız.”

Poppy’nin tek düşünebildiği lüks çiftlik evi ve altın renkli Mercedes’iyle Bay ve Bayan Rasmussen’di. “*Annenle baban mı?*”

“*Lamia*, vampirler için kullanılan eski bir kelime ama bizim için vampir doğan anlamını taşır,” dedi James, onun sorusunu duymazdan gelerek. “Doğarız ve tıpkı insanlar gibi yaşlarız. Tek fark, yaşlanmayı istediğimiz zaman durdurabiliriz. Nefes alırız. Gün ışığında dolaşırız. Normal yemek yiyebiliriz.”

“Annenle baban,” dedi yine Poppy yavaşça.

James ona baktı. “Evet. Annemle babam. Bak, annemin neden iç dekorasyonla uğraştığını sanıyorsun? Paraya ihtiyacımız olduğundan değil tabii ki. Bu sayede bir sürü insanla tanışıyor, aynı şekilde psikologluk yaparak babam da öyle. Biriyle birkaç dakika yalnız kalmaları yetiyor ve sonrasında insanlar hiçbir şey hatırlamıyorlar.”

Poppy rahatsız bir şekilde kıpırdandı. “Yani sen, şey, insanların kanını içiyorsun, ha?” Duyduklarından sonra bile, bunu yarım ağızla gülmeden söyleyememişti.

James, Adidas ayakkabısının bağcıklarına baktı. “Evet. Evet, içiyorum,” dedi yumuşak bir sesle. Sonra başını kaldırıp Poppy’nin gözlerine baktı.

Gözleri saf gümüştü.

Poppy, yatağındaki yastıkların üzerine yığıldı. Belki ona inanmak daha kolaydı, çünkü asıl inanılmaz olan günün ortalarında başına gelmişti zaten. Gerçeklik tamamen ters yüz olmuştu. O yüzden, dürüst olmak gerekirse, inanılması zor bir şey daha olmuş, ne fark ederdi?

Öleceğim ve en iyi dostum kan emen bir canavar, diye düşündü aklından geçenlere hayret ederek.

Tartışmaya gerek yoktu, zaten bütün gücü tükenmişti. James’le sessizce bakiştılar.

“Peki,” dedi sonunda Poppy. Her şeye inanabilirdi artık.

“Sadece içimi rahatlatmak için söylemedim bunları,” dedi James. Sesi hala çok alçaktı. “Seni kurtarabileceğimi söylemişim, hatırlıyor musun?”

“Şöyle böyle.” Poppy yavaşça gözlerini kırptırdı, sonra daha keskin bir şekilde sordu, “Beni nasıl kurtaracaksın?”

James’in bakışları boşluğa kaydı. “Tam da düşündüğün gibi.”

“Jamie, ben hiçbir şey *düşünemiyorum* artık.”

James nazıkçe battaniyenin üzerinden Poppy’nin bacağına dokunduğunda ona bakmıyordu. Şefkatle Poppy’nin bacağına salladı. “Seni vampire dönüştüreğim kızım.”

Poppy elleriyle yüzünü kapatarak ağlamaya başladı.

“Hey!” James, onun bacağına bırakıp koluyla beceriksizce sararak oturmasına yardım etti. “Bunu yapma. Tamam, tamam. Hiç olmazsa, diğer seçenekten daha iyi.”

“Sen... kafayı... sıyırmışsın,” diye hıçkırdı Poppy. Gözyaşları, sonu gelmeyecekmiş gibi kolayca yanaklarından süzülüyordu, kendisini durduramıyordu. James’in kendisine sarılması ve ağlamak rahatlatıyordu onu aslında. James’in kolları güçlü ve güvenilirdi, üstelik güzel kokuyordu.

“Ama vampir doğmak gerektiğini söylemiştin,” dedi hıçkırıklarının arasında.

“Hayır, öyle söylemedim. Ben öyle doğdum, dedim. Diğer türden de birçok vampir var. Sonradan vampir olanlar. Sayısı daha fazla da olabilirdi ama sokaktan birini seçip vampire dönüştürmeyi engelleyen çok sıkı yasalar var.”

“Ama ben yapamam. Ben kimsem oyum; ben benim. Ben öyle... olamam.”

James, Poppy’nin yüzüne bakabilmek için onu nazikçe kendisinden uzaklaştırdı. “O zaman ölürsün. Başka seçeneğin yok. Biraz araştırdım, hatta bir cadıya bile danıştım. Gece Dünyası’nda sana yardımcı olabilecek başka hiçbir şey yok. Yani özetle, mesele yaşamak isteyip istemediğin?”

Poppy’nin yine bulanık zihni, bir anda bu soruya odaklandı. Zifiri karanlık bir odada bir ışık patlaması gibiydi.

Yaşamak istiyor muydu?

Ah Tanrım, *elbette* istiyordu.

Bugüne kadar yaşamanın koşulsuz bir şekilde hakkı olduğunu düşünmüştü. Ayrıcalıklarına şükretmek bile aklından geçmemişti. Ama şu anda, varsayılacak bir şey olmadığını çok iyi anlıyordu ve aynı zamanda hayatı için savaşması gerektiğini de kavramıştı.

Uyan, Poppy! Bu mantığın çağrısıydı. James, onu kurtarabileceğini söylüyordu.

“Bekle bir dakika. Düşünmem lazım,” dedi Poppy, James’e zorla. Artık ağlamıyordu. Onu kendisinden uzaklaştırıp gözlerini öfkeyle hastane battaniyesine dikti.

Tamam. Pekala. Şimdi kafanı topla bakalım, kızım.

James’in bir sırrı olduğunu biliyordun. Böyle bir şey olduğu kırk yıl düşünsen aklına gelmezdi, ama ne olmuş? O hala James. Belki iğrenç ölümsüz bir iblis olabilir ama hala senin için endişeleniyor. Ve sana yardım edebilecek başka hiç kimsen yok.

Poppy ona bakmadığı halde James’in elini tuttuğunu fark etti. “Nasıl bir şey?” dedi sıkıldığı dişlerinin arasından.

James sakın ve duygusuz bir sesle cevap verdi. “Farklı. Başka bir seçenek olsa önermezdim ama... fena değildir. Bedenin değişirken hastalanacaksın fakat sonrasında bir daha hiç hasta olmayacaksın. Güçlü ve hızlı olacaksın. Ve tabii ki ölümsüz.”

“Sonsuza kadar mı yaşayacağım yani? Ama yaşlanmayı durdurabileceğim, öyle mi?” Gözünün önüne birden ölümsüz kocakarı hali geldi.

James yüzünü buruşturdu. “Poppy, şu andan *itibaren* yaşlanmayacaksın. Sonradan vampir olanlarda böyle oluyor. Aslında, ölümlüler gibi *öleceksin*. Bir süreliğine ölü ve bilinçsiz kalacaksın. Sonra... uyanacaksın.”

“Anlıyorum.” Tabuttaki Juliet gibi, diye düşündü Poppy. Sonra aklına başka bir şey geldi, Aman Tanrım... Annem ve Phil.

“Bilmen gereken başka bir şey daha var,” diyordu James. “Hatırı sayılır sayıda insan bunun üstesinden gelemiyor.”

“Üstesinden gelemiyor mu?”

“Yani değişimin. Yirmi yaşını aşanlar neredeyse asla başaramıyor. Bir daha *hiç* uyanmıyorlar. Bedenleri yeni forma uyum sağlayamıyor

ve yanıyorlar. Daha küçük yaştakiler genellikle değişime ayak uydurabiliyor ama her zaman değil.”

Tuhaf bir şekilde bunun rahatlatıcı olduğunu düşündü Poppy. Koşulları olan bir umut, kesin bir umuttan çok daha inandırıcı geliyordu. Yaşamak için şansını denemek zorundaydı.

James’e baktı. “Nasıl yapıyorsun?”

“Geleneksel yoldan,” dedi James belli belirsiz gülümseyerek. Sonra ciddiyetle ekledi, “Kanımızı değiş tokuş edeceğiz.”

Ah, ne harika, diye düşündü Poppy. Bir de küçücük bir iğneden korkuyordum. Şimdi sivri dişlere kan vermek zorunda kalacağım. Poppy boşluğa bakarken yutkundu ve gözlerini kırptırdı.

“Senin seçimin, Poppy. Her şey senin seçimine bağlı.”

Uzun bir süre sustuktan sonra Poppy konuştu, “Yaşamak istiyorum, Jamie.”

James başını salladı. “Bundan sonra olacaklar, buradan ayrılmak zorunda kalacağın anlamına geliyor. Ailenden ayrılmalısın. Dönüştüğünü bilmemeliler.”

“Evet, farkındayım. FBI’dan yeni bir kimlik almak gibi bir şey, ha?”

“Daha fazlası. Yeni bir dünyada, Gece Dünyası’nda yaşamaya başlayacaksın. Ve orası ıssız, sırlarla dolu bir dünyadır ama hiç olmazsa yerin altında yatmaktansa, o dünyada yerin üzerinde yürüyebileceksin.”

Poppy’nin elini sıktı. Sonra daha sessiz ve ciddi bir sesle ekledi, “Şimdi yapmak ister misin?”

Poppy’nin tek düşünebildiği gözlerini kapayıp kendisini iğneye hazırladığı zamanki gibi cesaretlendirmek oldu. “Hazırım,” dedi gergin dudaklarının arasından.

James yine güldü. Bu sefer gülmeden edememişti. Sonra yatağın yan demirini indirip Poppy'nin yanına yerleşti. "Bunu yaparken insanları hipnotize ederim genelde. Uyanık olman tuhaf geliyor."

"Eh, şey, çılgılık atarsam beni hipnotize edebilirsin," dedi Poppy gözlerini açmadan.

Bir taraftan da kendi kendisine, *rahatla* diyordu azimli bir şekilde. Ne kadar canın yanarsa yansın, ne kadar kötü olursa olsun, bunun üstesinden gelebilirsin. Üstesinden gelmek *zorundasın*. Hayatın buna bağlı.

Kalbinin gümbürtüsüyle bütün vücudu sarsılıyordu.

"Tam burası," dedi James, buz gibi parmaklarıyla nabzını hissetmeye çalışıyormuş gibi dokunarak.

Hadi, yap şunu, diye düşündü Poppy. Hadi, bu işi bitirelim.

James dikkatle omuzlarından tutup üzerine eğildiğinde Poppy onun sıcaklığını hissetti. Derisindeki her bir sinir onun varlığının farkındaydı. Sonra boğazındaki serin nefesi ve daha ne olduğunu anlayamadan bir çift dişin hızla açtığı delikleri hissetti.

Uzun, sivri dişler etine dalmıştı. James kanını içebilsin diye iki küçük delik açılmıştı...

İşte şimdi canım gerçekten yanacak, diye düşündü Poppy. Cesaretini yavaş yavaş yitiriyordu. Hayatı, avcısının elindeydi artık. Bir yılının kavradığı tavşan, kedinin pençesindeki fareydi şu anda. James'in en iyi arkadaşı değil, onun *yemeği* gibi hissediyordu kendisini...

Poppy, sen ne yapıyorsun? Direnme. Direnirsen canın daha çok yanar.

James onunla konuşuyordu ama boynunda sıcaklığını hissettiği dudakları kıpırdamamıştı. Sesi kafasının içindeydi.

Direnmiyorum, diye düşündü Poppy. Sadece canımın yanmasına kendimi hazırlıyorum, o kadar.

Dışlerin battığı yerde bir yanma hissetti. Daha kötüleşmesini bekledi fakat öyle bir şey olmadı. Dahası bir değişiklik vardı.

Ah, diye düşündü Poppy.

Sıcaklık hissi aslında keyifliydi. Teslim olmanın, kendini bırakmanın rahatlığı.

Ve yakınlık. James'le giderek daha yakınlaşıyorlardı, iki damla suyun hareket ederek birleşmesi gibi.

James'in zihnini hissedebiliyordu. Düşüncelerini, duygularını... Bütün duyguları içine akıyordu.

Şefkat... endişe... ilgilenme. Onu tehdit eden hastalığa karşı soğuk, kapkara bir öfke. Ona yardım edebileceği başka bir yol olmasının yarattığı hayalkırıklığı ve onunla paylaşma, onu mutlu etme arzusu.

Evet, diye düşündü Poppy.

Tatlı bir dalgayla başı döndü. El yordamıyla James'in elini tuttuğunda parmakları kenetlendi.

James, diye düşündü hayret ve neşeyle. Onunla iletişimi kararsız bir sevgiye dönüşmüştü.

Poppy. Onun da zevk ve hayretler içinde olduğunu hissedebiliyordu.

Ve her an o hayali zevk giderek artıyordu. Yoğunluğuyla Poppy daha çok ürperiyordu.

Nasıl bu kadar aptal olabildim, diye düşündü Poppy. Bundan korkmak aptallık. Bu korkunç bir şey değil. Bu... çok güzel.

Daha önce birisiyle böylesine hiç yakınlaşmamıştı. Sanki av ve avcı değillerdi; bir olmuşlardı, birlikteydiler, dans eden çiftler gibiydiler. Poppy ve James.

James'in ruhuna dokunabiliyordu.

Daha da garibi, onun korktuğunu da hissediyordu. Bunu sezebiliyordu. *Poppy, yapma -çok fazla karanlık şey var- görmeni istemiyorum...*

Karanlık, evet, diye düşündü Poppy. Ama korkunç bir karanlık değil. Issız bir karanlık. Issızlığın son haddi gibi. Tanıdığı her iki dünyaya da ait olamamanın getirdiği karanlık. Hiçbir yere ait olamama. Sadece...

Poppy bir anda kendisini gördü. Hayalinde kırılğan ve çok zarıftı, havada süzülen zümrüt gözlü bir ruh gibiydi. Saf çelikten kalbi olan bir peri.

Ben öyle biri değilim, diye düşündü. Uzun boylu değilim, Jacklyn ya da Michaela kadar güzel değilim...

Kelimeler sanki kendisine verilen bir cevap değildi. Sanki James daha çok kendi kendine konuşuyor ya da çok uzun zaman önce unutulmuş bir kitapta yazanları hatırlıyordu.

Bir kıızı sırf güzel olduğu için sevmezsin. Sadece senin anlayabileceğin bir şarkıyı söylediği için onu seversin.

Bu düşünceyle birlikte güçlü bir koruma duygusu yükseldi. Demek James'in ona karşı hisleri böyleydi. En azından sonunda öğrenebilmişti. Onun için çok değerliydi, ne pahasına olursa olsun korunması gereken biriydi...

Ne pahasına olursa olsun. James'in başına ne gelirse gelsin. Poppy, James'in zihnindeki bu düşünceyi daha derin kazımaya, ne anlama geldiğini bulmaya çalıştı. Sanki kurallarla ilgiliydi. Hayır, *kanunlar...*

Poppy, davet edilmediğin halde birisinin zihnini kurcalaman hiç hoş değil. Kelimeler beyinde umutsuzlukla cınladı.

Poppy zihnen geri çekildi. Kurcalamak istememişti. Sadece yardımcı olmaktı amacı...

Biliyorum, diye cevap verdi James zihniyle. Aynı anda Poppy onun sıcaklığını ve minnettarlığını da hissedebiliyordu. Poppy rahatlayıp onunla bir olmanın keyfine bıraktı kendisini.

Keşke sonsuza kadar sürse, diye düşündü. Ve James tam o anda durdu. Poppy'nin boynundaki sıcaklık kaybolduğunda James uzaklaşarak doğruldu.

Poppy itiraz etmeye, onu kendisine çekmeye çalıştı ama James izin vermedi.

“Hayır. Yapmamız gereken bir şey daha var,” diye fısıldadı. Ama başka bir şey yapmadı. Daha doğrusu ona sarılıp dudaklarını alnına dayadı. Poppy huzur ve uyuşukluktan başka bir şey hissedemiyordu.

“Böyle olacağını söylememiştin,” dedi.

“Bilmiyordum,” dedi James. “Daha önce hiç olmadı.”

Sessizce otururlarken James yavaşça Poppy'nin saçlarını okşuyordu.

Çok tuhaf, diye düşündü Poppy. Her şey aynı ama bir o kadar da farklı. Sanki okyanusta boğulmak üzereyken karaya çıkmıştı. Gün boyunca içinde gümbürdeyen dehşet tamamen kaybolmuştu ve hayatında ilk defa kendisini bu kadar güvende hissediyordu.

Birkaç dakika sonra James başını sallayıp doğruldu.

“Başka ne yapmamız gerekiyor?” diye sordu Poppy.

Cevap olarak James bileğini ağzına götürdü. Başıyla hızlı bir hareket yapıp sanki dişleriyle gömleğini yırtıyormuş kadar rahatça derisini parçaladı.

Bileğini indirdiğinde Poppy kanı gördü.

Kolundan aşağı ince bir dere gibi akıyordu. O kadar kırmızıydı ki gerçek dışı görünüyordu.

Poppy yutkunup başını iki yana salladı.

“O kadar da kötü değil,” dedi James yumuşak bir sesle. “Ve bunu yapman gerekiyor. Kanım olmadan, öldüğünde vampire dönüşemezsin, *öldüğünle* kalırsın. Tüm diğer insan kurbanlar gibi.”

Ve ben yaşamak istiyorum, diye düşündü Poppy. Pekala, o zaman. Gözlerini yumarak James’in başını tutarak ağzını bileğine yaklaştırmasına izin verdi.

Kan tadı değildi bu; dilini ısırdığında ya da kağıt kestiğinde parmağını ağzına götürdüğünde aldığı kan tadına hiç benzemiyordu. Bu daha tuhaf bir tattı. Yoğun ve güçlü.

Sihirli bir iksir gibi, diye düşündü Poppy başı dönerken. Ve bir kez daha James’in zihnine dokunduğunu hissetti. Yakınlaşmanın sarhoşluğuyla, içmeye devam etti.

Evet, böyle. Daha çok içmen lazım, dedi James. Ama zihin sesi öncesinden daha zayıftı. Poppy bir anda panikledi.

Ama sana zarar verecek miyim?

“Bana bir şey olmayacak, merak etme,” dedi James sesli bir şekilde. “Benim asıl endişelendiğim sensin. Yeterince içmezsen tehlikede olursun.”

Eh, uzman olan oydu. Poppy bu tuhaf, başını döndüren iksirin damarlarına yayılmasından mutluydu. İçinden yayılıyormuş gibi gelen ışığın parıltısıyla daha da coşuyordu. Son derece huzurlu, son derece sakindi...

Ve sonra, bir anda sükunet parçalandı. Bir ses acı bir sürprizle mutluluğu böldü.

“Sen ne *yapıyorsun?*” diyen sese baktığında Poppy, Phillip’in eşikte durduğunu gördü.

6. BÖLÜM

James hızlıca hareket etti. Hemen yatağın yanındaki komodin-den plastik sürahiyi kapıp Poppy'ye verdi. Poppy ne yapması gerektiğini anladı. Sersemlemiş ve dengesini yitirmiş haliyle, sudan büyük bir yudum aldı ve dudaklarındaki kanı diliyle temizledi.

“Sen ne yapıyorsun?” diye tekrar etti Phillip odaya girerken. Gözlerini James'e dikmişti ki bu iyi bir şeydi, çünkü Poppy boğazındaki ısırtık izi görünmesin diye yatakta yana dönme fırsatını buldu.

“Seni hiç ilgilendirmez,” dedi ama daha o anda bunun bir hata olduğunu biliyordu. Göbek adı *Denge* olan Phillip, bu gece hiç de dengeli görünmüyordu.

Annem ona söylemiş, diye düşündü Poppy.

“Yani, *bir şey* yaptığımız falan yok,” diye düzeltti sözlerini. Faydası olmadı. Phil, dünyadaki her şeyin kız kardeşine tehdit olarak görme havasındaydı. Aslında Poppy onu suçlayamazdı. Dağınık hastane yatağının üzerinde onların ikisini tuhaf bir şeyler yaparken basıvermişti.

“Korktuğum için James beni rahatlatmaya çalışıyordu sadece,” dedi Poppy usulca. James’in neden başını kolunda beşik gibi salladığını açıklamaya bile çalışmayacaktı. Gizlice James’in koluna baktığında yaranın neredeyse kapandığını, izin solmaya başladığını gördü.

“Her şey yolunda,” dedi James büyüleyici gümüş renkli bakışlarını Phillip’e dikerek. Fakat Phil ona bakmıyordu bile. Gözlerini Poppy’ye dikmişti.

İşe yaramıyor, diye düşündü Poppy. Belki Phil, hipnotize olamayacak kadar delirmişti. Ya da fazlasıyla *inatçıydı*.

Soran gözlerle James’e baktığında, James belli belirsiz başını iki yana salladı. Sorunun ne olduğunu o da kestiremiyordu.

Ama ikisi de aslında ne olacağını biliyordu. James’in gitmesi gerekiyordu artık. Poppy aldatılmışlık hissiyle öfkeye kapıldı. Tek istediği James’le konuşabilmek, birbirlerini keşfetmeye devam etmekte ama yapamıyordu. Ne yazık ki Phil gelmişti.

“Sen niye geldin ki?” diye sordu Poppy terslenerek.

“Annemi getirdim. Biliyorsun geceleri araba kullanmayı sevmiyor. Bir de bunu getirdim.” CD çalarını komodinin üzerine koydu. “Bir de bunları.” CD çaların yanına siyah bir CD kabı bıraktı. “Sevdiğin bütün şarkılar.”

Poppy öfkesinin söndüğünü hissetti. “Çok tatlısın,” dedi. Özellikle Phil genellikle söylediği gibi, “Sevdiğin bütün *saçma* şarkılar,” demediği için hoşuna gitmişti. “Teşekkür ederim.”

Phil omzunu silkerek James’e ateş saçan gözlerle baktı.

Zavallı Phil, diye düşündü Poppy. Kardeşi gerçekten de perişan görünüyordu. Üstelik gözleri de şişmişti.

“Annem nerede?” diyecekti ki annesi odaya girdi.

“Geri geldim, tatlım,” dedi annesi kocaman bir gülümseme eşliğinde. Sonra şaşırarak baktı. “James, ziyarete gelmen çok hoş.”

“Evet, ama tam da ayrılmak üzereydi,” dedi Phil üstüne basarak. “Ben ona yolu göstereyim.”

James galip gelemeyeceği bir savaşa enerjisini sarf etmeyecekti. Poppy’ye döndü ve “Yarın görüşürüz,” dedi.

Gri gözlerindeki -gri, artık gümüş değil- ifadenin ne anlama geldiğini ancak Poppy anlayabilirdi. James’i tanıdığı yıllar boyunca ona hiç böyle bakmamıştı.

“Görüşürüz, James,” dedi yumuşak bir sesle. “Ve... teşekkür ederim.” Ne demek istediğini James’in anladığını biliyordu.

James, müşkülpesent müşteriler gibi topuklarını vurarak peşine takılan Phillip’le birlikte odadan yeni çıkmıştı ki Poppy’nin aklına bir şey takıldı.

James, yeterince kan içmezse tehlikede olacağını söylemişti ama daha bunu söylediği anda yaptıkları iş aniden bölünmüştü. Poppy yeterince içmiş miydi? Peki *içemediyse* ne olacaktı?

Hiçbir fikri yoktu ve artık James’e de soramazdı.

Hastaneden çıkana kadar Phil, James’in arkasından ayrılmadı.

Bu gece olmaz, diye düşündü James. Bu gece Phillip North’la uğraşacak halde değildi. Sabrı tükenmişti ve tek düşünebildiği Poppy’nin yeterince kan içip içmediğini hesaplamaya çalışmaktı. Yeterince içtiğini *sanıyordu*, yakın zamanda daha fazlasını içebilirse daha iyi olurdu.

“Yarın görüşürüz,” dedi James.

“Eh, onunla yarın görüşmeyeceksin,” dedi Phil garaja doğru yürürlerken aniden.

“Phil, beni rahat bırak.”

Oysa Phillip bunu duymamış gibi James'in önüne atlayıp onu durdurdu. Phillip hızlı hızlı nefes alıp verirken yeşil gözleri resmen ateş saçıyordu.

"Pekala, *dostum*," dedi. "Poppy'ye ne yaptığını sandığını bilmiyorum ama artık sona erdi. Şu andan itibaren ondan uzak duruyorsun. *Anlaşıldı mı?*"

Phillip'in boynunu yeni bir kurşun kalem gibi kırıpverdiği görüntüler James'in kafasında uçtu. Ama Phil, Poppy'nin kardeşiydi ve yeşil gözleri hayret verecek kadar ona benziyordu.

"Poppy'nin canını asla yakmam," dedi bezgince.

"Ah, boşversene. Karşıma dikilmiş onu baştan çıkarmaya çalışmadığını mı söylüyorsun?"

James bir an ne diyeceğini bilemedi. Dün olsaydı hiç duraksamadan, *hayır, Poppy'yi baştan çıkarmaya falan çalışmıyorum*, derdi. Çünkü öyle bir şey hem Poppy hem de kendisi için ölüm cezası anlamına gelirdi. Ancak Poppy ölüme mahkum olduğunda duygularını tartmaya cesaret edebilmişti.

Ve şimdi... şimdi kendini Poppy'ye çok yakın hissediyordu. Onun zihnine dokunmuştu ve düşündüğünden çok daha cesur ve yürekli olduğunu görerek şaşırmıştı; hatta aynı zamanda tutkulu ve fazlasıyla kırılıyordu.

Poppy'yle yine o kadar yakın olmak istiyordu. Onu düşündüğünde boğazı düğümlendi. O Poppy'ye *aitti*.

Aynı zamanda bütün bunların yeterli olmadığını da farkındaydı.

Kan değiş tokuşu, iki insan arasındaki bağı daha da güçlendirirdi. Bu bağdan; ya da Poppy'nin ona duyduğu minnettarlıktan faydalanmaya çalışmak çok yanlış olurdu. Poppy'nin zihninin açılması ve kendi kararlarını verecek duruma gelmesini beklemeliydi, o za-

mana kadar da aralarında belli bir mesafe bırakmalıydı. Ancak böyleli onurlu bir davranış olurdu.

“İsteyebileceğim son şey ona zarar vermek,” diye tekrar etti. “Buna niye inanmıyorsun ki?” Bunu söylerken umutsuzca Phil’in gözlerine bakıp onu etkilemeye çalıştı. Tıpkı hastanede olduğu gibi yine işe yaramadı. Öyle görünüyordu ki Phillip, zihni kontrol edilemeyen nadir insanlardan biriydi.

“Niye mi inanmıyorum? Çünkü seni tanıyorum. Seni ve kız arkadaşlarını.” Bu sözler Phil’in ağzından birer küfür gibi çıkmıştı. “Senede altı yedi kız arkadaş değiştiriyorsun ve işin bittiğinde, onları bir çöp gibi bir kenara fırlatıyorsun.”

Phil’in bilmeden de olsa doğru bir saptama yapmış olması karşısında James kısa bir an bile olsa eğlendi. Yılda alrı kız arkadaşına *ihtiyacı* vardı. İki ay sonra aralarındaki bağ tehlikeli bir şekilde güçlenmeye başlıyordu çünkü.

“Poppy benim kız arkadaşım değil ve onu terk etmek gibi bir düşüncem yok,” dedi kurnazlığından memnuniyet duyarak. Yalan söylemesine gerek kalmamıştı. Poppy bildik anlamda onun kız arkadaşı *değildi*. Birbirlerinin ruh eşiydiler, işte o kadar. Çıkmak ya da beraber olmak gibi bir dertleri olmamıştı hiç.

“Yani *ona* asılmayacağını mı söylüyorsun. Bu mudur yani? Çünkü bundan *emin* olsan iyi olur.” Bunları söylerken Phil, hayatı boyunca yapabileceği en tehlikeli şeyi yaptı. James’in yakasına sertçe yapıştı.

Seni aptal *insan*, diye düşündü James. Phil’in elindeki bütün kemikleri kırmayı geçirdi aklından. Ya da Phil’i yakasından yakalayıp bütün gücüyle garajın öteki tarafındaki arabanın ön camına fırlatabilirdi. Ya da...

“Sen Poppy’nin kardeşisin,” dedi dişlerinin arasından. “O yüzden yakamı bırakman için sana bir şans tanıyacağım.”

Phil bir an onun yüzünü inceledi, sonra yakasını bıraktı; hafifçe sarsılmış gibi görünüyordu fakat sessiz kalacak kadar sarsılmamıştı.

“Onu rahat bırakmalısın,” dedi. “Anlamıyorsun. Hastalığı... durumu çok ciddi. Hayatını mahvedecek başka bir şeye hiç ihtiyacı yok. Onun sadece...” Susup yutkundu.

James birden kendisini çok yorgun hissetti. Sinirlendiği için Phil’i suçlayamazdı. Çocuğun kafasında Poppy’nin ölümüne dair bir sürü resim uçuşuyordu. James sıklıkla insanların kafasındaki resimleri genel hatlarıyla algıladı ama Phil’in aklından geçen resimler o kadar berrak ve güçlüydü ki bu zihinsel yayın James’i neredeyse kör edecekti.

Lafı evirip çevirmek işe yaramamıştı. Artık düpedüz yalan söylemesi gereken bir aşamaya gelmişlerdi. Phil’i rahatlatmalı ve yoluna devam etmeliydi.

“Poppy’nin hastalığının ne kadar ciddi olduğunu biliyorum,” dedi. “İnternette konuyla ilgili bir makale buldum. O yüzden buraya geldim, tamam mı? Onun için üzülüyorum. Poppy’ye arkadaşlıktan başka hiçbir şey hissetmiyorum ama kendisini iyi hissedecekse ondan hoşlanıyormuşum gibi bile davranabilirim.”

Phillip ona kuşkuyla sert sert bakarken duraksadı. Sonra yavaşça başını salladı. “Arkadaş olmak başka bir şey, duygularıyla oynamak başka. Sonuçta, öyleymiş gibi yapmak ona hiçbir fayda sağlamaz. Şu anda bile onun daha iyi hissettiğini sanmıyorum. Az önce çok kötü görünüyordu.”

“Kötü mü?”

“Solgundu ve titriyordu. Poppy’yi bilirsin; bazı şeyleri nasıl abarttığını, heyecan yaptığını bilirsin. Onun duygularıyla oynamaman gerekirdi.” Gözlerini kısıp devam etti, “O yüzden, belki bir süre ondan uzak dursan daha iyi olur. Sadece yanlış bir fikre kapılmasını önlemek için.”

“Nasıl istersen,” dedi James. Ama aslında onu dinlemiyordu.

“Tamam,” dedi Phillip. “Anlaştık o zaman. Ama seni uyarıyorum, eğer farklı davranırsan başın belada demektir.”

James bunu da dinlemedi. Oysa dinlememesi büyük hataydı.

Karanlık hastane odasında Poppy yatmış, annesinin nefes alış verişini dinliyordu.

Uyumuyorsun, diye düşündü, ben de uyumuyorum. Ve benim uyumadığımı biliyorsun, ben de senin uyumadığını...

Ama konuşamıyorlardı. Poppy bütün kalbiyle iyileşeceğini, her şeyin iyiye gideceğini annesine söylemek istiyordu, ama nasıl? James’in sırrına ihanet edemezdi. Ve bunu yapsa bile annesi ona inanmazdı.

Bir yolunu bulmalıyım, diye düşündü Poppy. *Bulmalıyım*. Sonra üzerine büyük bir rehavet çöktü. Hayatının en uzun günü olmuştu ve damarlarında tuhaf bir sihir dolaşmaya başlamıştı bile. Bir türlü... bir türlü... gözlerini açamıyordu.

Gece boyunca ara sıra bir hemşire gelip onu kontrol etti ama Poppy hiç uyanmadı. Haftalardır ilk defa, düşleri korkunç bir acıyla bölünmedi.

Ertesi sabah gözlerini açtığında kafası karışık ve kendisini güçsüz hissediyordu. Doğrulup oturduğunda gözünün önünde siyah noktacıklar uçtu.

“Aç mısın?” diye sordu annesi. “Kahvaltı tepsisini senin için bıraktılar.”

Hastane yumurtalarının kokusu Poppy’nin midesini bulandırdı ama annesi onu endişeyle seyrettiğinden, kalkıp yüzünü yıkamadan önce bir süre tepsisindeki yemeği didikledi. Banyo aynasında boyununu inceledi. İnanılmazdı! Hiçbir iz kalmamıştı.

Banyodan çıktığında annesi ağlıyordu.

Öyle yanakları ıslanmış falan değildi, hıçkırıyordu da. Sadece kağıt mendille göz pınarlarını kuruluyordu. Fakat Poppy buna dayanamadı.

“Anneciğim, eğer bana söylemekte zorlanıyorsan... Ben biliyorum.”

Daha ne söylediğini düşünmeden kelimeler dudaklarından dökülürmüştü.

Annesi başını kaldırıp dehşetle ona baktı. Bakarken de daha fazla gözyaşı yanaklarına döküldü. “Tatlım... biliyor musun?..”

“Hastalığımı ve ne kadar kötü bir hastalık olduğunu biliyorum,” dedi Poppy. Bunu itiraf etmek yanlış bir adım atmışsa bile artık geri dönmek için çok geçti. “Cliff’le birlikte doktorlarla konuşmanızı duydum.”

“Aman *Tanrım*.”

Şimdi ne *demem* gerekiyor, diye merak etti Poppy. Tamam anneciğim, sorun değil çünkü ben ölmeyeceğim; bir vampire dönüşeceğim. Yani umarım. Emin olamıyorum çünkü bazen dönüşüm başarılı olmuyormuş. Yine de şansım varsa birkaç haftaya kalmaz insanların kanını emmeye başlarım.

Bunu düşünürken James’e dönüşümün ne kadar süreceğini sormadığını hatırladı.

Annesi derin soluklarla sakinleşmeye çalışıyordu. “Poppy, seni ne kadar çok sevdiğimi bilmeni istiyorum. Sana yardım edebilmek için Cliff’le birlikte elimizden geleni *-elimizden gelenin daha fazlasını-* yapmaya hazırız. Cliff şu anda bir takım klinik protokolleri araştırıyor. Hani şu yeni bir takım testlerle insanların iyileştirildiği araştırmaların listesini çıkarmaya çalışıyor. Sadece... bir tedavi bulana kadar... zamanı uzatabilirsek...”

Poppy buna dayanamıyordu. Annesinin acısını *hissedemiyordu*. Gerçekten. Annesinden yayılan dalgalar kan akışında dalgalanıyor, başını döndürmekten öteye gitmiyordu.

Onun kanı yüzünden, diye düşündü. Bana bir şey yapıyor, beni değiştiriyor. Böyle düşünse de annesinin yanına gitti. Ona sarılmak, onu teselli etmek istiyordu.

“Anne, ben hiç korkmuyorum,” dedi annesinin omzuna başını yaslayarak. “Açıklayamam ama içimde hiç korku yok. Hem benim yüzümden mutsuz olmana dayanamıyorum.”

Annesi ona sıkıca sarıldı. Sanki Azrail gelmiş de kızını ondan koparmaya çalışıyormuş gibi. Kadın ağlıyordu.

Poppy de ağladı. Gerçek gözyaşı döküyordu, çünkü ölmese bile annesinden uzak kalmak zorunda kalacaktı. Eski hayatı, ailesi, tanıdığı her şeyi kaybedecekti. Bunlar için ağlamak iyi geliyordu; buna ihtiyacı vardı.

Biraz sakinleşince tekrar denedi.

“Tek istediğim benim için mutsuz olup endişelenmemen,” diyerek annesine baktı Poppy. “Bunu deneyebilir misin? Benim hatırıma?”

Aman Tanrım! *Küçük Kadınlar*’daki Beth’e dönüşüyorum, diye düşündü. Aziz Poppy. Ve aslında gerçekten ölüyor olsaydım şimdi çığlıklar atarak duvarları tekmeliyor olurdum.

Yine de gözündeki yaşlarla kendisine gururla bakan annesini rahatlatmayı başarmıştı. “Sen gerçekten başkasın, Poppet,” diyebilirdi ama dudakları hala titriyordu.

Aziz Poppy, büyük bir utançla gözlerini kaçırdı, ta ki bir baş dönmesi daha onu kurtarana kadar. Annesinin onu yatağa kadar götürmesine izin verdi.

İşte tam o sırada sorması gereken soruyu ortaya atma fırsatını buldu.

“Anne,” dedi yavaşça. “Ya bir tedavi olsaydı -yani başka bir ülkede falan- ve oraya gidip iyileşsem bile beni geri göndermeseydiler? Demek istediğim, benim iyi olduğumu bilirdin ama beni bir daha görmem mümkün olmazdı.” Dikkatle annesini süzdü. “Böyle bir şey yapmamı ister miydin?”

Annesi anında cevapladı. “Tatlım, aya gitmek zorunda kalsan bile iyileşmeni isterdim. Mutlu olduğun sürece nerede istersen kalabilirdin.” Bir an sustuysa da devam etti. “Ama bir tanem, öyle bir yer yok. Keşke olsaydı.”

“Biliyorum.” Poppy annesinin kolunu nazikçe okşadı. “Öylesine sordum. Seni seviyorum anne.”

Sabahın ilerleyen saatlerinde Dr. Franklin ve Dr. Loftus yanına geldi. Onlarla karşılaşmak Poppy’nin beklediği kadar korkunç olmamıştı ama doktorlar *harika tavrından* dolayı onu kutlarken kendisini fazlasıyla ikiyüzlü hissediyordu. Sürekli kalan zamanın kalitesinden ve iki kanser hastasının tamamen farklı vakalar olabileceğinden, tanıdıkları birçok hastanın istatistikleri yendiklerinden bahsediyorlardı. İçindeki Aziz Poppy büzüşmüştü ama yine de doktorları dinleyip anladığını belirtmek için başını sallayıp durdu. Sonra daha fazla test yapılması gerektiği konusu açıldı.

“Anjiyogram ve laparotomi testi yapmak istiyoruz,” dedi Dr. Loftus. “Anjiyogram...”

“Damarlarıma sokulacak bir hortum?” dedi Poppy kendisini tutamadan.

Herkes şaşırarak ona baktı. Sonra Dr. Loftus ona kederli gözlerle baktı. “Demek konu hakkında biraz araştırma yaptın.”

“Hayır, ben sadece... ben sadece başka bir yerden hatırlıyorum,” dedi Poppy. Gözünün önüne gelen görüntülerin nereden geldiğini biliyordu; Dr. Loftus’un zihninden. Üstelik hiç konuşmadan aklındaki her şeyi okuyabilirdi ama bunun için fazlasıyla gergindi. “Ve laparotomi de bir tür ameliyat, değil mi?”

Dr. Loftus ve Dr. Franklin birbirine baktı. “Evet, bir keşif ameliyatı,” dedi Dr. Franklin.

“Ama o testlere gerçekten *ihtiyacım* yok, öyle değil mi? Yani, bende ne hastalığı olduğunu zaten biliyorsunuz. Ve testler *canımı yakıyor*.”

“Poppy,” dedi annesi usulca. Ama Dr. Loftus ağır ağır cevap vermeye başladı.

“Eh, bazen hastalığın teşhisini onaylayabilmek için başka testler yapılması gerektiği olur. Ama senin durumunda... hayır, Poppy. Onları yapmamıza gerçekten gerek yok. Zaten ne olduğunu gayet iyi biliyoruz.”

“O yüzden de yapılmasına gerek yok,” dedi Poppy basitçe. “Eve gitmeyi tercih ederim.”

Doktorlar yine birbirlerine baktıktan sonra Poppy’nin annesine baktılar. Sonra herhangi bir açıklama yapmaya bile gerek görmeden, üç yetişkin aceleyle koridora çıktılar.

Geri geldiklerinde Poppy kazandığını biliyordu.

“Eve gidebilirsin, Poppy,” dedi Dr. Franklin sessizce. “En azından hastalığın başka belirtileri ortaya çıkana kadar evde kalabilirsin. Hemşire, annenin nelere dikkat etmesi gerektiğini anlatacak.”

Poppy’nin ilk işi James’i aramak oldu. Daha ilk açışta cevap verdi ve, “Nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

“Başım dönüyor. Yine de hiç fena sayılmam,” dedi Poppy fısıldayarak, çünkü annesi kapının önünde hemşireyle konuşuyordu. “Eve dönüyorum.”

“Öğleden sonra gelirim,” dedi James. “Bir saat kadar yalnız kalabileceğin bir zaman yarattığında beni ara. Ve Poppy... Phil’e geleceğimden bahsetme.”

“Niye ki?”

“Daha sonra açıklarım.”

Eve vardığında tuhaf hissetti. Cliff ve Phil evdeydi. Herkes alışılmadık bir şekilde ona karşı nazikti, hala sanki sıradışı bir şey yokmuş gibi davranmaya çalışıyorlardı. Poppy, hemşirenin, annesine normal rutini sürdürmeye çalışmanın faydalı olabileceğini söylediğine kulak misafiri olmuştu.

Tıpkı doğumgünüm gibi, diye düşündü Poppy şaşkın şaşkın. Hatta doğumgünümle mezuniyet günüm birleşmiş gibi. Her birkaç dakikada bir kapı çalıyor, yeni yeni çiçek buketleri geliyordu. Poppy’nin odası şimdiden bahçeye dönüşmüştü.

Phil konusunda kendisini kötü hissediyordu. Üzgün göründüğü halde, öyle değilmiş gibi davranıyordu. Annesini rahatlatmış gibi onu da rahatlatmak istiyordu ama bunu *nasıl* yapacaktı?

Phil, “Gel buraya,” diye emretti kardeşine. Ve o da itaat edince ona sıkıca sarıldı.

“Bunu yeneceksin,” diye fısıldadı Phil. “Yeneceğini biliyorum. Kimse senin kadar hayat dolu değildir. Ve kimse senin kadar *inatçı* olamaz.”

Poppy o anda kardeşini ne kadar çok özleyeceğini anladı.

Onu bıraktığında başı yine döndü.

“Belki yatağına uzansan daha iyi olur,” dedi Cliff nazikçe. Annesi de onu yatak odasına kadar götürdü.

“Babam biliyor mu?” diye sordu Poppy, annesi yatağı onun için hazırlarken.

“Dün ona ulaşmaya çalıştım ama istasyondakiler onun Vermont’ta bir yerlere taşındığını söyledi. Nerede olduğunu bilmiyorlar.”

Poppy başıyla onayladı. Babası böyleydi işte, sürekli oradan oraya taşınırdı. DJ’lik yapıyordu. Tabii oyuncu ya da sihirbaz olmadığı zamanlarda. Zaten annesiyle de bütün bu işlerde dikiş tutturamadığı için ayrılmışlardı. Ya da en azından yeterince para kazanamadığı için.

Cliff, babasının tam zıttıydı; sorumlu, disiplinli ve çalışkandı. Poppy’nin annesi ve Phil’e çok uyuyordu. Aralarında öyle mükemmel bir uyum vardı ki, Poppy bazen kendisini ailenin çıkıntısı olarak görürdü.

“Babamı özledim,” dedi yumuşak bir sesle.

“Biliyorum. Bazen ben de özlüyorum,” dedi annesi onu şaşırtarak. Sonra kararlı bir şekilde devam etti, “Onu bulacağız, Poppy. Duyar duymaz yanına koşacağından eminim.”

Poppy de öyle umuyordu. Daha sonra... onu görme şansı olmayacaktı.

Akşam yemeğinden bir saat kadar önce Phil ve Cliff günlük işlerini yapmak için gittiler ve annesi de şekerleme yapmaya karar verdi. Bunu fırsat bilen Poppy hemen James’i aradı.

“Hemen geliyorum,” dedi James. “İçeri kendim girerim.” On dakika sonra, Poppy’nin odasından içeri girdi.

Poppy tuhaf bir şekilde utandığını hissediyordu. James’le aralarında bir şey değişmişti. Artık birbirlerinin en iyi arkadaşı olmaktan öteye geçmişlerdi.

Birbirlerine selam bile vermediler. James odaya girer girmez gözleri buluştu. Sonra sanki sonu gelmeyecekmiş gibi görünen küçücük bir an boyunca birbirlerine baktılar.

Poppy, göğsü, James’i her gördüğünde olduğu gibi yine sıkıştığında içine bir tatlılığın yayıldığını hissetti. James onun için endişeleniyor, onunla ilgileniyordu. Bunu onun gözlerinden okuyabiliyordu.

Bir dakika, bir dur bakalım, diye fısıldadı beyni. Hemen üstüne atlama istersen, biraz ağırdan al. Evet, seninle ilgileniyor olabilir ama sana *aşık olduğunu* falan söylemedi, öyle değil mi? Arada büyük bir fark var.

Kapa çeneni, dedi Poppy, beynine ağırbaşlılıkla. Sonra James’e dönerek konuştu. “Buraya geldiğini Phil’in bilmemesini neden istedin?”

James rüzgarlığını çıkarıp koltuğun üzerine attıktan sonra yatakta Poppy’nin yanına oturdu. “Eh, işimizi bozmasını istemedim,” dedi başından kovarcasına. “Ağrın var mı?”

“*Gitti*,” dedi Poppy. “Garip değil mi? Dün gece hiç deliksiz uyudum. Üstelik bir şey daha var. Sanırım... şey, insanların düşüncelerini okumaya başladım.”

James, dudağının bir ucu kıvrılırken hafifçe gülümsedi. “Bu iyi. Ben de merak etmiştim...” Birden susup Poppy’nin CD çalarını çalştırdı. Plaintive Bantu melodileri çalmaya başladı.

“Dün gece yeterince kan içemediğini düşünerek endişelendim,” dedi James sessizce hala yanında oturduğu halde. “Bu sefer daha fazla içmelisin... tabii ben de.”

Poppy bir şeyin içinin ürpermesine sebep olduğunu hissetti. Tik-sintisi geçmişti. Hala biraz korkuyordu ama bunun nedeni daha çok yapmak üzere oldukları şeyin sonuçlarıydı. Bu sadece James’e yakın olmak ya da onun kanıyla beslenmekle ilgili değildi. Asıl önemlisi, birlikte Poppy’yi *dönüştürüyorlardı*.

“Anlayamadığım tek şey, beni neden daha önce ısırmadığın.” Aslında öylesine soruyormuş gibi görünmüştü ama kelimeler daha dudaklarından döküldüğü anda bunların arkasında ciddi bir sorunun yattığını anladı.

“Yani,” dedi yavaşça, “Michaela ve Jacklyn’le de bunu yaptın, öyle değil mi? Tabii diğer kızlarla da?”

James bakışlarını kaçırsa da sakince cevap verdi. “Onlarla kan değiş tokuşu yapmadım ama onlarla beslendim, evet.”

“Ama benimle beslenmedin.”

“Hayır. Bunu nasıl açıklayabilirim?” Başını kaldırıp ona baktı. “Poppy, kan almak bir sürü farklı şey olabilir ve Ustalar bunun beslenme dışına çıkmamasını istiyorlar. Onlara göre, tek hissetmen gereken şey avın coşkusu olmalı. Ve ben de *hep* böyle hissettim... yani şimdiye kadar.”

Poppy başını sallarken bununla yetinmeye çalıştı. Ustalar’ın kim olduğunu sormadı.

“Bununla birlikte, *tehlikeli* de olabilir,” dedi James. “Nefretle yapıldığında öldürebilir. Yani kalıcı bir şekilde öldürebilir.”

Poppy neredeyse eğlenmeye başlamıştı. “Ama sen kimseyi *öldürmezsin*.”

James gözlerini dikip ona baktı. Dışarıda bulutlu bir hava vardı ve Poppy'nin odası loştu. Bu loşlukta James'in yüzü daha solgun, gözleri daha gümüşümsü görünüyordu.

“Ama öldürdüm,” dedi James. Sesi düz ve duygusuzdu. “Birisinin kanını emip ona kanımı vermedim, o yüzden vampir olarak geri dönmedi.”

7. BÖLÜM

“O zaman geçerli bir sebebin vardı mutlaka,” dedi Poppy sıkılmış bir şekilde. James ona baktığında, Poppy omuz silkti. “Seni iyi bilirim.” Onu daha önce tanıştığı herkesten çok daha iyi tanıyordu.

James başını çevirdi. “Bir sebebim yoktu ama bir takım... hafifletici sebepler vardı elbette. Gaza geldiğimi söyleyebiliriz fakat hala kabuslar görüyorum.”

Sesi çok yorgun ve kederli geliyordu. Bu çok yalnız ve sırlarla dolu bir dünya, diye düşündü Poppy. Ancak James, hayatının en büyük sırrını Poppy de dahil olmak üzere herkesten saklamak zorunda kalmıştı.

“Senin için korkunç olmalı,” dedi sesli olarak konuştuğunun zar zor farkına vararak. “Demek istediğim, bütün hayatın boyunca bunu içinde saklamış olman. Kimseye anlatamaman. Olduğundan farklı biri gibi davranmak zorunda...”

“Poppy.” James bastırıldığı duygularla ürperdi. “Yapma.”

“Seni anlamaya çalışıyorum.”

James başını iki yana salladı. “Daha önce kimse anlayamadı.” Bir an duraksadıktan sonra devam etti, “Benim için nasıl endişelenebiliyorsun? Bütün gördüklerinden sonra?”

“Sanırım, benim için önemli olduğundan ötürü.”

“Ve sanırım ben de tam bu yüzden sana Michaela ya da Jacklyn gibi davranmadım,” dedi James.

Poppy onun heykeltıraş elinden çıkmış gibi görünen yüzüne, ipek gibi alnına dökülen dalgalı kahverengi saçlarına baktı... nefesi tutuldu. *Beni sevdiğini söyle*, diye emretti zihninden. *Hadi söyle, erkeklerin en kalınkafalı*.

Ama zihnen iletişimde değillerdi ve James bunu duyduğuna dair hiçbir işaret vermedi. Hatta bir anda aceleyle ciddileşti. “İşimize bak-sak iyi olur.” Kalkıp perdeleri kapattı. “Gün ışığı tüm vampir güçlerini kısıtlar,” dedi misafir öğretmenlerin kullanabileceği bir ses tonuyla.

Bu fırsattan faydalanan Poppy, CD çalara gitti. Hollanda küllüplerine yaraşır bir dans parçası başlamıştı, çılgınlar gibi dans etmek için iyi bir parçaydı ama romantik olduğu pek söylenemezdi. Düğmeye dokunduğunda kadife gibi hüznünlü bir Portekiz şarkısı duyuldu.

Sonra yatağının etrafını tüllerle kapattı. Yatağına oturduğunda ikisi artık kendi küçük dünyalarındaydılar; loş ve güvenli, sisten oluşan, bembeyaz bir yumurtayı andıran bir dünya.

“Ben hazırım,” dedi yumuşak bir sesle. James ona doğru eğildi. Odanın loşluğunda bile Poppy onun gözlerine bakarken hipnotize olduğunu hissetti. O gözler sanki uzak diyarlardaki sihirli dünyalara açılan birer pencereydi.

Gece Dünyası, diye düşündü Poppy. James onu kucakladığında çenesini havaya kaldırdı.

Boynuna batan dişler bu sefer canını daha çok yaktı, yine de zevk almıştı.

Ama en güzeli James'i zihnen hissedebilmesiydi. Bir olma hissi, bir anda bütünleşme hissiyle ürperdi. Tüm hisler bütün bedenine ışık hızıyla yayıldı.

İşte bir kez daha onunla birlikte eridiğini, çözüldüğünü, dokunduğu her bir hücresinde tekrar birleştiklerini duyumsuyordu. Kendi nabzının, James'inkiyle bir attığını hissedebiliyordu.

Daha yakın, daha yakın... ama sonra bir anda onun geri çekildiğini hissetti.

James? Ne oldu?

Hiç, dedi James ama Poppy bunun doğru olmadığına dair bir şüpheye kapıldı. Aralarında büyüyen bağı zayıflatmaya çalışıyordu... ama neden?

Poppy, seni hiçbir şeye zorlamak istemiyorum. Şu anda hissettiklerimiz tamamen... yapay...

Yapay mı? Bu yaşadıkları Poppy'nin hayatı boyunca hissettiği en gerçek duygulardı. Gerçekten daha gerçekti. Tam de kendisini zevkin kucığına bırakmışken Poppy, James'e karşı içinde ani bir öfkenin yükseldiğini hissetti.

Öyle demek istemedim, dedi James ama düşüncelerindeki, zihnindeki çaresizlik çok barizdi. *Sadece aramızdaki kan bağına karşı koyamıyorsun. Benden nefret etseydin bile buna karşı koyamazdın. Bu bir yanılsama ve hiç adil değil...*

Adil olup olmaması Poppy'nin umrunda değildi. *Karşı koyamıyorsan, o zaman niye çabalıyorsun?* diye sordu zafer kazanmışçasına.

Zihninde kakhahaların cınladığını duydu, sonra ikisi birden duyguların saf dalgalarına bıraktılar kendilerini.

Kan bağı, diye düşündü Poppy. James sonunda başını kaldırmıştı. Onu sevdiğini söylemesinin hiçbir önemi yoktu çünkü artık birbirlerine bağlanmışlardı. Bunu hiçbir şey değıştiremezdi.

Ve biraz sonra James'in kanını emerek bu bağı mühürleyecekti. Becerebilirsen buna karşı koy bakalım, diye düşündü ama James'in yumuşak kakhahalarını duyunca sarsıldı.

"Yine aklımı mı okuyorsun sen?"

"Pek sayılmaz. Yansıtıyorsun; ve bu konuda bayağı iyi olduğunu söyleyebilirim. Çok güçlü bir telepat olacaksın."

İlginç... ama şu anda Poppy kendisini o kadar güçlü hissetmiyordu. Hatta bir anda kendisini bir kedi yavrusu kadar zayıf hissetti. Solmaya yüz tutmuş bir çiçek gibi boynu bükülmüştü. Tek ihtiyaç duyduğu şey...

"Biliyorum," diye fısıldadı James. Hala onu kucağında tutarken bileğini ağzına götürdü.

Poppy zar zor kaldırdığı eliyle onu durdurdu. "James? Bunu daha kaç kere yapacağız? Yani ben dönüşene kadar?"

"Bir kere daha, sanırım," dedi James sessizce. "Bu sefer daha fazla kanını içtim, senin de aynı oranda içmeni istiyorum. Ve bir kez daha yaptığımızda..."

Öleceğim, diye düşündü Poppy. Eh, en azından insan hayatımın ne zaman sona ereceğini biliyorum.

Dudakları gerilince James'in uzun ve sivri dişleri ortaya çıktı. Sonra kendi bileğini ısırıldı. Bu hareketinde yılanları andıran bir şey vardı. Vişne şurubu renginde koyu kan bileğinden akmaya başladı.

Poppy dudaklarını aralayıp tam başını kaldırıyordu ki kapı çalındı. İkisi birden suçluluk duygusuyla donakaldı.

Kapı yine tıkladı. Sersemlemiş ve zayıf düşmüş haliyle Poppy hareket edecek durumda değildi. Beyninde sadece tek bir düşünce yanlıyordu, *Ah lütfen, lütfen kapıyı çalan...*

Kapı açıldı.

... *Phil olmasın.*

Phillip daha kapıdan başını uzatır uzatmaz konuşmaya başlamıştı. "Poppy, uyanık mısın? Annem diyor ki..."

Bir anda susuverdi, sonra duvardaki elektrik düğmesine atıldı. Bütün oda şimdi ıslıl ıslıldı.

Ah, *şahane*, diye düşündü Poppy kızgınlıkla. Phil yatağın etrafını saran tüllerin arasından başını uzatmıştı. Poppy de ona dik dik baktı.

"Burada... *neler...* oluyor?" Phillip bu ses tonuyla bir savaş filmi- nin başrolünü kapabilirdi. Sonra, Poppy henüz verecek düzgün bir cevap bulamadan Phillip uzanıp James'in kolunu kavradı.

"Phil, yapma," dedi Poppy. "Phil, seni gerizekalı..."

"Anlaştığımızı sanıyordum," diye hırladı Phil, James'e bakarak. "Ama sözünü tutmadın."

Şimdi James de Phillip kadar sert bir şekilde onun kolunu kavramıştı. Poppy birbirlerine kafa atacaklarını düşünerek korktu.

Of, *düşüncelerini* bir türlü toparlayamıyordu. Kendisini beyinsiz gibi hissediyordu.

"Durumu yanlış değerlendiriyorsun," dedi James, Phillip'e sıkı- ğı dişlerinin arasından.

"*Yanlış* değerlendirmek mi? Odaya giriyorum ve sizi tülleri çekilmiş bir yatağın içinde buluyorum. Sen de tutmuş durumu *yanlış* değerlendirdiğimi söylüyorsun, öyle mi?"

“Yatağın üstünde,” diye araya girdi Poppy ama Phil onu duymazdan geldi.

James, Phil’i sarstı. Aslında bunu öyle kolay yapmıştı ki hiç hareket etmediği sanılabilirdi ama Phil’in kafası arkaya sertçe öne arkaya sallandı. Poppy, James’in mantıklı düşünemeyecek halde olduğunu fark etti. Hele gözünün önünde kolayca bükülen metal sandalye ayağı aklına gelince, araya girmesinin vakti geldiğine karar verdi.

“Bırakın,” dedi iki gencin ellerini tutmak için uzanarak. “Hadi ama çocuklar!” Sonra çaresizce devam etti, “Phil, anlam veremediğini biliyorum ama James bana *yardım* etmeye çalışıyor...”

“Yardım etmek mi? Hiç sanmıyorum.” Sonra James’e döndü, “Bak ona. Bu saçma rol kesmelerinin onu daha hasta ettiğinin farkında değil misin? Onu ne zaman seninle birlikte bulsam, kireç beyazı yüzüyle karşılaşıyorum. İşleri daha kötü hale getirmekten başka bir şey yapmıyorsun.”

“Hiçbir fikrin yok,” diye hırladı James, Phil’in suratına. Ama Poppy hala birkaç cümle öncesini kavramaya çalışıyordu.

“Saçma mı? Rol kesme mi?” dedi. Sesi çok yüksek çıkmasa da birden her şey durmuştu.

İki genç ona baktı.

O anda herkes kendi hatasını yükledi. Eğer akılları başlarında olsaydı her şey bambaşka olurdu, diye düşünecekti Poppy daha sonra yaşananlar aklına tekrar gelince. Ama hiçbirinin aklı başında değildi.

“Özür dilerim,” dedi Phil, Poppy’ye. “Sana bunu söylemek istemezdim ama...”

“Kapa çeneni,” dedi James gözlerinden kıvılcımlar saçarak.

“Ama sana anlatmam gerekiyor. Bu *-pislik-* seninle sadece oyun oynuyor. Bana kendisi söyledi. Sana acıdığını, senden hoşlanıyormuş gibi yaparsa senin kendini daha iyi hissedeceğini düşündüğünü anlattı. Koskoca stadyumu dolduracak bir egoya sahip.”

“Hoşlanıyormuş gibi yapmak mı?” dedi Poppy doğrulup oturarak. Beyni uğulduyor, göğsü sıkışıyordu.

“Poppy, o delirmiş,” dedi James. “Dinle...”

Ama Poppy dinlemiyordu. Asıl sorun, Phil’in ne kadar üzgün olduğunu *hissedebilmesiydi*. Kızgınlığından çok daha belirgindi. Ve Phillip, dürüst, dobra, güvenilir Phillip hiç yalan söylemezdi.

Şu anda da yalan söylemiyordu. Bu da... James’in yalan söylediği anlamına geliyordu.

Göğsü patlayacak gibiydi.

“Sen...” diye fısıldadı James’e. “Sen...” Onu tanımlayacak, yeterince kötü bir hakaret bulamıyordu. Daha önce hiç hissetmediği kadar yaralanmış, çok fazla aldatılmış hissediyordu. James’i *tanıdığını* sanmıştı; hiç sorgulamadan ona inanmıştı. Bu, ihaneti daha da beter kılıyordu. “Demek hoşlanıyormuş gibi yapıyordun, öyle mi? Bu muydu yani?”

İçinden bir ses, durmasını ve *düşünmesini* söylüyor, şu anda doğru ve hayati kararlar verecek durumda olmadığını hatırlatıyordu. Ama aynı zamanda içindeki sese kulak asacak durumda da değildi. Kızmakta o kadar haklıydı ki kızgınlığı düzgün kararlar vermesinin önünde engeldi.

“Bana *acıdın* mı?” diye fısıldadı. Sonra bir buçuk gündür bastırdığı bütün öfkesi ve üzüntüsü su yüzüne çıktı. Acısıyla gözü hiçbir şeyi görmüyordu artık ve James’in canını en az kendisinininki kadar yakmaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

James nefes nefese hızla konuştu. “Poppy! Phil’in bilmesini bu yüzden istemedim!”

“Hiç *şaşırtıcı* değil,” diye köpürdü Poppy. “Beni sevdiğini söylememene de *şaşırmamak* lazım,” diye devam etti. Phillip’in yanlarında olması umrunda değildi. “Bütün yaptıklarına rağmen beni öpmemene de *şaşırmıyorum*. Biliyor musun, senin *acımana* ihtiyacım yok!”

“*Bütün yaptıkları mı? Başka neler yaptı?*” diye bağırdı Phil. “Seni öldüreceğim, Rasmussen!”

James’in elinden kurtulup yumruğunu savurdu. James aniden eğilince Phil’in yumruğu onun saçlarını sıyırmakla kaldı. Phil yumruğunu tekrar savurduğunda James yana kaçıp arkadan Phil’in boynunu kavradı.

Poppy koridorda koşan ayak seslerini duyabiliyordu. “Neler oluyor?” diye sordu annesi korkuyla nefesi kesilmiş halde odadaki manzaraya bakarken.

Hemen arkasından Cliff de göründü. “Neden bağıırıyorsunuz?” diye sordu yine çenesini iyice gerginleştirerek.

“Onun hayatını tehlikeye atan asıl *sensin*,” diye hırladı James, Phillip’in kulağına. “Hem de tam şu anda.” Yabani hayvanlar gibi görünüyordu. Vahşiydi.

İnsan değildi artık.

“*Kardeşimi* bırak!” diye bağırdı Poppy. Bir anda gözyaşlarına boğulmuştu.

“Ah Tanrım, canım benim,” dedi annesi. İki adımda yatağın yanına ulaşip Poppy’ye sarıldı. “Derhal odayı terk edin,” dedi diğerlerine bakarak.

James’in yüzündeki vahşi ifade kayboldu, sonra Phillip’i bıraktı. “Bak, özür dilerim. Kalmam gerekiyor. Poppy...”

Phillip onun midesine dirseğini geçirdi.

Herhangi bir acı çekmeyeceğini biliyordu ama Poppy, onun iki büküm olurken yüzünü dalgalandıran hiddetini görebiliyordu. Tekrar doğrulduğunda Phil'in ayaklarını yerden kesip Poppy'nin gardırobuna doğru fırlattı.

Poppy'nin annesi bir çılgık attı. Cliff hemen öne atılarak Phil'le James'in arasına girdi.

"Bu kadarı yeter!" diye kükredi. Sonra Phil'e dönüp "Sen iyi misin?" diye sordu. Ardından James'e bakıp "Neyi paylaşamıyORSUnuz?" dedi.

Phil, sersemlemiş haliyle başını ovuşturuyordu. James bir şey söylemedi. Poppy zaten konuşmıyordu.

"Tamam, önemli değil," dedi Cliff. "Sanırım herkesin sinirleri biraz tepesinde. Ama eve gitsen iyi olur, James."

James, Poppy'ye baktı.

Bütün bedeni ağrıyan bir diş gibi sızlarken Poppy başını başka yöne çevirerek annesinin kollarına sığındı.

"Geri geleceğim," dedi James alçak sesle. Muhtemelen tekrar geleceğine dair söz veriyordu ama kulağa geldiği şekliyle daha çok bir tehdit gibi algılanıyordu.

"Bir süre gelmesen iyi olur," dedi Cliff, bir komutan edasıyla. Annesinin kollarının arasından çaktırmadan bakan Poppy, Phillip'in saçlarına kan bulaştığını görebiliyordu. "Sanırım herkesin bir süre sakinleşmesi doğru olacak. Şimdi, hadi bakalım, evine."

James'i odadan çıkardı. Poppy burnunu çekerken titredi. Kafasının içindeki sayısız telaşlı mırıltıyı ve baygınlık hissini duymamaya çalışıyordu. Müzik değişmiş, çalan davullar bütün odayı doldurmuştu.

Sonraki iki gün boyunca James sekiz defa aramıştı.

Dokuzuncu arayışta Poppy telefonu açtı. Odasındaki özel hat çaldığında geceyarısını geçmişti, yarı uykulu olduğu için otomatikman telefona bakmıştı.

“Poppy, telefonu kapatma,” dedi James.

Poppy kapattı. Birkaç saniye sonra telefon yine çalmaya başladı.

“Poppy, ölmek istemiyorsan beni dinlemek zorundasın.”

“Şantaj bu. Sen hastasın,” dedi Poppy ahizeye sıkıca yapışarak. Dili şişmişti ve başı ağrıyordu.

“Doğruyu söylüyorum. Poppy, dinle,” diye yalvardı James. “Bugün kan içmedin. Ben senden içtim ama sen benden içmedin. Bu seni öldürebilir.”

Poppy kelimeleri duyuyordu ama hiçbirisi gerçekmiş gibi gelmiyordu. Aslında duymazdan geldiğini, düşünmenin imkansız olduğu puslu diyarlara gönderdiğini kendisi de biliyordu. “Umrumda değil.”

“Tabii ki umursuyorsun ve birazcık düşünüsen bunun doğru olduğunu anlardın. Seni bu hale getiren dönüşümün. Zihinsel olarak tamamen dağılmış durumdasın. Paranoyak, mantıksız ve çılgın olduğunu *bilemeyecek* kadar paranoyak, mantıksız ve çılgınsın şu anda.”

Poppy de bundan şüpheleniyordu zaten. Az da olsa, Jan Nedjar’ın yılbaşı partisinde altı bira için Marissa Schaffer gibi davrandığının farkındaydı. Kendisini aptal durumuna düşürüp duruyordu. Yine de bunu durduramıyordu.

“Sadece tek bir şey bilmek istiyorum,” dedi. “Phillip’e o şeyleri söylediğin doğru mu?”

Hattın diğerk ucundan James'in uzun bir soluk koyuverdiğini duydu. "Söylediğim doğru fakat *söylediklerim* doğru değildi. Sadece onu başımdan savmaya çalışıyordum."

Poppy sakinleşmeyi düşünemeyecek kadar öfkeliydi.

"Bütün hayatı yalan olan birine niye inanacaktım ki?" dedi ve telefonu çarptıktan sonra gözyaşları dökülmeye başladı.

Poppy ertesi gün de o puslu inkar diyarında kalmaya devam etti. Ne James'le kavgası, ne onun uyarıları, ne de hastalığı; hiçbir şey gerçek görünmüyordu. Özellikle de hastalığı.

Herkes ona çok iyi davranıyordu ama neden iyi davrandıklarını düşünmeden bu sevgi selini doğrudan kabul etmenin bir yolunu bulmuştu.

Hatta annesinin fısıltıyla Phil'e anlattıklarını, hastalığı nedeniyle yokuş aşağı ne kadar hızlı gideceğini söylediğini bile duymazdan gelebilmişti. Zavallı Poppy giderek solacak, zayıflayacak, daha kötü olacaktı. Ve odasındaiken koridorda fısıltıyla konuşulanları rahatça duyabildiğini bir tek Poppy biliyordu.

Zihni her ne kadar uyuşursa uyuşsun bütün duyuları keskinleşmişti. Aynaya baktığında yüzünün ne kadar beyaz olduğunu, cildinin ince bir balmumu gibi ne kadar şeffaflaştığını görünce sarsılmıştı. Yeşil gözleri kıvılcımlar saçıyordu.

James'in sonraki altı aramasında Poppy'nin annesi onun dinlendiğini söyledi.

Cliff, Poppy'nin gardırop kapısını tamir ederken, "O çocuğun bu kadar güçlü olduğu kimin aklına gelirdi ki?" dedi.

James cep telefonunu kapatıp yumruğunu Integra'nın gösterge panosuna geçirdi. Perşembe öğleden sonraydı.

Seni seviyorum. Poppy'ye bunu söylemesi gerekiyordu ama artık çok geçti. Poppy onunla konuşmak bile istemiyordu.

Neden bunu ona *söylememiști* ki? Söylememiş olmasının sebebi, şimdi ona bile çok aptalca geliyordu. Sözümona Poppy'nin masumluğundan ve minnettarlığından yararlanmamaya çalışıyordu... eh, aferin. Sonunda bütün yaptığı kızı öfkelenendirip kalbini kırmak olmuştu.

Hatta kızın ölümünü hızlandırmıştı.

Ama şimdi düşünecek zamanı kalmamıştı. Şimdi katılması gereken bir gösteri vardı.

Arabadan çıkıp önünde uzayan çiftlik evi tarzındaki binaya yürürken rüzgarlığının eteklerini savurdu.

Kilidi açıp geldiğini haber vermeden içeri girdi. Haber vermesine de gerek yoktu zaten; annesi geldiğini hissedirdi.

Kiliseyi andıran cam tavanları, son zamanlarda moda olduğu üzere çıplak duvarlar tamamlıyordu. Tepedeki camların en tuhaf yanı, her birinin özel üretilmiş örtülerle kapatılmış olmasıydı. İçeriye daha geniş gösterse de loşluğu engellemiyordu. Neredeyse mağaraları andırıyordu.

“James,” dedi annesi arka taraftan gelerek. Cilalı gibi parlayan kuzgun siyahı saçları vardı ve gümüşlü altınli işlemelerden oluşan kıyafeti mükemmel vücudunu ortaya koyuyordu. Buz grisi gözleri, tıpkı James'inkiler gibi koyu kirpiklerle çevrelenmişti. Kadın, oğlunun yanağına yöneldi ama havayı öptü.

“Mesajını aldım,” dedi James. “Ne istiyorsun?”

“Aslında babanın eve gelmesini beklemeyi tercih ederim...”

“Anne, kusura bakma ama acelem var. Yapmam gereken işler var. Bugün hala beslenmedim.”

“Belli oluyor,” dedi annesi. Bir süre gözlerini kırpmadan oğlunu seyretti. Sonra iç çekip oturma odasına yöneldi. “Gel, en azından, şuraya oturup biraz konuşalım... Son günlerde canın çok sık-kın, değil mi?”

James, kan kırmızısı süet kaplı kanepeye oturdu. Şimdi her şey rol yapma kabiliyetine bağlıydı. Eğer bir sonraki dakika boyunca annesi gerçeği hissetmezse, eve gitmekte özgür kalacaktı.

“Eminim babam anlatmıştır,” dedi sakince.

“Evet. Minik Poppy. Çok üzücü, değil mi?” Salondaki tek ayaklı lamba koyu kırmızı bir ağaç gibiydi ve kızıl ışık annesinin yüzüne düşüyordu.

“Önce öfkelendim ama artık pek önemsemiyorum,” dedi James. Duygusuz sesiyle hiçbir şey hissetmediğini -hiçbir şey- yansıtmaya çalışıyordu. Annesinin hafiften zihninin sınırlarında dolaştığını sezebiliyordu. Sanki bir böcek antenleriyle ya da bir yılan çatal diliyle zihnini okşuyordu.

“Şaşırdım,” dedi annesi. “Ondan hoşlandığını sanıyordum.”

“Öyleydi. Ama sonuçta bizden biri değil, öyle değil mi?” Bir an düşündükten sonra ekledi, “Yani evcil hayvanının ölmesi gibi bir şey. Sanırım yeni bir tane bulmam gerekecek.”

Partide arkadaşlarıyla konuşuyormuş gibi yapması cesur bir girişimdi. Zihinsel okşayışlar zihnini yoklayıp zırhında bir giriş noktası bulmaya çalışırken, James bütün kaslarına hakim olmaya çalışıyordu.

Micheale Vasquez üzerine yoğunlaştı. Böylece Poppy'den kayıtsız bir şekilde hoşlandığı havasını yansıtmaya çalışıyordu.

İşe de yaradı. Zihnini yoklayan okşayışlar geri çekildiğinde annesi zarafetle arkasına yaslanıp gülümsedi.

“Bu kadar metin karşılaman hoşuma gitti. Ama birisiyle konuşma ihtiyaçı duyarsan... babanın tanıdığı çok iyi birkaç terapist var.”

Vampir terapistlerden bahsediyordu. Bu terapistlerin tek yaptığı, insanların yemekten başka bir şey olmadığını karşısındakinin bey-nine akmaktı.

“Benim kadar senin de beladan uzak durmak istediğini biliyorum,” diye ekledi annesi. “Eh, sonuçta bize ekmişsin.”

“Öyle,” diyen James omuzlarını silkti. “Artık gitmem gerekiyor. Babama selam söyle, olur mu?”

Annesinin yanağını öper gibi havayı öptü.

“Ah, bu arada,” dedi annesi, James kapıya yönelmişken. “Kuzenin Ash haftaya burada olacak. Sanırım sende kalmak hoşuna gidecektir. Eminim kısa süreliğine bile olsa bir ev arkadaşı sana da iyi gelecektir.”

Cesedimi ığnemeniz gerekecek, diye düşündü James. Ash’in gelebileceğini tamamen unutmuştu ama şu anda tartışmaya vakti yoktu. ıkarken kendisini, elinde haddinden fazla top olan hokkabazlar gibi hissetti.

Arabaya döndüğünde cep telefonunu çıkardı, kısa bir an duraksadıktan sonra açmadan cebine attı. Aramak işe yaramıyordu. Strateji değiştirmesinin zamanı gelmişti.

Pekala, o zaman. Yarım yamalak tedbirlere son vermesi gerekiyordu. şimdi ciddi bir atak yapması zamanıydı. Tam isabet ettirmesi gerekiyordu.

Birkaç dakika düşündükten sonra direksiyonu McDonnell Drive’a kırıp Poppy’nin evinden birkaç ev önce park etti.

Ve bekledi.

Gerekirse bütün gece burada beklemeye hazırdı ama buna gerek kalmadı. Güneş batmak üzereyken garaj kapısı açıldı ve beyaz bir Volkswagen Jetta geri geri çıktı. James, sürücü koltuğunda oturanın sarı saçlarını görebiliyordu.

Selam, Phil. Seni yine görmek ne güzel.

Jetta uzaklaşırken James onu takip etti.

8. BÖLÜM

Phil'in kullandığı Jetta, 7/Eleven'in park yerine döndüğünde James sırtıttı. Binanın arka tarafında gayet ıssız bir alan vardı ve hava kararmaya başlamıştı.

Arabayı arkaya doğru sürdü, sonra inip dükkanın girişini gözlemeye başladı. Phil kucağında bir poşetle dışarı çıktığında James hızla arkasından atıldı.

Phil elindeki poşeti düşürürken çığlık atıp direnmeye çalıştı. Yaptığı bu hareket hiçbir işe yaramamıştı. Güneş artık batmıştı ve James gücünün doruğundaydı.

Phil'i binanın arkasına çektikten sonra çöp bidonunun yanındaki duvara yüzü dönük yasladı. Klasik polis rolü oynuyordu.

"Şimdi seni serbest bırakacağım," dedi. "Sakın kaçmaya çalışma. Hata edersin."

Sesi duyan Phil gerilip hareketsiz kaldı. "Kaçmak *istemiyorum*. Suratını dağıtmak istiyorum, Rasmussen."

“Sıkıyorsa dene bakalım,” diyen James, *Gecemin eğlencesi ol*, diye de ekleyecekti ama tekrar düşününce vazgeçti. Serbest bıraktığında Phil arkasına dönüp büyük nefretle James’e baktı.

“Sorun ne? Üstüne atlayacak kız mı kalmadı?” dedi soluk soluğa.

James dişlerini gıcırdattı. Hakaret ve alayla cevap vermek bir işe yaramayacaktı ancak Phil’i sakinleştirmenin de ne kadar zor olabileceğini görebiliyordu. Phil’le uğraşmak kolay değildi. “Seninle kavga etmek için buraya getirmedim. Sana bir şey sormak istiyorum. Poppy’yi gerçekten önemsiyor musun?”

Phil ona bakarak, “Aptalca sorular için beş yüz dolar, Alex,” dedi televizyondaki *Riziko!* yarışmasındaymış gibi ve bunu söyler söylemez midesine yiyeceği yumruk için kendisini hazırladı.

“Çünkü onu gerçekten önemsiyorsan benimle konuşmasını sağlamalısın. Beni görmemesi için onu ikna eden sendin, şimdi de beni görmesi için ikna etmek *zorundasın*.”

Phil otoparkta etrafına bakındı. Sanki bu çığgınlığa bir tanık aranıyordu.

James ağır ağır ama çok açık bir şekilde konuşmaya başladı, her kelimesinin üzerine özellikle bastırıyordu. “Ona yardım edebilirim.”

“Don Juan’lık yaparak mı yardım edeceksin? Onu aşkla mı iyileştireceksin?” Sözleri küstahçaydı ama Phil’in sesi nefretle titriyordu. Bu nefret sadece James’e yönelmemişti, aslında Poppy’nin kanser olmasına izin veren evrene karşı nefret doluydu.

“Hayır. Tamamen yanlış anlıyorsun. Bak onu yatağa atmaya çalıştığımı ya da gönül eğlendirdiğimi falan sanıyorsun. Olan bitenin bunlarla hiç ilgisi yok. Senin öyle düşünmene izin verdim çünkü senin, beni sürekli dışlamandan sıkılmıştım ve tam olarak ne *yaptığımı* bilmeni istemedim.”

“Tabii, tabii,” dedi Phil eşit derecede dalga geçip küçümserken. “Peki, ne yapıyormuşsunuz? Uyuşturucu mu?”

“Bunu!”

James, Poppy’yle hastanede yüzleşmesinden sonra ilk karşılaşma-
da ne yapması gerektiğini öğrenmişti. Önce göstermek, sonra anlat-
mak daha etkiliydi. Bu sefer bir şey demeden Phil’in saçından yaka-
layıp başını geri çekti.

Binanın arka tarafında sadece tek bir ışık vardı ama Phil’e siv-
ri dişlerini gösterebilmek için yeterliydi. Üstelik loş olsa da James
gece görüşü sayesinde, Phillip’in yeşil gözlerinin nasıl donup kaldı-
ğını görebiliyordu.

Phillip çığlık attı ama hemen ardından bacakları boşalıverdi.

Korkudan değildi. James, korkudan olmadığını çok iyi biliyor-
du. Phillip ödleik biri değildi. Sadece gördüğüne inanamamıştı fakat
hemen sonra inançsızlık inanca dönüşmüştü.

Phillip küfretti. “Sen bir...”

“Evet.” James onu bıraktı.

Phil ayakta durmakta zorlanıyordu. Dengesini sağlayabilmek için
çöp bidonuna tutundu. “Buna inanmıyorum.”

“Elbette inanıyorsun,” dedi James. Dişlerini kapatmamıştı ve göz-
lerinin gümüş gibi parladığından adı gibi emindi. Gözünün önünde
bu haliyle durdukça Phil inanmak *zorundaydı*.

Belli ki Phil de aynı şekilde düşünüyordu. Gözlerini kaçırmak is-
tercesine James’e bakıyordu ama bunu bir türlü beceremiyordu. Yü-
zünün rengi atmıştı ve sanki kusacakmış gibi zorla yutkunuyordu.

“Tanrım,” dedi sonunda. “Sende bir terslik olduğunu biliyordum.
Tuhaf bir terslik. Tüylerimi niye ürperttiğini bir türlü anlayamıyor-
dum. Demek sebep buymuş.”

Benden iğreniyor, diye düşündü James. Artık nefret etmiyor. Benim insan olmadığımı düşünüyor.

Bu durum James'in planı açısından pek hayırlı sayılmazdı.

"Şimdi Poppy'ye nasıl yardımcı olabileceğimi anlıyor musun?"

Phil başını yavaşça salladı. Sırtını duvara dayamış, bir eliyle hala çöp bidonuna tutunuyordu.

James içindeki sabırsızlığın arttığını hissetti. "Poppy hasta. Vampirler hasta olmaz. Hesap makinesi vermemi ister misin?"

Phillip'in yüzüne bakılırsa, bir hesap makinesine gerçekten de ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

"Eğer," diye tısladı James dişlerinin arasından, "Poppy'yle yeterince kan değiş tokuşu yapabilirsem onu vampire dönüştürebilirim, böylece artık kanser olmaz. Bedenindeki bütün hücreler değişir ve sonunda mükemmelliğe ulaşır; hastalıklardan uzak bir kusursuzluğa. İnsanoğlunun asla hayal edemeyeceği güçlere kavuşur. Ve bu arada, dönüşümün bir yan etkisi olarak ölümsüz olur."

Phillip'in söylenenleri kavrayabilmesi için çok uzun bir süre geçmesi gerekti. Sessizlikte Phil'in düşünceleri, James'in okuyamayacağı kadar karmaşıktı; sanki bir kaleydoskoptan bakıyordu ama bu arada Phil'in gözlerinin büyüyüp yüzünün iyice renk attığını da görebiliyordu.

Sonunda Phil, "Bunu ona yapamazsın," diyebildi.

Ne söylediği değil, nasıl söylediği daha önemliydi. Radikal bir çözüm olduğu için itiraz etmiyordu. Hayır! Poppy'nin de ilk tepkisinde olduğu gibi korkmamıştı.

Daha çok büyük bir dehşet içinde kesin bir hüküm veriyordu. Sanki James, Poppy'nin ruhunu çalmakla tehdit etmişti.

"Onun *hayatını* kurtarmanın tek yolu bu," dedi James.

Phil yine başını yavaşça salladı, transa girmiş gibi görünen gözleri sonuna kadar açılmıştı. “Hayır. Hayır. Poppy bunu istemez. Böylesine büyük bir bedeli yüklenmek istemez.”

“Ne bedeli?” James’in sabrı iyice taşmıştı, iyice öfkelenerek savunmaya geçmişti. Felsefi bir tartışmaya gireceklerini bilseydi, daha ıssız bir yer seçerdi. Oysa şimdi, konuşmalarının başka birisi tarafından bölünmemesi için bütün duyularını sonuna kadar açmak zorundaydı.

Phil elini çöp bidonundan çekerek iki ayağının üzerinde durdu. Gözlerine dehşet ve endişe yerleşmişti ama doğrudan James’e baktı.

“Sadece... insanların hayatta kalmaktan çok daha önem verdiği bazı şeyler vardır,” dedi. “Sen de öğreneceksin.”

Buna inanamıyorum, diye düşündü James. Phil, ucuz bir uzay filmindeki uzay gemisi kaptanı, uzaylılarla konuşuyormuş gibi konuşuyor. *Dünya insanı sizin sandığınız kadar kolay ele geçirilecek bir tür değildir.*

“Sen kafayı mı sıyırdın? Bak Phil, ben San Francisco’da doğdum. Alfa Centauri’den gelen böcek gözlü bir yaratık falan değilim. Sabah kahvaltısında ben de gevrek yiyorum.”

“Peki, geceyarısı ne atıştırıyorsun?” diye sordu Phil, sıkıntılı ve neredeyse çocuksu bakan yeşil gözleriyle. “Yoksa sivri dişler sadece aksesuar mı?”

İyi noktaya parmak bastın, dedi James içinden.

Başını çevirdi. “Tamam, pes! Bir takım farklılıklar elbette var. Sana insan olduğumu söylemedim, ama bir tür...”

“Bir tür canavar değilsen, o zaman ben hiçbir şey bilmiyorum.”

James, sakın onu öldürme, diye telkin etti kendisini iyice delirmeden. Onu *ikna* etmen gerekiyor. “Phil, bizler filmlerde gördüklerine benzemeyiz. O kadar güçlü değiliz. Duvarlardan geçemeyiz, za-

manda seyahat edemeyiz ve beslenmek için öldürmeyiz. Şeytan değiliz. En azından hepimiz değiliz. Lanetli falan da değiliz.”

“Doğa dışısın,” dedi Phillip yumuşakça. James, onun bunu çok inanarak söylediğini hissedebiliyordu. “*Yanlı*ş bir şeysin. Var olmanın gerekirdi.”

“Beslenme zincirinde sizden daha üstün olduğumuz için mi?”

“Çünkü insanlar birbirleriyle... beslenmemelidir.”

James, kendi türünden olanların insanları insan olarak görmediklerinden bahsetmedi. “Bizler hayatta kalmak için yapmamız gerekeni yapıyoruz. Üstelik Poppy zaten dönüşmeyi kabul etti.”

Phillip donakaldı. “Hayır. Senin gibi birine dönüşmeyi istemiş olamaz.”

“Hayatta kalmak istiyor. En azından, bana dış bilemeden önce öyle istiyordu. Şu anda, dönüşüm için yeterli kanı içmediği için tamamen mantıksız davranıyor. Hepsi senin yüzünden.” Bir an sustuktan sonra hızla ekledi, “Üç haftalık bir ceset gördün mü sen hiç, Phil? Ona ulaşamazsam, sonunda öyle bir şeye *dönüşecek*.”

Phil’in yüzü dalgalandı. Arkasını dönüp yumruğunu metal çöp bidonuna vurdu. “*Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?* Pazartesi gecesinde beri bu görüntü gözümün önünden gitmiyor.”

Kalbi deli gibi çarpsa da James hareket etmedi. Phil’den yayılan azabı ve yumruğunun acısını ta içinde hissedebiliyordu. Sakince bir şey söyleyebilene kadar bir süre geçmesi gerekti, “Ve bunun, ona verebileceklerimden daha iyi bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?”

“İğrenç bu. Pis bir şey; ama evet, cesedinin çürümesi, başka insanları avlayan bir şeye dönüşmesinden çok daha iyi. İnsanları *kullanmak* bu. Bu yüzden o kadar çok kız arkadaşın oldu, öyle değil mi?”

Bir kez daha James hemen verebileceği bir cevap bulamadı. James her saniye, Phil'in ne kadar zeki olduğunu daha iyi anlıyordu. Çok fazla düşünüyordu. "Evet. Kız arkadaşların sebebi bu," dedi sonunda yorgun bir şekilde. Durumu Phil'in bakış açısıyla değerlendirmemeye çalışıyordu.

"Bana tek bir şey söyle, Rasmussen," diyerek sırtını dikleştirdi Phillip. James'in gözlerinin içine bakıyordu. "Sen..." durup yutkunduktan sonra devam etti, "hastalanmadan önce... Poppy'yle beslendin mi?"

"Hayır."

Phil rahatlamış gibi bir soluk koyuverdi. "Bu iyi. Çünkü beslenmiş *olsaydın*, seni öldürmem gerekecekti."

James ona inanıyordu. Phil'den çok daha güçlü, çok daha hızlıydı ve daha önce insan türünden hiç korkmamıştı, ama şu anda, Phil'in bir yolunu bulup kendisini öldürebileceğini biliyordu.

"Bak, anlamadığın bir şey var," dedi. "Bunu Poppy de istedi ve artık geri dönülmez bir yola girdik. Dönüşümü henüz yeni başladı; şimdi ölürse vampire dönüşmez. Ama tam olarak ölmeyebilir de. Sonunda yürüyen bir cesede dönüşebilir. Bir zombiye yani, anlıyor musun? Düşünmeyen, beyinsiz bir yaratığa... Bedeni çürüyebilir fakat o haliyle ölümsüz de olabilir."

Phil'in dudakları küçümsemeyle kıvrıldı. "Beni korkutmaya çalışıyorsun."

James başını çevirdi. "Olduğunu gördüm."

"Sana inanmıyorum."

"Bunu kendi *gözlerimle* gördüm!" James bir anda bağırdığını ve Phil'in yakasına yapıştığını fark etti. Kontrolü çoktan kaybetmişti ve açıkçası bunu artık umursamıyordu. "Çok önemse-

diğim birinin öyle bir şeye dönüştüğünü kendi gözlerimle gördüm, duydu mu?”

Sonra Phil’in hala başını inanmaz bir şekilde salladığını görünce devam etti, “Henüz dört yaşındaydım ve bir dadım vardı. San Francisco’daki tüm zengin çocuklarının dadısı olur. Dadım bir insandı.”

“Bırak beni,” diye söylendi Phil, James’in bileğini çekerek. Soluk soluğaydı. Bütün bunları dinlemek istemiyordu.

“Onun için deli oluyordum. Annemin veremediği her şeyi bana o veriyordu. Sevgi, ilgi... Söz konusu ben olduğumda asla meşgul değildi. Ona Bayan Emma derdim.”

“*Bırak* beni.”

“Ama annemle babam ona fazla bağlandığını düşünüyorlardı. O yüzden beni kısa bir seyahate çıkardılar ve beni beslemediler. Tam üç gün. Geri geldiğimizde kana susamıştım. Sonra beni yatırması için yanıma Bayan Emma’yı gönderdiler.”

Phil artık direnmeyi bırakmıştı. Başını kaldırıp yana çevirmişti çünkü James konuşurken ona bakmak istemiyordu. James, onun yüzüne bakarak konuşmaya devam etti.

“Sadece dört yaşındaydım. Kendimi tutamıyordum. Üstelik kan istiyordum. Bugün kimin ölmesini tercih edeceğimi sorsan, Bayan Emma yerine kendim ölmek istediğimi söylerim. Fakat kana susadığında kendini kontrol edemezsin. O yüzden onunla beslendim ve onun kanını içtiğim süre boyunca kendimi durdurmaya çalışarak ağlıyordum. Sonunda kendimi durdurabildiğimde artık çok geç olduğunu biliyordum.”

Bir suskunluk oldu. James bir anda parmaklarının acıyla kasıldığını fark etti. Yavaşça Phil’in yakasını bıraktı. Phil bir şey söylemedi.

“Kadın öylece yerde yatıyordu. Bir dakika, dedim kendi kendime, eğer ona kendi kanımı veririm o da vampir olur ve her şey yoluna girer.” Artık bağırıyordu. Aslında Phillip’le konuştuğu bile söylenemezdi, gözlerini karanlık otoparka dikmişti. “O yüzden kendimi kesip kanımı ağzına damlattım. Annemle babam odaya çıkmadan önce birkaç damla içmişti bile. Beni durdurduklarında yeterince içmemişti.”

Uzun bir sessizlik daha oldu. James, bu hikayeyi neden anlattığını hatırlamıştı. Bakışlarını Phillip’e çevirdi.

“Bayan Emma o gece öldü ama tam olarak ölmemişti. İki tür kan, içinde savaşıyordu. Sabah olduğunda yine ortalıkta dolaşıyordu ama artık Bayan Emma değildi o. Ağzından salyalar akarken cildi griye dönüşüyordu. Gözleri bir cesedinki gibi tamamen matlaşmıştı. Sonunda iyice çürümeye başladığında babam onu Inverness’e götürüp gömdü. Tabii önce onu öldürdü.” Mide suyu James’in boğazından yükselip ağzına geldiğinde neredeyse fısıltıyla ekledi, “Umarım onu gömmeden önce öldürmüştür.”

Phil yavaşça dönerek ona baktı. O akşam ilk defa, yüzünde endişe ve dehşetten farklı bir şey vardı. Benim için üzülüyor, diye düşündü James.

James derin bir soluk aldı. On üç yıllık sessizliğin ardından, sonunda hikayeyi birisine anlatmıştı. Hem de bugüne kadar tanıdığı bütün insanların arasında tutup Phillip North’a anlatmıştı. Ancak durumun absürtlüğünü düşünecek zaman yoktu. Artık eve dönmek istiyordu.

“O yüzden beni dinle. Poppy’yi beni görmeye ikna edemezsen, ona otopsi yapılmaması için elinden geleni ardına koyma. İç organları olmadan etrafta dolaşmasını istemezsin. Ve ona bakmaya artık

dayanamayacağın zaman geldiğinde ona saplamak için sivri kazığı-
nı hazır et.”

Phil’in gözlerindeki üzüntü kayboldu. Dudakları gerilmiş, tek
bir çizgi haline gelmişti.

“Onun öyle... yarı-canlı, iğrenç bir şeye dönüşmesine izin ver-
meyeceğiz,” dedi. “Vampire dönüşmesine de izin veremeyiz. Bayan
Emma’na olanlara üzıldüm ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor.”

“Bu kararı veren Poppy olmalı.”

Ama Phillip artık kaldırabileceğinin sınırlarına dayanmıştı ve şim-
di başını iki yana sallıyordu. “Sadece kız kardeşimden uzak dur,” dedi.
“Senden tek istediğim bu. Eğer uzak durursan ben de seni kendi ha-
line bırakırım. Ama uzak durmazsan...”

“Ne yaparsın?”

“El Camino’da herkese ne olduğunu anlatırım. Polisi, belediyeyi,
herkesi arayıp sokağın ortasında haykırım.”

James ellerinin buz kestiğini hissetti. James’i onu öldürmeye zor-
ladığının farkında değildi Phillip. Gece Dünyası’nın sırlarını öğre-
nen herkesin ölmesi gerekmiyordu elbette fakat herkese anlatmakla
tehdit eden birisi hiç sorgulanmadan, merhamet gösterilmeden he-
men öldürülmeliydi.

James birden kendisini öyle yorgun hissetti ki doğru düzgün dü-
şünemiyordu.

“Çek git gözümün önünden, Phil,” dedi duygusuz ve ölü kadar
cansız bir sesle. “Hemen. Ve eğer Poppy’yi gerçekten korumak istiyor-
san kimseye bir şey söylemezsin. Çünkü izleri takip ederek Poppy’nin
de bu sırrı bildiğini keşfederler. Senden sonra onu da öldürürler. Ta-
bii sorguya çektikten sonra. Eğlenceli olacağını sanıyorsan yanılırsın.”

“Kim ki onlar? Annenle baban mı?”

“Gece İnsanları. Her yerdeyiz, Phil. Tanıdığın herkes Gece İnsanları’ndan biri olabilir. Belediye başkanı da buna dahil. O yüzden çeneni sıkı tut.”

Phillip gözlerini kısarak ona baktı. Sonra sırtını dönüp binanın ön tarafına yürüdü.

James, en son ne zaman böylesine boş hissettiğini hatırlayamıyordu. Yaptığı her şey, giriştiği her iş ters tepmişti. Poppy şimdi her zamankinden çok daha fazla tehlikedeydi.

Üstelik Phillip North, onun doğaüstü ve şeytani olduğunu düşünüyordu. Ancak Phil’in bilmediği bir şey, James’in de çoğu zaman aynı şekilde düşündüğüydü.

Phillip yolu yarılamıştı ki Poppy için aldığı kızılçık suyu ve vişne buzlu dondurmasını poşetle birlikte düşürdüğünü hatırladı. Son iki gündür Poppy neredeyse hiçbir şey yememişti ve karnı acıktığındaysa hep tuhaf şeyler istiyordu.

Hayır, tuhaf değil... daha çok *kırmızı* şeyler istiyor, diye fark etti tekrar 7/Eleven’a girdiğinde. Midesinin kasıldığını hissetti. Son zamanlarda Poppy’nin istediği her şey kırmızıydı ve genellikle sıvıydı.

Acaba Poppy de bunun farkında mıydı?

Buzlu dondurmasını vermek için yatak odasına girdiğinde Poppy’nin yüzünü iyice inceledi. Poppy artık zamanının çoğunu yatakta geçiriyordu.

Fazlasıyla solgun ve hareketsizdi. Bir tek yeşil gözleri canlıymış gibi görünüyordu. Hatta vahşi kıvılcımlar saçan yeşil gözleri dışındada bütün yüzü silinmiş gibiydi.

Cliff ve annesi, saat başı nöbet tutma meselesini konuşuyorlardı.

“Sevmedin mi?” diye sordu Phil, yatağın yanına bir sandalye çekerken.

Poppy, iştahsızca elindekine bakıyordu. Azıcık yaladı ama hemen yüzünü ekşitti.

Phillip onu seyrediyordu.

Tekrar yaladı. Sonra Poppy, dondurmaya komodinin üzerindeki boş plastik bardağın içine koydu. “Bilmiyorum... Ben sanırım aç değilim,” dedi yastıklarına yaslanırken. “Sana zahmet oldu.”

“Sorun değil.” Tanrım, ne kadar da hasta görünüyor, diye düşündü Phil. “Senin için yapabileceğim başka bir şey var mı?”

Gözlerini yuman Poppy başını belli belirsiz iki yana salladı. “Sen iyi bir kardeşsin,” dedi sanki çok uzaklardaki bir hayalle konuşuyormuş gibi.

Halbuki ne kadar hayat doluydu, diye düşündü Phil. Babam ona zıpır derdi. Etrafına resmen enerji *yayardı*.

Daha sonucunu düşünmeden Phillip “Bugün Rasmussen’i gördüm,” deyiverdi.

Poppy kasıldı. Yatak örtüsünün üzerindeki elleri yumruk gibi sıkılmamıştı ama pençeleri andırıyorlardı. “Buradan uzak dursa iyi eder!”

Poppy’nin tepkisinde ince bir terslik vardı. Sanki Poppy gibi değildi. Poppy çok çabuk öfkelenirdi, bunu çok iyi biliyordu ama Phil onun sesindeki bu hayvani ve vahşi tonu bugüne kadar hiç duymamıştı.

Phil’in gözlerinin önünde bir görüntü canlandı. Bağırsakları karından sarktığı halde *Yürüyen Ölüler’in Gecesi* filmindeki zombilerden biri. Tıpkı James’in Bayan Emma’sı gibi yürüyen bir ceset.

Poppy şu anda ölse gerçekten öyle bir şeye mi dönüşecekti? Gerçekten o kadar değişmiş miydi?

“Karşıma çıkarsa gözlerini oyacağım onun,” dedi Poppy, tırnaklarıyla vahşi bir kedi gibi yatak örtüsünü tırmalarken.

“Poppy. Bana kendisiyle ilgili gerçeği anlattı.”

Tuhaftı ama Poppy hiçbir tepki vermedi. “O bir pislik,” dedi. “O bir sürüngen.”

Kardeşinin sesindeki bir şey Phillip’in tüylerini diken diken etti. “Ben de ona, senin asla öyle bir şeye dönüşmek istemeyeceğini söyledim.”

“İstemem,” dedi Poppy kısaca. “*Onunla* sonsuza kadar kim takılmak ister. Onun yüzünü bir daha hiç görmek istemiyorum.”

Phil bir an onu seyretti. Sonra arkasına yaslanıp gözlerini yumdu, bir şey bam teline basarak canını yakmıştı.

Sadece küçük bir terslik değildi bu. İnanmak istemiyordu ama Poppy gerçekten *garip* davranıyordu. Mantıksızdı. Ve şimdi bir kez daha düşününce James’ten uzak kaldığı her saat biraz daha garipleşiyordu.

Asıl karar vermesi gereken Poppy...

Ona sorması gereken bir şey vardı.

“Poppy?” Kardeşinin kendisine bakmasını bekledi. Poppy’nin gözleri ardına kadar açılmıştı ve hiç kırpmadan bakıyordu. “Onunla konuşurken, James senin kabul ettiğini, yani değişmeyi kabul ettiğini söyledi. Sen ona kızmadan önce... Bu doğru mu?”

Poppy’nin bir kaşı kalktı. “Ona çok kızgıyım,” diye doğruladı, sanki sorunun en önemli kısmı buymuş gibi. “Ve senden neden daha çok hoşlanıyorum biliyor musun? Çünkü sen ondan hep nefret ettin. Şimdi ikimiz de ondan nefret ediyoruz.”

Phil bir süre düşünüp kelimeleri özenle seçerek konuştu. “Tamam ama ona kızgın olmadığın zamanlarda, onun seni dönüştür-

mesini; kendisi gibi bir şeye dönüştürmesini istedin mi? Bu senin kararın mıydı?”

Poppy’nin gözlerinde bir anda mantığın ışıltıları dolaştı. “Ben ölmek istemiyordum,” dedi. “Çok korkmuştum ve yaşamak istiyordum. Doktorların yapabileceği bir şey olsaydı önceliği onlara verirdim. Fakat onların elinden de bir şey gelmiyor.” Yatakta otururken gözlerini sanki dehşetli bir şey seyrediyormuş gibi boşluğa dikmişti. “Öleceğini bilmenin nasıl bir şey olduğunu asla bilemezsin,” diye fısıldadı.

Phillip’in bütün vücudu dalga dalga ürperdi. Hayır, bunu bilemezdi ama artık biliyordu. Her şey gözünün önünde kristal netliğinde belirivermişti. Poppy öldükten sonra nasıl hissedeceğini çok iyi biliyordu. Onsuz dünyanın nasıl boş olacağını ta içinde hissedebiliyordu.

Uzun bir süre ikisi de sessizce oturdu.

Sonra Poppy yine kafasını yastığına koydu. Phillip onun gözlerinin altındaki pastel mavi gölgeleri görebiliyordu. Sanki bütün bu konuşmalar onu çok yormuştu. “Ama önemli değil,” dedi baygın fakat ürkütücü derecede coşkulu bir sesle. “Zaten ölmeyeceğim. Doktorlar her şeyi bilmiyor.”

Demek ölümle böyle baş etmeye çalışıyor, diye düşündü Phil. Ölümü tamamen inkar ediyordu.

Gerçi ihtiyaç duyduğu tüm bilgilere sahipti. Durumu çok net anlayabiliyordu. Şu anda ne yapması gerektiğini de çok iyi biliyordu.

“Hadi, sen biraz dinlen,” dedi Poppy’ye, kardeşinin elini okşarken. Kızın elleri buz gibi ve kırılğandı, bir kuşun kanadındaki minik kemikler gibi kemikleri hissedilebiliyordu. “Sonra görüşürüz.”

Kimseye bir şey söylemeden, gizlice evden dışarı çıktı. Yola çıkar çıkmaz da gaza bastı. Apartmanın önüne varması sadece on dakikasını almıştı.

Daha önce James'in evine hiç gelmemiştir.

James kapıyı soğuk bir şekilde açtı, "Burada ne yapıyorsun?"

"İçeri girebilir miyim? Sana söylemem gereken bir şey var."

Daire geniş olduğu halde çok az eşya vardı. Darmadağınık bir masanın yanında tek bir sandalye, aynı derecede dağınık bir çalışma masası ve kare şeklinde hiç de güzel olmayan bir kanepeler. Karton kutu dolusu kitaplar ve CD'ler odanın köşelerine yığılmıştı. Aralık bir kapıdan pek de rahat olmadığı anlaşılan yatak odası görünüyordu.

"Ne istiyorsun?"

"Her şeyden önce, bir şey açıklamak istiyorum. Vampir olarak doğmanın senin elinde olmadığını biliyorum ama bu konuda hissettiklerime de engel olamıyorum. Ne sen, ne de ben bunu değiştirebiliriz. En başta bunu anlamam gerekiyor."

James kollarını temkinli ve meydan okuyan bir şekilde göğsünde kavuşturdu. "Ders verme kısmını atlayabilirsin."

"Ben sadece aynı sayfada olduğumuzdan emin olmak istiyorum, tamam mı?"

"Benden ne istiyorsun, Phil?"

Phil yutkundu. Gururunu ayaklar altına almadan konuşabilmek için birkaç girişimde bulunurken, ağzı açılıp kapandı.

"Kız kardeşime yardım etmeni istiyorum."

9. BÖLÜM

Poppy yatağında döndü. Mutsuzdu. Sonsuz bir mutsuzluk derisinin altında solucanlar gibi kıvrılırken her yanını ateş basıyordu. Mutsuzluğu zihninden çok bedeninden geliyordu. Kendisini bu kadar güçsüz hissetmese yataktan kalkıp koşarak mutsuzluğu üzerinden atmaya çalışırdı. Ancak şu anda kasları hamurdan farklı değildi ve hiçbir yere koşacak hali yoktu.

Kafası resmen dumanlı gibiydi. Çok fazla düşünmemeye çalışıyordu. En mutlu olduğu anlar, uykuda olduğu anlardı.

Bu gece uyku da tutmuyordu. Ağzında hala vişneli dondurmanın tadını alabiliyordu. Ağzını çalkalasa iyi olurdu ama suyu düşündüğünde bile midesi bulanıyordu. Su iyi değildi. İhtiyacı olan su değildi.

Poppy tekrar dönüp yüzünü yastığına gömdü. Neye ihtiyacı olduğunu bilmediği gibi, o şey her neyse alamayacağını da biliyordu.

Koridordan hafif bir ses geldi. Adım sesleri. En az iki kişi yürüyordu. Annesi ve Cliff'in adımlarına benzemiyordu, zaten şimdiye kadar çoktan uyumuş olmalıydılar.

Kapı belli belirsiz tıkladı, sonra kapı aralandığında koridorun ışı-
ğ-ı bir yelpaze gibi içeri süzüldü. Phil fısıldadı, "Poppy, uyuyor mu-
sun? İçeri gelebilir miyim?"

Cevap bile beklemeden içeri dalması Poppy'nin hafiften öfke-
lenmeye başlamasına neden oldu. Üstelik yanında birisi daha vardı.

Hem sadece birisi değildi bu. Oydu. Hayatı boyunca Poppy'nin
kalbini en çok kıran kişi. Hain! James!

İçindeki öfkeyle Poppy yatakta doğrulma gücünü kendinde bul-
du. "Defol git! Yoksa canını yakarım!" En ilkel ve basit uyarı. Bir
hayvanın tepkisi.

"Poppy, seninle konuşmama izin ver," dedi James. Ardından ina-
nılmaz bir şey oldu. Sersemlemiş haliyle Poppy bile bunun inanıl-
maz bir şey olduğunu kavramıştı.

Phil, "Lütfen izin ver, Poppy. Onu sadece dinle," dedi.

Phil, James'in tarafına mı geçmişti?

Poppy'nin aklı öylesine karışmıştı ki daha itiraz edemedi James
gelip yatağın yanına diz çöktü.

"Poppy, kızgın olduğunu biliyorum. Bütün bunlar benim su-
çum, bir hata yaptım. Phil'in ne yaptığımızı bilmesini istemiyor-
dum, o yüzden ona seninle ilgileniyormuşum gibi yaptığımı söyle-
dim. Ama bu doğru değildi."

Poppy kaşlarını kaldırdı.

"Duygularına kulak verirsen, doğru söylediğimi sen de *anlaya-
caksın*. Bir telepata dönüşüyorsun ve sanırım aklımı okuyacak ka-
dar gücün var."

James'in arkasındaki Phil, telepati sözünü duyunca rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Daha önce söylediklerinin doğru olmadığını *ben* de söyleyebilirim," dedi Phil, James'in şaşkın bakışları altında. "Bunu seninle konuşurken anladım," diye devam etti James'e bakmadan. "Bir tür canavar olabilirsin ama Poppy için gerçekten endişeleniyorsun. Onun canını yarmaya çalışmadığından eminim."

"Bunu şimdi mi anlıyorsun? Bütün bunlara sebep olduktan sonra?.." James kısa kesip başını iki yana sallarken Poppy'ye baktı. "Poppy, konsantre ol. Hissettiklerimi hisset. Gerçeği sen de anlayabilirsin."

Hissetmeyeceğim ve beni buna zorlayamazsın, diye düşündü Poppy ama gerçeği öğrenme isteği, mantıklı düşünmesine engel olan kızgınlığından daha ağır basıyordu. Tereddütlü de olsa James'in zihnine *ulaşmaya* çalıştı. Eliyle değil, zihniyle. Birisi sorsa, bunu nasıl yaptığını hayatta açıklayamazdı. Öylesine yapabiliyordu işte.

Ve James'in kristal kadar parlak ve ateş gibi yanan zihnini buldu. Birbirlerinin kanını içerken olduğu gibi birleşme hissi yaşamıyordu. Daha çok sanki ona içinden bakıyor, uzaktan onun duygularını seziyor gibiydi. Ama bu kadarı bile yeterliydi. James'in kendisi için hissettiği sıcaklık, arzu ve koruma duyguları açıkça ortadaydı. Aynı şekilde çektiği acıyı da hissedebiliyordu. Poppy'nin kalbini kırmaktan dolayı duyduğu acı, nefret edildiğini bilmenin acısı...

Poppy'nin gözleri doldu. "Sen beni gerçekten önemsiyorsun," diye fısıldadı.

James'in gri gözleri onunkilerle buluştuğunda, Poppy daha önce hiç görmediği bir şey gördü. "Gece Dünyası'nın iki büyük kanunu vardır," dedi James sakince. "Birincisi, insanlara Gece Dünyası'nın var olduğunu söylememek. Diğeri ise bir insana aşık olmamak. Ben ikisini de çiğnemiş durumdayım."

Poppy gözucuyla Phil'in odadan çıktığını gördü. Koridordan sızan ışık, Phil kapıyı arkasından hafif açık bırakırken dalgalandı. James'in yüzü yarı gölgede kalmıştı.

"Sana karşı neler hissettiğimi asla söyleyemezdim," dedi James. "Bunu kendime bile itiraf edemezdim. Çünkü bu gibi durumlarda insanın başı korkunç belaya girer. Nasıl bir bela olduğunu hayal bile edemezsin."

"Ve sen de öyle," dedi Poppy. Bulanık bilincinde beliren bu düşünce, suyun içinde yükselen bir baloncuk gibi yüzeye çıktı. "Demek istediğim," dedi bilmece çözer gibi yavaşça, "insanlara söylemek ya da onlardan birine aşık olmak kanunları çiğnemek anlamına geliyorsa, o zaman *sen* de cezalandırılacaksın..." Daha kelimeler dudaklarından dökülürken cezanın ne olduğunu kavradı.

James'in yüzü gölgede iyice geri çekildi. "Bunu dert etme," dedi o bildik soğukkanlı sesiyle.

Poppy nasihatlere kulak asmazdı hiç; nasihat James'ten gelse bile. İçindeki ürpermeyle birlikte öfke ve kızgınlık yine yükseldi. Keskin hiddeti tamamen hayvani bir dürtüydü. Gözlerini kısıp, parmaklarını pençe gibi kastı.

"Neyi dert edeceğimi bana söylemeye kalkma!"

James kaşlarını kaldırdı. "Asıl sen bana neyi dert edeceğini sana söylememi..." diye başladı ama sonra sustu. "Ben ne yapıyorum ya? Dönüşümden dolayı sen hala kendini kötü hissediyorsun ve ben burada oturmuş bekliyorum." Rüzgarlığının kolunu sıyırıp bileğine tırnağıyla bir çizgi çekti. Tırnak deriyi yardııkça kan süzölmeye başlamıştı.

James'in kanı, karanlıkta siyah görünüyordu ama Poppy, kan damlalarından gözünü alamıyordu. Dudakları aralandığında nefesi hızlandı.

“Hadi,” dedi James bileğini ona doğru uzatarak. James’in lafı henüz bitmemişti ki Poppy atılıp ağzını yaranın üzerine yapıştırdı. Sanki James’i ısırın yılanın zehrini çıkarmaya çalışıyormuş gibi çılgınca bileğini emiyordu.

Öylesine doğal, öylesine kolaydı ki. Phil’den dondurma ve kızılıklık suyu isterken aslında tek istediği *buydu*. Bu tatlı, insanın başını döndüren şeyin yerini başka hiçbir şey tutamazdı. Poppy iştahla emdi.

Her şey çok güzeldi. O yakınlık duygusu; yoğun, koyu kırmızı tat; tepeden tırnağa bütün bedenini ısıtan güç ve yaşam. Fakat hepsinden daha da güzeli, James’in zihninin dokunuşlarıydı. Zevkten başı dönüyordu.

Nasıl olmuştu da ona güvenmemişti? Şu anda onun hislerini doğrudan *hissederken* daha önceki öfkesi ve kızgınlığı gözüne komik görünüyordu. James’i tanıdığı kadar başka hiç kimseyi bu kadar yakın tanıyamazdı.

Özür dilerim, diye konuştu James’le zihninden ve James tarafından sevgiyle kabul edildiğini, yaptıklarından dolayı affedildiğini hissetti.

Senin suçun değildi, dedi James ona.

Poppy’nin zihni, her geçen saniye biraz daha açılıyordu. Sanki derin ve rahatsız bir uykudan uyanıyordu. *Bu hiç sona ermesin istiyorum*, diye düşündü. Düşündüklerini James’in anlaması için düşünmemişti, sadece öyle düşünövermişti.

Ama James’in tepkisini hissetmişti. Hemen düşüncelerini bastırmaya çalışmıştı ama yeterince hızlı olamamıştı. Poppy tepkiyi sezmişti.

Vampirler bunu birbirlerine yapmazlar.

Poppy şok oldu. Dönüştükten sonra bu mutluluğu yaşamazlar mıydı yani? Buna inanamazdı; düşüncesi bile korkunçtu. Bir yolu olmalıydı...

James'in yine tepki vermek üzere olduğunu hissetti ama tam peşine düştüğü anda James bileğini nazikçe geri çekti. "Bu gece daha fazla içmesen daha iyi olur," dediğinde, gerçek-dünya sesi Poppy'nin kulaklarına yabancı geldi. Zihin sesi gerçek sesinden daha fazla James'e benziyordu ve onu şimdi çok iyi hissedebiliyordu. İkisi de iki ayrı varlıktı. Aralarındaki mesafe can yakıcıydı.

Bir daha James'in zihniyle birleşemezse nasıl hayatta kalabilirdi ki? *Kelimeleri* kullanmak zorunda kalacağı düşüncesi, dumanla haberleşmek kadar ilkel geldi ona bir anda. James'i bütün olarak hissedemeyecek, James bütün benliğiyle ona açılmayacaktı dönüştükten sonra.

Bu çok acımasızcaydı, adil değildi ve daha azıyla yetindikleri için vampirlerin hepsi aptal olmalıydı.

Zihinle konuşmak yerine gerçekten konuşmanın ne kadar aptalca olduğunu açıklamak üzereydi ki kapı hareket etti. Phillip başını uzatıp içeri baktı.

"İçeri gel," dedi James. "Konuşacak çok şeyimiz var."

Phil, kardeşine bakıyordu. "Sen..." Susup yutkunduktan sonra hırıltılı bir fısıltıyla sordu, "İyi misin?"

Onun ne kadar iğrendiğini hissetmek için telepatiye gerek yoktu. Poppy'nin ağzına baktıktan sonra hemen gözlerini kaçırdı. Poppy, onun ne görmüş olabileceğini fark etti. Böğürtlen yemiş gibi dudaklarının kenarında bir iz. Hemen elinin tersiyle dudaklarını sildi.

Aslında hiç de iğrenç olmadığını söylemek istiyordu. Doğanın bir parçası gibi görüyordu kan içmeyi. Yaşamın, saf yaşamın yoluydu bu. Gizliydi ve çok güzeldi. İğrenecek bir şey yoktu.

"Denemeden bilemezsin," dedi.

Phillip'in yüzü dehşetle yamuldu. Asıl çılgınca olanıysa James'in de onunla aynı fikirde olduğunu yüzünden okunmasıydı. Poppy

onun hislerini sezebiliyordu. James de kan içmenin karanlık ve şeytani bir şey olduğunu düşünüyordu. Suçlulukla doluydu. Poppy göğsünü kabartarak derin bir iç çektikten sonra ekledi, “*Abartıyorsunuz çocuklar.*”

“Daha iyisin,” dedi Phil küçük bir gülümseme eşliğinde.

“Sanırım öncesinde biraz aşırıya kaçtım,” dedi Poppy. “Özür...”

“*Biraz* kelimesi hafif kalır.”

“Onun suçu değildi,” dedi James, Phil’e bakarak. “Ölmek üzereydi ve bir tür hayal dünyasındaydı. Beynine yeterince kan gitmiyordu.”

Poppy başını iki yana salladı. “Anlayamıyorum. Geçen sefer benden bu kadar çok içmemiştin. Beynime neden daha az kan gidiyor-muş ki?”

“Mesele tam olarak öyle değil,” dedi James. “İki tür kan birbirleriyle etkileşime geçiyor. Daha doğrusu birbirleriyle savaşmaya başlıyorlar. Bak, eğer bilimsel bir açıklama duymak istiyorsan, sana şöyle anlatabilirim. Vampir kanı, insan kanındaki hemoglobinleri, yani alyuvarları yok eder. Yeterince alyuvarı yok ettikten sonra da, düzgün düşünmeni sağlayan oksijen beynine daha az gider. Ve bütün alyuvarların yok edildiğinde, yaşamak için ihtiyacın olan oksijen de yok olur.”

“Yani vampir kanı zehir gibi bir şey,” dedi Phil, sanki bunu daha önce de biliyormuş gibi bir edayla.

James omuzlarını silkti. Ne Phil’e ne de Poppy’ye bakıyordu. “Onun gibi bir şey. Ama öte yandan, evrensel bir tedavi gücü de var. Yaraların daha çabuk iyileşmesini sağlar, parçalanan etin tekrar yerine gelmesine yardımcı olur. Vampir hücreleri çok dirençli olduğu için, çok az oksijenle yaşayabiliriz. Vampir kanı her şeyi yapar. Sadece oksijen taşımaz.”

Poppy'nin beyninde bir ampul yandı. Kont Drakula'nın sırrı açığa çıkıyordu. "Dur bir dakika," dedi. "Bu yüzden mi insan kanına ihtiyaç duyuyorsunuz?"

"Bu sebeplerden biri," dedi James. "İnsan kanının bizim için yaptığı bir takım... bir takım gizemli şeyler de var ama temel olarak hayatta kalmamıza yarar. Biraz kan içeriz ve bu kan, oksijeni hücrelerimize taşır. Ta ki kendi kanımız oksijeni yok edene kadar. Sonra biraz daha içeriz."

Poppy arkasına yaslandı. "Demek buymuş. Üstelik çok da doğal..."

"Doğal hiçbir yanı yok," dedi Phil, iğrendiğini belirten suratıyla.

"Elbette doğal; biyoloji dersinde ne diyorduk? Simbiyoz?.."

"Nasıl olduğu *önemli değil*," dedi James. "Burada oturup bunu konuşmaya devam edemeyiz. Plan yapmamız lazım."

Poppy, onun ne tür bir plandan bahsettiğini kavradığında ani bir sessizlik yaşandı aralarında. Phil'in de kendisi gibi hissettiğinden adı gibi emindi.

"Tehlike henüz geçmiş değil," dedi James yumuşak bir sesle. Gözlerini Poppy'nin gözlerine kilitlemişti. "Bir kere daha kan değiş tokuşu yapmamız gerekecek ve bunu en kısa zamanda yapmalıyız. Yoksa yine hastalanabilirsin. O yüzden bir sonraki değiş tokuşu çok iyi planlamamız gerekiyor."

"Neden?" diye sordu Phil, işleri yokuşa süren tavırla.

"Çünkü son seferinde öleceğim," dedi Poppy düz bir sesle. James'in cevap vermesine fırsat bırakmamıştı. Phil'in irkildiğini görünce acımasız sözlerine devam etti. "Bütün *olayımız* da bu zaten, Phil. James'le oynadığımız küçük bir oyun değil bu. Gerçeklerle baş etmemiz gerekiyor ve gerçekler, öyle ya da böyle yakında öleceğimi

söylüyor. Ve ben ölüp uyanmamaktansa, ölüp vampir olarak uyanmayı tercih ediyorum.”

James elini onunkinin üzerine koyarken kısa bir sessizlik daha oldu. Poppy ancak o zaman elinin titrediğini fark etti.

Phil başını kaldırdı. Poppy onun yüzünün gölgelendiğini, gözlerinin karardığını görebiliyordu. “Biz ikiziz. Nasıl benden daha yaşlı olacaksın?” dedi.

Küçük bir sessizlikten sonra James konuştu, “Sanırım yarın gece bunu yapmamız iyi olacak. Yarın cuma. Annenle Cliff'i evden uzaklaştırmamanın bir yolu var mı?”

Phil gözlerini kırptırdı. “Sanırım... Eğer Poppy'nin kendisini daha iyi olduğunu görürlerse bir süreliğine dışarı çıkabilirler. Tabii ben de onun yanında kalacağımı söylerim.”

“Biraz baş başa kalmaları gerektiğine onları ikna etmeye çalış. Etrafta olmalarını istemiyorum.”

“Hiçbir şey fark etmemelerini sağlayamaz mısın? Hastanede hemşireye yaptığın gibi?” diye sordu Poppy.

“Sana yoğunlaşacaksam yapamam,” dedi James. “Ve bazı insanlar zihin kontrolünden hiçbir şekilde etkilenmezler. İkiz kardeşin onlardan biri. Annen de öyle olabilir.”

“Pekala; ben onları dışarı çıkmaya ikna ederim,” dedi Phillip. Rahatsız bir şekilde yutkundu ama rahatsızlığını saklamaya çalıştı. “Onlar çıktıktan sonra... sonra ne yapacağız?”

James ona esrarlı bir şekilde baktı. “Poppy ve ben yapmamız gerekeni yapacağız. Sonra ikimiz televizyon seyrederez.”

“Televizyon seyretmek mi?” diye tekrar etti Phil uyuşmuş gibi.

“Doktorlar ve tabii ki cenaze evinden insanlar geldiğinde burada olmam gerekiyor.”

Cenaze evi konusu açıldığında Phil gerçekten dehşete düştü. Aslında Poppy de bu konuda kendisini pek sevinçli hissetmiyordu. Damarlarında yoğun ve tuhaf kan dolaşıp onu sakinleştirmiyor olsaydı...

“Neden?” dedi Phillip yine ısrarla.

James başını belli belirsiz iki yana salladı. Yüzü tamamen ifade-sizdi. “Sadece burada olmam gerekiyor,” dedi. “Daha sonra anlarsın. şu anda bana güvenmek zorundasın.”

Poppy üstüne gitmemeye karar verdi. “O zaman yarın tezgahı kurmanız gerekiyor,” dedi. “Annemle Cliff için yani. Yoksa beraber takıldığınızı görmeleri çok tuhaf kaçır.”

“Her türlü tuhaf kaçır ya,” dedi Phil yarım ağızla. “Tamam. Sen yarın öğleden sonra gelirsın, sonra birlikte bir şeyler uydururuz. Ardından bizi Poppy’yle yalnız bırakmalarını sağlarım.”

James başıyla onayladı. “şimdi gitsem iyi olur.” Ayağı kalktı. Phil kapının önünden çekilmek için geriledi ama James, Poppy’nin yanında duraksadı.

“İyisin değıl mi?” diye sordu alçak bir sesle.

Poppy ona güvendiğini belirten bir şekilde başını salladı.

“O zaman yarın görüşürüz.” Parmak uçlarıyla Poppy’nin yanağını okşadı. Küçük, kısacık bir dokunuştı ama Poppy’nin kalbi sıkıştı. Evet, çok *iyiydi*.

Bir an bakiştıktan sonra James odadan çıktı.

Yarın, diye düşündü Poppy, onun arkasından kapanan kapıya bakarken. Yarın öleceğim gün.

Birçok insan ne zaman öleceğini *bilme* ayrıcalığını yaşayamaz, diye düşündü Poppy. O yüzden birçok insan, planladığı şekilde veda etme şansını da elde edemezdi.

Gerçekten ölmüyor olmasının bir önemi yoktu. Tırtıllar kelebeğe dönüştüklerinde, tırtıl hayatları artık sona ermiştir. Dönüştükten sonra dallara tırmanıp yaprak yemezler.

Artık El Camino Lisesi yok, diye düşündü Poppy. Artık bu yatakta yatmayacağım.

Her şeyi ardında bırakmak zorunda kalacaktı. Ailesini, doğduğu şehri, insan olarak yaşadığı bütün hayatını. Önünde, neler yaşayacağını asla bilemeyeceği yeni ve tuhaf bir gelecek vardı. Tek yapabildiği James'e ve kolayca uyum sağlama yeteneğine güvenmekti.

Sanki önünde uzayan silik ve virajlı bir yola bakıyordu ve yolun sonundaki karanlığın nereye gittiğini kestiremiyordu.

Venice Plajı'nda paten kaymak artık yok, diye düşündü. Tamashaw Halk Havuzu'nda ıslak betonda yalın ayak koşmak yok. Village'da alışveriş yapmak yok.

Veda etmek için odasının her bir köşesini gözden geçirdi. Elveda beyaz boyalı gardırop. Elveda yüzlerce mektubun yazılışına tanık olan çalışma masası... ahşap masanın üzeri bal mumu mühür lekeleriyle kaplıydı. Elveda yatak, elveda masallardaki Arap prensesleri gibi hissettiren bembeyaz tüller. Elveda müzik çalar.

Uf, diye düşündü canı yanmışçasına. Müzik çalarım. Bütün CD'lerim. Onları bırakamam; yapamam...

Ama elbette bırakabilirdi. Bırakması gerekecekti.

Odasından çıktığı anda stereo müzik çalarını unutması gerekecekti. Hayatından çıkaracağı, kaybedeceği *insanların* üzüntüsüyle baş etmeye bununla başlayacaktı.

"Selam anne," dedi titrek bir sesle mutfığa girdiğinde.

"Poppy! Kalktığını bilmiyordum."

Poppy annesine sıkıca sarıldı, o kısacık anda bir sürü duygu, bir sürü minik ayrıntı her yanını sarmıştı; çıplak ayaklarının altındaki mutfak fayansları, annesinin saçlarından yayılan hafif hindistan cevizi aromalı şampuan kokusu ve annesinin bedeninden yayılan sıcaklık.

“Aç mısın, tatlım? Bugün çok daha iyi görünüyorsun.”

“Bana biraz daha sarıl yeter,” dedi Poppy.

O anda, aslında hiçbir şeye kolayca veda edemeyeceği kafasına dank etmişti. Bir öğleden sonra yatağından kalkıp, hayatında önem verdiği her şeye veda ederek bağlarını koparmaya hazır değildi henüz. Bugünün son günü olduğunu bilme ayrıcalığına sahip olabilirdi ama herkes gibi o da hazırlıksız gidecekti.

“Seni sevdiğimi hiç unutma,” diye mırıldandı annesinin omzunda. Gözyaşlarını geri göndermek için gözlerini kırptırıyordu.

Sonra annesinin onu yatağına götürmesine izin verdi. Günün geri kalanını telefonla konuşarak geçirdi. Birkaç saat sonra çıkıp gideceği hayatına ve tanınması gereken insanlara dair her küçük detayı öğrenmek istiyordu. Ayrılmadan önce elinden geldiğince bugüne kadar yaşadıklarına minnetini yansıtmak istiyordu.

Pencereden giren gün ışığını izlerken, “Seni özledim Elaine,” dedi ahizeye.

“N’aber Brady?”

“Çiçekler için teşekkürler, Laura.”

Hepsi, “Poppy sen *iyi misin?*” diye sormuştu. “Seni tekrar ne zaman göreceğiz?”

Poppy cevap verememişti. Öte yandan babasını da aramayı isterdi ama kimse onun nerede olduğunu bilmiyordu.

Aynı zamanda geçen yıl ödevi olduğu halde okumadan internetten yalan yanlış bir ödev uydurduğu *Bizim Şehrimiz* piyesini de ger-

çekten okumuş olmayı diliyordu. Şu anda tek hatırlayabildiği, piyesin ölen bir kızla ilgili olduğuydu. Ölen kız sıradan hayatına bir göz atma şansını yakalayınca yaşadıklarına şükreliyordu. Okusaydı duygularını daha düzgün bir şekilde düzene sokabilirdi ama artık çok geçti.

Lise günlerimin çoğunu boşa geçirdim, diye düşündü Poppy. Beynimi öğretmenlere ukalalık yapmak için kullandım ve aslında böyle yapmak hiç de zekice bir şey değildi.

İçinde Phil'e karşı yepyeni bir saygı hissediyordu; Phil bir şeyleri öğrenmek için gerçekten beynini kullanırdı. Belki de kardeşi o kadar da acınası bir inek sayılmazdı. Belki -Tanrım- *Phil* böyle yapmakta hep haklıydı.

Hızla değişiyorum, diye düşünürken Poppy ürperdi.

Vampir kanı, kanser ya da büyüme sancıları, değişimin teker teker ya da toptan sebebi olabilirdi ama Poppy emin olamıyordu. Ancak değiştiğini ta içinde hissediyordu.

Kapı zili çaldı. Poppy odadan çıkmadığı halde kimin geldiğini biliyordu. James'in varlığını sezebiliyordu.

Oyunu başlatmak için geldi, diye düşündü Poppy, sonra saate baktı. İnanılmaz. Saat neredeyse dört olmak üzereydi.

Zaman resmen uçup gidiyordu.

Panikleme. Hala vaktin var, dedi kendi kendine ve yine telefonu eline aldı. Birkaç dakika sonra fark etti ki, kapısını çalan annesinden başkası değildi.

"Tatlım, Phil dışarı çıkmamız için ısrar ediyor. Bu arada James geldi -ama onu henüz görmek istemeyebileceğini söyledim- ve akşam vakti seni yalnız bırakmak istemiyorum..." Annesi tarif edilemez bir şekilde bocalıyordu.

“Yo, James’i görmek hoşuma gider. Gerçekten. Hem bence de biraz dışarı çıkıp nöbete bir mola *vermelisiniz*. Ciddiyim.”

“Eh, James’le barışmanıza sevindim. Ama yine de...”

Kendisini daha iyi hissettiğini, önünde hala haftalar, hatta aylar olduğunu, cuma akşamı evde tıklılıp kalmalarına gerek olmadığını söylese bile Poppy, annesini zar zor ikna edebildi.

Ama sonunda annesi Poppy’yi öperek kabul etti. Geriye sadece Cliff’e veda etmek kalıyordu. Cliff ona sarıldığında Poppy onu affetti.

Elinden gelenin en iyisini yaptın, diye düşündü adamın kağıt gibi koyu renk takım elbisesine ve çocuksu, köşeli çenesine bakarken. Ve biliyorum ki ben gittikten sonra anneme çok iyi bakacaksın. O yüzden seni affediyorum. Hiç fena değilsin, gerçekten.

Cliff ve annesi odadan çıkarken Poppy, bunun son vedaları olduğunu biliyordu. Arkalarından tekrar veda ettiğinde ikisi de dönüp ona gülümsedi.

Onlar gittikten sonra James ve Phil odaya girdi. Poppy, James’e baktı. Gri gözleri tamamen ifadesizdi. Ne hissettiği hiçbir şekilde anlaşılmıyordu.

“Şimdi mi?” dedi Poppy sesi hafifçe titrerken.

“Şimdi.”

10. BÖLÜM

“Her şey gerektiği gibi olmalı,” dedi Poppy. “Bunun için her şey gerçekten olması gerektiği gibi olmalı. Birkaç tane mum getirir misin, Phil?”

Olanlara anlam vermeye çalışırken yüzünün rengi atan Phil yorgun görünüyordu. “Mum mu?”

“Bulabildiğin bütün mumları getir. Ve birkaç yastık. Daha doğrusu bir sürü yastık istiyorum.” Müzik setinin önünde diz çöküp karmakarışık CD yığınınına baktı. Phil kısa bir süre ona bakakalsa da sonra odadan çıktı.

“*Sessizliğin Düzeni...* hayır. Fazla nakarat var,” dedi Poppy, CD yığınınını karıştırırken. “*Derin Orman...* hayır. Fazla hızlı. Bana *orta-ma* uygun bir şey lazım.”

“Buna ne dersin?” dedi James bir CD’yi çekerek. Poppy etikete baktı.

Kayboluşun Müziği.

Elbette. Mükemmel bir seçimdi. Poppy CD'yi alırken gözleri James'inkilerle birleşti. James genellikle bu tür müziğe "New Age lapası" derdi.

"Anlıyorsun," dedi Poppy sessizce.

"Evet. Ama sen ölmüyorsun, Poppy. Hazırladığın ortam cenaze sahnesi değil."

"Yine de buradan gideceğim. Değişiyorum." Poppy tam olarak açıklayamıyordu ama içinden bir ses doğru şeyi yaptığını söylüyordu. Eski hayatında ölüyordu. Kutsal bir olaydı bu; bir sayfa kapanıyor, yeni bir sayfa açılıyordu.

Ve şimdiye kadar aralarında çok fazla konuşmamış olsalar da, doğru şekilde ölmesi gerekiyordu. James bu konuda çok açık olmuştu. Bazı insanlar dönüşümden sağ çıkamıyordu.

Phil evde bulabildiği bütün mumlarla geri döndü; Noel mumları, acil durum mumları, kokulu mumlar. Poppy ondan mumları odanın çeşitli noktalarına yerleştirip yakmasını istedi. Kendisi de banyoya geçip en sevdiği geceliğini giydi. Penye geceliğin üzerinde minik çilek desenleri vardı.

Düşünsene, dedi kendi kendine banyodan çıkarken. Bu koridordan son yürüyüşün, yatak odamın kapısını son kez açacağım.

Yatak odası şimdi çok güzel görünüyordu. Mumların yumuşak ışığı bütün odaya gizemli bir tapınak havası kazandırmıştı. Müzik bu dünyadan olamayacak kadar tatlıydı ve Poppy bir rüyaya dalarcasına sonsuza kadar bu notaların içinde kaybolabileceğini hissediyordu.

Poppy gardırobun kapısını açıp bir askının yardımıyla üst raflardan koyu renkli bir oyuncak aslan ve iyice eskimiş Eeyore oyuncağını indirdi. Sonra onları yatağın üzerine yığılmış yastıkların yanına

yerleştirdi. Aptalca, hatta çocukça göründüğünü biliyordu ama en sevdiği oyuncaklarının yanında olmasını istemişti.

Yatağa oturduktan sonra Phil’le James’e baktı.

İkisi de ona bakıyordu. Phil sürekli titreyen dudaklarına engel olmak için eliyle ağzını kapatıyordu, çok gergin görünüyordu. James de gergindi ama bunu sadece Poppy anlayabilirdi.

“Ben iyiyim,” dedi Poppy. “Görmüyor musunuz? Gayet iyiyim. O yüzden sizin de iyi olmamanız için hiçbir sebep yok.”

Ve asıl garip olanı, bu söyledikleri doğrudu. İyi hissediyordu. Artık olduğunca sakın ve yaptığı şey konusunda kararlıydı. Her şey bir anda gözüne çok basit görünmeye başlamıştı. Önündeki yolu görebiliyordu ve tek yapmak istediği adım adım o yolda yürümekti.

Phil yanına gelip kardeşinin elini sıktı. “Bu nasıl... bu nasıl olacak?” diye sordu James’e boğuk bir sesle.

“Önce birbirimizin kanını içeceğiz,” dedi James, Poppy’ye bakarak. Sadece ona bakıyordu. “Çok fazla olması gerekmiyor; değişimin kıyısındaşın zaten. Sonra damarlarındaki iki tür kan savaşacaklar, bir tür son savaş diyebiliriz yani.” Hafifçe gülümsedi ama yüzünden acı çektiği belli oluyordu. Poppy onun söylediklerini başıyla onayladı.

“Bütün bunlar olurken kendini her gečen saniye çok daha zayıf hissedeceksin. Sonra uykuya dalacaksın. Dönüřüm sen uyurken gerçekteleşecek.”

“Peki ya uyandığımda?” diye sordu Poppy.

“Sana bir tür post-hipnotik anahtar vereceğim. Seni almaya geldiğimde uyanmanı söyleyeceğim. Merak etme; bütün ayrıntıları düşündüm. Senin tek yapman gereken dinlenmek.”

Phil sinirli bir şekilde elleriyle saçlarını tarıyor, sanki James’le üstesinden gelmeleri gereken ayrıntıları kafasında tekrar tekrar çeviri-

yordu. “Durun bir dakika,” dedi neredeyse kurbağa gibi vıraklayarak. “Sen... sen *uyu* dediğinde, o...”

“Ölü görüneceğim,” diye tamamladı onun sözünü Poppy. Phil devam edebilecekmış gibi görünmüyordu zaten.

James soğuk bir şekilde Phil’e baktı. “Evet. Bunların üzerinden geçmiştik.”

“Ve sonra... biz gerçekten... ona olacaklara?”

James gözlerinden ateşler saçarak ona baktı.

“Sorun değil,” dedi Poppy yumuşak bir sesle. “Söyle ona.”

“Ne olacağını sen de biliyorsun,” dedi James, Phillip’e, sıktığı dişlerinin arasından. “Öyle bir anda ortadan yok olamaz. Onu arayan polisler ve Gece İnsanları peşimizde olacak. Hayır, onun gerçekten kanserden ölmüş gibi görünmesi gerekiyor ve bu da öldüğünde ne olaksa onlar olacak anlamına geliyor.”

Phil’in yüzündeki hastalıklı ifadeye bakılırsa artık pek mantıklı düşünebilecek hali kalmamış gibi görünüyordu. “Başka bir yolu olmadığını emin misin?”

“Yok,” dedi James.

Phil dudaklarını yaladı. “Ah, Tanrım.”

Poppy de ayrıntıları duymaya pek gönüllü değildi. Birden öfkelenerek patladı, “Buna alışsan iyi olur, Phil. Alışman gerekiyor. Ve unutma, şimdi olmasa bile önümüzdeki birkaç hafta içinde gerçekten öleceğim.”

Phil yatağın direklerinden birine öyle sıkı tutunmuştu ki parmak eklemleri bembeyaz kesilmişti. Ama kardeşinin ne demek istediğini anlamıştı ve dünya üzerinde kendisi kadar çabuk ayak uyduran birisini tanıımıyordu. “Haklısın,” dedi her zamanki tavrının hayaletini canlandırmaya çalışarak. “Tamam, alışacağım.”

“Başlayalım o zaman,” dedi Poppy, sakinleşmeye çabalayarak. Sonuçta o da bu yeni duruma alışmaya çalışıyordu.

James, Phil’e döndü ve, “Bu kısmını görmesen de olur. Sen gidip biraz televizyon seyret,” dedi.

Phil bir an duraksasa da başıyla onaylayıp odadan çıktı.

“Son bir şey,” dedi Poppy, James’e ve yatağın ortasına emekledi. Hala sesinin sakinliğini korumaya çalışıyordu. “Cenazeden sonra, eh, ben uyuyor olacağım, değil mi? Yani bilirsin işte... minik tabutunda uyanmayacağım?” Başını kaldırıp ona baktı. “Yani bir parça klostrofobim vardır da.”

“Orada uyanmayacaksın,” dedi James. “Poppy, sana öyle bir şeyin olmasına izin veremezdim zaten. Güven bana; ben her şeyi düşündüm.”

Poppy başını salladı. *Sana güveniyorum*, diye geçirdi aklından.

Sonra kollarını James’e doğru uzattı.

James boynuna dokunduğunda Poppy başını geri attı. Kanı yine çekilirken zihninin onunkiyle birleştiğini hissetti.

Merak etme, Poppy. Sakın korkma. James’in bütün düşünceleri yırtıcı bir şekilde onu korumaya adanmıştı. Bütün bu düşünceleri aslında gerçekten korkulacak bir şey olduğunun kanıtı olsa da önemli değildi. Bir şeyler ters gitse bile Poppy huzurlu hissediyordu. James’in sevgisi sakinleşmesini sağlıyor, kendisini ışığın akışına bırakıyordu.

Sonra bir anda kendisini uzakta, yüksekte ve derinlerde hissetti; boşluktaydı artık. Sanki bütün ufuklar aniden sonsuzluğa doğru genişlemişti. Sanki yepyeni bir boyut keşfetmişti. Sanki James’le birlikte aşamayacakları hiçbir engel yoktu.

Artık... özgürdü.

“Başım dönüyor,” dedi şaşırarak. James’in kollarında bedeninin hareketsizleştiğini hissedebiliyordu. Solan bir çiçek gibi çöküyordu.

Yeterince içtim, dedi James zihninin içinde. Sıcak hayvani dudaklar boğazından geri çekildi. “Şimdi sıra sende.”

Ama bu sefer bileğini kesmedi. Tişörtünü çıkarıp hızlı ve dürtüsel bir hareketle, tırnağıyla boğazının dibinde bir yarık açtı.

Ah, diye düşündü Poppy. Yavaşça, neredeyse reverans yaparcasına öne eğildi. James’in eli başının arkasından onu destekliyordu. Poppy kolunu ona sardığında, penye geceliğinin altından çıplak tenini hissetti.

Böylesi daha iyiydi. Fakat James haklıysa, bu son seferleriydi. James’le bir daha asla birbirlerinin kanlarını içemeyeceklerdi.

Bunu kabullenemem, diye düşündü Poppy ama artık bir düşüncenin üzerinde uzun uzun oyalanacak durumda değildi. Sarhoş eden vampir kanı bu sefer, zihnini açacağı yerde aklını tamamen karıştırıyordu. Daha ağır, daha uykulu hissediyordu.

James?

Sorun yok. Dönüşüm başlıyor.

Ağır... uykulu... sıcak. Sanki tuzlu okyanus dalgalarıyla birlikte salınıyordu. Vampir kanının damarlarında dolaşmasını, santim santim ilerlemesini gözünün önünde canlandırabiliyordu. İlk çağların kadim kanıydı bu. Onu dünya var olduğundan beri yaşayan eski bir şeye dönüştürüyordu. İlkel ve basit bir şeye.

Vücudundaki her molekül dönüşüyordu...

Poppy, beni duyuyor musun? James onu hafifçe sallıyordu. Poppy öylesine kendisinden geçmişti ki artık içmediğinin farkında bile değildi. James onu kucağında sallıyordu.

“Poppy.”

Gözlerini zar zor açtı. “Ben iyiyim. Sadece... uykum var.”

Onu tutan kollar daha sıkı sarıldı, sonra yavaşça yastık yığınlarının üzerine yatırdı. “Artık dinlenebilirsin. Ben Phil’i çağırayım.”

Ama gitmeden önce Poppy’yi alnından öptü

İlk öpücüğüm, diye düşündü Poppy gözleri yine kapanırken. Ve ben komadayım. Şahane.

Yatağa bir ağırlığın oturduğunu fark edince gözlerini açıp Phil’e baktı. Kardeşi diken üstünde oturuyormuşçasına gergin bir şekilde Poppy’ye bakıyordu. “Şimdi ne oluyor?” diye sordu.

“Vampir kanı, onu ele geçiriyor,” dedi James.

“Gerçekten çok uykum var,” dedi Poppy.

Hiç acı hissetmiyordu. Sadece kayıp gitme hissi vardı. Uyuşuk bedeni sıcacıktı, sanki kalın bir sıcak hava tabakası her yerini sarmıştı.

“Phil? Sana teşekkür etmeyi unuttum. Yardım ettiğin için. Ve her şey için. Sen iyi bir kardeşsin, Phil.”

“Bunları söylemene gerek yok,” dedi Phil kısa keserek. “Daha sonra da söyleyebilirsin. Geri döndüğünde de burada olacağım, biliyorsun.”

Ama geri dönemeyebilirim, diye düşündü Poppy. Bu bir kumar. Savaşmadan pes etmekten başka çarem olmasa bu yola asla girmezdim.

Savaştım, öyle değil mi? En azından direndim.

“Evet, savaştın,” dedi Phil titreyen sesiyle. Poppy sesli konuştuğunun farkında değildi. “Sen her zaman bir savaşçı oldun. Senden çok şey öğrendim.”

Komikti çünkü kardeşinden bir şeyler öğrenen birisi varsa o da Poppy’nin kendisiydi. Hem de bunların büyük çoğunluğunu son yir-

mi dört saat içinde öğrenmişti. Bunu ona söylemek istiyordu ama söyleyecek o kadar çok şey vardı ki... Üstelik çok yorgundu. Dilinin şiştiğini hissediyordu; bütün bedeni güçsüz düşmüştü ve bitkindi.

“Sadece... elimi tut,” dediğinde sesinin bir nefesten daha sesli olmadığı fark etti. Phillip onun bir elini tutarken diğer elinden James tuttu.

Bu iyiydi. Mavi eşek Eeyore ve aslan oyuncakları yastıkların yanında, Phil ve James ellerinden tutup onun kendisini güvende hissetmesini sağlıyordu. Evet, bunu yapmanın en doğru yolu buydu.

Mumlardan biri vanilya kokuluydu; insanın içini ısıtan, evde olduğu duygusunu arttıran bir kokuydu bu. Çocukluğunu hatırlıyordu. Vanilyalı gofretler ve öğle uykuları. Bayan Spurgeon’un anaokulundaki öğle uykularından birine yatıyordu şimdi; yer döşemelerinden güneş ışığı yansırken yanındaki yatakta James vardı.

Öyle güvenli, öyle huzurlu ki...

“Ah, Poppy,” diye fısıldadı Phil.

“İyi gidiyorsun, çocuk,” dedi James. “Her şey yolunda.”

Poppy’nin duymak istediği de buydu. Kendisini müziğin kucağına bıraktı. *Sanki* hiçbir korkusu olmadan bir rüyanın içine dalıyordu. Bu tıpkı okyanusa düşüp insanlığı yaratan bir yağmur damlası olmak gibi bir şeydi.

Son anında, henüz hazır değilim, diye düşündü. Ama cevabı zaten biliyordu. Kimse hazır olmazdı.

Ah, ne kadar aptaldı! En önemli şeyi unutmuştu. James’e onu sevdiğini hiç söyleyememişti. James kendisini sevdiğini söylediğinde bile.

Konuşabilmek için derin bir nefes çekmeye çalıştı ama artık çok geçti. Dış dünya kaybolmuştu ve artık bedenini hissedemiyordu. Karanlığın ve müziğin içine yuvarlanırken tek yapabildiği uyumaktı.

“Uyu,” dedi James, Poppy’nin üzerine eğilerek. “Sana seslenene kadar uyanma. Sadece uyu.”

Phil’in bedenindeki tüm kaslar taş kesilmişti. Poppy çok huzurlu görünüyordu. Bakır rengi kıvrıkcık saçları solgun yüzünün etrafında yastığın üzerine yayılmıştı, aralanmış dudaklarının arasından hala sessizce nefes alıp veriyordu ve kapkara kirpikleri yanaklarına uzanmıştı. Porselen bebekler gibi görünüyordu ama kardeşinin huzurlu görüntüsü, her geçen saniye Phil’i daha da dehşete düşürüyordu.

Bununla baş edebilirim, dedi kendi kendine. Bunu *yapabilirim*.

Poppy yumuşakça uzun bir soluk saldı, sonra bir anda kıpırdamaya başladı. Göğsü bir iki kere kalkıp indi. Phil’in elini sıkarken gözleri sonuna kadar açıldı ama bir şey görüyormuş gibi görünmüyordu. Bir şeylere hayran kalmış gibi bakıyordu.

“Poppy!” Phil, onu penye geceliğinden yakaladı. Poppy geceliğin içinde fazlasıyla küçük ve kırılgan görünüyordu. “Poppy!”

Göğüs kasılmaları durdu. Bir anlığına Poppy’nin göğsü havada kaldı, sonra gözlerini yumup yine yastıkların üzerine yığıldı. Artık Phil’in elini sıkıyordu.

Phil aklını kaçırarak gibi oldu.

“Poppy,” dedi sesindeki tehlikeli, dengesiz tonun farkına vararak. “Poppy, hadi. Poppy, uyan!” Sesi giderek yükseliyordu. Elleri çılgıncasına titriyor, Poppy’nin omuzlarını sarsıyordu.

Başka eller onu Poppy’den uzaklaştırdı. “Sen ne yaptığını sanıyorsun?” dedi James sakince.

“Poppy? Poppy?” Phil gözlerini kardeşinden alamıyordu. Poppy’nin göğsü artık hareket etmiyordu. Yüzüne masum bir ifade yerleşmişti. Tıpkı yeni doğmuş bebekler gibi görünüyordu yüzü.

Ve aynı zamanda, değişiyordu. Beyaz, şeffaf bir hal alıyordu. Tekinsizdi, hayalet gibiydi ve Phil, hayatı boyunca hiç ceset görmemiş olsa da bunun ölüm solgunluğu olduğunu içgüdüsel olarak biliyordu.

Poppy'nin özü onu terk etmişti. Vücudu dümdüzdü. Artık onu hayatta tutan ruhtan yoksundu. Phil'in tuttuğu el, uyuyan bir insanın eli olamayacak kadar gevşekti. Sanki birisi içine çekmiş gibi cildi bütün ısıtısını kaybetmişti.

Phil başını geri atıp vahşi bir hayvan gibi uludu.

“Onu öldürdün!” Yatağın üzerinden atlayıp James'in üzerine fırladı. “Onun uyuyacağını söylemiştin ama onu öldürdün! Poppy öldü!”

James saldırıdan kaçmadı. Bunun yerine Phil'i yakalayıp sürükleyerek koridora çıkardı.

“En son duyma duyusu gider,” diye hırladı Phillip'in kulağına. “Seni *duymuş* olabilir.”

Phil, onun elinden kurtulup oturma odasına koştu. Ne yaptığı-
nın farkında değildi, tek bildiği bir şeyleri parçalamak istediğiydi. Poppy ölmüştü. Poppy gitmişti. Kanepeyi tutup hışım-
la ters devirdi, sonra sehpayı tekmeledi. Lambayı kavrayıp fişini prizden çekti ve şömineye doğru fırlattı.

“Kes şunu!” diye bağır-
dı gürültünün üzerine James. Phil onu gö-
rünce tekrar üzerine atıldı. Biriktirdiği keskin öfkeyle James'i bu se-
fer duvara yapıştırdı. İki-
si birlikte yumak halinde yere düştü.

“Onu öldürdün!” diye bağır-
dı Phil nefes nefese. Bir taraftan da
ellerini James'in boğazına geçirmeye çalışıyordu.

Gümüş gözler... James'in gözleri eritilmiş metal gibi yanıyordu. Phil'in bileğini sertçe kavradı.

“Artık kes şunu, Phillip!” diye tısladı.

Muhtemelen söyleyiş şekli Phil'in durmasını sağladı. Phil, neredeyse hıçkırarak ciğerlerini havayla doldurmaya çabaladı.

"Poppy'yi korumak için gerekirse seni öldürürüm," dedi James. Sesi fazlasıyla vahşi ve tehditkardı. "Onu koruyabilmem için bunu kesmen ve sana ne diyorsam onu yapman gerekiyor. Sana ne diyorsam onu, anladın mı?" Phil'i sertçe sarstığında çocuğun başı neredeyse duvara çarpıyordu.

Daha da tuhafı, James'in söylediklerinin sonuna kadar doğru olduğuydu. James, Poppy'yi önemsediyini söylüyordu. Ve bu söyledikleri kulağa her ne kadar delice gelse de Phil'in onun doğruyu söylediğine güvenmesi gerekiyordu.

Phil'in beynini kızartan kıpkırmızı çılgın öfke söndü. Derin derin iç çekti.

"Tamam. Anlıyorum," dedi boğuk bir sesle. Sorumluluk almaya alışkındı. Hem kendinin hem de başkalarının sorumluluğunu üstlenebilirdi. James'in ona emir vermesinden hoşlanmıyordu ama içinde bulundukları inanılmaz durumda, bunun hiçbir önemi yoktu. "O... öldü, öyle değil mi?"

"Nasıl tanımladığına bağlı," dedi James onu bırakıp yavaşça yere otururken. Dudaklarını kıvrarak gözlerini oturma odasında dolaştırdı. "Ters giden hiçbir şey yok, Phil. Her şey olması gerektiği gibi oldu, tabii bu yaptıkların hariç. Aslında sizinkilerin onu bulmasını istiyordum ama artık öyle bir seçeneğimiz kalmadı. Bu dağınıklığı açıklayabilmemizin hiçbir yolu yok. Şu anda elimizde bir tek gerçek var."

"Neymiş o gerçek?"

"Poppy'nin odasına girdin, onun öldüğünü anladın ve bir anda çıldırdın. Sonra ben aileni arıyorum. Hangi restorana gittiklerini biliyorsun, değil mi?"

“Valentino’ya gittiler. Annem masa buldukları için şanslı olduklarını söylemişti.”

“Tamam. Bu şekilde ilerleyeceğiz o zaman. Ama önce yatak odasını temizlememiz gerekiyor. Mumları söndürüp topla. Sanki her geceki gibi yatağa girmiş gibi görünmeli.”

Phil, bahçeye açılan cam kapıya baktı. Hava yeni kararıyordu ama Poppy son birkaç gündür yatağından neredeyse hiç çıkmamıştı. “Yorgun hissederek bizi televizyon seyretmeye yolladığını söyleyeceğiz,” dedi yavaşça. Karmaşık düşüncelerine hakim olup kendisini toparlamaya çalışıyordu. “Sonra bir ara ben onu kontrol etmek için odasına çıktım.”

“Evet,” dedi James, gözlerine ulaşmayan belli belirsiz bir gülümsemeyle.

Yatak odasını toplamaları çok fazla vakitlerini almadı. En zoru Phil’in, gözlerini kardeşinden ayıramamasıydı ve ona her baktığında kalbi sıkışıyordu. Öylesine küçük ve narin görünüyordu ki... sanki haziran ayının ortasında onlara görünen bir noel meleği gibiydi.

Oyuncak bebeklerini onun yanından aldığı için kendisinden nefret etti.

“Uyanacak, öyle değil mi?” dedi James’e bakmadan.

“Tanrım, umarım uyanır,” dedi James yorgun bir şekilde. Bu söylediği bir dilekten daha çok bir duayı andırıyordu. “Eğer uyanmazsa, eline kazık alıp peşime düşmen gerekmiyor, Phil. Ben kendimin icabına bakarım.”

Phil şaşırmıştı ve hala kızgındı. “Aptallaşma,” dedi duygusuzca. “Poppy için önemli bir şey varsa, o da hayatıdır. Seni öldürmem, onun yüzüne atılmış bir tokat sayılır. Bununla birlikte, işler ters git-

se bile elinden gelenin en iyisini yaptığını biliyorum. Kendini suç-laman çok aptalca.”

James ona boş boş baktığında Phil, birbirlerini sürekli şaşırttık-larını fark etti. Sonra James başını ağır ağır salladı, “Teşekkürler.”

Belki de tanıştıklarından beri ilk defa aynı taraftaydılar. Phillip aralarında tuhaf bir bağın oluştuğunu hissetti.

Başını çevirip telaşa sordu, “Restoranı arama zamanımız geldi mi?”

James saatine bir göz attı. “Birkaç dakika sonra ararız.”

“Çok fazla beklersek biz arayana kadar çıkmış olurlar.”

“Önemli değil. Önemli olan, ambulans görevlilerinin onu tekrar hayata döndürmeye çalışmamaları ya da hastaneye götürmemeleri. Yani birileri gelene kadar Poppy’nin cesedi soğumalı.”

Phil’in başı duyduğu dehşetle döndü. “Soğukkanlı yılanın tekisin.”

“Ben sadece pratik olmaya çalışıyorum,” dedi James, sanki bir çocukla konuşmuş gibi temkinli bir şekilde. Poppy’nin yatak ör-tüsünün üzerindeki mermer beyazı ellerine dokundu. “Pekala. Za-manı geldi. Ben gidip arayayım. Sen de istersen yine çıldırabilirsin.”

Phil başını salladı. Çıldırıp etrafı dağıtacak enerjisi kalmamış-tı ama içinden ağlamak geliyordu; ki bu da etrafı dağıtmak kadar iyiydi. Kaybolmuş ve canı yakılmış bir çocuk gibi doyasıya ağlamak.

“Annemi çağır,” dedi Phil boğuk sesiyle. Sonra Poppy’nin yanın-da diz çöküp bekledi. Poppy’nin müziği artık kesilmişti ve içeriden televizyonun sesini duyabiliyordu. Evin önüne bir arabanın park et-tiğini duyana kadar zamanın nasıl geçtiğini anlamadı.

Sonra alnını Poppy’nin yatağına dayadı. Gözyaşlarını akıtmak için zorlanmasına hiç gerek kalmadı. O anda sonsuza kadar kaybol-duğundan adı gibi emindi.

“Hazırlan,” dedi James arkasından. “Geldiler.”

11. BÖLÜM

S onraki birkaç saat Phil'in hayatının en zor saatleriydi. En zoru ve kötüsü annesinin durumuydu. Annesi içeri girdiği andan itibaren Phil, kendi acısını ve sakinleşme ihtiyacını unutup kadını çaresizce teselli etmeye çalıştı. Tabii teselli edebileceği fazla bir şey yoktu. En fazla kadının ayakta durabilmesine yardımcı olabiliyordu.

Bu çok acımasızca, diye düşündü içinden. Annesine gerçekleri söylemenin bir yolu olmalıydı fakat annesi zaten söylediklerinin tek kelimesine bile inanamayacaktı; inansa bile, bu sefer onun da hayatı tehlikeye girecekti...

Sonunda ambulans ve sağlık görevlileri geldi ama Dr. Franklin onlardan önce ulaşmıştı.

“Onu ben aradım,” dedi James, Phil’e bir ara. Annesi şimdi Cliff’in omzunda ağlıyordu.

“Neden?”

“İşler karışmasın diye. Bu eyalette, doktorlar ancak son yirmi gün içinde seni muayene ettiyse ve ölüm nedenini biliyorsa ölüm defin iznini verebiliyorlar. Hastaneler ya da sorgu yargıçları devreye girsin istemeyiz.”

Phil başını salladı. “Neden? Hastanelerle derdin ne senin?”

“Derdim,” dedi James çatlak ve mesafeli bir sesle, “hastanelerde otopsi yapılması.”

Phil donakaldı. Ağzını açsa da bir şey söyleyemedi.

“Ve cenaze evlerinde, ölüleri mumyalarlar. Tam da bu yüzden cesedi almaya geldiklerinde burada olmam gerekiyor. Zihinlerine girip onu mumyalamamalarını ya da dudaklarını dikmemelerini ya da...”

Midesi bulanana Phil banyoya koştu. James’ten yine nefret ediyordu.

Ama kimse Poppy’yi hastaneye götürmekten bahsetmedi ve Dr. Franklin de otopsi yapılmasını istemedi. Adam sadece Phil’in annesinin elini tutup alçak sesle bu tür şeylerin nasıl aniden olabileceğini, Poppy’nin en azından çok fazla acı çekmek zorunda kalmadığını anlattı.

“Ama bugün o kadar iyi görünüyordu ki,” diye fısıldadı Phil’in annesi gözyaşları içinde. “Ah, bebeğim benim, güzel bebeğim. Son zamanlarda kötüleşiyordu ama bugün her günküden daha *iyiydi*.”

“Bazen öyle olur,” dedi Dr. Franklin. “Sanki hayata son kez sarılmak için yarışa girişmişler gibi görünür.”

“Ama ben *yanında* değildim,” dedi Phil’in annesi. Artık gözyaşı dökmüyordu, sadece korkunç bir suçlulukla inliyordu. “Öldüğünde yapayalnızdı.”

Phil söze girdi, “Uyuyordu. Öylece uykuya daldı ve sonra uyanmadı. Ona bakarsan ne kadar huzurlu uyuduğunu görebilirsin.”

Cliffle birlikte annesini avutmak için bu tür şeyler söyleyip duruyorlardı. Doktor da arada bir onları onaylıyordu. Sonunda sağlık görevlileri gitti. Ve bir süre sonra annesi Poppy'nin yatağında oturmuş kızının saçlarını okşarken morg görevlileri geldi.

“Bana birkaç saniye verin,” dedi Phil'in annesi, artık kurumuş gözleri ve solgun yüzüyle. “Onunla biraz zaman geçirmek istiyorum.”

Adamlar utangaç hareketlerle aile odasında oturacak yer aranırken James onları izliyordu. Phil neler olup bittiğini biliyordu. James, adamların zihnini etkileyerek mumyalama ihtimalini devreden çıkarmaya çalışıyordu.

Uzun bir sessizliğin ardından, “Dini sebeplerle diyorsunuz, öyle mi?” dedi adamlardan biri Cliff'e.

Cliff kaşlarını çatarak adama bakakaldı. “Neden bahsediyordunuz?” Adam başını salladı. “Anlıyorum. Sorun değil.”

Phil bunu da anladı. Adam her ne duyuyorduysa Cliff'in söylediği bir şey değildi.

“Sadece töreni hemen yapmanız gerekecek,” dedi diğer adam. “Ya da kapalı tabutla tören yapabilirsiniz.”

“Evet, bu kadar kısa zamanda olacağını beklemiyorduk,” dedi Cliff kendisini toparlamaya çalışarak. “Hastalığı daha yeni öğrenmiştik.”

Demek şimdi Cliff de adamların söylediklerini duymuyordu. Phil, James'e baktı ve alnında biriken terleri gördü. Aynı anda üç zihne birden hükmetmek belli ki büyük bir çaba gerektiriyordu.

Sonunda Cliff kalkıp Phil'in annesini odadan çıkardı. Biraz sonra olacakları görmesin diye kadını yatak odasına götürdü.

Olaçaklar, iki adamın, Poppy'nin odasına bir ceset torbası ve bir sedyeyle girmesinden ibaretti. Dışarı çıktıklarında ceset torbasının içinde küçük ve nazik bir tümsek oluşmuştu.

Phil yine aklını yitirecek gibi oldu. Etrafına saldırmak, bütün eşyaları yere indirmek istiyordu. Bir an önce depar atıp uzun bir koşuyla buradan uzaklaşmak istiyordu.

Bunun yerine dizleri boşaldı ve gözleri karardı.

Güçlü kollar onu düşmeden yakalayıp bir koltuğa taşıdı. “Biraz daha dayan,” dedi James. “Sadece birkaç dakika. Neredeyse bitti.”

O saniyede Phil, karşısındaki her ne kadar kan emen bir canavar bile olsa onu affedebilirdi.

O gece herkes çok geç saatte yataklara dağıldı. Phil’in bütün vücudu, tepeden tırnağa perişan edici bir acıyla doluydu. Gün doğana kadar gözünü kırpmadan yatağında öylece yattı.

Cenaze evi Viktoryen tarzı bir konağa benziyordu ve tabutun konduğu kalabalık oda çiçeklerle doluydu. Poppy, altın işlemeli beyaz bir tabutta yatıyordu ve uzaktan bakıldığında sanki uyuyormuş gibi görünüyordu.

Phil ona bakmaktan hoşlanmıyordu. Bunun yerine gözleriyle sürekli salonu dolduran ve ahşap sıralara oturan insanları izliyordu. Poppy’nin bu kadar sevildiğini ilk defa fark ediyordu.

“Hayat doluydu,” dedi Poppy’nin İngilizce öğretmeni.

“Öldüğüne hala inanamıyorum,” dedi Phil’in futbol takımından bir çocuk.

“Onu hiç unutmayacağım,” dedi Poppy’nin arkadaşlarından biri, gözyaşları içinde.

Phil koyu renk bir takım elbise giymişti ve annesiyle Cliff’in yanında duruyordu. Düğün karşılaşması gibiydi. Annesi, insanları sürekli, “Geldiğiniz için teşekkürler,” diye karşılıyor ve hepsiyle kucaklaşıyordu. İnsanlar da ilerleyip nazikçe tabuta dokunuyor, ağlıyorlardı.

Bu karşılama seansında öyle çok yas tutan görmüştü ki, Phil de tuhaf bir şekilde matem seline katıldı. Poppy'nin ölümlü o kadar ger- çek görünüyordu ki, Phil bütün o vampir hikayelerinin hayal oldu- ğuna inanmaya başladı. An be an, her yaslı insanda Phil kendisini oynadığı role kaptırıyordu.

Sonuçta herkes Poppy'nin öldüğünden adı gibi emindi. Poppy kanserdi, şimdi ölmüştü. Vampirler masaldan başka bir şey değildi. James cenaze törenine gelmedi.

Poppy rüya görüyordu.

Okyanus manzarasında James'le birlikte kumların üzerinde yü- rüyorlardı. Hava sıcaktı, tuzun kokusunu alabiliyordu ve ıslak ayak- ları kumlanmıştı. Üzerinde, ıslandığında renk değiştiren türden bir mayo vardı. James'in mayosunu fark etmesini umuyordu ama çocuk fark ettiğine dair hiçbir şey söylememişti.

Sonra birden James'in aslında bir maske taktığını fark etti. Bu tu- haftı çünkü yüzü kapalıyken diğer her yeri güneşten yanarken, mas- kenin altı beyaz kalacaktı.

"Maskeni çıkarsan daha iyi olmaz mı?" diye sordu yardımcı ola- bileceğini düşünerek.

"Sağlığım için takıyorum," dedi James. Ancak bu ses, James'e ait değildi.

Poppy şok olmuştu. Uzanıp maskeyi çıkardı.

Karşısındaki James değildi. Phil'inkinden bile daha açık, sa- man rengi sarı saçları olan biriydi bu. Saç rengini daha önce niye fark edememişti ki? Çocuğın gözleri yeşildi. Sonra bir anda ma- viye dönüştü.

"Sen kimsin?" diye sordu Poppy. Korkmuştu.

“Belki bu bir şey anlatır,” diye gülümsedi çocuk. Gözleri şimdi menekşe rengine dönmüştü. Çocuk elini kaldırdığında Poppy onun bir gelincik tuttuğunu gördü. Aslında bir gelinciğe benziyordu ama rengi siyahtı. Çocuk, elindeki gelincikle Poppy’nin yanacağını okşadı.

“Hatırla,” dedi tuhaf bir şekilde gülümseyerek. “Kara büyü diye bir şey vardır.”

“Ne?”

“Kara büyü diye bir şey vardır,” dedi çocuk ve sırtını dönüp uzaklaşmaya başladı. Gelincik şimdi Poppy’nin elindeydi. Çocuk uzaklaşırken kumların üzerinde ayak izi bırakmıyordu.

Poppy yalnız kalmıştı ve okyanus kükrüyordu. Başının üzerinde kara bulutlar toplanmaya başlamıştı. Artık uyanmak istiyordu ama uyanamıyordu. Fazlasıyla yalnız ve korkmuş hissediyordu. İçini keder kaplarken elindeki çiçeği düşürdü.

“James!”

Phil kalp çarpıntısıyla uyandı. Tanrım, ne olmuştu öyle? Sanki bir çığlık duymuştu. Sanki Poppy’nin çığlığıydı.

Hayal görüyorum.

Hayal görmesi sürpriz olmazdı. Günlerden pazartesiydi, bugün Poppy’yi gömeceklerdi. Phil saate göz attı, yaklaşık dört saat sonra kilisede olmaları gerekiyordu. Kız kardeşini rüyasında görmesi çok da şaşırtıcı değildi.

Ama Poppy’nin sesi öylesine korku doluydu ki...

Phil, bu düşünceyi kafasından kovdu. Tuhaf belki ama zor bile olmadı. Kendisini Poppy’nin öldüğüne ikna etmişti ve ölümler çığlık atamazdı.

Yine de cenazede Phil bir şok geçirdi. Babası oradaydı. Hatta takım elbiseye benzer bir şey bile giymişti, sadece ceketle pantolonu birbirine uymuyordu ve kravatı çarpıktı.

“Duyar duymaz geldim...”

“İyi de şimdiye kadar *nereydin?*” dedi Phil’in annesi. Kadının gözlerinde gerginlik bariz bir şekilde görülebiliyordu; zaten ne zaman Phil’in babasıyla baş etmeye çalışsa böyle görünürdü.

“Blue Ridge civarında sırt çantamla dolaşıyordum. Bir dahaki sefere, söz veriyorum, nereye gidersem gideyim bir adres bildireceğim. Mesajlarımı kontrol edeceğim...” Adam ağlamaya başladı. Phil’in annesi başka bir şey söylemedi. Sadece adama uzandı ve birbirlerine sarıldıklarında Phil’in kalbi sıkıştı.

Babasının çocuklarının sorumluluğunu alamayacak kadar beceriksiz ve başarısız bir adam olduğunu biliyordu ama kimse Poppy’yi ondan daha fazla sevemezdi. O sırada Cliff’le karşılaştırabileceği halde, babasını eleştiremiyordu.

Cenaze başlamadan önce babası Phil’e döndüğünde asıl şok yaşandı. “Dün gece bana geldi, biliyor musun?” dedi alçak sesle babası. “Ruhu yani. Beni ziyaret etti.”

Phil babasına baktı. Bu sözleri, boşanma davasında da mahkemeye taşınan türden sözlerdi. Babası her zaman tuhaf şeylerden bahse der ve var olmayan şeyleri görürdü. Astroloji, numeroloji ve UFO’lar ile ilgili çıkan bütün haberleri biriktirmesinden bahsetmeye gerek bile yoktu.

“Onu görmedim ama bana seslendiğini duydum. Keşke sesi o kadar korku dolu olmasaydı. Annene söyleme ama Poppy’nin huzurlu olduğunu sanmıyorum.” Eliyle oğlunun yüzünü okşadı.

Phil, ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissedebiliyordu.

Ama bu tuhaf duygu, cenazenin derin matemi sırasında neredeyse hemen kayboldu. “Poppy sonsuza kadar kalplerimizde ve hatıralarımızda yaşayacak,” türünden sözler, babasını unutmamasını sağladı. Gümüş bir cenaze arabası kalabalığın önünden mezarlığa girdi ve herkes haziran güneşinin altında beklerken rahip, Poppy’nin tabutu başında son sözleri mırıldandı. Phil tabutun üzerine bir gül koyarken tir tir titriyordu.

Berbat bir şeydi bu. Poppy’nin iki kız arkadaşı hıçkırıklar içinde tabutun üzerine kapandı. Phillip’in annesi tabutun yanında iki büklüm oldu ve tabutun yanından el birliğiyle uzaklaştırılması gerekti. Düşünecek zaman yoktu. Ne cenazede ne de evlerinde verilen cenaze yemeğinde.

Ama Phil’in iki dünyası, asıl eve vardıklarında çarpıştı. Bütün o kafa karıştırıcı kalabalığın arasında Phil, James’i gördü.

Ne yapacağını bilmiyordu. James, ortama bir türlü ayak uyduramıyordu. Phil, kalan yarım aklıyla onun yanına gidip buradan gitmesini, artık bu pis şakanın sona erdiğini söylemeyi düşünüyordu.

Henüz bir şey yapamadan James yanına gelip fısıltıyla, “Bu akşam saat yedide hazır ol,” dedi.

Phil duyduğuyla sarsıldı. “Ne için?”

“Sen sadece hazır ol, tamam mı? Ve yanına Poppy’nin giysilerini al. Ortadan kaybolduğu anlaşılmayacak şeyler olsun.” Phil bir şey söylemeyince James kızgın gözleriyle yan yan baktı.

“Onu *çıkarmamız* gerekiyor, aptal. Yoksa onu yerin altında mı bırakmak istiyorsun?”

Bam! İşte iki dünya çarpıştığında çıkan ses tam olarak buydu. Bir anlığına Phil ayaklarının yerden kesildiğini, boşluğa düştüğünü zannetti.

Sonra bugüne kadar yaşadığı normal hayatı etrafında parçalandığında duvara yaslanıp fısıldadı, “Yapamam. Bunu yapamam. Sen delisin.”

“Deli olan sensin. Sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyorsun. Yardım etmen gerekiyor, çünkü tek başıma yapamam. Başta tıpkı bir uyurgezer gibi akli karışacaktır. Sana *ihitiyac*ı olacak.”

James’in bu sözleri Phil’i canlandırdı. Hızla doğrulup fısıldadı, “Dün gece sen de onu duydun mu?”

James başını çevirdi. “Uyanık değildi. Sadece rüya görüyordu.”

“O kadar uzaktan sesini nasıl duyabildik? *Babam* bile duymuş. Bana bak.” James’i yakasından kavradı. “Onun iyi olduğundan emin misin?”

“Daha bir saniye önce Poppy’nin öldüğüne ikna olmuştun. Şimdi tutmuş, iyi olduğuna dair garanti mi istiyorsun? Eh, sana garanti falan veremem.” Gri renkli buz gibi gözleriyle Phil’e baktı. “Bunu daha önce hiç yapmadım, tamam mı? Kitaptan öğrendiklerimi uyguladım. Her zaman bir sürü şeyin ters tepmesi ihtimali vardır ama...” dedi Phil ağzını açtığı anda onun sözünü kesmek için, “Bildğim bir şey var; eğer onu orada yalnız bırakırsak uyandığında hiç de mutlu olmayacak. Anladın mı?”

Phil’in elleri yavaşça gevşedi ve James’in yakasını bıraktı. “Anladım. Kusura bakma. Bu olanlara bir türlü inanamıyorum.” Başını kaldırıp baktığında James’in ifadesinin bir parça olsun yumuşadığını gördü. “Ama dün gece çılglık attıysa, hala hayatta olduğu anlamına geliyor, öyle değil mi?”

“Ve çok güçlü olduğu anlamına geliyor,” dedi James. “Daha önce böylesine güçlü bir telepati yeteneğiyle karşılaşmamıştım. Gerçekten çok güçlü bir şey olacak gibi görünüyor.”

Phil, James'in ne demek istediğini gözünde canlandırmaya çalışmadı. James bir vampirdi ve gayet normal görünüyordu. En azından çoğu zaman öyleydi. Fakat Phil, Poppy'yi düşündüğünde ister istemez aklına Hollywood filmlerinde gördüğü canavarlar geliyordu. Kırmızı gözler, bembeyaz bir ten ve ucundan kan damlayan sivri dişler.

Mezardan o filmlerdeki gibi kalksa bile kardeşini sevmeye çalışırdı. Ancak zihninin bir yanı da onun kalbine bir kazık çakmak da isteyebilirdi.

Forest Park Mezarlığı geceleyin tamamıyla farklı görünüyordu. Karanlık her yerden daha koyuydu. Mezarlığın girişindeki demir kapıda, "Gün batımından sonra ziyaretçi yasaktır" ibaresi vardı ama sonuçta kapı açık duruyordu.

Burada olmak istemiyorum, diye düşündü Phil.

James tek şeritli yoldan mezarlığın etrafını dolaşarak arabasını devasa ve yaşlı bir gingko ağacının altına park etti.

"Ya birileri bizi görürse? Buralarda nöbetçi falan yok mu?"

"Bir gece bekçisi var. Şu anda uyuyor. Seni almadan önce onun icabına bakmıştım." James arabadan indi ve arka koltuktan bir sürü araç gereç çıkarmaya başladı.

İki güçlü el feneri. Bir levye. Birkaç eski tahta. Bir çift muşamba. Ve iki yepyeni kürek.

"Şunları taşımama yardım et."

"Bütün bunlar ne için?" diye sorgulasa da Phil yardım etti. Rüzgarlı ve dar patikada James'in peşine düştüğünde ayağının altındaki çakıllar çatırdıyordu. Yağmurdan ıslanmış ahşap bir merdivenden aşağı indiklerinde Oyun Bahçesi'ne varmışlardı.

Bunu cenazede birisi söylemişti. Phil, Cliff'in iki iş arkadaşının konuşmasına kulak misafiri olmuştu. Mezarlığın bu bölümünde daha çok çocuklar yatıyordu. Mezar taşlarına bakmadan bile bu anlaşılabiliyordu, çünkü bütün mezarların üzerinde oyuncak ayılar ve oyuncaklar vardı.

Poppy'nin mezarı Oyun Bahçesi'nin en ucundaydı. Haliyle henüz mezar taşı yapılmamıştı. Sadece yeşil plastikten bir işaret konmuştu.

James kucağındakileri çimlerin üzerine boşalttı ve el fenerinin ışığında toprağı inceledi.

Phil sessizce mezarlığı inceliyordu. Hala korkuyordu; korkusunun bir kısmı gecenin bir vakti, işleri bitmeden yakalanmakla ilgiliydi, diğer kısmıysa böylesi tuhaf ve ürkütücü bir durumda kimse-*nin gelmemesinden* korkuyordu. Fakat duyulan tek ses cırcır böcekleri ve uzaktan gelen trafiğin sesiydi. Ağaç dalları ve çalılar, rüzgar-*da hafifçe sallanıyorlardı.*

"Tamam," dedi James. "Önce çimleri almamız gerekecek."

"Hı?" Phil, neden yeni mezarın üzerinde çim olduğunu bile düşünmemişti. Zaten bunlar da halı çimdi. James parçalardan birinin ucunu buldu ve halı gibi yuvarlamaya başladı.

Phil de başka birinin ucundan tuttu. Çim şeritler yaklaşık üç metre uzunluğunda, yarım metre genişliğindeydi. Ağırdılar ama mezarın ayakucuna doğru yuvarlamak çok büyük zahmet gerektirmiyordu.

"Bırak orada kalsınlar. İşimiz bittikten sonra mezarın üstünü yine örtmemiz gerekecek," diye homurdandı James. "Mezarın açıldığını anlamalarını istemeyiz."

Phil işte o zaman anladı. "Muşambaların ve tahtaların nedeni buydu *demek.*"

“Evet. Biraz bozulması dikkat çekmeyecektir. Ama etrafa toprak saçarsak, birileri neler olup bittiğini merak edebilir.” James mezarın yanına tahtaları dizdi, sonra üzerlerine ve iki yanına muşambayı örttü. Phil, muşambayı düzeltmeye yardım etti.

Çimleri yuvarladıklarında taze ve çamurlu bir toprak ortaya çıkmıştı. Phil el fenerini ışık versin diye düzgün bir yere yerleştirip küreği eline aldı.

Bunu yaptığımı inanamıyorum, diye düşünüyordu.

Ama yine de yapıyordu ve herhangi bir yerde çukur kazıyormuş gibi düşünüp aklını fiziksel etkinliğe verdiği sürece sorun yoktu. Buna yoğunlaşıp bir ayağıyla küreği toprağa bastırdı.

Kürek hiç direnmeden kolayca toprağa saplandı. Kürekle toprağı alıp muşambanın üzerine atmak kolaydı. Ama otuzuncu kürek sallayışında yorulmaya başladığını hissetti.

“Bu delilik. Bize bir kepçe lazım,” dedi alnındaki terleri silerken.

“İstersen biraz dinlen,” dedi James serinkanlı bir şekilde.

Phil anlamıştı. Kepçe, James’ti. Phil’in tanıdığı herkesten çok daha güçlüydü. Hiç terlemeden arka arkaya kürek sallıyor, muşambanın üzerini toprakla dolduruyordu. Sanki eğleniyormuş gibi görünüyordu.

“*Neden* okuldaki hiçbir takımda seni göremiyorum?” dedi Phil küreğine yaslanarak.

“Bireysel sporları tercih ederim. Güreş gibi mesela,” dedi James bir anlığına belli belirsiz sıratarak. Soyunma odasında iki arkadaşın arasındaki imalardan birine benziyordu bu. Güreşten kastı, Jacklyn ve Michaela’ydı tabii ki.

Ve o küçücük anda Phil de kendisini tutamadı ve sırtıttı. Şu anda James’i eleştirmek aklının ucundan bile geçmiyordu.

James'in hızı ve gücüne rağmen mezarı kazmak çok uzun zaman aldı. Phil'in tahmin ettiğinden biraz daha geniş kazmışlardı. Sonunda küreği sert bir şeye çarptığında bunun nedenini anladı.

"Kasa," dedi James.

"Ne kasası?"

"Tabut kasası. Toprak çöktüğünde zarar görmesin diye tabutu bir kasanın içine koyarlar. Sen çık, bana levveyi ver."

Phil çukurdan yukarı tırmandı ve levveyi James'e uzattı. Yukarıdan baktığında kasayı gerçekten de görebiliyordu. Çimento kaplıydı ve Phil bunun kapağı olan dikdörtgen bir kutu olduğunu düşündü. James levveye kapağı kaldırmaya çalışıyordu.

"İşte," dedi James kapağı kaldırıp açarken kulak tırmalayan bir ıknımayla. Mezarı geniş kazmışlardı ki kapağı bir kenara açtıklarında James öteki tarafında durabilirdi.

Şimdi yukarıdan bakarken Phil tabutu görebiliyordu. Üzerinde hafifçe ezilmiş sarı güller yatıyordu.

James nefes nefeseydi ama Phil bunun yorgunluktan olduğunu sanmıyordu. Kendi ciğerleri de sanki havasız kalmış gibi yanıyordu ve kalbi neredeyse vücudundan dışarı fırlayacaktı.

"Ah, Tanrım," dedi sessizce ve bunu söylerken hiçbir şey ima etmiyordu.

James başını kaldırıp ona baktı. "Evet, öyle. Şimdi en önemli ana geldik." Tabutun üzerindeki gülleri eliyle süpürdü. Sonra Phillip'e saatlerce sürmüş gibi görünen bir hareketle tabutun kenarındaki mandalları açmaya başladı.

Mandallar serbest kaldığında James bir anlığına durdu. Ellerini tabutun pürüzsüz yüzeyine dayamıştı. Sonra bir anda kapağı kaldırdığında Phillip, tabutun içinde yatanı gördü.

12. BÖLÜM

Poppy, gözleri kapalı olduğu halde beyaz saten üzerinde yatıyordu. Çok soluk görünüyordu ama buna rağmen tuhaf bir şekilde çok güzeldi. Gerçekten ölmüş müydü?

“Uyan,” dedi James. Kızın ellerini tuttu. Phillip onun sadece sesiyle değil, zihniyle de seslendiğini hissedebiliyordu.

Cehennem azabı yaşatan çok uzun bir dakika boyunca hiçbir şey olmadı. James diğer elini Poppy’nin ensesinin altına koyarak kızı hafifçe kaldırdı. “Poppy, vakit geldi. Uyan. Uyan!”

Poppy’nin göz kapakları kırıştı.

Phillip vahşi bir duyguyla sarsıldı. Zafer çılgınlıkları atarken çimleri dövmek istiyordu. Aynı zamanda buradan kaçıp gitmek istiyordu. Sonunda dizleri boşaldığında mezarın yanına çöküverdi.

“Hadi, Poppy. Kalk. Gitmemiz gerekiyor.” James ısrarcı ama nazik bir sesle konuşuyordu; sanki hafızasını kaybeden birisiyle konuşuyormuş gibiydi.

Zaten Poppy de gerçekten hafızasını yitirmiş gibi bakıyordu. Phil hayranlık, saygı ve dehşet içinde bakarken Poppy gözlerini kırptırdı, başını yavaşça çevirdi, sonra birden gözlerini açtı. Açar açmaz yine kapattı ama James onunla konuşmaya devam etti ve gözlerini tekrar açtığında bir daha kapanmadı.

Bunun üzerine James'in aceleci nezaketiyle tabutun içinde oturmayı başardı.

"*Poppy*," dedi Phil. Hiçbir şey düşünmeden bunu söyleyivermişti. Göğsü patlayacakmış gibi yanıyordu.

Poppy başını kaldırdı, gözlerini kıstı, sonra bakışları kıvılcımlandı. Rahatsız olmuş gibi görünüyordu.

"Hadi," dedi James, kızın tabuttan çıkmasına yardımcı olurken. Bu çok zor bir iş değildi; Poppy, bedenen çok küçüktü. James kolundan tutarken tabutun içinde durdu, Phil de hemen çukura uzanıp kardeşini yukarı çekti.

Sonra nöbet geçiriyormuş gibi sarsılarak Poppy'ye sarıldı.

Phil geri çekildiğinde Poppy gözlerini kırptırarak ona baktı. Alnı hafifçe kırıkmıştı. Sonra işaretparmağını yalayıp ıslak parmağını Phil'in yanğına sürdü.

"Çok pisenmişsin," dedi.

Konuşabiliyordu. Ne gözleri kırmızıydı ne de teni beyazdı artık. Poppy gerçekten de yaşıyordu.

Rahatlamayla birlikte bir anda yorgunluğun üzerine çullandığı Phil, kız kardeşine yine sarıldı. "Ah, Tanrım, Poppy, sen iyisin. Sen iyisin."

Kız kardeşinin kendisine sarılmadığının farkında bile değildi.

James kazdıkları mezardan dışarı tırmandı. "Nasıl hissediyorsun, Poppy?" diye sordu. Nezaketen sormuyordu. Gözleri kızın üzerin-de sessizce dolaşıyordu.

Poppy bir ona bir Phil'e baktı. "Ben... iyi hissediyorum."

"Bu iyi," dedi James, ama sanki karşısında üç yüz kiloluk şizofren bir goril varmış gibi kızı inceliyordu.

"Ben... açım," dedi Poppy, aynı keyifli, melodik ses tonuyla.

Phil gözlerini kırptırdı.

"Yanıma gelsene Phil," dedi James eliyle işaret ederek.

Phil yavaş yavaş kendisini rahatsız hissetmeye başlamıştı. Poppy yoksa... az önce kendisini mi koklamıştı? Neydi o öyle? Sesli ve ıslak bir koklama değildi ama bir kedininki kadar küçük koklamalardı. Poppy, kardeşinin omzunu kokluyordu.

"Phil, bence hemen yanıma gelmelisin," dedi James daha ciddi bir ifadeyle. Phil daha hareket etmeye fırsat olmadan bir anda neye uğradığını şaşırırdı.

Nazik eller çelik kıskaç gibi kollarından kavradı. Poppy sivri dişleriyle gülümsüyordu. Sonra bir kobra gibi Phil'in boğazına saldırdı.

Buraya kadarmış, ölüm kapıyı çaldı, diye düşündü Phil neler olacağını merak eden bir sakinlikle. Kardeşine karşı koyamıyordu ama Poppy'nin ilk saldırısı başarısız oldu. Kızın sivri dişleri ateşten iki meşale gibi Phil'in boynunu sıyrıp geçti.

"Hayır, bunu yapamazsın," dedi James. Bir koluyla Poppy'yi belinden sarıp Phil'den uzaklaştırdı.

Poppy, hayalkırıklığıyla inledi. Phil ayağa kalkmaya çalışırken tıpkı meraklı kediler gibi hala kardeşini izliyordu. James onunla konuşurken bile gözlerini Phil'den ayırmıyordu.

"O senin kardeşin, Poppy. İkiz kardeşin Phil. Hatırladın mı?"

Poppy büyüyen göz bebekleriyle hala Phil'e bakıyordu. Phil, kız kardeşinin sadece solgun ve güzel değil, aynı zamanda çok fena aç olduğunu fark etti.

“Kardeşim mi? Bizden biri mi?” dedi Poppy kafası karışmış bir şekilde. Burun delikleri büyürken dudakları aralandı. “Oysa hiç öyle kokmuyordu.”

“Hayır, o bizden biri değil ama onu ısıramazsın. Beslenmek için biraz daha beklemen gerekecek,” dedi James. Sonra Phil’e döndü, “Hadi, hemen şu çukuru kapatalım.”

Phillip önce hareket edemedi. Poppy hala hayal görüyormuş gibi bakışlarını üzerine odaklamış, onu seyrediyordu. En güzel beyaz elbisesinin içinde, karanlığın ortasında bir zambak gibi duruyordu, saçları yüzüne dökülmüştü. Oysa gözleri tıpkı bir jaguarınki gibi kıvılcımlar saçıyordu.

Poppy, artık insan değildi. *Başka* bir şeye dönüşmüştü. Zaten kendisi de öyle söylemişti; James ve Poppy başka bir türden, Phil ise onlardan farklı bir türdendi. Poppy artık Gece Dünyası'na aitti.

Ah Tanrım, belki de onun gerçekten ölmesine izin vermeliydik, diye düşündü Phil. Sonra beceriksiz ve titreyen elleriyle küreklerden birini aldı. James o arada çukura inip tabutu ve kasanın kapağını kapatmıştı. Phil bir kürek toprak alıp nereye attığına bakmadan boşalttı. Sanki ince bir telmiş gibi boynunun üzerindeki kafası sendeliyordu.

“Saçmalama,” dedi bir ses, bileğini kavrayan parmakları hissettiğinde. Phil baktığında puslu gözleriyle karşısındakinin James olduğunu gördü.

“Ölseydi daha mı iyi olacaktı? Şu anda Poppy’nin kafası karışık sadece. Bu geçici bir şey, anladın mı?”

Sözcükler fazlasıyla haşındı ama Phil, içinde küçük de olsa bir rahatlama hissetti. Belki James haklıydı. Yaşamak, her halükarda güzeldi ve Poppy yaşamayı seçmişti.

Gerçi Poppy değişmişti ve ne kadar değiştiğini zaman gösterecekti.

Yine de Phil, bu plana eşlik ederken vampirlerin insanlar gibi olduğunu düşünerek hata etmişti. James'e o kadar ısınmıştı ki neredeyse aralarındaki farklılığı unutmuştu.

Bu hatayı bir daha yapmayacaktı.

Poppy kendisini harika hissediyordu.

Gizli bir gücü olduğunu hissediyordu. Şiirsel ve olasılıklarla dolu hissediyordu. Tıpkı bir yılan gibi deri değiştirdiğini hissediyordu. Sanki yepyeni bir bedene sahip olmuştu.

Ve nasıl olduğunu bilmiyordu ama artık kanser olmadığını da biliyordu.

O korkunç, içinde vahşice yayılan hastalık kaybolmuştu. Yeni bedeni, hastalığı yenmiş ve yok etmişti. Ya da belki Poppy North'u yaratan her hücresi, her bir molekülü tamamen yenilenmişti.

Nasıl olursa olsun, Poppy kendisini hayat dolu ve sağlıklı hissediyordu. Hem de sadece kanserden önceki sağlıklı günleri gibi değildi bu hisleri, hayatı boyunca kendisini bu kadar iyi hissetmemişti. Tuhaf bir şekilde bütün bedeninin farkındaydı, bütün kasları ve eklemleri neredeyse mucizevi bir ahenkle çalışıyordu.

Tek sorun, hissettiği açlıktı. Mezardaki sarışın oğlanın üzerine atlamamak için kendisini zor tutuyordu. Phillip, kardeşi.

Onun kardeşi olduğunu biliyordu ama sonuçta bir insandı ve Poppy, onun nefis kokusunu, damarlarında dolaşan yaşam enerjisini hissedebiliyordu. Yaşamak için bu elektrikli sıvıya ihtiyacı vardı.

Atla üzerine o zaman, diye fısıldıyordu beyninin bir yanı. Poppy kaşlarını çatıp bu düşünceden kurtulmaya çalıştı. Alt dudağına bas-kı yapan bir şey hissettiğinde başparmağıyla içgüdüsel bir dürtüyle ağzını kontrol etti.

Dudağına baskı yapan şey dişiydi. Hafifçe kıvrılan bir diş. Her iki köpek dişi de uzamış, sivrilmiş ve hassaslaşmıştı.

Ne tuhaf! Poppy yeni dişlerini nazikçe okşadı, sonra dikkatli bir şekilde diliyle dişlerini yokladı. Alt diline bastırdı.

Bir saniye sonra dişleri eski hallerine döndüler. Çilek kadar sulu insanlar aklına geldiğinde dişleri yine uzadı.

Ah, şuna bak, neler de yapabiliyorum!

Ama asık suratlarla kazdıkları mezarı toprakla dolduran çocukları rahatsız etmedi. Etrafına bakıp aklını onlardan uzaklaştırmaya çalıştı.

Garip, ne gündüz ne de gece vakti gibiydi. Belki güneş falan tutulmuştu. Gündüz vakti olmak için fazlasıyla loştu, öte yandan gece olabilmesi için fazlasıyla aydınlıktı.

Akça ağacın yapraklarını, meşe ağacından sarkan gri İspanyol yosunlarını çok net görebiliyordu. Sarkık yosunların etrafında minicik güveler uçuşuyordu; onların solgun kanatlarını bile görebiliyordu Poppy.

Başını göğе kaldırdığında asıl şoku yaşadı. Gökyüzünde kocaman, gümüş gibi parlayan bir şey asılıydı. Poppy'nin aklına uzay gemileri, uzaylılar geldi, ama sonra gerçeği kavradı.

Gördüğü ayın ta kendisiydi. Sıradan bir dolunay. Sadece gece görüşüne sahip olduğu için ay daha büyük ve parlak görünüyordu. Sanki ayın parlaklığı bir nabız gibi atıyordu. Güveleri de bu sayede görmüştü tabii.

Bütün duyuları keskinleşmişti. Nefis kokular her yanını sarmıştı; çukurlar kazan küçük hayvanların ve kanat çırpın kuşların tatlı kokularını alabiliyordu. Hatta havada hafif olduğu halde baş döndüren tavşan kokusu da vardı.

Ve bir sürü şey *duyabiliyordu*. Bir köpek sanki yanındaymış gibi havladığında telaşla etrafına bakındı. Sonra sesin çok uzaktan, aslında mezarlığın dışından geldiğini anladı. Sadece çok yakın geliyordu.

Bahse girerim, hızlı da koşabiliyordumdur, diye düşündü. Bacakları karıncalanıyordu. Muhteşem kokuların arasında geceye dalmak, durmadan koşmak, geceyle bir olmak geliyordu içinden. Zaten artık gecenin bir *parçası* olmuştu.

James, dedi. İşin garibi, bunu yaparken sesli olarak söylememişti. Daha düşünmesine gerek kalmadan zihniyle nasıl konuşacağını biliyordu sanki.

Kürek sallayan James başını kaldırıp baktı. *Sabret*, dedi o da aynı yöntemle. *Neredeyse bitti ufaklık*.

Sonra bana nasıl avlanacağımı öğretecek misin?

James başıyla belli belirsiz onayladı. Saçları alnına düşmüştü ve dağınıklığı çok sevimli görünüyordu. Poppy, sanki onu ilk defa görüyormuş gibi hissediyordu çünkü James'i şimdi yepyeni duyularıyla görüyordu. James artık sadece ipek gibi kahverengi saçları, gizemli gri gözleri ve sıırım gibi vücudu olan genç adam değildi. Aynı zamanda kış yağmurlarının kokusu, yırtıcıların kalp gümbürtüsü ve Poppy'nin çıplak gözle bile görebildiği bir güç hareliydi o. Onun düzgün ve kaplan kadar sert iradesini sezebiliyordu ama öte yandan ne kadar nazik ve neredeyse arzulu halini de hissedebiliyordu.

Poppy iştahla, *artık av arkadaşınız*, dediğinde James farkında olduğunu göstermek için hafifçe gülümsedi. Ancak Poppy, onun aynı zamanda bir parça endişeli olduğunu da seziyordu. Ya üzgündü ya da bir konuda gergindi. Poppy'den bir şey saklıyor gibiydi.

Poppy bunun üzerine düşünecek halde değildi. Artık açlık da hissetmiyordu... daha doğrusu tuhaf hissediyordu. Sanki ciğerlerine yeterince hava soluyamıyordu.

James ve Phillip, daha önce halı gibi yuvarladıkları çimleri, mezarın taze toprağı üzerine seriyordu. Poppy'nin mezarının. Kendi mezarının. Bunu daha önce düşünmemiş olması komikti. Kısa bir süre önce bir mezarın içinde yatıyordu, korku ya da iğrenti hissetmesi gerekiyordu.

Oysa ne korkuyor ne de iğreniyordu. Aslında mezarda yattığını hiç hatırlamıyordu. Yatak odasında uykuya daldığı andan James kendisini uyandırana kadar neler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Tek bir rüya dışında...

"Tamam," dedi James. Muşambayı katlıyordu. "Gidebiliriz. Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Hmmm... bir parça tuhaf. Derin nefes alamıyorum."

"Ben de öyle," dedi Phil. Nefes nefeseydi ve alnındaki terleri siliyordu. "Mezar kazmanın bu kadar zor bir iş olduğunu bilmiyordum."

James, Poppy'yi dikkatle inceledi. "Evime kadar idare edebilir misin?"

"Hmmm? Sanırım." Aslında Poppy, onun neden bahsettiğini bilmiyordu. Neyi idare etmesi gerekiyordu ki? Hem James'in evine gitmek nefes almasına nasıl yardımcı olacaktı?

"Evde birkaç güvenilir donörüm var," dedi James. "Şu anda sokaklarda dolaşmanı istemiyorum, sanırım evde kendini daha rahat hissedeceksin."

Poppy, onun ne demek istediğini sormadı. Zaten şu anda aklı başında değil gibiydi.

James, Poppy'den arabanın arka koltuğuna saklanmasını istedi. Poppy itiraz etti. Önde oturup gece rüzgarını yüzünde hissetmek istiyordu.

“Peki,” dedi sonunda James. “Ama en azından kolunla yüzünü biraz ört. Arka sokaklardan gideceğim. Şu anda kimseye görünmemelisin, Poppy.”

Sokaklarda onu görebilecek kimse yoktu. Yanaklarına çarpan rüzgar serin ve iyi geliyordu ama yine de nefes almasına yardımcı olmuyordu. Ne kadar çabalarsa çabalasın, ciğerlerine derin bir nefes çekemiyordu.

Aşırı heyecanlandım galiba, diye düşündü Poppy. Kalbi deli gibi atıyor, dudaklarının ve dilinin parşömen kağıtları kadar kuru olduğunu hissediyordu. Üstelik şöyle derin bir nefes için her şeyini verebilirdi.

Bana *neler* oluyor?

Sonra acı çekmeye başladı.

Bütün kasları cehennem azabıyla kavruluyordu, tıpkı okul koşullarında bacaklarına saplanan kramplar gibiydi. Çektiği azabın arasındayla hayal meyal, beden öğretmeninin söylediklerini hatırladı, “*Kaslarınıza yeterli kan gitmezse, kramplar başlar. Kramplar, kasların açlıktan ölmek üzere olduğunun işaretidir.*”

Uf, *acıyordu*. Çok *acıyordu*. O anda James'ten yardım bile istemiyordu; tek yapabildiği arabanın kapısına sıkıca tutunmak ve nefes almaya çalışmaktı. İnliyor, ofluyor ama bunlar da bir işe yaramıyordu.

Kramplar her yerindeydi ve başı dönerken dünyayı yanıp sönen ışıklardan ibaret görebiliyordu.

Ölüyordu. Bir şeyler çok fena ters gitmiş olmalıydı. Sanki su altındaymış da su üstüne çıkmak, birazcık oksijen alabilmek için çır-

pınıyormuş gibi hissediyordu ama su yüzeyine çıktığını sandığı anlarda da oksijen bulamıyordu.

Sonra birden çaresini buldu.

Ya da aslına bakılırsa kokusunu aldı denilebilir. Araba kırmızı ışıkta durmuştu. Poppy başını ve omuzlarını pencereden çıkarmıştı ve birden yaşamın kokusunu alıverdi.

Yaşam. Bütün ihtiyacı buydu. Düşünmeden hemen harekete geçti. Tek bir hareketle arabanın kapısını açıp dışarı fırladı.

Phil'in arkasından, James'in ise kafasının içinde haykırdığını duydu. İkisini de duymazdan geldi. Çektiğı acıyı gidermekten daha önemli hiçbir şey yoktu şu anda.

Denizde boğulmak üzere olan birinin, kendisini kurtarmaya gelen cankurtarana sarılması gibi, kaldırımındaki adamın üzerine atıldı. Tamamen içgüdüsel hareket ediyordu. Adam uzun boylu ve güçlü görünüyordu. Siyah bir eşofman ve pilot montu giymişti. Tıraş olmadığı için kirli sakallıydı ve yüzü pek temiz sayılmazdı ama bunların hiçbirisi önemli değildi. Kalıpla değil, kalıbın içindeki sevgili yaşışkan kırmızı sıvıyla ilgileniyordu Poppy sadece.

Bu seferki saldırısı, bir öncekinden daha başarılı oldu. Muhteşem dişleri pençe gibi uzayıp tek seferde adamın boğazına saplandı. Tıpkı eski tarz şişe açacakları gibi iki sivri diş, adamın boğazında delikler açtı. Adam biraz direnmeye çalışsa da kısa sürede hareketsiz kaldı.

Poppy doya doya içmeye başladı, bakır tatlılığındaki sıvının boğazından geçtiğini hissedebiliyordu. Adamın damarlarındaki yaşam suyunu içtikçe vahşi bir hayvanın açlığı Poppy'yi iyice ele geçiriyordu. Ağzındaki sıvı, vahşi, çiğ ve ilkeldi. Her yudum Poppy'ye yeni bir yaşam bahşediyordu.

Doyasıya içti, içti, içti. Sonunda bedenindeki acıların kaybolduğunu hissetti. Şimdi o acılar yerini hoş bir yaşam sevincine bırakmıştı. Nefes almak için ara verdiğinde ciğerlerinin serin ve mucizevi havayla yeniden dolduğunu hissedebiliyordu.

İçmek, yalayıp yutmak, kana kana doymak için tekrar eğildi. Adamın damarları fokurdayan bir yaşam kaynağı gibiydi ve Poppy hepsini içmek istiyordu.

O sırada James onun başını geri çekti.

Hem sesli, hem de zihinden konuşuyordu, sesi düz çıksa da gergin olduğu belliydi. “Poppy, üzgünüm. Gerçekten üzgünüm. Bu benim suçumdu. Seni mezarda bu kadar bekletmemem gerekirdi fakat şimdilik yeterince içtin. Artık durabilirsin.”

Ah... kafa karışıklığı. Poppy hayal meyal Phillip’in, kardeşi Phil’in dehşet içinde baktığını görebiliyordu. James artık *durabileceğini* söylemişti ama bu durması gerektiği anlamına gelmiyordu. Durmak *istemiyordu*. Adam hiç direnmiyordu. Bayılmış gibi görünüyordu.

Tekrar adamın üzerine eğildi ama bu sefer James, neredeyse sertçe sayılabilecek bir hareketle adamın üzerinden çekti.

“Dinle beni,” dedi. Gözleri sakindi ama sesi şimdi çok sertti. “Şimdi seçim zamanı, Poppy. *Gerçekten* öldürmek istiyor musun?”

Bu sözler, bir şok eşliğinde Poppy’nin aklını başına getirdi. Öldürmek... bunun, gücü elde etmenin yolu olduğunu biliyordu. Kan güç demekti, yaşam, enerji, yemek ve içmek demekti. Portakal sıkar gibi bu adamın damarlarını kuruttuğunda, aynı zamanda adamın bütün özüne ve güçlerine sahip olacaktı. Sonrasında neler yapabileceğini kim bilebilirdi ki?

Ama... sonuçta adam bir portakal değil, bir insandı. Bir canlı. Poppy de bir zamanlar onlardan biriydi.

Gönlü el vermese de yavaşça adamın üzerinden kalktığında James uzun bir soluk koyuverdi. Poppy'nin omzunu okşadıktan sonra artık ayakta duramayacak kadar yorgunmuş gibi kaldırımın kenarına çöktü.

Phil ise en yakındaki binanın duvarına yapışmış kalmıştı.

Poppy, kardeşinin yaşadığı dehşeti hissedebiliyordu. Hatta onun aklından geçenleri kelimesi kelimesine duyabiliyordu. *Adam ölü gibi solgun* ya da *insanlık dışı* gibi sözler Phil'in zihninde sürekli tekrarlanıyordu. Sonra tam bir cümle, "*Ruhunu kaybettiysen onun hayatını kurtarmaya değer miydi?*"

James bir anda hızla başını çevirip ona baktığında Poppy, onun içindeki gümüş öfkeyi hissedebiliyordu. "Hala anlamıyorsun değil mi?" dedi acımasızca. "Şimdiye kadar sana *her an* saldırabilirdi ama saldırmadı. Ölmek üzere olduğu halde sana saldırmadı. Kana susamışlığın neye benzediğini hayal bile edemezsin. Susamakla alakası yoktur, boğulur gibi olursun. Bütün hücrelerin oksijensizlikten ölmeye başlar çünkü kendi kanın artık hücrelerine oksijen taşıyamamaktadır. Bunun yarattığı azap dayanılmazdır. Buna rağmen, acısını azaltmak için sana saldırmayı düşünmedi."

Phil sersemlemiş gibi görünüyordu. Poppy'ye uzun uzun baktı, sonra çekinerek bir elini uzattı.

"Ben özür dilerim..."

"Boşver," diye yanıtladı onu James kısaca. Phil'e sırtını dönüp adamı inceledi. Poppy onun zihnini hissedebiliyordu. "Ona unutmasını söylüyorum," dedi Poppy'ye zihniyle. "Tek ihtiyacı biraz dinlenmek, sonrasında yine iyi olacak. Bak, diş izleri iyileşmeye başladı bile."

Poppy görebiliyordu ama kendisini hiç mutlu hissetmiyordu. Phil'in hala onu onaylamadığını biliyordu. Yaptığı şey nedeniyle

değil, daha çok *kim* olduğuyla ilgili bir onaylamama haliydi kardeşininki.

Bana neler oluyor? diye sordu James'in kollarına atılırken. *Gerçekten kötü bir şeye mi dönüştüm?*

James kıza sıkıca sarıldı. *Sadece farklısın. Kötü değilsin. Phil ahmaklık ediyor.*

Poppy neredeyse kahkaha atacaktı. Ama James'in koruyucu sevgisinin ardında bir parça hüznün saklı olduğunu hissedebiliyordu. James bir yırtıcı olmaktan hoşlanmıyordu, oysa şimdi Poppy'yi de onlardan birine dönüştürmüştü. Planları başarıya ulaşmıştı ve Poppy bir daha asla eski Poppy North olmayacaktı.

Poppy onun aklından geçenleri duyabiliyordu, ama ölmeden önceki kan değişimi sırasında yaşanan yoğunluk artık yoktu. Bir daha asla öylesine birlikte olamayabilirlerdi.

"Başka çaremiz yoktu," dedi Poppy yürekli bir şekilde. Üstelik bunu yüksek sesle söylemişti. "Yapmamız gerekeni yaptık. Şimdi bunu en iyi şekilde değerlendirmeliyiz."

Sen cesur bir kızsın. Bunu sana daha önce söylemiş miydim?

Hayır. Hem söylemiş olsan bile yeniden duymak hoşuma giderdi.

Ancak James'in apartmanına giderken hepsi sus pus olmuştu. Özellikle Phil'in arka koltuktaki bunalımlı hali havayı daha da ağırlaştırıyordu.

"Bak, istersen sen arabayı geri götür," dedi James arabadaki eşyaları ve Poppy'nin kıyafetlerini indirirken. "Poppy'nin eve yaklaşmasını istemiyorum, hem onu yalnız bırakmamalıyım."

Phil, sanki aklına bir şeyler gelmiş gibi başını kaldırıp iki katlı karanlık binaya baktı. Sonra boğazını temizledi. Poppy, onun neden böyle endişelendiğini biliyordu. James'in dairesi kötü bir şöhrete sa-

hipti ve Poppy'nin geceleri bu eve gelmesi yasaktı. Belli ki Phil, vampir kız kardeşi için hala ağabeylere özgü bir endişe taşıyordu. "Sen, şeyyy... Onu ailenin evine götüremez misin?"

"Sana kaç kere açıklamam gerekecek? Hayır, onu ailemin evine götüremem çünkü ailem onun vampir olduğunu bilmiyor. Şu anda Poppy ve ben, birer hainiz. Poppy'nin vampirliği kanun dışı. Bu da, ben işleri -bir şekilde- yoluna koyana kadar Poppy'nin gizli bir yerde kalması gerektiği anlamına geliyor."

"Ama nasıl..." Phil susup başını salladı. "Tamam. Bu gece tartışmayalım. Daha sonra konuşuruz."

"Hayır. 'Biz' hiç konuşmayacağız," dedi James sertçe. Sen artık bu işin bir parçası değilsin. Bu Poppy'yle benim aramdaki bir mesele. Senin tek yapman gereken şey, geri gidip normal hayatını yaşamak ve ağzını sıkı tutman."

Phil bir şeyler söylemek üzere ağzını açtı ama sonra kendisini tuttu. Arabanın anahtarlarını James'ten aldı. Sonra Poppy'ye baktı.

"Hayatta olmana sevindim. Seni seviyorum," dedi.

Poppy, onun kendisine sarılmak istediğini ama ikisini de bir şeylerin geri çektiğini hissedebiliyordu. Poppy'nin göğsünde yeni bir boşluk vardı.

"Hoşçakal, Phil," dedi Poppy, kardeşinin arabaya binip uzaklaşmasını seyrederken.

13. BÖLÜM

“**H** iç anlamıyor,” dedi yumuşak bir sesle Poppy. James o sırada evinin kapısını kilitliyordu. “Senin de hayatını tehlikeye attığını bir türlü kavrayamıyor.”

Dairedeki eşya sayısı çok azdı ve hepsi tamamen işlevseldi. Yüksek tavanlar ve geniş odalar evin oldukça pahalı olduğunun altını çiziyordu ama içeride çok fazla mobilya yoktu. Oturma odasında bir köşe kanepesi, bir bilgisayar masası duruyordu ve duvarlarda Poppy’nin oryantal resimler olduğunu düşündüğü birkaç tablo asılıydı. Ve kitaplar. Odanın köşelerinde karton kutular içinde bir sürü kitap yığılıydı.

Poppy doğrudan James’in karşısına dikildi. “Jamie... *Ben* anlabiliyorum.”

James ona gülümsedi. Terlemişti, kirlenmişti ve yorgun görünüyordu ama yüzündeki ifadeden, bütün bunlara değdiğini düşündüğünü anlaşıyordu.

“Phil’i suçlama,” dedi önemsiz olduğunu belirten belli belirsiz bir baş hareketiyle. “Aslına bakılırsa bütün süre boyunca fena sayılmazdı. Daha önce kendimi bir insana hiç açmamıştım ama bunu yap-saydım bile çoğu çılgınlık atarak kaçır ve bir daha geri dönmezlerdi. Phil en azından bütün bunlarla başa çıkmaya *çalışıyor*.”

Poppy başıyla onaylayıp konuyu kapattı. James yorgundu ve artık uyumaları gerekiyordu. Phil’in kendisi için hazırladığı spor çantasını alıp banyoya yöneldi.

Aynadaki yansıması karşısında hayran kalmıştı. Pek fazla değişmiş sayılmazdı. Demek vampir Poppy böyle görünüyordu.

Tatmin duygusu eksik olsa da daha hoş göründüğünü düşünüyordu. Burnundaki dört çil lekesi kaybolmuştu. Cildi, tıpkı yüz kremi reklamlarındaki gibi ipeksi bir solgunlukla aydınlanmıştı. Gözleri, zümrüt gibi yeşil yeşil parılıyordu. Rüzgarla dağılan saçları metalik bakır renginde isyankar dalgalarla şekillenmişti.

Artık pastanın üzerindeki süsleme gibi görünmüyorum, diye geçirdi aklından. Daha vahşi, daha tehlikeli, daha egzotiğim. Tıpkı bir manken gibiyim. Bir rock yıldızına benziyorum. James’e benziyorum.

Dişlerini incelemek için aynaya yaklaştı, köpek dişini çıkarmak için parmağıyla bastırdı. Sonra nefesi kesilerek panikle geriledi.

Gözleri. Bunu daha önce fark etmemişti. Ah, Tanrım, Phil’in neden o kadar korktuğu şimdi anlaşılıyordu. Dişleri uzadığında, gözleri tekinsiz bir gümüşü yeşile dönüşmüştü. Avının peşindeki kedilere benziyordu bu haliyle.

Bir anda bütün bedeni dehşetle sarsıldı. Ayakta durabilmek için elleriyle lavaboya dayanmak zorunda kaldı.

Bunu istemiyorum, bunu istemiyorum...

Ah, hadi ama! Biraz *büyü* artık, kızım. Sızlanmayı bırak. Ne yani? Shirley Temple gibi mi görüneceğini sanıyordun? Artık sen bir avcısın. Gözlerin artık gümüş rengine dönecek, kan, ağzında vişne kompostosu tadı bırakacak. Ve elinden bir şey gelmez, çünkü tek alternatifin huzur içinde mezarında yatmak olacaktı. O yüzden, artık büyü ve bununla *baş etmeye* bak.

Bunları düşündükçe nefesi normale döndü. Sonraki birkaç dakika boyunca içinde bir şeylerin olduğunu hissetti; *baş edebiliyordu*. İçinden... kabul etmeyi başarmıştı. Sanki boğazındaki düğüm ve midesindeki yumrukla başa çıkabilmiş gibi hissediyordu. Ne çıldırmıştı ne de hayal görüyordu, artık mezarlıkta uyandığı halde değildi; kendi durumunu gayet net bir şekilde görebiliyor, anlayabiliyordu. Ve kendisini kabulleniyordu.

Sonra bir anda kendisini sarsan bir şey geldi aklına; bunu yaparken yardım dilenmek için James'in yanına koşturmadım. Onun beni rahatlatmasına ya da her şeyin yoluna gireceğini söylemesine ihtiyacım yok. Ben *kendim* de işleri yoluna koyabilirim.

Belki dünyadaki en korkunç durumla yüzleştğinde gerçekleşen bir şeydi bu. Ailesini ve eski hayatını, hatta belki çocukluğunu kaybetmişti ama öte yandan kendisini bulmuştu. Ve bu, hiç de azımsanmayacak bir şeydi.

Beyaz elbisesini başının üzerinden çıkardı ve bir tişörtle eşofman giydi. Sonra başı yukarıda James'in yanına gitti.

James, açık kahverengi çarşafı kaplı büyük yatağında uzanmış yatıyordu. Üzerindeki kirli kıyafetlerini çıkarmamıştı ve bir koluyla gözlerine gelen ışığı engelliyordu. Poppy'nin geldiğini duyduğunda hareketlendi.

"Ben kanepede yatacağım," dedi.

“Hayır, yatmayacaksın,” dedi Poppy kararlı bir sesle. Sonra yatakta yatan gencin yanına hopladı. “Çok yorgunsun. Üstelik sen yanımdayken daha emniyette olduğumu biliyorum.”

James, kolunu yüzünden kaldırmadan sırtıttı. “Sadece çok yorgun olduğum için mi?”

“Üstelik senin yanımdayken kendimi hep güvende hissettiğim için.” Bunu içten söylüyordu. İnsan olduğu zamanlarda, kanının James için ne kadar cazip olduğunu bildiği halde ona hep güvenmişti.

Yatakta uzanmış James’in karışmış kahverengi saçlarına, gevşemiş bedenine, bağcıkları çözülmüş ve çamura bulanmış Adidas ayakkabılarına baktı. Dirseklerini sevgiyle okşamak geliyordu içinden.

“Sana bir şey söylemeyi unuttum,” dedi. “Tam... uykuya daldan önce söylemeyi unuttuğumu fark ettim. Seni sevdiğimi söylemeyi unutmuştum.”

James yatakta oturdu. “Sadece sözcüklerle söylemeyi unuttun.”

Poppy dudaklarını kıpırdamaya zorlayan gülümsemeyi hissetti. Başına gelenler içinde en inanılmazı, en güzeli buydu. İlişkileri değişmişti ama eski ilişki biçimlerinde değer verdiği her şey hala yerli yerindeydi. Birbirlerini anlayabilmeleri, dostlukları... Şimdiyse birbirlerinin en iyi arkadaşı olmaktan öte yeniden keşfetmelerinin yepyeni heyecanı eklenmişti tüm bunlara.

Üstelik şimdi, James’in daha önce asla ulaşmayı beceremediği yönlerini görebiliyordu. James’in bütün sırlarını, avcunun içindeymiş gibi biliyordu. İnsanlar asla birbirlerini bu kadar yakından tanıyamazlardı. Başkasının beynine giremezlerdi. Binlerce yıl tartışmalar bile, iki insanın aynı kırmızıyı gördüklerini birbirlerine kanıtlamaları mümkün değildi.

James'le birleşen iki su damlası gibi bir daha asla kaynaşmadıkları sürece, Poppy sonsuza kadar onun zihnini okuyabilecekti.

Bir parça utanarak Poppy ona yaslandı, başını omzuna dayadı. Birbirlerine yakınlaştıkları zamanlarda bile ne öpüşmüşlerdi ne de romantik bir an yaşamışlardı. Şu anda bu halde yatmak, James'in nefes alıp verişini duymak, kalbinin sesini ve sıcaklığını hissetmek yeterince güzeldi. James'in omzuna doladığı koluysa neredeyse *fazla* kaçırıyordu; yüreğinin dayanamayacağı kadar yoğun ama aynı zamanda güvenli ve huzurlu hissediyordu.

İnsanın tüylerini diken diken eden o tatlı, insanın içini burkan şarkılar gibiydi. Poppy kendisini yerlere atıp haykırmak istiyordu. Ya da sırt üstü uzanıp öylece yatmak geliyordu içinden. İşte o türden bir şarkı gibiydi.

James kızın elini alıp dudaklarına götürdü ve avcunu öptü.

Sana söylemiştim. *Birini sadece yakışıklılığı, kıyafetleri ya da arabası için sevemezsin. Kimsenin anlayamadığı bir şarkıyı seninle birlikte söyleyebildikleri için onu seviyorsundur.*

Poppy'nin kalbi canını yakarcasına atıyordu.

Sesli olarak cevap verdi, "Biz, daha küçükken bile aynı şarkıları anlayabiliyorduk."

"Gece Dünyası'nda, ruh eşi kavramı dediğimiz bir inanış vardır. Derler ki herkesin oralarda bir yerlerde bir ruh eşi varmış. Bu kişi insanın kaderiymiş ve tam ona göreymiş. Ruh eşini bulmak çok az kişinin sahip olacağı bir şanstır, çünkü birbirlerinden çok uzaktırlar. O yüzden birçok insan, hayatları boyunca 'tam' olmadıklarını hissederek geçirirler."

"Bunun doğru olduğunu düşünüyorum. Hep benim için mükemmel olduğunu biliyordum."

“*Hep* değil,” diye yanıtladı James.

“Ah, evet. Beş yaşımdan beri. Biliyordum.”

“Ben de senin benim için mükemmel olduğunu biliyordum. Sadece bana öğretilenlerin hepsi, bunun umutsuz bir vaka olduğuna inandırmıştı beni.” Boğazını temizledikten sonra ekledi, “Zaten Michaela ve bütün o kızlarla sırf bu yüzden çıktım, biliyorsun değil mi? Onlar umrumda bile değildi. Sadece, herhangi bir kanunu çiğneme-den onlara yaklaşabildiğim için onlarla görüşüyordum.”

“Biliyorum,” dedi Poppy. “Yani, içten içe, sebebin buna benzer bir şey olduğunu hep biliyordum.” Sonra ekledi, “James? Ben şimdi neyim?” İçgüdüsel olarak bazı şeyleri biliyordu; hatta bunları damarlarında hissedebiliyordu. Fakat daha fazlasını bilmek istiyordu ve James’in bunu anladığından adı gibi emindi. Bu hayat, onun için yeniydi. Kanunları öğrenmesi gerekiyordu.

“Eh.” James yatak başlığına dayanıp başını hafifçe Poppy’nin yanağına doğru eğdi. “Öyle ya da böyle benim gibisin. Yaşlanmayacaksın ve bir aile sahibi olamayacaksın; sonradan vampir olanlar temel olarak tıpkı Lamialar gibidir.” Olduğu yerde kıpırdandı. “Şimdi. İnsanlardan daha iyi görebildiğini ve duyabildiğini artık anlamışsındır. Ve zihin okumakta da iyice ustalaştın.”

“Herkesinkini okuyamıyorum.”

“Hiçbir vampir, herkesin zihnini okuyamaz. Ben de çoğu zaman, zihnini okumaya çalıştığım insanlardan en fazla düşündükleri şeylerin genel hissini alabiliyorum. Tam bir bağlantı kurmanın tek yolu...” James ağzını açıp ısırıcasına dişlerini birbirine çarptı. Çarpma sesi bütün kemiklerinde titreşirken Poppy kıkırdadı.

“Peki, ne sıklıkta şey yapmam gerekiyor?” O da dişlerini birbirine çarptı.

“Beslenme.” Poppy, James’in ciddileştiğini hissedebiliyordu. “Ortalama günde bir kere. Yoksa kanın şehvetine kendini kaptırırsın. İstersen insanların yediği normal yiyecekleri yiyebilirsin ama bizim için hiçbir beslenme değeri yok. Kan, bizim her şeyimiz.”

“Ve daha çok kan, daha çok güç anlamına geliyor.”

“Temel olarak evet.”

“Bana güçten bahset. Şeyyy, neler yapabiliyoruz?”

“Bedenlerimize, insanlardan daha fazla hakimiz. Hemen her tür yaralanma durumunda onlardan daha hızlı iyileşiyoruz. Bu durumun tek istisnası tahta. Tahta bizi cidden yaralayabilir, hatta öldürebilir.” Burnundan bir nefes saldı. “Yani filmlerde gördüklerimizden birisi gerçekten doğru. Kalbe çakılan tahta bir kazık bir vampiri gerçekten öldürür. Yanmak da öldürür.”

“Hayvanlara dönüşebiliyor muyuz?”

“O kadar güçlü bir vampire henüz rastlamadım ama teorik açıdan bizim için imkansız değil; şekil değiştirenler ve kurtadamlar bunu yapabiliyorlar.”

“Dumana ya da sise dönüşebiliyor muyuz?”

“Bunu gerçekleştirebilen hiçbir şekil değiştiren tanımadım bugüne kadar.”

Poppy topuğuyla yatağı dövdü. “Ve belli ki rabutlarda uyumamız gerekmiyor.”

“Hayır, üstelik toprağa da ihtiyacımız yok. Ben şahsen ortopedik yatak seviyorum ama sen çamura bulanmaktan rahatsız olmazsan...”

Poppy dirseğiyle onu dürttü. “Peki, suyun üzerinde yürüyebilir miyiz?”

“Elbette. Ve insanların evlerine girerken davet edilmemiz gerekmiyor. Arkadaşlarımızın bizden kaçmasını istemiyorsak sarım-

sak demetlerinin içinde yuvarlanabiliriz. Başka sormak istediğin bir şey var mı?”

“Evet. Bana Gece Dünyası’nı anlat.” Artık Poppy de bu dünyanın bir parçasıydı.

“Sana kulüplerden bahsetmiş miydim? Bütün büyük şehirlerde kulüplerimiz vardır. Hatta çoğu küçük şehirde bile vardır.”

“Ne tür kulüpler bunlar?”

“Eh, bazıları tam bir batakhanedir, bazıları kafelere benzer, bazıları bildiğin gece kulüpleri gibidir ve bazıları da pansiyon gibi işler. Son söylediğim daha çok yetişkinlere hitap eder. Gençler için, içinde kaykay pistleri olan eski bir ambar biliyorum mesela. Orada takılıp kaykay yapabiliyoruz. Ha bir de Kara Zambak’ta her hafta şiir günleri düzenlenir.”

Kara zambak, diye düşündü Poppy. Bu kelimeler ona bir şey hatırlatmıştı. Pek de hoş olmayan bir şeyi...

Ama tek söylediği, “Komik bir adı varmış,” oldu.

“Bütün kulüplerin adında çiçek vardır. Siyah çiçekler, Gece İnsanları’nın sembolüdür.” Saatini göstermek için bileğini çevirdi. Kadranlı saatin tam ortasında siyah bir zambak vardı. “Gördün mü?”

“Evet. Daha önce siyah bir şey olduğunu fark etmiştim ama hiç yakından bakmamıştım. Sanırım Mickey Mouse silueti olduğunu düşünmüştüm.”

James, ne ayıp dercesine Poppy’nin burnuna parmağıyla hafifçe vurdu. “Bu çok önemli, ufaklık. Üzerinde taşıdığın sembol, Gece İnsanları’nın seni anında tanımasını sağlar. Hatta kurtadamlar kadar aptal olsalar bile.”

“Kurtadamlardan hoşlanmıyor musun?”

“Süperdirler, tabii iki haneli IQ’larına dayanabilirsen.”

“Ama kulüplere girebiliyorlar, öyle mi?”

“Bazılarına. Gece İnsanları kendi türleri dışındakilerle evlenemezler ama sonuçta ortalık melezden geçilmez. Lamialar, sonradan vampir olanlar, kurtadamlar, cadıların her iki türü...”

Dinlerken parmaklarıyla oynayan Poppy, bir anda merakla kımıldandı. “İki tür cadı da ne demek?”

“Ah... Bir kendi geçmişlerini çok iyi bilen ve eğitimli cadılar vardır, bir de bunlardan haberi olmayanlar. İkinci söylediğime insanlar medyum diyorlar. Bazılarının sadece gizli güçleri vardır, bazıları ise Gece Dünyası’nı *bulamayacak* kadar zayıf güçlere sahiptir, o yüzden aramıza karışmazlar.”

Poppy başını salladı. “Tamam, anladım. Peki, herhangi bir insan o kulüplere girdiğinde ne oluyor?”

“Buna kimse izin vermez. Bu kulüpler pek göz önünde değildir ve kapılardan koruma eksik olmaz.”

“Ama yine de *girerlerse...*”

James omuzlarını silkti. Sesi bir anda kasvetli bir hal almıştı. “Öldürülürler. Tabii içeride birileri onları oyuncak ya da köle olarak tutmak istemezse. Bu bir insanın beyninin yıkanması anlamına geliyor. Vampirlerle yaşar ama bunu asla bilemez çünkü zihni kontrol altındadır. Uyurgezer gibidirler. Bir zamanlar bir dadım vardı...” James’in sesi düştüğünde Poppy onun gerginliğini hissedebiliyordu.

“Bana daha sonra anlatabilirsin.” James’in hatıralarla canının yanmasını istemiyordu şu anda.

“Mmm.” James’in sesi uykulu geliyordu. Poppy ona biraz daha sokuldu.

Harika bir duyguydu; son uykusu göz önüne alındığında gözlerini kapatabilmesi bile mucizeydi ama kapatabiliyordu. Ruh eşiy-

le birlikteyken başına ne gelebilirdi ki? Onun koynundayken kimse onun canını yakamazdı.

Phil gözlerini kapatmakta zorlanıyordu.

Her gözünü yumduğunda gözünün önüne Poppy geliyordu. Poppy, tabutun içinde yatarken. Poppy ona aç kedilerin gözleriyle bakarken. Poppy, böğürtlen yemiş gibi kıpkırmızı dudaklarıyla başını adamın boğazından kaldırırken.

Poppy artık insan değildi.

Ve artık hiç insan olmayacağını bildiği halde Phil, bunu kolayca kabullenebilecekmiş gibi görünmüyordu.

İnsanların üzerine atlayıp akşam yemeği niyetine boğazlarını parçalamayı bir türlü *bir türlü* kabul edemiyordu. Üstelik insanları önce etkileyip ısırdıktan sonra unutmaları için hipnotize etmeleri de kabul edilebilir bir şey değildi. Sonuçta bütün bu vampirlik meselesi, fazlasıyla korkunç bir şeydi.

Belki James haklıydı. İnsanlar, besin zincirinde kendilerinden daha üst seviyede bir varlık fikrini kabul edemiyordu. İnsanlar, mağaralarda yaşayan ve avlanmanın ne anlama geldiğini bilen atalarıyla bağlarını çoktan koparmışlardı. Bu ilkeliklerin çok gerilerde kaldığına inanıyorlardı.

Phillip onlara öyle olmadığını söylese, ne olurdu?

Her halükarda Phillip kabullenemiyordu ve Poppy değişemeyecekti. Bu düşünceye sadece kardeşini sevdiği için bir parça olsun katlanabiliyordu.

Poppy, ertesi sabah perdeleri çekilmiş, loş yatak odasında uyandığında yanbaşı boştu. Yine de paniklememişti. İçgüdüsel olarak zihniiyle etrafı kolaçan etti ve... işte. James, mutfaktaydı.

Poppy kendisini çok... enerjik hissediyordu. Dışarıya salınmak için heyecanlanan küçük bir köpek yavrusu gibiydi. Ancak oturma odasına girer girmez güçlerinin zayıflamaya başladığını fark etti. Gözleri de acıyordu. Pencereden sızan acımasız parlaklık nedeniyle gözlerini kısıtı.

“Nedeni güneş,” dedi James. “Bütün vampir güçlerini zayıflatır, hatırladın mı?” Pencereye gidip perdeleri çekti. Bu perdeler de tıpkı yatak odasındakiler gibi ışığı kesiverdi. Öğleden sonra güneşi şimdi dışarıda kalmıştı. “Perdeler biraz olsun işe yarıyor ama bugün hava kararana kadar evde kalsan daha iyi olur. Yeni vampirler güneş ışığına karşı daha hassas olurlar.”

Poppy onun sözlerinde başka bir anlam fark etti. “Sen dışarı mı çıkacaksın?”

“Çıkmam lazım.” James yüzünü ekşitti. “Bir şey aklımdan çıkıp gitmiş. Kuzenim Ash bu haftasonu bana gelecekti. Bizimkilerle konuşup onu başımdan savmaları için yardım istemem gerekiyor.”

“Bir kuzenin olduğunu bilmiyordum.”

James yine yüzünü ekşitti. “Aslına bakarsan bir sürü kuzenim var. Doğuda güvenli bir kasabada yaşıyorlar. Bütün kasaba Gece Dünyası’nın hakimiyetinde. Çoğu fena değildir ama Ash iyi olanlardan sayılmaz.”

“Niye ki?”

“Herif deli. Aynı zamanda soğukkanlı, gaddar...”

“Tam da Phil’in seni tarif edeceği türden biri yani.”

“Hayır. Ash gerçekten baş belasıdır. Vampirliğin son noktasıdır. Kendisi dışında hiç kimseyi umursamaz ve bela çıkarmaya bayılır.”

Poppy, sadece James’in hatırına bile kuzenini sevmeye hazırды ama öte yandan Ash’in kulağa fena halde tehlikeli geldiğini kabul etmeliydi.

“Şu aşamada hiç kimsenin seni öğrenmesine izin veremem, kimseye bu konuda güvenemem,” dedi James. “Hele Ash asla öğrenmemeli. Aileme gidip onun buraya gelemeyeceğini söyleyeceğim, o kadar.”

Peki ya sonra, diye düşündü Poppy. Sonsuza kadar gizli saklı yaşamazdı. Artık Gece Dünyası’na aitti ama Gece Dünyası onu kabul etmeyecekti.

Bir çözümü olmalıydı ve James’le birlikte böylesi bir çözümü bulabileceklerini ummaktan çaresi yoktu.

“Fazla gecikme,” dediğinde James onun alnından öptü. Bu davranışı Poppy’nin hoşuna gitti. Sanki bu öpücükler alışkanlık haline geliyordu.

James gittikten sonra Poppy bir duş alıp üzerine temiz giysiler geçirdi. Ah sevgili Phil! Çantaya Poppy’nin en sevdiği kot pantolonunu da koymuştu. Sonra dairede oyalanmaya başladı, çünkü oturup *düşünmek* istemiyordu. Kendi cenaze töreninin ertesi günü, hiç kimsenin düşünmek zorunda kalmaması gerekiyordu.

Gözü sürekli köşe kanepenin yanında duran telefona kayıyordu. Kolu her uzanışında ahizeyi kaldırmamak için kendisini zor tutuyordu.

Kimi arayabilirdi ki? Kimseyi. Phil’i bile arayamazdı. Ya birileri onun ölen kız kardeşiyle konuştuğuna kulak misafiri olursa? Ya telefona annesi cevap verirse?

Hayır, hayır, anneni düşünme, salak.

Ama artık çok geçti. Annesinin sesini duymak için şu anda yanıp tutuşuyordu. Tek bir “alo” sesi bile yeterdi. Annesiyle konuşamayaacağını, ona sesini duyurmaması gerektiğini biliyordu. Tek ihtiyacı, annesinin hala yaşadığını, hala var olduğunu bilmektir.

Düşünmesine fırsat bırakmadan parmakları numarayı tuşladı. Poppy telefonun çalışını sayıyordu. Bir, iki, üç...

“Alo?”

Annesinin sesiydi. İşte bir saniyede beklediği söz söylenivermişti ama Poppy’ye asla yetmiyordu. Gözlerinden yaşlar akarken Poppy nefes almaya çalıştı. Hattın diğer ucundan duyulan hafif vınlamayı dinlerken öylece ayakta durmuş, telefonun kablusuyla oynuyordu. Tıpkı cezaevinde hakkındaki kararı bekleyen bir tutuklu gibi.

“Alo? Alo.” Annesinin sesi ahenksiz ve yorgun geliyordu. Kızgın değildi. Kızını kaybetmişti, telefon şakası da neymiş ki?

Sonra bir klik sesiyle bağlantı kesildi.

Poppy ahizeyi göğsüne yapıştırıp ağlamaya başladı, hafifçe öne arkaya sallanıyordu. Sonunda ahizeyi yerine bıraktı.

Bunu bir daha *asla* yapmayacaktı. Annesinin sesini duyamamaktan çok daha beter bir şeydi bu. Üstüne üstlük hiçbir faydası olmamıştı. Annesinin ve diğer herkesin evde olduğu halde *kendisinin orada olmadığını* düşündüğünde, tuhaf bir *Alacakaranlık Kuşağı* duygusuna kapıldı.

Evlerinde hayat devam ediyordu ama Poppy artık o hayatın bir parçası değildi. Ha kendi evine, ha tamamen yabancı olduğu bir ailenin evine girmiş olsun, artık fark etmiyordu.

Cezaya doymuyorsun, değil mi? Neden bunu düşünmeye devam ediyorsun? Neden kafanı dağıtacak bir şeyler *yapmıyorsun*?

Dairenin kapısı açıldığında Poppy, James’in dosya dolabını karıştırıyordu.

Anahtar şingirtisini duyduğunda James’in geldiğini düşünmüştü. Fakat sonra daha arkasına dönmeden, gelenin James *olmadığını* anladı. Bu James’in zihni değildi.

Döndüğünde kül sarısı renkli saçlarıyla bir gencin karşısında durduğunu gördü.

Çok yakışıklıydı, James gibi yapılıydı ama ondan biraz daha uzun boylu ve belki bir yaş daha büyüktü. Saçları uzuncaydı. Düzgün yüz hatları gayet hoştu ve gözleri tuhaf bir ışıltıyla parlıyordu.

Ama Poppy ona bu yüzden bakmıyordu.

Genç çocuk, Poppy'ye ıslıl gülümsedi.

“Ben Ash,” dedi. “Selam.”

Poppy hala ona bakıyordu. “Seni rüyamda gördüm,” dedi. “Bana *kara büyü vardır*, demiştin.”

“Sen bir medyum musun?”

“Ne?” diye sordu Poppy şaşırarak.

“Gördüğün rüyalar gerçek çıkar mı?”

“Pek sayılmaz.” Poppy aniden kendisini toparladı. “Bak, şeyyy, içeri nasıl girdiğini bilmiyorum...”

Çocuk anahtarları ona doğru salladı. “Maddy teyzem anahtarları vermişti. Bahse girerim, James beni içeri almamanı söylemiştir.”

Poppy, en iyi savunmanın sağlam bir alınganlık olduğuna karar verdi. “Bak şimdi, neden bana öyle bir şey söylemiş olsun ki?” dedi ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

Ash ona tuhaf bir sırıtışla göz kırptı. Gözleri odanın loşluğunda bile neredeyse altın rengindeymiş gibi görünüyordu. “Ben kötü çocuğum,” dedi Ash.

Poppy -tıpkı Phil gibi- ayıplarcasına ona bakmaya çalıştı. Gerçi pek işe yaramamıştı. “James buraya geldiğini biliyor mu? O nerede?”

“Hiçbir fikrim yok. Maddy teyze öğle yemeğinde anahtarları verdi, sonra iç dekorasyon zamazingolarını halletmek için gitti. Sen rüyanda ne görmüştün?”

Poppy başını iki yana sallamakla yetindi. Düşünmeye çalışıyordu. James muhtemelen şu anda annesini bulmaya çalışıyordu. Onu bulduğunda Ash'in çoktan buraya geldiğini anlayacaktı, ardından vakit kaybetmeden eve dönecekti. Bu da... eh, James gelene kadar Poppy'nin Ash'i oyalaması gerektiği anlamına geliyordu.

Ama nasıl? Daha önce erkeklere karşı sevimli ve cana yakın davranmaya hiç gerek görmemişti. Üstelik konuşurken ağzından bir şeyler kaçıracağından endişeleniyordu. Yeni vampir olduğunu istemeden belli edebilirdi.

Ah, neyse. Şüpheye düştüğünde gözlerini yum ve hiç düşünmeden içine atla.

"İyi kurtadam fıkraları biliyor musun?"

Ash güldü. Gülüşü hoştu ve gözleri hiç de ela değildi şimdi. Tıpkı James'inkiler gibi griydiler.

"Bana henüz ismini söylemedin, küçük rüyacı," dedi.

"Poppy," dediğinde anında pişman oldu kız. Ya Bayan Rasmusen, James'in küçük arkadaşlarından biri olan Poppy'nin yeni öldüğünü ona anlattıysa? Gergin olduğunu belli etmemek için hemen harekete geçip kapıyı kapattı.

"Güzel bir Lamia ismi," dedi Ash. "Şu insan isimleri kullanma modasından pek hoşlanmıyorum, peki ya sen? Üç kız kardeşim var ve hepsinin de isimleri sıradan, eski tarz isimler. Rowan, Kestrel ve Jade. İçlerinden biri kendisine 'Susan' adını takmaya kalksa, babamın beynine giden damarlardan biri patlayıverirdi herhalde."

"Ya Maddy?" diye sordu Poppy. İstemese de konu ilgisini çekmişti.

"Ha? Aman o da Madder'in kısaltması."

Poppy, Madder'in ne anlama geldiğini bilmiyordu. Belki bir bitki ismidir, diye düşündü.

“James ismine karşı değilim elbette,” dedi Ash ama sesinden James’e ne kadar karşı *olduğu* gayet net anlaşılabilirdi. “Burada, California’da işlerin farklı yürüdüğünü biliyorum. İnsanlarla daha fazla iç içesiniz; daha dikkatli olmanız gerekiyor. Haşarat ismi bile kullansanız, işiniz daha kolaylaşır...” Omuzlarını silktilti.

“Ah, evet, elbette insanların hepsi haşarat,” dedi Poppy öylesine. Benimle oyun oynuyor, diye düşünüyordu bir taraftan da. Benimle oyun oynuyor, değil mi?

İçten içe Ash’in her şeyi bildiğine dair bir duyguyla kapılıyordu. Ash’in kıskırtmaları Poppy’nin hareket etme ihtiyacını tetikledi. James’in müzik setine ilerledi.

“Eee, haşarat müziklerinden hoşlanıyor musun?” dedi. “Tekno? Asit Caz? Trip-hop? Cangıl?” Ash’e doğru bir plak salladı. “Mesele bu, insanı yerinden hoplatan bir şeydir.” Ash gözlerini kırptırdığında devam etti. “Ah, bu da müthiş bir endüstriyel gürültüdür. Bir de bu var; bir parça trans içeren gerçekten süper bir Asit House parçası...”

Şimdi Ash savunmaya geçmişti. Poppy müzik konusunda konuşmaya başladığında kimse onu durduramazdı. Kız gözlerini kocaman açarak çatlak biri gibi zırvalamaya devam etti.

“Bana kalırsa serbest stil *geri* dönüyor. Şu anda fazla niş olabilir ama *yükselişe* geçtiği kesin. Şimdilerde Euro-dans, öte yandan...”

Ash köşe kanepeye oturmuş, bacaklarını uzatmıştı. Koyu mavi gözleri hafifçe kıvılcımlanıyordu.

“Tatlım,” dedi sonunda. “Sözünü kesmekten nefret ediyorum ama seninle biraz konuşmamız gerekiyor.”

Poppy ona ne konuşacaklarını sormayacak kadar akıllıydı. “... bu tür sonsuz notalar ve trolları andıran gürleme sesleri, insanda *orada*

biri mi var duygusu yaratıyor,” diye sözünü bitirdi. Biraz soluklanması gerekiyordu. Ash hemen fırsatı değerlendirdi.

“Seninle *gerçekten* konuşmamız gerekiyor,” dedi. “James gelmeden konuşmalıyız.”

Ondan kurtuluş yolu yok gibi görünüyordu. Poppy’nin ağzı kurudu. Ash öne eğildiğinde gözlerinin rengi tropikal denizlerin mavili yeşilli rengine dönüştü. Gözlerinin rengi gerçekten de *değişiyor*, diye düşündü Poppy.

“Bu senin suçun değil,” dedi Ash.

“Neden bahsediyorsun sen?”

Bu senin suçun değil. Zihninin önüne bir kalkan çekememen senin suçun değil. Nasıl yapacağını bir gün öğrenirsin, dediğinde Poppy, sözlerinin yarısında onun bunları sesli olarak söylemediğini fark etti.

Of... *kahretsin*. Bunu da aklından geçirmiş olmalıydı. Düşüncelerini gizlemeye odaklanmalıydı. Bunu hemen yapmaya çabaladı.

“Dinle beni, hiç zahmet etme. Senin bir Lamia olmadığını biliyorum. Sen yeni vampir olmuşsun ve kanun dışısın. James fena yaramazlık yapmış.”

Artık itiraz etmenin bir anlamı kalmadığını anlayınca Poppy çenesini havaya dikip gözlerini kısarak Ash’e baktı. “Demek biliyorsun. Peki, bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Değişir.”

“Neye göre?”

Ash sırtıttı. “Sana.”

14. BÖLÜM

“Yani James’ten hoşlanırım,” dedi Ash. “Haşaratlar konusunda biraz yumuşak olduğunu düşünürüm ama başının derde girmesini hiç istemem. Hele ki onun *öldüğünü* görmeyi hiçbir şekilde istemem.”

Poppy, tıpkı bir önceki gece nefessiz kaldığındaki gibi hissetti. Donakalmıştı, nefes almayı bile unutmuştu.

“Demek istediğim, *sen* de onun ölmesini istemezsin, öyle değil mi?” diye sordu Ash. Sanki dünyanın en mantıklı sorusunu soruyordu.

Poppy başını iki yana salladı.

“Eh, iyi o zaman,” dedi Ash.

Poppy, sonunda nefes almayı başardı. “Sen ne diyorsun?” Sonra daha cevap bile beklemeden sözüne devam etti. “Yani beni öğrendiklerinde James’i öldüreceklerini mi söylüyorsun? Ama beni öğrenmeleri gerekmiyor. Tabii sen söylemediğin sürece.”

Ash, düşünceli bir şekilde tırnaklarına baktı. Sanki bu işe Poppy kadar canının sıkıldığını göstermek istercesine yüzünü ekşitti.

“Gerçeklere bir göz atalım,” dedi. “Sen aslında insandın.”

“Ah, evet, hatta haşarat bile diyebiliriz.”

Ash, çok komik dercesine ona baktı. “O kadar da ciddiye alma. Şu anda da haşarattan farkın yok fakat James, kimseye danışmadan seni dönüştürdü. Öyle değil mi? Üstelik bunu yapmadan önce gizlilik kanunu çiğneyip sana Gece Dünyası’nı da anlattı. Haksız mıyım?”

“Nereden biliyorsun? Belki hiçbir şey anlatmadan beni dönüştürmüştür.”

Ash parmağını iki yana salladı. “Ah, James asla öyle bir şey yapmaz. İnsanların özgür iradelerine karşı fazlasıyla hoşgörülüdür.”

“Bütün bunları biliyorsan neden bana soruyorsun?” dedi Poppy gergin bir sesle. “Üstelik haklı olsan bile...”

“Mesele James’in iki büyük suçu işlemiş olması. Üçüncü bir kanunu da çiğnediğine bahse girebilirim.” Yine o yabani, yakışıklı gülümsemelerinden biriyle baktı. “Bunları yapmış olması için sana aşık olmalı.”

Poppy’nin göğüs kafesinde minik bir kuş dışarı çıkmak istercesine çırpındı. Bir anda parladı. “Sizin aşık olmayı yasaklayan kanunlar koyabilmenize şaşıyorum! Bu çok saçma.”

“*Nedenini* anlamıyor musun? Sen mükemmel bir örneğisin. Aşk yüzünden James sana her şeyi anlattı ve seni dönüştürdü. Daha en başında sana karşı duygularına gem vurabilseydi bütün bunların önü kesilmiş olurdu.”

“Ya duygularına gem vuramazsan? İnsanların duygularına *zorla* engel olamazsınız.”

Ash, “Elbette olamayız,” dediğinde Poppy hiç cevap vermedi. Doğrudan ona bakıyordu.

Ash’ın dudakları kıvrılırken eliyle yakınlaşması için Poppy’ye işaret etti. “Sana bir sır vereceğim. Yaşlılar, *duyguları* engelleyemeyeceklerini biliyorlar. Lakin insanı dehşete düşürüp duyguları saklamayı öğretmeyi de çok iyi biliyorlar. İdeal olanı, duygularına kendin bile inanmamandır.”

Poppy arkasına yaslandı. Nadiren böylesine yenik hissedirdi. Ash’le konuşmak başını döndürüyor, herhangi bir *konuda* emin olmayacak kadar kendisini fazlasıyla genç ve aptal hissediyordu.

Ümitsiz ve çaresiz bir girişimde daha bulundu. “Peki, ben şimdi ne yapacağım? Geçmişini değiştiremem...”

“Hayır, değiştiremezsin ama geleceği şekillendirebilirsin.” Ash zarif bir hamleyle ayaklarının üzerine zıpladı ve odanın içinde volta atmaya başladı. “Şimdi. Hızlı düşünmemiz gerekiyor. Muhtemelen, tanıdığın herkes senin öldüğüne inanıyordur.”

“Evet, ama...”

“O yüzden cevap çok basit. Buralardan gitmen ve uzak durman gerekiyor. Tanınmayacağın, kimsenin senin yeni bir vampir ya da kanun dışı olduğunla ilgilenmeyeceği bir yere git. Cadılar. İşte bu! Las Vegas’ta seninle ilgilenebilecek ikinci dereceden bir kuzenim var. Önemli olan buradan *hemen* gitmen.”

Poppy’nin başı sadece dönmekle kalmıyor, neredeyse fır dönüyordu. Bayılacak gibi hissediyordu ve az önce Disneyland’daki Uzay Dağı’ndan çıkmış gibi kusmak istiyordu. “Ne? Ne dediğini anlamıyorum bile,” dedi cılız bir sesle.

“Sana yolda anlatırım. Hadi, çabuk ol! Yanına almak istediğin kıyafetlerin falan var mı?”

Poppy ayaklarını sağlamca yere bastı. Başını sallayıp düzgün düşünmeye çalıştı. “Bak, ne söylediğini anlamıyorum ama şu anda *hiçbir yere* gidemem. James’i beklemem gerekiyor.”

“Anlamıyor musun?” Ash, Poppy’nin başını döndüren voltasını kesti. Gözleri şu anda yeşildi ve hipnotize edercesine ışıldıyordu. “Asıl bunu *yapamazsın*. James nerede olduğunu bilmemeli.”

“Ne?”

“*Hala* anlamıyor musun?” dedi yine Ash. Ellerini açıp neredeyse ayıplarcasına konuşmaya devam etti. “James’in hayatını tehlikeye sokan tek şey *sensin*. Sen burada olduğun sürece sana bakan herkes her şeyi anında anlar. James’in suç işlediğinin en bariz kanıtı sensin.”

Poppy bunu anlamıştı. “Ancak beklersem, belki James de benimle gelir. Benimle gelmek ister.”

“Ama bu hiçbir işe yaramaz,” dedi Ash yumuşak bir sesle. “Nereye gittiğinizin önemi yok; beraber olduğunuz sürece onun hayatını tehlikeye atarsın. Seni gören her vampir, bir bakışta gerçeği anlayıverir.”

Poppy’nin dizleri titriyordu.

Ash, ağırbaşlı bir ifadeyle devam etti. “Gidersen, senin de emniyette olacağını söylemiyorum. Dönüştüğün şey yüzünden, tehlikeyi hep beraberinde götüreceksin. Ama James’ten uzak durduğun sürece kimse seninle *onun* arasındaki bağı anlayamaz. Onun hayatını korumanın tek yolu bu. Şimdi anlıyor musun?”

“Evet. Evet. Şimdi anlıyorum.” Poppy, ayaklarının altındaki zeminin eridiğini hissediyordu. Düşüyordu, müziğin içine değil, buz gibi bir karanlığın ortasına yuvarlanıyordu. Tutunabileceği hiçbir şey kalmamıştı.

“Ama tabii, ondan vazgeçmeni beklemek fazla iyimserlik olurdu. Belki kendini feda etmek istemiyorsundur.”

Poppy'nin çenesi havaya kalktı. Gözleri görmüyor, boş ve sersemlemiş hissediyordu ama kelimeleri ağzından tükürürcesine Ash'e cevabını hemen yapıştırdı. "Benim için feda ettiklerine rağmen mi? Sen benim ne olduğumu sanıyorsun?"

Ash başını eğdi. "Sen cesur birisin, küçük rüyacı. Bir zamanlar insan olduğuna bile inanamıyorum." Sonra başını kaldırıp sertçe sordu, "Hadi o zaman, eşyalarını toplamak istiyor musun?"

"Fazla eşyam yok," dedi Poppy yavaşça, çünkü konuşmak ve hareket etmek canını yakıyordu. Yerler cam kırıklarıyla kaplıymış gibi yatak odasına doğru yürüdü. "Hatta hiç eşyam yok sayılır. Ama James'e bir not yazmalıyım."

"Hayır, hayır," dedi Ash. "Bunu yapmayı hiç istemezsin. "Üstelik," diye eklediğinde Poppy yavaşça ona dönüp baktı, "James bu kadar asil, aşık, falan filanken. Eğer ona nereye gittiğini bildirirsen peşine düşecektir. Bunun sonu nereye varır, farkında mısın?"

Poppy başını iki yana salladı. "Ben... peki, tamam." Başını sallamaya devam ederken sendeleyerek yatak odasına girdi.

Artık Ash'le tartışacak gücü kalmamıştı ama onu dinleyecek de değildi. Kapıyı arkasından kapatıp mümkün olduğunca zihnini ona kapatmaya çalıştı. Düşüncelerinin çevresine hayali bir taş duvar çekti.

Pantolonlarını, tişörtlerini ve beyaz elbisesini spor çantasına tepmesi otuz saniyesini aldı. Sonra komodinin altında bir kitap, çekmecece keçeli bir kalem buldu. Kitabın boş sayfalarından birini aceleyle yırtıp hızlı hızlı yazmaya başladı.

Sevgili James,

*Çok üzgünüm ama bunu açıklamak için kalırsam beni
fikirimden caydıracağını biliyorum. Ash, burada kaldığım*

sürece senin hayatını tehlikeye attığımı anlamama yardım etti. Bunu sana yapamam. Benim yüzümden başına bir şey gelirse ölürüm. Gerçekten ölürüm!

Şimdi gidiyorum. Ash, beni asla bulamayacağın uzak bir yere götüreceksin. Orada kimse benim neye dönüştüğümü umursamayacak. Güvende olacağım. Sense burada güvende olacaksın. Birlikte olamasak bile, asla ayrı düşmeyeceğiz.

Seni seviyorum. Seni hep seveceğim. Yine de bunu yapmam gerekiyor.

Lütfen Phil'e sevgilerimi ilet.

Ruh eşin, Poppy.

Notu imzalarken Poppy'nin gözyaşları kağıda damlıyordu.

Kağıdı yastığın üzerine yerleştirip Ash'in yanına gitti.

"Ah, bakın kimler gelmiş," dedi Ash. "Ağlama. Doğru şeyi yapıyorsun." Bir kolunu Poppy'nin omzuna sardı. Poppy onu silkeleyemeyecek kadar perişan haldeydi.

Başını kaldırıp Ash'e baktı. "Tek bir şey var. Seninle gidersem seni de tehlikeye atmış olmayacak mıyım? Yani, kanunları çiğneyerek beni vampire dönüştürenin sen olduğunu düşünmezler mi?"

Ash, kocaman gözlerle samimi bir şekilde kızın gözlerine baktı. Şu anda gözleri mavi menekşe rengine dönmüştü.

"Bu riski göze alıyorum," dedi. "Sana saygım büyük."

James basamakları ikişer ikişer tırmanıyor, önden düşüncelerini gönderiyor ve sezgilerinin söylediği şeye inanmayı reddediyordu.

Evde olmalıydı. Poppy evde *olmalıydı*...

Anahtarı kilide sokarken bir taraftan da kapıyı dövüyordu. Öte yandan zihninden Poppy'ye sesleniyordu.

Poppy! Poppy, cevap ver! Poppy!

Kapı ardına kadar açılıp kendi düşünceleri boş dairede yankılanırken olanlara *hala* inanmak istemiyordu. Evin içinde koşarak bütün odalara baktı, kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi güm güm atıyordu. Poppy'nin çantası gitmişti. Kıyafetleri gitmişti. Poppy gitmişti.

En sonunda oturma odasındaki pencereye ellerini dayadı. Aşağıdaki sokağı görebiliyordu ve Poppy'ye dair hiçbir iz yoktu.

Ash'e dair bir iz de yoktu.

Her şey James'in suçuydu. Bütün öğleden sonra annesini bulmaya çalışmış, çalıştığı her yere uğramıştı. Sonunda onu yakaladığında da Ash'in çoktan El Camino'ya gelmiş olduğunu ve saatler önce eve gönderildiğini öğrenmişti. Hem de anahtarlarla birlikte.

Poppy onunla tek başına karşılaşmak zorunda kalmıştı.

James, öğrenir öğrenmez hemen evi aramıştı. Telefonu açan olmamıştı. Eve dönmek için bütün hız limitlerini aşmıştı ama geç kalmıştı.

Seni yılan herif, diye geçirdi aklından. Eğer onun canını yakarsan, eğer ona parmağının ucuyla dokunursan...

Olan bitene dair bir ipucu bulma umuduyla yeniden hızlı adımlarla daireyi dolaşmaya başladı. Sonra yatak odasına girdiğinde açık kahverengi yastığın üzerinde soluk bir şey gözüne çarptı.

Bir not. Hemen kağıdı eline alıp okudu. Her satırda biraz daha buz kesiyordu. Okumayı bitirdiğinde tamamen buz kesmişti ve öldürmeye hazırды.

Keçeli kalemin geçtiği birkaç yerde küçük yuvarlak damlalar vardı. Gözyaşları. James, Poppy'nin döktüğü her gözyaşı için Ash'in bir kemiğini kırmaya yemin etti.

Notu özenle katlayıp cebine koydu. Dolabından birkaç eşyasını aldı ve apartmanın merdivenlerinden inerken cep telefonunda bir numara tuşladı.

“Benim, anne,” dedi telesekreterin bip sesinden sonra. “Birkaç gün buralarda olmayacağım. Bir işim çıktı. Ash’i görürsen, bir mesaj bırak. Onunla konuşmak istiyorum.”

Lütfen, dememişti. Sesinin keskin ve yapmacık çıktığını biliyordu fakat umursamadı. En azından belki annesini telaşlandırırды.

Annesini, babasını ve Gece Dünyası’nın bütün yaşlı vampirlerini karşısına almaya hazır hissediyordu kendisini. Hepsinin bir kızı kadar değeri vardı.

Artık çocuk değildi. Geçen hafta hayatının cehennemini yaşamıştı. Ölümle yüzleşmiş, aşkı bulmuştu. Artık bir yetişkindi.

Üstelik önüne çıkacak her şeyi yok edebilecek kadar öfkeyle doluydu. Poppy’ye ulaşmak için elinden geleni ardına koymayacaktı.

Büyük bir ustalıkla El Camino sokaklarında arabasını sürerken birkaç telefon görüşmesi daha yaptı. Kara Zambak’ı arayarak Ash’in oraya gitmediğinden emin oldu. Birkaç siyah çiçek kulübünü daha aradı, hatta Ash’in hiç gitmeyeceğini bildiklerini bile denedi. Poppy, notunda Ash’in onu uzak bir yere götüreceğinden bahsetmişti.

Ama nereye?

Lanet olsun, Ash, diye düşündü James. *Nereye gittin?*

Phil boş gözlerle televizyona bakıyordu. Kız kardeşini aklından çıkaramazken kendisini nasıl televizyon programlarına verebilirdi ki? Belki kız kardeşi de aynı programı seyredirken birilerini ısırtıyor olabilirdi.

Dışarıda bir arabanın acı freniyle birlikte ayağa fırladı. Kim olduğundan adı gibi emin olması yeterince çılgıncaydı. Muhtemelen James'in arabasının motor sesini tanımişti.

James verandaya ulaştığında Phil kapıyı açmıştı bile. "Ne oldu?"

"Gel benimle." James çoktan arabasına doğru yürümeye başlamıştı. Hareketlerinde ölümcül bir enerji, neredeyse kontrol edilemez bir güç vardı; Phil onu daha önce hiç böyle görmemişti. Bembeyaz bir öfke zincirlerinden kurtulmuş, etrafa ışınlar saçıyordu.

"*Kötü* bir şey mi oldu?"

James arabanın kapısını kavradı. "Poppy kayboldu!"

Phil, deli gibi etrafına bakındı. Sokakta kimse yoktu ama evin kapısı açıktı. Üstelik James, sanki duyulmak umrunda değilmiş gibi bağırıyordu.

Sonra Phil onun ne dediğini kavradı. "Ne demek istiyorsun, o..." Phil birden koşup evin kapısını çekti. Sonra James'in arabasına koştu. James yolcu kapısını açmıştı bile.

"Kayboldu derken ne demek istiyorsun?" Phil arabaya biner binmez soruyu sordu.

James motoru çalıştırdı. "Kuzenim Ash onu bir yere götürmüş."

"*Ash de kim?*"

"Ölü biri," dedi James. Phil bir şekilde onun yürüyen bir ölüden bahsetmediğini anlamıştı. James, onun canına susadığını, çok yakında toprağın altına gireceğini kastediyordu.

"İyi de onu nereye götürmüş olabilir?"

"Bilmiyorum," dedi James dişlerinin arasından. "Hiçbir fikrim yok."

Phil bir an ona bakakaldı, sonra konuştu, "Pekala, tamam." Neler olup bittiğini anlayamıyordu ama bir şeyden emindi. James, mantık-

lı düşünemeyecek kadar öfkeli bir ruh haliyle intikam ateşiyle yanıyordu. Yani aklı başında gibi görünüyor olabilirdi ama nereye gittiğinin farkında olmadan evlerin arasında yüz kilometreyle araba sürmek hiç akıllıca bir şey değildi.

Onunla karşılaştırıldığında Phil'in daha soğukkanlı kalabilmesi garipti. Son iki haftadır kafayı sıyıran kendisi değil de James'ti sanki. Ama başkaları isterikleşmeye başladığında Phil her zaman dengeyi sağlardı.

"Tamam, pekala," dedi. "Adım adım ilerleyelim, olur mu? Önce yavaşla, tamam mı? Tamamen ters yönde gidiyor olabiliriz." James bunu duyunca ayağını gaz pedalından hafifçe kaldırdı.

"Harika. Şimdi bana Ash'i anlat. Neden Poppy'yi bir yerlere götürdü? Onu kaçırdı mı?"

"Hayır. Onun aklına girmiş. Yanımda kalmasının beni tehlikeye attığına ikna etmiş onu. Zaten Poppy'nin onunla gitmesi için bunu söylemesi yeterliydi." James, bir eli direksiyonda, öteki eliyle cebindeki katlanmış notu çıkarıp Phil'e uzattı.

Sayfa bir kitaptan yırtılmıştı. Phil notu okuduktan sonra yutkundu. Sonra doğrudan önündeki yola bakan James'e baktı.

Başkalarının özel alanlarına girdiği için, gözlerine batan iğneler için utanarak olduğu yerde rahatsızca kıpırdandı. *Ruh eşin, Poppy?* Bak sen.

"Seni çok seviyor," dedi sonunda beceriksizce. "Bana da veda ettiği için sevindim." O da kağıdı özenle katladı ve el freninin altına sıkıştırdı. James notu hemen alıp yine cebine koydu.

"Ash onu uzaklaştırabilmek için duygularıyla oynadı. Kimse onun kadar insanı parmağının ucunda oynatamaz."

"Ama neden böyle bir şey yapmak istesin?"

“Her şeyden önce kızlardan hoşlanıyor. O gerçek bir Don Juan.” James imalı bir şekilde Phil’e baktı. “Şimdi onu yalnız yakaladı. Üstelik ikincisi, oyun oynamayı çok sever. Bir süre onunla etrafta takılacak, onu kandırarak, sonra ondan sıkılıp onu başkalarına devredecektir.”

Phillip donakalmıştı. “*Kime?*”

“Yaşlılara. Poppy’nin yeni bir vampir olduğunu anlayabilecek yetkili birine.”

“Peki ya sonra?”

“Sonra Poppy öldürülecek.”

Phil torpido gözünü kavradı. “Bekle bir saniye. Yani şu kuzeninin Poppy’yi ölüme terk edeceğini mi söylüyorsun?”

“Yasa bu. Her iyi vampir bunu yapacaktır. Benim kendi annem bile gözünü kırpmadan yeni bir vampiri bir yetkiliye teslim eder. Tıpkı iyi vatandaşların suçluları adalete teslim etmesi gibi.” Sesi acı doluydu.

“Ve Ash de bir vampir,” dedi Phil aptalca.

James ona bir bakış fırlattı. “Benim *bütün* kuzenlerim vampirdir,” dedi küçük bir kahkaha eşliğinde. Sonra yüzündeki ifade değişirken ayağını gaz pedalından çekti.

“Peki, şu... hey, dur tabelasını geçtin!” diye ciyakladı Phil.

James frenlere basarak caddenin ortasında bir U dönüşü yaptı. Bir evin ön bahçesini ezmek zorunda kalmıştı.

“Ne oldu?” dedi Phil torpido gözüne yapışarak.

James neredeyse rüyadaymış gibi görünüyordu. “Az önce nereye gittiklerini anladım. Ash’in onu nereye götürdüğünü biliyorum. Poppy’ye gittikleri yerde kim olduğunu kimsenin umursamayacağını söylemiş ama vampirler böyle şeyleri *asla* atlamaz.”

“Öyleyse insanların arasındalar?”

“Hayır. Ash insanlardan nefret eder. Onu Gece Dünyası’nda kendisini patron gibi hissettiği bir yere götürdü. Ve Gece Dünyası tarafından yönetilen en yakın şehir Las Vegas.”

Phil’in ağzı açık kaldı. *Las Vegas* mı? Gece Dünyası tarafından yönetilmek mi? Az daha kahkahalarla gülecekti. Tabii ya öyle olmalıydı. “Ben de hep mafya tarafından yönetildiğini düşünürdüm,” dedi.

“Öyle,” dedi James ciddi ciddi, o sırada araba otoyola fırlamıştı bile. “Sadece değişik bir mafya bu.”

“Ama dur, bekle! Las Vegas çok büyük bir şehir.”

“Aslında pek büyük sayılmaz. Fakat bunun bir önemi yok. Nerede olduklarını biliyorum. Bütün kuzenlerimin vampir olduğunu söylerken *yanlış* konuştum. Bazıları cadıdır.”

Phil’in alnı kırıltı. “Ah, öyle mi? Bunu nasıl becerdin?”

“Ben bir şey becermedim. Yaklaşık dört yüz yıl önce büyük büyük dedem becermiş. Bir cadı ailesiyle kan bağı seremonisi düzenlemişler. Cadılar gerçek kuzenlerim değiller ama akraba sayılırlar. İkinci dereceden kuzen yani. Ahbap gibi. Poppy’nin kanun dışı bir vampire dönüştüğünü muhtemelen fark etmeyeceklerdir bile. Tabii Ash o yüzden Poppy’yi oraya götürüyor.”

“İkinci dereceden akrabalarım,” dedi Ash, Poppy’ye. Rasmussenler’in altın renkli Mercedes’ini sürüyordu, teyzesi Maddy alması için ısrar etmişti. “Senden şüphelenmeyecekler. Cadılar, vampirler gibi yeni vampirleri anlayamazlar.”

Poppy, gözlerini ufka dikmişti. Artık akşam olmuştu ve batan güneş arkalarında kalmıştı. Etrafları tuhaf ve yabani bir manzarayla çevriliydi. Çöller, Poppy’nin hayalindeki kadar kahverengi değildi. Daha çok, gri-yeşilin arasında küme küme yeşil-grilerden oluştuğu

söylenebilirdi. Yuka ağaçları tuhaf bir şekilde güzel görünüyordular ama bugüne kadar dikenli bitkiler de görmemişti.

Neredeyse her şey dikenliydi.

Tam sürgüne gidilecek bir yere benziyordu. Poppy sadece eski hayatını değil, tanıdığı bütün dünyayı ardında bıraktığını hissediyordu.

“Ben sana bakacağım,” dedi Ash sevecen bir sesle.

Poppy gözünü bile kırpmadı.

Phillip Nevada’ya yaklaştıklarında önce karanlığın içinde inci gibi dizili ışıkları gördü. Eyalet sınırına yaklaştıkça ışıklar yanıp sönen ışıklara, neon mesajlara dönüştü. Viski Pete’in Yeri, diyordu bir tanesi. Buffalo Bill’in Yeri. Prima Donna.

Don Juan lakaplı biri Poppy’yi buralara mı getirmişti?

“Daha hızlı sür,” dedi James’e ışıklı tabelaları arkalarından bırakıp yine çöl karanlığına daldıklarında. “Hadi. Bu araba yüz elli yapar.”

“İşte geldik. Las Vegas,” dedi Ash, sanki Poppy’ye bütün bir şehri armağan edermiş gibi bir ifadeyle. Ama Poppy’nin gözü şehir falan görmüyordu. Bir tek bulutların arasından sıyrılmaya çalışan ayın ışığını görülebiliyordu. Sonra otoyol bir kavşakla döndüğünde, Poppy ay sandığı şeyin şehrin bulutlara yansıyan ışıkları olduğunu fark etti. Las Vegas, dağların arasında ıslıl ıslıl parılayan bir göl gibiydi.

İstmeden Poppy’nin içinde bir şeyler kıpırdadı. Her zaman dünyayı gezmek istemişti. Uzak yerleri, egzotik ülkeleri görmek istemişti. Şu anın tadını da çıkarabilirdi ama James yanında değildi. Gerçi yaklaştıkça şehrin hiç de uzaktan görüldüğü gibi bir mücevhere benzemediğini anladı. Ash otoyoldan çıktığında Poppy, kendisini

tık düşünemiyordu ve üst çenesi fena halde ağrıyordu. Kan kelimesiyle bile dişleri sivriliyordu.

Benim... ihtiyacım...

Ama tam olarak kestiremiyordu. Aynada kendisine bakarken gördüğü gümüşü gözler ve vahşi köpek dişleri gözünün önüne gelmişti. Tekrar bir hayvana dönüşüp Thea'nın üzerine atılmak, kızın boğazını parçalamak *istemiyordu*. Ve nasıl isteyeceğini de bilemiyordu. Yeni bir vampir olduğu anlaşılabilirdi. Hareket edemeyecek kadar zayıf bir halde titreyerek öylece durdu.

15. BÖLÜM

“H adi gel, şimdi geçecek,” dedi Thea. Poppy’yle yaşıt görünüyordu ama nazik ve duyarlı havası ona anaç bir otorite veriyordu. “Buraya otur.” Poppy’nin eski püskü kanepeye oturmasına yardım ettikten sonra bileğini ortaya çıkarmak için kolunu sıyırdı. Poppy bir an kızın bileğine bakakaldı ancak sonra hatırladı.

James de ona bileğinden kan vermişti. İşte böyle yapıliyordu. Arkadaşça ve medeni bir şekilde.

Poppy, Thea’nın bileğindeki soluk mavi damarları görebiliyordu. Zaten bunu görür görmez de bütün çekinceleri uçup gitmişti. İçgüdüleri hakimiyeti ele geçirdiğinde elleriyle Thea’nın kolunu kavradı. Kaşla göz arasında içmeye başlamıştı bile.

Ilık tuzlu tatlılık. Yaşam. Çekilen acının kaybolmasıyla gelen rahatlama. Öyle güzeldi ki Poppy neredeyse kendisini tutamayıp ağlamaya başlayacaktı. Vampirlerin insanlardan nefret etmesine şa-

renklerin, ışıkların ve hareketin dünyasında buldu. Sadece etrafındaki her şey fazlasıyla ucuz görünüyordu.

“Bulvar,” diye nerede olduklarını duyurdu Ash. “Bütün kumarhanelerin olduğu yer. Eşi benzeri yoktur.”

“Eminim öyledir,” dedi Poppy geçtikleri yerlere bakarken. Bir tarafında, önünde devasa bir sfenksin olduğu kapkara bir piramidi görebiliyordu. Sfenksin gözlerinden lazer ışıkları her yeri tarıyordu. Öteki taraftaysa ucuz bir motelin tabelasında “Odalar 18\$” yazıyordu.

“Demek Gece Dünyası bu,” dedi Poppy. Sesindeki iğneleyici ton, kendisini fena halde yetişkin hissetmesine neden oluyordu.

“Yok ya, burası sadece turistler için,” dedi Ash. “Ama sıkı yerdir ve sağlam partiler yapılır. Sana gerçek Gece Dünyası’nı göstereceğim. Önce, kuzenleri bir yoklayalım.”

Poppy’nin aklından ona Gece Dünyası’nı göstermek için hiç zahmet etmemesini söylemeyi geçirdi. Ash’in tavırlarındaki bir şey onu iyice rahatsız etmeye başlamıştı. Sanki sürgüne götürüyormuş gibi değil de gezmeye çıkmışlar gibi davranıyordu.

Ama Poppy, midesine rahatsız edici iğneler batarken burada tanıdığı tek kişinin Ash olduğunun da farkındaydı. Üstelik yanında para namına hiçbir şey yoktu. Şu iğrenç otelde geceleyecek on sekiz doları bile yoktu.

Daha da beteri, bir süredir acıktığını hissediyordu ve yine nefesi kesilmeye başlamıştı. Fakat dün geceki gibi sersemlemiş, düşüncesiz bir hayvan olmayacaktı. Sokaktaki masum insanların üzerine atlamak *istemiyordu*.

“İşte burası,” dedi Ash. Geniş bir caddedeydiler şimdi; burası bulvar kadar kalabalık ve ışıklı değildi. Ash arabayı bir aralığa soktu. “Pekala, sen bekle, ben evde olup olmadıklarına bakayım.”

Her iki yanlarındaki binaların briket duvarları vardı. Tepelerinde, sıra sıra elektrik telleri gökyüzünü kaplamıştı. Ash kapılardan birini çaldı. Kapının üzerinde kapı tokmağı yoktu. Üstelik kapının üzerinde isimlik de yoktu, sadece birileri spreyle kaba saba grafiti yeteneğini sergilemeye karar vermişti. Siyah bir yıldız çiçeği idi bu.

Poppy çöp tenekesine bakarak nefesini düzenlemeye çalıştı. Nefes al, nefes ver. Yavaş ve derin. Hah, tamam, işte hava ciğerlerime ulaştı. Belki tatmin edici bir nefes değildi ama sonuçta nefes alabiliyordu.

Kapı açıldığında Ash parmağıyla onu çağırdı.

“Bu Poppy,” dedi Ash, Poppy’nin boynuna kolunu dolayıp eve sokarken. Ev bir dükkana benziyordu; bitkiler, mumlar, kristaller satan bir dükkana. Poppy’nin hayatında hiç görmediği şeylerle doluydu. Cadı işi şeylerle.

“Bular da kuzenlerim. Bu Blaise, bu da Thea.” Blaise gür ve kıvrık siyah saçlarıyla çarpıcı bir güzelliğe sahipti. Thea daha zayıf ve sarımsındı. Poppy’nin gözleri kararırken bir görünüp bir kayboluyorlardı.

“Selam,” demeyi becerdi sonunda.

“Ash, sen aklını mı kaçırdın? Bu kız hasta. Ona ne yaptın?” Thea, sevecen kahverengi gözleriyle Poppy’ye bakıyordu.

“Ben mi? Ben bir şey yapmadım,” dedi Ash şaşırarak. Sanki Poppy’nin halini ilk defa fark ediyordu. Poppy ise onun başkalarının iyi olup olmadıklarını düşünmesinin sürpriz olacağını düşünüyordu. “Karnı aç, sanırım. Biraz dolaşıp...”

“Ah, hayır, öyle bir şey olmayacak. Buralarda olmaz. Üstelik zaten dolaşacak halde değil,” dedi Thea. “Hadi gel, Poppy, bu seferlik benim kanımla idare edebilirsin.”

Poppy’yi kollarıyla sardı ve boncuklu bir perdeden başka bir odaya geçirdi. Poppy, kızın kendisini sürüklemesine izin veriyordu. Ar-

şırmamalı, diye düşündü hayal meyal. İnsanlar böylesi muhteşem bir şey için avlanmak zorunda değildi; zaten bütün damarları kanla doluydu.

Fakat beyninin diğer yarısı Thea'nın da bir insan olmadığını altını çiziyordu. O bir cadıydı. Tuhaftı, çünkü kanının tadı tıpkı insanlarınki gibiydi. Poppy, bütün duyularıyla bunu anlayabiliyordu.

Demek cadılar da insan ama özel güçleri var, diye düşündü Poppy. Enteresan.

Kendisini toparlamak ve duracağı zamanı kestirebilmek için büyük çaba sarf etti. Sonunda kendisini durdurabildi. Thea'nın bileğini bırakıp arkasına yaslandı, hafifçe utanarak dudaklarını ve dişlerini yaladı. Thea'nın kahverengi gözleriyle karşılaşmak istemiyordu.

İşte o zaman, süreç boyunca düşüncelerini saklayabildiğini, zihninin önüne bir duvar çektiğini fark etti. James'in kanını içerken olduğu gibi Thea'yla zihinsel bir bağ kurulmamıştı. Demek vampir güçlerinden birinde ustalaşmıştı bile. Hem de James ya da Ash'in tahmin ettiğinden daha kısa sürede yapmıştı bunu.

Artık kendisini iyi hissediyordu. İrlanda step dansı yapabilecek kadar enerji doluydu. Thea'ya gülümseyecek kadar da kendine güveni yerine gelmişti.

“Teşekkürler,” dedi.

Thea da ona gülümsedi, gerçi Poppy'nin biraz tuhaf ya da çatlak olduğunu düşünüyor gibiydi ama yine de gülümsemesi hoştu. Gözleri şüpheyle bakmıyordu. “Sorun değil,” dedi bileğini gevşetirken hafifçe yüzünü buruşturarak.

Poppy, geldiğinden beri ilk defa etrafına bakındı. Burası, ön taraftaki dükkana nazaran daha çok oturma odasına benziyordu. Kaneenin yanı sıra odada bir televizyon ve bir sürü sandalye vardı. Oda-

nın bir köşesine, üzerinde mumlar ve tüsüler olan geniş bir masa yerleştirilmişti.

“Burası dersliğimiz,” dedi Thea. “Büyükannem burada büyüler hazırlıyor ve öğrencilerin takılmasına izin veriyor.”

“Ön taraf da dükkanınız, değil mi?” dedi Poppy kelimeleri seçerek; çünkü neyi bilmesi ya da bilmemesi gerektiğini tam olarak kestiremiyordu.

Thea şaşırmış gibi görünmüyordu. “Evet. Buralarda dükkanı çevirecek kadar çok cadı olmadığını düşünüyor olabilirsin ama ülkenin her yerinden cadılar buraya mutlaka uğrar. Büyükannem çok meşhurdur. Öğrencileri de sürekli alışveriş yaparlar.”

Poppy etkilenmiş gibi görünerek başını salladı. Başka soru sormaya çekiniyordu ama buz kesen yüreği biraz olsun ısınmıştı. Bütün Gece İnsanları acımasız ve kötü olmayabilirdi. Şansı olsa bu kızla arkadaş olabileceğini hissedebiliyordu. Belki Gece Dünyası’na, her şeye rağmen ayak uydurabilirdi.

“Eh, tekrar teşekkürler,” diye mırıldandı yumuşak bir sesle.

“Aman, lafı mı olur? Ama Ash’in seni böylesi susuz bırakmasına fazla izin verme. O *sorumsuzun* biridir.”

“Beni yaralıyorsun, Thea. Gerçekten kalbimi kırıyorsun,” dedi Ash. Kapıda durmuş, boncuklu perdeyi bir eliyle aralıyordu. “Bir an düşündüm de ben de susamışım...” Bir kaşını imalı imalı oynattı.

“Git ötede bayıl, Ash,” dedi Thea tatlı sesiyle.

Ash masum bir ifadeyle yalvarmaya başladı “Sadece küçük bir ısırtık. Bir ısırtıkçık. Minicik,” dedi. “Çok tatlı görünen beyaz boyunun var ya...”

“Neymiş o?” dedi Blaise, perdenin diğer yarısından içeri girerek. Poppy, onun sadece dikkatleri üzerine çekmek için konuştu-

ğuna dair bir izlenim edindi. Kız odanın ortasında durup bütün dikkatleri üzerinde toplamaya alışık biri gibi uzun siyah saçlarını savurmuştu.

“İkinizin de çok güzel boyunları var,” dedi Ash centilmen bir ifadeyle. Sonra Poppy’yi hatırladı. “Ah, tabii bir de küçük rüyacımızın her şeyi beyaz ve güzel.”

Bu sırada gülümseyen Blaise’in yüzü ekşidi. Poppy’ye uzun uzun baktı. Hoşnutsuzluk vardı gözlerinde... ve başka bir şey daha.

Kuşku. Her saniye biraz daha artan kuşku...

Poppy, onun kuşkularını hissedebiliyordu. Blaise’in düşünceleri, kırık cam parçaları kadar keskin, parlak ve kötücüldü.

Fakat bir saniye sonra Blaise yine gülümsedi. Ash’e bakıp “Sanırım parti için geldin,” dedi.

“Hayır. Ne partisi?”

Blaise’in iç çekişi, bir şekilde bluzunun dekoltesini daha belirginleştirdi. “Gündönümü partisi tabii ki. Thierry büyük bir parti veriyor. *Herkes* orada olacak.”

Ash, baştan çıkmaya hazırmış gibi görünüyordu. Dersliğin loş ışığında karanlık gözleri ışıldıyordu. Sonra başını iki yana salladı.

“Hayır, ben gidemem. Üzgünüm. Poppy’ye şehri göstermem gerekiyor.”

“İyi ya, ona şehri gezdir, sonra partiye gelersin. Zaten geceyarısından önce fazla bir hareket olmaz.” Blaise, tuhaf bir ısrarla gözlerini Ash’e dikmişti. Ash dudağını ısırды, sonra gülümseyerek başını yine iki yana salladı.

“Eh, belki,” dedi. “Hele bir işimizi bitirelim de.”

Poppy, onun kelimelerden daha fazlasını söylediğine emindi. Sanki bu ikisi arasında kelimelere dökülmeyen bir mesajlaşma gidip ge-

liyordu ama telepatik bir mesajlaşma olmadığı için, Poppy aralarında neler tam geçtiğini anlayamıyordu.

“Size iyi eğlenceler o zaman,” dedi Thea. Ash, Poppy’yi uzaklaştırırken kıza küçük bir gülücük gönderdi.

Ash yine bulvara yöneldi. “Acele edersek volkanın patladığını görebiliriz,” dedi. Poppy ona yan yan baktı ama ne demek istediğini sormadı.

Bunun yerine, “Gündönümü partisi nedir?” diye sordu.

“Yaz gündönümü. Yılın en uzun günü. Gece İnsanları’nın bayramıdır. Tıpkı sizin dağsıçanı bayramınız gibi.”

“Niye kutlanıyor?”

“Ah, tarihin başından beri var. Büyülü bir şeydir, bilirsin işte. Seni partiye götürürdüm ama bu çok tehlikeli olur. Thierry, vampir Ustalar’ındandır.” Sonra ekledi. “İşte volkan.”

Gerçekten de bir volkandı. Bir otelin önündeydi. Yanlarından şelaleler dökülüyor, tepesinden kırmızı ışıklar fişkırıyordu. Ash, arabayı caddenin karşısına park etti.

“Bu noktadan rahatça seyredebiliriz,” dedi. “Buraları bilmenin faydaları işte.”

Volkan, gümbür gümbür sesler çıkarıyordu. Poppy inanamayan gözlerle seyrederken volkanın tepesinden bir ateş topu fırladı. Gerçek ateşti. Sonra şelaleler de ateşe dönüştü. Kapkara kayalığın iki yanından kırmızı ve altın renginde alevler akıyor, volkanın etrafını saran bütün gölcüğü ateşten bir denize çeviriyordu.

“Çok yaratıcı, değil mi?” diye sordu Ash, dudaklarını neredeyse Poppy’nin kulağına dayayarak.

“Eh, bu...”

“Heyecan verici?” diye tamamlamaya çalıştı Ash. “Tahrik edici? Kızıştırıcı?” Kolu yavaş yavaş Poppy’nin omzunu sarıyordu, sesi de bir hipnozcuinki gibi tatlılaşmıştı.

Poppy bir şey söylemedi.

“Biliyor musun?” diye mırıldandı Ash, “Biraz daha bana yanaşırsan çok daha iyi görürsün. Sıkışıklıktan rahatsız olmam.” Koluyla Poppy’nin omzundan nazikçe ama kaçmaya fırsat vermeyecek bir güçle çektiyordu. Poppy, onun nefesini saçlarında hissedebiliyordu.

Poppy, dirseğini onun midesine indirdi.

“*Hey!*” Ash, gerçek bir acıyla ciyakladı. Oh olsun, dedi Poppy içinden.

Ash, artık kolunu Poppy’nin omzundan çekmişti ve üzgün, kahverengi gözlerle kıza bakıyordu. “Bunu neden yaptın?”

“Çünkü *içimden* öyle geldi,” dedi Poppy burnunu havaya dikierek. İçtiği taze kan içinde kaynıyordu, her an kavga etmeye hazır. “Bak Ash, seninle çıkmaya başladığım fikrini nereden edindin hiç bilmiyorum ama sana şu kadarını söyleyeyim ki biz çıkmıyoruz.”

Ash başını eğip acıyla gülümsedi. “Beni daha yeni tanıyorsun,” diye ısrar etti. “Birbirimizi daha iyi tanıdığımızda...”

“*Hayır*. Asla. Başkalarıyla ilgilenmiyorum. James’le birlikte olmayacaksam...” Poppy durup sesine hakim olma ihtiyacı hissetti. “Başka kimseyi istemiyorum,” dedi sonunda düz bir sesle. “Hiç kimseyi.”

“Eh, belki şimdi istemiyorsun, ama...”

“*Asla!*” Poppy bunu nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Sonra aklına bir fikir geldi. “Ruh eşi kavramını biliyor musun?”

Ash bir şey söylemek üzere ağzını açtı, sonra kapattı. Tekrar açtı. “Ah, hayır. Yine mi *bu* saçmalık!”

“Evet. James benim ruh eşim. Kulağa aptalca geliyor olabilir ama bu gerçek.”

Ash, bir elini alnına koydu. Sonra kahkahalarla gülmeye başladı. “Sen ciddisin ya.”

“Evet.”

“Ve bu son sözün öyle mi?”

“Evet.”

Ash yine güldü, iç çekti, sonra gözlerini devirdi. “Tamam. Tamam. Bunu tahmin etmeliydim.” Kendiyle dalga geçercesine kırdadı.

Poppy rahatlamıştı. Ash’in fena halde bozulacağından, darılacağından, hatta *kötülük* yapacağından korkmuştu. Çekiciliğine rağmen Ash’in görünen yüzünün altında buz gibi bir nehir aktığını başından beri hissedebilmişti.

Şimdi çok eğleniyormuş gibi görünüyordu. “Tamam,” dedi yine. “Menümüzde romantizm yoksa gidip partide eğlenelim o zaman.”

“Daha az önce tehlikeli olacağını söylememiş miydin?”

Ash elini salladı. “Küçük bir yalandı. Seninle baş başa kalabilmek için söyledim, bilirsin işte.” Yan yan kıza baktı. “Kusura bakma.”

Poppy bir an duraksadı. Parti umrunda bile değildi ama Ash’le yalnız kalmak da istemiyordu.

“Belki beni kuzenlerinin evine götürsen daha iyi olur.”

“Evde *olmayacaklar*,” dedi Ash. “Eminim şimdiye kadar çoktan partiye gitmişlerdir. Aaa, hadi ama! Çok eğleneceğiz. Gönlünü alabilmem için bana bir şans tanı.”

Poppy’nin içi hiç rahat değildi. Fakat Ash hem pişman hem de ikna edici görünüyordu... üstelik Poppy’nin başka şansı var mıydı ki?

“Peki,” dedi sonunda. “Kısa bir süreliğine gidebiliriz.”

Ash, büyüleyici gülümsemesiyle baktı. “Sadece çok kısa bir süreligine,” dedi.

“Bulvarın herhangi bir yerinde olabilirler,” dedi James.

Thea iç çekti. “Üzgünüm. Ash’in bir işler karıştırdığını anlamalıydım ama kız arkadaşını kaçırmak...” Bundan kötüsü olabilir mi dercesine kollarını iki yana açtı. “Seni rahatlatıcaksa, Poppy onunla ilgileniyormuş gibi görünmüyordu. Eğer Ash ona asılmayı planlıyorsa muhtemelen bir sürprizle karşılaşacak.”

Evet, diye düşündü James ama Poppy’nin de bir sürprizle karşılaşması an meselesi diye iç çekti. Ash ancak onunla oynayabileceğini düşündüğü sürece ilgilenecektir. Poppy’yi ele geçiremeyeceğini anlayınca da...

Neler olabileceğini düşünmek istemedi. En yakın Usta’ya küçük bir ziyaretin gerçekleşeceğini tahmin edebiliyordu.

Kalbi deli gibi atıyor, kulakları çınlıyordu.

“Blaise onlarla mı gitti?” diye sordu.

“Hayır, o Gündönümü partisine gitti. Ash’i de davet etti ama Ash, Poppy’ye şehri göstereceğini söyledi.” Thea bir an sessizleşip, parmağını kaldırdı. “Bekle! Bence partiye bir göz atmalısın. Ash, daha sonra uğrayabileceğini söylemişti.”

James bir süre nefesini düzenlemeye çalıştı. Sonra nazikçe, “Partiyi kim veriyor?” diye sordu.

“Thierry Descouedres. Her zaman büyük partiler verir.”

“Üstelik bir Usta değil mi?”

“Aklında ne var senin?”

“Hiçbir şey. Boşver,” dedi James dükkandan çıkmak üzereyken. “Yardımanın için sağol. Seni haberdar ederim.”

“James...” Thea çaresiz gözlerle ona bakıyordu. “İçeri girip biraz oturmak ister misin? Pek iyi görünmüyorsun...”

“Ben iyiyim,” dedi kapıdan çıkarken.

Arabaya bindiğinde, “Artık rahatça oturabilirsin, gizlenmene gerek yok,” dedi.

Phillip saklandığı arka koltuğun aralığından hızla çıktı. “Neler oluyor? Çok uzun kaldın.”

“Sanırım Poppy’nin nerede olduğunu biliyorum.”

“Sadece *sanıyor* musun?”

“Kapa çeneni, Phil.” Hakaretlerle uğraşacak, karşılık verecek gücü yoktu. Akli fikri Poppy’deydi.

“Peki, neredeymiş?”

James düzgün bir şekilde cevap verdi. “Ya şimdi orada ya da geçen ilerleyen saatlerinde bir partiye gidecek. Vampirlerle dolu büyük bir parti. Ve en az bir tane de Usta olacak. Poppy’yi ele vermek için mükemmel ortam.”

Phil yutkundu. “Ash’in bunu planladığını mı düşünüyorsun?”

“Ash’in bunu yapacağından adım gibi eminim.”

“O zaman onu durdurmamız gerekiyor.”

“Geç bile kalmış olabiliriz.”

Parti tuhaftı. Poppy, ne kadar çok gencin olduğuna hayret etmişti. Perişan görünen birkaç yetişkin de vardı ama kalabalığın büyük çoğunluğu henüz yirmi yaşına basmamış gençlerden oluşuyordu.

“Yeni vampirler,” dedi Ash açıklama ihtiyacı hissederek. Poppy, James’in söylediklerini hatırladı. Sonradan vampir olanlar öldükleri yaşta kalıyordu ama Lamialar yaşlanmayı istedikleri zaman durdurabiliyorlardı. Bu da James’in istediği zaman istediği kadar yaşlan-

bileceği ama Poppy'nin sonsuza kadar on altı yaşında kalacağı anlamına geliyordu. Gerçi önemi yoktu. James'le birlikte olabilseydi ikisi de genç kalırdı; ama ayrıyken, belki James yaşlanmayı tercih ederdi.

Yine de on dokuz yaşlarında görünen bir gencin, henüz dört yaşında görünen küçük bir çocukla ciddi ciddi konuştuğunu görmek gerçekten çok tuhaf geliyordu Poppy'ye. Küçük çocuk, parlak siyah saçları ve çekik gözleriyle çok sevimli görünüyordu ama daha yüzüne bakar bakmaz çocuğun ifadesinden masumiyeti çok gerilerde bırakıp acımasızlaştığını görebiliyordu.

“Şuradaki Circe. Ünlü bir cadıdır. Şu da Sekhmet, şekil değiştirenlerden. Onun tepesini attırmak istemezsin,” dedi Ash arkadaşça. Poppy'yle birlikte aşağıdaki salona bakan küçük bir holde duruyorlardı. Büyük bir malikanedeydiler. Poppy böylesi gösterişli bir malikaneyi daha önce hiç görmemişti. Üstelik Bel Air ve Beverly Hills'tekileri gördüğü halde.

“Tamam,” dedi Poppy, Ash'in gösterdiği kalabalığa şöyle bir bakarak. Uzun boylu ve hoş görünen iki kız görmüştü ama kimin kim olduğu hakkında hiç fikri yoktu.

“İşte şu da Thierry, yani ev sahibimiz. En az üç yüz yaşını devirmiş Ustalar'dandır.”

Üç yüz mü? Ash'in gösterdiği vampir on dokuz yaşından büyük görünmüyordu. Bütün vampirler gibi çok güzeldi, uzun boylu ve sarışındı. Dalgın bir hali vardı. Poppy onun neredeyse hüzünlü olduğunu düşünecekti.

“Tam olarak kaç yaşında?”

“Ah, unuttum. Atalarımın biri tarafından çok uzun süre önce ısırılmış. Yani insanların hala mağaralarda yaşadığı zamanlardan bahsediyorum.”

Poppy onun dalga geçtiğini düşündü ama belki de dalga geçmiyordu.

“Ustalar tam olarak ne yaparlar?”

“Kanunları koyarlar. Ve vampirlerin bu kanunlara uyup uymadıklarını gözetirler.” Ash’in dudaklarında garip bir sırıltı belirdi. Dönüp doğrudan Poppy’ye baktı.

Şimdi gözleri bir yılanınki kadar siyahtı.

İşte Poppy o anda anladı.

Hızla ondan uzaklaştı fakat Ash, aynı hızda onun peşine takıldı. Poppy holün diğer ucunda bir kapı görünce o tarafa yöneldi. Kapıdan geçti ama kendisini bir balkonda buluverdi.

Gözleriyle yerle balkon arasındaki mesafeyi hesap etti. Ancak henüz harekete geçmeden Ash, onu kolundan yakaladı.

Mantık, çaresizce henüz dövüşmemesi gerektiğini söylüyordu. Ash güçlüydü. Poppy bir fırsatını bulmalıydı.

Kendini rahatlatmaya çalışarak Ash’in kara gözlerine baktı. “Beni buraya sen getirdin.”

“Evet.”

“Beni ele vereceksin.”

Ash sırıttı.

“Ama *neden*?”

Ash başını geri atarak kahkahayla güldü. Müthiş melodik kahkahası, Poppy’nin midelerini bulandırıyordu.

“Sen bir *insansın*,” dedi Ash. “Ya da öyle kalmalıydın. James seni asla dönüştürmemeliydi.”

Poppy’nin kalbi deli gibi atıyordu ama tuhaf bir şekilde zihni çok açıktı. Belki başından beri Ash’in bunu planladığını biliyordu. Belki en *doğrusu* da buydu. Eğer James’le ve ailesiyle birlikte olamayacak-

sa, geri kalanın ne önemi vardı ki? Blaise ve Ash gibilerle dolu Gece Dünyası'nda yaşamak *istiyor* muydu?

“Demek James’i de umursamıyorsun,” dedi. “Benden kurtulmak adına onu da tehlikeye atmaktan çekinmiyorsun.”

Ash biraz düşündükten sonra sıırttı. “James kendi başının çaresine bakabilir,” dedi.

Muhtemelen Ash’in hayat felsefesi buydu, *her koyun kendi ba-cağından asılır*. Kimsenin kimseye yardım etmesine gerek yoktur.

“Blaise de biliyordu, değil mi?” dedi Poppy. “Senin ne yapmak üzere olduğunu biliyordu ama sesini bile çıkarmadı.”

“Blaise’den bir şey kaçmaz,” dedi Ash. Başka bir şey söylemek üzere ağzını açtığında Poppy fırsatı gördü.

Tekmesini savurdu, *bütün gücüyle!* Aynı hızla arkasını döndü. Bal-kon korkuluğunun üzerine çıktı.

Arabayı park ettiğinde James, Phil’e dönüp “Sen burada kal,” dedi. Bahçesinde palmye ağaçları olan devasa büyüklükte beyaz bir malikanenin önündeydiler. James hızla arabanın kapısını açtı, sonra da bir şey söylemek için durakladı. “*Burada kal*. Ne olursa olsun, oraya girme. Ve benden başka birisi arabaya yaklaşırsa, hemen buradan git.”

“Ama...”

“Söylediğimi yap, Phil! Tabii bu gece ölümü ilk elden tatmak istiyorsan bilemem.”

James arabadan çıkıp koşar adımlarla malikaneye yöneldi. Arkasında arabanın kapısının açıldığını duyamayacak kadar Poppy’yi bulmaya odaklanmıştı.

*

“Nasıl da cici bir kız gibi görünüyordun,” dedi Ash nefes almaya çalışarak. Poppy’yi arkadan iki kolundan birden yakalamıştı ve kızın rekmelerinden uzak durmaya çalışıyordu. “Hayır! Hayır, kes şunu, hemen şimdi.”

Ash fazlasıyla güçlüydü. Poppy’nin yapabileceği hiçbir şey yoktu. Genç adam onu santim santim hole sürüklüyordu.

Pes etsen iyi olacak, diyordu Poppy’nin aklı. Kaçmaya çalışman faydasız. İşin bitti.

Olacakları gözünde canlandırabiliyordu. Bütün o şık ve güzel Gece İnsanları’nın önüne çıkarılacak, ardından kim olduğu açık edilecekti. Onların merhametsiz gözlerini hayal edebiliyordu. Hüzünlü görünen genç adam ona doğru yürüyecek, sonra yüz ifadesi değiştiğinde artık hüzünlü görünmeyecekti. Vahşi gözleriyle Poppy’ye bakacaktı. Dişleri uzayacaktı. Gözleri gümüş rengine dönüşecekti. Sonra hırlayacak ve saldıracaktı.

Bu da Poppy’nin sonu olacaktı.

Belki işler böyle yürümüyordu, belki Gece Dünyası’nda suçlular başka türlü cezalandırılıyordu. Ancak nasıl olursa olsun pek hoş bir son olmayacağı kesindi.

Eh, ben de işinizi kolaylaştırmaya niyetli değilim, diye düşündü Poppy. Bütün öfkesini, aldatılmışlığın kederini doğrudan Ash’e yönelterek düşünmüştü bunu. Sinir krizi geçiren küçük bir çocuğun çılgına benziyordu düşünceleri.

Ama çılgılık attığında genelde olmayan bir şey oldu.

Ash irkildi. Hatta neredeyse Poppy’nin kollarındaki ellerini gevşetiyordu.

Anlık bir zayıflıktı ama Poppy’nin gözlerinin hayretle büyümesine neden olmuştu.

Onun canını yaktım. *Onun canını yaktım!*

O an fiziksel direniş boşverdi. Bütün gücünü, bütün enerjisini zihinsel patlamaya yoğunlaştırdı. Ash'i düşünceleriyle bombalayacaktı.

BIRAK BENİ, SENİ ÇÜRÜK VAMPİR!

Ash tökezledi. Poppy bombalamaya devam etti, bu sefer hayali bir yangın borusuyla yüksek güçte bir bombardıman yaratmıştı.

BIRAK BENİiiiiiiiiiiiiiii!!!

Ash onu bıraktı. Sonra, Poppy ondan koşarak uzaklaşırken, sendeleyerek kızı yeniden yakalamaya çalıştı.

"Hiç sanmıyorum," dedi çelik gibi soğuk bir ses. Poppy hole baktığında James'i gördü.

Kalbi yerinden çıkacaktı sanki. Sonra daha ne yaptığını düşünmeden kendisini James'in kollarına attı.

Ah, James, beni nasıl buldun?

James ise sadece tek bir şeyi tekrarlayıp duruyordu; *Sen iyi misin?*

"Evet," dedi sonunda Poppy sesli bir şekilde. James'le yeniden birlikte olmanın, onun kolları arasına sığınmanın mutluluğu tarif edilemezdi. Tıpkı korkunç bir kabustan uyanıp annesinin gülümseyerek yanı başında olduğunu görmek gibi bir şeydi. Poppy, yüzünü James'in boynuna gömdü.

"İyi olduğundan emin misin?"

"Evet. Evet."

"İyi. O zaman ben şu herifi gebertirken şurada bir saniye bekle, sonra buradan çekip gideriz."

Poppy, onun bunları söylerken çok ciddi olduğunu biliyordu. James'in bütün düşünceleri, her bir kası Ash'i öldürmek istiyordu.

Ash'in kahkahasını duyunca Poppy başını kaldırdı.

“Eh, o zaman sıkı bir kavgaya tutuşacağız demektir,” dedi Ash.

Hayır, diye düşündü Poppy. Ash kaypak, tehlikeli ve çok kötücül görünüyordu. James’in onu yeneceğini biliyordu ama fena halde yaralanacağı kesindi. Hatta Poppy, James’e yardım etse bile sonuçta her ikisi de zarar görecekti.

“Boşver, buradan gidelim,” dedi James’e. “Hemen şimdi gidelim.” Zihninden ekledi, *Sanırım partiden biri buraya çıkana kadar bizi oyalamaya çalışıyor.*

“Hayır, hayır,” dedi Ash sinsi bir coşkuyla. “Bu işi vampirler gibi halledelim.”

“Bence gereksiz,” dedi nefes nefese kalmış tanıdık bir ses. Poppy irkilerek arkasına baktı. Balkon korkuluğundan tırmanırken toza bulanmış ama zaferle bakan Phil’i gördü.

“Sen *hiç* söz dinlemez misin?” diye yakındı James.

“Aman da aman,” dedi Ash. “Bir Usta’nın evine girmeye cüret eden bir insan. Şimdi ne *yapmalı* acaba?”

“Bak dostum,” dedi Phil, hala nefes nefeseydi ama bir taraftan da kollarını sıyrıyordu. “Kim olduğunu ya da ne haltlar karıştırdığını bilmiyorum ama *kız kardeşimle* kimse uğraşamaz. Sanırım bunu yapanın kafasını patlatma hakkı öncelikle bendedir.”

Poppy, James ve Ash ona bakakaldığında bir an bir sessizlik oldu. Sessizlik giderek uzuyordu. Poppy, tamamen uygunsuz düşeceğini bile bile kahkaha atmamak için kendisini zor tutuyordu. Sonra James’in de kıkırdamamak için kendisini tutmaya çabaladığını fark etti.

Ash, Phil’i tepeden tırnağa şöyle bir süzdü, sonra yan yan James’e baktı.

“Bu herif vampirler hakkında bir şey bilmiyor mu?” diye sordu.

“Ah, tabii ki biliyor,” dedi James kibarca.

“Öyle ya,” dedi Phil eklemlerini kütürdetirken. “Niye şaşırdın?”

Yine bir sessizlik oldu. Poppy, James’in içten içe kıkırdadığını, bedenindeki sarsıntıları hissedebiliyordu. Kahkaha atmamak için kendisini zor tutuyordu. Sonunda James kendisini toparlayarak hayran oluncak bir ciddiyetle konuşabildi, “Phil, kız kardeşine çok düşkündür.”

Ash tekrar Phil’e bir göz attı, sonra James’e baktı. En sonunda da gözleri Poppy’nin üzerinde durdu. “Eh... şu anda *uç* kişisiniz,” dedi.

“Evet, öyle,” dedi James tamamen ciddi bir sesle. Kötücül gözlerle karşısındakine bakıyordu.

“Bu da beni alt edebileceğiniz anlamına geliyor. Pekala, pes ediyorum.” Ellerini havaya kaldırdı, sonra aşağı düşürdü. “Hadi, defolun. Sizinle dövüşmeyeceğim.”

“Ve bizi ele de vermeyeceksin,” dedi James. Bu bir rica değildi.

“Zaten öyle bir şey yapmayacaktım,” dedi Ash. Yüzüne en masum, en dürüst ifadesini takınmıştı. “Poppy’yi ele vermek için buraya getirdiğimi düşündüğünü biliyorum ama öyle bir niyetim yoktu. Sadece eğleniyordum. Her şey bir şakadan ibaretti.”

“Ah, bundan eminim,” dedi Phil.

“Yalan söylemene gerek yok,” dedi James.

Ama Poppy, onlar kadar emin olamıyordu. Ash’in büyüyen gözlerine baktı -şimdi menekşe rengine dönmüşlerdi- ve içindeki kuşku dalgalarına kulak verdi.

Ash’i anlamak kolay değildi. En başından beri onun niyetini tam olarak kestirememişti. Belki söylediği her şey gerçekten de doğrudu ama belki de asla gerçekleri söylemiyordu. Hangisi olursa olsun, Ash hayatında gördüğü en iğrenç, en sinir bozucu kişiydi.

“Tamam, şimdi gidiyoruz,” dedi James. “Gayet sessiz ve soğukkanlı bir şekilde şu küçük odadan çıkıp salona ineceğiz ve hiçbir *ko-*

şulda durmayacağız. Phillip, tabii sen geldiğin yerden çıkmak istiyorsan ayrı,” diye ekledi.

Phil başını iki yana salladı. James yine Poppy’ye sarıldı ama bir an durup omzunun üzerinden Ash’e baktı.

“Hayatın boyunca hiç kimseyi umursamadın,” dedi, “ama bir gün bunun ne anlama geldiğini anlayacaksın ve canın yanacak. Canın çok fena yanacak.”

Ash de ona baktı ama Poppy, onun sürekli renk değiştiren gözlelerinden bir anlam çıkaramıyordu. James tam sırtını döndüğünde Ash konuştu, “Bence berbat bir filozofsun. Kız arkadaşın senden daha iyi. Ona arada bir rüyalarını sorsan iyi edersin.”

James olduğu yerde kaldı. Kaşlarını çatı. “Ne?”

“Ve sen, küçük rüyacı, sen de bir ara soy ağacını kontrol etmek isteyebilirsin. Kulak tırmalayan bir çığlığın var.” Poppy’ye çekici bir gülümsemeyle baktı. “Şimdilik hoşçakal.”

James, kuzenine bakarken birkaç saniye öylece durdu. Ash de sakince onun bakışlarına karşılık veriyordu. İki genç hareketsizce birbirlerini izlerken Poppy kalp atışlarını sayıyordu.

Sonra James, hafifçe silkinip Poppy’yi hole yönlendirdi. Phil, hemen enselerinde onları takip ediyordu.

Malikaneden sakın ve sessizce ayrıldılar. Kimse onları durdurmaya kalkmadı.

Ama Poppy, caddeye varana kadar güvende olduklarını hissedemedi.

“Soy ağacınla ilgili söyledikleri de ne anlama geliyordu?” diye sordu Phil arka koltuktan.

James ona ters ters baktı ama bir soruyla yanıt verdi. “Phil, malikanenin içinde Poppy’yi nerede bulacağını nereden biliyordun? Onu balkonda görmüş müydün?”

“Hayır, ben sadece onun çığlıklarını takip ettim.”

Poppy dönüp kardeşine baktı.

James, “Ne çığlığı?” diye sordu.

“*Çığlıklar* işte. Poppy çığlık atıyordu. Bırak beni, seni çürük vampir, falan diyordu.”

Poppy, James’e döndü. “*Gerçekten* duymuş olabilir mi? Sadece Ash’e haykırdığımı sanıyordum. Partideki herkes duymuş olabilir mi?”

“Hayır.”

“Ama o zaman...”

James onun sözünü kesti. “Ash’in bahsettiği rüya neydi?”

“Gördüğüm bir rüya işte,” dedi Poppy şaşkın bir halde. “Karşılaşmadan önce onu rüyamda görmüştüm.”

James şimdi *çok* garip görünüyordu. “Ah, öyle mi?”

“Evet, James, bütün bunların anlamı ne? Peki, soy ağacımı kontrol etmemi söylerken ne demek istiyordu?”

“Senin -ve Phil’in- aslında insan olmadığınızı kastediyordu. Öyle görünüyor ki atalarınızdan biri bir cadıydı.”

16. BÖLÜM

“D alga geçiyorsun,” dedi Poppy.
Phil sadece yutkundu.
“Hayır. Çok ciddiym. Siz ikinci türden cadılardansınız. Sana söylediklerimi hatırlasana?”

“Tarihlerini bilen eğitimli cadılar var, bir de kim olduğunu bilmeyenler var. Bunlar sadece gizli güçlere sahipler. Ve insanlar, bu tür insanlara...”

“Medyum diyorlar!” dedi James onunla aynı anda. “Telepatikler. Kahinler,” diye devam etti. Hayrete düşmüştü. Sesi gülmekle ağlamak arasında gidip geliyordu. “Poppy, *sen* de onlardansın. Bu yüzden telepati işini çabuk kaptın. O yüzden geleceğe dair rüyalar görüyordun.”

“Ve Phil de beni bu sayede duydu,” dedi Poppy.

“Ah, olamaz,” dedi Phil. “Ben cadı falan olamam. Hadi ama olacak şey değil.”

“Phil, siz ikizsiniz,” dedi James. “İkinizin de ataları aynı. Artık kabul et, sen de bir cadısın. Demek bu yüzden senin zihnine hükmedemiyordum.”

“Ah, hayır,” dedi Phil. “Olamaz!” Arka koltuğa yayıldı. “Olamaz,” dedi yine ama bu sefer sesi çok zayıftı.

“Ama annemin mi yoksa babamın tarafından mı geliyor bu?” diye merak etti Poppy.

“Babam, tabii ki.” Arka koltuktan gelen ses hala çok zayıftı.

“Eh, bu mantıklı görünüyor olabilir, ama...”

“Gerçek bu. Babamın her zaman tuhaf şeyler gördüğünü hatırlamıyor musun? Olacakları rüyasında görmesini? Üstelik senin rüyanda haykırdığını o da duymuş. Hani James’i çağırırken haykırdığında... James duydu, bununla birlikte hem ben hem de babam da duyduk.”

“Taşlar yerine oturuyor. Ah, bu hepimizin aynı şeyi düşündüğü anları da açıklıyor. Aynı şey hakkındaki benzer duygularımızı, sezgilerimizi. Senin de sezgilerin hep güçlüydü, Phil.”

“James’in tüylerimi ürperttiğini düşünüyordum, sonunda haklı çıktım.”

“Phil...”

“Haklı çıktığım birkaç şey daha olabilir,” dedi Phil kaderine boyun eğercesine. “Bugün öğleden sonra evde otururken James’in geldiğini hissettim. Arabasının motor sesinden tanıdığımı düşünmüştüm.”

Poppy neşe ve hayretle titriyordu ama James’i tam olarak anladığını söyleyemezdi. James resmen ışıldıyordu. Poppy onun içinde havai fişeklerinin patladığını, inanılmaz bir mutlulukla taşıdığını hissedebiliyordu. “Neler oluyor, James?”

“Poppy, anlamıyor musun?” James neşeyle direksiyonu dövdü. “Daha vampire dönüşmeden önce bile *sen de Gece İnsanları’ndan bi-*

riydin. Gizli bir cadıydın. Gece Dünyası'nı bilmeye hakkın var. Sen bu dünyaya aitsin.”

Dünyası alt üst olurken Poppy bir an nefessiz kaldı. Sonunda fısıldayabildi. “Aman Tanrım...”

“Ve biz birbirimize aidiz. Kimse bizi ayıramaz. Artık saklanmamıza gerek kalmadı.”

“Aman Tanrım...” diye fısıldadı yine Poppy. Sonra James’e dönüp konuşabildi, “James, arabayı kenara çek. Seni öpmek istiyorum.”

Tekrar yola çıktıklarında Phil, “İyi de şimdi nereye gideceksiniz? Poppy artık eve dönemez,” dedi.

“Biliyorum,” dedi Poppy yumuşak bir sesle. Bunu kabullenmişti artık. Artık eve dönmesi söz konusu bile olamazdı; eski hayatı sona ermişti. Tek yapabileceği yeni bir hayata sarılmaktı.

“Oradan oraya dolaşman da senin için iyi olmaz,” dedi Phil inatçı bir kararlılıkla.

“Dolaşmayacağız,” dedi Poppy sakince. “Babama gideceğiz.”

İşte bu mükemmel bir fikirdi. Poppy, James’in de aynı şeyi düşündüğünü hissetti.

Her zaman geciken, her zaman beceriksiz ama her zaman sevgi dolu babasına gideceklerdi. Cadı olduğunu bilmeyen cadı babasına gideceklerdi. Adamcağız muhtemelen güçleri devreye girdiğinde delirdiğini düşünüyordu.

Babası onlara kalacak bir yer verecekti ve tek ihtiyaçları da buydu. Kalacak bir yer ve beraber olmak yeterliydi. Bütün Gece Dünyası’nın kapıları önlerinde açık olacaktı, istedikleri zaman gidip keşfe çıkabilirlerdi. Belki bir ara gidip Thea’yı ziyaret ederlerdi. Belki başka bir zaman Thierry’nin partilerinden birinde dans ederlerdi.

“Tabii babamı *bulabilirsek*,” dedi Poppy bir anda panikleyerek.

“Bulabilirsin,” dedi Phil. “Dün gece uçağa binip gitti ama gitmeden önce bir adres bıraktı. Hayatında ilk defa böyle bir şey yaptı.”

“Belki bir şekilde hissetmiştir,” dedi James.

Yola devam ederken bir süre sessiz kaldılar, sonra Phil boğazını temizleyerek konuşmaya başladı, “Biliyor musunuz aklıma ne geldi? Gece Dünyası’nın bir parçası olmaya hiç niyetim yok, anlarsınız işte, geçmişim ve atalarım hiç umrumda değil. İnsan gibi yaşamak bana yeter de artar bile. Herkesin bu konuda hemfikir olduğunu umuyorum...”

“Seni anlıyoruz, Phil,” diye onun sözünü kesti James. “İnan bana. Gece Dünyası’ndan hiç kimse seni zorlayamaz. Gece İnsanları’ndan kaçındığın ve ağzını sıkı tuttuğun sürece istediğin kadar insan gibi yaşayabilirsin.”

“Tamam. Güzel. Ama bakın ne düşündüm. Hala vampirleri onaylamıyorum ama anladım ki aslında göründükleri kadar kötü olmabiliyorlar. Yani, vampirler de yemek için insanlardan farklı davranmıyor. Sığırlara ve ineklere neler yaptığımızı düşünürsek... en azından vampirler, insanları deney tüplerinde çoğaltmıyorlar.”

“Bu konuda bahse girmezdim,” dedi James aniden suratını ekşiterek. “Eski günlere dair birkaç dedikodu kulağıma geldi...”

“İlla bir şey söylemen gerekiyor, değil mi? Ama benim düşüncem daha çok sizlerin de doğanın bir parçası olduğunuzdu. Doğa bildiğini okur. Her zaman güzel olmayabilir ama... eh işte, doğa bu, dediğim gibi her zaman oradadır.” Phil suratını asarak sözünü bitirdi. “Belki bunların hepsi çok anlamsız.”

“Bana hiç de öyle gelmiyor,” dedi James tamamen ciddi bir ifadeyle. “Ve... teşekkürler.” Phil’e bakmak için bir an arkasına dön-

dü. Poppy gözlerine iğnelerin battığını hissedebiliyordu. Eğer kardeşim doğanın bir parçası olduğumuzu kabul ediyorsa, diye düşün-
dü, demek bizim doğadışı yaratıklar olduğumuzu artık düşünmüyor.

Bu çok şey ifade ediyordu.

“Aslına bakarsan, ben de düşünüyordum,” dedi. “Belki beslenme-
nin, beklenmedik anlarda insanların üstüne atılmaktan başka yolları da
vardır. Hayvanlar mesela. Yani, onların kanı da işe yarar, öyle değil mi?”

“İnsan kanıyla aynı şey değil,” dedi James. “Ama bu da bir seçe-
nek. Benim de hayvanlarla beslendiğim oldu. Geyikler iyidir. Tav-
şanlar idare eder. Sıçanlar felaket kokar.”

“Üstelik gönüllü olarak kan vermek *isteyen* insan donörler de ola-
bilir. Thea bana kanını vermekten çekinmemişti. Cadılara bu konu-
yu sorabiliriz.”

“Olabilir,” dedi James. Sonra aniden sırtıttı. “Bizim orada tanıdı-
ğım bir cadı bu işe çok gönüllüydü. Adı Gisèle. Ama her gün kan ver-
melerini istemek de olmaz. İyileşmeleri için zaman tanımak gerekir.”

“Biliyorum ama dönüşümlü bir program yaratabiliriz. Bir gün
hayvanlar, sonraki gün cadılar mesela. Hey! Hatta haftasonlarında
belki kurtadamlar gönüllü olur!”

“Fareyi tercih ederim,” dedi James.

Poppy onun koluna şakadan vurdu. “Belki de kan emen korkunç
canavarlar olmak zorunda kalmayacağımızı söylemeye çalışıyorum.
Belki düzgün birer kan emen canavar olabiliriz.”

“Belki,” dedi James sessizce, hatta neredeyse özlemle.

“Katılıyorum,” dedi Phil bütün ciddiyetiyle arka koltuktan.

“Ve bunu birlikte yapabiliriz,” dedi Poppy, James’e. Genç adam,
kıza gülümsemek için gözünü yoldan ayırdı ve artık gözlerinde öz-
lem yoktu. Ne gizem vardı ne de soğukluk.

“Birlikte,” dedi yüksek sesle. Ve zihninden ekledi, *Sabırsızlanıyorum. Telepati yeteneğinle neler yapabileceğimizin farkındasın, değil mi?*

Poppy ona bakakaldı, sonra içinde kabaran coşkuyla neredeyse arabadan dışarı fırlayacaktı. *Ah, James, sence?..*

Adım gibi eminim. Kan değişimi sırasındaki en özel an telepatinin gelişmesidir. Ama senin geliştirmeye ihtiyacın yok, öyle değil mi, küçük rüyacı?

Poppy arkasına yaslanıp kalbinin gümbürtüsünü hafifletmeye çalıştı.

James’le zihinlerini yine birleştirebileceklerdi. Hem de istedikleri zaman. James’in zihnine aktığını, onun düşüncelerinin kendi düşünceleriyle birleştiğini hayal edebiliyordu.

Tıpkı iki damla su gibi birleşeceklerdi. İnsanların hiçbir şekilde yapamayacağı bir şekilde birlikte olacaklardı.

Ben de sabırsızlanıyorum, dedi James’e. *Sanırım cadı olmak şimdiden çok hoşuma gidiyor.*

Phil boğazını temizledi. “Eğer yalnız kalmak isterseniz...”

“Nasıl kalacağız ki?” dedi James. “Hele sen etrafımızdayken. Yani!”

“Ne yapayım!” dedi Phil dişlerinin arasından. “Bağırıp duran sizsiniz.”

“Biz bağırıyoruz. Sen burnunu her şeye sokuyorsun.”

“İkiniz de kesin,” dedi Poppy. İçi sıcacıktı, sanki bütün bedeni ısıldıyordu. Sonra kendisini tutamayarak Phil’e döndü, “Bizi yalnız bırakmayı düşünebiliyorsan, demek ki James’in kız kardeşinle yalnız kalmasına aldırımıyorsun...”

“Ben öyle bir şey söylemedim.”

“Söylemen gerekmiyordu zaten,” dedi Poppy.
Çok mutluydu.

Ertesi gün geç saatlerdi. Daha doğrusu, neredeyse geceyarısı olmak üzereydi. Cadılık zamanı. Poppy, bir daha hiç görmeyeceğini sandığı bir yerdeydi; annesinin yatak odasında idi.

James dışarıda Poppy’nin CD’leri de dahil olmak üzere her şeyi yükledikleri arabada bekliyordu. Eşyaları toparlarken Phil de yardımcı olmuştu. Birkaç dakika sonra James’le birlikte Doğu Yakası’ndaki babasına doğru yola çıkacaklardı.

Ama önce Poppy’nin yapmak istediği bir şey vardı.

Sessizce büyük yatağa yaklaştı, -bir gölgeden daha sessizdi- yatakta uyuyanları rahatsız etmek istemiyordu. Hareketsizce uyuyan annesinin yanında durdu.

Başını eğip zihninden annesiyle konuşmaya başladı.

Bunun bir rüya olduğunu düşüneneceğini biliyorum, anne. Senin ruh-lara inanmadığını da biliyorum ama sana iyi olduğumu söylemenin en iyi yolu bu. Ben iyiyim ve mutluyum, -hatta anlayamasan da- lütfen bana inanmak için çabala. Sadece bir kere olsun, bu sefer gördüklerine inan.

Bir an durakladı, sonra ekledi, *Seni seviyorum, anne. Seni hep seveceğim.*

Poppy odadan çıkarken annesi hala uyuyor ve gülümsüyordu.

Phil, dışarıda arabanın yanında bekliyordu. Poppy ona sıkıca sarıldığında, o da kardeşini kucakladı.

“Hoşçakal,” diye fısıldadı Poppy. Sonra arabaya bindi.

James arabanın camından elini uzattı. Phil hiç duraksamadan onunla tokalaştı.

“Teşekkürler,” dedi James. “Yaptığın her şey için.”

“Hayır, asıl *ben* teşekkür ederim,” dedi Phil. Hem gülümseme-
hem de sesi titriyordu. “Ona iyi bak... kendine de.” Gözlerini kır-
pıştırırken geriledi.

Poppy ona eliyle bir öpücük gönderdi. Sonra James’le birlikte ge-
ceye doğru yola çıktılar.

KARANLIĞIN KIZLARI

JOHN MANFORD DIVOLA'NIN ANISINA,
VE EN İYİ DOSTUM JULIE ANN DIVOLA İÇİN...

1. BÖLÜM

“Rowan, Kestrel ve Jade,” dedi Mary-Lynnette. O sırada Mark’la beraber Viktorya tarzında eski bir çiftliğin önünden geçiyorlardı.

“Ne?”

“Rowan. Ve Kestrel. Ve Jade; oraya taşınan kızların adları.” Mary-Lynnette kafasıyla çiftlik evini işaret etti. O sırada katlanır bir sandalye taşıdığı için elleri doluydu. “Bayan Burdock’un yeğenleri. Onun yanına taşınacaklarını söylemişim sana, hatırlıyor musun?”

“Hayal meyal,” dedi Mark. Makilerle kaplı tepeye tırmanırken bir yandan da daha rahat taşımak için elindeki teleskopu dengelemeye çalışıyordu. Mary-Lynnette onu iyi tanıyordu ve biliyordu ki kısa bir cevap vermekle yetinmesi, Mark’ın o sırada içine kapanık bir ruh halinde olduğunu gösteriyordu.

“Güzel isimleri var,” dedi. “Üstelik Bayan Burdock’un dediğine göre çok da tatlı kızlarmış.”

“Bayan Burdock bir çatlak.”

“Sadece biraz değişik biri. Dün bana yeğenlerinin üçünün de çok güzel olduğunu söyledi. Yani evet, biraz önyargılı ve tuhaf bir kadın olabilir ama bu konuda oldukça kesin konuştu. Üçü de birer afetmiş ve farklı tipteymişler.”

“O zaman buraya gelmek yerine California’ya gitmeleri gerekirdi,” dedi Mark homurdanarak. “*Vogue* dergisine poz vermeleri gerekirdi. Bu şeyi nereye yerleştirmemi istiyorsun?” diye ekledi zirveye ulaştıkları sırada.

“Hemen buraya,” diye cevapladı Mary-Lynnette ufak sandalyesini yerleştirirken. Teleskop sabit dursun diye ayağıyla yeri biraz düzeltirirdi. Sonra havadan sudan konuşurcasına devam etti, “Düşünüyordum da, belki de yarın oraya uğrasak ve sıcak bir hoşgeldiniz eşliğinde kendimizi tanıtsak iyi olurdu...”

“Şunu keser misin?” dedi Mark gergin bir şekilde. “Kendi hayatımı kendim idare edebilirim. Eğer bir kızla tanışmak istersem gider tanışırım. Yardıma ihtiyacım yok.”

“Peki, peki. Anladım, yardıma ihtiyacın yok. Şu objektife dikkat eder mi...”

“Ve ayrıca, onlara ne diyeceğiz ki?” diye devam etti hızını almayan Mark. “Briar Creek’e hoşgeldiniz. İlginç hiçbir şeyin olmadığı, insandan daha çok sayıda çakalın yaşadığı, unutulmuş bir kasabaya. Gerçekten heyecanlı bir şeyler yapmak istediğinizde cumartesi geceleri kasabaya inerek Gold Greek barındaki özel fare yarışını seyredebilirsiniz.”

Mary-Lynnette iç geçirdi. “Peki peki.” Güneşin son ışıkları altında aydınlanan küçük kardeşine baktı. Şu anda ona bakan biri, Mark’ın hayatı boyunca bir kez bile hasta olmadığını düşünürdü. Saçları en

az Mary-Lynnette'inkiler kadar siyah ve parlak; gözleri ise mavi, ısı ısı ve etkileyiciydi. Teninin rengi Mary-Lynnette'inki kadar sağlıklı görünüyordu ve yanakları aynı pembelikle parlıyordu.

Oysa Mark, daha ufacık bir bebekken oldukça zayıf ve çelimsizdi. Aldığı her nefes bir yaşam mücadelesi gibiydi. Astım hastalığı o kadar kötüydü ki ikinci yaşının büyük bir bölümünü bir oksijen çadırında yaşam savaşı vererek geçirmek zorunda kalmıştı. Ondan bir buçuk yaş büyük olan Mary-Lynnette ise her gününü, kardeşinin bir daha eve dönüp dönemeyeceğini merak ederek geçirmişti.

Annesinin bile ona dokunamadığı ufacık bir çadırda tek başına geçirdiği o günler Mark'ı değiştirmişti. Nihayet dışarı çıktı-ğında artık daha utangaç ve annesinin koluna sıkı sıkıya tutunan bir çocuk olmuştu. İlerleyen yıllarda da bu durum pek değişmemiş, asla diğer çocuklar gibi spor yapan, oyunlar oynayan bir çocuk olmamıştı.

Bütün bunlar uzun yıllar önceydi. Bu sene liseye başlamak üzere olan genç bir delikanlıydı ama hala oldukça içine kapanık biriydi. Ve özellikle savunmacı bir ruh haline büründüğünde insanlara karşı oldukça acımasız olabiliyordu.

Mary-Lynnette yeni taşınacak kızlardan birinin onu biraz daha girişken ve kendine güvenli biri haline getirmesine yardımcı olacak, *ona uygun biri* olmasını diliyordu. Belki de bu konuda biraz çöpçatanlık yapmasının zararı olmazdı.

“Kafandan neler geçiyor?” diye sordu Mark şüphelenmiş bir şekilde.

Aklından bin türlü şey geçen Mary-Lynnette, bunca zamandır gözlerini kardeşine dikip daldığını fark etti. “Bu akşamki gözlemimin ne kadar güzel olacağını düşünüyordum,” dedi tatlı bir şekilde.

“Ağustos, yıldızları gözlemek için en iyi ay; hava durgun ve ılık. İşte bak, gecenin ilk yıldızı orada çıktı bile. Hadi bir dilek tut.”

Mary-Lynnette ufkun güneyindeki parlak bir noktayı işaret etti. Ufak oyunu işe yaramıştı; Mark’ın dikkati dağılmıştı ve artık o da o noktaya bakıyordu.

Mary-Lynnette kafasını çeviren kardeşinin simsiyah saçlarına baktı. Eğer dilek tutmak bir işe yarıyorsa senin aşık olmanı dilerdim, diye düşündü.

Kendim için de dileyebilirdim ama ne anlamı olurdu ki? Etrafta aşık olabileceğim *hiç kimse* yok.

Okuldaki çocukların hiç biri, belki sadece Jeremy Lovett hariç, onun astronomiye ilgisini veya yıldızlara olan bu düşkünlüğünü anlamıyordu. Mary-Lynnette çoğu zaman buna aldırmasa da bazen göğsünde belirsiz bir acı hissediyordu. Paylaşmaya karşı müthiş bir istek. Eğer *bir dilek tutacak* olsaydı, hayatında bu geceyi paylaşabileceği birisinin olmasını dilerdi.

Her neyse. Bu tür düşüncelerin hiçbir şeye faydası yoktu. Üstelik Mark’a söylememişti ama aslında dilek tuttukları parlak nokta, bir yıldız değil, sadece Jüpiter gezegeniydi.

Mark, zehirli ağı otu ve çalılarla dolu patikadan aşağı inerken bir yandan da kafasını salladı. Oradan ayrılmadan önce Mary-Lynnette’ten özür dilemeliydi. Ona karşı geçimsiz tavırlar sergilemeyi sevmiyordu. Hatta Mary-Lynnette onun genelde hoşgörülü davranmaya çalıştığı tek kişiydi.

Ama neden hep ona birilerini *ayarlamaya* çalışıyordu ki? Hatta işi yıldızlara bakarak dilek tutmaya kadar getirmişti. Mark gerçek bir dilek bile tutmamıştı. Eğer bir dilek tutacak olsaydım, ki tut-

muyorum, -çünkü bu çok aptalca ve anlamsız bence- o da, buraların biraz olsun heyecanlı bir yer haline gelmesi olurdu, diye düşünmüştü.

Karanlık çöktüğü sırada tepeden aşağı inerken, keşke hayatımda biraz çılgınlık olsa, diye düşündü Mark içinde bir ürperti hissederek.

Jade, ufkun güneyindeki parlak noktaya bakıyordu. O noktanın bir yıldız değil de aslında bir gezegen olduğunu biliyordu. Son iki gecedir o gezegenin ve çevresindeki ufak noktacıkların -büyük ihtimalle gezegenin aylarıydı- gökyüzünde hareket etmesini izlemişti. Jade'in geldiği yerlerde kimse yıldızlara bakıp dilek tutmazdı ama aynı onun gibi, bir süredir yolculuk yapan bu gezegeni sanki arkadaş gibi görüyordu. Bu gece de o parlak noktayı izleyen Jade, içinde bir umut duygusunun kabardığını hissetti. *Neredeyse* dilek gibi bir duygu...

Çok da iyi bir başlangıç yapmadıklarını kabul etmeliydi. Gece fazlasıyla sakindi, yaklaşan bir arabanın sesinden eser bile yoktu. Yorgundu, endişeliydi ve fazlasıyla acıkmaya başlamıştı.

Kız kardeşlerine döndü.

"Evet, sizce *nerede* kaldı?"

"Bilmiyorum," dedi Rowan en kibar sesiyle. "Sabırlı ol."

"Belki de onu bulmak için etrafa bakınmalıyız."

"Hayır," diye cevapladı Rowan. "Kesinlikle olmaz. Verdiğimiz kararı hatırla."

"Büyük ihtimalle bizim geleceğimizi unutmuştur," dedi Kestrel. "Bunamaya başladığını size söylemiştim."

"Böyle şeyler söyleme. Hiç de *nazik* değilsin," dedi Rowan, dişlerini sıkarak ama hala kibar bir şekilde.

On dokuz yaşında, uzun boylu, zayıf, gösterişli bir kız olan Rowan, kendine hakim olduğu sürece her zaman kibar tavırlıydı. Gözleri tarçın renginde, sırtından aşağı inen dalgalı saçları ise kahverengiydi.

Kestrel, on yedi yaşındaydı ve tıpkı kanatlarını açmış bir kuş gibi yüzünden iki yana açılan koyu altın rengi saçlara vardı. Kehribar rengindeki gözleriyle tıpkı bir şahini andırıyordu ve asla kibar değildi.

Daha yeni on altı yaşına giren Jade, kardeşlerin en küçüğüydü ve diğer ikisine hiç benzemiyordu. Yeşil gözleri ve yüzünü kapatmak için kullanmayı sevdiği, beyaza çalan altın rengi saçları vardı. İnsanlar onun sakın görüldüğünü söylerdi ama o kendini asla öyle hissetmezdi. Genellikle ya delice heyecanlı ya delice endişeli veya kafası karışık olurdu.

Şu anda ise endişeliydi. Yıpranmış, yarım yüzyıllık deri çantası onu endişelendiriyordu. Çünkü içinden hiçbir ses gelmiyordu.

“Neden siz ikiniz yola doğru inip onun gelip gelmediğine bir bakmıyorsunuz?”

Kardeşleri ona baktı. Rowan ve Kestrel, nadiren aynı düşüncede olurdu ama aynı düşüncede oldukları şeylerden biri kesinlikle Jade’di ve Jade, onların kendisine karşı birlik olmaya hazırlandıklarını görebiliyordu.

“O da niye?” dedi Kestrel, ufak bir gülümsemeyle.

“Bir şeyin peşindesin,” diye ekledi Rowan. “Ne düşünüyorsun Jade?”

Jade düşüncelerine hakim oldu ve yüzünü olabildiğince ifadesizleştirerek sakince onlara baktı. Daha doğrusu sakın görüldüğünü umuyordu.

Diğer iki kız kardeş, birkaç dakika boyunca Jade’e gözlerini diktikten sonra birbirlerine bakarak pes ettiler. Kestrel, “Yürümemiz gerekecek biliyorsun değil mi?” dedi Rowan’a.

“Yürümekten kötü şeyler de var,” diye cevapladı Rowan, alnından sarkan fındık rengi bir tutam saçı düzeltirken. Kıymıklarla dolu tahta bir bank ve üç köşeli cam bir kabinden oluşan otobüs durağında göz gezdirdi. “Keşke burada bir telefon olsaydı.”

“Ama yok ve Briar Creek’e otuz kilometre uzaktayız,” dedi Kestrel. Altın rengi gözlerinde bu durumdan garip bir keyif almışçasına tuhaf bir ışıltı vardı. “Çantalarımızı burada bırakmak iyi bir fikir olabilir.”

Bu sözler üzerine Jade’i bir korku aldı. “Hayır, *hayır*. Benim bütün... bütün giysilerim bu çantada. Üstelik otuz kilometre o kadar da uzak sayılmaz.” Bir eliyle tahta ve tellerden oluşan el yapımı kedi çantasını, diğer eliyle de seyahat çantasını kaldırdı. Arkasında çakıl taşlarının gıcirtısını duyduğunda bayağı bir yol gitmişti bile. Saçları yıldızların ışığı altında koyu altın rengine parıldayan Kestrel, kendi kendine hafifçe kıkırdarak, Rowan ise sabırla iç geçirerek onu izliyordu.

Tek şeritli yol karanlık ve ıssızdı ama tamamen sessiz sayılmazdı. Gecenin doğurduğu onlarca ufak ses, ahenkli tek bir ses halinde geceye bir durağanlık katıyordu. Eğer Jade’in elindeki çanta, attığı her adımda daha da ağır geliyor olmasaydı ve hiçbir zaman hissetmediği kadar aç hissediyor olmasaydı, bu geceye keyif verici bile denilebilirdi. Rowan’a söylemenin faydasız olduğunu biliyordu ama bu müthiş açlık onu kafası karışık ve zayıf hissettiriyordu.

Tam da çantasını yere koyarak dinlemenin iyi bir fikir olduğunu düşündüğü sırada yeni bir ses duydu.

Sesin kaynağı, arkalarından yaklaşan bir arabaydı. Motorun sesi o kadar yüksekti ki, arabanın onlara yaklaşması çok uzun bir zaman alacak gibi gelmişti. Ancak yanlarından geçtiği sırada Jade, arabanın

aslında çok hızlı gittiğini fark etti. Hemen sonra araba, çakıl taşlarının ezilme sesiyle birlikte durdu. Geri gelerek onlara yaklaştı ve Jade bir oğlanın pencereden ona baktığını gördü.

Yan koltukta oturan biri daha vardı. Jade merakla onlara baktı.

Rowan'ın yaşında gibi görünüyordlardı ve ikisi de oldukça yakın tenliydi. Sürücü koltuğunda oturanın sarı saçları, uzun zamandır yıkanmamış gibi görünüyordu. Diğerinin saçlarıyla kahverengiydi. Üstünde sadece bir yelek vardı ve durmadan ağzındaki kürdanla oynuyordu.

İki delikanlı da Jade'e bakıyor ve en az onun kadar meraklı görünüyordu. Sürücü koltuğunun penceresi açılmaya başladı. Jade pencerenin ne kadar da hızlı açıldığına şaşırmıştı.

"Arabaya ihtiyacınız var mı?" dedi sürücü koltuğundaki genç, garip bir şekilde yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle. Teninin rengiyle zıtlık içindeki dişleri adeta parlıyordu.

Jade nihayet ona yetişen Rowan ve Kestrel'e baktı. Kestrel hiçbir şey söylemeden yoğun kirpikli kehribar gözlerini kısarak arabanın penceresinden içeri baktı. Rowan'ın kahverengi gözleri ise sıcak sıcak bakıyordu.

"İyi olurdu." dedi gülümseyerek fakat hemen sonra emin değilmişçesine ekledi, "Ama biz Burdock Çiftliği'ne gidiyoruz. Belki de yolunuzun üstünde değildir..."

"Orayı biliyorum, çok uzakta değil," dedi kürdanıyla oynayan yelekli genç. "Uzak olsaydı bile bir hanımefendiyi geri çevirmek doğru olmaz," diye devam etti centilmenlik girişimi gibi görünen bir edayla. Kapıyı açtı ve arabadan indi. "Biriniz ön tarafta oturabilir ve ben de diğer ikinizle arkada oturabilirim. Ne şanslıyım değil mi?" dedi sürücüye dönerek.

“Çok şanslısın,” dedi sürücü, yüzünde büyük bir gülümsemeyle. O da kapısını açtı. “O kedi çantasını ön tarafa koyabilirsin ve diğer çantaları da bagaja koyarız,” dedi.

Rowan, Jade’e bakarak gülümsedi. Jade onun aklından geçenleri iyi biliyordu. *Buralarda insanlar gerçekten bu kadar yardımsever miydi acaba?*

Eşyalarını yerleştirdikten sonra arabaya bindiler. Jade ön tarafta sürücü koltuğunun yanında, Rowan ve Kestrel ise arka tarafta, yelekli genç ortalarında kalacak şekilde oturdular. Az sonra, çakıl taşlarını lastiklerin altında ezerek Jade’in keyif verici bulduğu bir hızla ilerlemeye başlamışlardı bile.

“Ben Vic,” dedi sürücü.

“Ben de Todd,” dedi yelekli genç.

“Ben Rowan ve bu da Kestrel. Öndeki ise Jade,” dedi Rowan.

“Siz kızlar, arkadaş mısınız?”

“Kardeşiz,” diye cevapladı Jade.

“Birbirinize benzemiyorsunuz.”

“Bunu herkes söylüyor.” Jade, evden kaçtıklarından beri karşılaş-tıkları insanları kastediyordu. Yoksa kendi yaşadıkları yerde onların kardeş olduğunu herkes *zaten biliyordu*.

“Bu kadar geç saatte dışarıda ne işiniz var?” diye sordu Vic. “Burası sizin gibi iyi kızlar için pek uygun bir yer sayılmaz.”

“Biz de pek iyi kızlar sayılmayız zaten,” dedi Kestrel aldırma bir tavırla.

“Ama *olmaya* çalışıyoruz,” dedi Rowan kardeşini ayıplayan bir ses tonuyla. Vic’e dönerek “Büyük teyzemiz Opal’ın bizi otobüs durağından almasını bekliyorduk ama gelmedi. Buraya, Burdock Çiftliği’ne yerleşmeye geldik,” dedi.

“İhtiyar Bayan Burdock sizin teyzeniz mi?” diye sordu Todd, kürdanı ağzından çıkartarak. “O ihtiyar çatlak yarasa?” Vic de ona döndü, göz göze geldiler ve kafalarını sallayarak gülmeye başladılar.

Jade, yüzünü Vic’ten çevirip kedi çantasına baktı. İçeriden gelen kısık ciyaklama sesleri Tiggy’nin uyandığını gösteriyordu.

Jade az da olsa... rahatsız hissediyordu. Bu gençler arkadaş canlısı gibi görünseler de sanki ortada, görünenden farklı bir şeylerin yattığını seziyordu. Fakat bunun ne olduğunu anlayamayacağı kadar uykuluydu ve açlıktan başı dönüyordu.

Vic tekrar konuşmaya başladığında oldukça uzun bir mesafe gitmişlerdi. “Siz kızlar daha önce hiç Oregon’da bulundunuz mu?”

Jade gözlerini kırptırdı ve hayır anlamına gelen bir şeyler geveledi.

“Oldukça ıssız köşeleri vardır,” dedi Vic. “Mesela buralar. Briar Creek bir *altına hücum* kasabasıydı ama daha sonra altın tükenince ve demiryolu da buradan geçmeyince insanlar burayı terk etmeye başladı. Bugünlerde vahşi doğa buraya yeniden hükmetmeye başlıyor.”

Ciddi bir sesle konuşmuştu ancak Jade tam olarak ne söylemeye çalıştığını anlamamıştı.

“Oldukça huzurlu görünüyor,” dedi Rowan arka koltuktan kibar bir şekilde.

Vic kısaca homurdandı. “Anlatmaya çalıştığım şey tam olarak huzur değildi. Şunu demeye çalışıyorum. Mesela bu yola bir bakın. Etraftaki çiftlikler arasında kilometreler var. Eğer bir çılgılık atacak olsaydınız, kimse duymazdı bile.”

Jade gözlerini kırptırdı. Bu ne garip bir örnekti böyle. Rowan ise hala kibar bir şekilde konuşmaya devam ediyordu. “Sen ve Todd duyardınız.”

“Kastettiğim şey, *başka kimsenin* duyamayacağıydı,” dedi Vic. Jade, delikanlının tahammülünün tükenmeye başladığını hissedebiliyordu. Arabayı giderek daha yavaş sürmeye başlamıştı. Ve birden yol kenarına çekerek motoru durdurdu.

“*Oralardaki* kimse buradan gelen herhangi bir sesi duymaz,” dedi daha açık bir şekilde. Dönerek arka koltuğa baktı. Jade de ona bakıyordu ve Todd’un da kürdanını kıstırdığı parlak dişlerini göstererek sırttığını fark etti.

“Bu doğru,” dedi Todd. “Burada sizi duyabilecek sadece biz varız. Yani dediklerimizi yaparsanız iyi olur, değil mi?”

Jade onun bir eliyle Rowan’ın kolunu, diğer eliyle de Kestrel’in bileğini kavradığını fark etti.

Rowan hala kibarlığını koruyordu ama biraz da şaşırmış görünüyordu. Kestrel ise düşünceli bir şekilde, oturduğu koltuğun yanındaki kapıya bakıyordu. Jade, onun aslında kapı kolunu aradığını biliyordu. Fakat kapının bir kolu yoktu.

“Ne yazık,” dedi Vic. “Bu araba tam bir hurda. Hatta arka kapılar içeriden açılmıyor bile.”

Birden Jade’in kolunu o kadar sıkıca kavradı ki Jade, onun elinin baskısını kemiklerinin üstünde hissedebiliyordu. “Şimdi, siz kızlar uslu durursanız kimseye bir zarar gelmez.”

2. BÖLÜM

“**B**iz ikimiz de yalnız adamlarız,” dedi Todd arka koltuktan. “Buralarda bizim yaşımızda fazla kız yok. O yüzden çok yalnızız. Ve birden sizin gibi üç hoş kızla karşılaşınca... Doğal olarak sizi daha yakından tanımak istiyoruz. Anladınız mı?”

“Yani siz kızlar da güçlük çıkartmazsanız, hep beraber eğlenceli bir vakit geçirebiliriz,” diye ekledi Vic.

“Eğlence mi? Yok hayır,” dedi Rowan dehşete düşmüş bir şekilde. Jade onun istemeden de olsa Vic’in düşüncelerinin bir kısmını yakaladığını ve tamamını okumamak için büyük bir çaba harcadığını biliyordu.

“Kestrel ve Jade’in yaşı bu tür bir eğlence için oldukça küçük. Üzgünüm ama reddetmek zorundayız.”

“Yeteri kadar büyük olduğumda *bile* bunu yapmayı düşünmüyorum,” dedi Jade. “Ama bu heriflerin kastettiği tam olarak o bile de-

ğildi. Onlar şunu demeye çalışıyorlar,” diyerek Vic’in zihninden aldığı bazı görüntüleri Rowan’ın zihnine ilettiler.

“Tanrım,” dedi Rowan afallamış bir şekilde. “Jade, insanların zihnine bu şekilde bakmamaya karar vermiştik, biliyorsun.”

Evet, ama baksana neler düşünüyorlar, diye cevapladı Jade zihniyle. Bir kuralı hiçe saydıysa diğerlerini de görmezden gelebilirdi.

“Bakın şimdi,” dedi Vic, hakimiyetini kaybetmeye başladığını gösteren bir ses tonuyla. Uzanarak Jade’in diğer kolunu da kavradı ve onu kendisine bakmaya zorladı. “Burada bulunmamızın amacı konuşmak değil, anladınız mı?” Jade’i hafifçe sarstı. Jade kısa bir an onun yüzünü inceledikten sonra başını arkaya çevirdi ve kız kardeşlerine sorgulayan bir bakış attı.

Rowan’ın kahverengi saçları, beri benzi atan yüzünün solukluğunu vurguluyordu. Jade onun hayalkırıklığını ve üzüntüsünü hissedebiliyordu. Kestrel’in sarı saçları sönük bir altın renginde görünüyordu ve kaşları çatılmıştı.

Evet? dedi Kestrel, Rowan’a zihniyle.

Evet? diye sordu Jade de aynı şekilde. Vic onu kendine çekmeye çalışırken Jade, ona karşı koyuyordu. *Hadi ama Rowan, adam beni çimdiklemeye başladı.*

Sanırım başka bir seçeneğimiz yok, dedi Rowan.

Jade aniden Vic’e döndü. Hala onu kendine çekmeye çalışan Vic, bunca çabasına karşın Jade’i kendine biraz bile yaklaştıramadığına şaşırılmış gibiydi. Jade ona karşı koymayı bıraktı ve Vic’in onu kendine doğru çekmesine izin verdi. Daha sonra bir elini onun kavrayışından rahat bir şekilde kurtararak yukarı doğru savurdu. Avcunun içi Vic’in çenesinin altına vurmuştu. Vic’in dişleri birbirine çarptı ve kafası, boynunu apaçık ortaya çıkararak şekilde geriye doğru savruldu.

Jade bir ok gibi hareket etti ve onu ısırdı.

Suçluluk duygusuyla dolarken aynı zamanda da müthiş bir heyecan duyuyordu. Bu şekilde avlanmaya alışık değildi. Yani bilinçsiz ve hipnotize olmuş kurbanlar yerine bilinci yerinde ve ona karşı koyan kurbanları avlamaya. Fakat içgüdülerinin, insanları sokak arasında avlamaya alışık olan herhangi bir avcınıninki kadar iyi olduğunu biliyordu. Gördüğü her şeyi, “Bu bir besin kaynağı mı? Onu avlayabilir miyim? Zayıf noktaları nelerdir?” gibi sorularla değerlendirmek, onun genetik yapısının bir parçasıydı.

Ortadaki tek sorun, o anda beslenmenin ona keyif vermemesi gerektiği idi. Çünkü bu durum Rowan, Kestrel ve Jade’in Briar Creek’e gelme amaçlarına ters düşüyordu.

Arka koltukta da bir hareketlilik olduğunun farkındaydı. Rowan, Todd’un, onu kavrayan kolunu kaldırmıştı. Diğer tarafta Kestrel de onun diğer kolunu tutuyordu.

Todd mücadele verirken, sesinden şok içinde olduğu anlaşılıyordu. “Durun durun. Siz ne yapı...”

Rowan ısırdı.

“Siz ne yapıyorsunuz?”

Kestrel de dişlerini geçirdi.

“Kahrolası, ne yapıyorsunuz? Kimsiniz siz? Ne biçim ucubellersiniz?”

Birkaç dakika kadar delice çırpındı. Daha sonra Rowan ve Kestrel zihinleriyle onu transa geçmeye zorladı ve Todd’un çırpınısları giderek azaldı.

Rowan, “Bu kadarı yeter,” dediğinde sadece birkaç dakika geçmişti. Ama Rowan, dedi Jade zihniyle.

“Yeter dedim. Olanları hatırlamamasını sağla ve Burdock Çiftliği’nin yerini bilip bilmediğini öğren.”

Bir yandan hala beslenirken, Jade zihniyle Vic'e ulaştı ve ufak bir düşünce dokungacıyla onun zihnine hafifçe dokundu. Sonra hemen geri çekildi. Vic'in teninden ayrılan dudakları sanki onu öpermiş gibi kısılmıştı. Bu noktada Vic'in artık koca bir bez bebekten farkı kalmamıştı. Jade onu bıraktığında bedeni adeta kemiksiz bir et yığını gibi direksiyona çarparak arabanın kapısına doğru yığıldı.

"Çiftlik evi geldiğimiz yönde. Yoldaki o çatala geri gitmemiz gerekiyor," dedi Jade. Daha sonra şaşkın bir şekilde ekledi, "Garip, bize saldırmanın sonucunda başının belaya girmeyeceğinden eminmiş. Opal teyzeyle ilgili bir konu yüzünden. Ama ne olduğunu anlayamadım."

"Herhalde çatlak olduğu içindir," dedi Kestrel duygusuzca. "Todd da, babası bir Usta olduğu için başının belaya girmeyeceğini düşünüyordu."

"Onların Ustalar'ı yok," dedi Jade kendini beğenmiş bir şekilde. "Vali veya polis gibi birini kastediyor olmalısın."

Onlara bakmayan Rowan'ın kaşları çatılmıştı. "Tamam," dedi. "Bu acil bir durumdu ve elimizden başka bir şey gelmezdi ama bu andan itibaren daha önce kararlaştırdığımız gibi devam ediyoruz."

"Bir sonraki acil duruma dek," dedi Kestrel pencereden geceyi izlerken yüzünde bir gülümsemeyle.

Rowan'ın dikkatini dağıtmak isteyen Jade, "Sence onları burada mı bırakmalıyız?" diye sordu.

"Neden olmasın?" dedi Kestrel umursamazca. "Birkaç saat içinde uyanırlar."

Jade, Vic'in boynuna baktı. Dişlerinin, adamın boynunda açtığı iki ufak delik kapanmaya başlamıştı bile. Ertesi gün, sinek ısırığı gibi belli belirsiz iki kırmızı noktacık halini alacaklardı.

Beş dakika sonra yine ellerinde çantalarıyla yola çıkmışlardı ama bu sefer Jade oldukça neşeliydi. Aradaki fark, beslenmiş olmanın verdiği tatmindir. Kanla o kadar doluydu ki, sahip olduğu bu enerjiyle dağların üstünden zıplayabilirmiş gibi hissediyordu. Bir elinde kedi çantasını, diğer elinde seyahat çantasını sallıyordu. Tiggy ise hırılıyordu.

Hiç kimsenin ayıplamasına maruz kalmadan ılık bir gecede dışarıda yalnız başına yürüyüş yapmak mükemmel bir duyguydu. Çevredeki geyik, tavşan ve farelerin seslerini dinlemek de öyle. Jade'in içi mutlulukla kabarıyordu. Kendini hiç bu kadar özgür hissetmemişti.

"Güzel değil mi?" dedi Rowan usulca. Yoldaki ayrıma geldiklerinde etrafa bakındı. "İşte gerçek dünya bu... Ve bizim de onun üzerinde herkes kadar hakkımız var."

"Bence kan yüzünden," dedi Kestrel. Özgür insanlar, beslenme amacıyla tutulanlardan o kadar farklı ki. Sevgili erkek kardeşimiz bundan bize niye bahsetmedi acaba?"

Ash, diye düşündü Jade. Soğuk bir rüzgarın tenine değdiğini hissetti. Bir araba değil ama çok daha sessiz ve ölümcül bir şey görmenin beklentisiyle arkasına baktı. Birden içindeki mutluluk kabarcığının ne kadar da narin olduğunu fark etmişti.

"Sizce yakalanır mıyız?" diye sordu Rowan'a. Sadece bir saniye kadar bir sürede birdenbire ablasından yardım isteyen altı yaşındaki bir kız çocuğuna dönüşüvermişti.

Ve dünyadaki en iyi abla olan Rowan, onu yatıştırmak için hiç düşünmeden cevapladı, "Hayır."

"Ama eğer Ash anlarsa... Gerçeği fark edebilecek tek kişi o..."

"Yakalanmayacağız," dedi Rowan. "Burada olduğumuzu da kimse anlamayacak."

Jade biraz daha iyi hissetmeye başladı. Çantasını yere koydu ve bir elini Rowan’a uzattı. Rowan da uzattığı elini kavradı. “Sonsuza dek beraberiz,” dedi Jade.

Birkaç adım ötede olan Kestrel de onlara baktı. Daha sonra yanlarına geldi ve elini onların ellerinin üstüne koydu.

“Sonsuza dek beraberiz.”

Rowan resmi bir şekilde, Kestrel gözlerini kısarak ve Jade de büyük bir kararlılıkla söylemişti.

Yürümeye devam ederlerken ipeksi bir gecenin keyfini çıkaran Jade yine kendini son derece neşeli ve canlı hissediyordu.

Asfaltın bittiği yol, bu noktada tamamen toprak halini almıştı. Çayırlıktan ve California ladinlerinin yanından geçtiler. Sol taraflarında oldukça uzun bir yol ve yolun sonunda da bir çiftlik evi görünüyordu. Ana yolun bittiği noktada ise bir başka ev göze çarpıyordu.

“İşte orası,” dedi Rowan. Teyzelerinin gönderdiği resimleri hatırlayan Jade de çiftlik evini tanımıştı. İki katlı evin, çevresini saran bir taraçası ve oldukça dik eğimli bir çatısı vardı. Çatıdan, ufak bir kubbe yükseliyordu ve yandaki ahırda ufak bir rüzgar gülü göze çarpıyordu.

Gerçek bir rüzgar gülü, diye düşündü Jade aniden durup. Mutluluk duygusu içinde yine kabarmaya başlamıştı bile. “Çok güzel,” dedi usulca.

Rowan ve Kestrel de durmuştu. Fakat onların yüzündeki ifadenin hayranlıkla uzaktan yakından ilgisi yoktu. Hatta Rowan’ın yüzündeki ifade, dehşetten sadece biraz uzaktı.

“Bu bir harabe,” dedi soluğu kesilmişçesine. “Şu ahıra bir bakın, boyası tamamen solmuş. Resimlerde hiç de böyle değildi.”

“Ya şu taraça?” dedi Kestrel ona katılırcasına. “Resmen dökülüyor. Her an çökebilir.”

“Bu yeri adam etmek için yapılması gereken o kadar çok şey var ki...” dedi kısık bir sesle Rowan.

“Ve harcanması gereken çok para,” diye ekledi Kestrel.

Jade, onlara soğuk bir bakış fırlattı. “Neden değiştirelim ki? Ben-
ce böyle çok güzel, sadece biraz farklı...” Kendini kız kardeşlerine
üstünlük kurmuş gibi hisseden Jade, eşyalarını aldı ve yolun sonuna
doğru yürüdü. Çiftlik evini çevreleyen yer yer yıkılmış derme çatma
bir çit ve kesinlikle tehlikeli görünen bir kapı göze çarpıyordu. Ka-
pının ötesinde, otların bürüdüğü, bakımsız yolun üzerinde de beyaz
tahtalardan oluşan bir yığın vardı. Sanki biri çiti tamir etmeye hazır-
lanıyormuş da bir türlü başlayamamış gibi.

Jade eşyalarını ve kedi çantasını yere bırakarak kapıyı açtı. Kapı-
nın oldukça rahat bir şekilde açılmasına şaşırdı.

“Gördünüz mü? Pek iyi durumda gibi görünmüyor olabilir ama
hala işe yarıy...” cümlesini tamamlayamadı. Çünkü kapı aniden
Jade’in üstüne düşmüştü.

“Tamam, işe yaramıyor da olabilir. Yine de bu artık bizim kapı-
mız,” dedi Jade, Rowan ve Kestrel kapıyı onun üstünden kaldırırken.

“Hayır. Opal teyzenin kapısı o,” dedi Kestrel.

Rowan ise saçlarını düzelterek, “Hadi,” demekle yetindi.

Taraçaya çıkan merdivenin basamaklarından biri ve taraçanın ze-
minindeki tahta döşemelerden bazıları eksikti. Jade istifini bozma-
dan eksik parçaların üzerinden atladı. Üzerine düşen kapı, incik ke-
miğine oldukça sert çarpmıştı ve tahtadan yapıldığı için hala canı ya-
nıyordu. Hatta çevredeki her şey tahtadan yapılmış gibi görünüyor-
du. Bu gerçek, Jade’de garip bir şekilde keyif veren bir endişe duy-
gusuna yol açtı. Geldiği yerde tahtaya saygı gösterilirdi ama kesin-
likle ayak altında bulundurulmazdı.

Böyle bir dünyada yaşayabilmek için son derece dikkatli olmak lazım, diye düşündü Jade. Yoksa canın yanabilir.

Rowan kibar bir şekilde elinin tersiyle, Kestrel ise avcunun içiyle gürültülü bir şekilde kapıyı çaldı. Cevap veren yoktu.

“Evde değil herhalde,” dedi Rowan.

“Bence bizi istemediğine karar verdi,” dedi Kestrel. Altın rengi gözlerinde garip bir ışıltı vardı.

“Belki de yanlış otobüs durağına gitmiştir,” dedi Jade.

“Ah, evet. Bence de kesin öyle olmuştur,” dedi Rowan. “Zavallıcık, oralarda bir yerlerde bizi bekliyordur şimdi. Neden gelmediğimizi düşünüp endişeleniyordur.”

“Bazen tamamen aptal olmayabiliyorsun,” dedi Kestrel, Jade’e. Kimden geldiği düşünülürse, büyük bir iltifatı bu.

“O zaman hadi içeri girelim,” dedi Jade, memnuniyetini gizlemek için. “Eninde sonunda buraya gelecektir.”

“İnsanların evinde kilitler olur,” dedi Rowan ama bu evin kapısı kilitli değildi. Kapı kolu Jade’in elinde dönüvermişti bile. Üç kız kardeş içeriye adım attı.

İçerisi, dışarıdaki aysız geceden bile daha karanlıktı fakat Jade’in gözleri karanlığa sadece birkaç saniyede alıştı.

“Gördünüz mü, o kadar da kötü değil,” dedi. Biraz eski püskü de olsa büyük ve ihtişamlı mobilyalarla dolu şık bir oturma odasına girmişlerdi. Mobilyalar tabii ki tahtadandı; siyah renkli ve aşırı derecede cilalı tahtadan. Odadaki irili ufaklı masaların üstüyle mermerle döşenmişti.

Rowan elektrik düğmesini buldu ve oda birdenbire aydınlandı. Gözlerini kırıştıran Jade soluk elma yeşili duvarların, yine aynı rengin daha koyu tonuna sahip gösterişli tahta döşemeler ve kalıplar-

la süslü olduğunu gördü. Önündeki manzara garip bir şekilde Jade'in kendini huzur içinde hissetmesine yol açmıştı. Ayrıca garip bir aidiyet duygusuyla dolmuştu. Sanki kendisi de hep buraya aitmiş gibi. Belki de bütün bu mobilyalar ona böyle hissettiriyordu.

Yavaş yavaş rahatlamaya başlayan ve etrafa göz gezdiren zarif ve uzun boylu kardeşi Rowan'a baktı.

Rowan, ona gülümsedi ve başıyla onaylayarak "Haklısın," dedi.

Jade son beş dakika içinde tam iki defa haklı çıkmanın tadını çıkardı. Sonra birden çantasını hatırladı.

"Evin geri kalanı nasılmış bakalım," dedi hızlıca. "Ben üst kata bakarım, siz de bu kata bir göz gezdirin."

"En iyi yatak odasını kapmaya çalışıyorsun, değil mi?" dedi Kestrel.

Jade onu duymazdan geldi ve halı kaplı geniş merdivenlerden koşarak hızla yukarı çıktı. Yukarıda birçok yatak odası vardı ve hepsi de oldukça genişti. En iyi olanını istemiyordu aslında, sadece en uzakta olanı istiyordu.

Koridorun en sonunda deniz mavisine boyanmış bir oda buldu. Kapıyı arkasından çarparak kapattı ve çantasını yatağın üstüne koydu. Nefesini tutarak açtı...

Hayır. Olamaz, *hayır*...

Üç dakika kadar sonra arkasından odanın kapısının açıldığını duydu. Ama bunu umursayacak durumda değildi.

"Sen ne yapıyorsun?" diye sordu Kestrel.

Jade çaresizce elindeki iki yavru kediye canlandırmaya çalışıyordu. Kestrel'e baktı ve, "*Ölmüşler!*" diye feryat etti.

"Ne olmasını bekliyordun ki? Onların nefes almaya ihtiyacı var aptal. İki günlük bir yolculuktan nasıl sağ çıkacaklarını düşünüyordun ki?"

Jade burnunu çekti.

“Rowan sana sadece bir tanesini alabileceğini söylemişti.”

Jade burnunu daha da şiddetle çekti ve ona dik dik baktı. “*Biliyorum*. O yüzden bu ikisini çantaya saklamıştım.” Hıçkırdı. “En azından Tiggy hala sağ.” Dizleri üstüne çöktü ve *gerçekten de* iyi olduğundan emin olmak için kedi çantasına göz attı. Tiggy kulaklarını geriye yatırmıştı. Siyah kürkünün arasından altın rengi gözleri parlıyordu. Tısladı. Jade ayağa kalktı. Evet, Tiggy’nin bir şeyi yoktu.

“Beş dolara ölü olanların icabına bakarım,” dedi Kestrel.

“Hayır!” dedi Jade, ayağa fırlayarak. Ölü kedilerin önüne geçerek ve parmaklarını pençe gibi kıvrarak onları savunmaya hazırlandı.

“*Öyle* demek istemedim,” dedi Kestrel incinmiş bir şekilde. “Leş yemediğimi biliyorsun. Bak şimdi, eğer onlardan bir şekilde kurtulmazsan, Rowan eninde sonunda öğrenecektir. Tanrı aşkına kızım, sen bir vampirsin,” diye ekledi, Jade yavru kedileri göğsüne bastırırken. “Bir vampir gibi davran.”

“Onları gömmek istiyorum,” dedi Jade. “Bir cenazeyi hak ediyorlar.”

Kestrel gözlerini devirerek odayı terk etti. Jade, ceketini ufak cesetlerin üstüne sardı ve Kestrel’in arkasından gitti.

Kürek gerekiyor, diye düşündü. Nereden bulabilirim acaba?

Bir yandan Rowan’a yakalanmamak için dikkat kesilerek ilk katı dolaştı. Girdiği tüm odalar oturma odasının bir benzeriydi; gösterişli ve çürümenin eşiğinde. Mutfak ise dev gibiydi. Açık bir şöminesi ve arka kapısından ulaşılabilen ufak bir çamaşırhanesi vardı. Kilere açılan ayrı bir kapısı daha bulunuyordu.

Jade merdivenlerden aşağı inerken bastığı yere dikkat etmeye özen gösterdi. İki eliyle ölü yavru kedileri tuttuğu için ışığı yakamamış-

tı. Yine aynı sebepten dolayı ayaklarını göremiyordu. Bu yüzden, adımlarını atmadan önce ayak parmaklarıyla yeri yoklayarak ilerledi.

Merdivenlerin dibine geldiğinde ayak parmağı hafifçe elastik, yumuşak bir şeye temas etti. Bu şey her ne idiye Jade'in yolunu kapiyordu.

Jade bohça haline getirdiğı ceketin üzerinden boynunu yavaşça uzatarak aşağıya baktı.

İçerisi oldukça karanlıktı. Mutfaktan gelen azıcık ışığı da kendi bedeni engelliyordu. Buna rağmen yerde eski giysilerden oluşan bir yığın olduğunu görebiliyordu. Yamru yumru bir yığın.

İçine çok kötü bir his doğmaya başlamıştı.

Ayak parmaklarından biriyle giysi yığının dokundu. Yığın biraz kıpırdamıştı. Bu sefer daha sert bir şekilde itti.

Giysi yığını aslında tek bir şeydi ve o ittirince yuvarlandı. Jade aşağıya baktı, hızlıca nefes aldı ve çığlık atmaya başladı.

Oldukça tiz, dikkat çeken bir çığlık... Buna ek olarak sessiz, yani zihniyle yaydığı, sirene benzer bir düşünceyi de çığlığına ekledi.

Rowan! Kestrel! Hemen buraya gelin!

Yirmi saniye sonra kilerin ışığı yandı ve Rowan ile Kestrel apar topar merdivenlerden indi.

"Sana kaç defa *söyledim*," diye başladı Rowan, "Bunu ancak acil durum..." durdu ve bakakaldı.

"Sanırım Opal teyze'yi bulduk..." dedi Jade.

3. BÖLÜM

“Pek de iyi görünmüyor,” dedi Kestrel, Rowan’ın omzundan bakarken.

“*Aman Tanrım,*” dedi Rowan ve olduğu yere çöktü.

Karşılarında, büyük teyzeleri Opal’in mumyası duruyordu. Teni tıpkı bir deri halini almıştı; sarı-kahverengi, sert ve pürüzsüz. Sahip olduğu tek şey de bu deri gibiydi. Sadece kemiklerini kaplayan bir deri yığını. Saçları yoktu. Gözlerinin olması gereken yerde kağıt peçete ile dolu siyah delikler vardı. Burnu tamamen içeri göçmüştü.

“Zavallı şey,” dedi Rowan. Kahverengi gözleri yaşlar içindeydi.

“Öldüğümüz zaman biz de böyle görüneceğiz demek ki,” dedi Kestrel düşünceli bir şekilde.

Jade ayağını yere vurdu. “Hayır kızlar, *bakın!* İkiniz de bir şey gözden geçiriyorsunuz. *Şuna* bir baksanıza!” Mumyanın olduğu yöne doğru parmağıyla işaret etti. Gösterdiği noktada, mavi çiçeklerle be-

zeli giysi içindeki mumyanın derileşmiş bedenine saplı büyük bir tah-
ta parçası göz çarpıyordu.

Ve yerde daha birçok buna benzer kazık vardı.

“Zavallı şey,” dedi Rowan. “Herhalde düştüğü sırada onları ta-
şıyordu.”

Jade, Kestrel’e baktı. Kestrel de bezgin bakışlarla ona... Nadiren
aynı düşüncede olurlardı ama aynı düşüncede oldukları şeylerden
biri kesinlikle Rowan’dı.

“Rowan,” dedi Kestrel, “Biri ona resmen *kazık saplamış*.”

“Ah, hayır.”

“Ah, evet,” dedi Jade. “Onu biri öldürmüş... Vampir olduğu-
nu bilen biri.”

“Ama bunu kim biliyor olabilir ki?” dedi Rowan, kafasını iki
yana sallayarak.

“Belki de...” diye düşündü Jade, “Başka bir vampir.”

“Veya bir vampir *avcısı*,” dedi Kestrel.

Rowan şok olmuş gözlerle ona baktı. “Vampir avcılarını gerçek de-
ğil. Onlar sadece çocukları korkutmak için uydurulmuş tipler. Öyle
değil mi?”

Kestrel omuz silkti ama altın rengi gözleri kararmıştı.

Jade’in rahatı kaçmıştı. Yolda hissettiğı özgürlük duygusu ve otur-
ma odasındaki huzurun *ardından* böyle bir olay... Birden kendini
boşlukta ve yalnız hissetmeye başladı.

Rowan merdivenlere oturdu. Alnına yapışan bir tutam saçı dü-
zeltmek için bile oldukça yorgun ve düşünceli görünüyordu. “Bel-
ki de sizi buraya getirmemeliydim,” dedi yavaşça. “Belki de burada-
ki hayat daha kötü.” Sesli olarak söylememesine karşın Jade onun
bir sonraki düşüncesini hissedebiliyordu. *Belki de geri dönmeliyiz...*

“Hiçbir yer daha kötü olamaz,” dedi Jade ateşli bir şekilde. “Ve oraya döneceğime ölürüm daha iyi.” Gerçekten de söylediğinde ciddi-di. Çevredeki her erkeğe hizmet etmeye, ayarlanmış evlilikler ve sonsuz kısıtlamalara dönmek mi? Farklılığın hor görüldüğü, dört yüz-yıl öncesindeki gibi yapılmayan her şeyi ayıplayan o suçlayıcı bakış-larla dolu dünyaya geri dönmek mi?

“Geri dönemeyiz,” dedi.

“Hayır, dönemeyiz,” dedi Kestrel de kuru kuru. “Kelimenin tam anlamıyla. Tabii eğer sonumuzun büyük teyzemiz Opal veya...” du-raksadı, “...büyük amcamız Hodge’un sonuna benzer olmasını is-temiyorsak.”

Rowan ona baktı, “Bundan bahsetme bile!” dedi.

Jade’in midesine kramp girer gibi olmuştu. “Yapamazlar,” dedi hatırlamaya başladığı anıları zihninin gerisine iterek. “Kendi torun-larına yapamazlar. Bize yapamazlar.”

“Asıl konu şu,” dedi Kestrel, “geri dönemeyiz, yani ileriye bak-mamız gerekiyor. Opal teyzenin yardımı olmadan burada ne ya-pacağımızı düşünmeliyiz. Özellikle de çevrede bir vampir avcısı dolanıyorsa. Fakat önce, bunu ne yapacağız?” dedi yerdeki cese-di işaret ederek.

Rowan çaresizce başını iki yana salladı. Sanki sorunun yanıtını orada bulabilecekmış gibi kilere bir göz gezdirdi. Bakışları Jade’in üs-tüne geldiğinde bir an durdu. Jade, onun özel abla radarlarının ça-lışmaya başladığını hissedebiliyordu.

“Ceketinin içinde ne var, Jade?” diye sordu Rowan.

Jade yalan söyleyemeyecek kadar gergindi. Ceketini açtı ve ölü kedi yavrularını Rowan’a gösterdi. “Çantamın onların ölümüne se-bep olacağını bilmiyordum,” dedi.

Rowan da sinirlenemeyecek kadar bitkin görünüyordu. Kafasını yukarı çevirerek iç geçirdi. Hemen sonra gözlerini Jade'e dikti, "Peki onları niye *buraya* getirdin ki?" diye sordu.

"Getirmedim. Sadece onları arka bahçeye gömmek için bir kürek arıyordum."

Kısa bir sessizlik oldu. Jade kız kardeşlerine baktı ve onlar da birbirlerine. Sonra hepsi beraber bakışlarını yavru kedilere çevirdiler.

Sonra da Opal teyzelerine baktılar...

Mary-Lynnette ağlıyordu.

Çok güzel bir geceydi. Hatta mükemmeldi. Başının üstündeki saydam çadır sayesinde, içerideki hava ılık ve durgundu. Hem gözlem de harikaydı. Etrafta çok az ışık olduğundan yıldızlar çok net görülebiliyordu. Mary-Lynnette'in bulunduğu tepenin hemen yama-cındaki Viktorya dönemine ait çiftlik evinin pencerelerinin de çoğu karanlıktı. Zaten Bayan Burdock her zaman tutumlu olmayı severdi.

Yukarıdaki Samanyolu, gökyüzünü tıpkı bir nehir gibi çizgisel olarak ikiye ayırmıştı. Mary-Lynnette'in teleskopunu ayarladığı güney tarafında yay burcu takımyıldızı görülebiliyordu. Nedense yay takımyıldızını bir okçudan ziyade hep bir çaydanlığa benzetirdi. Çaydanlığın üst noktasında yer alan belli belirsiz bir pembe noktacık da sanki çaydanlıktan çıkan buharmış izlenimi yaratıyordu.

Ama tabii ki o nokta buhar falan değildi. Lagoon Nebula adı verilen bir yıldız bulutuydu. Ölü yıldızlardan çıkan toz ve gazlar, genç ve güçlü yeni yıldızların doğmasını sağlıyordu. Tam dört bin beş yüz ışık yılı uzaktaydı ve Mary-Lynnette, o an o dakika onu seyrediyordu. On yedi yaşındaki bir kız, ikinci el Newtonian marka yansıtma-lı bir teleskop ile yıldızların doğuşuna tanıklık ediyordu.

Bazen, içi o kadar büyük bir hayranlık ve... ve *özlemle* doluyordu ki, sanki her an patlayabilirmiş gibi hissediyordu.

Gözyaşları yanaklarından özgürce akmaya başladı. Üstelik etrafta başka kimse olmadığı için, “alerji yüzünden” bahanesini kullanmak zorunda da değildi. Bir süre sonra doğruldu ve ıslanmış gözleriyle burnunu tişörtüne sildi.

Tamam, bu kadar yeter, diye düşündü kendi kendine. Delisin sen biliyorsun değil mi?

Önceden Jeremy’yi düşünmemiş olmayı diledi. Çünkü onu bir kere düşündükten sonra, şimdi de sürekli daha önceden onunla beraber tutulmayı izleyen Jeremy’nin görüntüsü gözünün önüne geliyordu. Kahverengi gözlerindeki heyecan kıvılcımı, sanki izledikleri tutulmayla gerçekten de ilgiliymiş gibi bir izlenim yaratmıştı. Sanki sadece bir anlığına bile olsa, Mary-Lynnette’i gerçekten anlamıştı.

İçindeki yaramaz bir ses, “o gece yalnız değildim” diye romantik bir şekilde tekrarlıyordu onu ağlatmaya çalışırcasına.

Tabii tabii, diye küçümseyerek cevapladı o sesi Mary-Lynnette. Sonra küçük taburesinin altındaki Cheetos paketine uzandı. Ne de olsa Cheetos yerken romantik hissetmek ve gökyüzünün görkemi karşısında kendini küçük görmek imkansızdı.

Parmaklarındaki yapışkan Cheetos tozunu yalarken, sırada Satürn var, diye düşündü. Halkalarının tamamen ve açıkça görülebileceği bir pozisyonda olduğundan, o gece Satürn’ü izlemek için oldukça iyi bir geceydi.

Ay, saat 23.16’da yükseleceği için acele etmesi gerekiyordu fakat teleskobunu Satürn’e çevirmeden önce Lagoon’a son bir defa daha baktı. Hatta daha doğrusu, Lagoon’un çok az doğusunda yer alan ve oldukça zor görülebilen yıldız kümelerini görmeye çalıştı.

Ama görememişti. Gözleri o kadar iyi değildi. Eğer daha büyük bir teleskopu olsaydı, havanın daha kuru olduğu Şili’de yaşıyor olsaydı veya atmosferin üstüne çıkmanın bir yolunu bulsaydı... Belki o zaman görebilmek için bir şansı olurdu ama şimdilik, ancak gözlerinin izin verdiği kadarıyla yetinmek zorundaydı. İnsanların göz bebekleri dokuz milimetreden fazla açılmıyordu ne yazık ki.

Bu konuda yapacak bir şey yoktu.

Teleskopunu Satürn’ü görecektir şekilde ayarlarken birden aşağıdaki çiftlik evinden gelen hafif bir ışık dikkatini çekti. Gördüğü ışık, tараçada yanan bir lamba ışığı gibi bir şey değildi. Daha çok ahırlarda kullanılan ufak bir lambanın ışığı gibiydi. Evin arka tarafını sanki biri bir şey arıyormuşçasına aydınlatıyordu.

Mary-Lynnette taburesine geri oturdu, keyfi kaçmıştı. Çok da önemi yoktu, ışığa rağmen yine de Satürn’ü görebilirdi. Bu gece Satürn’ün çevresindeki parlak halkalar gezegeni ortadan ikiye bölen gümüş çizgiler gibiydi. Yine de evin arkasında yaşananlar garibine gitmişti. Bayan Burdock bir kere kapattıktan sonra ışıkları asla tekrar yakmazdı.

Belki de kızlardır, diye düşündü. Yeğenleri... Herhalde yeni vardılar ve Bayan Burdock da onlara evi gezdiriyor. Eli dürbününe uzandı. İçinde merak duygusu kabarmaya başlamıştı.

Dürbünü oldukça kaliteliydi; Celeston Ultimas marka, ince ve hafif. Aydaki kraterlere veya gökyüzündeki herhangi bir şeye bakmak için sıklıkla dürbününü kullanırdı. Ancak şu anda, çiftlik evinin arka tarafını on katı büyüklükte görebilmesini sağlıyordu.

Bayan Burdock’u göremedi ama bahçeyi görebiliyordu. Ufak ahırını ve Bayan Burdock’un keçilerini beslediği çitle çevrili ufak alana baktı. Sonra lambanın ışığı altında açık bir şekilde görülebilen üç kıza baktı. Birinin saçları kahverengi, diğerinin altın sarısı, üçüncünün

saçlarıysa Jüpiter'in halkaları kadar gümüşiydi. Tıpkı yıldız ışığına benziyordu. Üç kız, bir ucundan tuttıkları büyük bir plastik torbayı taşıyorlardı. Siyah plastikten... Eğer Mary-Lynnette yanılmıyorsa bu, büyük boy bir çöp torbasıydı.

Böyle bir şeyle ne yapıyor olabilirlerdi ki?

Gömüyorlardı.

Kısa boylu, beyaza yakın saçları olanın elinde bir kürek vardı. Üstelik iyi de kazıyordu doğrusu. Sadece birkaç dakika içinde Bayan Burdock'un zambaklarının çoğunu söküp atmıştı bile. Daha sonra sırasıyla orta boylu, altın sarısı saçları olan ve uzun boylu, kahverengi saçlı olanı da toprağı kazmaya devam ettiler.

En sonunda, çöp torbasına koydukları, tahminen bir buçuk metreten büyük olan ve hafif görünen şeyi kazdıkları çukura yerleştirdiler.

Üstünü toprakla kapamaya başladılar.

Hayır, dedi kendi kendine Mary-Lynnette. Saçmalık. *Delice* şeyler düşünme. Mutlaka mantıklı, sıradan bir açıklaması vardır bunun.

Sorun şuydu ki aklına mantıklı hiçbir açıklama gelmiyordu.

Hayır, hayır. Bu *Alacakaranlık Kuşağı* dizisi değil. Onlar sadece sıradan bir şeyi gömüyorlar. Sadece... sıradan.

Ama gömülmek üzere çöp torbasına yerleştirilmiş, bir buçuk metre civarında olan şey, birinin cesedinden başka ne olabilirdi ki?

Peki, diye düşündü Mary-Lynnett, yükselen adrenalin kalbinin hızla çarpmasına sebep olurken. *Peki...*

...Bayan Burdock neredeydi?

Adrenalin, avuç içlerini ve ayaklarını garip bir şekilde acıtırcasına gıdıklamaya başlamıştı. Mary-Lynnett, ayaklarının hakimiyetini kaybetmeye başlamış gibiydi ve bundan nefret ederdi. Elleri öylesine titriyordu ki dürbünü indirmek zorunda kaldı.

Bayan Burdock'un bir şeyi yoktu. O çok iyiydi. Gerçek hayatta bu tür şeyler *olmazdı*.

Acaba onun yerinde olsa ünlü dedektif Nancy Drew ne yapardı?

Panik içinde olmasına rağmen birdenbire ağzından ufak bir kırkırtının çıkmaya çalıştığını fark etti. Nancy Drew tabii hemen aşağıya iner ve olayı araştırmaya başlardı. Bir çalının arkasından kızların konuşmalarına kulak verir ve onlar içeri girdiğinde de cesedi gömdükleri noktayı kazmaya başlardı.

Ama bu tür şeyler gerçekte bu şekilde *olmazdı*. Mary-Lynnette kendini bir geceyarısında herhangi bir komşusunun bahçesini kazarken hayal edemiyordu. Mutlaka yakalanır ve küçük düşürücü bir durumda kalırdı. Herhalde Bayan Burdock telaşlı bir şekilde evinden sağ salim çıkardı ve Mary-Lynnette de ona durumu açıklamaya çalışırken utançtan *yerin dibine* girerdi.

Bu durum bir kitabın sayfalarında ilginç olabilirdi ama gerçek hayatta bunu düşünmek bile istemiyordu.

Bu düşüncelerin tek olumlu yanı, ne kadar da paranoyakça davrandığını fark etmesi olmuştu. Derinlerde bir yerde Bayan Burdock'un aslında sağ salim olduğuna inanıyordu. Yoksa hala orada oturmaz, mantıklı her insan gibi çoktan koşarak polise haber vermiş olurdu.

Yine de birden kendini son derece yorgun hissetti. Bu geceki gözlemi sonlandırmanın vakti gelmişti. Düğmesine bastığı kol saati kırmızı bir ışıkla aydınlandı. Saat neredeyse on bir olmuştu. Yani zaten on altı dakika sonra ay yükselecekti ve yıldızları görmek güçleşecekti.

Ama dönüş için teleskopunu sökmeye başlamadan önce dürbününü tekrar eline aldı. Son bir bakış atmak için...

Bahçe ıssızdı. Yerin kazılan bölümünde, dikdörtgen şeklindeki taze kara toprak hemen fark ediliyordu. Mary-Lynnette hala bahçeyi izlerken lambanın ışığı da sönüverdi.

Yarın oraya uğramamın bir sakıncası olmaz, diye düşündü Mary-Lynnette. Aslında zaten gidecektim de... Kızlara bir hoşgeldiniz demeliyim. Babamın Bayan Burdock'tan ödünç aldığı budama makası ve Bayan Burdock'un bana verdiği bıçağı da iade etmem lazım. Üstelik Bayan Burdock'u karşımda gördüğüm zaman her şeyin yolunda olduğuna da emin olmuş olurum.

Ash rüzgarlı bir yolda yokuşun tepesine ulaştı ve güneyde parlayan bir noktayı seyretmek için durakladı. Çok az kimsenin yaşadığı bu tür taşra kasabalarında gerçekten de gökyüzü daha net görülebiliyordu. Bu noktadan baktığında gezegenlerin kralı Jüpiter neredeyse bir UFO büyüklüğündeydi.

“Nerede kaldın?” diye sordu bir ses. “Saatlerdir seni bekliyorum.”

Ash geriye dönmeden cevap verdi. “*Ben* mi nerede kaldım? Asıl *sen* nerede kaldın? *Şu karşıdaki* tepede buluşmamız gerekiyordu Quinn,” dedi Ash, ellerini cebinden çıkarmadan dirseğiyle tepeye işaret ederek.

“Yanlışın var. Buluşma noktamız bu tepeydi ve ben bütün bu zaman boyunca burada oturup seni bekledim. Her neyse. Onlar burada mı, değil mi?”

Ash döndü ve yavaşça yolun kenarına park etmiş, üstü açık arabaya doğru yürüdü. Arabanın ışıkları kapalıydı. Dirseğiyle kapıya yaslandı ve içeri baktı.

Buradalar. Sana burada olacaklarını söylemiştim. Gelebilecekleri tek yer burasıydı.”

“Üçü de burada mı?”

“Elbette üçü de burada. Kız kardeşlerim asla ayrılmazlar.”

Quinn dudağını büzdü. “Lamialar ailelerine oldukça düşkünler.”

“Ve sonradan olma vampirler de o kadar... kısalar ki,” dedi Ash sakın bir şekilde. Yüzünü tekrar gökyüzüne çevirdi.

Quinn ona buz gibi bir bakış fırlattı. Arabanın içine bakan biri oldukça ufak bir bedenin silüetini görebilirdi. “Evet ama ben ergenliğimi tamamlamaya bile fırsat bulamadım değil mi?” dedi yumuşak bir sesle. “Atalarından biri sağolsun.”

Ash arabanın kaportasına atladı. Otururken bir yandan uzun bacaklarını sallıyordu. “Ben de yaşlanmamı bu sene durdurmayı düşünüyorum,” dedi gözleri hala gökyüzüne bakarken. “On sekiz o kadar da fena bir yaş değil.”

“Bir tercih hakkın varsa belki,” dedi Quinn, sesi hala sonbaharda düşen ölü yapraklar kadar yumuşaktı. “Bir de dört yüzyıl boyunca on sekiz olmayı dene.”

Ash dönerek ona gülümsedi. “Ailem adına ben özür dilerim.”

“Ve ben de ailen için üzgünüm. Redfern ailesi son zamanlarda bir sürü sorunla boğuşuyor değil mi? Bakalım doğru biliyor muyum? Önce amcan Hodge, Gece Dünyası yasalarını ihlal etti ve buna uygun bir şekilde cezalandırıl...”

“Kan bağı değil, evlilik yoluyla amcam,” diyerek böldü Ash onu. Bir parmağını havaya kaldırırken kibar bir şekilde konuşuyordu. “O bir Burdock’tu, Redfern değil. Hem bu olayın üstünden on sene geçti.”

“Ve daha sonra da Opal teyzen...”

“*Büyük teyzem...*”

“Birdenbire ortadan kayboldu. Gece Dünyası ile tüm bağlantısını kesti. Belli ki burası gibi hiçbir şeyin olmadığı bir yerde insanlarla yaşamayı tercih etti.”

Ash omuzlarını silkti, gözleri ufkun güneyine kilitlenmişti. “Böyle bir yerde avlanmak iyi gelmiştir herhalde. Rekabet yok. Özellikle de ne kadar avlanabileceğini kısıtlayan Gece Dünyası yasaları ve Ustalar yok.”

“Kontrol de yok,” dedi Quinn ters ters. “*Teyzenin* burada yaşaması çok da önemli değil ama belli ki kız kardeşlerini de yanına taşınması için cesaretlendirmiş. Gizlice mektuplaştıklarını fark ettiğinde bu durumu gerekli kişilere haber vermeliydin.”

Ash rahatsızlıkla omuzlarını silkti. “Yaptıkları şey yasalara aykırı değildi. Akıllarından ne geçtiğini bilmiyorum.”

“Sadece onlar da değil,” dedi Quinn, insanı rahatsız edecek kadar yumuşak bir şekilde. “Kuzenin James Rasmussen hakkındaki dedikoduları da unutma. Onun bir insan kıza aşık olduğunu söylüyorlar. Ayrıca kız ölüm döşegindeyken izin almadan onu dönüştürmeye karar verdiğini...”

Ash arabanın kaportasından kayarak indi. “Dedikodulara asla kulak asmam,” dedi çabucak, şüphe uyandıran bir sesle. “Ayrıca şu anda sorunumuz bu değil, yanılıyor muyum?”

“Hayır. Sorunumuz, kız kardeşlerin ve yol açtıkları karmaşa. Ve de senin bu karmaşayı düzeltmek için gerekeni yapıp yapamayacağın.”

“Endişelenme Quinn. Her şey kontrolüm altında.”

“Ben *jine de* endişeliyim Ash. Beni buna nasıl ikna ettin, bilmiyorum.”

“İkna etmedim ama sen oynadığımız poker oyununu kaybettin.”

“Çünkü hile yaptın,” dedi Quinn. Uzaklarda bir noktaya bakarken siyah gözleri kısılmış, dudakları bir çizgi şeklinde birleşmişti. “Ben hala Ustalar’a söylememiz gerektiğini düşünüyorum,” dedi aniden. “*Doğru dürüst* bir soruşturma yapılmasını garantileyecek tek yol bu.”

“Neden o kadar ciddi bir soruşturma gereksin ki? Sadece birkaç saattir buradalar.”

“Kardeşlerin birkaç saattir burada olabilirler. Peki ya teyzen ne zamandır burada? On yıl?”

“Teyzemle ne zorun var Quinn?”

“Kocas1 bir haindi. O kızları buraya kaçmaya ikna ettiği için şimdi *kendisi* de bir hain. Ve on yıldır burada neler yaptığını kim bilebilir ki? Kim bilir kaç insana Gece Dünyası’nı anlattı...”

Bir yandan tırnaklarını inceleyen Ash omuz silkti. “Belki de hiç kimseye söylememiştir.”

“Belki de bütün kasabaya söylemiştir.”

“Quinn,” dedi Ash, bir çocukla konuşan yetişkin edasıyla, “eğer teyzem Gece Dünyası’nın yasalarını hiçe saydıysa ölmesi gerekir. Ailemizin şerefi için. Çünkü şerefimizdeki herhangi bir leke *beni de* etkiler.”

“Ben de en azından buna güveniyorum,” dedi Quinn. “Kişisel ıkarların. Her zaman 1 Numara’nın izindesin değil mi?”

“Herkes öyle değil mi?”

“Senin kadar aşıkar bir şekilde değil ama...” Kısa bir sessizliğin ardından ekledi, “Ya kız kardeşlerin ne olacak?”

“Ne olmuş onlara?”

“Gerekirse onları da öldürebilecek misin?”

Ash gözünü bile kırpmadı. “Tabii ki. Eğer gerekirse. Aile şerefimiz için.”

“Eğer Gece Dünyası hakkında ağızlarından bir şey kaırırlarsa...”

“Onlar aptal değiller.”

“Ama saflar. Oyuna getirilebilirler. Normal insanlardan arınmış bir adada yaşamanın sonucu bu. İnsan denilen haşaratın ne kadar da kurnaz olabileceğini öğrenememiş oluyorsun.”

“En azından *biz* bunu biliyoruz,” dedi Ash gülümseyerek. “Ve bu konuda ne yapabileceğimizi...”

İlk defa Quinn de gülümsedi. Çekici ve kusursuz bir gülümseme-ydi yüzündeki. “Evet, bu konudaki fikirlerini biliyorum. Tamam, o zaman. Gerekeni yapmak üzere seni burada bırakıyorum. O kızların iletişim kurduğu her insanı kontrol etmeni söylememe bile gerek yok. İşini doğru yap ve aile şerefini kurtar.”

“Bir de kamuya açık bir duruşmanın utancı var tabii.”

“Bir hafta içinde geri geleceğim. Eğer hala durumu kontrol altına alamamışsan Ustalar’a gitmekten başka seçeneğim kalmayacak. Redfern ailesinin Ustalar’ını kast etmiyorum. Olayı Birleşmiş Konsey’e kadar götüreceğim.”

“İyi, peki,” dedi Ash. “Biliyor musun Quinn, bence kendine bir hobi bulsan iyi edersin. Hatta git biraz avlan. Saatli bomba gibisin.”

Quinn onu duymazdan geldi. “Nereden başlayacağını biliyor musun?” diye sordu.

“Tabii ki. Kızlar tam olarak şuradalar...” Ash yüzünü doğuya döndü. Bir gözünü kapayarak bir parmağıyla vadideki ufak bir ışığı hedef aldı. “Burdock Çiftliği’nde. Önce kasabayı bir kolaçan edeceğim, sonra da en yakındaki haşaratlara ufak bir ziyaret yapacağım.”

4. BÖLÜM

Yeni bir gün ne kadar da çok şeyi değiştiriyordu. Ertesi gün, sıcak bir ağustos sabahında Mary-Lynnette, Bayan Burdock'un gerçekten de ölüp ölmediğini araştırma konusunda pek de istekli değildi. Bir kere, düşüncesi bile çok saçmaydı. Üstelik iki hafta sonra okul dönemi başlıyordu ve yapması gereken o kadar çok şey vardı ki. Haziranın başındayken yaz tatili sonsuza dek sürecektir gibi gelmişti. "Vay canına, yaz ne kadar da çabuk geçti," diyeceğini *hiç* düşünmemişti. Ve şimdi ağustos ayının ortasında aynen öyle düşünüyordu. Vay canına, ne kadar da çabuk geçti.

Yeni giysilere ihtiyacım var, diye düşündü Mary-Lynnette. Yeni bir sırt çantası, defter ve şu küçük mor uçlu kalemlden de almam lazım. Ve Mark'ın da aynı şeylerden almasını sağlamam gerek, çünkü ona kalırsa asla alışveriş yapmaz. Ayrıca Claudine de asla onu alışveriş yapmaya ikna edemez.

Claudine, Mark ve Mary-Lynnette'in üvey anneleriydi. Belçikalıydı. Kıvrıkcık siyah saçları ve ışıldayan siyah gözleriyle oldukça hoş bir kadındı. Mary-Lynnette'ten sadece on yaş daha büyüktü ve yaşından daha bile genç gösteriyordu. Beş yıl önce, Mary-Lynnette'in annesi ilk defa hastalandığı sıralarda Claudine onların ev temizliğine yardımcı olan bir kadındı sadece. Mary-Lynnette ondan hoşlanıyordu aslında ama kadın, üvey anne olarak kesinlikle ümitsiz bir vakaydı. Mark ile uğraşmak genelde Mary-Lynnette'in üstüne kalıyordu.

Yani Bayan B.'ye gidecek vaktim yok.

Günü alışveriş yaparak geçirdi. Bayan Burdock tekrar aklına geldiğinde akşam yemeğini yemişti bile.

Babası, "Bugün Todd Akers ve Vic Kimble hakkında ilginç bir şeyler duydum," dediğinde ailece geleneksel olarak TV karşısında yedikleri yemeğin ardından sofrayı toplamaya yardımcı oluyordu.

"Baş belaları," diye söylendi Mark.

"Ne duydun?" dedi Mary-Lynnette.

"Chiloquin yolu üstünde, Hazel Green Creek ve Beavercreek arasında bir yerlerde kaza gibi bir şey olmuş."

"Araba kazası mı?" diye sordu Mary-Lynnette.

"Garip olan da o," diye cevapladı babası. "Arabalarında herhangi bir hasar yokmuş ama ikisi de bir kaza geçirdiklerini *düşünüyorlar*. Eve geceyarısından sonra dönmüşler ve başlarına bir şey geldiğini söylemişler fakat ne olduğunu bilmiyorlar. Birkaç saatlik bir süreyi hiç hatırlamıyorlar." Mark ve Mary-Lynnette'e baktı. "Siz ne düşünüyorsunuz çocuklar?"

"Bence UFO'lar yüzünden!" diye bağırdı Mark aniden, elinde ta-bağı frizbi atar gibi tutarak.

UFO'lar uydurmadan başka bir şey değil," dedi Mary-Lynnette. "O küçük yeşil adamcıkların buraya ulaşmak için ne kadar yol kat etmeleri gerektiğini biliyor musun? Üstelik ışık hızı diye *bir şey* de gerçek değil. Evren bu kadar çok inanılmaz ve gerçek şeyle *doluyken* niye insanlar bu tarz *uydurma* şeylerle uğraşır ki..." durdu. Ailesi tuhaf tuhaf ona bakıyordu.

"Todd ve Vic büyük ihtimalle bir şeye çarpmışlardır," diye devam etti tabağını ve bardağını lavaboya yerleştirirken. Babası hafifçe suratını ekşitmişti. Claudine dudaklarını büzüyordu ve Mark'ın yüzünde kocaman bir sırıtış belirmişti.

"Tam anlamıyla oldukça gerçekçi bir kazadır diyorsun yani," dedi Mark. "Umarım öyledir."

Oturma odasına dönerken aniden Mary-Lynnette'in aklına bir şey geldi.

Chiloquin yolu Kahneta yolunun, yani kendi evlerinin bulunduğu yolun hemen ilerisindeydi. Ayrıca Bayan Burdock'un evi de o yol üzerindeydi. Chiloquin ve Burdock Çiftliği arasında sadece üç kilometre vardı.

Eğer kızların gömdüğü şey Vic ve Todd'u kaçırmaya çalışan küçük yeşil adam değilse, iki olay arasında bir bağlantı olamazdı.

Yine de rahatsız olmuştu. Aynı yerde, aynı gecede meydana gelen iki garip olay. Üstelik asla ilginç bir şeyin gerçekleşmediği küçük bir kasabada.

Ne yapacağımı biliyorum... Bayan Burdock'u arayacağım ve böylece onun iyi olduğundan emin olacağım. Bir kez her şeyin yolunda olduğuna emin olunca da bütün bu olaylara gülüp geçeceğim.

Aradığında telefona cevap veren olmadı. Defalarca çaldıktan sonra telesekreter açıldığında Mary-Lynnette telefonu kapattı. Canı sıkıl-

mıştı ama garip bir şekilde sakin hissediyordu. Çünkü artık ne yapması gerektiğini biliyordu.

Merdivenlere yönelmiş ve üst kata doğru çıkan Mark'ı bir kenara çekti.

“Konuşmamız gerekiyor.”

“Bak eğer bu Walkman'in hakkındaysa...”

“Ne? Hayır, bu akşam yapmamız gereken bir şey hakkında...” dedi Mary-Lynnette. “Walkman'ime ne olmuş peki?”

“Hiç... Hiçbir şey olmadı.”

Mary-Lynnette inler gibi bir ses çıkardı ama daha fazla soru sormadı. “Yardıma ihtiyacım var. Dün akşam tepede gözlem yaparken garip bir şey oldu...” dedi ve yaşadıklarını olabildiğince kısa ve net bir şekilde Mark'a anlattı.

“Ve şimdi Vic ile Todd'un başına gelen bu garip olayı da düşününce...” dedi.

Kafasını sallayan Mark ona acıyarak baktı. “Mary, Mary,” dedi nazikçe. “Sen gerçekten delisin, biliyorsun değil mi?”

“Evet,” dedi Mary-Lynnette. “Ama bunun bir önemi yok. Yine de bu akşam oraya gidiyorum ben.”

“Peki, gidince *ne* yapacaksın?”

“Her şey yolunda mı diye kontrol edeceğim. Bayan Burdock'u gözlerimle görmek istiyorum. Onunla konuşabilirsem içim rahatlar. Ve eğer o bahçeye gömülen şeyin ne olduğunu da öğrenebilirim kendimi *çok daha* iyi hissederim.”

“Belki de onlar Koca Ayak'ı gömüyorlardı. Biliyorsun, Klamath'staki araştırmacılar onu bulmayı asla başaramadılar.”

“Mark, Walkman'ime yaptıkların yüzünden bana borçlusun. Artık her ne yaptıysan...”

“Eee...” diye geveledi Mark. Sonra kaderini kabullenir bir şekilde iç geçirdi. “Tamam, sana borçluyum ama şimdiden söylüyorum; ben o kızlarla konuşacak falan değilim.”

“Onlarla konuşman gerekmiyor. Hatta onları görmem bile gerekmiyor. Senden yapmanı istediğim başka bir şey var.”

Güneş batmak üzereydi. Mary-Lynnette’in gözlem yaptığı tepeye ulaşmak için daha önce bu yoldan defalarca geçmişlerdi. Bu akşamın tek farkı, Mark’ın elinde bir budama makası taşıması ve Mary-Lynnette’in de elindeki fenerin kırmızı filtresini kaldırmış olmasıydı.

“Onların yaşlı kadını *gerçekten* de öldürdüğünü düşünmüyor-sun, değil mi?”

“Hayır,” diye cevapladı Mary-Lynnette samimiyetle. “Ama sadece hayata bakışım eskisi gibi olsun istiyorum.”

“Ne istiyorsun?”

“Bilirsin ya... Hani hayata dair bildiklerin ve bir bakış açın vardır ama yine de ara sıra, ‘peki ya gerçekte her şey sandığımdan *farklıysa*?’ diye düşünürsün. Mesela, ‘ya aslında evlat edinilmişsem ve aslında ailem sandığım insanlar, gerçek anne babam değilse?’ gibi. Ve bir gün bunun gerçekten de doğru olduğunu öğrenirsen hayata bakış açını tamamen değiştir. Tam o sırada neyin gerçek, neyin sahte olduğu konusunda bocalarsın. İşte şimdi ben de böyle hissediyorum ve bu duygudan kurtulmam gerek. Eski hayatıma geri dönmek istiyorum.”

“Asıl şaşırtıcı olan ne biliyor musun?” dedi Mark. “Sanırım ne demek istediğini anlıyorum.”

Burdock Çiftliğine ulaştıklarında hava kararmıştı bile. Gökyüzünde solgun bir kırmızı nokta şeklinde parlayan Arcturus yıldızı sanki çiftlik evinin üzerinde asılı duruyor gibiydi.

Mary-Lynnette pek tekin görünmeyen bahçe kapısını açmayı denemedi bile. Yakındaki böğürtlenlerin arkasına doğru yöneldi. Çitin o noktadaki kısmı yere düşmüştü.

Çiftlik evi tıpkı kendi evleri gibiydi. Tek bir farkla; Viktorya dönemi tarzı dokunuşlar... Mary-Lynnette asimetrik açılar, deniz kabuğu şeklinde dev taraklar ve oyma işlerinin eve eksantrik bir hava kattığını düşünüyordu. Tıpkı Bayan Burdock'un kendisi gibi. İkinci kattaki pencerelere doğru bakarken stor perdelerin arkasından bir gölgenin geçtiğini fark etti.

İyi bari, diye düşündü. Şimdi en azından evde birileri olduğunu biliyorum.

Eve uzanan otlarla kaplı yolda ilerlerken Mark yavaşladı ve geride kalmaya başladı.

“Saklanabileceğimi söylemiştin.”

“Evet, doğru. Sen en iyisi şimdi budama makasını da al ve evin arkasına doğru git...”

“Ve biraz kazı çalışması yapayım değil mi? Hatta hazır kazıyor-ken Koca Ayak'ın mezarına da bakayım mesela? Hiç *sanmıyorum*.”

“İyi,” dedi Mary-Lynnette sakince. “O zaman buralarda bir yere saklan ve kapıyı açtıklarında seni görmemeleri için dua et. Oysa arka bahçede seni gören olursa, en azından elindeki budama makası ile iyi bir bahanen de olurdu.”

Mark'ın ona iğneli bir bakış fırlattığını gören Mary-Lynnette, bu tartışmadan galip ayrıldığını biliyordu. Kardeşi arka tarafa doğru ilerlemeye başlarken, “Mark, dikkatli ol,” dedi.

Mark arkasını dönmeden elini sallamakla yetindi.

O görünürden kaybolunca Mary-Lynnette kapıyı çaldı. Daha sonra yanda duran, aslında eski model bir çandan ibaret olan zili kul-

landı. İçeriden gelen çan sesini duyabiliyordu ama kapıyı açan kimse olmamıştı.

Daha fazla gayretle kapıya vurmaya ve zili çalmaya devam etti. Eskimiş pamuklu geceliği içinde mavi-siyah saçlı, çatlak sesli ve minyon bir kadın olan Bayan Burdock'un, kapıyı her an açmak üzere olduğunu umdu. Ama hayır, kimse kapıyı açmamıştı.

Mary-Lynnette nezaketi bir yana bıraktı ve aynı anda hem kapıyı yumruklamaya hem de zili çalmaya başladı. Uzun bir süre devam eden kapıyı deli gibi çalma işleminin ortalarında bir yerde fark etti ki, korku içindeydi.

Gerçekten fena halde korkmaya başlamıştı. Dünyaya bakış açısı temelinden sarsılıyordu. Bayan Burdock, evinden nadiren ayrılırdı ve her zaman kapıya cevap verirdi. Üstelik Mary-Lynnette *birilerinin* evde olduğunu az önce kendi gözleriyle görmüştü.

Peki, kapıyı neden açmıyorlardı?

Mary-Lynnette'in kalbi hızla çarpıyordu. Sanki düşüyormuş gibi oldukça rahatsız edici bir hisle beraber midesi bulanıyordu.

Gidip Şerif Akers'e haber vermem gerekirdi. Bu tür konularda gerekeni yapmak onun *işi*, diye düşündü. Ancak Todd'un babasına güven duymak da oldukça zordu doğrusu. Mary-Lynnette, hissettiği çaresizlik ve kızgınlık duygularını artık neredeyse yumruklamaya başladığı kapıdan çıkarmaya başladı.

Ve bir an sonra aniden kapı açıldı. Mary-Lynnette'in yumruğu havayı yardı geçti ve ardından panik duygusu ve bilinmeyene karşı duyulan korkuyla tanıştı.

"Sizin için ne yapabilirim?"

Bunu söyleyen ses oldukça yumuşak ve güzel bir tonlamaya sahipti. Sesin sahibi kız ise bariz bir şekilde güzeldi. Mary-Lynnette te-

peden bakarken fark etmemişti ama o kahverengi salar aslında fındık renginin zengin tonlarıyla gölgelenmişti. Uzun boylu ve zarif kız, oldukça klasik bir tarza sahipti.

“Sen Rowan’sın,” dedi Mary-Lynnette.

“Nasıl bildin?”

Başkası olmana imkan yok; senin gibi, bir fidanın zarafetine sahip başka kimseyi görmedim, diye düşündü. Sonra yüksek sesle, “Teyzen bana senden bahsetmişti. Ben Mary-Lynnette Carter. Kah-neta yolu üzerinde yaşıyorum. Buraya gelirken büyük ihtimalle evimi görmüşsündür.”

Rowan çekingen duruyordu. Mary-Lynnette elinde olmadan onun ne kadar da tatlı ama hüzünlü bir yüzü olduğunu ve teninin bir orkide yaprağına benzediğini düşündü. Konuşmaya devam etti. “Sadece size hoşgeldiniz demek ve bir ihtiyacınız olup olmadığını sormak için geldim,” dedi.

Rowan’ın çekingen duruşu biraz hafıfladı. Hatta gülümser gibi oldu. Kahverengi gözleri daha sıcak bakmaya başladı. “Ne kadar da iyisin. Gerçekten. Neredeyse keşke bir ihtiyacımız olsaydı diyeceğim ama gerçekten de yok.”

Nazik ve medeni tavırlarla da olsa, Rowan’ın konuşmayı hızlıca sonlandırmaya çalıştığını fark eden Mary-Lynnette, hemen yeni bir konudan laf açmaya çalıştı. “Üç kız kardeşsiniz değil mi? Buradaki okula başlayacak mısınız?”

“Kardeşlerim başlayacaklar.”

“Harika. Etrafı tanımlarına yardımcı olabilirim. Ben de bu sene üst dönemlerdenim.” Hemen yeni bir konu bulmam lazım diye düşündü Mary-Lynnette. “Briar Creek’i nasıl buldunuz peki? Herhalde alışık olduğunuzdan oldukça daha sakın ve sessiz bir yerdir burası.”

“Geldiğimiz yer de oldukça sakın bir yerdi,” dedi Rowan. “Ama burayı çok sevdik. O kadar güzel bir yer ki; ağaçlar, çevredeki ufak hayvanlar...” derken durdu.

“Evet tabii. Oldukça sevimliler değil mi?” dedi Mary-Lynnette. *Sadede* gel, diyordu içindeki ses. Dili damağı kurumuştı. Sonunda baklayı ağzından çıkarmayı başardı. “Peki. Eee, teyzeniz nasıl?”

“Oldukça iyi.”

O bir anlık duraklama, Mary-Lynnette’in ihtiyacı olan tek şeydi. Bütün şüpheleri ve panik duygusu yeniden yükselmmişti. Kendini buzdan yapılmış bir bıçak kadar soğuk ve keskin hissetti.

Kendinden emin, neredeyse şen şakrak bir tonda, “Onunla biraz konuşabilir miyim sakıncası yoksa? Ona söylemem gereken önemli bir şey var da...” dedi ve içeriye adım atar gibi bir harekette bulundu.

Ama Rowan kapıyı bloke etmeye devam ediyordu. “Üzgünüm ama ne yazık ki şu anda bu imkansız,” dedi.

“Yine başı mı ağrıyor yoksa? Onu daha önce de yatağındayken ziyaret etmiştim, yani sorun değil,” dedi Mary-Lynnette ufak bir gülcükle.

“Sorun baş ağrısı değil,” diye cevapladı Rowan kibar bir şekilde. “Sorun şu ki, teyzem birkaç gündür burada değil.”

“Burada *değil mi?*”

“Biliyorum, kulağa garip geliyor,” dedi Rowan, bu durumu onun da ilginç bulduğunu gösteren bir yüz ifadesiyle. “Birkaç gün uzaklaşmaya karar verdi. Ufak bir tatil yapmak için.”

“Ama yine de... Üstelik siz kızlar da buraya henüz gelmişken...” Mary-Lynnette’in ses tonu şüpheliydi.

“Evet, ama aslında sebebi de bu. Eve göz kulak olabileceğimizi düşünerek tatile çıkmak için bizim gelmemizi beklemiş.”

“Ama yine de...” dedi Mary-Lynnette yine. Boğazının düğüm-
lendiğini hissediyordu. “Nereye gitti peki?”

“Kuzeye gitti. Sahilde bir kasabaymış. Adından emin değilim.”

“Ama...” Mary-Lynnette devam edemedi. İçindeki ses, onu tem-
kinli olması için uyarıyordu. *Şimdi* ısrarcı olmama ve daha dikkatli
konuşma zamanıydı. Soru sormaya devam etmesi, Rowan’a anlattı-
ğı hikayeden fazlasını biliyor olduğunu belli etmekten başka bir işe
yaramazdı. Hem yolunda gitmeyen bir şeyler olduğuna göre, bu kız
tehlikeli biri olabilirdi.

Rowan’ın tatlı, nazik yüzüne bakarken buna inanmak oldukça
zordu. Tehlikeli *görünmüyordu* ama Mary-Lynnette bir şeyi fark etti.
Rowan’ın ayakları çıplaktı. Vücudunun geri kalanı gibi solgun renk-
te ama oldukça kaslı görünüyorlardı. Ayaklarının yere nasıl bastığı ve
parmaklarının görünüşü Mary-Lynnette’e bu ayakların koşmak için
yaratıldığını söylüyordu. Vahşi ve yabani bir koşu için...

Gözlerini tekrar yukarı kaldırdığında Rowan’ın arkasından baş-
ka bir kızın yaklaştığını gördü. Koyu altın rengi saçlı kızdı bu. Teni
rengi süt gibiydi ve gözleri de sarıydı.

“Bu Kestrel,” dedi Rowan.

“Evet,” dedi Mary-Lynnette. Aniden, gözlerini dikerek kıza baktı-
ğını fark etti. Ve hemen sonrasında da oldukça korktuğunu. Kestrel’e
ait her şey vahşiliği ve yabaniliği çağırıyordu. Yürüyüşü bile sanki
zeminden biraz yukarıda uçarmış gibiydi.

“Neler oluyor?” diye sordu Kestrel.

“Bu Mary-Lynnette,” dedi Rowan, hala hoş bir ses tonuyla. “Yo-
lun sonunda yaşıyormuş. Teyzemizi ziyaret etmek için uğramış.”

“Aslında sizin herhangi bir ihtiyacınız olup olmadığını da sor-
maya geldim,” diye müdahale etti Mary-Lynnette hemen. “Sonuçta

buralarda bizden başka komşunuz yok sayılır.” Yaklaşımındaki değişikliğe kendisi de şaşırılmıştı. Kestrel’e bakarken gerçekten tehlikede olduğunu hissetmeye başlamıştı ve şimdi bütün istediği bu kızların onun bir şeyler bildiğini tahmin etmemesiydi.

“Teyzemizin arkadaşı mısınız?” diye sordu Kestrel, yumuşak bir şekilde. Sarı gözleriyle Mary-Lynnette’i baştan aşağıya süzdü.

“Evet, bazen ona yardım etmeye gelirim, şeyle ilgilenmeye,” *bahçe deme, bahçe deme*, “keçileriyle ilgilenmeye. Ee, size her on iki saatte bir sağlımları gerektiğini söylemiştir herhalde değil mi?”

Rowan’ın yüz ifadesi az da olsa değişmişti. Mary-Lynnette’in kalbi tekler gibi oldu. Bayan Burdock asla ama asla keçileri konusunda talimat bırakmadan evden ayrılmazdı.

“Tabii ki söyledi,” dedi Rowan sadece bir anlık bir duraksamadan sonra.

Mary-Lynnette’in avuç içleri terliyordu. Gözlerini bile kırpmayan Kestrel o keskin ve duygusuz bakışlarını üstünden bir an olsun ayırmamıştı. Tıpkı tavşana bakan vahşi bir kuş gibi. “Tamam, o zaman. Geç oldu ve sizin yapacak işleriniz vardır herhalde. Gitsem iyi olacak sanırım.”

Rowan ve Kestrel birbirlerine baktı. Sonra ikisi birden bakışlarını Mary-Lynnette’e çevirdi. Yüzünü dikkatle inceleyen tarçın tonu kahverengi gözler ve altın rengi gözler, Mary-Lynnette’in tekrar midesi bulanır gibi hissetmesine sebep oldu.

“Hemen gitme bence,” dedi Kestrel. “Neden içeriye gelmiyorsun?”

5. BÖLÜM

Evin arkasına doğru ilerlerken Mark hala kendi kendine söyleniyordu. Ne *ışı* vardı ki burada? Evin dışından bahçe bölümüne ulaşmak o kadar da kolay değildi. Haddinden fazla büyüyerek bahçeyi bir çit gibi çevirmiş ormangülü ve böğürtlen çalılıklarının arasından kendine yol açmak zorundaydı. Yaprakla dolu dalların arasından kendini bahçeye attığında önündeki manzarayı hemen idrak edemedi bile. Hareket ederkenki devinimiyle içeriye birkaç adım attığında, beyni ayaklarına ancak yetişebilmişti.

Dur biraz, az ötede bir *kız* var.

Güzel bir kız. Hatta *çok* güzel. Mark taraçanın ışığı altında onu açıkça görebiliyordu. Beline kadar uzanan, beyaza çalan sarı saçları vardı, normalde daha okula bile başlamamış minik kızların sahip olduğu türden. Üstelik bir çocuğunkiler kadar da güzeldi saçları. Hareket ettiğinde ipek gibi çevresinde dalgalanıyordu.

Kız ufak tefek sayılırdı. İnce kemikliydi. Elleri ve ayakları da oldukça narindi.

Üzerinde eski moda bir gecelik vardı ve taraçanın basamaklarında duran kırık dökük bir radyodan gelen bir reklam müziğiyle dans ediyordu. Yanında duran siyah kedi yavrusu ise Mark'a bir bakış fırlattıktan sonra karanlıklara doğru kaçmıştı.

“Krediniz *kötü* olsa daaa, hatta krediniz *olmasa* daaa, *endişelenmeyin, bize* geliiiiin...” diyordu radyodan gelen şarkıda. Mark şaşkına dönmüş bir şekilde, kollarını yukarıya kaldırmış kızın tıpkı rüzgarda sallanan bir başak gibi dans ettiğini düşündü. Gerçekten de hareketleri o kadar hafifti ki... Yani biraz eski moda olsa da bunda ne vardı ki?

Reklam müziği sona erip de radyoda bir country parçası çalmaya başladığında kız etrafında döndü ve o sırada Mark'ı gördü. Elleri hala kafasının üstünde olduğu halde donup kaldı. Gözleri ve ağzı hayretle kocaman açılmıştı.

Korkuttum onu, diye düşündü Mark. Radyoya doğru atılmış ve elinde radyoyu deli gibi çevirip duran kız şimdi o kadar da zarif görünmüyordu. Kapama düğmesini bulmaya çalışıyor diye fark etti Mark. Kızın çaresizliği resmen bulaşıcıydı. Mark ne yaptığını bile düşünmeden budama makasını elinden bırakıp radyoya uzandı. Üstteki ses düğmesini çevirdi ve radyoyu kapattı. Sonra yanındaki kıza öylece bakakaldı. Kız da gümüşe çalan yeşil gözlerini kocaman açmış ona bakıyordu. İki de sanki az önce bir bombayı imha etmeyi başarmışlar gibi hızla nefes alıp veriyordu.

“Country müziğinden ben de nefret ederim,” dedi bir an sonra Mark, omuzlarını silkerek.

Daha önce hiçbir kızla bu şekilde konuşmamıştı. Zaten daha önce ondan bu şekilde korkan bir kızla da karşılaşmamıştı.

Hatta kız o kadar korkmuştu ki, Mark onun boynunda, o şeffaf tenninin altındaki mavi damarların, kalbinin atışıyla şiştiğini görebiliyordu.

Birden, kızın korkmuş görüntüsü uçup gitti. Dudağını ısırды ve kıkırdadı. Sonra gülümseyerek Mark'a göz kırptı ve burnunu çekti.

"Unutmuşum," dedi bir yandan kirpikleriyle oynarken. "Sizin kurallarınız bizimkilerle aynı değil."

"Country müziği konusunda kurallar mı?" dedi Mark hayretle. Kızın sesi hoşuna gitmişti. Dünya ötesi değil, sıradan bir sestti. Onun insanlığını vurguluyordu.

"Dışarıdaki *herhangi* bir müzikle ilgili kurallar," dedi kız. "Ve televizyon kanalları."

Nerenin dışarısından, diye düşündü Mark. "Bu arada, merhaba. Ben Mark Carter," dedi.

"Ben de Jade Redfern."

"Sen Bayan Burdock'un yeğenlerinden biri misin?"

"Evet. Daha dün akşam geldik. Bundan sonra burada yaşayacağız."

Mark homurdandı. "Sizin için üzgünüm."

"Üzgün müsün? Niye ki?" dedi Jade, bahçede hızla göz gezdirirken.

"Çünkü Briar Creek'te yaşamak bir mezarlıkta yaşamaktan sadece biraz daha heyecanlıdır," diye cevapladı Mark.

Kız ona uzun ve merak dolu bir bakış attı. "Sen... daha önce bir mezarlıkta mı yaşadın?"

Mark da *ona* uzun uzun baktı. "Ee, hayır. Aslında sadece buranın çok sıkıcı olduğunu söylemeye çalışıyordum."

"Anladım," dedi kız. Biraz düşündükten sonra gülümsedi. "Bizim için ilgi çekici bir yer," dedi. "Geldiğimiz yerden oldukça farklı."

"Ya siz *nereden* geldiniz ki?"

“Bir adadan. Şeyin yakınında sayılır...” biraz düşündü. “Maine Eyaleti’nin.”

“Maine Eyaleti...”

“Evet.”

“Bu adanın bir ismi var mı peki?”

“Gerçekten *sana* bunu söylemem doğru olmaz,” dedi irice açtığı yeşil gözleriyle ona bakan kız.

“Eee, peki.” Onunla dalga mı geçiyordu ki? Fakat yüzünde kesinlikle alaycı bir ifade yoktu. Oldukça masum ve biraz da gizemli görünüyordu. Belki de aklıyla ilgili bir sorunu vardı. Dewitt Lisesi’ndeki çocukların tüm bir günü keyifle geçirmelerini sağlayacak bir alay konusu olabilirdi bu. Farklılıklar konusunda çok da hoşgörülü sayılmazlardı.

“Bak,” dedi Mark. “Eğer senin için yapabileceğim herhangi bir şey olursa, -mesela başın derde girerse falan- bana söyle olur mu?”

Kız kafasını yana doğru eğdi. Taraçanın ışığında kirpiklerinin gölgesi yanaklarına vuruyordu. Yüzündeki ifade çekingen değildi. Onu gözleriyle tartarak çözmeye çalışırcasına düşünceli bakıyordu. Bir süre bu şekilde bakmaya devam etti. Sonunda gülümsedi. Yanaklarında gamzeler ortaya çıkmıştı ve hiç beklenmedik bir şekilde Mark’ın kalbi hızla çarpmaya başladı.

“Tamam,” dedi yumuşak bir şekilde. “Mark, erkek çocuğu olmana rağmen hiç de budala değilsin. Sen iyi bir çocuksun, değil mi?”

“Yani...” Mark daha önce kimsenin onu iyi bir çocuk olarak nitelendirdiğini hatırlamıyordu. Öyle olup olmadığından da emin değildi. “Ben... Yani umarım ki öyleyimdir.”

Jade ona bakmaya devam ediyordu. “Biliyor musun, şimdi kesin emin oldum. Burada yaşamayı çok seveceğim,” diyerek gülüm-

sedi. Mark'ın nefesi kesilir gibi oldu. Ve sonra Jade'in ifadesi aniden değişiverdi.

Sesi Mark da duymuştu. Bahçenin gerisindeki ormangülü ve böğürtlen çalılarının olduğu taraftan gelen garip ve öfkeli bir sestti. Ancak Jade'in bu sese verdiği tepki de aşırı gibiydi. Donup kalmıştı. Gerilmiş bedeni titriyordu ve gözlerini çalılarından ayıramıyordu. Resmen ödü kopmuştu.

“Korkma,” dedi Mark nazikçe. Jade'in omzuna dokundu. “Merak edecek bir şey yok. Büyük ihtimalle yaramaz keçilerden biridir. Çitlerin üstünden atlarlar bazen.” Ama Jade kafasını iki yana sallıyordu. “Belki de bir geyiktir. Sakince yürüdüklerinde çıkardıkları ses neredeyse bir insanınki kadardır,” diye devam etti Mark.

“Bu bir geyik değil,” dedi Jade tıslarcasına.

“Bazen gelir ve bahçelerdeki sebzeleri yerler. Geldiğin yerde pek geyik yoktur belki de o yüzden sen...”

“Hiçbir *koku* alamıyorum,” diye fısıldadı Jade ağlamaklı bir şekilde. “Hep o ağıl yüzünden, her şey *keçi* kokuyor.”

Koku alamıyor muydu? Mark böyle garip bir ifadeye verebileceği tek tepkiyi verdi. Jade'i kollarının arasına aldı.

“Her şey yolunda,” dedi hafifçe. Jade'in aynı zamanda hem soğuk hem de sıcak olduğunu düşünmeden edemedi. Ve geceliğinin altında inanılmaz derecede hayat dolu gibiydi. “Hadi içeri girelim. Orada kendini daha güvende hissedersin,” dedi.

“Beni bırak,” dedi Jade hoşnutsuz bir şekilde. “Dövüşmem gerekebilir.” Mark'ın kollarından kurtuldu ve yüzünü yine çalılara döndü. “Arkamda kal.”

Tamam, demek ki *gerçekten* de deliymiş. Önemi yok. Sanırım onu seviyorum.

Mark onun yanına geçti. “Gerekirse ben de dövüşürüm. Ne olduğunu tahmin ediyorsun? Ayı veya çakal mı?”

“Ağabeyim.”

“Yani senin...” Mark’ın içi birden umutsuzlukla doldu. Jade artık kabul edilebilir delilik sınırını aşmıştı.

Çalılardan yine benzer bir ses yükseldi. Ve bu dehşet verici sesin sahibi kesinlikle keçiden büyük bir şeydi. Bir çığlık geceyi yarıdığı sırada Mark kendi kendine bir Roosevelt geyiğinin 150 kilometre kadar yol alıp Waldo Gölü’nden buralara gelmiş olup olmayacağını sorguluyordu.

Ses, bir insan çığlığıydı. Hatta daha beteri, insan çığlığına *benziyordu*. Sona erdiği sırada kesinlikle insana ait olmayan bir inilti sesi duyulmaya başladı. Önce hafif başlayan ses, giderek tiz ve sabit bir sese dönüştü. Mark adeta sersemlemişti. Bir süre devam eden ses aniden sona erdi. Ardından ufak bir burun çekme sesi geldi ve geceye tekrar sessizlik hakim oldu.

Nefesini tuttuğunu fark eden Mark derin bir nefes aldı ve küfredersine, “Bu... *Bu* da neydi böyle?” diye sordu.

“Sessiz ol ve kıpırdama.” Jade hafifçe çömelmişti. Gözleri çalılara dikiliydi.

“Jade, beni dinle. İçeri girmemiz gerekiyor.” Çaresizce kolunu beline doladı ve onu kaldırmaya çalıştı. Oldukça hafifti ama su gibi kayarak kollarının arasından kurtuluyordu. Tıpkı okşanmak istemeyen bir kedi gibiydi. “Jade, o şey her ne ise bir *silaha* falan ihtiyacımız var.”

“Benim yok.” Jade dişlerinin arasından konuşuyor gibiydi. Zaten duruşunda da bir gariplik vardı. Sırtı Mark’a dönüktü ve yüzünü göremiyordu ama ellerini birer pençe gibi kıvırmıştı.

“*Jade,*” dedi Mark ısrarla. Koşarak kaçacak kadar korkmuş durumdaydı ama yine de onu burada *bırakamazdı*. İyi çocuklar asla bir kızı tehlikeyeyken yalnız bırakmazdı.

Zaten artık çok geçti. Çalılıklar kıpırdadı ve aralanmaya başladı. Bir şey onlara doğru ilerliyordu.

Mark’ın kalbi tekler gibi oldu ve bilinçsiz bir şekilde Jade’i bir kenara itti. Jade’in önüne geçerek karanlığın içinden gelen o şeyle yüzleşmek için beklemeye başladı.

Mary-Lynnette böğürtlen çalılarının arasından ilerlemeye çalışırken debelendi. Kolları ve ayakları çiziklerle dolmuştu ve keskin dalların üstüne doğru iyice kapandığını hissediyordu. Çitten geçmek için seçtiği bu nokta pek de iyi bir tercih sayılmazdı. Ancak o sırada aklı yerinde değildi. Sadece Mark’ı bularak bir an önce oradan uzaklaşabilmeyi istiyordu.

Lütfen buralarda olsun, diye düşündü. Burada olsun, başına bir şey gelmemiş olsun. Başka bir şey istemiyorum.

Çalıların sonuna geldiğinde kendini birden bahçede buldu. On dan sonra her şey son derece ani bir şekilde gerçekleşti. İlk gördüğü şey Mark’tı ve onu görünce büyük bir rahatlama hissetti. Sonrasındaysa şaşkınlık... Çünkü Mark bir kızın önünde durmuş, kollarını tıpkı bir basket oyuncusunun savunma yaptığı gibi kaldırmıştı. Sanki kızı Mary-Lynnette’den korumak istermiş gibi.

Ve sonra Mary-Lynnette’in güçbela algılayabildiği bir hızla, küçük kız ona doğru koşmaya başlamıştı. Mary-Lynnette teslim olur gibi kollarını kaldırırken Mark da, “Dur, o benim kız kardeşim!” diye bağırdı.

Kız, Mary-Lynnette’in bir adım ötesinde duruverdi. Tabii ki ufak tefek, gümüşü saçlı olan kızdı bu. Mary-Lynnette ona bu kadar ya-

kından bakarken gözlerinin yeşil ve teninin de neredeyse bir kristal kadar şeffaf olduğunu görebiliyordu.

“Jade, o benim kız kardeşim,” dedi Mark yeniden, bütün bu olanları bir an önce sonlandırmak ister gibi aceleyle. “Adı Mary-Lynnette. Sana zarar vermez. Mary, zarar vermeyeceğini söyle ona.”

Ona zarar vermek mi? Mary-Lynnette’in, Mark’ın neden bahsettiği konusunda hiçbir fikri yoktu ve aldırımıyordu da. Bu kız da tıpkı diğerleri gibi garip bir şekilde güzeldi. Ama sıradan bir yeşil tonundan ziyade gümüşe çalan o gözlerindeki bir şey, Mary-Lynnette’in tüylerinin diken diken olmasına yol açıyordu.

“Merhaba,” dedi Jade.

“Selam. Mark hadi, gitmemiz gerek. Hemen şimdi.”

Gitme çağrısına Mark’ın hemen atlayacağını düşünüyordu. En başta buraya gelmek istemeyen oydu sonuçta. Ve şimdi de onu burada, normalde en çekingen olduğu şeylerden biriyle bulmuştu; bir kızla. Buna rağmen gitmek için bir adım bile atmayan Mark, “Çılgılığı sen de duydun mu? Nereden geldiğini söyleyebilir misin?” diye sordu.

“Ne çılgılığı? Ben içerideydim. Hadi ama...” Mary-Lynnette, Mark’ın kolundan tutup çekmeye çalıştı. Ancak Mark, en az onun kadar güçlü olduğu için bu pek de fayda etmemişti. “Belki de duymuşumdur. Bilmiyorum, dikkat etmiyordum.” Diğer kızların yanında oturma odasıındaydı ve bunca zamandır sağa sola bakınır gibi yaparken bir yandan da ailesinin onun burada olduğunu bildiğini ve yakın bir zamanda dönmelerini beklediğini anlatıp durmuştu.

Babası ve üvey annesinin nasıl da Bayan Burdock’un iyi arkadaşları olduğunu ve onun yeğenleri hakkında haber almak için evde beklediklerini de eklemişti tabii. Onun gitmesine izin vermelerinin sebebi bu yalanlar mıydı, hala emin değildi. Sebep ne olursa ol-

sun, sonunda Rowan ayağa kalkmış ve tatlı bir şekilde gülümseyerek Mary-Lynnette'e kapıyı açmıştı.

"Aslında bahse girerim o şey bir sansardı," diyordu Mark, heyecanlı bir şekilde Jade'e.

"Willamette Ormanı'ndan buraya kadar gelmiş bir sansar."

Jade kaşlarını çatı. "Sansar mı?" Biraz düşündü. "Evet, belki de öyleydi. Daha önce hiç sansar sesi duymamıştım." Mary-Lynnette'e baktı. "Sence de öyle miydi?"

"Tabii ki," dedi Mary-Lynnette öylesine. "Kesinlikle bir sansardır." Ona, teyzesinin nerede olduğunu sormalıyım, diye düşündü aniden. Kızların yalanını yakalamak için mükemmel bir şanstı bu. Ona sorarım ve o da cevap verir. Ama verdiği cevap büyük ihtimalle teyzesinin kuzeyde bir sahil kasabasına tatil yapmaya gittiği olmaz. Ve o zaman ben de *emin olurum*.

Fakat sormadı, çünkü o kadar da cesur değildi. Artık kimsenin yalanını ortaya çıkarmayı falan da istemiyordu. Sadece buradan gitmek istiyordu.

"Mark, lütfen..."

Mark ilk defa ona dikkatlice baktı ve gerçekten de ne kadar alt üst durumda olduğunu gördü. "Tamam," dedi. Jade'e dönerek, "Sen de içeri gir artık istersen. Orada güvende olursun. Belki... Belki ben bir ara yine uğrarım olur mu?" dedi.

Mary-Lynnette hala onu çekiştirip duruyordu. Ve en sonunda Mark yürümeye başladı. Mary-Lynnette ezilmiş böğürtlen çalılıklarına doğru yöneldi.

"Neden şuradan gitmiyorsunuz? Orası geçmek için daha uygun," dedi Jade işaret ederek. Mark, Mary-Lynnette'i de çekiştirerek derhal o tarafa doğru yöneldi. Mary-Lynnette iki ormangü-

l  çalışı arasında rahatça geçilebilecek bir aralık olduğu gördü. Birisi orayı göstermedikçe, kendisi böyle bir aralığı herhalde asla fark edemezdi.

Aralığa yaklaştıkları sırada Mark dönerek arkasına baktı. Onunla beraber Mary-Lynnette de dönüp baktı.

Buradan bakıldığında Jade, taraçanın ışığı altında bir siluet olarak görünüyordu. Ama ışığın arkadan vurduğu saçları sanki gümüşten bir ışık halkası gibi parlıyordu. Mary-Lynnette, Mark'ın derin bir nefes çektiğini duydu.

‐İkiniz de bir ara yine gelin,‑ dedi Jade içtenlikle. ‐Teyzemizin bizden istediği gibi, keçileri sağmamıza yardım edersiniz. Tatile çıkmadan önce bu konuda bize *kesin* talimatlar verdi.‑

Mary-Lynnette öylece kalakalmıştı.

Geriye dönerek aralıktan içeri girdi. Başı dönüyordu. Yola ulaştıklarında, ‐Mark, o bahçede neler oldu?‑ diye sordu.

Mark düşünceli görünüyordu. ‐Ne oldu derken ne demek istiyorsun? Hiçbir şey olmadı.‑

‐Kazdıkları yere göz atabildin mi?‑

‐Hayır,‑ dedi Mark kısaca. ‐Ben oraya vardığımda Jade zaten bah edeydi. Herhangi bir şeye bakmaya fırsat bulamadım.‑

‐Mark... Bütün bu süre boyunca o da orada mıydı? Jade yani? Eve hiç girmedi mi? Veya diğer kızlardan biri hiç bahçeye çıktı mı?‑

Mark homurdandı. ‐Diğer kızların neye benzediğini bile bilmiyorum. Tek gördüğüm Jade'di ve o da bütün bu süre boyunca bah edeydi.‑ Mary-Lynnette'e karanlık bir bakış fırlattı. ‐Sen hala *g r d ğ n  sandığın* şeylerde takılıp kalmış durumda mısın?‑

Mary-Lynnette ona yanıt vermedi. Düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu.

Onlara inanmıyorum. Fakat Jade de *aynı şeyi* söylemişti. Keçiler konusundaki talimat olayını yani. Teyzelerinin tatile çıkmadan önce verdiği...

Ama onlara söylemeden önce kimse keçiler konusunda herhangi bir şey bilmiyordu. Bilmediğine *adım gibi eminim*. Ve tatil konusunu uydurduğuna da o kadar emindim ki.

Tamam, belki de ben yanıldım ama bu, Rowan'ın doğruyu söylediğini göstermiyor. Belki de bu hikayeyi zaten *önceden ayarlamışlardı* ve Rowan da sadece kötü bir oyuncu. Veya belki de...

"Mark, çılgınca gelecek biliyorum ama... Jade'in yanında bir cep telefonu ya da telsiz gibi bir şeyi yoktu, değil mi?" diye sordu Mary-Lynnette.

Mark aniden durdu ve Mary-Lynnette'e kelimelerin ifade edebileceğinden çok daha anlamlı uzun bir bakış attı. "Mary-Lynnette, senin *neyin* var böyle?"

"Rowan ve Kestrel bana Bayan B.'nin tatile çıktığını söylediler. Onlar kasabaya vardığında birdenbire tatile çıkmaya *karar vermiş*."

"Yani? Jade de aynı şeyi söyledi."

"Mark, Bayan B. tam on yıldır burada yaşıyor ve bir kere bile tatile çıkmadı. Asla! Sence tam da yeğenlerinin geldiği günde tatile çıkmaya karar vermesi garip değil mi?"

"Belki de o yokken evine bakabileceklerini düşündüğü için öyle yapmıştır," dedi Mark son derece mantıklı bir şekilde.

Bu tam da Rowan'ın söylediği şeydi. Mary-Lynnette aniden kendini paranoyak gibi hissetmeye başladı. Sanki kendisi dışında herkesin sahte ve ona karşı kurulan bir komplonun aktörleri olduğunu fark eden biri gibi. Mark'a keçiler ve talimatlar konusundan da bahsetmeyi düşünmüştü ama artık söylemekten vazgeçmişti.

Kendine *hakim ol* kızım. Mark bile son derece mantıklı düşünüyor. Şerif Akers'e koşmadan önce en azından oturup bu konuyu mantıklı bir şekilde düşünmeyi deneyebilirsin.

Gerçek şu ki, diye düşündü Mary-Lynnette, dürüst ol ve kabul et; panikledin işte. Bir nedenden dolayı bu kızlardan garip bir *his* aldın ve mantığını kullanmayı tamamen unuttun. Herhangi bir somut delilin de yok. Sonunda da kaçtın zaten.

Şerife gidip de Rowan'ın garip ayakları yüzünden şüphelendiğini söylemesi saçma olurdu. Hiçbir delili yoktu. Sadece... iç geçirdi.

"Her şey o bahçede neyin gömülü olduğuna bakıyor," dedi sesli bir şekilde.

Suratını asmış, sessizce yanında yürüyen Mark, olduğu yerde duruverdi. "Ne?"

"O bahçede kazdıkları yer," dedi Mary-Lynnette gözlerini kapatarak. "Fırsat bulmuşken o yere bakmalıydım. Jade beni görmüş olsa bile. Ulaşabileceğimiz tek somut delil orada. O çukurda neyin gömülü olduğunu bulmam gerekiyor."

Mark kafasını iki yana sallıyordu. "Bak şimdi..."

Oraya geri dönmem gerek ama bu gece değil. Ölesiye yorgunum... Belki yarın. Şerife gitmeden önce oraya bir *bakmam* lazım Mark."

Mark sonunda patladı.

"*Kime* gitmeden önce?" diye bağırdı. Sesi vadide eko yaratacak kadar yüksekti. "Sen neden *bahsediyorsun*? Şerife gitmek de nereden çıktı?"

Mary-Lynnette gözlerini Mark'a dikti. Onun bakış açısının kendisinininkinden ne kadar da farklı olduğunu o ana kadar fark etmemişti. Neden, diye düşündü, neden o...

"Bayan B.'nin nerede olduğunu kontrol etmek istedin ve biz de ettik işte," dedi Mark. "Bize *nerede* olduğunu söylediler. Ve Jade'i sen

de *gördün*. Biraz farklı olduğunu biliyorum. Tıpkı Bayan B. için senin dediğin gibi; eksantrik. Fakat herhangi birine zarar verecek bir kız gibi *görünüyor muydu* sence?”

Tanrım, ona aşık olmuş, diye düşündü Mary-Lynnette. Ya da en azından ondan oldukça hoşlanıyor. Mark bir kızdan hoşlanıyor...

İşte aklı şimdi *gerçekten* karışmıştı.

Bu, Mark için çok iyi olabilirdi. Tabii kız deli olmasaydı. Hatta biraz deli bile olsa sorun olmazdı belki ama ölümcül derecede delilik ayrı bir konuydu. Delilik oranı ne olursa olsun, sonuçta elinde sağlam bir kanıt olmadan polise Mark'ın yeni kız arkadaşını ihbar edecek değildi.

Acaba kız da onu seviyor mu, diye düşündü Mary-Lynnette. Ben bahçeye girdiğimde gerçekten de birbirlerini koruyorlar gibi görünüyordu.

“Haklısın tabii ki,” dedi, o akşam yalan söylemek konusunda yeterince pratik yaptığına şükrederek. “Herhangi birine zarar verebilecek bir kız gibi görünmüyordu. Bu konudan daha fazla bahsetmeyeceğim.”

Yani sana bahsetmeyeceğim... Ve yarın akşam, sen benim gözlem yaptığımı düşünürken ben gizlice o bahçeye gireceğim, diye düşündü bir yandan da. Kendi küreğiyle ve belki de sansarlara karşı büyük bir sopayla.

“Gerçekten de orada duyduğunun bir sansar olduğunu düşünüyor musun?” diye sordu konuyu değiştirmek için.

“Ee, belki.” Mark'ın çatık kaşları yavaş yavaş düzeliyordu. “*Garip* bir şeydi. Daha önce hiç duymadığım bir ses. Yani sen şimdi Bayan B. konusundaki tüm bu deli saçması fikirlerini unutacaksın öyle mi?”

“Evet, öyle.” Bu sefer paniklemeyeceğim ve beni görmediklerinden emin olacağım, diye düşünüyordu Mary-Lynnette. Başım derde girmeyecek. Hem eğer beni öldürecek olsalardı bunu zaten bu akşam yaparlardı değil mi?

“Belki de duyduğumuz ses Koca Ayak’a aitti,” dedi Mark.

6. BÖLÜM

“Neden onu öldürmedik ki?” diye sordu Kestrel. Rowan ve Jade birbirlerine baktı. Nadiren aynı düşüncede olurlardı ama aynı düşüncede oldukları şeylerden biri kesinlikle Kestrel’di.

“Her şeyden önce, burada bu tür şeyler yapmamayı kararlaştırmıştık. Güçlerimizi kullanma...”

“Ve beslenmek için insanları kullanmayacağız. Veya onları öldürmeyeceğiz,” diye tamamladı Kestrel, ezberinden okur gibi. “Ama sen güçlerini bu gece zaten kullandın Rowan. Jade’le zihin yoluyla bağlantı kurdun.”

“Teyzemiz hakkında uydurduğumuz hikayeyi ona da söylemem gerekiyordu. Hatta bunu daha önce planlamalıyım. İnsanların eve uğrayacaklarını ve Opal teyzenin nerede olduğunu soracaklarını düşünmem gerekirdi.”

“Ama soran tek kişi o *kızdı*. Eğer onu öldürseydik...”

“Yeni evimiz ve yaşadığımız çevrede insanları öylesine öldürmeye başlayamayız,” dedi Rowan kesin bir şekilde. “Ayrıca, ailesinin onu beklediğini söyledi. Ne yani ailesini de mi öldürseydik?”

Kestrel omuz silkti.

“Bir kan davası *başlatmayacağız*,” dedi Rowan, daha da kesin bir şekilde.

“Peki ya onun beynini yıkasaydık?” dedi Jade. Kucağında, ipeksi siyah kürkünü öpüp durduğu Tiggy ile oturuyordu. “Şüphelerini unutmasını veya Opal teyzeyi *gördüğünü* sanmasını sağlasaydık?”

“Bu mantıklı olabilirdi... eğer sadece o olsaydı,” diye yanıtladı sabırla Rowan. “Ama sadece o olmayacak. Ne yani eve gelen *herkesin* beynini mi yıkayacağız? Ya telefonla arayanlar ne olacak? Ya sizin öğretmenleriniz? Birkaç hafta içinde okula başlayacaksınız.”

“Belki de başlamamak daha iyi olur,” dedi Kestrel umursamaz biçimde.

Rowan kafasını sallıyordu. “Kalıcı bir çözüm bulmamız gerekiyor. Opal teyzenin niye gittiği konusunda daha mantıklı bir açıklamaya ihtiyacımız var.”

“Opal teyzenin cesedini başka bir yere taşımamız,” dedi Kestrel. “Ondan kurtulmamız gerekiyor.”

“Hayır hayır. *Bedenine* ihtiyacımız olabilir,” dedi Rowan.

“O şekilde görüldüğü halde mi?”

Ve tartışmaya başladılar. Jade ise çenesini Tiggy’nin kafasına dayamış, mutfak penceresinden dışarı bakıyordu. Cesur bir kalbi olan Mark Carter’ı düşünüyordu. Onu kafasında canlandırmanın bile yasak olduğunu bildiği halde keyif verici bir heyecan duyuyordu. Geldiği yerde ortalıkta serbestçe dolaşan fazla insan yoktu. Yani bir insana aşık olmak ve Gece Dünyası yasalarını bozmak

için fazla bir gerekçe de yoktu. Ama burada... Evet, Jade, Mark Carter'a aşık olduğunu hayal edebiliyordu. Sanki kendisi de bir insanmış gibi.

Bedeninden bir titreme dalgası geçti. Tam da insan kızlarının aşık olduklarında neler yaptıkları üzerine düşünmeye başlamışken Tiggy birden ayaklandı. Kollarının arasından sıyrıldı ve mutfak zemininde deli gibi koşmaya başladı. Sırtındaki tüyler diken diken olmuştu.

Tekrar pencereden dışarı baktı. Bir şey göremiyordu. Ama sanki... *Hissediyordu...*

Kız kardeşlerine döndü. "Bu gece bahçede bir şey vardı," dedi. "Ve kokusunu alamıyordum."

Hala tartışan Rowan ve Kestrel onu duymadı.

Gözlerini daha yeni açan Mary-Lynnette hapsirdi. Fazla uyumuştı. Güneş koyu mavi perdelerinin arasından parlamaya başlamıştı bile.

Ayağa kalk ve iş başı yap, dedi kendi kendine. Fakat onun yerine gözlerini ovuşturarak yatmaya devam etti. Uyanmaya çalışıyordu. O bir gece kuşuydu, sabah insanı değil.

Odası oldukça genişti ve alacakaranlığın koyu mavisine boyanmıştı. Tavanda bulunan ve karanlıkta parlayan yıldız desenlerini Mary-Lynnette bizzat kendisi yapıştırmıştı. Tuvalet masasındaki aynanın üzerindeki bir çıkartmada DİKKAT GÖKTAŞI GEÇEBİLİR yazıyordu. Duvarlarda devasa bir ay haritası, *Sky Gazer* dergisinden bir poster ve en önde gelen nebulalardan Pleiades'in ve 1995 yılına ait güneş tutulmasının fotoğrafları vardı.

Burası Mary-Lynnette'in sığınma alanıydı; yani diğer insanlar onu anlamadığında kaçtığı yerd. Kendini bildi bileli geceleri kendini daha güvende hissetmişti.

Esnedi ve banyoya doğru yürüdü. Giderken dolaptan bir kot pantolon ve tişört kaptı. Merdivenlerden inerken bir yandan da saçlarını fırçalıyordu. Tam o sırada oturma odasından gelen sesleri duydu.

Claudine'in sesi... Ve bir erkek sesi. Mark değildi. Mark hafta arasında genelde arkadaşı Ben'in evine giderdi. Bu erkek sesi bir yabancıya aitti.

Mutfaktan içeriye doğru bir bakış attı. Bir gencin, oturma odasındaki kanepede oturduğunu gördü. Sadece kafasının arkasını görebiliyordu. Genç adamın kül sarısı saçları vardı. Mary-Lynnette omuz silkti ve buzdolabını açtı, o sırada içeriden kendi adının söylendiğini duydu.

"Mary-Lynnette onunla oldukça iyi arkadaşır," diyordu Claudine, hızlı ve hafif aksanlı bir sesle. "Birkaç sene önce onun ağılını onarmaya yardım etmişti."

Bayan B. hakkında konuşuyorlardı!

"Neden mi keçi besliyor? Mary-Lynnette'e söylediğine göre sanırım artık çok fazla dışarı çıkamadığı için keçi beslemenin faydalı olacağını düşünmüş."

"Ne kadar garip," dedi genç adam. Ne konuştuğunu önemsemeyen, tembel bir ses tonu vardı. "Acaba bunu söylerken ne demek istiyordu?"

Mutfaktan pür dikkat kesilmiş içeriye gözetleyen Mary-Lynnette, Claudine'in o meşhur, çekici ve hafif omuz silkmelerinden birini yaptığını gördü.

"Herhalde her gün taze süt içebilmekten bahsediyordu. Böylece sürekli markete gitmek zorunda kalmayacaktı. Yine de kesin olarak bilmiyorum. Kendisine sormanız gerekecek," dedi gülerek.

O, o kadar da kolay değil, diye düşündü Mary-Lynnette. Peki neden bir yabancı, oturma odalarında oturmuş, Bayan B. hakkında sorular soruyordu ki?

Tabii ki. Herhalde bir polis veya öyle biriydi. Belki de FBI. Ama adamın sesi Mary-Lynnette'in iki defa düşünmesine sebep oldu. Eğer Dewitt Lisesi'ne sızmaya çalışan bir narkotik görevlisi filan değilse gencin sesi polis veya FBI görevlisi olabilmek için fazlaca genç geliyordu.

Mary-Lynnette daha iyi görebilmek için mutfaktan içeriye doğru biraz daha ilerledi. İşte, şimdi onun aynadaki yansımasını görebiliyordu.

Hayalkırıklığına uğradı.

Kesinlikle FBI'dan olamayacak kadar gençti. Ve her ne kadar Mary-Lynnette onun keskin gözlü, hızlı düşünen, zorlu bir dedektif olduğunu umut etse de, kesinlikle değildi. Sadece hayatında şimdiye kadar gördüğü en yakışıklı delikanlıydı.

Zayıf ve zarifti. Uzun bacaklarını masanın altına doğru uzatmış ve ayak ayak üstüne atmıştı. Kocaman, sevimli bir kediye benziyordu. Temiz bir tipi, çok az şehla gözleri ve insanı savunmasız bırakan tembel bir gülümseyişi vardı.

Sadece tembel değil, diye karar verdi Mary-Lynnette. Budala hatta belki de ahmak biri. Karşısındaki zayıf, kahverengi tonların hakim olduğu ilginç bir güzellik olmadıkça, -Jeremy Lovett'inki gibi- görünüş onu pek etkilemezdi. Büyük bir sarman kedi gibi görünen bu tür yakışıklı çocuklar zekalarını geliştirmekle zaman kaybetmezlerdi. Gösterişli olurlardı ve sadece kendilerini düşünürlerdi. IQ seviyeleri ancak basit şeyler için yeterli düzeyde olurdu.

Ve bu çocuk kendi hayatını kurtarmak zorunda kaldığı bir durumda bile yeterince ciddi ve bilinçli olamaz gibi görünüyordu.

Neden burada olduğu umrumda bile değil. Sanırım tekrar yukarı çıkacağım.

Koltuktaki genç, tam o sırada tek elini havaya kaldırdı ve parmaklarını oynatmaya başladı. Biraz yana döndü. Mary-Lynnette'e bakacak kadar değil ama arkasındaki biriyle konuştuğunu belli edecek kadar. Mary-Lynnette de aynada onun yüzünü açıkça görebiliyordu. "Selam."

"Mary-Lynnette, mutfaktaki sen misin?" dedi Claudine.

"Evet." Mary-Lynnette buzdolabının kapısı açtı ve gürültü çıkarmaya başladı. "Sadece biraz meyve suyu alıyordum. Sonra da çıkacağım."

Kalbi utanç ve sinirden hızla çarpmaya başlamıştı. Tamam, genç adam onu herhalde aynadan görmüş olmalıydı. Büyük ihtimalle de beğendiği için ona baktığını düşünmüştü. Büyük ihtimalle de gittiği her yerde insanların sürekli ona bakmasına da alışkındı. Ne var yani? Çok mu önemli, çek git artık.

"Hemen çıkma," dedi Claudine. "Buraya gel de biraz konuşalım."

Olmaz. Mary-Lynnette çocukça ve aptalca bir tepki verdiğini biliyordu ama kendine engel olamıyordu. Bir kayısı suyu şişesini, bir maden suyu şişesine doğru gürültüyle çarptı.

"Gel de Bayan Burdock'un yeğeniyle tanış," dedi Claudine.

Mary-Lynnette kalakaldı.

Buzdolabından gelen soğuk havanın içinde öylece durmuş, dolabın içindeki termostata doğru görmeyen gözlerle bakakalmıştı. Sonra kayısı suyu şişesini rafa koydu ve farkına bile varmadan altılı paketten bir kutu kola çıkardı.

Erkek bir yeğen? Böyle bir şey duyduğumu hatırlamıyorum.

Ama sonuçta gelecekleri belli olana kadar Bayan Burdock'un kız yeğenleri hakkında da çok fazla bir şey duymamıştı. Bayan B., ailesi hakkında çok konuşan biri sayılmazdı.

Yani bu çocuk onun yeğeni. *O yüzden* Bayan B. hakkında sorular soruyor. Peki, acaba ne *biliyor*? Kızlarla işbirliği içinde mi? Yoksa onların peşinde mi? Ya da...

Oldukça kafası karışmış bir halde oturma odasına doğru yürüdü.

“Mary-Lynnette, bu delikanlının adı Ash. Teyzesini ve kız kardeşlerini ziyarete gelmiş,” dedi Claudine. “Ash, bu da Mary-Lynnette. Teyzenle iyi arkadaşlar demiştin ya.”

Ash aynı bir kedi gibi tembel ve sevimli bir şekilde ayağa kalktı; hatta kedilerinki gibi bir esneme hareketi bile yapmıştı. “Merhaba.”

Elini uzattı. Mary-Lynnette kola kutusunu tutmaktan soğumuş ve ıslanmış eliyle onun elini sıktı ve yüzüne baktı. “Merhaba.”

Ama aslında tam da böyle olmamıştı.

Tam olarak olan şuydu; Mary-Lynnette içeri girdiği sırada gözlerini halıya odaklamıştı. Yani ilk gördüğü şey genç adamın Nike marka ayakkabıları ve kot pantolonu olmuştu. Genç adam ayağa kalkarken üstünde siyah bir çiçek deseni bulunan beyaz tişörtüne baktı. Bu çiçek herhalde bir müzik grubunun falan simgesi olmalıydı. Daha sonra genç adamın eli Mary-Lynnette’in görüş açısına girdiğinde otomatik olarak ona uzandı ve yüzüne baktığı sırada bir karşılama sözcüğü mırıldandı. Ve işte özellikle bu noktadan sonra olanları tarif etmek oldukça zordu.

Bağlantı.

Bir şey oldu.

Ben seni zaten *tanımıyor muyum*?

Tanımıyordu. Garip olan da buydu. Onu tanımıyordu ama sanki tanıması gerekiyormuş gibi hissediyordu. Aynı zamanda sanki birisi içine uzanmış ve bir elektrik telini omuriliğine değdirmiş gibi hissetmişti. Kesinlikle keyif verici bir duygu değildi. Oda sanki pem-

be tonlarına bürünmüştü. Kalbi, kuruyan boğazına kadar fırlamıştı ve delice çarpıyordu.

Ve bu da pek keyif verici bir duygu sayılmazdı. Yine de, olanların hepsini birlikte düşündüğünde garip bir sarhoşluk duygusu gibiydi. Tıpkı...

Tıpkı Lagoon Nebula'ya baktığında hissettiği gibi. Veya galaksilerin büyüklük kavramının bir önemi kalmayınca kadar birleşerek gitgide daha büyük hale geldiğini hayal ettiğinde yaşadığı düşüyormuş hissi gibi.

Şimdi de düşüyordu. Gencin gözlerinden başka hiçbir şey görmiyordu. Ve bir prizmayı andıran o garip gözler tıpkı yoğun bir atmosferin ötesinde görülen bir yıldız gibi sürekli renk değiştiriyordu. Bir an mavi, bir an altın rengi, bir an menekşe.

Gözlerini ayır benden. Lütfen, *istemiyorum*.

"Etrafta yeni yüzler görmek çok güzel değil mi? Burada bir başımıza oldukça sıkılıyorruz," dedi Claudine son derece sıradan ama hafif sinirli bir sesle. Mary-Lynnette içine girdiği transtan aniden çıktı ve sanki Ash, ona elini değil de bir fare uzatmış gibi bir tepki verdi. Geriye sıçradı, gözleri onun haricinde her yere bakmaya çalışıyordu. Sanki bir madende göçük altında kalmaktan kıl payı kurtulmuş gibi bir duygu vardı içinde.

"Pe... Peki," dedi Claudine sevimli aksanıyla. Siyah saçlarından bir tutam ile oynuyordu ve bunu sadece oldukça gergin olduğunda yapardı. "Siz zaten tanışıyor musunuz yoksa?"

Sessizlik oldu.

Bir şeyler söylemem gerekiyor, diye düşündü Mary-Lynnette, dalgın bir şekilde şömineye doğru bakarken. Deli gibi davranıyorum ve Claudine'i de utandırıyorum.

Ama az önce olanlar da neydi öyle?

Önemi yoktu. Bunu daha sonra düşünürdü. Yutkundu, yüzüne bir gülümseme yerleştirdi ve sordu, “Buralarda ne kadar kalmanı düşünüyorsun?”

Yaptığı tek hata ona bakmak olmuştu. Ve az önce yaşanan her şey tekrarlandı. Ama ilk seferki kadar yoğun bir şekilde değil. Belki de ona dokunmadığı için. Fakat elektrik şoku duygusu aynıydı.

Ve *genç adam da* şok geçirmiş bir kedi gibi görünüyordu. Mut-suz ve şaşkın... En azından hala kendinde, diye düşündü Mary-Lynnette. O ve Mary-Lynnette, birbirlerine bakmaya devam ettiler. Oda sanki sürekli dönüyormuş ve pembe tonlarına boyanmış gibiydi.

“*Kimsin sen?*” diye sordu Mary-Lynnette, nezaketi bir yana bırakarak.

“*Sen kimsin?*” dedi çocuk da tamamen aynı tonlamayla.

Birbirlerine baktılar.

Claudine dilini damağına vurarak ufak sesler çıkarıyor ve dökülen domates suyunu temizlemeye çalışıyordu. Mary-Lynnette onun adına üzgün olsa bile, şu anda onu düşünecek halde değildi. Bilincinin tamamı, önünde duran genç adama odaklanmıştı. Onunla savaşılmaya ve onu beyninden uzak tutmaya çalışıyordu. Sanki az önce birleşen iki parçalı bir yapbozun parçalarından biriymiş gibi hissetmesini sağlayan bu garip duygudan kurtulmaya çabalıyordu.

“Bak,” dedi gergin bir şekilde. Genç adam da aynı anda kaba bir sesle konuşmuştu, “Bak...”

Yine durdular ve birbirlerine bakmaya devam ettiler. Mary-Lynnette sonunda gözlerini ondan ayırabilmeyi başardı. Bir şey zihnini dürtüyordu sanki...

“Ash,” dedi, kendine hakim olmayı başarak. “*Ash*. Bayan Burdock senin hakkında bir şeyler anlatmıştı. Ash adında küçük bir çocuktan bahsetmişti. Ama onun aslında yeğeninden bahsettiğini bilmiyordum.”

“İkinci kuşak yeğen,” dedi Ash, sesi çok da sakın sayılmazdı. “Neler anlattı?”

“Senin yaramaz bir çocuk olduğunu ve büyük ihtimalle büyüdüğünde daha da tehlikeli biri olacağını.”

“Eh, *doğru* tahmin etmiş o zaman,” dedi Ash. Belki de tanıdık konulardan konuştukları için yüzündeki ifade biraz yumuşamıştı.

Mary-Lynnette’in hızla atan kalbi yavaşlamaya başlamıştı. Odaklandığı takdirde, az önce hissettiği garip duyguları uzaklaştırabilirdiğini fark etmişti. Ash’e bakmamanın da bu konuda büyük yardımı oluyordu.

Derin derin nefes al, diye düşündü. Tamam, şimdi durumu bir gözden geçir. Az önce olanları bir kenara koy ve unut onları. Daha sonra düşünürsün. *Şu anda* önemli olan nedir peki?

Şu anda önemli olanlar şöyleydi. Öncelikle, bu çocuk, o kızların kardeşiydi; Bayan B.’nin başına her ne geldiyse, o da bunun bir parçası olabilirdi ve eğer bir parçası *değilse* bilgi edinme konusunda yardımcı dokunabilirdi. Mesela teyzesinin bir vasiyet bırakıp bırakmadığı ve mücevherlerini kime bırakmayı düşündüğü gibi...

Gözünün ucuyla Ash’e baktı. Kesinlikle şimdi daha sakın görünüyordu. Kaşları inmişti, göğsü hafif bir nefesle inip kalkıyordu. Ash de, Mary-Lynnette de vites değiştirmişti.

“Yani Rowan, Kestrel ve Jade senin kız kardeşlerin,” dedi Mary-Lynnette olabildiğince kibar bir aldırmaçlıkla. “İyi kızlara benziyorlar.”

“Onları tanıdığını bilmiyordum,” dedi Claudine. Mary-Lynnette, üvey annesinin kapı eşiğinde durduğunu fark etti. Omzunu kapıya yaslamış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Elinde bir bulaşık kurulama bezi vardı. “Ash’e onları tanımadığını söylemiştim.”

“Mark’la beraber dün onlara uğradık,” dedi Mary-Lynnette. Ve bunu söylediği anda Ash’in yüzü, bir anda beliren ve daha Mary-Lynnette analiz etmeye bile fırsat bulamadan hemen kaybolan bir ifadeyle dalgalandı. Mary-Lynnette, sanki sırtına soğuk rüzgarlar vururken bir uçurumun kıyısında duruyormuş gibi hissetti.

Neden? Kızlarla görüştüğünü söylemenin neresi kötü olabilirdi ki?

“Sen ve Mark... Ve Mark da senin kardeşin mi oluyor?”

“Evet, öyle,” dedi Claudine kapının eşiğinden.

“Peki, başka kardeşleriniz de var mı?”

Mary-Lynnette gözlerini kırptırdı. “Neden? Nüfus sayımı mı yapmaya karar verdin?”

Ash’in yüzünde daha önceki tembel gülümseyişinin oldukça kötü bir kopyası belirdi. “Kız kardeşlerimin arkadaşlarını tanımayı severim, hepsi bu.”

Neden? “Onay vermek için falan mı yani?”

“Aslında öyle.” Yine gülümsedi ve bu sefer daha başarılı bir gülümsemedi. “Biz eski kafalı bir aileyiz. Oldukça eski kafalı hem de.”

Mary-Lynnette’in ağzı açık kalmıştı. Sonra birdenbire kendini çok mutlu hissetmeye başladı. Çünkü artık cinayetler, pembeye dönen odalar veya bu çocuğun neler bilip bilmediği konularını düşünmek zorunda değildi. Tek düşünmesi gereken, bu çocuğa neler yapacağıydı.

“Yani siz eski kafalı bir ailesiniz,” dedi, ileriye bir adım atarak.

Ash evet anlamında kafasını salladı.

“Ve sen bu aileden sorumlusun,” dedi Mary-Lynnette.

“Yani... Burada öyle. Ama evimizin orada tabii ki babam ailenin başında.”

“Ve sen kız kardeşlerine kimlerle arkadaşlık yapıp yapamayacaklarını söyleyeceksin, öyle mi? Belki teyzenin arkadaşlıklarına da sen karar veriyorsundur, ha?”

“Aslında, ben de tam onu anlatıyordum,” diye cevapladı Ash. Claudine’e doğru el salladı.

Gerçekten de öyle yapıyordun, değil mi, diye düşündü Mary-Lynnette. Hala gülümseyen Ash’e doğru bir adım daha attı.

“Hayır, hayır,” dedi Claudine, Ash’e, elindeki havluyu sallayarak. “Terbiyesiz davranıyor, ona bakma sen.”

“Gözüpek kızları severim,” dedi Ash, söylenebilecek en uygunsuz kelimeyi bulmak için fazlaca gayret sarf etmiş gibi. Ardından, meydan okumaya karalı bir şekilde Mary-Lynnette’e göz kırptı, uzandı ve eliyle onu çenesinin altından gıdıkladı.

Gızzzzt! Kıvılcımlar. Mary-Lynnette geriye doğru sıçradı. Ash de geri sıçramıştı ve eline, sanki ona ihanet etmiş gibi hayretle bakıyordu.

Mary-Lynnette, Ash’i yere sermek ve üstüne atlayarak onu patklamak için müthiş bir istek duydu. Daha önce hiç kimseye karşı *böyle* hissetmemişti.

Bu isteğini bastırdı ve onun yerine onun incik kemiğine tekme atmakla yetindi.

Ash hafifçe bağırarak geriye sıçradı. Yüzündeki, kendini beğenmiş uykulu ifade bir kere daha kaybolmuştu. Şimdi tehlikeye karşı dikkat kesilmiş şekilde bakıyordu.

“Sanırım artık gitsen iyi olacak,” dedi Mary-Lynnette sevimli bir şekilde. Aslında o da kendisine şaşıırıyordu. Asla şiddete başvuran biri olmamıştı. Belki de içinde bir yerlerde hiç fark etmediği şeyler gizliydi.

Claudine şaşkınlıkla kafasını sallıyordu. Ash ise olduğu yerde hoplamaya devam ediyordu ama gidecekmiş gibi bir harekette bulunmamıştı. Mary-Lynnette, tekrar ona doğru yaklaşılmaya başladı. Ash ondan bir kafa boyu daha uzun olduğu halde Mary-Lynnette üstüne yürürken geriledi. Ona bakan gözleri hayret içindeydi.

“Dur. Dur, bak şimdi. Sen ne yaptığını bilmiyorsun,” dedi. “Eğer bilseydin...”

Mary-Lynnette, o bir anlık ifadeyi onun yüzünde yine yakaladı. Pek de arkadaş canlısı ve aptalca bir ifade değildi bu. Daha çok ışığın altında parlayan bir bıçağın keskin tarafına benziyordu. *Tehlike* uyarısı veren bir şey.

“Git de *başkasının* canını sık artık,” dedi Mary-Lynnette. Yine tekme atmak için ayağını geriye doğru çekti.

Ash konuşacakmış gibi ağzını açtı, sonra birden kapadı. Claudine’e incinmiş ve acınacak derecede başarısız çapkınca bir bakış atarken hala incik kemiğini tutuyordu.

“Her şey için çok teşekkür...”

“*Git artık!*”

Ash’in yüzünden gülümsemesi silindi. “Ben de onu yapıyorum zaten!” Kapıya doğru aksayarak yürüdü. Mary-Lynnette de peşinden onu takip ediyordu.

“Seni tanıyanlar genelde sana nasıl seslenirler?” diye sordu ön bahçeye ulaştıklarında. Sanki tekrar laf açabilmek için uygun bir konu bulmaya çalışıyormuş gibi. “Mary? Marylin? M’lin? M.L.?”

“Mary-Lynnette derler,” dedi düz bir şekilde. Sonra homurdanırcasına ekledi. “Benim hakkımda konuşanlar en azından.” Geçen sene İngilizce dersinde okuduğu Shakespeare’in *Hırçın Kız* eserinden alıntı yapmıştı.

“Öyle mi? Peki ya Lanetli M’lin?” dedi Ash, geriye doğru gitmeye devam ederken.

Mary-Lynnette şaşırmıştı. Tamam, demek ki kitabı onun sınıfında da okutmuşlardı ama yine de Shakespeare’den alıntı yapabilecek kadar zeki görünmüyordu.

“Kız kardeşlerinle sana iyi eğlenceler,” dedi Mary-Lynnette ve kapıyı kapattı. Sonra sırtını kapıya yaslayarak derin bir nefes aldı. Yüzü ve parmakları hissizleşmişti, bayılmak üzere gibiydi.

Eğer kız kardeşleri, *ağabeylerini* öldürmüş olsaydı bunu anlayabilirdim, diye düşündü. Ama kardeşlerin *hepsi* bir tuhaf. O ailenin tümünde ciddi bir gariplik var.

Garip derken, onu korkutan bir gariplikti bu. Eğer önsezilerin gerçekliğine inanıyor olsaydı, daha bile çok korkardı. İçinde kötü bir his vardı. *Kötü şeylerin* yaşanmak üzere olduğuna dair bir his.

Claudine oturma odasında ona doğru bakıyordu. “İnanılmaz,” dedi. “Az önce bir misafiri tekmeledin. Bu davranışının *sebebini* açıklayacak mısın?”

“Gitmek istemedi.”

“Ne demek istediğimi iyi biliyorsun. Siz birbirinizi tanıyor muydunuz?”

Mary-Lynnette hafifçe omuz silkti. Başının dönmesi azalmıştı ama aklı bir sürü soruyla doluydu.

Claudine dikkatle ona baktı, sonra kafasını salladı. “Hatırlıyorum da küçük kardeşim dört yaşındayken bir kız çocuğunu sürekli iterek yüzükoyun yere yapıştırmayı huy edinmişti. Bunu ondan hoşlandığını göstermek için yapıyordu aslında.”

Mary-Lynnette bunu duymazdan geldi. “Claude, Ash niçin *buraya* gelmiş? Siz ikiniz nelerden konuşunuz?”

“Aslında hiçbir şeyden,” dedi Claudine bezgin bir sesle. “Sadece sıradan bir sohbetti. Ondan bu kadar nefret ettiğine göre, ne önemi var ki?” Mary-Lynnette, ona bakarken iç geçirdi. “Taşrada yaşamın gariplikleri konusuna oldukça ilgiliydi. Yerel hikayeleri anlattım ona.”

Mary-Lynnette homurdandı. “Koca Ayak’tan da bahsettin mi bari?”

“Vic ve Todd’dan bahsettim.”

Mary-Lynnette dondu kaldı. “Şaka yapıyorsun? Niye ki?”

“Çünkü tam da merak ettiği konulardan biriydi bu. İnsanların zamanda kaybolması...”

“Yani kayıp saatler yaşamaları...”

“Her neyse. Sadece sohbet ediyorduk. Ve o iyi bir çocuk. Hepsi bu.”

Mary-Lynnette’in kalbi hızla atmaya başlamıştı.

Artık başından beri haklı olduğuna emindi. Todd ve Vic’in yaşadığı olay bir şekilde Bayan B. ve kızlar arasında olan her neyse, o olayla bağlantılıydı. Peki neydi bu bağlantı?

Ne olduğunu bulacağım, diye düşündü.

7. BÖLÜM

Todd ve Vic'i bulmanın o kadar kolay olmadığı ortaya çıkmıştı. Mary-Lynnette çividen naylon torbaya, elmadan bezelye konservesine kadar her şeyin satıldığı Briar Creek marketine girdiğinde öğleden sonra olmuştu bile.

“Selam Bunny. Acaba Todd ve Vic'i buralarda görmüş olabilir misin?”

Bunny Marten, tezgahın arkasından ona baktı. Açık sarı saçlı, güzel bir kızdı. Yuvarlak hatlı, gamzeli bir yüzü ve utangaç bir ifadesi vardı. Mary-Lynnette'in okuldan sınıf arkadaşıydı. “Gold Creek barına baktın mı?” dedi Bunny.

Mary-Lynnette başıyla onayladı. “Ve evlerine de... Diğer marketi ve şerifin ofisini de kontrol ettim.” Şerifin ofisi aynı zamanda belediye binası ve kütüphane oluyordu.

“Eh, eğer bilardo oynamıyorlarsa atışmaya gitmişler demektir.” Atışma, silahla talim amacıyla konserve kutularına ateş etmek demektir.

“Peki ama nerede?” diye sordu Mary-Lynnette.

Bunny kafasını salladı, küpeleri ışıltıyordu. “Ben de ancak tahminde bulunabilirim.” Biraz duraksadı. Tırnaklarının yanındaki ölü derileri inceledi. Ucu yuvarlak bir tahta çubuk ile onları geriye ittiyordu. “Aklıma geldi de, onların bazen Mad Dog Creek’e gittiklerini duymuştum.” İri mavi gözleriyle Mary-Lynnette’e anlamlı bir şekilde baktı.

Mad Dog Creek. Bu harika. Mary-Lynnette yüzünü buruşturdu.

“Biliyorum,” dedi Bunny ürperen omuzlarını dikleştirerek. “Ben hayatta oraya gidemezdim. Aklıma sürekli o ceset gelirdi.”

“Evet, benim de. Yine de sağol Bun. Görüşürüz.”

Bunny tırnaklarının çevresindeki ölü derilerini incelemeye devam etti. “İyi avlar,” dedi boş bir şekilde.

Mary-Lynnette marketten dışarı çıktığında yüzüne vuran ağustos güneşinden korunmak için gözlerini kıstı. Anacadde çok da büyük değildi. Briar Creek’in bir altına hücum kasabası olma zamanlarından kalma taş ve tuğladan binalara, renkli boyanmış birkaç tane modern bina eşlik ediyordu. Ve Todd ile Vic bu binaların hiçbirinde değildi.

Peki, şimdi yapacağım? İç geçirdi. Mad Dog Creek’e giden bir yol yoktu. Sadece ot ve çalılarla sürekli kesilen bir patika vardı ve oralar da olan biten tek şeyin atışma olmadığını herkes bilirdi.

Eğer onlar oraya gitmişlerse büyük ihtimalle avlanıyorlardır, diye düşündü. İçki içtiklerini hesaba katmamıştı bile. Silahlar ve bira. Ve tabii bir de şu ceset konusu vardı.

Geçen sene bu günlerde orada bir ceset bulunmuştu. Sırt çantasından anlaşıldığı kadarıyla dağda yürümeyi seven bir adamdı. Kimse onu tanııyordu ve nasıl öldüğü de anlaşılamamıştı. Çünkü bulun-

duğunda cesedi oldukça kurumuş ve hayvanlar tarafından didiklenmiş haldeydi. Bu olay insanların geçen kış boyunca çevrede hayaletlerin dolandığına dair hikayeler anlatmasına yol açmıştı.

Mary-Lynnette tekrar iç geçirdi ve arabasına bindi.

Araba tam bir hurdaydı. Her tarafı paslanmıştı ve hız kazanırken oldukça tedirgin edici sesler çıkarıyordu. Ama sonuçta *onundu* ve Mary-Lynnette, onu hayatta tutmak için elinden geleni yapıyordu. Özellikle de arka tarafında teleskopunu koyabildiği genişçe bir alanı olduğu için arabasını seviyordu.

Briar Creek'teki tek benzincide durdu ve koltuğunun altından kağıda sarılmış ufak bıçağını çıkardı. Çıkardığı bu bıçakla, arabanın pas tutmuş depo kapağını çıkartma çalışmasına başladı.

Biraz daha yukarı... Evet, neredeyse... Tamam, şimdi de çevir.

Kapak havaya fırladı.

"Kasa açma işine girmeyi hiç düşündün mü?" dedi arkasından bir ses. "Yeteneğin var gibi görünüyor."

Mary-Lynnette arkasına baktı. "Selam Jeremy."

Jeremy, dudaklarından ziyade daha çok gözleriyle ona gülümseyerek baktı. Sıcak kahverengi gözleri ve inanılmaz siyah kirpikleri vardı.

Eğer bir çocuğa aşık olacak olsaydım -ki olmayacağım- onun gibi birine olurum. Kız kardeşlerinin arkadaşlarını seçebileceğini düşünen kocaman sarman bir kediye *değil*.

Tartışmaya açık bir konuydu gerçi ama önemi de yoktu. Jeremy kızlarla çıkan biri değildi. Yalnızlığı seven bir gençti.

"Motora bir göz atmamı ister misin?" diye sordu ellerini bir kumaş parçasına silerken.

"Gerek yok, sağ ol. Daha geçen hafta baştan aşağı bir kontrol ettim." Mary-Lynnette depoya benzin doldurmaya başladı.

Jeremy eline bir çekçek ve sprej şişesi aldı ve ön camları silmeye başladı. Silerkenki hareketleri çevik ve nazikti. Kutsal bir iş yaparmış gibi bir yüz ifadesi takınmıştı.

Mary-Lynnette, onun eskimiş camlara ve aşınmış sileceklere bakarak gülmemesini takdir ediyordu ama aslında kendisi bile kıkırtısını bastırmaya çalışıyordu. Jeremy’de her zaman kendisiyle bir benzerlik bulmuştu. Briar Creek’te astronomiye karşı az da olsa ilgisi olan kendisinden başka tek insan Jeremy’ydi. Sekizinci sınıfta Mary-Lynnette’in bir güneş sistemi modeli yapmasına yardımcı olmuştu ve geçen seneki ay tutulmasını da birlikte izlemişlerdi.

Jeremy daha bebekken annesi ve babası ölmüştü. Amcası da onu ailesinin yaşadığı Medford’dan alıp bir karavanla Briar Creek’e getirmişti. Amcası garip bir adamdı. Sürekli vahşi topraklarda dolanıp altın arardı ve bir gün geri dönmemişti.

O günden sonra Jeremy, ağaçlık alanda bulunan karavanında yalnız başına yaşamaya başlamıştı. Para kazanabilmek için hem türlü türlü işler yapıyor ve hem de benzincide çalışıyordu. Ve kıyafetlerinin diğer çocuklarıinki kadar güzel olmamasına hiç aldırımıyordu. Ya da aldırıyorsa da belli etmiyordu.

Mary-Lynnette, elindeki pompanın tetiğinin çıkardığı klik sesiyle kendine geldi ve düşüncelere dalıp gittiğini fark etti.

“Başka bir şey var mı?” dedi Jeremy. Ön cam tertemiz olmuştu.

“Hayır... Aslında, olabilir. Bugün Todd ve Vic’i görmüş olma ihtimalin var mı?”

Ödeme için Mary-Lynnette’in uzattığı 20 doları alırken Jeremy durdu. “Neden ki?”

“Onlarla konuşmam gereken bir şey var sadece,” dedi Mary-Lynnette. Yanaklarının kızardığını hissedebiliyordu. Aman Tanrım,

benim Todd ve Vic'i onlarla takılmak için bulmaya çalıştığımı düşünüyor ve ona sorduğum için de deli olduğumu.

Hızla açıklama yapmaya girişti. “Bunny onların Mad Dog Creek'te olabileceklerini söylemişti de, ben de eğer öyleyse senin onları görmüş olabileceğini düşündüm. Belki sabah saatlerinde falan... Sonuçta sen de oralarda yaşıyorsun.”

Jeremy olumsuz anlamda kafasını salladı. “Karavandan öğlen saatlerinde ayrıldım. Ama bu sabah civarda bir silah sesi duymadım. Hatta sanırım onlar bu yaz oraya hiç gitmediler bile. Onlara oradan uzak durmalarını söyledim ben de hep zaten.

Bunları söylerken çok vurgu yapmadan hafifçe konuşuyordu. O sırada Mary-Lynnette, ani bir şekilde Todd ve Vic'in bile ona kulak vermiş olabileceğini düşündü.

Jeremy'nin herhangi bir kavgaya karıştığını hiç görmemişti. Ama bazen o kahverengi gözlerinde beliren bir bakış... Neredeyse korkutucu olabiliyordu. Sanki o sakin yapının altında, uyandırıldığı zaman oldukça tehlikeli olabilecek ilkel, saf ve ölümcül bir şey yatıyordu.

“Mary-Lynnette, biliyorum ki büyük ihtimalle bunun beni ilgilendirmediğini düşüneceksin, fakat... Bence o heriflerden uzak dursan iyi olur. Eğer gerçekten onları bulman gerekiyorsa da benim de seninle gelmeme izin ver.”

Mary-Lynnette içinin minnettarlık duygusuyla ısındığını hissetti. Jeremy'nin bu teklifini kabul edemezdi ama yine de düşünmesi bile çok hoştu.

“Teşekkürler,” dedi. “Ben idare ederim, ama... Sağol.”

Parasının üstünü getirmek üzere Jeremy'nin benzin istasyonu binasına girişini izledi. On iki yaşından beri yalnız başına olmak nasıl

bir duyuydu acaba? Belki de yardıma ihtiyacı vardı. Belki ona evde yapılacak bir takım işler vermesi için babasıyla konuşabilirdi. Diğer birçok insan için Jeremy zaten farklı işler yapıyordu. Ancak dikkatli olmalıydı; Jeremy'nin bir şekilde sadaka veriliyormuş gibi hissetmekten nefret ettiğini iyi biliyordu.

Jeremy para üstünü geri getirdi. "Buyur, paranın üstü. Ve Mary-Lynnette..."

Mary-Lynnette ona baktı.

"Eğer Todd ve Vic'i bulursan, dikkatli ol," diye ekledi Jeremy.

"Biliyorum," dedi Mary-Lynnette.

"Çok ciddiym."

"Biliyorum," diye yineledi. Parasının üstünü almak için uzandı ama Jeremy parayı bırakmamıştı. Onun yerine garip bir şey yaptı; bir eliyle Mary-Lynnette'in kapalı olan elini açtı, diğer eliyle de bozukluk ve kağıt paraları açtığı eline bıraktı. Sonra da parmaklarıyla kavrayarak geri kapattı. O anda, aslında Mary-Lynnette'in elini tutuyor gibiydi.

Beklemediği bir anda gerçekleşen bu fiziksel temas Mary-Lynnette'i şaşırttı ve genç kızın hoşuna gitti. Jeremy'nin uzun ve esmer parmaklarına, elini sıkı bir şekilde kavrayışına ve parmağındaki siyah desenli, altın yüzüğe baktı.

Bakışlarını kaldırıp Jeremy'nin yüzünü gördüğünde daha fazla şaşırdı. Jeremy'nin gözlerinde açıkça görülebilen bir endişe ve ona duyduğu saygıyı gösteren bir ifade vardı. Mary-Lynnette, bir an ona her şeyi anlatmak için saçma ve açıklanamaz bir istek duydu ama anlatırsa, onun ne düşüneceğini kestirebiliyordu. Jeremy oldukça gerçekçi bir çocuktü.

"Sağol Jeremy," dedi zayıf bir gülümsemeyle. "Kendine iyi bak."

“Asıl *sen* kendine iyi bak. Sana bir şey olursa, seni özleyecek insanlar var.” Gülümsedi. Ama Mary-Lynnette, arabasına binip uzaklaşmaya başladığında bile onun endişeli bakışlarını üstünde hissedebiliyordu.

Tamam, peki *şimdi* ne yapmalıydı?

Günün büyük bölümünü Todd ve Vic'i arayarak harcamıştı. Ve şimdi aklında Jeremy'nin kahverengi gözleri varken bunun en başından saçma bir fikir olup olmadığını sorguluyordu.

Kahverengi gözler... Ya o koca sarı kedinin gözleri ne renkti? Garip, hatırlamakta zorlanıyordu. Eski kafalı ailesinden bahsederken bir noktada gözlerinin kahverengi görüldüğünü anımsar gibiydi. Fakat gözüpek kızları sevdiğini söylediği sırada ise o gözler sanki tatsız bir mavi rengindeydi. Ya hani o garip keskin bıçak ifadesi sırasında? Buz grisi değiller miydi?

Kim *takar ki*? Belki de turuncu renkteydiler. Artık eve dönmem ve gece için hazırlık yapmam gerek.

Nancy Drew soruşturmak istediği insanları her seferinde nasıl da o kadar kolay buluyordu acaba?

Neden? Niçin? Neden ben?

Ash oturmuş, bir sedir ağacının yapraklarının, kurumuş bir ırmak yatağına dökülmesini izliyordu. Güneşten kaçınmayacak kadar aptal bir sincap da onu izliyordu. Yakındaki bir kayanın üzerinde tembellik yapan bir sürüngen önce bir bacağına kaldırdı, sonra da diğerini.

Bu adil değildi. Hem de hiç.

İnanması bile zor geliyordu.

Ash her zaman şanslı olmuştu. Ya da en azından her zaman kılpayı da olsa bir felaketin ucundan dönmeyi başarmıştı. Ancak

bu sefer felaket gerçekleşmişti ve tam anlamıyla bir katliama sebep olmuştu.

Olduğu her şey, inandığı her şey... Bütün bunlar beş dakikada kaybedilebilir miydi? Üstelik büyük ihtimalle dengesiz ve kesinlikle kız kardeşlerinin toplamından daha tehlikeli bir kız uğruna?

Hayır, diye karar verdi hırsıyla. Kesinlikle hayır. Beş dakikada değil; sadece beş saniye sürdü.

O kadar çok kız tanıyordu ki, üstelik güzel kızlar. Gizemli bir gülümseyişe sahip cadılar, müthiş hatlara sahip vampirler, ufak, şirin kuyrukları olan şekil değıştirenler... Hatta lüks spor arabalarında o, boyunlarını gıdıklarken hiçbir itirazı olmayan insan kızları. Neden bunlardan birine değil de...

Onlardan birine olmamıştı işte... Ve bunu açıklamaya çalışmanın da bir anlamı yoktu. Asıl soru, bu konuda ne yapacağıydı. Sadece arkasına yaslanıp kaderin dümeni ele geçirmesine izin mi verecekti?

Ailen için üzgünüm, demişti Quinn ona. Belki de sorun buydu. Ash, Redfern ailesi genlerinin bir kurbanıydı. Redfernler beladan uzak kalmayı asla başaramıyordu. Sanki attıkları her adımda insanların dahil olduğu olaylara dolanıp duruyorlardı.

Ee? Yani Quinn'in geri gelmesini bekleyip bunu bir bahane olarak mı sunacaktı ona? Üzgünüm; buradaki işlerle başa çıkamayaçağım gibi görünüyor. Hatta soruşturmayı bile tamamlayamadım.

Ama böyle bir şey yaparsa, bu sefer Quinn de Ustalar'a haber verir ve onlar da soruşturmayı kendileri yürütürlerdi.

Ash'in yüzündeki ifade giderek sertleşti. Gözlerini kısarak aniden kırmızı bir tüy yumağı gibi en yakın ağacın arkasına kaçan sincaba baktı. Kayadaki sürüngen hareket etmeyi kesti.

Hayır, kaderin, dümeni eline almasına izin vermeyecekti. Durumu ve aile şerefini kurtarmak için ne yapması gerekiyorsa onu yapacaktı. Ve bu akşam yapacaktı.

“Bu akşam yapacağız,” dedi Rowan. “Gece çökünce, ay yükselmenden hemen önce. Onu ormana taşıyacağız.”

Kestrel geniş geniş gülümsedi. Tartışmayı o kazanmıştı.

“Dikkatli olmamız gerek,” dedi Jade. “Dün akşam dışarıda duyduğum o ses... Bir hayvan falan değildi. Sanırım o *bizim gibi* biriydi.”

“Buralarda fazlaca Gece İnsanı yaşıyor sayılmaz,” dedi Rowan ki-barca. “Buraya gelmemizin en büyük sebeplerinden biri de bu sonuçta.”

“Belki bir vampir avcısıydı,” dedi Kestrel. “Hatta belki de teyzemizi öldüren avcıydı.”

“*Eğer* Opal teyzeyi bir vampir avcısı öldürmüşse bile,” dedi Rowan, “bundan emin değiliz. Yarın kasabada biraz etrafa bakınalım ve en azından *şüpheli* birileri var mı diye araştıralım.”

“Onları bulduğumuzda da doğduklarına pişman edeceğiz,” dedi Jade hırsla.

“Eğer bahçede sesini duyduğun şey de ortaya çıkarsa, onun da icabına bakarız,” dedi Kestrel ve aç bir şekilde gülümsedi.

Alacakaranlık çökmüştü, Mary-Lynnette duvardaki saati izliyordu. Ailenin geri kalanı rahat bir akşamın keyfini sürüyordu. Babası İkinci Dünya Savaşı hakkında bir kitap okuyor, Claudine elindeki dantelle uğraşıyor ve Mark yıllardır kömürlükte duran gitarını akort etmeye çalışıyordu ve büyük ihtimalle *Jade* ile kafiyeli sözcükler bulmaya...

Babası okuduğu kitaptan başını kaldırdı. “Yıldızları seyretmeye mi gidiyorsun?”

“Evet. Bu akşam gözlem için oldukça iyi. Ay, geceyarısına kadar yükselmeyecek. Bir göktaşı yağmuru izleme şansım olabilir belki.” Tam olarak yalan söylüyor da sayılmazdı. Gözlem için *gerçekten de* iyi bir akşamdı ve Burdock Çiftliği’ne doğru giderken göktaşı yağmuruna pekala bir göz atabilirdi.

“Tamam ama dikkatli ol,” dedi babası.

Mary-Lynnette şaşırmıştı. Babası yıllardır buna benzer bir şey söylememişti. Dudaklarını büzmüş, elindeki iğneyi hararetle kullanan Claudine’e baktı.

“Belki Mark da seninle gelse iyi olur,” dedi Claudine, başını işinden kaldırmadan.

Tanrım, Claudine benim dengesiz ve güvenilmez olduğumu düşünüyor, diye düşündü Mary-Lynnette. Ve doğrusu onu suçlamam da.

“Hayır, gerek yok. Dikkatli olurum.” Oldukça hızlı cevap vermişti.

Mark gözlerini kıstı. “Alet edevatını taşımak için falan yardıma ihtiyacın yok mu?”

“Hayır, arabayla gideceğim. Başımın çaresine bakarım. *Gerçekten.*” Ailesinin başka bir şey söylemesine fırsat bırakmadan garaja doğru kaçtı.

Teleskobunu yanına almadı. Onun yerine arka koltuğa garajda bulunduğu bir küreği yerleştirdi. Fotoğraf makinesini boynuna astı ve cebine de ufak bir fener koydu.

Arabasını her zaman gözlem yaptığı tepenin yamacına park etti. Küreğini arabadan almadan önce görev duygusuyla Perseus takım-yıldızının bulunduğu kuzeydoğu tarafına doğru baktı.

O sırada hiç göktaşı varmış gibi görünmüyordu. Neyse. Elinde anahtarlarıyla, küreğini almak için arabanın arkasına yöneldi ve aniden havaya sıçradı.

“Tanrım!”

Neredeyse Ash’in üstüne çıkıyordu.

Mary-Lynnette, nabzının delice atmaya başladığını ve dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. Onu beklemiyordum ve korktum, diye düşündü kendi kendine. *Hepsi* bu...

“Neredeyse kalbime indiriyordun!” dedi. “Hep böyle sessizce insanların arkasından mı yaklaşırsın?”

Mary-Lynnette, ondan dalgacı veya *hey bebeğim* türünden bir cevap bekliyordu. Ama Ash sadece asık bir suratla ona baktı. “Hayır. Burada ne işin var?”

Mary-Lynnette’in kalbi heyecandan hızla atıyordu fakat kendini de şaşırtarak oldukça sakın bir sesle cevap vermeyi başarabilirdi. “Gözlem yapıyorum. Her akşam yıldızları izlemeye gelirim. Belki de düşünce suçları polisi için bunu not almak istersin.”

Ash bir ona baktı, bir de arabasına. “Yıldızları mı izliyorsun?”

“Evet. Şu tepeden.” İşaret etti.

Ash şimdi de onun boynunda asılı duran makineye bakıyordu. “Ama yanında teleskobun yok,” dedi şüpheli bir sesle. “Ya da o arabadaki şey bir teleskop mu yoksa?”

Mary-Lynnette, arabanın anahtarlarının hala elinde olduğunu fark etti. “Bu akşam teleskobumu getirmedim.” Arabanın ön yolcu koltuğuna doğru gitti, kapıyı açtı ve içeriden dürbününü çıkardı. “Yıldızları izlemek için mutlaka bir teleskop gerekmiyor. Bu da oldukça işe yarıyor.”

“Bak sen. Gerçekten mi?”

“Evet, *gerçekten*.” Bak işte bu bir hataydı, diye düşündü Mary-Lynnette. Garip bir şekilde eğlenmişti. Bana inanmıyor gibi davranmak ha... Sen *bekle* bakalım.

“Dört milyon yıl öncesinden kalma bir ışık görmek ister misin?” dedi. Sonra cevap vermesini beklemeden, “Tamam, yüzünü doğuya dön,” dedi. Ona doğru uzattığı parmağını çevirdi. “Dürbünü eline al ve ufuktaki ağaçların gökyüzüyle oluşturduğu o çizgiye bak. Şimdi dürbünü yukarı doğru kaldır...” Mary-Lynnette tıpkı bir eğitim çavuşu gibi ardı ardına verdiği talimatlarla onu yönlendirmeye devam etti. “Şimdi... Etrafı hafif bulanık parlak bir disk görüyor musun?”

“Ee, evet.”

“İşte o Andromeda. Yani başka bir *galaksi*. Ama eğer onu teleskopla görmeye çalışsaydın bu kadar kolay başaramazdın. Teleskopla bakmak, gökyüzüne bir kamışla bakmak gibidir. Sahip olduğun görüş açısı işte o kadar dar olur.”

“Tamam, tamam. Ne demek istediğini anladım,” dedi Ash. Dürbünü gözlerinden ayırarak elini indirdi. “Baksana, yıldızları izlemeye bir dakika ara verebilir miyiz? Seninle konuşmak istiyoy...”

“*Bizim* galaksimizin merkezini görmek ister misin?” diye araya girdi Mary-Lynnette. “Güneye doğru dön.”

Yüzünü o tarafa dönmesi için onu fiziksel olarak döndürmenin dışında her şeyi yaptı. Ash’e dokunmayı göze alamıyordu. Bedeni o sırada zaten yeterince adrenalinle doluydu. Bir de ona dokunursa durum kontrolden çıkabilir ve Mary-Lynnette birden havaya falkan uçabilirdi.

“*Dön*,” dedi Mary-Lynnette. Ash gözlerini bir iki saniye kapadı. Daha sonra döndü ve dürbünü yine kaldırdı.

“Yay takımyıldızına bakman gerek.” Yine talimatlar vermeye başladı. “Şunu görüyor musun? İşte Samanyolu’nun merkezi orası; yani bütün yıldız bulutlarının olduğu yer.”

“Ne güzel.”

“Evet, çok güzeldir. Tamam, şimdi biraz daha yukarı ve doğuya doğru dön. Orada ufacık bir parıltı bulacaksın...”

“Pembe olan mı?”

Mary-Lynnette ona hızlı bir bakış fırlattı. “Evet, pembe... Birçok insan onu göremez. İşte o, Trifid Nebulası’dır.”

“Peki, içindeki o siyah çizgiler de ne?”

Mary-Lynnette olduğu yerde dondu kaldı. Eğitim çavuşu tavrı bir anda uçtu gitti. Geriye doğru bir adım attı. Ve gözlerini Ash’e dikerek hızlı hızlı nefes almaya başladı.

Ash dürbünü indirdi ve ona baktı. “Bir sorun mu var?”

“Onlar siyah toz bulutları. Sıcak gaz bulutunun önündeki toz yığınları yani. Ama... Sen onları göremezsin.”

“Az önce gördüm işte.”

“Hayır, hayır. Onları *görmüş* olmazsın. Sadece dürbünle görebilmek imkansızdır. Hatta dokuz milimetrelilik gözbebeklerin olsaydı bile...” Birden cebinden fenerini çıkardı ve açarak Ash’in yüzüne tuttu.

“*Sen ne...*” Ash geriye sıçradı. Gözlerini yumdu ve ellerini de üstlerine örttü. “*Canım acıdı!*”

Ama Mary-Lynnette görmek istediğini zaten görmüştü. O anda, Ash’in gözlerinin ne renk olduğunu kesinlikle söyleyemezdi. Çünkü gözünün renkli kısmı neredeyse fark edilmeyecek kadar ince bir hal-ka halini almıştı. Tıpkı karanlıktaki bir kedinin gözleri gibi, Ash’in gözleri de *tamamen* gözbebeğinden oluşmuş gibiydi.

Aman Tanrım... Bu gözlerle kim bilir neler *görebiliyordur*. Sekizinci derece yıldızlar, belki de dokuzuncu derece yıldızlar. Çıplak gözle dokuzuncu derece yıldızları görebildiğini bir düşün. Yıldız bulutlarındaki renkleri görebilmek; sıcak hidrojenin pembe parıltısını veya oksijenin yeşil-mavi parıltısını düşün. Ve gökyüzünü süsleyen daha binlerce yıldızı...

"Hızla cevap ver," dedi sesinde bir aciliyetle. "Şu anda gökyüzünde kaç tane yıldız görüyorsun?"

"Hiçbir şey *göremiyorum*," diye homurdandı Ash. Elleri hala gözlerinin üstündeydi. "*Kör* oldum."

"Ben *ciddiyim*," dedi Mary-Lynnette. Ve onu kolundan tuttu.

Yaptığı şey aptalcaydı. Düşünmeden hareket etmişti. Ve eli onun tenine değdiğinde sanki iki elektrik kablusunun birleşmesindeki gibi bir akım hissetti. Bedeninden adeta şok dalgaları geçti. Ash ellerini gözünden indirdi ve ona baktı.

Sadece bir anlığına da olsa yüz yüzeydiler. Gözleri birbirlerine kenetlenmişti. Sanki aralarında bir şimşek çakıyordu. Ardından, Mary-Lynnette gözlerini kaçırmayı başardı.

Buna daha fazla *dayanmam* mümkün değil. Tanrım, neden burada durmuş onunla konuşuyorum ki zaten? Bu gece yapmam gereken yeterince işim var. Bir *ceset* bulmam gerekiyor mesela.

"Astronomi dersi buraya kadar," dedi, dürbünü almak için elini uzatarak. Sesi sadece biraz titriyordu. "Artık tepeye çıkıyorum."

Ash'in nereye gideceğini sormadı. Ondan uzakta bir yere gittiği sürece umrunda da değildi.

Ash, dürbünü ona vermeden önce biraz duraksadı. Sonra da uza-tırken ona dokunmamaya özen gösterdi.

Güzel, diye düşündü Mary-Lynnette. İkimiz de aynı düşünüyoruz.

“Güle güle.”

“Hoşçakal,” dedi Ash. Yürümeye başladı, sonra durdu; başı öne eğikti. “Sana söylemek istediğim şey...”

“Evet?”

Ash, arkasına dönmeden son derece düz ve kontrollü bir sesle devam etti: “Kız kardeşlerimden uzak dur, olur mu?”

Mary-Lynnette yıldırım çarpmışa döndü. Ash’ın bunu söylediğine inanamıyordu ve konuşamayacak kadar sinirlenmişti. Sonra düşündü, belki de onların birer katil olduğunu biliyordur ve beni korumaya çalışıyordur. Yani Jeremy gibi.

Boğazının aniden düğümlenmesine rağmen konuşabilmeyi başardı, “Neden?”

Ash kafasını salladı. “Sadece onların üzerinde iyi bir etkin olacağını sanmıyorum. Onlar kolay etkilenebilen kızlardır ve ben onların bir takım yanlış fikirlere kapılmalarını istemiyorum.”

Mary-Lynnette, bu yanıt karşısında balon gibi sönmüştü. Tahmin etmeliydim, diye düşündü. Tatlı ve seviyeli bir tonla Ash’e cevap verdi, “Ash? Bok ye ve geber.”

8. BÖLÜM

Ash, kim bilir ne yapmak için doğu tarafına doğru gidip görünürden kaybolduktan sonra Mary-Lynnette bir saat daha bekledi. Ash'in gittiği tarafta kurumuş dere yatakları ve bir sürü ağaçtan başka bir şey bulunmuyordu. Ve de Mary-Lynnette'in evi. Umarım buradan ta kasabaya kadar yürümeye kalkar ve yol bitmek bilmeyince kafasını taşlara vurur, diye düşündü Mary-Lynnette.

Tamam, gitti işte. Unut artık onu. Yapman gereken bir iş var, hatırladın mı? Biraz da tehlikeli bir iş hatta... Ve Ash, bu işin bir parçası değil. Bayan B.'nin başına gelenlerle ilgili bir fikri olduğunu sanmıyorum.

Eline küreği aldı ve batı yönüne doğru, yol boyunca yürümeye başladı. Yürüdükçe Ash'i aklından tamamen çıkarmayı başardı. Zaten tek düşünebildiği şey, önünde yapılmayı bekleyen işti.

Bunu yapmak beni korkutmuyor. Hayır, korkmuyorum. Korkmuyorum... *Tabii ki* korkuyorum!

Ama korkmak iyi bir şeydi. Çünkü korkmak, dikkatli olmasını sağlardı. İşini hızlı ve sessiz bir şekilde halledecekti. Çitteki aralıktan içeri girecek, küreğini hızla sallayacak ve kimse onu görmeden önce dışarı çıkmış olacaktı.

Eğer tahminleri doğruysa, kazdığı yerde bulacağı şeyi düşünmeye çalıştı.

Burdock Çiftliği'ne dikkatlice yaklaştı. Önce kuzeye yöneldi, sonra güneydoğuya geri döndü ve geniş bir çember çizerek evin arka tarafına ulaştı. Bu taraftaki ekim alanları; zehirli sumak bitkisi, yabani otlar, bağbozan ve kaçınılmaz olarak böğürtlen ve katırtırnağı çalılıklarıyla tarla olmaktan çıkıp yabanileşmişti. Meşe ve diğer ağaçlar fidan vermeye başlamıştı. Böyle giderse çok yakında buralar ormana dönecekti.

Bahçeyi çevreleyen çitteki aralığa ulaştığında, bunu yaptığıma inanamıyorum, diye düşündü. Garip olansa *aslında* inanabilmesiydi. Bir komşunun hanesine tecavüz ederek bahçesinde bir ceset arayacaktı ve buna rağmen şaşırtıcı biçimde sakindi. Korkuyordu ama panik içinde değildi. Belki de hamurunda şimdiye kadar fark etmediği, gizli kalmış şeyler vardı.

Normalde olduğumu sandığım kişi değilimdir belki de.

Bahçe karanlıktı ve oldukça yoğun bir koku etrafı sarmıştı. Fakat kokunun sebebi Bayan B.'nin ektiği zambak ve nergisler veya yabani bir şekilde yetişmiş yakıotu ve şebboylar değildi. Kokunun sebebi keçilerdi.

Mary-Lynnette aralığın sonuna gelip durdu. Gözlerini çiftlik evine dikti. Sadece iki pencerede ışık vardı.

Lütfen beni görmesinler ve lütfen yanlışlıkla bir ses çıkarmayayım.

Hala eve bakarak, toprağın kaldırıldığı noktaya doğru usulca yürüdü. İlk birkaç kürek hareketiyle pek de fazla toprak kaldıramadı.

Tamam. Biraz daha azimli olmaya ne dersin? Ve evi izlemeyi de kes artık. Hiçbir anlamı yok. Eğer dışarı bakarlarsa seni görürler ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok.

Toprağa bastırmak için ayağını küreğe dayadığı anda arkasındaki ormangülü çalılarının oradan *hızla* bir şey geçer gibi oldu.

Mary-Lynnette, küreği elinde çömelmişken donakaldı.

Endişelenmeyi bırak, diye düşündü kendi kendine. O geçen şey kızlar değildi. Ve Ash de geri gelecek falan değil. Sadece ufak bir hayvandı.

Kulak kesildi. Keçilerin bulunduğu taraftan ağlamaklı bir *mee-ee* sesi geldi.

Önemli bir şey değildi işte. Sadece bir tavsandı. *Kazmaya* başla artık!

Toprağı biraz daha kazmışken yine *aynı* sesi duydu.

Sanki koklama sesi gibi, sonra da bir sürtünme sesi. Kesinlikle bir hayvandı bu. Eğer bir tavsansa bile, oldukça yüksek sesli bir tavsandı.

Ne olduğunu kim takar ki? diye düşündü Mary-Lynnette. Buradaki hayvanlar *tehlikeli* değildir. Ve ben karanlıktan korkmuyorum. Benim doğal ortamım bu. Geceyi çok *severim*.

Ama bu gece nedense daha farklı hissediyordu. Belki de sadece Ash ile yaşadıkları yüzündendi; kafası karışmış ve huzursuz olmuştu. Sanki o anda bir şey, ona karanlığın hiç de insanların doğal ortamı olmadığını söylemeye çalışıyor gibiydi; zayıf gözleri, yetersiz kulakları ve duyarsız burnuyla bu ortam için yaratılmadığını... Ve geceye ait olmadığını.

Yine o ses.

Kulaklarım çok iyi duymuyor olmayabilir ama *bu sesi* oldukça net bir şekilde duydum işte. Çalılıkların orada koku almaya çalışan büyük bir şeye ait bir sestir.

Ne tür bir hayvan olabilirdi ki? Geyik değildi; geyikler *farklı* bir ses çıkarırdı. Çakaldan da iri bir şey gibiydi. Belki de bir ayı?

Ve o anda Mary-Lynnette farklı bir ses duydu. Ormangülü çalılarının kurumuş yapraklarının delice silkelenmesiyle çıkan bir sestir bu. Evden gelen zayıf ışıktaki, çalılığın dallarının, sanki aradan bir şey çıkmaya çalışıyormuşçasına iki yana doğru açılmaya başladığını *gördü*.

O her neyse, buraya geliyor.

Mary-Lynnette küreğini eline aldı ve koşmaya başladı. Çitteki aralığa veya eve doğru koşmuyordu. Her ikisi de koşmak için pek güvenli yerler değildi. Keçi ağlına doğru koştu.

Burada kendimi savunabilirim. Onu dışarıda tutarım, kürekle ona vururum...

Sorun, buradayken hiçbir şey *görememesiydi*. Ağılın iki penceresi vardı ama gecenin karanlığı ve pencerelerin pisliği yüzünden herhangi bir şey görebilmek mümkün değildi. İçerideki keçileri bile göremiyor, onları sadece duyabiliyordu.

Işığı açayım deme sakın. Yerini belli etmekten başka bir işe yaramaz.

Kılını bile kıpırdatmadan durarak dışarıdan gelen herhangi bir sesi duymaya gayret etti.

Hiçbir ses duymadı.

Burun delikleri keçi kokusuyla dolmuştu. Yerdeki keçi pisliği ve yulaf artıklarından oluşan tabakalar fazlasıyla kokuyor ve içerideki sıcaklığı rahatsız edici boyuta taşıyordu. Küreği kavrayan elleri ter içindeydi.

Hayatımda kimseye vurmadım... Yani çocukken Mark ile yaptığımız kavgalar sayılmazsa. Bir dakika; ben daha bu sabah bir yabancıyı tekmeledim...

İhtiyaç duyduğu takdirde, şiddet dürtüsünün baskın çıkacağını umut etti.

Bir keçi, burnunu omzuna sürttürdü. Mary-Lynnette onu itti. Başka bir keçi ise aniden meledi ve Mary-Lynnette, endişeyle dudağını ısırdı.

Tanrım, dışarıdan bir ses duydum ve üstelik keçi de duydu o sesi.

Isırdığı dudağından gelen tat, tıpkı bir bozuk para tadı gibiydi. Kanın bakırımsı tadını hissederken birden fark etti ki, bu aynı zamanda korkunun tadıydı.

Bir şey ağılın kapısını açtı.

O anda Mary-Lynnette paniğe kapıldı.

Tekinsiz bir şey onun peşindeydi. Bir hayvan gibi koklayabilen ama bir insan gibi kapı açabilen bir şey... Ne olduğunu göremiyordu. Sadece karanlıkta belirsiz bir gölge görüyordu. Ağılın ışığını yakmak aklına bile gelmedi. İçgüdüsel olarak aklına gelen tek şey, karaltı ona saldırmadan önce elindeki kürekle saldırıya geçmekti. Mary-Lynnette'in bedeni saf ve içgüdüsel bir şiddet dürtüsüyle sarsılıyordu.

Ama saldırmak yerine tıslarcasına, "Kimsiniz? Kim var orada?" demeyi başardı.

Tanıdık bir ses cevap verdi. "Bunu yapacağını *biliyordum*. Her yerde seni aradım."

"*Tanrım*, Mark." Mary-Lynnette elindeki küreği atarak kendini yere bıraktı ve ağılın duvarına yaslandı.

Her iki keçi de meliyordu ve Mary-Lynnette'in kulakları çınılıyordu. Mark içeri girdi.

“Of, fena kokuyor. Burada ne işin var?”

“Seni *sersem*,” dedi Mary-Lynnette. “Neredeyse beynini dağıt-
caktım.”

“Bu saçmalıklardan vazgeçeceğini söylemiştin. Bana yalan söyledin.”

“Mark, bilmiyorsun... Sonra konuşalım... Dışarıdayken bir ses
duydun mu?” Mary-Lynnette bir yandan da düşüncelerini toparla-
maya çalışıyordu.

“Ne gibi?” Mark oldukça sakindi. Onun bu hali Mary-Lynnette’in
kendini salak gibi hissetmesine yol açıyordu. Sonra Mark’ın sesi cid-
dileşti. “Uluma gibi bir ses mi?”

“Hayır. Daha çok koklama sesi gibi bir şeydi.” Mary-Lynnette
nefesini toparlamaya başlamıştı.

“Ben bir şey duymadım. Artık buradan çıksak iyi olacak. Jade
bizi burada bulacak olsa ona ne deriz sonra?”

Mary-Lynnette bu soruya ne cevap vereceğini bilemedi. Mark,
başına gelebilecek en kötü şeyin mahcubiyet duygusu olduğu, mut-
lu ve pırıltılı, bambaşka bir dünyada yaşıyordu.

Sonunda ona döndü ve şöyle dedi, “Mark, beni dinle. Ben senin
ablanım. Sana yalan söylemek, oyunlar oynamak veya sevdiğin biri-
ni kötülemek için bir sebebim de yok. Ve hayır, ben önyargılı değı-
lim. Ayrıca bir şeyler gördüğümü hayal ediyor da değilim. Sana cid-
di olarak söylüyorum, -hem de *ölümüne ciddi*- bu kızlarla ilgili *tu-
haf* bir şeyler dönüyor.

Mark konuşmak için ağzını açar gibi oldu ama Mary-Lynnette,
geri adım atmadan konuşmaya devam etti. “Yani şu anda inanabile-
ceğin iki şey var. İlki benim tamamen deli olduğum, ikincisi ise söy-
lediklerimin doğru olduğu. Sana soruyorum, benim deli olduğumu
gerçekten düşünüyor musun?”

Mary-Lynnette bunları söylerken bir yandan da geçmişi düşünüyordu. Annelerinin hasta olduğu zamanlarda ikisinin geceleri sarılarak birbirlerinde teselli bulmalarını, ona okuduğu kitapları, yaralarına yapıştırdığı yara bantlarını ve öğle yemeği için çantasına koyduğu fazladan kurabiyeleri. Ve o sırada içerisi zifiri karanlık olmasına rağmen bir şekilde Mark'ın da aynı şeyleri düşündüğünü seziyordu. O kadar çok şey paylaşmışlardı ki, aralarındaki bağ sonsuza dek sürecekti.

Sonunda Mark sessizce, “Sen deli değilsin,” dedi.

“Teşekkür ederim.”

“Ama *ne* düşünmem gerektiğini de bilemiyorum. Jade kimseyi incitemez. Ben de bunu *biliyorum* sadece. Ve onunla karşılaştığımdan beri...” durakladı. “Mary, sanki artık yaşamımın bir anlamı var gibi. Tanıdığım kızlardan o kadar farklı ki. Çok cesur ve eğlenceli ve çok... *Kendi* gibi.”

Ve ben de sadece sarı saçları yüzünden olduğunu sanıyordum, diye düşündü Mary-Lynnette. Ne kadar sığ düşünüyormuşum meğerse.

Mark'taki bu değişim onu çok şaşırtmış ve duygulandırmıştı. Daha da önemlisi, korkutmuştu. Korkudan hasta olacak kadar hem de. Asabi ve alaycı küçük kardeşi en sonunda değer verdiği birini bulmuştu... Ve bulduğu kız da büyük ihtimalle ortaçağın ünlü fettan kadınlarından Lucrezia Borgia'nın soyundan geliyordu.

O anda Mark'ı göremese bile, sesindeki samimiyeti duymaması olanaksızdı. “Mary, sadece eve dönsek olmaz mı?” dedi Mark.

Mary-Lynnette kendini daha da rahatsız hissetti.

Onu tutmayı bıraktı ve her ikisi de dışarı bakmak için kafalarını pencereye doğru uzattılar. Dışarıda bir ışık yanmıştı.

“Kapıyı kapa,” diye fısıldadı Mary-Lynnette. Sesinin tonu, Mark’ın bu talimata derhal uymasına sebep olmuştu.

“Ve sessiz ol,” diye ekledi Mary-Lynnette, kolundan tuttuğu kardeşi-ni duvara doğru çekerken. Sonra dikkatlice pencereden dışarıya göz attı.

Evin arka kapısından, önce Rowan, sonra Jade ve en sonunda da Kestrel dışarı çıkmıştı. Kestrel’in elinde bir kürek vardı.

Aman Tanrım.

“Neler oluyor dışarıda?” dedi Mark, dışarıya bir bakış atmaya çalışarak. Mary-Lynnette onun ağzını eliyle kapadı. Kızlar bahçeyi yenden kazmaya başlamışlardı işte, olan şey buydu.

Bu sefer ortada çöp torbasına sarılmış herhangi bir şey göremiyordu. Peki, ne yapıyorlardı o zaman? Kanıtları yok mu ediyorlardı? Cesedi eve sokarak onu yakacak veya parçalara mı ayıracaktardı?

Mary-Lynnette’in kalbi delice çarpıyordu.

Mark da kendine uygun bir pozisyon bulmuş, dışarı bakıyordu. Mary-Lynnette, onun derin bir nefes aldığını ve nefesinin boğazında takıldığını duydu. Belki de hala kafasında bu duruma masumane bir açıklama getirmeye çalışıyordu. Mary-Lynnette destek olurcasına onun omzunu sıktı.

El değiştirdikleri küreği sırayla kullanarak yeri kazmaya devam eden kızları izlediler. Mary-Lynnette onların ne kadar da güçlü olduklarını fark ederek oldukça etkilenmişti. Halbuki Jade o kadar narin görünüyordu ki.

Kızlardan birinin etrafa bakış attığı her defa, Mary-Lynnette’in kalbi duracak gibi oluyordu. Bizi görmeyin, bizi işitmeyin ve bizi yakalamayın, diye düşündü.

Kazılan noktanın yanında kayda değer bir toprak yığını biriktiğinde, Rowan ve Kestrel artık iyice açılmış çukura doğru uzandı.

Mary-Lynnette'in daha önce gördüğü, çöp torbasına sarılmış uzun ve geniş cismi çıkardılar. Buna rağmen oldukça hafif ve gergin bir şey gibi görünüyordu.

Mary-Lynnette ilk defa, bu cismin bir beden olmak için fazla hafif olup olmadığını sorguladı. Ve çok da gergin... Ölüm sertliği ne kadar sürerdi ki?

Mark'ın nefes alışı düzensizdi, neredeyse hırıldar gibi soluyordu. Kızlar cismi çitteki aralığa doğru taşımaya başlamıştı.

Mark küfretti.

Mary-Lynnette'in kafası hızla çalışıyordu. Mark'a fısıldadı, "Mark, sen burada kal. Ben onları takip edeceğim..."

"Ben de seninle geliyorum!"

"Eğer bana bir şey olursa, babama haber vermelisin."

"Ben de *seninle* geliyorum."

Tartışacak zaman yoktu. Ve derinde bir yerde Mary-Lynnette aslında Mark'ın onun yanında olmasına seviniyordu.

"Tamam o zaman, ses çıkarmamaya çalış."

Kızlara yetişmek için geç bile kaldıklarından korkmuştu. Uzağı görebilmek için oldukça karanlık bir geceydi ama ormangülü çalılarının oradaki aralıktan geçtiklerinde, ileride titreyip duran ufak bir ışık gördüler. Kız kardeşlerin kullandığı el feneriydi bu.

Sessiz ol ve dikkatli ilerle. Mary-Lynnette bunu Mark'a sesli olarak söylemeye cesaret edemedi ama sanki bir mantra gibi sürekli zihninde tekrarlayıp durdu. Bütün dikkati, karanlık bir gecede kayan bir yıldız gibi onları yönlendiren ışığın üzerindeydi.

Işık onları güneye, ladin ağaçlarının bulunduğu bir alana doğru götürüyordu. Biraz daha sonra kendilerini bir ormanda ilerlerken buldular.

Nereye *gidiyorlar*, diye düşündü Mary-Lynnette. Ses çıkarmadan olabildiğince hızlı ilerlemeye çalışırken kaslarında oluşan minik dep-remci titreşimleri hissedebiliyordu. Şanslıydılar ki ormanın zemini, ağaçlardan düşen iğne yapraklarla kaplıydı. Ormana yoğun bir koku salan bu iğne yapraklar hafifçe nemli olduğı için ayak seslerini engelliyordu. Mary-Lynnette hemen arkasından gelen Mark'ı bile du-yamıyordu.

Sonsuzluk kadar gelen bir süre boyunca ilerlediler. Zifiri karan-lık ve Mary-Lynnette nerede olduklarına dair tüm kavrayışını kay-betmişti. Ve nasıl geri döneceklerine dair...

Tanrım, bunu yaptığım için gerçekten deli olmalıyım. Üstelik Mark'ı da buralara getirdim. Üç tane çatlak kızla ormanın ortasın-da bir yerlerdeyiz.

Işık durdu.

Mary-Lynnette de durdu. Bir koluyla arkasından ona çarpan Mark'ı durdururken gözlerini ışığa dikti. Artık hareket etmediğinden emin olmaya çalışıyordu.

Hayır, etmiyordu. Işık sabitlenmişti ve yere doğru tutuluyordu.

“Biraz daha yaklaşalım,” diye Mary-Lynnette’in kulağına fısıldadı Mark. Mary-Lynnette başıyla onayladı ve ışığa doğru becerebildiğı kadar yavaşça ve sessizce sürünmeye başladı. Birkaç adımda bir dur-du ve tamamen hareketsiz kalarak ışığın onun tarafına doğru çevri-lip çevrilmediğini kontrol etti.

Çevrilmemişti. Kızların bulunduğu açıklığa üç metre kalana ka-dar sürünmeye devam etti. Ve oraya ulaştığında, neler olup bittiğini net bir şekilde görebiliyordu.

Kızlar yine kazı işine dalmıştı. Kestrel iğne yaprakları bir kenara süpürmüştü ve şimdi de bir çukur kazmaya çalışıyordu.

Yaprakların ezilme sesini duyan Mary-Lynnette, Mark'ın da sü-rünerek yanına geldiğini anladı. Göğsünün hızla inip kalktığını hissedebiliyordu. Onun önündeki manzarayı Mark da görmüştü.

Üzgünüm, Mark. Çok üzgünüm...

Artık bahaneler faydasızdı ve gerçek inkar edilemezdi. Mary-Lynnette biliyordu; torbaya sarılı cismin ne olduğuna bakmasına bile gerek yoktu.

Bu yeri bir daha nasıl bulacağım peki? Şerifi getirirken, geldiği-miz yolu hatırlayabilecek miyim? Bu yer bir bilgisayar oyunundan fırlamış gibi; herhangi bir yönü diğerinden ayırt etmeyi olanaksız kı-lan aynı tip ağaçlarla dolu.

Dudağını ısırdı. Üzerinde uzandığı iğne yapraklar yumuşak ve ol-dukça da rahattı. Burada uzun süre bekleyebilirlerdi. Hatta kız kar-deşler ayrılana kadar. Ve sonra da ağaçlara bir işaret koyar, fotoğraf falan çeker ya da dallara çoraplarını bağlardı.

Açıklıktaki fener ışığı, küreği yere koyan bir eli aydınlatıyordu. Sonra Rowan ve Kestrel çöp torbasına sarılı cismi kaldırdı -Jade her-halde feneri tutuyor diye düşündü Mary-Lynnette- ve çukura yer-leştirdi.

Tamam. Şimdi de üstünü kapatın ve buradan gidin.

Fener ışığı, küreği yeniden eline alan Rowan'ı aydınlatıyordu. Rowan hızla çukurun üstünü kapamaya başladı. Mary-Lynnette'in keyfi yerine gelmişti. Yakında bitecek, diye düşündü ve rahatlaya-rak hafifçe nefes verdi.

O anda açıklıktaki her şey değişiverdi.

Fener ışığı deli gibi bir oraya bir buraya yöneliyordu. Mary-Lynnette kendini iyice yere yapıştırdı, gözleri şaşkınlık ve panikten irileşmişti. Işığın altında sarı saçların oluşturduğu haleye sahip bir

siluet görebiliyordu. Kestrel'di bu. Ayakta durmuş, Mark ve Mary-Lynnette'in tarafına doğru kıpırdamadan dikkatle bakıyor ve dinliyordu.

Mary-Lynnette tamamen kıpırtısız bir şekilde yatmaya devam etti. Orman sessizdi ve Mary-Lynnette'in tek duyabildiği şey kendi kalbinin, kulaklarına davul gibi gelen sesiydi. Hatta kalbi sanki boğazına çıkmıştı ve ritmik çarpıntısı, başının isteksizce sallanmasına sebep oluyor gibiydi.

Korkmuştu.

Ve basit bir korku da değildi bu. Dokuz yaşından beri yaşamadığı türden bir şeydi. *Hayalet korkusu* gibi bir korkuydu. Yani gerçek olup olmadığı bilinmeyen bir şeye karşı duyulan korku...

Ormanın karanlığında Kestrel'in garip silüetini seyreden Mary-Lynnette, aniden canavarlardan korkmaya başlamıştı. İçinde çok ama çok kötü bir his vardı.

Lütfen... Mark'ı buraya asla getirmemeliydim.

Ve işte o sırada Mark'ın nefes alışının az da olsa ses çıkardığını fark etti. Sadece hafif bir sestiydi; ıslıklı gibi değil de daha çok bir kedinin mırılaması gibi bir sestiydi. Mark'ın çocukluğunda ciğerleri oldukça kötü durumdayken çıkardığı gibi.

Kestrel'in vücudu gerildi. Sanki bir sesin kaynağını araştırır gibi kafasını çevirdi.

Hayır Mark, *hayır*. Nefes alma. *Tut şu nefesini...*

Ve sonra her şey çok hızlı bir şekilde gerçekleşti.

Kestrel bir fişek gibi atıldı. Mary-Lynnette, Kestrel'e ait silüetin inanılmaz bir hızla onlara doğru koştuğunu gördü. Kimsenin hareket edemeyeceği kadar *çok hızlı*. Belki sadece... insan olmayan birinin...

Neyin nesi bu kızlar?

Gözlerine sanki bir spot ışığı tutulmuş gibi, olanları ancak kare kare görebiliyordu. Kestrel'in zıplamasını, etraftaki karanlık ormanı, fener ışığına uçan bir pervane böceğini...

Ve Kestrel'in gelişini.

Mark'i koru...

Bir geyik. Kestrel tüm hızıyla bir geyiğe doğru gidiyordu. Mary-Lynnette'in zihni allak bullak olmuştu. Akıllı garip ve anlamsız görüntülerle dolmuştu sanki. Gördüğünün, Kestrel değil de ancak filmlerde görülen türden yırtıcı bir canavar olduğu gibi garip bir fikre kapılmıştı. Çünkü Kestrel aynı o canavarlar gibi hareket ediyordu.

Belki de saldırdığı şey bir geyik değildi ancak Mary-Lynnette, hayvanın boğazındaki beyaz tüyleri ve siyah boncuk gibi gözlerini görebiliyordu.

Geyik acı acı inledi.

Ve Mary-Lynnette gördüklerine inanamıyordu.

Gördüklerim gerçek olamaz...

Geyik yerdeydi, narin bacakları acıyla havayı tekmeliyordu ve Kestrel onun üstündeydi. Yüzü, geyiğin boynundaki beyazlığa doğru gömülmüştü. Kollarıyla onu kucaklar gibi sıkıyordu.

Geyik yine acıyla inledi ve vahşice bir çabayla kurtulmaya çalıştı. Bedeni adeta şokla sarsılıyor gibiydi.

Fener ışığı her yeri aydınlatıyordu. Sonra fener yere düştü. Yerden gelen ışığın aydınlatığı sahnede Mary-Lynnette, iki siluetin daha Kestrel'e katıldığını gördü. Birlikte geyiği tutuyorlardı. Geyik son bir çırpınıştan sonra hareketsiz kaldı. Mary-Lynnette, Jade'in arkası karanlık olduğu halde, ışığın en küçük parçalarını bile yakalayarak aydınlanan saçlarını görebiliyordu.

Üç kızın silueti sessizce kucaklar gibi tuttukları geyiğin üzerine kapandı. Omuzları ritmik bir şekilde sallanıyordu. Mary-Lynnette ne yaptıklarını tam olarak göremiyordu ama yine de bu manzaraya oldukça aşinaydı. Daha önce televizyonda izlediği onlarca belgeseli hatırladı; vahşi köpekler, aslanlar ve kurtlarla ilgili belgeselleri. Sürü, avını yakalamıştı ve şimdi de besleniyordu.

Her zaman iyi bir gözlemci olmaya çalıştım. Ve gözlerimle gördüklerime şimdi de inanmak zorundayım.

Yanında duran Mark'ın nefesi hıçkırırımış gibi çıkmaya başlamıştı.

Tanrım, onu buradan götürmeme yardım et. Lütfen, sadece sağ salim eve dönebilelim.

Bu düşünceyle birlikte, sanki bir anda içinde bulunduğu felç durumundan kurtulmuştu. Yine dudakları kanıyordu. Büyük ihtimalle geyiğin başına gelenleri izlerken ısırılmıştı. Ağzında kan ve korkunun o bakırımsı tadı vardı.

“Hadi,” diye fısıldadı geriye doğru hareket ederek. Yerde sürünürken sıyrılan tişörtü, karnının iğne yapraklar ve dallar tarafından çizilmesine sebep oluyordu. Mark'ın kolunu tuttu. “Hadi!”

Ama onu dinlemeyen Mark ayağa kalktı.

“Mark!” Mary-Lynnette dizlerinin üstüne kalktı ve ayakta duran Mark'ı aşağıya çekmeye çalıştı.

Mark onun ellerinden kurtuldu ve açıklığa doğru bir adım attı.

Hayır.

“Jade!”

Mark açıklığa doğru ilerlemeye devam etti.

Hayır, diye düşündü Mary-Lynnette yeniden. Sonra o da Mark'ı takip etti. Artık yakalanmışlardı ve bunun Mark yüzünden olması çok önemli değildi. Mary-Lynnette onun yanında olmak istiyordu.

“Jade!” dedi Mark yine. Feneri eline aldı ve açıklığın bir köşesinde duran kızlara doğru çevirdi. Üçü de yüzünü ona döndü.

Mary-Lynnette serseme dönmüştü. Kızların ne yaptıklarını tahmin etmek bir şeydi, *görmek* başka bir şey. Fenerin ışığı altında açıkça görünen o güzel beyaz suratlar ve çenelerinde sanki yanlılıkla sü-rülmüş bir rujun izleri gibi parlayan o kırmızılık...

Ama o kırmızılık ruj değildi. Geyiğin eskiden beyaz olan boynunu da kızıla boyayan kandı.

Geyiği yiyorlar. Onu *gerçekten de* yiyorlar. Tanrım, bunu gerçekten yapıyorlar...

Korku filmlerinden sahnelerle dolan aklının bir kısmı, kızların tıslayarak fener ışığından kaçmaya çalışması beklentisindeydi. Vahşi ifadelerle dolu yüzlerini ışıktan korunmak için kanlı elleriyle kapatacaklardı.

Tabii ki öyle olmadı. Garip pozisyonlara girmediler; hayvanımsı veya şeytani sesler çıkarmadılar.

Onun yerine, Mary-Lynnette korkudan hareket edemez şekilde dikilirken ve Mark nefesini düzenlemeye çalışırken, Jade ayağa dikildi. “Sizin burada ne işiniz var?”

Şaşırmış ve biraz da sinirli bir ses tonuyla konuşmuştu. Tıpkı kendisini sürekli takip ederek randevu koparmaya çalışan birini azarlar gibi.

Mary-Lynnette başının dönmeye başladığını hissetti.

Uzun bir sessizlikten sonra Rowan ve Kestrel de ayağa kalktı. Fenerin ışığını bir kızıdan diğerine yönelten ve bu ritmik hareketi her seferinde Jade’in üzerinde sonlandıran Mark’ın nefesi ağırlaşmıştı.

“Asıl *sizin* burada ne işiniz var?” dedi hırıltılı bir sesle. Fenerin ışığını çukura tuttu ve sonra yeniden kızlara çevirdi. “Ne *yapıyorsunuz?*”

“Önce ben sordum,” dedi Jade, dudaklarını büzüştürerek. Orada bulunan sadece Jade olsaydı, Mary-Lynnette işlerin aslında o kadar da kötü olmadığını, hatta hayati bir tehlike içinde olmadıklarını bile düşünmeye başlayabilirdi.

Ama kendi aralarında bakışan Rowan ile Kestrel, gözlerini Mark ve Mary-Lynnette’e çevirdi. Yüzlerindeki ifade, Mary-Lynnette’in boğazının kurumasına neden oldu.

“Bizi takip etmemeliydiniz,” dedi Rowan. Ciddi ve üzgün görünüyordu.

“Ve normalde bunu *başaramamış* olmaları gerekiyordu,” dedi Kestrel haşince.

“Keçi gibi koktukları için fark etmedik,” dedi Jade.

“*Ne yapıyorsunuz siz?*” diye bağırdı Mark yine, gözyaşlarına boğulmaya hazır bir sesle. Mary-Lynnette ona sarılıp teselli etmek istedi ama hareket edemiyordu.

Jade elinin tersiyle ağzını sildi. “Ne yaptığımızı *görmüyor musun?*” Kız kardeşlerine döndü. “Şimdi ne yapacağız?”

Kısa bir sessizliğin ardından Kestrel konuştu, “Başka bir seçeneğimiz yok. Onları öldürmemiz gerekiyor.”

9. BÖLÜM

Mary-Lynnette'in işitme duyusu garip bir şekilde komikleşmişti. Kestrel'in sözlerini sanki kötü bir filmdeki bir karakterin, repliğini hatırlamaya çalışmışçasına aynı sözü tekrarlaması gibi duymuştu. Öldür onları. Öldür onları. Öldür onları.

Mark garip bir kahkaha attı.

Bu onun için gerçekten çok fena olacak, diye düşündü Mary-Lynnette garip bir şekilde duygusuzca. Yani demek istiyorum ki eğer bu olaydan sağ çıkarsak -ki muhtemelen çıkmayacağız- Mark için gerçekten de fena bir deneyim olacak. Kızlardan zaten korkuyordu ve hayata karşı da zaten yeterince kötümserdi.

“Neden hep beraber biraz oturmuyoruz?” dedi Rowan. “Bu işi çözmemiz lazım.”

Mark başını geriye attı ve garip bir kahkaha daha koyuverdi.

“Neden olmasın?” dedi. “Hep beraber oturalım, neden olmasın ki?”

Bu kızlar tazi kadar hızlı, diye düşündü Mary-Lynnette. Eğer şimdi koşmaya çalışırsak bizi kolayca yakalarlar. Ama eğer onlarla oturursak ve belki ben onların dikkatini dağıtır veya bir şeyle onlara vurursam...

“Otur,” diye komut verdi Mark’a. Geyikten uzaklaşan Rowan ve Kestrel de gelip oturdu. Jade bir süre elleri belinde, ayakta dikildi. Sonra o da oturdu.

Mark hala hafif sarhoş gibi davranıyordu. Feneri kızların yüzlerinde gezdirdi. “Siz kızlar, insandan *başka* bir şeysiniz. Siz gerçekte...”

“Biz vampiriz,” dedi Jade, Mark’ın sözünü keserek.

“Evet.” Mark kendi kendine güldü. “Evet,” dedi tekrar.

Mary-Lynnette feneri ondan aldı. Işığı o kontrol etmek istiyordu. Daha da önemlisi, bu plastik ve metalden oluşan ağır bir fenerdi. Yani bir silahtı.

Aklının bir kısmı; *doğru zamanı kolla ve ışığı gözlerine tut, sonra da fenerle birine vur*, diye düşünürken, diğer kısmı da; *aslında büyük ihtimalle bu kızlar anemi hastası ama vampir olduklarını sanıyorlar*, diye düşünüyordu. Aklının kalan kısmı ise şöyle diyordu; *kabul et-sen iyi olur, gerçekten de söyledikleri gibi vampirler*.

Mary-Lynnette’in o anda değişen dünyaya bakış açısı, bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı.

“Ne kadar *sinir bozucu* değil mi?” diyordu Mark. “Bir kızla tanışıyorsun ve oldukça hoş görünüyor. Tüm arkadaşlarına ondan bahsediyorsun ve birden ortaya çıkıyor ki aslında o bir *vampirmiş*. Böyle şeylerin olması oldukça sinir bozucu değil mi?”

Tanrım, Mark histerik durumda, diye fark etti Mary-Lynnette.

Uzanarak Mark’ın omzunu kavradı ve kulağına fısıldadı, “Kendine gel, *şimdi!*”

“Onlarla konuşmanın ne işe yarayacağından emin değilim Rowan,” diyordu Kestrel. “Ne yapmamız gerektiğini sen de biliyorsun.”

Rowan alnını ovuşturuyordu. “Belki beyinlerini yıkarız diye düşünüyordum,” dedi hafif bir sesle.

“Bunun neden işe yaramayacağını biliyorsun.” Kestrel’in sesi yumuşak ve duygusuzdu.

“Nedenmiş?” dedi Jade araya girerek.

“Bizi izlemelerinin bir amacı vardı,” dedi Rowan yorgun bir şekilde. Çukura doğru başını salladı. “Yani büyük ihtimalle oldukça uzun bir süredir şüpheleniyorlardı. Ne kadar uzun süredir?” diye sordu Mary-Lynnette’ye dönerek.

“Salı günü bir çukur kazdığınızı gördüm,” dedi Mary-Lynnette. Çukura doğru başıyla işaret etti. “Orada yatan şey, teyzeniz mi?”

Kısa bir sessizlik oldu. Rowan canı sıkılmış görünüyordu. Sonra hafif ve kibar bir baş hareketiyle onayladı.

“Kahretsin,” dedi Mark. Gözlerini kapamıştı ve başını bir öne bir arkaya sallayıp duruyordu. “*Kahretsin*. Bayan B.’yi bir torbaya tıkmışlar.”

“İki gün,” dedi Rowan, Jade’e. “İki tam gün boyunca bizden şüpheleniyorlardı. Ve biz bu kadar uzun süre boyunca diğer başka şeylerle iç içe geçmiş anıları silemeyiz. Denesek bile, bütün anıları silmeyi başardığımızdan asla emin olamayız.”

“Evet ama son iki günü anılarından *tamamen* silebiliriz,” dedi Jade.

Kestrel homurdandı. “Ve etrafta dolaşan zaman kaybına uğramış iki kişi daha olsun, öyle mi?”

Mary-Lynnette’in zihninde parçalar yerine oturdu. “Todd Akers ve Vic Kimble,” dedi. “Onlara, olanları unutmalarını sağlayacak bir şey yaptınız. Bu iki olayın bir bağlantısı olduğunu biliyordum.”

“Başka bir seçeneğimiz yok,” dedi Kestrel, Rowan’a sessizce. “Ve bunu sen de en az benim kadar iyi biliyorsun.”

Kötü niyetliliğinden söylemiyor bunu, diye fark etti Mary-Lynnette. Sadece gerçekçi yaklaşıyor. Bir kurt, bir aslan ya da bir şahin de konuşabiliyor olsa benzer şeyleri söylerdi. “Ölmek istemiyorsak öldürmemiz gerekiyor, işte bu kadar basit,” dedi Kestrel.

Mary-Lynnette kendine rağmen etkilenmişti ve kızlara karşı garip bir saygı duydu.

Mark gözlerini açmıştı artık ve Rowan üzgün görünüyordu. Çok üzgün. Bu berbat bir durum, diyordu yüzündeki ifade ama ne yazık ki birilerinin canı yanacak.

Rowan önce başını göğsüne doğru eğdi, sonra Mary-Lynnette’e bakmak için kaldırdı. İki kızın gözleri birbirine kilitlenmişti. Biraz sonra Rowan’ın yüz ifadesi hafifçe değişti ve bir karar vermiş gibi başıyla onay hareketi yaptı.

O anda Mary-Lynnette anladı ki, sözsüz bir şekilde iletişim kuruyorlardı. Mary-Lynnette de, Rowan da sürüsündeki kardeşleri için ölümü göze alacak birer ‘sürü lideriydi’ ve bunun farkındaydılar.

Diğer bir deyişle, ikisi de birer ablaydı.

Evet, birilerinin canı yanacak, diye düşündü Mary-Lynnette. Ailemi tehdit ediyorsun ve ben de sana karşı koymak zorundayım.

Rowan’ın kendisini anladığını biliyordu ve o da, Rowan’ın onu öldürmek zorunda olmaktan gerçekten nefret ettiğinin farkındaydı.

“Hayır,” dedi bir ses hararetle. Mary-Lynnette sesin Jade’den geldiğini fark etti. Bir an sonra Jade ayağa kalkmıştı. Ellerini yumruk yapmıştı ve ağzından sözcükler sanki bir yanardağın patlaması gibi ortaya saçılmaya başlamıştı. “Hayır, Mark’ı öldüremezsiniz. Buna izin vermeyeceğim.”

Rowan, “Bunun senin için zor olduğunu biliyorum Jade...” diye konuşmaya çalıştı.

Kestrel de, “Jade, zevzeklik etme...” diye söze girdi.

Jade’in bedeni resmen kasılıyordu. Tıpkı kavgaya hazırlanan bir kedi gibi gerilmişti. Konuştuğunda sesi her iki kardeşininkinden de daha yüksekti. “Bunu yapamazsınız! Ben... Ben...”

“Jade...”

“Bence o benim ruh eşim!”

Sessizlik.

Ve sonra Rowan inledi. “Tanrım...”

“*Tabii* öyledir,” dedi Kestrel.

Her ikisi de Jade’e bakıyordu. Tamamen ona odaklanmışlardı. Mary-Lynnette, *tam zamanı*, diye düşündü.

Elindeki feneri hızla Kestrel’e doğru salladı. İlk önce onu alaşağı etmek istiyordu. Tahminine göre eğer Kestrel yaralanırsa Rowan onun yanından ayrılmazdı. Ama Mary-Lynnette vuruşunu asla tamamlayamadı. Mark kendini onun önüne atmış ve feneri sallayan kolunu engellemişti.

“Jade’e zarar verme!”

Sonra olanlar tam bir kedi yumağıydı. Savrulan kollar, pençelemeye çalışan parmaklar ve tekme atmak için kalkan ayaklardan oluşan bir yumak. Hem Jade hem de Mark durmaları için bağıırıyordu. Mary-Lynnette, fenerin elinden alındığını hissetti. Eline uzun bir saç tutamı gelince, onu tuttu ve tüm gücüyle çekti. Birisi onu tekmeledi ve kaburgaları acıyla sarsıldı.

Sonra birinin onu geriye doğru çektiğini hissetti. Mark onu tutmuştu ve kavgadan ayırıyordu. Jade, Kestrel’in üstüne çıkmıştı ve elleriyle de Rowan’ı tutuyordu.

Herkes nefes nefeseydi. Mark ağlamanın eşiğinde görünüyordu.

“Bu şekilde olmamalı,” dedi. “Bu korkunç. Bütün bunlar çok yanlış.”

O sırada Jade de, “O benim ruh eşim, tamam mı? *Anladınız mı?* O ölürse ya ben ne yapacağım?” diye bağıırıyordu.

“O senin ruh eşin falan değil, gerizekalı,” dedi Kestrel zor anlaşılır bir sesle. Yüzü, iğne yapraklarla dolu toprağa yapışmış durumdaydı. “Ruh eşinle karşılaştığın zaman, ikinizi de bir elektrik akımı gibi vurur ve anlarsın ki beraber olmak için yaratılmışsınız. Ruh eşini olduğunu *düşünerek* anlayamazsın; istesen de istemesen de senin kaderinde o kişinin olduğunu kesin olarak bilirsin.”

Mary-Lynnette’in zihninin derinliklerinde bir şey alarm verir gibi oldu. Ama o anda düşünmesi gereken daha acil konular vardı.

“Mark, kaç buradan,” dedi nefes nefese. “Koş!”

Mark’ın onu tutan elleri gevşememişti bile. “Neden düşman olmak zorundayız ki?”

“Mark, onlar birer *katil*. Bunu hiçbir açıklamayla haklı gösteremezsin. Kendi teyzelerini öldürdüler onlar.”

Üç şaşkın surat ona doğru döndü. Ağaçların üstünden yarım ay yükselmişti ve Mary-Lynnette onları açıkça görebiliyordu.

“Hayır, *öldürmedik!*” dedi Jade inatçı bir şekilde.

“Böyle düşünmene sebep ne?” diye sordu Rowan.

Mary-Lynnette’in ağzı bir karış açık kalmıştı. “Tanrı aşkına! Çünkü onu *gömdünüz!*”

“Evet ama biz onu bulduğumuzda zaten ölmüştü.”

“Biri ona kazık saplamış,” dedi Kestrel, bir yandan saçından iğne yaprakları ayıklarken. “Büyük ihtimalle bir vampir avcısı... *Bu* konuda bir şeyler biliyor olma ihtimaliniz yoktur herhalde?”

Mark yutkundu. “Kazık saplamış derken? Bildiğimiz kazık mı yani?”

“Yani aslında tam olarak çitten aldığı bir tahta parçası,” dedi Kestrel.

“Bulduğunuzda zaten ölmüş müydü?” dedi Mary-Lynnette, Rowan’a. “Peki o zaman ne demeye onu arka bahçeye gömdünüz ki?”

“Cesedini kilerde bırakmak ona saygısızlık olurdu.”

“Peki ama niye bir mezarlığa gömülmesini sağlamadınız ki?”

Rowan’ın yüz ifadesi ürkmüş gibiydi.

“Opal teyzenin ne durumda olduğunu görmediniz tabii,” dedi Jade.

“Pek de iyi görünmüyor açıkçası,” dedi Kestrel. “Bedeni sert ve gergin halde; mumyalanmış gibi de diyebilirsiniz.”

“Bizler öldüğümüzde böyle olur,” dedi Rowan özür dilercesine.

Mary-Lynnette, Mark’ın koluna yaslandı. Tüm bu yaşadıklarını ve dünyaya ilişkin yeni bakış açısını sindirmeye çalışıyordu. Sanki bildiği her şey bir hortuma kapılmış gibi dönüyordu.

“Yani... Yani siz sadece onu saklamaya çalışıyordunuz. Ama... Todd ve Vic’e de bir şey *yaptınız*, siz...”

“Bize *onlar* saldırdı,” diyerek onun sözünü kesti Jade. “Oldukça kötü şeyler düşünüyorlardı ve kollarımızı mıncıklamaya başlamışlardı.”

“Onlar?...” Mary-Lynnette birden doğruldu. Birden her şeyi kavramıştı. “Tanrım. O ahmaklar!”

Bu neden daha önce aklına gelmemişti ki? Geçen sene, Todd ve Vic’in Westgrove’dan bir kıza sataştıklarına dair söylentiler vardı. Yani aynı şeyi bu kızlara da yapmayı denemişlerdi ve...

Mary-Lynnette’in nefesi kesildi ve tekrar soluklanmaya çalışırken bir yandan da kahkahasını bastırmaya çalıştı. “Umarım onlara hak ettikleri dersi vermişsinizdir!”

“Onları birazcık ısırdık sadece,” dedi Rowan.

“Orada olup bunu *görmüş* olmayı dilerdim.”

Mary-Lynnette açıkça gülüyordu. Rowan gülümsüyordu. Kestrel’in dudaklarında ise barbarca bir sırıtiş vardı. O sırada Mary-Lynnette, artık dövüşmeyeceklerini fark etti.

Hep birlikte derin bir nefes alarak oturdular ve birbirlerine bakmaya başladılar.

Normal insanlardan farklı görünüyorlar gerçekten de, diye düşündü ayışığında onları inceleyen Mary-Lynnette, gerçeği bildikten sonra bunu fark etmemek olanaksız.

İnsanlık dışı bir güzelliğe sahiptiler mesela. Rowan fındık rengi yumuşak saçları ve tatlı yüzüyle; Kestrel vahşi pırıltısı ve altın rengi gözleriyle; Jade ise narin hatları ve yıldız ışığına benzeyen saçlarıyla tıpkı Yunan tanrıçaları gibiydiler.

“Tamam,” dedi Rowan yumuşak bir sesle. “Elimizde çözülmesi gereken bir durum var gibi görünüyor ve şimdi bunu nasıl yapacağımızı düşünmeliyiz.”

“Sizden kimseye bahsetmeyeceğiz,” dedi Mark. Onun ve Jade’in gözleri birbirlerine kilitlenmişti.

“Elimizde bir çift Romeo ve Juliet var gibi görünüyor, işte olan durum bu,” dedi Mary-Lynnette, Rowan’a.

Aynı anda Kestrel de Rowan’a, “Ne sözü verilerse versinler, onlara güvenilebileceğimizi nereden bileceğiz?” demişti.

Rowan düşüncelere dalarken gözleri açıklığı dolaşıyordu. Sonra uzunca iç geçirdi ve düşüncelerini onaylarcasına başını eğdi.

“Bunun sadece bir yolu var,” dedi. “Kan Bağı.”

Kestrel’in kaşları alnında yükseldi. “Gerçekten mi?”

“O nedir?” diye sordu Mary-Lynnette.

“Kan Bağı mı?” Rowan çaresiz görünüyordu. “Bir çeşit yoldaşlık seremonisidir, anlarsın ya.”

Ama Mary-Lynnette ona bakmaya devam edince sözlerini sürdürdü. “Ailelerimizi birbirine bağlar. Mesela atalarımızdan biri, bir cadı ailesiyle Kan Bağı kurmuştu.”

Cadılar, diye düşündü Mary-Lynnette. Yani cadılar da gerçek öyle mi? Acaba saçmalık sandığım daha başka neler aslında gerçek?

“Vampirlerle cadılar genellikle pek geçinemezler,” dedi Jade neşeli bir şekilde. “Ve atamızın bir cadının yardımına ihtiyacı vardı, yoksa tüm Redfern ailesi onunla birlikte son bulacaktı. O yüzden özür dileyerek o cadıyla bir Kan Bağı seremonisi yaptı. Ondan sonra bir sürü *kız evlat* sahibi oldu. Ha ha.”

Mary-Lynnette gözlerini kırıştırdı. Ha ha mı?

“Yani sizin anlayacağınız, biz kısmen cadıyız. Bütün Redfernler öyledir,” Rowan kibar ve öğretici ses tonuyla açıkladı.

“Babam bu yüzden söz dinlemez kızlar olduğumuzu söylerdi,” dedi Jade. “Bu bizim *genlerimizde* var çünkü cadı ailelerinde, aile reisi *kadınlardır*.”

Mary-Lynnette cadıları sevmeye başlamıştı. “Ha ha,” diye güldü. Mark ona yan yan baktı.

“Sözün özü, şu anda böyle bir seremoni gerçekleştirebiliriz,” dedi Rowan. “Bu bizi sonsuza dek bir aile olarak birleştirir ve birbirimize ihanet etmeyi olanaksız hale getirir.”

“Sorun değil,” dedi Mark, Jade’den gözlerini ayırmadan.

“*Bence* iyi fikir,” dedi Jade, Mark’a anlamlı bir şekilde gülümseyerek.

Ama Mary-Lynnette düşünmeye devam ediyordu. Rowan’ın bahsettiği seremoni, öylesine yapılacak bir şey değildi; alınması gereken ciddi bir karardı. Bu, bir köpek yavrusunu sahiplenmekten öte, daha

çok evliliğe benzeyen bir sorumluluktuk. *Ömür boyu* sürecek bir sorumluluk. Ve bu kızlar insanları öldürmüyor olsalar bile, hayvanları pekala öldürüyorlardı. Üstelik sadece dişleriyle...

Ama bunu insanlar da yapıyordu. Üstelik insanlar sadece beslenmek amacıyla da avlanmıyorlardı. Geyik kanı içmek, örneğin bir dayanayı bir çift ayakkabıya dönüştürüyor olmaktan gerçekten de daha mı kötüydü ki?

Garip ama daha şimdiden kendini bu kızlara yakın hissediyordu. Son bir kaç dakika içinde Rowan'la kurduğu iletişim, okul hayatı boyunca herhangi bir kızla olmadığı kadar ona yakınlaşmasını sağlamıştı. Etkilenme ve saygı duyma hisleri, garip bir şekilde içgüdüsel bir güvene dönüşmüştü.

Ve *tüm bunların* yanı sıra, başka ne gibi bir seçeneği vardı ki? Mary-Lynnette önce Mark'a baktı, sonra da Rowan'a. Ve yavaşça başını eğerek onayladı.

"Tamam."

Rowan, Kestrel'e döndü.

"Yani şimdi de karar vermesi gereken benim öyle mi?" dedi Kestrel.

"Bunu sensiz yapamayız," dedi Rowan. "Bunu biliyorsun."

Kestrel gözlerini kısıtı ve başını çevirdi. Arkasındaki ağaçların karanlığı ve üstüne vuran ayışığı altında mükemmel bir görüntüsü vardı. "Bu bizim bir daha asla eve dönemeyecek olmamız anlamına gelebilir. Kendimizi haşaratlarla akraba yapmak mı? İşte bunu bize asla *unutturmazlar*."

"Haşarat da kimmiş?" dedi Mark aniden, sonunda gözlerini Jade'den ayırarak.

Kimse bir cevap vermedi. Jade ise garip bir ciddiyetle konuştu. "Ben zaten eve geri dönemem. Bir yabancıya aşık oldum ve ona Gece Dün-

yası hakkında her şeyi anlatacağım. Yani her koşulda ben zaten ölü sayılırım.” Mark konuşmak için ağzını açtı. Jade’in *kendisi için* böyle bir riski almaması gerektiğini söyleyecek, diye düşündü Mary-Lynnette. Sonra Jade aldırılmaz şekilde ekledi. “Ve tabii Mark da öyle...”

Mark konuşmadan ağzını kapattı.

“Kestrel, geri dönmek için artık çok geç,” dedi Rowan.

Kestrel birkaç dakika daha ormanı seyretmeye devam etti. Sonra birden diğerlerine döndü. Gülüyordu ve gözlerinde vahşi bir ışık vardı.

“Tamam, o zaman. Sonuna kadar gidelim,” dedi. “Onlara her şeyi anlatalım. Her kuralı yıkalım. Ne fark eder ki zaten.”

Mary-Lynnette midesinde şiddetli bir sancı hissetti. Şimdi söyleyeceği şeyden ileride pişman olmamayı diliyordu. “Nasıl yapılıyor bu seremoni peki?”

“Kan alışverişi yapmamız gerekiyor. Daha önce hiç yapmadım ama basit bir şey.”

“*Biraz* garip gelebilir yine de,” dedi Jade. “Çünkü bittiğinde siz de birazcık vampirimsi olacaksınız.”

“Birazcık *ne* olacağız?” dedi Mary-Lynnette, elinde olmadan sesini yükselterek.

“Sadece *azıcık*.” Jade başparmağı ile işaretparmağını kullanarak, aralarında bir kıl boyu kadar boşluk kalacak şekilde bir işaret yaptı. “Bir damlacık.”

Kestrel bakışlarını gökyüzüne çevirdi. “Bir kaç gün içinde geçer,” dedi ağırbaşlı bir şekilde. Mary-Lynnette’in bilmek istediği şey tam da buydu.

“Tabii bu süre içerisinde bir vampir tarafından tekrar ısırılmazsanız,” diye ekledi Rowan. “Bunun dışında tamamen güvenlidir. Gerçekten öyle.”

Mary-Lynnette ve Mark bakıştılar. Bakışmalarının amacı bir şeyleri tartmak ve tartışmak değildi. O aşamayı çoktan geçmişlerdi. Şimdi birbirlerinden cesaret almak için bakışıyorlardı. Sonra Mary-Lynnette derin bir nefes aldı ve dizine yapışmış bir iğne yaprağı ufak bir fiske ile temizledi.

“Tamam,” dedi. Sarhoş gibi hissediyordu ama kararlıydı. “Biz hazırız.”

10. BÖLÜM

Denizanası çarpması gibi bir histi. Rowan boynunu ısıtırken Mary-Lynnette gözlerini kapamış ve yüzünü diğer yana çevirmişti. Geyiğin acıyla inlemesini hatırlıyordu ama o kadar da fazla canı yanmıyordu. Hatta bir an sonrasında acı hissi tamamen gitmişti.

Boynundan akan kanın sıcaklığını hissedebiliyordu ve de hafif bir baş dönmesi ve zayıflık. Ancak daha ilginç olan şey, birdenbire yepyeni bir algı düzeyine kavuşmuş gibi olmasıydı. Rowan'ın *zihnini* sezebiliyordu. Bu, tıpkı görmek gibi bir algıydı ama bunun için gözlerle ihtiyaç yoktu ve normal ışık dalgalarından farklı bir takım dalgalar söz konuydu. Rowan'ın zihni, yani varlığı, bir kamp ateşinde parlayan közler gibi sıcak kırmızı rengindeydi. Aynı zamanda uzaydaki sıcak gaz bulutları gibi yuvarlanmış ve yumuşak bir yapıya sahipti.

İnsanların auraları vardır diyen parapsikologların bahsettiği şey bu mu acaba?

Sonra Rowan geriye çekildi ve Mary-Lynnette”in yeni sezgisiyle ulaştığı algı son buldu.

Mary-Lynnette’in parmakları boynuna gitti. Oradaki ıslaklığı ve hassasiyeti hissedebiliyordu.

“O noktayı fazla kurcalama,” dedi Rowan, elleriyle dudaklarını silerken. “Bir kaç dakika içinde eski haline dönecektir.”

Mary-Lynnette olur anlamında gözlerini kırpıttı, oldukça bitkin hissediyordu. Kestrel de Mark’ın boynundan çekiliyordu. Mark biraz sersemlemiş olmasının dışında iyi görünüyordu. Mary-Lynnette, kardeşine gülümsedi. Mark da ona bakarak kaşlarını kaldırdı ve kafasını hafifçe salladı.

Onun zihni nasıl görünüyor acaba, diye merak etti Mary-Lynnette, Ash’i düşünerek. Sonra irkilerek kendine geldi ve, “Ne yapıyorsun?” dedi.

Rowan yerden bir çalı almıştı ve sivriliğini kontrol ediyordu.

“Her canlı türünün, temas ettiğinde en fazla zarar göreceği bir madde bulunur,” dedi Rowan, “Kurtadamlar için bu madde gümüş-tür. Cadılar için demir. Ve vampirler için de odun. Yani bu elimdeki çalı, burada bizim tenimizi kesebilecek tek şey.”

“Tam olarak onu sormamıştım. *Nedenini* sormak istedim,” dedi Mary-Lynnette. Ama neden olduğunu şimdi zaten anlamıştı. Çalının sivri ucu Rowan’ın bileğine saplanırken kırmızı rengin çalıyı boyamasını izledi.

Kan değişimi, demişti Rowan.

Mary-Lynnette yutkundu. Mark veya Kestrel’e bakmadı bile.

Bunu önce ben yapacağım, böylece Mark da o kadar kötü olmadığını görecektir, diye düşündü kendi kendine. Bunu yapabilirim. Evet, yapabilirim. *Sağ kalmamız için gereken* buysa...

Rowan ona bakıyordu ve bileğini uzatmıştı.

Kan ve korkunun bakırımsı tadı, diye düşündü Mary-Lynnette, rahatsız hissederek.

Gözlerini kapadı ve ağzını Rowan'ın bileğine dayadı.

Ilıktı. Sağlıktı. Ve bakır gibi değil, daha zengin ve garip bir tadı vardı. Daha sonraları bu tadın nasıl bir şey olduğunu anlatmak için düşündüğünde aklına sadece şunlar gelecekti; biraz vanilya çekirdeklerinin kokusu, biraz ipeğin yumuşaklığı, biraz da bir şelalenin görüntüsü gibi. Hafifçe de tatlı.

Kanı içtikten sonra, sanki dağların zirvesine kadar koşabilirmiş gibi hissediyordu.

“*Vay anasını,*” dedi Mark sersemlemiş şekilde. “Eğer bu şeyi şişeleyip satsaydınız, milyonlar kazanırdınız.”

“Bu daha önce de düşünülmüştü,” dedi Kestrel soğuk bir şekilde. “İnsanların kanımız için bizi avlamalarından bahsediyorum.”

“Bunları sonra konuşursunuz,” dedi Rowan, tartışmaya yer bırakmayan bir sesle. “Şimdi Kan Bağı’nı gerçekleştirmeye devam edelim.”

Kestrel’in zihni altın rengindeydi ve her yöne pırıltılar saçan bıçak benzeri çıkıntılara sahipti.

“Tamam Jade,” dedi Rowan. “Mark, bu kadarı yeterli. Birbirinizi bırakın artık, hemen şimdi.”

Mary-Lynnette, Rowan’ın fiziksel güç kullanarak Mark ve Jade’i ayırdığını gördü. Mark’ın yüzünde aptal bir gülümseme vardı ve ona bakan Mary-Lynnette ufacık bir kıskançlık hissetti. Aşık olduğun birinin zihnini görebilmek nasıl bir duyuydu acaba?

Jade’in zihni gümüş renginde ve oyalarla işlenmiş gibiydi; narin bir yılbaşı ağacı süsünü andırıyordu. Jade’in kanını içtikten sonra ar-

kasına yaslanan Mary-Lynnette, kendini hafif sarhoş ve ışıldıyormuş gibi hissediyordu. Sanki damarlarında akan şey kan değil de bir dağın eteklerinden fışkıran bir akarsuydu.

“Bu tamam,” dedi Rowan. “Artık aynı kanı paylaşıyoruz.” Elini uzattı, Jade ve Kestrel de ellerini uzattılar. Mary-Lynnette, Mark’a baktı ve sonra onlar da elini uzattı. Böylece hepsinin eli tek bir noktada birleşmiş oldu.

“Size yoldaş ve akraba olmaya ve sizi her zaman korumaya ant içiyoruz,” dedi Rowan. Başını Mary-Lynnette’e doğru salladı.

“Size yoldaş ve akraba olmaya ve sizi her zaman korumaya ant içiyoruz,” diye tekrarladı Mary-Lynnette, yavaş bir şekilde.

“İşte oldu,” dedi Rowan basitçe. “Artık bir aileyiz.”

“Hadi *eve* gidelim artık,” dedi Jade.

Ama önce Opal teyzeyi gömme işini tamamlamaları gerekiyordu. Rowan mezarın üstüne iğne yaprakları serpiştirirken Mary-Lynnette onu izledi.

“Bizim kan davalarımızı da sahiplenmiş oluyorsunuz,” dedi Kestrel, Mary-Lynnette’e tatlı bir şekilde. “Yani bunun anlamı, teyzemizi kimin öldürdüğünü bulmamıza yardımcı olmanız gerektiği.”

“En başından beri bunu yapmaya çalışıyorum zaten.”

Geyiği olduğu yerde bıraktılar. “Çevrede bir sürü vahşi hayvan var. Yani boşa gitmeyecek,” dedi Rowan.

Evet, hayat böyle işte, diye düşündü Mary-Lynnette, açıklıktan ayrılırlarken. Geriye bir göz attığında bir an için orada duran kararlık bir şekil gördüğünü düşündü. Yeşil-turuncu gözleri vardı ve boyu onun boyuna yakındı. Yani bir çakal olamayacak kadar iriydi.

Diğerlerine bu gördüğünden bahsetmek üzere ağzını açtı ama kararlık şekil çoktan kaybolmuştu bile.

Hayal mi gördüm? Sanırım gözlerim bozulmaya başladı. Her şey aşırı derecede parlak görünüyor.

Sanki bütün duyuları değişmiş ve daha keskin hale gelmişti. Ormandan çıkış, girerken yaşadıkları zorluklara kıyasla çok daha rahattı. Mark ile Jade el ele değildi, çünkü sık ağaçlıklı bir alanda bu pek pratik olmazdı ama Jade sık sık arkasına dönüp Mark'a bakıyordu. Ve karşılarına aşılması zor bir nokta çıkınca da birbirlerine yardım ediyorlardı.

Mary-Lynnette kendini Mark'ın yanında bulduğu bir anda, "Gerçekten mutlusun, değil mi?" dedi ona.

Mark ona ayışığı altında dişleri bembeyaz parlayacak şekilde şaşkınca sırtıttı. "Evet, sanırım öyleyim." Birkaç dakika sonra da ekledi. "Sanki şey gibi... Nasıl tarif edebilirim emin değilim ama sanki ben Jade'e aйтmışım gibi. O, gerçek beni *görüyor*. Yani sadece dışarıdan görünen beni değil, *içimi* görüyor ve beni seviyor. Bunu şimdiye kadar başka hiç kimse başaramadı. Sen hariç..."

"Senin adına mutluyum Mark."

"Dinle," dedi Mark. "Sanırım senin için de biraz etrafa bakınmaya başlamalıyız. Eminim ki çevrede bir sürü ilginç çocuk..."

Mary-Lynnette homurdandı. "Mark, eğer bir çocukla tanışmak istersem gider tanışırım. Yardıma ihtiyacım yok."

Mark yine ahmakça sırtıttı. "Özür dilerim."

Ama söyledikleri Mary-Lynnette'i düşündürmüştü. *Tabii ki* o da onu olduğu gibi kabul eden ve hayatı onunla paylaşacak birini bulmayı isterdi. Bunu kim istemezdi ki zaten? Ama kaç kişinin bu dileği gerçekleşiyordu ki?

Üstelik buralarda çok fazla sevgili adayı olduğu da *söylenemezdi*.

Kendini yine Jeremy Lovett'ı ve onun kahverengi gözlerini düşünürken buldu.

Ama aklındaki bu resmi sabit tutamıyordu. Resim bozuluyor ve birden ışığı nasıl yakaladığına göre mavi, gri ve altın renginde parlayan bir çift başka göze dönüşüyordu.

Tanrım, *hayır*. Ash herhalde bu dünyada onu anlayabilecek en son kişiydi. Ve onunla değil hayatı, bir otobüs koltuğunu bile paylaşmak istemezdi.

“Benim asıl merak ettiğim şey, sizi kimin vampire *dönüştürdüğü*,” dedi Mark. Burdock Çiftliği’nin oturma odasında Viktorya tarzı oldukça geniş ve kabarık bir koltukta oturuyorlardı. Rowan şömineyi yakmıştı. “Bunu yapan yaşlı bayan mıydı? Yani teyzeniz?”

“Hiç kimse bir şey yapmadı,” dedi Jade, içlerimş görünerek. “Bizler vampire *dönüştürülmedik*. Biz Lamiayız.”

Mark ona yan yan baktı. “Ee, peki o nedir?”

“*Biziz* işte. Çocuk sahibi olabilen, yiyen, içen, isterse yaşlanabilen ve aile halinde yaşayan vampirler. Vampir türleri arasında *en iyisi* yani...”

“Aslında basitçe bir vampir ırkı olarak da tanımlanabilir,” dedi Kestrel. “Bak şimdi, iki tür vampir vardır, tamam mı? İnsan olarak doğan ve bir vampir onları ısırınca vampire dönüşmüş olanlar ve bir de vampir olarak *doğanlar*. İşte biz bu türdeniz. Aile köklerimiz o kadar eskilere gidiyor ki... Yani kısaca çok çok eskiye diyelim.”

“En eski kök bizimki,” diyen Jade yine lafa karıştı. “Bizler Redfern ailesiyiz; köklerimiz tarih öncesi devirlere kadar gidiyor.”

Mary-Lynnette gözlerini kırıştırdı. “Ama *siz üçünüz* o kadar eskilerden değilsiniz, değil mi?” dedi, endişeli bir şekilde.

Rowan kahkahasını bastırdı. “Ben on dokuzum, Kestrel on yedi ve Jade de on altı yaşında. Biz henüz yaşlanmamızı durdurmadık.”

Kestrel, Mary-Lynnette'e bakıyordu. "Teyzemiz size kaç yaşında görünüyordu?"

"Yetmiş, yetmiş beş civarlarında sanırım."

"Onu en son gördüğümüzde en fazla kırk yaşında gösteriyordu," dedi Kestrel, "ve bu on sene önceydi, yani adayı terk ettiği zaman."

"Ama o sırada aslında tam yetmiş dört yıldır hayattaydı," dedi Rowan. "Yaşlanmayı durdurma işlemini iptal ettiğimizde bize olan budur; bütün yıllar bir anda geri döner."

"Ve eğer beş ya da altı yüzyıl yaşamışsan bu oldukça ilginç bir manzaraya sebep olabilir," dedi Kestrel, kuru bir sesle.

"Peki, sizin bu ada... Gece Dünyası dediğiniz yer orası mı?" diye sordu Mary-Lynnette.

Rowan şaşırır gibi oldu. "Hayır, hayır. Orası sadece güvenli bir kasaba. Yani bizim türdeşlerimizin çevrede insanlar olmadan rahatça yaşayabileceği bir yer. Avcı Redfern, ailemizin güvenli bir şekilde yaşayabileceği bir yer sağlamak için orayı on altıncı yüzyılda kurmuş."

"Tek sorun," diye devam etti Kestrel, altın gözleri ışıltayarak, "orada yaşayanların, birçok şeyi *hala on altıncı yüzyıldaki gibi* yapmaları. Ve kimsenin oradan *ayrılmayacağı* yönünde bir kural da koydular. Tabii tamamen güvendikleri erkekler dışında."

Yani Ash gibi, diye düşündü Mary-Lynnette. Tam düşündüklerini dile getirecekti ki Rowan tekrar konuşmaya başladı.

"İşte biz de bu yüzden kaçtık. Babamız bize söylediği zaman ve sırf o istediği için evlenmek istemiyorduk. İnsanların dünyasını görmek istedik. İstedik ki..."

"*Abur cubur* yiyebilelim istedik," dedi Jade, şen şakrak bir şekilde. "Ve magazin dergileri okuyalım, pantolon giyebilelim ve televizyon izleyebilelim istedik."

“Opal teyze adayı terk ettiğinde nereye gittiğini hiç kimseye söylememişti; ben hariç,” dedi Rowan. “Bana kocasının ailesinin, yüz elli yıl önce bir ev inşa ettiği Briar Creek adındaki küçük bir kasabaya gittiğini söylemişti.”

Mary-Lynnette parmaklarını yanındaki yeşil yastığın ipeksi yüzeyinde gezdirdi. “Tamam. Peki, Gece Dünyası *neresi* o zaman?”

“Orası... Bir yer değil,” dedi Rowan, nasıl anlatacağından emin değil gibiydi. “Bu daha çok... Yani, size anlatması biraz zor aslında,” dedi. “Normalde *varlığından* bile haberdar olmamanız gerekiyor. Gece Dünyası’nın ilk iki kuralı; hiçbir insanın, Gece Dünyası’nın varlığından haberdar olmamasını sağlamak ve asla bir insana aşık olmamaktır.”

“Ve şu dakikada Jade her iki kuralı da çiğnemekle meşgul,” diye mırıldandı Kestrel.

Jade ise halinden memnun görünmekle yetindi.

“Ve iki kuralı çiğnemenin de cezası ölümdür. Olaya dahil olan herkes için,” dedi Rowan. “Ama... Siz artık ailedensiniz. O yüzden işte gerçek,” derin bir nefes aldı, “Gece Dünyası bir çeşit gizli topluluk gibidir. Sadece vampirler değil, cadılar, kurtadamlar ve şekil değiştirenler de bu dünyanın bir parçasıdır. Yani Gece İnsanları’nın her türü bu topluma dahildir. Bizler her yerdeyiz.”

Her yerde mi, diye düşündü Mary-Lynnette. Sinir bozucu ama ilginç bir bilgiydi bu. Yani oralarda bir yerde, varlığından hiç haberdar olmadığı ve keşfedilmeyi bekleyen koca bir dünya vardı. Andromeda galaksisi kadar yabancı bir dünya.

Mark, vampirlerin her yerde olması düşüncesinden pek de rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Dirseğini koyu yeşil koltuğun koluna dayamış, Jade’e bakarak sırtıyordu. “Peki, gerçekten de in-

sanların *aklını* okuyabiliyor musunuz? *Şu an* aklımdan geçeni okuyabilir misin?”

“Ruh eşleri birbirlerinin aklından geçenleri çaba sarf etmeksizin bilirler,” dedi Jade, Mark’a kendinden emin bir şekilde.

Ruh eşleri... Mary-Lynnette konuyu değiştirmek istiyordu. Bu konu onun rahatsız hissetmesine ve içinin acımasına yol açıyordu.

“Bunu söylemekten vazgeçmeni dilerdim. Sizin sahip olduğunuz şey ruh eşi olmaktan çok daha iyi bir şey,” diyordu Rowan, Jade’e. “Aşk söz konusu olduğunda birini bulabilme ve bir seçim yapabilme şansınız var demektir. Ruh eşi durumunda ise bir seçim şansın yoktur. Hatta ilk tanıştığında ondan hiç *hoşlanmaman* bile söz konusu olabilir. Senin için her açıdan yanlış biri olabilir; farklı bir tür, farklı bir karakter ve hatta çok farklı bir yaş. Ama o olmadan asla tamamen mutlu olamayacağını da bilirsin.”

Giderek içi daha çok acımaya başlayan Mary-Lynnette, kendini bir şeyler söylemek zorunda hissetti. “Peki ya bu başına gelirse, yani ruh eşini bulursan ama onunla ruh eşi olmak istemiyorsan ne olur?” diye sordu Rowan’a. Sesinin garip çıktığının farkındaydı. “Bundan kurtulmanın bir yolu yok mu?”

Bir sessizlik oldu. Mary-Lynnette herkesin dönerek ona baktığını fark etti.

“Ben olduğunu duymadım,” dedi Rowan yavaşça. Kahverengi gözleri Mary-Lynnette’i inceliyordu. “Ama sanırım bu konuyu bir cadiya danışabilirsin. Eğer böyle bir sorunun varsa.”

Mary-Lynnette yutkundu. Rowan’ın gözleri nazik ve arkadaşça bakıyordu ve Mary-Lynnette onu anlayabilecek *biriyle* konuşmak için büyük bir ihtiyaç duydu.

“Rowan...”

Ama sözüne devam edemedi. Çünkü Rowan, Kestrel ve Jade'in üçü birden gözlerini aniden kapıya çevirdiler; tıpkı insanların duymayacağı bir ses duyan kediler gibi. Sadece bir an sonra, aynı sesi Mary-Lynnette de duydu. Taraçadan ayak sesleri geliyordu. Oldukça hızlı *pat, pat, pat* diye bir ses. En sonunda daha güçlü bir PAT duyuldu ve ardından sessizlik çöktü.

"*Dışarıda biri var,*" dedi Jade ve Mark daha onu durduramadan, ayağa kalkıp kapıya doğru koşmaya başlamıştı bile.

11. BÖLÜM

“Jade, bir dakika dur,” dedi Mark.

Jade tabii ki bir saniye bile duraklamadı ama kapının sürgülerini açması kısa da olsa zaman almıştı ve Mary-Lynnette, yine *pat, pat, pat* sesleri eşliğinde birinin koşarak uzaklaştığını duydu.

Jade, ardına kadar açtığı kapıdan dışarı fırladı ve hemen ardından bir çığlık koyuverdi. Hemen ona koşan Mary-Lynnette, Jade’in ayaklarından birinin, tараçadaki boşluklardan birine girdiğini gördü. Taraçayı karış karış bilmeyen herkes böyle bir kazaya kurban gidebilirdi fakat Jade’in attığı çığlığın sebebi bu değildi.

Çığlığın sebebi bir keçiydi.

“Tanrım,” dedi Mark. “Kahretsin, böyle bir şeyi kim yapabilir ki?”

Mary-Lynnette önündeki manzaraya sadece ufak bir bakış attı ve göğsünde ve kollarında bir yangın hissetti. Acı veren kötücül bir histi bu. Ciğerleri sıkışır gibi oldu ve istemeden tüm nefesini dışarı verdi.

Ve bulanık görmeye başladı.

“İçeri girelim,” dedi Rowan. “Jade, sen iyi misin?”

Jade zar zor ve kısıp kısıp nefes alıyordu. Çıkardığı sesler Mary-Lynnette’in hislerini yansıtıyor gibiydi. Mark, delikten çıkmasına yardımcı olmak için ona doğru uzandı.

Rowan ve Kestrel ayaklarından tutarak keçiyi kaldırdılar. Mary-Lynnette eve geri girmişti. Isırdığı dudaklarının ardında dişlerini sıkıyordu. Ağzındaki bakır tadı, sürekli akan bir kan nehrinden besleniyor gibiydi.

Keçiyi oturma odasının girişindeki eski bir halının üstüne yerleştirdiler. Jade’in kısıp kısıp nefes alması yerini hıçkırıklara bırakmıştı.

“Ethyl bu,” dedi Mary-Lynnette. O da ağlayacak gibi hissediyordu.

Ethyl’in yanına çöktü. Geniş bir alnı ve sevimli bir suratı olan bembeyaz bir keçiydi. Mary-Lynnette uzanarak nazikçe toynağına dokundu. Onun paçalarındaki yünleri kırparken Bayan B.’ye yardım etmişti.

“O zaten ölü,” dedi Kestrel. “Canı yanmaz.” Mary-Lynnette ona baktı. Kestrel’in yüzünde soğuk ve mesafeli bir ifade vardı. Mary-Lynnette’in tüyleri diken diken olmuştu.

“Şu kazıkları çıkaralım,” dedi Rowan.

“Postu çoktan işe yaramaz hale gelmiş bile,” dedi Kestrel.

“Kestrel, lütfen...”

Mary-Lynnette ayağına kalktı, “Kestrel, *kapa şu çeneni!*”

Bir anlık sessizlik oldu. Ve Mary-Lynnette’in hayretine karşın bu sessizlik devam etti. Kestrel ağzını bir daha açmamıştı.

Mary-Lynnette ve Rowan ufak, tahta kazıkları zavallı keçinin bedeninden çıkarmaya başladı.

Bazıları neredeyse bir kürdan kadar ufaktı. Diğerleri ise Mary-Lynnette’in parmaklarından daha uzundu ve bir kebab şişinden

daha kalındı. Bunu yapan kişi *güçlü* biriymiş, diye düşündü Mary-Lynnette. Ufacık tahta parçalarını bir keçinin derisinden içeri itebilecek kadar güçlü.

Kazıkları çıkarmaya devam ettiler. Ethyl'in her tarafı delik deşik olmuştu. Yüzlerce minik kazık yüzünden sanki bir kaktüs gibi görünüyordu.

"Fazla kanama olmamış," dedi Rowan yumuşak bir sesle. "Yani bu kazıklar saplandığı sırada zaten ölüymüş. Ve şuraya bir bak." Nazikçe Ethyl'in boynuna dokundu. Keçinin beyaz kürkünün boyun kısmı, kırmızıya boyanmıştı. Tıpkı geyikte olduğu gibi, diye düşündü Mary-Lynnette.

"Birisi ya boynunu kesmiş ya da oradan ısırmış," dedi Rowan. "Yani büyük ihtimalle hızlı bir ölüm olmuş ve sonradan kanamaya da devam etmiş. Yani şeyde olduğu gibi değil..."

"Ne?" dedi Mary-Lynnette.

Rowan biraz tereddüt etti. Sonra Jade'e baktı. Jade ise burnunu çekerek Mark'ın omzuna sildi.

Rowan bakışlarını Mary-Lynnette'e geri döndürdü. "Hodge amcamızda olduğu gibi değil." Başını eğdi ve dikkatli bir şekilde bir başka kazığı keçinin bedeninden çıkararak diğer kazıklardan oluşan ufak yığına ekledi. "Hodge amcamızı da bu şekilde öldürdüler. Ustalar yani. Fakat onlar bunu yaparken amcamız hala yaşıyordu."

Mary-Lynnette kısa bir süre boyunca söyleyecek bir söz bulamadı. Sonra sordu; "*Neden?*"

Rowan iki küçük kazığı daha saplandıkları yerden çıkardı. Yüzü kontrollü bir ifadeyle yaptığı işe odaklanmış gibiydi. "Bir insana Gece Dünyası'ndan bahsettiği için," dedi.

Mary-Lynnette geriye çöktü ve Mark'a baktı.

Mark yanında Jade ile birlikte geldi ve yere çökerek onların yanına oturdu.

“Opal teyze adayı bu yüzden terk etmişti,” dedi Rowan.

“Ve şimdi de biri Opal teyzeye kazık sapladı,” dedi Kestrel. “Ve o birisi bu keçiyi de aynı Hodge amcamızın öldürüldüğü şekilde öldürdü.”

“Ama *kim*?” dedi Mary-Lynnette.

Rowan kafasını iki yana salladı. “Vampirler hakkında bilgisi olan biri.”

Mark’ın mavi gözleri normalde olduklarından daha koyu renkte ve ateş almış gibi görünüyordu. “Daha önce bir vampir avcısı hakkında bir şeyler söylemişsiniz.”

“Benim düşüncem o yönde,” dedi Kestrel.

“Tamam ama buralarda kim vampir avcısı olabilir ki? Hem, bir vampir avcısı tam olarak nedir?”

“Sorun da o zaten,” dedi Rowan. “Birinin vampir avcısı olup olmadığını anlamanın bir yolunu bilmiyorum. Hatta vampir avcılarının varlığına *inandığımdan* bile emin değilim.”

“Onların, Gece Dünyası’nın varlığını keşfetmiş insanlar olduğu söylenir,” dedi Jade, avuç içleriyle yanaklarındaki gözyaşlarını silerken. “Gece Dünyası konusunda diğer insanları kendilerine inandıramıyorlar veya inandırmak istemiyorlar. Sonuçta bizi avlıyorlar. Teker teker öldürmeye çalışıyorlar yani. Ve onların, Gece Dünyası hakkında en az bir Gece İnsanı kadar bilgili oldukları da söylenir.”

“Amcanın idam edilme şeklinden haberdar olmaları gibi şeyleri mi kast ediyorsun?” dedi Mary-Lynnette.

“Evet. Ama o, o kadar da büyük bir sır sayılmaz,” dedi Rowan. “Yani asıl söylemek istediğim şu; bu konuda birinin doğ-

rudan Hodge amcaıyı bilmesi gerekmez çünkü bu idam şekli, Lamialar arasında geleneksel bir idam uygulamasıdır. Kazık saplama veya yakma dışında bir vampiri öldürebilecek pek fazla alternatif yok sonuçta.”

Mary-Lynnette düşündü. Duyduklarının çok da fazla bir yararı olmamıştı açıkçası. Yaşlı bir kadını ve bir keçiyi kim, niye öldürmek isterdi ki?

“Rowan, teyzen niye keçi besliyordu? Yani demek istediğim, ben hep taze süt için beslediğini düşünürdüm ama...”

“Kanları için beslediğine eminim,” dedi Rowan sakince. “Eğer söylediğiniz kadar yaşlı görünüyorduyrsa, büyük ihtimalle avlanmak için ormanlık araziye gitmekte zorlanırdı.”

Mary-Lynnette bakışlarını tekrar keçiye çevirdi. Metodolojik düşünmeye, iyi bir gözlemci olmaya ve gözünden kaçan ipuçlarını bulmaya çalışıyordu. Gözleri Ethyl’in ağzına odaklandığında gözlerini kırıştırdı ve daha yakından bakmak için eğildi.

“Ağzında bir şey var.”

“Lütfen bana şaka yaptığını söyle,” dedi Mark.

Mary-Lynnette elini sallayarak Mark’ın sözlerini geçiştirdi. “Sanırım ben... Bir şeye ihtiyacım var. Biraz bekleyin.” Mutfığa koştu ve açtığı bir çekmecedен oldukça şık, işlemeli bir gümüş bıçak kaparak oturma odasına geri döndü.

“İşte oluyor,” diye homurdandı Ethyl’in çenesini açmaya çalışırken. Orada çiçeğe benzer siyah renkli bir şey vardı. Elleriyle uğraşarak onu dışarı çıkardı.

“Keçilerin Sessizliği,” diye mırıldandı Mark.

Mary-Lynnette ona aldırmadı bile ve çıkardığı şeyi elinde evirip çevirmeye başladı. “Bir zambağa benziyor ama siyaha boyanmış.”

Jade ve Rowan sıkkın bir şekilde bakıştılar. “Bu Gece Dünyası’na ait bir şey,” dedi Rowan. “Bu olayların Gece Dünyası ile ilgili olduğundan artık emin olabiliriz demektir. Çünkü siyah çiçekler Gece Dünyası’nın sembolüdür.”

Mary-Lynnette, keçinin ağzında iyice ıslanmış zambağı bir kenara koydu. “Sembol derken?”

“Kendimizi belli etmek ve birbirimizi tanımak için siyah çiçekli şeyler takarız. Mesela üstünde siyah çiçek bulunan bir yüzük, yaka iğnesi veya siyah çiçek desenli giysiler gibi. Gece Dünyası’nın bir parçası olan her bir tür, ayrı bir sembolü sahiplenmiştir. Tabii bir de belirli bir kulüp veya aileye ait olduğunu gösteren çiçek sembolleri var. Cadıların sembolü siyah yıldız çiçeği, kurtadamlarınki siyah yüksükotu ve vampirlerin sembolü de siyah güldür.”

“Bir de siyah zambak adında bir kulüp zinciri var,” dedi Kestrel, onların yanına gelerek. “Biliyorum çünkü Ash onlardan birinin üyesi.”

“Ash...” dedi Jade, kocaman açılmış gözlerle Kestrel’e bakarak.

Mary-Lynnette oturduğu yerde donakalmıştı. Bilinçaltından bir şey onu dürtüp duruyordu. Siyah bir sembolle ilgili bir şey...

“Aman Tanrım,” dedi Mary-Lynnette. “Tanrım, siyah çiçek desenli bir yüzük takan birini tanıyorum ben.”

Herkes gözünü ona dikti.

“Kim?” dedi Mark, Rowan ile aynı anda. Mary-Lynnette hangisinin daha fazla şaşırdığından emin değildi.

Mary-Lynnette düşündüğünü söyleyebilmek için bir süre kendi içinde savaş verdi.

“Jeremy Lovett,” dedi sonunda çatlayan bir sesle.

Mark’ın surat ifadesi değişti. “O garip herif mi? Ağaçlığın orada tek başına bir karavanda yaşıyor ve geçen yaz da...” sesi azala-

rak sustu. Çenesi kilitlenmişti ve tekrar konuştuğunda daha yavaş bir şekilde devam etti. “Ve geçen yaz, oraya yakın bir yerde birinin cesedini buldular.”

“Birinin bir Gece İnsanı olup olmadığını anlamanın bir yolu var mı?” diye sordu Mary-Lynnette, Rowan’a sessizce.

“Yani...” Rowan kararsız görünüyordu. “Bunun kesin bir yolu yok; özellikle de zihnini koruma konusunda deneyimliyse. Fakat bir şekilde onu şaşırtarak ağzından Gece Dünyası’yla ilgili bir şey kaçırmasını sağlarsak... Onun dışında hayır, *kesin* bir yolu yok.”

Mark arkasına yaslandı. “İşte bu mükemmel,” dedi alaycı bir şekilde. “Neyse, bence Jeremy kesin bir Gece İnsanı’dır. Hatta Vic Kimble ve Todd Akers da kesin öyledir.”

“Todd,” dedi Jade. “Aslında... Bir saniye.” Keçinin üstüne saplanmış kürdanlardan birini aldı ve dikkatlice bakmaya başladı.

Rowan, Mary-Lynnette’e bakıyordu. “Ne olursa olsun, gidip arkadaşın Jeremy’yi bir ziyaret etmemiz lazım. Büyük ihtimalle tamamen masum olduğu ortaya çıkacaktır; bazen insanlar bir şekilde yüzük, iğne gibi eşyalarımızdan birini gerçekte ne olduğunu bilmeden ele geçirmiş olurlar. Ve işte o zaman *oldukça* kafa karıştırıcı şeyler olabiliyor. Özellikle de kazara da olsa kulüplerimizden birine adım atmışlarsa.”

Mary-Lynnette o kadar da emin değildi. İçinde korkunç bir his vardı. Jeremy’nin hep kendi içine kapanık olması, okulda her zaman bir yabancı gibi görülmesi, hatta bakımsız olmasına rağmen iyi görünmesi ve rahat hareketleri... Evet, bunların hepsi tek bir sonuca bağlanıyordu. Mary-Lynnette en sonunda Jeremy’nin gizemini çözmeyi başarmıştı ama bu pek de mutluluk getiren bir başarı *değildi*.

Kestrel, “Peki, tamam. Bu Jeremy denilen çocuğu kontrol ederiz. Peki ya Ash ne olacak?”

“Ash’e ne olmuş?” dedi Rowan. Sonuncu kazığı da çıkarmıştı artık. Halıyı bir ucundan tutarak kefen gibi keçinin üstüne örttü.

“Aradaki bağlantıyı görmüyor musun? Bulduğumuz şey onun kulübünün sembolü. Belki de bunu yapan onun kulübünden birisidir.”

“Kırık bir plak gibi konuştuğumun farkındayım, ama...” dedi Mark, “neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok. Ash de kim?”

Üç kız kardeş de ona baktı. Mary-Lynnette başını çevirdi. Daha önce bir sürü fırsat çıkmasına rağmen Ash’le tanıştığını söylememişti. Şimdi birdenbire, ben Ash’le iki defa görüştüm demek garip görünecekti. Ancak, artık başka bir seçeneği kalmamıştı ve söylemek zorundaydı.

“O bizim abimiz,” dedi Kestrel.

“Biraz delidir,” dedi Jade.

“Ailemizde, bizim Briar Creek’te olabileceğimizi tahmin edebilecek tek kişi o,” dedi Rowan. “Adadan dışarıya göndermesi için Crane Linden’e bir mektup verirken beni görmüştü. Ama mektubun üzerinde Opal teyzenin adresinin yazdığını fark ettiğini *sanmıyorum*. Kendisiyle ilgili olmayan şeylere dikkat etmekte çok da başarılı değildir.”

“Bir daha düşün istersen,” dedi Jade. “Ash’in tek düşündüğü şey, Ash’tir. Tamamen kendine odaklı biri o.”

“Tek yaptığı kız peşinde koşmak ve partilere katılmaktır,” dedi Kestrel, Mary-Lynnette’i, onun gerçekten de söylediğini kastettiğinden şüphelendiren garip gülüşlerinden biriyle. “Ve avlanmak.”

“İnsanları sevmez,” dedi Jade. “İnsan kızlarını kovalayıp onlarla oynamayı sevmeseydi, büyük ihtimalle insanlığı yeryüzünden *silerek* dünyaya hakim olma planları yapıyor olurdu.”

“Müthiş bir herife benziyor,” dedi Mark.

“Biraz geleneksel biridir,” dedi Rowan. “Yani politik olarak demek istiyorum. Karakter olarak daha çok...”

“Başboş,” diye önerdi Kestrel, kaşlarını kaldırarak.

“Kibarca söylemek gerekirse,” diye katıldı Jade. “İnsan kızlarının peşinden koşarken istediği tek bir şey vardır. Yani arabalarının dışında demek istiyorum.”

Mary-Lynnette’in kalbi güm güm atıyordu. Geçen her saniye, Ash’le tanıştığını söylemek daha da zorlaşıyordu ve ne zaman derin bir nefes alarak konuşmaya başlayacak olsa, birisi ondan önce konuşmaya başlıyordu.

“Bir dakika... Yani bütün bunları yapanın *o* olduğunu mu düşünüyorsunuz?” dedi Mark.

“Hiç şaşırmazdım,” dedi Kestrel. Jade de hararetli bir şekilde başıyla onayladı.

“Ama *kendi teyzesine...*” dedi Mark.

“Aile şerefi söz konusuysa bunu yapmaktan çekinmezdi,” dedi Kestrel.

“Her neyse. Sonuçta şurası bir gerçek ki,” dedi Rowan kesin bir sesle. “Ash *burada değil*, California’da.”

“Hayır, değilim!” dedi Ash sakince, oturma odasının gerisinden.

12. BÖLÜM

Sonra olanlar oldukça ilgi çekiciydi. Mary-Lynnette, ormanda net bir şekilde göremediği üç kız kardeşin hareketlerini şimdi açıkça görebilmişti. Tıslama sesleri ve pençe şekline geçen parmaklar gibi... Her şey tıpkı filmlerdeki gibiydi.

Ama bir filmdekinden farklı olarak, bir vampir tısladığında oldukça gerçekçi bir ses çıkıyordu. Bir kediyi taklit eden bir insanın tıslaması gibi değil ama neredeyse büyük bir kedinin tıslama sesiydi bu. Üç kız da ayağa sıçrayarak dövüşe hazırlandı.

Yüzlerinde garip ifadeler falan yoktu. Fakat Jade ve Kestrel, sivri uçları alt dudaklarına değen, uzun ve güzel kavisli dişlerini gösteriyordu.

Başka bir değişiklik daha vardı. Gözleri değişmişti. Jade'in gümüş-yeşil gözleri daha çok gümüş rengine bürünmüştü. Kestrel'in altın rengi gözleri ise tıpkı bir şahininkiler gibi mücevher sarısı bir renkteydi. Rowan'ın kahverengi gözlerinde bile siyah bir ışıltı vardı.

“Vay anasını,” diye fısıldadı Mark. Jade’in yanında durmuş Ash’e bakıyordu.

Ash, “Selam,” dedi.

Ona bakma, dedi Mary-Lynnette kendi kendine. Kalbi delice çarpıyor ve dizleri fena halde titriyordu. Zıt kutupların çekimi, diye düşündü. Geçen sene aldığı fizik derslerinden hatırladığı bir cümleydi bu. Gerçi bu durumu tarif etmek için daha kısa bir tanım da vardı ve ne yaparsa yapsın o tanımı aklından çıkartamıyordu.

Ruh eşleri.

Tanrım, bunu gerçekten istemiyorum. Lütfen, lütfen. Bunu ben istemedim. Ben bir süpernova keşfetmek ve Gamma Ray Rasathanesi’nde ufak gökcisimleri üzerine çalışmak istemiştim. Evrendeki karanlık maddenin nerede olduğunun gizemini çözen insan olmayı düşlemiştim.

Kesinlikle bunu istemiyorum.

Böyle bir şey, mesela Bunny Marten gibi bütün zamanını romantik bir aşk *arayan* birinin başına gelmeliydi. Mary-Lynnette’in tek istediği onu anlayabilecek birini bulmaktı.

...beraber geceyi anlayabilecek birini, diye fısıldadı, içinden zayıf bir ses.

Ve onun yerine ne olmuştu? Kız kardeşlerinin bile ölesiye korktuğu birine mecbur kalmıştı.

Ölesiye korktukları doğrudu. O yüzden ayağa sıçrayarak tehditkar sesler çıkarmaya başlamış ve dövüşe hazırlanmışlardı. *Kestrel* bile ondan korkuyordu.

Bu gerçeği fark ettiği anda Mary-Lynnette’in hissettiği korku, yerini müthiş bir kızgınlığa bırakmaya başladı. Ash için ne hissederse hissetsin ondan korkmuyordu.

“Sen hiç kapı *çalmaz mısın?*” dedi ona doğru *uzun* adımlarla yürüyerek.

Yeni ailesinin hakkını vermek zorundaydı. Jade ve Kestrel onu korumaya, kollarından tutarak ağabeylerine yaklaşmasını engellemeye çalışmışlardı. Mary-Lynnette kendisini tutmaya çalışan elleri silkeledi.

Ash temkinli bir şekilde ona bakıyordu.

“Sen de mi buradasın?” dedi gönülsüzce.

“Senin burada ne işin var?”

“Burası benim amcamın evi.”

“Burası teyzenin evi ve sen de davetli değildin.”

Ash, kız kardeşlerine baktı. Mary-Lynnette, onun kafasında minik çarkların işlediğini hayal edebiliyordu. Gece Dünyası hakkında bir şeyler anlatmışlar mıydı? Tabii eğer anlatmasalar, verdikleri tepkilerin farklı olması gerekirdi. Sonuçta birçok insan kız tıslamazdı.

Ash bir parmağını havaya kaldırdı. “Tamam, dinleyin bakalım.”

Mary-Lynnette onu dizinden tekmeledi. Bunun uygunsuz ve gereksiz bir davranış olduğunu biliyordu ama kendine engel olamamıştı. Sadece *yapması* gerekmişti.

“Tanrı aşkına be,” dedi Ash geriye zıplayarak. “*Deli misin sen?*”

“Evet, öyle,” dedi Mark. Jade’i bırakarak Mary-Lynnette’in yanına koştu ve onu kolundan tuttu. “Onun deli olduğunu herkes bilir. Onun suçu değil.” Mary-Lynnette’i de çekiştirerek gerilemeye çalıştı. Mary-Lynnette’e sanki tüm giysilerini çıkarıp mambo dansı yapmaya başlamış gibi bakıyordu.

Tabii Kestrel ve Jade de aynı şekilde bakıyordu. Gözleri eski haline dönmüş, dişleri geri çekilmişti. Daha önce kimsenin ağabeylerine bu şekilde davrandığına şahit olmamışlardı. Üstelik bunu yapmanın bir *insan* olması...

Kız kardeşlerin insanüstü bir güce sahip olduğu düşünülürse, büyük ihtimalle Ash daha bile güçlüydü. Tahminen Mary-Lynnette’i bir vuruşla dümdüz edebilirdi.

Mary-Lynnette *yine de* kendine engel olamıyordu. Ondan korkmuyordu. Sadece kendinden, midesini bulandıran bu garip düşüyormuş hissinden ve dizlerinin bağının çözülecek gibi olmasından korkuyordu.

“Lütfen biri ona, bunu bir daha yapmamasını söyler mi?” dedi Ash.

Kestrel ve Jade yan yan Mary-Lynnette’e baktılar. Mary-Lynnette onlara bakıp omuz silkti. Nefesi düzelmeye başlamıştı.

Rowan’ın da ona baktığını fark etti. Ancak diğerleri gibi inanmaz gözlerle değil; şaşkın, üzgün ve özür dileyen gözlerle bakıyordu.

“Siz daha önce karşılaştınız demek,” dedi Rowan.

“Size bundan bahsetmeliydim, biliyorum,” dedi Mary-Lynnette. “Bizim evimize gelmişti. Üvey anneme, siz ve arkadaşlarınız hakkındaki sorular soruyordu. Aile reisi olduğu için onları onaylaması gerekiyormuş...”

Üç kız kardeş de kısılmış gözlerle Ash’e baktı.

“Yani sen *buralardaydın*,” dedi Kestrel. “Ne zamandan beri?”

Rowan sessizce sordu, “Senin burada ne işin var?”

Ash dizini tutmayı bıraktı. “Bütün her şeyi medeni insanlar gibi oturup konuşabilir miyiz, lütfen?”

Herkes gözünü Mary-Lynnette’e çevirdi. Mary-Lynnette sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Hala tüm bedeni elektriklenmiş gibi hissediyordu ama kalbi daha yavaş atmaya başlamıştı. “Olur,” dedi ve geçici deliliğinin sona erdiğini göstermek için normal görünmeye çalıştı.

Mark koltuğa doğru ona eşlik ederken fısıldadı, “Söylemeden duramayacağım. Senin bu kadar çocukça davrandığını hiç görmemiş-tim. Seninle gurur duyuyorum.”

Ablaların bile biraz izin yapmaya ihtiyacı vardır, diye düşündü Mary-Lynnette. Mark’ın kolunu belli belirsiz okşadı ve koltuğa çöktü. Yorgun hissediyordu.

Ash de pelüş kaplı bir koltuğa oturdu. Rowan ve Kestrel, Mary-Lynnette’in yanına oturdu. Mark ve Jade ise başka bir kanepayı paylaşıyordu.

“Tamam,” dedi Ash. “Şimdi tanışma faslını hızlı bir şekilde geçebilir miyiz? Onun kardeşin olduğunu tahmin ediyorum.”

“Mark,” dedi Mary-Lynnette. “Mark, bu da Ash.”

Mark başıyla selam verdi. Jade’le el ele tutuşmuşlardı. Mary-Lynnette, Ash’in gözlerinin, ikisinin kenetlenmiş parmaklarına kaydığını gördü ama yüzündeki ifadeden bir anlam çıkartamadı.

“Tamam, şimdi...” Ash, Rowan’a baktı. “Sizi eve geri götürmeye geldim. Herkes sizi deli gibi özledi.”

Jade oflarcasına konuştu, “Hadi oradan.”

Kestrel, “Ya biz dönmek istemiyorsak, ne olacak?” dedi kısa bir an için gülümseyerek. Mary-Lynnette, onun gülümseyişine hiç de şaşırmadı. Asıl şaşırdığı şey Ash’in, Kestrel’in gülümseyişine karşılık vermemesiydi. Ash o sırada tembel, alaycı veya rahat gibi görünmüyordu. Sadece pis bir işi tamamlamaya çalışan biri gibi duruyordu.

Rowan, “Eve geri dönemeyiz Ash,” dedi. Nefes alıp veriş i biraz düzensiz gibiydi ama başını dik tutuyordu.

“İsteseniz de istemeseniz de eve gelmek zorundasınız. Eğer dönmeyerseniz, bunun karşı karşıya kalmak istemeyeceğiniz ve hiç de hoş olmayan sonuçları olacaktır.”

“Evi terk ettiğimizde bunun zaten farkındaydık,” dedi Jade. Rowan kadar duygusuz bir sesle konuşmuştu ve o da başını dik tutuyordu.

“Ben yine de bunu yeteri kadar düşündüğünüzden kuşkuluyum.” Ash’in sesinde tehlikeyi çağrıştıran bir tını vardı.

“Geri döneceğimize ölürüz daha iyi,” dedi Jade.

Kestrel birden gözlerini ona çevirdi. Bir kaşını soru sorar gibi kaldırmıştı.

“İyi, peki. Bunu bir kenara not aldım o zaman,” dedi Ash gergin bir şekilde. Sonra yüz ifadesi karardı. Mary-Lynnette’in *tahmin edebileceğinden* de daha kararlı görünüyordu ve o sırada, kesinlikle büyük bir sarman kediye benzemiyordu. Daha çok, uzun boylu ve zarif bir kaplan gibiydi.

“Şimdi beni dinleyin,” dedi Ash. “Sizin anlamadığınız bazı şeyler var ve benim de oyun oynayacak vaktim yok. Şimdi şu küçük arkadaşlarınızı evlerine gönderip ailesel konuları, aile içinde konuşmaya devam edelim, olur mu?”

Mary-Lynnette ellerini yumruk yaparak sıktı.

Mark, Jade’e yapışmıştı. Jade onu dirseğiyle hafifçe itti. Yüzünde hoşnutsuz bir ifade vardı. “Bence en iyisi dediğini yapmanız,” dedi.

“Seni bırakacak değilim.”

Rowan hafifçe alt dudağını ısırды. “Mark...”

“Ben bir yere *gitmiyorum*. Beni korumaya da çalışmayın. O aptal değil ve eninde sonunda bizim Gece Dünyası hakkında bir şeyler bildiğimizi anlayacaktır.”

Rowan elinde olmadan derin bir nefes aldı. Kestrel’in ifadesi değişmemişti ama kasları dövüşe hazırlanırcasına gerilmiş gibi görünüyordu. Jade’in gözleri gümüş rengine döndü. Mary-Lynnette kıpırdamadan oturuyordu.

Hepsi birden Ash'e bakıyordu. Ash ise gözlerini devirmiş, tavana doğru bakıyordu.

"Bunu zaten biliyorum," dedi sabırla. "Ama *ne kadar* şey bildiğinizi öğrenmemeye ve sizi bu konunun dışında tutmaya çalışıyorum ufaklık."

Kız kardeşleri ona bakakaldı. Mary-Lynnette ağzını açtı, sonra konuşmadan kapadı.

"Senin insanlardan hoşlanmadığını sanıyordum," dedi Mark.

"Hoşlanmıyorum zaten. Hatta nefret ediyorum," dedi Ash gevrek bir gülümseyişle.

"O zaman niçin beni öldürmek yerine çekip gitmeme izin veriyorsun?"

"Çünkü seni öldürürsem, kız kardeşini de öldürmem gerekir," dedi Ash. Yüzündeki gülümseme *Alice Harikalar Diyarında* hikayesindeki Çılgın Şapkacı'nın çay partisine oldukça yakışırdı.

"Yani? O sana tekme bile attı."

Ash sürekli paslaşır gibi ona cevap verip durmaktan sıkılmıştı. "Evet, her neyse... Fikrimi her an değiştirebilirim zaten."

"Hayır, *dur bakalım*," dedi Jade. Bağdaş kurarak oturmuş, gözlerinde keskin bir ifadeyle ağabeyine bakıyordu. "Bütün bunlar çok garip. Bir insana ne olduğu neden senin umrunda olsun ki?"

Ash cevap vermedi. Yüzünde acı bir ifadeyle şömineyi seyrediyordu.

Soruya cevap veren yumuşak ses, Rowan'a aitti; "Çünkü onlar ruh eşleri."

Kısa bir an için ölümüne bir sessizlik çöktü. Sonra herkes hep bir ağızdan konuşmaya başladı.

"Onlar ne dedin? Yani onların Jade ve benim gibi mi olduğunu söylüyorsun?"

“Ash, bu inanılmaz. Keşke babamız da burada olsaydı da senin bu halini bir görseydi.”

“*Benim suçum değil,*” dedi Mary-Lynnette. Herkesin dönerek ona baktığını ve gözlerinin dolduğunu fark etti.

Rowan, Kestrel’in üzerinden uzanarak elini Mary-Lynnette’in koluna koydu.

“Yani bunun gerçekten doğru olduğunu mu söylüyorsun?” diye sordu Mark. Şaşkın gözleri bir ona, bir Ash’e bakıyordu.

“Evet doğru. Sanırım yani. Normalde nasıl bir şey olması gerektiğini bilmiyorum,” dedi Mary-Lynnette. Kendini gözyaşlarını durdurmaya odaklanmıştı.

“Evet, doğru,” dedi Ash karamsar bir şekilde. “Yine de bu konuda *bir şey yapacağımız* anlamına gelmiyor.”

“İşte *o konuda* haklısın,” dedi Mary-Lynnette. Yeniden sinirlendiğine memnundu.

“Sonuç olarak,” dedi Ash, kız kardeşlerine doğru bakarak, “oyuncaklarımızı toplayalım ve evlerimize dönelim. Bütün bu yaşananları unuturuz ve hiç yaşanmadığına kendimizi inandırırız.”

Rowan onu izliyor ve kafasını hafifçe iki yana sallıyordu. Gözlerinde yaşlar vardı ama gülümsüyordu.

“Böyle bir şey söyleyebileceğini asla düşünmezdim,” dedi. “O kadar değişmişsin ki, inanmakta zorluk çekiyorum.”

“Ben de inanmıyorum,” dedi Ash sevimsizce. “Belki de bu bir rüyadır.”

“Ama bu insanların, haşarat olarak tabir ettiklerimiz gibi olmadığını kabul etmelisin. Zaten bir haşaratla asla ruh eşi olamazdın.”

“Evet. Tamam. İnsanlar süper varlıklar. Hepimiz hemfikiriz. Şimdi eve dönelim artık.”

“Küçükken de şimdiki gibiydin,” dedi Rowan. “Yani herkesten daha iyiymiş gibi davranmaya başlamadan önce. Davranışlarının çoğunun sadece göstermelik olduğunu hep biliyordum. Ne kadar korktuğunu saklamak için böyle davranıyordun. Söylediğin korkunç şeylere de aslında inanmadığını biliyordum. O iyi ufak çocuk, içinde bir yerlerde hala yaşıyor Ash.”

Ash o gece için ilk defa gerçekten *gülümsedi*. “Ben olsam, bu konuda bahse girmezdim.”

Mary-Lynnette bütün bu konuşmaları kendini giderek daha da güçsüz hissederek dinlemişti. Diğerlerinin fark etmemesi için, “Ben-
ce teyzen senin gibi düşünmüyordu,” dedi Rowan’a.

Ash oturduğu yerde doğruldu. “Harbiden, o yaşlı cadı nerelerde bu arada? Gitmeden önce onunla konuşmam gereken şeyler var.”

Bu seferki sessizlik sonsuza dek sürecekti gibiydi.

“Ash... Sen bilmiyor musun?” dedi Rowan.

“Tabii ki biliyor. Bire on bahse varım ki *o yaptı* zaten,” dedi Kestrel.

“Bilmem gereken şey ne?” dedi Ash, giderek sabrını kaybettiğine dair her türlü işareti göstererek.

“Teyzen öldü,” dedi Mark.

“Birisi ona kazık saplamış,” diye ekledi Jade.

Ash odaya bakındı. Yüzündeki ifade bunun bir eşek şakası olduğundan şüphelendiğini gösteriyordu. Tanrım, diye düşündü Mary-Lynnette, sersemlemiş bir şekilde. Şaşkınlık içindeyken o kadar genç görünüyor ki... Ve incinebilir. Neredeyse bir insan gibi.

“Birisi... Opal teyzeyi öldürdü yani? Bana söylemeye çalıştığınız şey bu mu?”

“Bundan haberin *olmadığını mı* kastediyorsun?” diye sordu Kestrel. “Bütün gece boyunca sen ne *yapıyordun*, Ash?”

“Kafamı taşlara vuruyordum,” dedi Ash. “Sonra da sizi aramak için buraya geldim. İçeri girdiğimde benim hakkımda konuşuyordunuz.”

“Ve hiçbir çiftlik hayvanına da rastlamadın öyle mi? Mesela bir keçiye?”

Ash ona uzun ve kuşku dolu bir bakış fırlattı. “Evet, beslendim. Eğer sormaya çalıştığın şey buysa. Ama bir keçiyle değil. *Bunun* Opal teyzeye olanlarla ne ilgisi var?”

“Ona göstersek iyi olur,” dedi Rowan.

Ayağa kalktı ve keçinin üzerinden halıyı kaldırdı. Ash onun ne yaptığını görmek için koltuğun çevresinden dolandı. Mary-Lynnette dikkatle Ash’in yüz ifadesini incelemeye başladı.

Ash şaşırmış ve ürkmüştü fakat bu ifadesini hızlı bir şekilde tek-rar kontrol altına aldı.

Rowan, “Keçinin ağzında ne bulduğumuza da bir bak,” dedi sessizce.

Ash yerdeki siyah zambağı dikkatle eline aldı. “Bir zambak, yani?”

“Son zamanlarda sen o kulübe hiç uğradın mı?” dedi Kestrel.

Ash ona bıkkın bir bakış attı. “Bunu *ben* yapmış olsaydım, neden bir zambakla imzama atmaya ihtiyacım olsun ki?”

“Belki de bize, bunu yapanın sen olduğunu belli etmek için.”

“Bir şey söylemek için keçi öldürmeme gerek var mı sence? *Konuşabiliyorum* sonuçta.”

Bu cevabından Kestrel pek etkilenmemişti. “Belki de bu şekilde, vermek istediğin mesajın daha etkili olacağını düşündün.”

“Keçileri kaktüse çevirmek için onca zaman harcayacak biri gibi mi *görünüyorum*?”

“Hayır, hayır. Ben bunu senin yaptığını düşünmüyorum,” dedi Rowan. “Sonuçta *biri yaptı* ve büyük ihtimalle Opal teyzeyi öldü-

ren kişiyle aynı kişi bu. Biz de onun kim olduğunu keşfetmeye çalışıyorduk.”

“Tamam, peki şüpheli görünen kimler var?”

Herkes Mary-Lynnette’e döndü. Mary-Lynnette ise başını başka bir yöne çevirdi.

“Birincil derecede şüpheli biri var,” dedi Mark. “Adı Jeremy Lovett. O gerçekten...”

“Sessiz bir çocuktur,” diye araya girdi Mary-Lynnette. Eğer birisi Jeremy hakkında konuşacaksa bu kendisi olmalıydı. “Onu ilkokuldan beri tanırım ve birini incitebileceğine asla *ve asla* inanamazdım. Özellikle de yaşlı bir kadını ve bir keçi.”

“Ama amcası bir kaçıkta,” dedi Mark. “Ve ailesi hakkında bazı şeyler duydum...”

“Ailesi hakkında *kimse* kesin bir şey bilmiyor,” dedi Mary-Lynnette. Kendini, sanki ayaklarına ağırlıklar bağlanmış olduğu halde kafasını suyun üzerinde tutmaya çalışan biri gibi hissediyordu. Onu aşağıya çekmeye çalışan şey ise Mark’ın değil, kendi şüpheleriydi. Kafasının içindeki minik bir ses, “Ama o kadar da iyi bir çocuğa *benziyordu ki*,” diyordu ve bunun asıl anlamı tabii ki öyle olmadığıydı.

Ash garip ve dikkatli bir ifadeyle onu izliyordu. “Neye benziyor bu Jeremy?”

Soruş şeklindeki bir şey Mary-Lynnette’i inanılmaz derece sinirlendirdi. “Bundan sana ne ki?”

Ash gözlerini kırıştırdı ve bakışlarını başka yana çevirdi. Ufak bir omuz silkmesi ve suratına takındığı zoraki bir ifadesizlikle, “Merak ettim, hepsi bu,” dedi.

“Çok *yakışıklıdır*,” dedi Mary-Lynnette. Gerginliğini ve sinirini boşaltmak için iyi bir yoldu bu. “Ve asıl güzel olan şey, aynı zamanda

oldukça zeki ve duyarlı biri olması. İçi boş yakışıklılardan değil yani. Saçlarının rengi çam ağacı kozalaklarının rengine benziyor ve müt-hiş güzel, kahverengi gözleri var. Yanık tenli, zayıf ve benden biraz uzun; genelde ayakta dururken ben onun ağzına bakıyor oluyorum.”

Ash pek de etkilenmiş görünmedi. “Tarif ettiğine benzer birini kasabadaki benzin istasyonunda gördüm.” Rowan’a döndü. “Onun kaçak bir vampir falan olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Sonradan dönüştürülmüş bir vampir olmadığı belli, çünkü Mary-Lynnette onun çocukluktan gençliğe büyüdüğünü biliyor,” dedi Rowan. “Daha çok kaçak bir Lamia olmasından şüpheleniyorum. Oturduğumuz yerden akıl yürütmenin pek bir anlamı yok. Yarın ona bir ziyarette bulunuruz ve daha fazlasını öğreniriz, tamam mı?”

Mark başıyla onayladı. Jade de öyle. Mary-Lynnette derin bir nefes aldı ve sonunda o da başını olur anlamında eğdi.

Ash iç çekti. “Tamam o zaman, bütün bu olaylar çözülmeden önce eve dönemeyeceğinizi anlıyorum. Şöyle yapıyoruz; Opal teyzeyi kimin öldürdüğünü bulacağız, bu konuda gereken neyse onu yapacağız ve sonra da eve geri döneceğiz. Anladınız mı?”

Kız kardeşler aralarında bakıştılar ama kimse bir cevap vermedi.

Mark’la beraber eve yürürken Mary-Lynnette, Sirius’un ufkun doğusunda iyice yükseldiğini fark etti. Gökyüzünde bir cevher gibi asılı duran yıldız, her zamankinden daha bile parlak görünüyordu. Mavi, altın rengi ve mor ışıklar saçan minicik bir güneş gibi.

Gördüğü şeyin büyük ihtimalle hayalgücünden kaynaklandığını düşündü. Ta ki üç vampirle kan alışverişi yaptığını hatırlayana dek.

13. BÖLÜM

Jade berjer koltukta oturmuş, kucağında sırtüstü uzanmış Tiggy'nin karnını okşuyordu. Kedi keyiften deli gibi mırılyordu. Jade onun hep kızgınmış gibi görünen, parlayan yeşil gözlerine baktı.

“Diğer *keçi*,” diye başladı kapı eşiğinde duran Kestrel, keçi kelimesini sanki kibar bir toplumda söylenmemesi gereken bir kelimemiş gibi kullanarak, “sağ salim hayatta. Yani kediyi dolaşması için dışarı bırakabilirsin.”

Jade hiç sanmıyordu. Briar Creek'te delinin biri yaşıyordu ve Tiggy'yi sürekli gözünün önünde ve güvende tutmaya kararlıydı.

“Beslenmek için keçiyi *kullanacak* değiliz, değil mi?” diye sordu Kestrel, Rowan'a tehditkar bir şekilde.

“Tabii ki hayır, Opal teyze avlanmak için çok yaşlı olduğundan öyle yapıyordu,” diye cevapladı düşüncelere dalmış görünen Rowan.

“Ben avlanmayı seviyorum,” dedi Jade. “Daha önce hayal ettiğimden bile keyifli.” Ama Rowan onu dinlemiyordu. Dudaklarını ısır-mış, dalgın bir şekilde uzaklara doğru bakıyordu. “Rowan, *sorun ne?*”

“İçinde bulunduğumuz durumu düşünüyordum. Sen ve Mark mesela. Bu konuda konuşmamız gerek sanırım.”

Jade içgüdüsel olarak alarma geçti. Rowan yine o ‘düzenleyici’ ruh haline bürünmüştü. Yani gözünü açıp kapayınca kadar oda-nın tüm eşya düzenini değişmiş bulabilir veya Oregon’a taşınmak üzere olduklarını keşfedebilirdi. “Ne konuşacağız?” dedi temkin-li bir sesle.

“Siz ikiniz *ne yapmayı* düşünüyorsunuz? Mesela, Mark insan mı kalacak?”

“Onu dönüştürmek kurallara aykırı,” diye araya girdi Kestrel.

“Bu hafta yaptığımız her şey öyle zaten,” dedi Rowan. “Ve eğer bir kez daha kan alışverişi yaparlarsa... Vampire dönüşmesi çok da uzun sürmez. Onun bir vampir olmasını *istiyor musun?*” diye sordu Jade’e.

Jade bu konuda hiç düşünmemişti. Mark’ı şu anda olduğu ha-liyle seviyordu. Ama belki de vampire dönüşmeyi Mark *kendisi* is-terdi. “Sen seninkiyle ne yapmayı planlıyorsun?” diye sordu merdi-venlerden inen Ash’e.

“Benimki mi?” Ash uykulu ve sinirli görünüyordu.

“Ruh eşinden bahsediyorum. Mary-Lynnette insan olarak mı ka-lacak?”

“Bu da beni düşündüren başka bir konu,” dedi Rowan. “Bu ko-nuda sen hiç düşündün mü, Ash?”

“Sabahın bu saatinde herhangi bir şey düşünemem. Henüz bir beynim yok benim.”

“Neredeyse öğlen oldu,” dedi Kestrel küçümser bir tonlamayla.

“Saatin kaç olduğu umrumda bile değil, ben hala uyukluyorum.” Mutfağa doğru y6neldi. “Ve bahsettiğin konuda endişelenmeme gerek yok,” diye ekledi arkasına bakarak, biraz daha uyanmış gibiydi. “Çünkü ben o kızla ilgili *bir şey* yapacak falan değilim. Jade de kardeşiyle bir şey yapacak değil. Çünkü biz zaten *eve dönüyoruz*,” diyerek mutfağa girdi.

Jade’in kalbi hızla çarpıyordu. Ash öylesine konuşuyor gibi görünmüş olabilirdi ama Jade, sözlerinin altında yatan acımasızlığı fark etmişti. Döndü ve Rowan’a baktı.

“Mary-Lynnette *gerçekten de* onun ruh eşi mi?”

Rowan arkasına yaslandı. Yeşil koltuğun arkasından yere doğru uzanan saçları sanki kahverengi bir şelale gibi görünüyordu. “Ne yazık ki öyle.”

“O zaman nasıl oluyor da buradan ayrılmayı istiyor?”

“Yani...” Rowan durakladı. “Ruh eşleri her zaman beraber olmazlar. Yaşadıkları şey, yani ateş ve elektrik falan, bazen kaldıracabileceklerinden daha fazladır. Bazıları buna tahammül edemez.”

Belki de Mark ve ben gerçekten de ruh eşi değilizdir, diye düşündü Jade. Ve belki de bu *iyi* bir şey. Çünkü ruh eşi olmak oldukça acı vericiymiş gibi görünüyor.

“Zavallı Mary-Lynnette,” dedi Jade.

Zihninde tanıdık bir ses duydu. *Neden hiç kimse ‘Zavallı Ash’ demiyor?*

“Zavallı Mary-Lynnette,” diye tekrarladı Jade.

Ash içeri girdi. “Bakın,” dedi ve maun ağacından, oymalı bir iskemleyle oturdu. “Bazı şeyleri açıklığa kavuşturmamız lazım. Sizin eve dönmenizi isteyen sadece *ben* değilim. Sizin burada olduğunuzu bilen tek kişi de ben değilim.”

Jade dikkat kesildi.

Kestrel, “*Birilerine* bir şey mi söyledin?” dedi, neredeyse sevimli bir sesle.

“Ailemiz sizin kaybolduğunuzu bildirmek için beni aradığında ben birinin evinde kalıyordum. Ve sizin nereye gitmiş olabileceğinizi anladığımda da, o biri yanımdaydı. Kendisi aynı zamanda oldukça yetenekli bir medyumdur. Yani sizi tek başıma geri getirebileceğim konusunda onu ikna edebildiğim için kendinizi oldukça şanslı sayabilirsiniz.”

Jade gözlerini ona dikti. Kendini gerçekten de şanslı sayıyordu. Aynı zamanda Ash’in o, Rowan ve Kestrel için bu kadar zahmete girmesini de oldukça garip bulmuştu. Yani *kendinden* başka herhangi biri için. Belki de abisini sandığı kadar iyi tanıımıyordu.

Rowan oldukça ciddi bir sesle sordu, “Kimdi o?”

“O mu? Kimse değil canım.” Ash arkasına yaslandı ve dalgın bir şekilde tavana bakmaya başladı. “Sadece Quinn.”

Jade irkildi. Quinn... Demek o *yılan*! Buzdağına benzer bir kalbi olan ve insanlardan iğrenen pislik! Quinn, Gece Dünyası kurallarının uygun bir şekilde yerine getirilmediğini düşündüğünde, onların uygulamasını sağlamayı bizzat kendi görevi olarak gören biriydi.

“Burada her şeyi kontrol altına alıp alamadığımı görmek için pazartesi günü geri gelecek,” dedi Ash. “Ve eğer alamamışsam, hepimiz birer ölü olacağız; siz, ben *ve* o küçük insan dostlarınız.”

“Yani uygun bir plan yapmak için pazartesiye kadar vaktimiz var,” dedi Rowan.

“Eğer *bize* bir numara çekmeye kalkarsa, onu sıkı bir dövüş bekliyor,” dedi Kestrel.

Jade, kucağındaki Tiggy’yi, hırlamasına yol açacak kadar sıkıştırdı.

Mary-Lynnette bir kaya gibi uyuyordu. Ama son derece gerçekçi rüyalar gören bir kaya gibi. Rüyasında, şimdiye kadar gördüğünden çok daha parlak yıldızları ve kuzey kutbundaki gibi ışık oyunları yapan yıldız kümelerini görüyordu. Cambridge'teki Massachusetts Enstitüsü'ne yeni bir süpernova bulduğuna dair bir bildiri gönderdiğini düşünüyordu. Bu yeni süpernovayı ile defa gören gözler ona aitti ve bu gözlerin aynadaki yansımaları tıpkı bir baykuş veya kedinin gözleri gibi tamamen gözbebeğinden oluşmuştu.

Sonra gördüğü rüya değişti ve şimdi o bir baykuştı. Bir ağaç kovuğundan fırlayarak havada göz alıcı bir hızla süzüldü ve pençeleriyle, yerde duran bir sincabı yakaladı. En doğal haliyle müthiş bir neşe hissetti; öldürmek onun doğasında vardı. Tek yapması gereken çevredeki en iyi baykuş olmak ve pençeleriyle avlanmaktı.

Sonra üzerine bir gölge düştü ve Mary-Lynnette, rüyasında korkunç bir gerçekle yüz yüze geldi. Bazen avcılar bile av olabiliirdi ve peşinde *onu* avlamaya çalışan bir şey vardı.

Mary-Lynnette, *nerede olduğu* konusunda değil ama *kim olduğu* konusunda kafası oldukça karışmış bir şekilde uykusundan uyandı. O, Mary-Lynnette miydi? Yoksa ayışığında dişleri bembeyaz parlayan bir şey tarafından kovalanan bir avcı mıydı? Yatağından kalkıp alt kata giderken bile gördüğü rüyanın etkisinden kurtulamamıştı.

"Selam," dedi Mark. "O yediğin kahvaltı mı yoksa öğle yemeği mi?"

"İkisi de," dedi Mary-Lynnette, elinde iki adet granola barıyla oturma odasındaki koltuğa çökerken.

Mark dikkatle onu bakıyordu. “Ee? Sen de benimle aynı şeyi mi düşünüyorsun?”

Mary-Lynnette dişleriyle granola barının paketini yırtarak açtı. “Neyi?”

“*Biliyorsun işte...*”

Mary-Lynnette biliyordu. Claudine’in etrafta olmadığından emin olmak için çevreye göz attı. “Bunu *düşünme* bile.”

“Neden olmasın?” dedi Mark. Ve Mary-Lynnette’ten bir cevap alamayınca devam etti. “Nasıl bir şey olacağını merak etmediğini söyleme bana. Daha iyi görmek, daha iyi duymak, telepati yeteneği... Ve *sonsuz* dek yaşamak. Düşünsene, üç bin yılını bile görebiliriz. Robot savaşları, başka gezegenlere yerleşim falan... Sakın bana *birazcık* bile merak etmediğini söyleme.”

Mary-Lynnette’in tek düşünebildiği Robert Service’in şiirinden alıntı bir cümleydi, *Ve gece vakti gökyüzü ışıkla canlanmıştı, kalp gibi atan, heyecan uyandıran bir alevle...*

“Merak ediyorum,” dedi. “Ama merak etmenin bir anlamı yok. Onlar bizim yapamayacağımız şeyler yapıyorlar. Mesela öldürüyorlar...” Sanki iştahı kaçmış gibi elindeki süt bardağını masaya koydu. Sorun şu ki, iştahı falan kaçmamıştı. Halbuki bir şeyi öldürmenin ve henüz soğumamış bedeninden akan kanı içmenin düşünceyle bile kendini hasta gibi hissetmesi gerekirdi.

Hasta gibi hissetmekten ziyade korku içindeydi. İçinde bir yerlerde var olanlardan ve kendinden korkuyordu.

“Bu çok *tehlikeli*,” dedi Mark’a. “Görmüyor musun? Bu Gece Dünyası denilen şeyle ilgili olaylara karıştık ve orası son derece kötü şeylerin yaşandığı bir dünya. Okulda dersi kaynatmak gibi kötülüklerden bahsetmiyorum. Çok daha kötü şeylerden...”

...ayışığında parlayan beyaz dişler...

“...ölümle sonuçlanabilecek şeylerden bahsediyorum,” dedi Mary-Lynnette. “Ve bu gerçek, Mark. Filmlerdeki gibi bir şey değil.”

Mark gözlerini ona dikti. “Evet, ama bunu zaten biliyorduk,” dedi. Ses tonu ise, *ne olmuş yani* der gibiydi.

Mary-Lynnette daha fazla bir açıklama yapamadı ve aniden ayağa kalktı. “Oraya gideceksek bir an önce yola çıksak iyi olur,” dedi. “Saat neredeyse bir olmuş.”

Kız kardeşler ve Ash, Burdock Çiftliği’nde onları bekliyorlardı.

“Sen ve Mark benimle ön tarafta oturabilirsiniz,” dedi Mary-Lynnette, Jade’e. Ash’e bakmamıştı bile. “Ama bence kediye getirmesen daha iyi olur.”

“Kedi de geliyor,” dedi Jade arabaya binerken, tartışmaya yer bırakmayan bir tonla. “Yoksa ben de gelmem.”

Mary-Lynnette arabayı çalıştırdı ve sürmeye başladı.

Anayolun kenarındaki binalar görüş açılarına girdiğinde Mark, “İşte buradayız, tüm ihtişamıyla Briar Creek kasabasında yani,” dedi. “Sokakta kimsenin bulunmadığı, sıradan bir öğleden sonra...”

Ama bunu her zamanki gibi acı acı söylememişti. Mary-Lynnette gözucuyla ona baktı ve Mark’ın bunları aslında Jade’e söylediğini fark etti. Ve Jade de kedisinin pençeleri ensesine gömüldüğü halde, gerçek bir ilgiyle etrafa bakınıyordu.

“Ama sokakta *birileri* var,” dedi neşeyle Jade. “İşte Vic denen o çocuk orada ve diğeri, Todd. Üstelik bazı yetişkinler de var.”

Şerifin ofisinin önünden geçerken Mary-Lynnette arabayı yavaşlattı ama diğer köşedeki benzin istasyonuna ulaşana kadar durmadan devam etti. Sonra arabadan dışarı çıktı ve tüm sokağa gelişigüzel bir bakış attı.

Todd Akers, aynı zamanda şerif olan babasıyla oradaydı. Yanlarında Vic Kimble ve kasabanın doğusunda bir çiftliği olan babası da vardı. Hepsi beraberce şerifin arabasına biniyorlardı ve oldukça heyecanlanmış görünüyorlardı. Onlar ayrılırken, Bunny Marten de kaldırımı çıkmış onların gidişini seyrediyordu.

Mary-Lynnette aniden içinde bir korku hissetti. İşte insan korkunç bir sırta sahip olduğunda böyle hissediyor demek, diye düşündü. Her şeyde bir bit yeniği ararsın ve yakalanma korkusu içinde, seninle bir alakası olup olmadığını merak eder durursun.

“Selam Bunny,” diye seslendi. “Ne var ne yok?”

Bunny ona döndü. “Selam Mary.” Sokağın karşısından hızlıca ona doğru yürüdü. Oysa Bunny asla hızlı yürümezdi. “Nasılsın? Onlar şu at mevzusunu kontrol etmeye gittiler.”

“Ne at mevzusu?”

“Ah. Haberin yok mu?” Bunny, Mary-Lynnette’in arkasından arabadan inmeye başlayan Mark ve diğer dört yabancıya bakıyordu. Birdenbire mavi gözleri irileşti ve eliyle saçlarını düzeltmeye başladı.

Kimi gördüğü için böyle bir tepki vermiş olabilir merak ediyorum, diye düşündü Mary-Lynnette alaycı bir şekilde. Kim olabilir, *kim olabilir?*

“Selam,” dedi Ash.

“At mevzusu hakkında bir şey duymadık,” dedi Mary-Lynnette, konuşması için Bunny’ye sufla verircesine.

“Ah. Ee... Bay Kimble’in atlarından biri dün gece dikenli tellere takılmış ve boğazı kesilmiş. En azından bu sabah herkesin konuştuğu şey buydu. Ama biraz önce kasabaya inen Bay Kimble, olayın aslında dikenli tellerden kaynaklanmadığını düşündüğünü söyledi. Birisinin bunu bilerek yaptığını düşünüyor. Her kimse, atın boğa-

zını kesmiş ve ölmesi için oracıkta bırakmış.” Bunny’nin omuzları minik bir ürpertiyle titredi. Ama sanki biraz rol icabı, diye düşündü Mary-Lynnette.

“Gördünüz mü?” dedi Jade. “İşte bu yüzden Tiggy’ye göz kulak oluyorum ben de.”

Mary-Lynnette, Bunny’nin Jade’i süzdüğünü gördü. “Sağol, Bunny.”

“Markete geri dönmem lazım,” dedi Bunny ama yerinden kıpırdamadı. Şimdi de Rowan ve Kestrel’i süzüyordu.

“Ben seninle yürürüm,” dedi Ash bir şövalye edasıyla. Büyük ihtimalle bu onun olağan kız kaldırma taktiğidir, diye düşündü Mary-Lynnette. “Sonuçta etrafta ne gibi tehlikelerin bizi beklediğinden emin değiliz.”

“Gün ortasındayız,” dedi Kestrel ondan iğrenmiş bir sesle fakat Ash, çoktan Bunny ile yürümeye başlamıştı bile. Mary-Lynnette, ondan kurtulduğuna sevinmişti.

“O kız kimdi?” diye sordu Rowan, sesinde garip bir tını vardı.

Mary-Lynnette şaşkınlıkla ona baktı. “Bunny Marten. Onu okuldan tanırım. Yanlış bir şey mi var?”

“Bizi bayağı süzdü,” dedi Rowan yumuşak bir sesle.

“Ash’i süzüyordu bence. Tamam, büyük ihtimalle sizi de süzmüştür. Sonuçta siz buralarda yenisiniz ve oldukça güzel kızlarsınız. Büyük ihtimalle onun elinden hangi oğlanları kapacağınızı tahmin etmeye çalışıyordu.”

“Anladım,” dedi Rowan, ama hala düşünceli görünüyordu.

“Rowan, sorun gerçekten nedir?”

“Hiçbir şey. Eminim bir anlamı yoktur. Ama o kızın ismi bir Lamia adı.”

“*Bunny mi?*”

“Evet.” Rowan gülümsedi. “Lamialar isim olarak mücevher, hayvanlar, çiçekler ve ağaçlar gibi doğal şeylerin adlarını kullanır. Yani Bunny’nin adı bir Lamia adı olabilir. Ve Marten de bir gelincik türü değil mi?”

Mary-Lynnette’in bilinçaltından bir şey, yine onu dürtmeye başlamıştı. Bunny hakkında bir şey... Bunny ve... ağaç...

Ama hatırlayamıyordu. “Peki, onunla ilgili şüpheli bir şey falan hissedebiliyor musun? Söylemek istediğim, *sizden biri gibi mi* duruyor? Çünkü bundan emin değilsen ben kesinlikle onun bir vampir olduğuna inanamam. Üzgünüm ama bunu gerçekten yapamam,” dedi Rowan’a.

Rowan ona gülümsedi. “Hayır, öyle bir şey hissetmiyorum. Ve muhtemelen sen haklısındır. Bazen insanlar da bizimle aynı isimlere sahip olabiliyor ve bu da kafa karışıklığına yol açabiliyor.”

Nedendir bilinmez ama Mary-Lynnette’in akli hala ağaç kelimesine takılı kalmıştı. “Kullandığınız isimler arasında niçin ağaçlar var ki bu arada? Tahtanın sizin için tehlikeli olduğunu sanıyordum?”

“Öyle. Ve bu yüzden de ağaç isimleri, güçlü isimlerdir. Kullandığımız isimler arasında, ağaç isimleri en güçlülerden olarak görülür.”

Ash, marketten çıkmıştı ve onlara doğru geliyordu. Mary-Lynnette etrafına bakındı ve Jeremy’yi aramaya başladı.

Benzin istasyonu terk edilmiş gibiydi ve Jeremy’yi orada bulamadı. Sonra bir ses duydu ve fark etti ki aslında bir süredir bu sesi zaten duyuyordu. Düzenli bir çekiç vurma sesi.

“Hadi, arka tarafa gidelim,” dedi ve yürümeye başladı. Ash’in onlara ulaşmasını beklememişti bile. Yanında sadece Kestrel ve Rowan vardı.

Jeremy arka taraftaydı. Kırık bir pencereyi kapatmak için üstüne uzunca bir tahta çiviliyordu. Her yerde etrafa saçılmış yeşil, kalın cam parçaları vardı. Jeremy çivilemeye çalıştığı tahtayı sabit tutmaya çalışırken açık kahve saçları gözlerinin önüne düşüp duruyordu.

“*Burada ne oldu böyle?*” dedi Mary-Lynnette, bir yandan hiç düşünmeden tahtanın sağ köşesini tutarak ona yardımcı olurken.

Jeremy ona baktı ve bir rahatlama ifadesiyle tahtayı elinden bıraktı. “Sağol, Mary-Lynnette. Şu tahtayı biraz daha tut olur mu?”

Elini cebine daldırdı ve çıkardığı çivileri seri ve isabetli darbelerle tahtaya çakmaya başladı. “Ne olduğunu ben de bilmiyorum,” dedi. “Birisi dün gece içeri dalmış ve ortalığı savaş alanına çevirmiş.”

“Dün akşam da oldukça yoğun bir geceymiş hani,” dedi Kestrel kuru bir sesle.

Jeremy sesin geldiği yöne doğru baktı. Ve sonra... Ellerinde çivi ve çekiç olduğu halde dondu kaldı. Kestrel ve yanındaki Rowan’a oldukça uzun bir süre bakakaldı. Sonra Mary-Lynnette’e döndü ve yavaş bir şekilde, “Yine benzine mi ihtiyacın var yoksa?” dedi.

“Benzin mi? Hayır, hayır...” Depodaki benzinin bir kısmını çekmiş olsam iyi olacaktı, diye düşündü Mary-Lynnette. Onun yerinde Nancy Drew olsa mutlaka bunu önceden düşünmüş olurdu. “Ben sadece... Motordan garip sesler geliyordu ve ben de düşündüm ki bir de senin bakmanda fayda var. Son geldiğimde bakmamıştın ne de olsa.”

Acınası ve anlamsız bir bahaneydi, diye düşündü Mary-Lynnette. Sessizlik devam ediyordu ve Jeremy’nin kahverengi güzel gözleri, bir cevap ararcasına onun yüzünü inceliyordu.

“Tabii ki Mary-Lynnette,” dedi kibarca. “Şunu bitirir bitirmez bakarım.”

O bir vampir falan *olamaz*. O zaman ne işim var ki burada. Bugüne dek bana hep böyle kibar davranmış birine yalan söylemek, ondan şüphelenmek olacak iş değil. Jeremy, yaşlı kadınlara yardım etmeyi seven insanlardan, onları öldürmeyi sevenlerden değil.

Tısssss.

Sessizliği yırtan vahşi tıslama, Mary-Lynnette'i ürküttü. Ses arkasında bir yerden gelmişti ve bir an Kestrel'den geldiğini düşünerek telaşlandı. Sonra Jade ve Mark'ın köşeyi dönerek yaklaştıklarını ve Jade'in kucağındaki Tiggy'nin tıpkı bir leopar yavrusu gibi huysuzca debelendiğini fark etti. Kedi yavrusunun siyah tüyleri dikilmişti ve pençesini savuruyordu. Jade onu daha sıkı bir şekilde tutmaya çalışırken Tiggy onun ellerinden kurtularak önce omzuna tırmandı sonra da kendini yere atarak son hızla kaçmaya başladı.

Jade, "*Tiggy!*" diye bağırdı ve bir kedi kadar çevik bir şekilde, gümüşü sarı saçlarını savurarak onun peşinden koşmaya başladı. Mark da Jade'i takip etti ve o sırada köşeyi dönen Ash'e çarparak yanından hızla geçti. Ash benzin istasyonunun duvarına yapışmıştı.

"Ah, işte bu eğlenceliydi," dedi Kestrel.

Ama Mary-Lynnette onu dinlemiyordu. Jeremy o sırada gözlerini Ash'e dikmişti ve yüzündeki ifade onu izleyen Mary-Lynnette'in soğuk soğuk ürpermesine neden olmuştu.

Ve Ash de Jeremy'nin bakışlarına bir buzul gibi yemyeşil gözlerle karşılık veriyordu. İki çocuğun bakışları ani ve içgüdüsel bir nefretle birbirlerine kilitlenmişti. Mary-Lynnette bir an Jeremy için korktu fakat Jeremy'nin kendisi pek de korkmuş görünmüyordu. Kasları gerilmişti ve kendini savunmaya hazır gibi görünüyordu.

Sonra birden geri döndü. Ash'e sırtını dönmüştü. Tahtayı yeniden konumlandırdı. Bu sırada Mary-Lynnette en başından beri yap-

ması gereken bir şeyi yaptı ve Jeremy'nin ellerine baktı. Ortaparmarında parlayan yüzüğün üzerinde belli belirsiz siyah bir desen vardı.

Bu desen, çan şeklinde bir çiçekten bir demet gibi görünüyordu. Kesinlikle bir zambak, yıldız çiçeği veya gül değildi. Hayır, Rowan'ın bahsettikleri arasında buna uyabilecek sadece bir çiçek vardı. Burarlarda yabani olarak yetişirdi ve zehirli bir çiçektir.

Yüksükotu.

Yani artık kesin olarak biliyordu.

Sanki bir anda hastalanmış ve ateşi çıkmış gibi hissediyordu. Tahlayı tutan elleri titremeye başladı. Kıpırdamak istemiyordu ama burada durmaya devam da edemezdi.

“Ben... Üzgünüm. Gidip şey almam gerekiyor...” Kelimeler ağzından güçlkle çıkıyordu. Herkesin ona baktığını biliyor ama buna aldırmıyordu. Tahtayı bıraktı ve koşarcasına uzaklaştı.

Pencerelerinin üzerine tahta çivilenmiş, eski Gold Creek Otel'i'nin arka tarafına ulaşana kadar hızla yürümeye devam etti. Sonunda sırtını duvara yasladı ve kasabanın bitip, yabani hayatın başladığı sınıra bakmaya başladı. Bir ladin ağacının oluşturduğu gölgenin önüne düşen güneş ışığında dans eden toz taneciklerini açıkça görebiliyordu.

Çok *aptalım*. Bütün işaretler hep gözümün önündeymiş. Neden onları daha önce fark etmedim ki? Belki de fark etmek *istemedim*...

“Mary-Lynnette.”

Mary-Lynnette yumuşak sesin geldiğı yöne döndü. Rowan'ın kollarına atılarak ağlamamak için kendini zor tuttu.

“Birazdan kendime gelirim, merak etme. Sadece biraz şok geçirdim.”

“Mary-Lynnette...”

“Onu... Onu o kadar uzun bir süredir tanıyorum ki, bunu kabullenmek çok kolay değil. Sanırım insanların asla göründükleri gibi olmadığını gösteren bir örnek bu.”

“Mary-Lynnette...” Rowan durdu ve kafasını iki yana salladı. “Sen neden bahsediyorsun?”

“*Ondan* bahsediyorum. Jeremy’den.” Mary-Lynnette derin bir nefes aldı. Hava oldukça sıcak ve tozluysa. “O yapmış. Gerçekten de her şeyi o yapmış.”

“Neden öyle düşünüyorsun ki?”

“*Neden mi? Çünkü o bir kurtadam.*”

Sessizlik oldu ve Mary-Lynnette birden utandığını hissetti. Kimse onları dinlemediğinden emin olmak için etrafta gözlerini gezdirdi ve sordu, “Değil mi?”

Rowan merakla ona bakıyordu. “Nereden anladın?”

“Siyah yüksükotunun kurtadamların sembolü olduğunu söylemiştin ve onun yüzüğünde de yüksükotu sembolü var. *Sen* nereden anladın ki?”

“Hissettim. Güneş ışığı altındayken biz vampirlerin güçleri daha zayıftır fakat Jeremy herhangi bir şeyi saklamaya çalışmıyordu. O yüzden zor olmadı.”

“Evet, öyle,” dedi Mary-Lynnette acı acı. “Bunu asıl *benim* hissetmem gerekirdi. Demek istiyorum ki... Kasabada benden başka ay tutulmasıyla ilgilenen tek kişi o. Hareketleri ve gözleri... Ve Mad Dog Creek’te yaşıyor o, tanrı aşkına. O yer nesillerdir ailesine aitmiş *ve* -Mary-Lynnette elinde olmadan burnunu çekti- insanlar buralarda bir Koca Ayak gördüklerini söyleyip duruyorlar; büyük ve kıllı, yarı insan yarı hayvan bir canavar. Sence bu tarif *neye* benziyor?”

Rowan sessizce durmuş ona bakıyordu. Yüz ifadesi ciddiymi ama dudakları bastırılmış bir kahrkahaıyla titriyor gibiydi. Mary-Lynnette'in görüntüsü birden bulanıklaştı ve yanaklarından yaşlar damlamaya başladı.

"Özür dilerim." Rowan elini onun koluna koydu. "Gülmüyorum."

"Onun iyi biri olduğunu düşünüyordum," dedi Mary-Lynnette, başını başka tarafa çevirerek.

"Ben hala öyle olduğunu düşünüyorum," dedi Rowan. "Aslında düşünürsen, ortaya çıkardığımız bu gerçek onun bütün bu olanlarla *alakalı olmadığını* ispatlıyor."

"İyi biri olması gerçeği mi?"

"Hayır, bir kurtadam olması gerçeğinden söz ediyorum."

Mary-Lynnette ona döndü. "*Ne?*"

"Bak şimdi," dedi Rowan, "Kurtadamlar, vampirlerden farklıdır. Onlar bir insandan sadece biraz kan içip, ona ciddi bir zarar vermeden bırakmak gibi bir beceriye sahip değildirler. Avladıkları her şeyi öldürürler çünkü avlarını *yiyerek beslenirler*." Mary-Lynnette yutkundu ama Rowan sakın bir şekilde anlatmaya devam etti. "Bazen avladıkları hayvanın tamamını yerler ama hepsini yemedikleri zaman bile en azından iç organlarını, kalbini ve ciğerini *mutlaka* yerler. Onları yemeleri gereklidir, tıpkı bir vampirin kan içmesinin gerekli olması gibi."

"Ve bu da..."

"Jeremy'nin Opal teyzeyi öldürmediği anlamına geliyor. Veya keçi. Çünkü ikisi de parçalanmamıştı." Rowan iç geçirdi. "Dinle; bilinmeyen zamanlardan beri rakip olan vampirler ve kurtadamlar birbirlerinden nefret ederler. Hatta bazı Lamialar kurtadamları alt sınıf olarak nitelendirir ama aslında kurtadamların çoğu oldukça nazik insanlardır ve sadece beslenmek için avlanırlar."

“Ah,” dedi Mary-Lynnette boş boş. Bunu duyduğuna sevinmesi gerekmez miydi? “Yani iyi bir çocuk olduğunu düşündüğüm bir kişi aslında sadece ara sıra birilerinin ciğerini yemekle yetiniyor.”

“Mary-Lynnette, bu konuda onu suçlayamazsın. Bunu sana daha iyi nasıl anlatabilirim. Bak şimdi; kurtadamlar, ara sıra kurda dönüşen insanlar değildir. Aslında onlar, ara sıra insan gibi görünen kurtlardır.”

“Sonuçta ne olursa olsun, canlıları öldürüyorlar,” dedi Mary-Lynnette düz bir şekilde.

“Evet, ama sadece hayvanları... Bu konudaki kurallar *oldukça* katıdır. Yoksa insanlar hemen gerçeklerin farkına varırdı. Vampirler ısırıklarını sanki kurbanın boğazı çizilmiş gibi göstererek saklayabilirler ama kurtadamların böyle bir şansı yoktur.”

“Tamam. Harika.” Bunları duyduğuma daha fazla sevinmeliydim, diye düşündü Mary-Lynnette. Ancak o gözlerinin arkasında aslında bir kurdun yattığını bildiği birine bundan sonra nasıl güvenebilirdi ki?

Bir kaplan veya leopar gibi güzel ve yırtıcı hayvanlara duyduğu saygıyı kurtadamlara da duyabilirdi. Fakat onlara güvenmeye gelince, bu imkansızdı.

“Geri dönmeden önce konuşmamız gereken ciddi bir konu daha var,” dedi Rowan. “Eğer onun yüzüğünü tanıdığını fark ederse,” çevresine bakındı ve sesini alçalttı, “bizim sana Gece Dünyası’ndan bahsettiğimizi anlayabilir.”

Mary-Lynnette kaygısını anlamıştı. “Ah, Tanrım.”

“Evet. Ve bu da bizi ihbar etmenin veya öldürmenin onun görevi olduğu anlamına gelir.”

“Ah, Tanrım.”

“Ama ben böyle bir şey yapacağını sanmıyorum. O senden hoşlanıyor, Mary-Lynnette. Seni kendi elleriyle teslim edebileceğini düşünmüyorum.”

Mary-Lynnette yanaklarının kızarmaya başladığını hissetti. “Ama o zaman onun da başı derde girer değil mi?”

“Büyük ihtimalle. Eğer bir başkası onun görevini yerine getirmediğini öğrenirse, evet. Şimdi geri dönsek iyi olacak. Belki de onun bir kurtadam olduğunu anladığını *fark etmez* bile. Belki Kestrel ve Ash onun kafasını karıştırmayı başarmıştır.”

14. BÖLÜM

Rowan ve Mary-Lynnette hızla benzin istasyonuna geri yürürlerken omuzları neredeyse birbirine değiyordu. Mary-Lynnette, Rowan'ın yakınlığından ve ağırbaşlılığından teselli buluyordu. Daha önce hiç kendine denk bir arkadaşı olmamıştı. Yani insanlara yardım etmeyi, en az yardım görmek kadar normal sayan biriyle hiç yakınlaşmamıştı.

Benzin istasyonuna yaklaştıkları zaman, diğerlerinin, Mary-Lynnette'in arabasının etrafında toplandığını gördüler. Jeremy kaportanın altına bakıyordu. El ele tutuşan Mark ve Jade geri dönmüşlerdi ama Tiggy yanlarında değildi. Kestrel bir benzin pompasına yaslanmıştı ve Ash de Jeremy'yle konuşuyordu.

“Sonra adam doktorun muayenehanesine girmiş ve demiş ki; ‘Doktor, sanırım ben kuduz oldum.’ Ve doktor da demiş ki...”

Kafasını karıştırma işi buraya kadarmış, diye düşündü Mary-Lynnette.

Rowan gözleri kapalı ve omuzları gerilmiş bir şekilde, “Bu hiç komik değil, Ash,” dedi. Sonra gözlerini açarak Jeremy’ye döndü. “Onun adına özür dilerim. Ne dediğini bilmiyorum.”

“Aslında biliyor. Sorun değil. Daha kötülerini de duydum.” Jeremy tekrar motora doğru eğildi. Çıkardığı bir kapağı, düzgün ve dikkatli bir şekilde çevirerek yerine yerleştirdi. Sonra başını kaldırdı ve Mary-Lynnette’e baktı.

Mary-Lynnette ne diyeceğini bilmiyordu. Birinin bir kurtadam olduğunu ve görevinin seni yemek olduğunu keşfetmişken göstermelik kibarlığın ne anlamı vardı ki?

Gözleri dolmaya başladı. Bugün kesinlikle kendini kontrol edemiyordu.

Jeremy kafasını çevirdi. Başını hafifçe iki yana salladı. Konuştuğunda sesi acı acı çıktı. “Ben de öyle düşünmüştüm. Tepkinin bu olacağını yani. Yoksa uzun zaman önce her şeyi sana itiraf etmiş olurdum.”

“Öyle mi?” Mary-Lynnette’in görüşü yine netleşti. “Ama o zaman başın derde girmez miydi?”

Jeremy hafifçe gülümsedi. “Yani... Buralarda yaşayan bizler Gece Dünyası kurallarına o kadar da düşkün sayılmayız.”

Bunu oldukça sıradan bir şey gibi söylemişti ama bu söylediğini duyan Ash ve kız kardeşleri tepkisel olarak çevreye göz gezdirmeye başladılar.

“Biz mi?” dedi Mary-Lynnette.

“Ailem yani. İlk başta buraya yerleşmelerinin nedeni, buranın oldukça ücra bir yer olmasıydı. Yani kimsenin onları rahatsız etmeyeceği ve onların da kimseye rahatsızlık vermeyeceği bir yer. Tabii şimdi ailemden bir tek ben hayattayım.”

Jeremy bunu söylerken kendine acırmış gibi konuşmamıştı. Yine de Mary-Lynnette ona doğru bir adım attı ve “Üzgünüm,” dedi.

Jade de diğer yandan ona doğru bir adım attı, yeşil gözleri iri iri açılmıştı. “Bizim de buraya gelmemizin sebebi aynı! Kimsenin bizi rahatsız etmesini istemiyoruz. Ve Gece Dünyası’nı biz de hiç sevmiyoruz.”

Jeremy yine o dudaklarından çok gözlerinde hayat bulan hafif gülümsemelerinden birini gösterdi. “Biliyorum,” dedi Jade’e. “Siz Bryan Burdock’un akrabalarısınız, değil mi?”

“O bizim teyzemizdi,” dedi Kestrel, bakışlarını Jeremy’ye sabitlemişti.

Jeremy’nin yüzündeki ifade hafifçe değişti. Kestrel’e bakmak için çevresinde döndü. “...di derken?”

“Evet, içinde kazıkların olduğu bir kazaya kurban gitmiş,” dedi Ash. “Bilirsin, bazen komik kazalar olur...”

Jeremy’nin yüzündeki ifade yine değişti. Arabaya yaslandı ama sanki yaslanmasının sebebi, ayakta durmasına destek olmaktı. “Kim yaptı?” Sonra Ash’e baktı ve Mary-Lynnette, onun dişlerinin parladığını görür gibi oldu. “Durun, siz bunu *benim* yaptığımı düşünüyorsunuz, öyle değil mi?”

“Aklımızdan geçmedi değil,” dedi Ash. “Hatta hala bir geçiyor, bir geçmiyor. Belki de araya bir yaya geçidi falan kurmakta fayda var.”

“Kes şunu Ash,” dedi Mary-Lynnette.

“Yani bunu senin yapmadığını söylüyorsun, değil mi?” dedi Mark, Jeremy’ye. Aynı anda Rowan da, “Kestrel bunu yapanın bir vampir avcısı olabileceğini düşünüyor,” dedi.

Rowan sesini alçak tutmuştu ama yine de herkes tekrar etrafa bakınma ihtiyacı hissetti. Sokak hala ıssız görünüyordu.

“Buralarda vampir avcısı falan yok,” dedi Jeremy, düz bir sesle.

“O zaman bir vampir var demektir,” dedi Jade, heyecanlı bir şekilde fısıldayarak. “Opal teyzenin öldürülme şekli ve keçinin başına gelenleri düşünürsek, *öyle olmalı.*”

“Keçiye ne olmuş? Hayır, anlatmayın. Bilmek istemiyorum.” Jeremy arabanın kaputunu çarparak kapattı. Mary-Lynnette’e baktı ve, “Motorda bir sorun yok. Ama bir ara yağ değişimi yaptırsan iyi olur,” dedi. Sonra Rowan’a döndü. “Teyzeniz için üzgünüm. Ancak buralarda bir vampir veya vampir avcısı varsa, kendini *son derece* iyi gizliyor demektir.”

“Biz de zaten öyle düşünmüştük,” dedi Kestrel. Mary-Lynnette, Ash’in de lafa karışmasını beklemişti ama Ash ellerini cebine sokmuş, sokağın ilerisine doğru bakıyordu. Belli ki o an için kendini sohbetten uzaklaştırmıştı.

“İpucu olabilecek herhangi bir şey görmüş olabilir misin?” dedi Mary-Lynnette. “Biz de kasabaya araştırma yapmak için inmiştik.”

Jeremy doğrudan onun gözlerine baktı. “Bir şey bilsem sana söylerdim.” ‘Sana’ kelimesini, üstüne basarak söylemişti. “Sana yardım edebilecek olsam, ederdim.”

“O zaman gel sen de ufak gezintimize katıl. Kafanı arabanın camından dışarı da sarkıtabilirsin,” dedi Ash birden canlanarak.

Bardağı taşıran son damla bu olmuştu. Mary-Lynnette ona doğru ilerleyerek onu kolundan yakaladı ve diğerlerine, “Müsaadenizle,” diyerek Ash’i benzin istasyonunun arka tarafına doğru çekiştirerek götürdü. “Gerzek!”

“Sakin ol...”

“*Kapa çeneni!*” Mary-Lynnette işaretparmağını onun boğazına dayadı. Ona dokunmanın elektrik dalgalarına sebep olması umrunda

bile değildi. Sadece onu öldürmek için Mary-Lynnette'e daha fazla sebep sağlıyordu. Ve bu şekilde bağırduğında, dokununca ortaya çıkan o pembemsi sis perdesinin, aslında kızgınlık duygusuna oldukça benzediğini fark etti.

"Her şeyin merkezinde olmak zorundasın, değil mi? Bütün dikkatler senin üstünde olmalı, bilmiş bilmiş konuşmalısın falan, değil mi?"

"Ah," dedi Ash.

"Bu, başka insanları incitmek anlamına gelse bile; bütün hayatı boyunca üzücü olaylardan başka bir şey yaşamamış birini incitmek anlamına gelse bile, değil mi? Hayır efendim, *bu sefer değil!*"

"Ah..."

"Rowan sizlerin kurtadamları alt sınıf olarak gördüğünüzü söyledi. Ve bu düşüncenin aslında ne olduğunu biliyor musun? Benim geldiğim yerde buna önyargı derler. Birçok insan önyargılıdır ve önyargı kesinlikle *çirkin bir yaklaşımdır*. Hatta dünyanın en nefret edilesi şeyidir. Sen bu tavrı sergilerken, ben seninle aynı yerde durmaktan bile *utanıyorum*." Mary-Lynnette ağladığını fark etti. Aynı zamanda Mark ve Jade'in de köşeden onları gözetlediğini gördü.

Ash'in sırtı, üzerine tahta çakılmış pencereye yaslanmıştı. Kolları teslim olur gibi havadaydı. Utanmış ve söyleyecek bir söz bulamıyormuş gibi görünüyordu. İyi, diye düşündü Mary-Lynnette.

"Onu o şekilde dürtmeye devam edecek misin?" diye sordu Mark tereddütle. Mary-Lynnette, Mark ve Jade'in arkasındaki Rowan ve Kestrel'i de görebiliyordu şimdi. Hepsini birden tedirgin görüyorlardı.

"Dar kafalı kişilerle arkadaş olamam," dedi onlara. Söylediğine vurgu yapmak için de Ash'i sertçe dürttü.

"*Biz dar kafalı değiliz,*" dedi Jade erdemli bir şekilde. "*Biz bu saçmalıklara inanmıyoruz.*"

“Gerçekten de öyle,” dedi Rowan da. “Ve Mary-Lynnette; babamız Ash’e yanlış kişilerle takıldığı için sürekli bağırır. Kurtadamları da üye olarak kabul eden bir kulübe katıldığı ve onlarla arkadaş olduğu için onu azarlamıştır mesela. Ustalar bile Ash’in *fazla* liberal olduğunu söyleyip dururlar.”

“Demek öyle. Bunu oldukça garip bir şekilde gösteriyor o zaman,” dedi Mary-Lynnette, havası biraz sönmüş halde.

“Yine de bundan bahsetmem gerektiğini düşündüm,” dedi Rowan. “Şimdi sizi yalnız bırakalım.” Rowan ve diğerleri istasyonun ön tarafına geri döndü.

Onlar gittikten sonra Ash, “Artık hareket edebilir miyim, lütfen?” dedi. Oldukça mutsuz görünüyordu.

Mary-Lynnette pes etti. Birdenbire kendini oldukça yorgun ve duygusal olarak bitkin hissetmişti. Son günlerde çok fazla şey yaşamıştı ve *hala da* yaşamaya devam ediyordu. Ve bütün bunlar onu gerçekten yormuştu.

“Buralardan ne kadar erken gidersen, o kadar iyi olur,” dedi Mary-Lynnette, Ash’ten uzaklaşarak. Kafasını dik tutmakta bile zorlanıyordu.

“Mary-Lynnette...” Ash’in sesinde Mary-Lynnette’in daha önce ondan duymadığı bir şey vardı. “Bak, sorun sadece benim gitmeyi *isteyip istemem* değil. Pazartesi günü Gece Dünyası’ndan buraya gelecek biri daha var. Adı Quinn. Ve eğer ben ve kız kardeşlerim onunla beraber geri dönmezsek, *bütün kasabanın* başı belada demektir. Buralarda garip bir şeylerin döndüğünü bir an bile düşünürse... Gece İnsanları’nın neler yapabileceğini bilmiyorsun.”

Mary-Lynnette güm güm çarpan kalbinin sesini dinliyordu. Ash’e yüzünü dönmedi.

“Briar Creek’i haritadan silebilirler. Çok ciddiym. Sırlarını korumak için benzer şeyleri *daha önce de yaptılar*. Sizin türünüzden korunmak için tek bildikleri şey bu.”

Mary-Lynnette ona inat olsun diye değil ama sadece basit bir gerçeği dile getiren bir ses tonuyla, “Kız kardeşlerin buradan ayrılma-yacaktır,” dedi.

“O zaman bütün kasabanın başı belada demektir. Kaçak bir kurtadam, üç kaçak Lamia ve oralarda bir yerlerde dolanan bir vampir katili var. Tabii Gece Dünyası’ndan haberi olan iki insanı saymıyorum bile. Bu bölge adeta olağan dışı felaketler bölgesi haline gelmiş.”

Uzun bir sessizlik oldu. Mary-Lynnette, gerçekleri Ash’in bakış açısından görmemek için elinden geldiğince çaba sarf ediyordu. Ama sonunda, “Peki benden yapmamı istediğin şey nedir?” diye sordu.

“Bilmem ki, neden hep beraber pizza yiyerek biraz televizyon izlemiyoruz mesela?” dedi Ash biraz hırçın bir şekilde. “Ne yapmamız gerektiğini bilmiyorum,” diye ekledi daha normal bir ses tonuyla. “Ve inan ki bir süredir bu konuda düşünüp duruyorum ve bulabildiğim tek çözüm kızların benimle birlikte eve geri dönmeleri. Bir de hepimizin Quinn’i inandıracak kadar iyi yalan söyleyebilmesi.”

Mary-Lynnette düşünmeye çalıştı ama başı zonklamaya başlamıştı.

“Başka bir çözüm daha olabilir,” dedi Ash. Kendi kendine konuşur gibi söylemişti. Sanki Mary-Lynnette onu duymazdan gelse çok da fark etmezmiş gibi.

Mary-Lynnette eliyle ensesine masaj yaparken kapalı gözlerinde güneşin oluşturduğu mavi-sarı renk imgelerini seyrediyordu. “Ne gibi?”

“Sizin bir Kan Bağı seremonisi gerçekleştirdiğinizi biliyorum. Bu yaptığınız yasalara aykırı ama benim söylemek istediğim asıl şey şu; kızların buradan ayrılmak istememelerinin bir sebebi de *sizsiniz*.”

Mary-Lynnette ona kızların burayı terk etmek istememelerinin asıl sebebinin, Gece Dünyası’nda yaşamayı çekilmez bulmaları olduğunu söylemek için ağzını açtı ama Ash, onun konuşmasına izin vermeden hızla devam etti. “Ama eğer sen de bizim gibi olsaydın, başka bir çözüm düşünebilirdik. Kızları adaya geri götürürdüm ve belki de birkaç ay sonra yine kaçmalarına yardım ederdim. Kimsenin bizi tanımadığı bir yere giderdik. Kimse sende bir gariplik olduğundan düşünmezdi bile. Kızlar özgür olurdu ve sen de onların yanında kalırdın ve mutlu olmamaları için ortada hiçbir sebep kalmazdı. Hem isterse kardeşin de gelirdi.”

Mary-Lynnette yavaşça Ash’e döndü ve yüzünü inceledi. Güneş ışığı, saçındaki farklı renk tonlarını ortaya çıkarmıştı ve Jade ve Kestrel’in saçlarına benzer pırıltılı bir sarı renkte görünmesine sebep oluyordu. Gözleri gölgelenmişti ve normalden daha koyu bir renkte görünüyordu. Ash her zamanki gibi dik ve zarif duruyordu ama bir eli cebindeydi ve yüzünde acı çekiyormuş gibi bir ifade vardı.

“Suratını buruşturma; yakışıklılığına gölge düşecek,” dedi Mary-Lynnette.

“Tanrı aşkına, bana ne yapıp yapamayacağımı söylemeyi bırak!” diye bağırdı ona Ash.

Mary-Lynnette şaşırmıştı. Tamam. Her neyse...

“*Bence*,” dedi Mary-Lynnette daha durgun ama asıl kızgın olması gereken kişinin de kendisi olduğunu hatırlatan bir tonda, “beni bir vampire dönüştürmeyi öneriyorsun.”

Ash'in ağzının bir köşesi kıvrılır gibi oldu. Diğer elini de cebine soktu ve uzaklara bakmaya başladı. "Ana hatlarıyla fikir buydu, evet."

"Kız kardeşlerinin mutlu olabilmesi için."

"Quinn gibi bir fanatik tarafından öldürülmemen için."

"Ama eğer beni dönüştürsen bile Gece İnsanları beni yine de öldürmeyecekler mi?"

"Eğer seni *bulabilirlerse*," dedi Ash hırçın bir şekilde. "Ve eğer buradan temiz bir şekilde ayrılırsak seni asla bulamazlar. Her koşulda, gerekirse bir vampir olarak savaşman daha kolay olur."

"Yani kısaca, bir vampire dönüşerek sevdiğim herkesi burada bırakıp uzaklara kaçayım ki kız kardeşlerin mutlu olabilsinler."

Ash kızgın bir şekilde sokağın karşısındaki binalara doğru bakıyordu. "Neyse, unut hepsini."

"Olur. Bunları düşünen ben bile değildim zaten."

"İyi." Ash binalara bakmaya devam etti. Birden Mary-Lynnette onun gözlerinin yaşlarla dolduğu gibi korkutucu bir izlenime kapıldı.

Ve ben de son iki gündür bilmiyorum kaç kez ağladım. Normalde sadece yıldızları seyrederken gördüğüm güzel manzaralarda yüreğim burkulduğu için ağlardım. Eskisi gibi değilim. Bir *sorunum* var. Artık kim olduğumdan bile emin değilim.

Ash'in de bir sorunu var gibi görünüyordu.

"Ash..."

Ash ona bakmadı bile, dudaklarını da sıkıca kapamıştı.

Sorun derli toplu tek bir cevabın olmaması, diye düşündü Mary-Lynnette. "Üzgünüm," dedi boğuk bir sesle. Aniden üstüne çöken garip duygulardan kurtulmaya çalışıyordu. "Ama her şey o kadar... *garip ki*. Bunların olmasını ben istemedim." Yutkundu. "Sanırım sen

de istemedin. Önce kız kardeşlerin evden kaçtı... Sonra da benimle tanıştın. Şaka gibi değil mi?”

“Evet.” Ash, gözlerini uzaklara dikmekten vazgeçmişti artık. “Aslında sana söylemem gereken bir şey var. Evet, bunların olmasını *ben* de istemedim ve eğer geçen hafta biri bana, bir insana... bağlı... olacağımı söyleseydi, önce kahkahalarla güler sonra da onun kafasını uçururdum. Ama...”

Sustu. İtirafının sonu gelmiş gibi görünüyordu ama zaten daha fazla bir şey söylemesine de gerek yoktu. Mary-Lynnette ellerini göğsüne kavuşturmuş, gözlerini yerdeki bir cam parçasına dikmiş bakıyordu. ‘*bir insana...*’ lafının devamına gelebilecek alternatifler üzerine düşünüyordu. Fakat zaten ortada olanın dışında bir alternatif bulamadı.

Mary-Lynnette, ayağıyla yerdeki cam parçasını dürtme isteğini bastırmaya çalıştı. “Kız kardeşlerin üstünde kötü bir etkim var.”

“Onu seni korumak için söyledim.”

“Ben kendimi koruyabilirim.”

“Ben de fark ettim zaten,” dedi Ash kuru kuru. “Bunu söylemem yardımcı oldu mu?”

“Fark ettiğini mi yani? Hayır, çünkü söylediğine gerçekten inanmıyorsun. Her zaman benim senden daha zayıf olduğumu düşüneceksin. Hatta dile getirirsen de, yumuşak olduğumu. Öyle düşündüğünü biliyorum.”

Ash birden kurnaz bir edaya büründü. Gözleri, baharda yeni çıkmış yapraklar kadar yeşildi. “Eğer bir vampir olsaydın, artık *zayıf olmazdın*,” dedi. “Üstelik ne düşündüğümü de gerçekten bilirdin,” elini uzattı, “denemek ister misin?”

Mary-Lynnette birden, “Geri dönsek iyi olur. Yoksa birbirimizi öldürdüğümüzü düşünmeye başlayacaklar,” dedi.

“Bırak düşünsünler,” dedi Ash. Eli hala havadaydı ama Mary-Lynnette, başını salladı ve istasyona doğru yürümeye başladı.

Korkmuştu. Ash’le yaptıkları bu konuşma, fazlasıyla derin konulara doğru ilerlemişti. Konuşmalarının ne kadarını etraftan duyulabilir bir sesle yaptıklarını merak etti.

Köşeyi döndükten sonra gözleri doğrudan Jeremy’yi aradı. Genç adam, Kestrel’le birlikte bir benzin pompasının yanında duruyordu. Birbirlerine oldukça yakın duruyorlardı ve bir an için Mary-Lynnette garip bir hayalkırıklığı hissederek şaşırdı.

Sonra içindeki o ses sordu. Sen *deli misin*? Jeremy zaten *seni* kısıkanıyorken ve sen ruh eşin konusunda ne yapacağını düşünürken birdenbire onu kıskanmaya hakkın yok. Eğer Kestrel ve o birbirlerinden hoşlanırlarsa bu *iyi bir şey* olur.

“Umrumda değil. Daha fazla bekleyemem ben,” diyordu kaldırımında duran Jade, Rowan’a. “Tiggy’yi bulmam gerekiyor.”

“Tiggy’nin eve döndüğünü düşünüyor,” dedi Rowan, Mary-Lynnette’i görünce. Ash, Rowan’ın yanına doğru gitti. Kestrel de aynı şekilde Rowan’a doğru ilerledi. Bir şekilde Mary-Lynnette aniden Jeremy ile yalnız kalıvermişti.

Bir kez daha ne söylemesi gerektiği konusunda bir fikri yoktu. Ona baktı ve kendini garip hissetmekten vazgeçti. Jeremy her zamanki sessiz üslubuyla onu bakıyordu.

Ama sonra Mary-Lynnette’i şaşırttı ve birden gözlerini kaldırırma çevirerek, “Dikkatli ol, Mary-Lynnette,” dedi.

“Ne?”

“*Dikkatli* ol.” Onu Todd ve Vic hakkında uyarırken kullandığı ses tonunun aynısını kullanıyordu. Mary-Lynnette onun bakışlarını takip etti... Ash.

“Sorun yok,” dedi Mary-Lynnette. Nasıl açıklayacağını bilemiyordu. Kendi kız kardeşleri bile Ash’in, Mary-Lynnette’i asla incitemeyeceğine inanmakta zorluk çeker gibydiler.

Jeremy karamsar görünüyordu. “Öyle herifleri bilirim. Bazen külüplerine insan kızlarını da getirirler ve neden getirdiklerini bilmek bile istemezsin. Yani kendine dikkat et, olur mu?”

Jeremy’nin ağzından dökülen bu kelimeler, Mary-Lynnette’in can sıkıcı bir şok yaşamasına sebep oldu. Rowan ve diğer kızlar da benzer şeyler söylemişti ama bunları Jeremy’den duymanın etkisi farklıydı. Ash büyük ihtimalle bu hayatta öyle şeyler yapmıştı ki... Mary-Lynnette’in asla göz ardı edemeyeceği ve belki de gerçekten bilse Ash’i öldürmek istemesine sebep olacak şeyler.

“Dikkatli olacağım,” dedi. Yumruklarını sıkıttığını fark etti. Sonra esprili bir tonla ekledi; “Onunla başa çıkabilirim.”

Jeremy hala karamsar görünüyordu. Kahverengi gözleri kararmıştı ve Ash’e bakarken çenesini sıkıyordu. Mary-Lynnette onun bu sakin görüntüsünün ardında kontrollü bir gücün yattığını sezdi. Ve Jeremy’nin içindeki soğuk nefreti, onu koruma güdüsünü ve Ash’ten *hiç ama hiç* hoşlanmadığını fark etti.

Diğerleri geri gelmeye başlamıştı. “Merak etme,” diye fısıldadı Mary-Lynnette ona hızlıca.

Jeremy yüksek sesle, “Kasabadaki insanlar hakkında düşünmeye devam ederim. Eğer bir şey yakalarsam sana da haber veririm,” dedi.

Mary-Lynnette başıyla onayladı. “Sağol Jeremy,” ve herkes arabaya girerken ona güven verici bir bakış attı.

Araba benzin istasyonundan ayrılırken Jeremy arkalarından el sallamadı. Sadece durduğu yerde kıpırdamadan uzaklaşmalarını seyretti.

“Tamam, Şimdi eve gidiyoruz,” dedi Mary-Lynnette. “Peki ya sonra?”

Kimse bir cevap vermedi. Mary-Lynnette sonra ne yapacakları konusunda kendisinin de bir fikri olmadığını fark etti.

“Sanırım Şüpheli gördüğümüz başkaları var mı diye yeniden düşünmekte fayda var,” dedi sonunda.

“Daha önce yapmamız gereken bir Şey var,” dedi Rowan yumuşak bir sesle. “Biz vampirlerin yapması gereken bir Şey yani...”

Mary-Lynnette, söyleyiş Şeklinden onun neyi kast ettiğini anlamıştı. Fakat Mark, “Ne gibi?” diye sordu.

“Beslenmemiz gerek,” dedi Kestrel yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

Burdock Çiftliği’ne geri döndüler. Kedi ortalarda görünmüyordu. Dört vampir, ormanlık alana doğru yöneldi. Jade bir yandan da Tiggy’ye sesleniyordu. Mary-Lynnette ise Bayan Burdock’un çalışma masasından, kenarları birazcık aşınmış desenli bir kağıt parçası ve üstünde süslü püslü Viktorya tarzı bir deseni olan gümüş bir kalem aldı. Mutfaktaki masaya oturdu ve “Şimdi,” dedi Mark’a, “birlikte Şüpheli listesi oluŐturmaca oynayacağız.”

“Bu evde yiyecek hiçbir Şey yok, farkında mısınız?” dedi Mark. Bütün dolap ve çekmeceleri açmıştı. “Sadece hazır kahve ve kimsenin yemediğı o sulu yeşil meyvelerden var.”

“Ne diyebilirim ki? Sonuçta kız arkadaşın bir yaşayan ölü. Hadi ama otur ve odaklan biraz,” dedi Mary-Lynnette. Mark ablasının yanına oturdu ve iç geçirdi. “Elimizde kimler var?” diye sordu Mary-Lynnette.

“Bence o at meselesinin iç yüzünü öğrenmeye çalışmalıydık,” dedi Mark.

Elinde kalemiyle kağıda yazmaya hazırlanan Mary-Lynnette durdu. “Haklısın. Kesinlikle bir bağlantı olmalı. Ben onu tamamen unutmuştum.” Bu da gösteriyor ki, aylıklık yapmak dedektiflikle pek bağdaşmıyor, diye düşündü kendi kendine.

“Tamam, o zaman,” diye devam canı sıkılmış bir şekilde. “O zaman atı öldürenin, Opal reyzeyi ve keçiyi öldürenle aynı kişi olduğunu var sayalım. Hatta belki de dün gece benzin istasyonuna giren kişi de aynıdır. Bunlar bize ne gösteriyor?”

“Bence Todd ve Vic suçlu,” dedi Mark.

“Hiç de yardımcı olmuyorsun.”

“Ciddiyim ben. Todd’un nasıl hep ağzında bir kürdanla dolaştığını sen de biliyorsun. Ve keçinin üstünde de saplanmış kürdanlar vardı.”

Kürdan... *Bu* Mary-Lynnette’e neyi hatırlatıyordu. Hayır, kürdan da değil, daha büyük tahta parçaları. Neden *hatırlayamıyordu ki?*

Alnını ovuşturdu ve hatırlamaya çalışmaktan vazgeçti. “Tamam, Todd ve Vic’i ‘vampir avcıları olabilirler’ diye yazarak yanlarına soru işareti koyuyorum o zaman. Tabii onların aslında birer vampir olduğunu düşünmüyorsan...”

Hayır,” dedi Mark, Mary-Lynnette’in iğneleyici yorumundan pek de etkilenmeden. “Eğer öyle olsalardı sanırım Jade onların kanını içtiği sırada *bunun farkına varırdı.*” Mary-Lynnette’e düşünceli bir bakış fırlattı. “Asıl zeki olan sensin. *Sen* kimin yaptığını düşünüyorsun?”

“Hiçbir fikrim yok.”

Mark ona, ‘emin misin’ der gibi bir bakış attı. Mary-Lynnette ise başını önüne eğdi ve kağıda bir şeyler karalamaya başladı. Önce küçük bir kazık resmi gibi görünen karalama, Mary-Lynnette çizmeye devam edince bir kadın elinin tuttuğu kalem boyutunda bir kazığa benzemişti. El çizmekte hiçbir zaman iyi olamamıştı.

“Aman Tanrım, *Bunny*.”

“Bunny mi yaptı diyorsun yani?” diye sordu Mark, geleceğini bildiği bir şakaya hazırlanan biri gibi masum bir sesle.

Ama Mary-Lynnette, “*Evet*. Yani, hayır. Bilmiyorum. Ama keçinin üstüne saplanmış büyükçe tahta parçaları...” dedi duraksayarak, “Bunny’yi onları *kullanırken* gördüm. Onları tırnaklarını düzeltmek için kullanıyor. Törpü gibi bir şey...”

“Yani...” Mark canı sıkılmış görünüyordu. “Ama yani... Bunny mi? Hadi ama... O bir sivrisineği bile öldüremez.”

Mary-Lynnette tedirgin bir şekilde başını salladı. “Rowan onun adının aynı zamanda bir Lamia adı olduğunu söyledi. Ve geçen gün ben, Todd’la Vic’i ararken Bunny bana garip bir şey demişti.” Hatırlamaktan pek de keyif almadığı birçok şey şimdi Mary-Lynnette’in kafasında geri canlanıyordu. “Bana, *iyi avlar*, dedi.”

“Mary, o laf *Orman Kitabı* filminde bile var.”

“Biliyorum. Yine de onun böyle bir şey söylemesi garip işte. Bunny her zaman *o kadar* tatlı ve çekingen duruyor ki. Ya hepsi bir numaraysa?” Mark yanıt vermeyince Mary-Lynnette devam etti. “Todd ve Vic’in vampir avcıları olması fikrinden daha mı saçma sence?”

“O zaman onu da listeye ekle.”

Mary-Lynnette öyle yaptı. Sonra, “Aslında Rowan’a sormayı istediğim bir şey vardı. O adadan buraya Bayan Burdock’a nasıl mektup yazdıkları...” diye başlamışken arka kapının çarpmasıyla birden konuşmayı kesti.

“İlk gelen ben miyim?”

Gelen Rowan’dı. Rüzgar üstünü başını dağıtmıştı ve nefes nefeseydi. Kestane rengi saçları bir şelale gibi omuzlarına dökülüyordu.

“Diğerleri nerede?” diye sordu Mary-Lynnette.

“Avlanmadan önce ayrıldık. Böyle küçük bir yerde dördümüz birden varken avlanmanın tek yolu bu.”

“Küçük mü?” Mark incinmiş göründü. “Eğer Briar Creek’in tek bir güzel yanı varsa -ki olduğunu söylemiyorum- o da oldukça geniş bir yer olmasıdır.”

Rowan gülümsedi. “Avlanma bölgesi anlamında oldukça *küçük* ama,” dedi. “Yanlış anlamayın, bizim için sorun değil. Adada yaşarken avlanmamıza asla izin verilmezdi. Yiyeceklerimiz, uyuşturulmuş ve tamamen etkisiz haldeyken önümüze getirilirdi.”

Mary-Lynnette kafasında canlanan manzarayı görmezden geldi. “Eee... Şüpheliler listesine sen de bir ekleme yapmak ister misin?”

Rowan, alnına düşen bir tutam saçı düzeltirken bir yandan da bir iskemleye oturdu. “Bilmiyorum. Şimdiye kadar hiç aklımıza gelmeyen birisi bile yapmış olabilir.”

Mary-Lynnette kapı çarptığı sırada ne düşündüğünü hatırladı. “Rowan, sana sormayı hep unutuyorum. Adadan kaçtıktan sonra sizin nereye gitmiş olabileceğinizi sadece Ash’in tahmin edebileceğini söylemiştin. Peki ya adadan dışarı mektup göndermenize yardımcı olan adam? *O adam da* teyzenin nerede yaşadığını biliyor demektir, değil mi? Mektupların üzerindeki adresi görmüş-tür sonuçta.”

“Crane Linden.” Rowan buruk bir şekilde gülümsedi. “Hayır, o biliyor olamazdı. Çünkü o...” hafifçe şakağına dokundu. “Sizin nasıl adlandırdığınızı bilmiyorum ama onun zihni pek gelişmemiştii. Okuması yoktu yani. Ama çok iyi bir adamdı.”

Okuma yazması olmayan vampirler de mi vardı? Yani... Neden olmasın ki, diye düşündü Mary-Lynnette. Sonra, “Tamam o zaman, bu onu liste dışı bırakabiliriz demektir sanırım,” dedi.

“Ufak bir beyin fırtınası yapmaya ne dersiniz?” dedi Mark. “Bu size çılgınca gelebilir ama ya Jeremy’nin amcası aslında ölü değilse? Veya belki de...”

O sırada evin önündeki taraçadan bir çarpma sesi duyuldu.

Hayır. Bir pat pat ve sonra da çatırtı sesi, diye düşündü Mary-Lynnette. Ah, Tanrım hayır... *Tiggy*.

15. BÖLÜM

Tiggy.

Mary-Lynnette deli gibi koştu ve hızla kapıyı açtı. Zihninde delik deşik olmuş yavru kedilere dair resimler vardı.

Ama taraçada bulduğu şey Tiggy değil, Ash'ti. Yere serilmişti ve alacakaranlığın mor ışığı altında, etrafında uçuşan pervaneler görölüyordu.

Mary-Lynnette aniden göğsünün sıkıştığını hissetti. Sanki bir an için zaman durmuş ve o sırada her şey değişmişti.

Eğer Ash ölmüşse... Eğer öldürölmüşse...

Hiçbir şey eskisi olmazdı. *Mary-Lynnette* asla eskisi gibi olamazdı. Hayat artık yıldızsız ve aysız bir gece gibi olurdu. Ve hiç kimse ya da hiçbir şey Mary-Lynnette'in kaybettiklerinin yerini dolduramazdı. Neden böyle hissettiğini Mary-Lynnette de bilmiyordu. Bu düşündükleri ona mantıksız geliyordu fakat o anda, hepsinin doğru olduğunu anlamıştı.

Mary-Lynnette nefes almakta zorlanıyordu. Kolları ve ayaklarında bir gariplik vardı. Kontrolünden çıkmış ve sanki suda yüzyor gibiydiler.

Sonra Ash kıpırdadı. Önce başını kaldırdı, sonra elleriyle kendini yerden iterek doğruldu. Etrafına bakındı.

Mary-Lynnette tekrar nefes alabilmeye başladı ama hala sarhoş gibi hissediyordu. “Bir yerin acıyor mu?” diye sordu aptallaşmış bir şekilde. Ona dokunmaya cesaret edemiyordu. Şu anki durumuna bir de elektrik dalgaları eklenirse sigortaları tamamen atardı herhalde. Aynı Oz Büyücüsü gibi eriyip yok olurdu.

“Bu *deliğe* takılıp düşüm,” dedi Ash. “Ne diyorsun bu duruma?”

Evet doğru, diye düşündü Mary-Lynnette. Ayak sesleri dün geceki gibi büyük bir patırtıyla değil, daha çok bir çatırtıyla son bulmuştu.

Ve sanki bunun başka bir önemi daha vardı... Baştan sona bir düşünebilseydi eğer...

“Sorun mu var Ash?” dedi Kestrel’in sesi tatlı tatlı. Sonra kendisi de gölgelerin arasında sıyrılarak yanlarına geldi. Altın sarısı saçları ve temiz, güzel hatlarıyla bir meleği andırıyordu. Jade de Kestrel’in arkasındaydı ve kucığında Tiggy vardı.

“Bir ağacın tepesindeydi,” dedi Jade, yavru kediyi başından öperken. “Aşağı inmesi için onu ikna etmem gerekti.” Taraçanın ışığı altında gözleri zümrüt yeşili görünen Jade, sanki yürümüyor da havada süzülüyor gibiydi.

Ash ayağa kalktı ve üstünü başını silkelemeye başladı. Tıpkı kız kardeşleri gibi, beslendikten hemen sonra o da inanılmaz güzel görünüyordu. Gözlerinde ayışığına benzer bir parıltı vardı. Onlara bakarken, Mary-Lynnette’in az önce aklına gelen ve önemli görünen düşüncesi uçup gitmişti.

“İçeri gelin,” dedi Mary-Lynnette, pes etmiş bir sesle. “Ve teyzenizi kimin öldürdüğünü bulmamıza yardım edin.”

Ash’in aslında bir şeyi olmadığı ortaya çıktığına göre, az önce hissettiği duyguları bir daha hatırlamak istemiyordu. Veya en azından ne anlama geldikleri üzerinde kafa yormak istemiyordu.

Anlamı şu, dedi kafasındaki o minik ses tatlı bir şekilde; başın *büyük* belada kızım. Ha ha!

“Ee? Durum nedir?” dedi Kestrel canlı bir sesle. Hep beraber mutlak masasında oturmuşlardı.

“Durum, ortada net bir durum olmaması,” diye cevapladı Mary-Lynnette. Hayalkırıklığıyla elindeki kağıda baktı. “Neden en baştan başlamıyoruz? Kimin yaptığını bilmiyoruz ama yapanlar hakkında bir şeyler biliyoruz. Öyle değil mi?”

Rowan, onu cesaretlendirircesine başıyla onayladı. “Doğru.”

“İlk olarak, keçi. Keçiyi her kim öldürdüyse, güçlü biriydi. Çünkü keçinin sert postuna o kazıklar saplamak kolay bir iş değil. Ve keçiyi öldüren kişi, Hodge amcanızın nasıl öldüğünden haberi olan birisi olmalı çünkü aynı metodu kullandı. Aynı zamanda keçinin ağzına siyah bir zambak yerleştirmesinin de bir sebebi olmalı. Yani, ya Ash’in Siyah Zambak Kulübü’ne üye olduğunu biliyor ya da zaten kendisi de o kulübe üye.”

“Belki de siyah zambağın bütün Lamia veya Gece İnsanları’nı temsil ettiğini düşünüyordur,” dedi Ash. Eğilmiş, ayak bileğini ovuşturduğu için sesi boğuk çıkmıştı. “Bu genelde birçok yabancınnın içine düştüğü bir hatadır.”

Çok iyi, diye düşündü Mary-Lynnette istemeden. Sonra yüksek sesle devam etti. “Tamam. Ve o kişiler iki ayrı boyutta ufak kazıklardan bolca kullandılar. Yani bu kazıklar onların kolay ulaşabildiği

aletler. Ama bu bize pek yardımcı olmuyor çünkü kasabadaki marketten bunları herkes rahatlıkla satın alabilir.”

“Ve Bayan B.’den ya da genel olarak vampirlerden nefret etmek için bir sebepleri olmalı. Yoksa neden onu öldürsünler ki?”

Mary-Lynnette ona sabırlı bir bakış fırlattı. “Bayan B. kısmına daha gelmedik. Ama madem lafı açtın, şimdi onu konuşabiliriz. İlk olarak, Bayan B.’yi kim öldürdüyse kazıkları kullandığına göre onun bir vampir olduğunu biliyormuş. Ve ikincisi... şeyyy, ikincisi...” devam edemeden sustu. Aklına söyleyebileceği ikinci bir şey gelmiyordu.

“İkincisi, büyük ihtimalle planlı bir cinayet değildi,” dedi Ash şaşırtıcı derecede sakin ve analitik bir sesle. “Çittten aldıkları bir tahta parçasıyla öldürüldüğünü söylemişsiniz. Yani eğer önceden planlasalardı yanlarında zaten başka bir cinayet aleti getirirlerdi.”

“Çok iyi.” Bu seferki onayını Mary-Lynnette, elinde olmadan yüksek sesle söylemişti. Gözleri Ash’in gözleriyle buluştu ve orada onu şaşırtan bir şey gördü. Ash, sanki Mary-Lynnette’in, onun zeki olduğunu düşünmesini önemsiyor gibi görünüyordu.

Bak şu işe, diye düşündü Mary-Lynnette. İşte en sonunda, belki de ilk defa oturmuş normal bir şekilde konuşuyoruz. Tartışmadan, iğnelemeden sadece sohbet ediyoruz. Ve bu çok güzel.

Şaşırtıcı derecede güzeldi hatta. Ve asıl garip olan, Ash’in de öyle düşünmesiydi. Birbirlerini anlıyorlardı. Masanın diğer ucunda oturan Ash, ona başıyla, belli belirsiz bir onaylama gönderdi.

Konuşmaya devam ettiler. Tartışma, beyin fırtınası ve onca konuşma arasında Mary-Lynnette zamanın nasıl geçtiğini fark etmedi bile. En sonunda duvardaki saate baktı ve neredeyse geceyarısı olduğunu görünce oldukça şaşırdı.

“Düşünmeye devam *edecek miyiz?*” dedi Mark acınası bir sesle. “Ben çok yorulmuşum.” O da Jade de neredeyse masada uyuklamaya başlamıştı.

Nasıl hissettiğini iyi biliyorum, diye düşündü Mary-Lynnette. Beynim durdu. Kendimi inanılmaz derecede... aptal hissediyorum.

“Nedense, cinayetin sırrını bu akşam çözebileceğimizi pek düşünmüyorum,” dedi Kestrel. Gözleri kapalıydı.

Haklıydı. Sorun şuydu ki, Mary-Lynnette henüz yatmayı istemiyordu. İçinde bir huzursuzluk vardı ve uzanarak rahatlayabilecek bir halde değildi.

İstiyorum ki... Ne istiyorum ben, diye düşündü. İstiyorum ki...

“Eğer çevrede psikopat bir keçi katili dolanıyor olmasaydı, gidip yıldızları seyretmek isterdim,” dedi.

Ash, sanki dünyanın en doğal şeyymiş gibi, “Ben seninle gelirim,” dedi.

Mary-Lynnette, “Sen...” dedi.

“Bak,” dedi Ash. “Keçi katillerinin *her dakika* birilerini deşmek için etrafta dolanıp durduğunu sanmıyorum. Hem herhangi bir aksilik olursa da rahatça başa çıkabilirim,” dedi ve durdu, yüzünde bir an suçluluk duygusu görüldü, sonra tatlı bir ifade takındı. “Yani *biz* başa çıkabiliriz demek istedim, sonuçta ikimiz beraber olacağız.”

Yaklaştın ama tam tutturamadın dostum, diye düşündü Mary-Lynnette. Yine de Ash’in söylediklerinde basit bir doğruluk payı vardı. Ash güçlü ve hızlıydı ve Mary-Lynnette, onun dövüşmeyi iyi bildiğini tahmin ediyordu.

Onu dövüşürken hiç görmesem de, diye düşündü aniden. Onun gözlerine ışık tuttuğunda veya dizine tekme attığı anlarda Ash hiçbir

şekilde ona geri saldırmamıştı. Büyük ihtimalle bunu yapmak aklına bile gelmedi, diye düşündü Mary-Lynnette.

Ash'in gözlerine baktı ve, "Tamam," dedi.

"Bak şimdi," dedi Mark. "Bekle bakalım..."

"Merak etme," dedi Mary-Lynnette, Mark'a. "Çok uzaklaşmayacağız."

Arabayı Mary-Lynnette sürüyordu. Nereye gitmek istediğinden tam olarak emin değildi ama kesinlikle gözlem yaptığı tepeye gitmek istemiyordu. Orayla ilgili çok fazla tuhaf anısı birikmişti. Mark'a söylediğinin tam aksine, çiftlik evinden giderek daha da fazla uzaklaşıyorlardı. Hazel Green Creek ve Beavercreek'in birleştiği noktaya kadar gittiler. İki kasaba arasında kalan bölge adeta bir yağmur ormanını andırıyordu.

"Burası yıldızları seyretmek için iyi bir yer mi sence?" diye sordu Ash arabadan inerlerken.

"Evet dimdik yukarı bakarsan, evet," dedi Mary-Lynnette. Yüzünü doğuya döndü ve başını dimdik yukarı bakacak şekilde arkaya eğdi.

"Oradaki en parlak yıldızı görüyor musun? İşte o Vega'dır. Yani yaz mevsiminin kraliçe yıldızı."

"Evet, bu yaz her akşam en tepede parlayıp durdu," dedi Ash herhangi bir vurgu yapmadan.

Mary-Lynnette gözlerini ona çevirdi.

Ash omuzlarını silkti. "Geceleri genellikle hep dışarıdaysan, ister istemez yıldızları tanımaya başlıyorsun," dedi. "İsimlerini bilmesen bile."

Mary-Lynnette gözlerini tekrar Vega'ya çevirdi ve yutkundü. "Onun... Onun altında, yüzüğe benzer küçük ve parlak bir şekil görebiliyor musun?"

“Dumandan bir simit gibi mi?”

Mary-Lynnette gülümsedi. “O, Yüzük Nebulası’dır. Ben onu ancak teleskopumla görebiliyorum.”

Ash’in ona baktığını hissedebiliyordu. Sanki bir şey söyleyecekmiş gibi derin bir nefes aldığını duydu. Ama sonra Ash bir şey söylemeden nefesini geri verdi ve yıldızlara bakmaya devam etti.

Ash’in, *vampirlerin nasıl da daha iyi görebildiği* gibi bir şeyden bahsetmesi için mükemmel bir zamanlamaydı aslında. Ama bundan söz etseydi, Mary-Lynnette ona tepki gösterir ve haklı bir kızgınlıkla ona ağzının payını verirdi.

Ama söz *etmediği* için bu sefer de içinde daha farklı bir kızgınlığın oluştuğunu hissetti. Ne yani, şimdi de benim bir vampir olmak için yeterince iyi olmadığımı falan mı karar verdin?

Ve seni niye buraya getirdim ki zaten? Yani bulabileceğim belki de en ıssız yere? Sadece yıldızları seyretmek için mi? Hiç *sanmıyorum*.

Kim olduğumdan bile emin değilim artık, diye düşündü Mary-Lynnette karamsarlık içinde. Kendimi bile şaşırtmak üzere olduğumu tahmin ediyorum.

“Boynun tutulmadı mı senin?” dedi Ash.

Mary-Lynnette boyun kaslarını gevşetmek için kafasını bir o yana bir bu yana doğru eğdi. “Birazcık.”

“İstersen boynuna masaj yapabilirim?” diye soran Ash birkaç adım uzağında duruyordu.

Mary-Lynnette burnundan hava verdi ve ona imalı bir bakış fırlattı.

Hilal şeklindeki ay, doğudaki sedir ağaçlarının tepesinden yükselmeye başlamıştı.

“Yürüyüş yapmak ister misin?” dedi Mary-Lynnette.

“Ne? Ha, olur.”

Birlikte yürümeye başladılar. Mary-Lynnette bir yandan da Yüzük Nebulası’nı çıplak gözleriyle veya Veil Nebulası’nı filtresiz görebilmenin nasıl bir duygu olabileceğini düşünüyordu. Onlara ulaşmak için öyle büyük bir arzu içindeydi ki sanki göğsüne takılı kablolar vardı ve onu görünmez ama büyük bir güçle yukarı çekmeye çalışıyorlardı.

Hissettiği *bu arzu* yeni bir şey değildi tabii ki. Daha önce onlarca kez böyle hissetmişti ve genellikle yeni bir astronomi kitabı veya teleskobuna yeni bir lens almasıyla sonuçlanırdı. Yani arzuladığı şeye onu biraz daha yakınlaştırabilecek herhangi bir şey.

Ama şimdi tamamen yeni bir arzum var. Üstelik önceden hayal edemeyeceğim kadar büyük ve korkutucu bir şey.

Şimdikinden daha fazlası olabilirsem ne olur? Aynı kişilikte ama çok daha keskin algılara sahip olsam? *Gerçekten de* geceye ait bir Mary-Lynnette?

Zaten aslında sandığı insandan farklı olduğunu keşfetmişti bile. Vahşiydi mesela. Ash’i tekmelemişti, öyle değil mi? Hem de defalarca. Ve Kestrel’in ateşli tavrına da hayrandı. Öldür veya öl felsefesindeki mantığı kavrayabiliyordu ve rüyasında avlanmanın ne kadar keyif verici olduğunu tecrübe etmişti.

Bir Gece İnsanı olmak için başka ne gerekiyordu ki zaten?

“Bir süredir sana söylemek istediğim bir şey var,” dedi Ash.

“Hmm...” Onu cesaretlendirmek istiyor muyum, istemiyor muyum?

Ama Ash, “Artık kavga etmekten vazgeçebilir miyiz?” dedi.

Mary-Lynnette düşündü ve sonra ciddi bir şekilde, “Bilmiyorum,” diye cevap verdi.

Yürümeye devam ettiler. Sedir ağaçları çevrelerinde sanki bir büyük bir tapınağın sütunları gibi yükseliyordu. Karanlık bir tapınak... Ve ağaçların altında öyle bir durağanlık vardı ki Mary-Lynnette sanki ayda yürüyorlarmış gibi hissediyordu.

“Biri bana bunun olacağını söylemişti, biliyor musun?” dedi Ash, sanki az önce tamamen farklı bir şey konuşmuşlar da devam ediyormuş gibi.

“Bir taşra kasabasına gelerek bir keçi katilinin peşine düşeceğini mi?”

“Bir gün birisine değer vermeye başlayacağımı ve bunun canımı acıtacağını.”

Mary-Lynnette yavaşlamadan veya hızlanmadan yürümeye devam etti. Hızlanan tek şey, endişe ve neşe arası bir duyguyla çarpmaya başlayan kalbiydi.

Tanrım. Her ne olacaksa, olmaya başlamıştı işte.

“Sen daha önce tanıdığım hiç kimseye benzemiyorsun,” dedi Ash.

“İşte *bu konuda* aynı düşünüyoruz.”

Ash eline aldığı bir ağaç dalının mor kabuğundan bir parça soydu. “Ve bugüne kadar insanlar hakkında düşündüklerim yüzünden, onlar hakkında ne düşünmem gerektiği öğretilerek yetiştirilmem yüzünden, bu benim için zor bir durum...”

“Bugüne kadar insanlar hakkında ne düşündüğünü biliyorum,” dedi Mary-Lynnette biraz sertçe. *Haşarat*, diye geçirdi içinden.

“Ama,” diye devam etti Ash ona aldırmadan, “biliyorum kulağına garip gelecek ama gerçek şu ki sana ümitsizce aşığım gibi görünüyor.” Elindeki dalın kabuğunu biraz daha soydu.

Mary-Lynnette ona bakamadı. Hatta konuşamadı bile.

“Bu duygudan kurtulmak için elimden gelen her şeyi yaptım ama hiçbir şeyin faydası yok. Başta Briar Creek’ten ayrılırsam bu duygudan da kurtulurum diye düşündüm. Ancak şimdi anlıyorum ki bu çok saçma bir düşünceymiş. Nereye gidersem gideyim, bu duygu da benimle gittiğim yere *gelecek*. Kaçarak bu duygudan kurtulmam mümkün değil. Yani başka bir çözüm yolu bulmak zorundayım.”

Mary-Lynnette birden son derece *aksi* bir ruh haline büründü. “Üzgünüm,” dedi soğuk bir şekilde. “Ama korkarım ki bu dediklerini bir iltifat olarak algılamakta zorlanıyorum. Yani birini istemeden ve mantığına ters gelmesine rağmen seviyor olduğu söylemenin ve de...”

“Karakterine uymamasına rağmen,” diye tamamladı onu Ash. “Evet, biliyorum.”

Mary-Lynnette yürümeyi bıraktı. Dönerek gözlerini Ash’e dikti. “*Aşk ve Gurur’u* okumuş *olamazsın*,” dedi şaşkınca.

“Nedenmiş o?”

“Çünkü Jane Austen bir insandı.”

Ash ona baktı ve gizemli bir sesle, “Nereden biliyorsun ki?” dedi.

İyi bir noktaya parmak basmıştı; hatta korkutucu bir noktaya. İnsanlık tarihindeki kişilerden hangilerinin gerçekten de insan olduğunu nasıl bilebilirdi ki? Mesela Galileo? Newton? Tycho Brahe?

“En azından şunu biliyorum ki Jane Austen bir *kadındı*,” dedi konuyu daha savunulur bir noktaya doğru çekerek. “Ve sen sadece kendini beğenmiş bir domuzsun...”

“Evet, doğru. Bu konuda seninle tartışmam.”

Mary-Lynnette yürümeye devam etti. Ash de onu takip ediyordu. “Yani artık büyük bir tutkuyla sana aşık olduğumu ve hayranın olduğunu söyleyebilir miyim?”

Yine bir alıntı, diye düşündü Mary-Lynnette. “Kız kardeşlerinin senin için *partilerde coşmayı* sever dediğini hatırlıyorum.”

Ash, aslında onun ne demek istediğini anladı. “Evet, severim,” dedi kendini savunurcasına. “Ama partilerden sonraki sabah genelde yatakta geçer ve hazır yataktayken de kitap okumanın bir zararı olmuyor.”

Yürümeye devam ediyorlardı.

“Sonuçta biz *ruh eşiyiz*,” dedi Ash. “Yani *çok da aptal* bir adam olamam, yoksa senin için doğru insan olmazdım.”

Mary-Lynnette onun bu söylediği üzerine düşündü. Ash’ın neredyse alçakgönüllü bir üslupla konuşmasına şaşırmıştı. Daha önce hiç böyle konuştuğunu duymamıştı.

“Bilemiyorum Ash,” dedi. “Yani demek istiyorum ki birbirimiz için doğru kişiler *değiliz*. Kısacası, uyumsuzuz. Ben *bir vampir olsaydım* bile yine de uyumsuz olurduk.”

“Hımmm...” Ash elindeki dalla yerdeki bir şeyi kamçıladi. Sonra söyleyeceklerinin çok da etkili olmayacağını beklermiş gibi bir tonda konuşmaya devam etti. “Hımmm, o konuya gelince... Sanırım bu konudaki fikrini değiştirmeyi *başarabilirim*.”

“Hangi konudaki?”

“Uyumsuz olmamız konusunda. Bence oldukça uyumlu olabiliriz, eğer ki...”

“Eğer ki?” diye tekrarladi Mary-Lynnette sessizlik uzayınca.

“Eğer sen beni öpmeyi düşünürsen.”

“Seni *öpmek mi*?”

“Evet. Biliyorum oldukça radikal bir düşünce. Kabul etmeyeceğin konusunda neredeyse emindim zaten.” Elindeki dalla başka bir ağacı daha kamçıladi. “Ama tabii ki insanlar bunu *binlerce yıldır* yapıyor.”

Yan yan ona bakan Mary-Lynnette, “Sen olsan yüz yirmi kilo ağırlığında bir gorili öper miydin?” dedi.

Ash gözlerini kırptırdı. “Sağol gerçekten.”

“Öyle göründüğünü söylemek istemedim.”

“Dur dur, bırak da tahmin edeyim. Öyle koktuğumu mu söylemek istedin?”

Mary-Lynnette dudaklarını ısırarak sert sert gülümsedi. “Benden bir o kadar daha güçlü olduğunu söylemek istemiştin. Sen olsan, seni kucakladığında suyunu çıkartabilecek bir dişi gorili öper miydin? Ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yokken?”

Ash yan gözle ona baktı. “Ama sen *tam olarak da* o durumda sayılmazsın, öyle değil mi?”

“Değil miyim? Bana, seninle aynı seviyede olabilmek için herhalde benim de vampir olmam gerekirmiş gibi geliyor,” dedi Mary-Lynnette.

Ash, “Al bunu,” dedi ve elindeki dalı ona uzattı. Mary-Lynnette gözlerini ona dikti.

“Bana dalını mı veriyorsun?”

“Bu bir dal değil, bu benimle eşit seviyede olabilmen için bir araç.” Dalın bir ucunu boğazına dayadı. Mary-Lynnette dalın o ucunun oldukça *sivri* olduğunu görebiliyordu. Diğer ucundan tutmak için uzandı ve dalın aslında oldukça sert ve ağır olduğunu fark ederek şaşırdı.

Ash’in gözleri doğrudan onun gözlerine bakıyordu. Gözlerinin rengi seçilemeyecek kadar karanlıktı ama yüzündeki ifade beklenmeyecek kadar ciddiydi.

“Güzel bir darbe bütün sorunu ortadan kaldırır,” dedi. “Önce buraya, sonra da kalbime. Benim gibi bir problemi hayatından tamamen çıkartmış olursun.”

Mary-Lynnette dalı ittirdi ama nazikçe. Ash geriye doğru bir adım attı. Sonra bir adım daha attı. Mary-Lynnette elindeki dalı bir kılıç gibi kullanarak Ash'in sırtı bir ağaca dayanana kadar itirmeye devam etti.

"Gerçekten ciddiysen demek istemiştin," dedi Ash, sırtı arkasındaki sedir ağacına yapıştığında. Yine de kendini savunmak için bir hamlede bulunmamıştı. "Aslında bu kadar büyük bir mızrağa bile ihtiyacın yok. Doğru yere saplanan bir kalem de aynı işi görür," diye sözünü tamamladı.

Mary-Lynnette elindeki dalı tıpkı bir eskrim ustası gibi sallayarak ona bakarken gözlerini kısıtı.

Sonra dalı elinden bıraktı. "Sen gerçekten değiştin," dedi.

"Son günlerde o kadar çok değiştim ki, aynaya bakınca kendimi tanımakta güçlük çekiyorum," dedi Ash.

"Ve teyzeni sen öldürmedin."

"Bunu daha yeni mi anlıyorsun?"

"Hayır. Ama yine de ufak da olsa böyle bir ihtimal hep aklımdaydı. Tamam, seni öpeceğim."

Doğru hizaya gelerek uygun pozisyonu bulmaya çalışmak biraz garipti. Mary-Lynnette daha önce birini hiç öpmemişti. Ancak bir kere başladığında öpüşmenin oldukça kolay olduğunu düşündü.

Ve ruh eşlerinin paylaştığı o elektrik dalgasının ne işe yaradığını *şimdi* anlıyordu. Daha önceleri Ash'in eline dokunduğunda içine dolan her şeyi şimdi çok daha güçlü bir şekilde hissediyordu. Fakat bu sefer rahatsız edici değildi çünkü sadece onları yaşamaktan korktuğunda rahatsız edici olduklarını anlamıştı.

Öpüşmeleri sona erdiğinde Ash kendini geri çekti. "İşte oldu. Gördün mü bak?" dedi titrek bir sesle.

Mary-Lynnette derin bir nefes aldı. “Sanırım karanlık bir deliğe düşmek böyle bir şey olsa gerek.”

“Ah, üzgünüm.”

“Hayır hayır. İlginçti demeye çalışıyordum.” Hatta benzersizdi, diye düşündü. Daha önce benzerini hiç yaşamadığı bir duyguydu. Ve bundan sonra tamamen *farklı biri olacağına* dair bir his vardı içinde.

Yani kimim ben artık? Ateşli biri sanırım. Karanlıkta, ufak güneşler gibi görünen yıldızların altında koşmaktan ve hatta belki de ge-yik avlamaktan hoşlanan biri. Aynı kız kardeşlerin yaptığı gibi, ölümün yüzüne bakarak gülebilen biri.

Bir süpernova keşfedeceğim ve biri beni tehdit ettiğinde onun yüzüne tıslayacağım. Çok daha güzel, korkutucu, tehlikeli olacağım ve tabii ki Ash’i öpüp duracağım.

Başı döner gibiydi. Sanki mutluluktan uçuyordu.

Geceyi her zaman sevdim, diye düşündü. Ve nihayet tamamen ona ait olabileceğim.

“Mary-Lynnette?” dedi Ash duraksayarak. “*Hoşuna* gitti mi?

Mary-Lynnette gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Gözlerini dikkatle ona odaklamıştı.

“Beni bir vampire dönüştürmeni istiyorum,” dedi.

Bu sefer hissettiği şey denizanası çarpması gibi değildi. Oldukça aniydi ve hoş bile denilebilecek bir histi. Üstelik Ash’in dudakları boynundaydı ve bu *kesinlikle* çok keyifliydi. Mary-Lynnette, Ash’in ağzından kendi boynuna doğru bir sıcaklık yayılıyormuş gibi hissetti. Sonra onun ensesini okşadığını fark etti. Ash’in saçları tıpkı bir kedinin tüyleri gibi yumuşacıktı.

Ve Ash'in zihni sanki bir gökkuşağı gibiydi. Kızıl ve altın rengi, yeşil, zümrüt ve koyu menekşe renklerindeydi. Birbirine karışmış ve her saniye renk değiştiren dikenli dallardan oluşan bir orman gibiydi. Mary-Lynnette'in adeta gözü kamaşmıştı.

Ama biraz da korkmuştu. Mücevher gibi o renklerin arasında siyah gölgeler de göze çarpıyordu. Ash'in geçmişte yaptıkları... Mary-Lynnette, Ash'in artık bunlardan utandığını hissedebiliyordu ama utanma duygusunun, yapılanları değiştirmeye bir faydası yoktu.

Faydası olmadığını biliyorum ama bir şekilde bütün hepsini telafi edeceğim. Görürsün, bir yolunu bulacağım...

Demek telepati böyle bir şey, diye düşündü Mary-Lynnette. Ash bunları söylerken Mary-Lynnette onun gerçekten de samimi ve hatta ümitsiz bir heves içinde olduğunu *hissetmişti*. Ve telafi edilmesi gereken çok fazla şey yaptığını...

Umrumda değil. Ben de gecenin bir yaratığı olacağım artık. Ve hiçbir pişmanlık duymadan, doğam nasıl gerektiriyorsa o şekilde davranacağım.

Ash dudaklarını onun boynundan ayırmaya başladığında Mary-Lynnette, genç adamın ensesindeki elini kullanarak devam etmesi için onu boynuna doğru bastırdı.

"Lütfen beni baştan çıkarma," dedi Ash yüksek sesle. Nefesi Mary-Lynnette'in boynunda sıcak bir rüzgar gibiydi ve sesi boğuktu. "Eğer çok fazla içersem, çok zayıf düşersin. *Ciddiyim* tatlım."

Mary-Lynnette onu bıraktı. Ash yerden dalı aldı ve sanki çenesinin altını tıraş eden bir adam gibi başını arkaya eğerek elindeki dalı boynunda ufak bir kesik açtı.

Mary-Lynnette onun bunu daha önce hiç yapmadığını fark etti. Huşu içinde, dudaklarını onun boynuna yapıştırdı.

Kan içiyorum. Daha şimdiden bir avcıyım. Yani bir nevi...

Her neyse, kan içiyorum ve bundan hoşlanıyorum. Çünkü *tadı* kan gibi değil. Bakırımsı korku tadı gibi değil yani. Garip, büyümlü ve yıldızlar kadar eski bir tadı var.

Ash nazıkçe onu kendinden ayırdığında Mary-Lynnette sarhoş gibi ayakta sallandı.

“Artık eve dönsek iyi olacak,” dedi Ash.

“Neden? Ben iyiyim.”

“Gittikçe daha güçsüz ve sersemlemiş hissedeceksin. Ve eğer seni bir vampire dönüştürmeyi tamamlayacaksak...”

“Eğer?”

“Peki, *tamamladığımızda*... Ama bunu yapmadan önce konuşmamız gereken şeyler var. Sana her şeyi açıklamam gerekiyor. Sonra bazı detayların üstünden geçmemiz gerekli ve *senin de* dinlenmen lazım.”

Mary-Lynnette onun haklı olduğunu biliyordu. Aslında orada, ormanın karanlığında Ash ile yalnız olmaktan memnundu. Fakat *gerçekten de* güçsüz hissediyordu. Belli ki bir gece yaratığına dönüşmek görüldüğünden zor bir işti.

Geldikleri yoldan eve geri dönmeye başladılar. Mary-Lynnette kendisindeki değişikliği hissedebiliyordu. Bu değişim kız kardeşlerle kan alışverişi yaptığı seferden çok daha güçlüydü. Kendini güçsüz fakat algıları aşırı duyarlı hale gelmiş hissediyordu. Sanki tüm gözenekleri ardına kadar açılmıştı.

Ayıışığı eskisinden çok daha parlak gibiydi. Renkleri çok daha net ve farklı tonlarda görebiliyordu; sedir ağaçlarının dallarındaki soluk yeşili, yosunların arasından açan yabancı çiçeklerin esrarengiz mor rengini.

Ve orman artık sessizliğe gömülmüş değildi. İnanılmaz bir şekilde, rüzgarın iğne yapraklarını okşarken çıkardığı hafif sesi ve mantar kaplı ufak dallara basarken çıkan kendi ayak seslerini duyabiliyordu.

Koku duyum bile daha iyi, diye düşündü. Sedir ağacı, çürüyen bitkiler ve yırtıcı vahşi bir hayvanın kokusunu alabiliyordu; ancak hayvanat bahçelerinde bulunan türden bir hayvanın. Ve bir de sıcak bir şeyin... Yanan bir şey...

Mekanik bir şey... Burun deliklerini dolduran bir kokuydu bu. Durdu ve endişeyle Ash'e baktı.

"*Bu da ne?*"

Ash de durmuştu. "Lastik ve yağ gibi kokuyor..."

"Tanrım, *araba*," dedi Mary-Lynnette. Bir an birbirlerine baktılar ve aynı anda koşmaya başladılar.

Koku arabadan geliyordu ve kaportanın altından beyaz bir duman sızıyordu. Mary-Lynnette yakından bakmak için hamle yaptı ama Ash onu engelledi ve yolun kenarına doğru geri çekti.

"Sadece kaportayı açıp bakacaktım."

"Olmaz. Önce iyice bir bak."

Mary-Lynnette baktı ve soluğu kesildi. Dumanın altında, ufak alevlerin motoru yaladığını görmüştü.

"Claudine bir gün böyle bir şey olacağını hep söylerdi," dedi kederli bir şekilde. Ash onu daha da geriye doğru çekiyordu. "Ama sanırım aslında ben içindeyken olacağını kast ederdi."

"Eve yürüyerek gitmek zorundayız," dedi Ash. "Tabii eğer biri uzaktan alevleri fark etmezse..."

"Unut onu," dedi Mary-Lynnette. İçindeki ses, işte bir erkeği Oregon'daki en ıssız yere götürmenin bedeli *bu*, dedi sanki zafer kazanmışçasına.

“Bir yarasaya falan dönüşerek eve uçma ihtimalin yoktur, değil mi?” dedi Ash’e.

“Üzgünüm, şekil değiştirme derslerini boşlamıştım. Seni burada tek başına da bırakamazdım zaten.”

Mary-Lynnette hala kendini tehlikeli ve gözü kara hissediyordu ve bu da onu çok sabırsız bir ruh haline sokmuştu.

“Ben kendi başımın çaresine bakabilirim,” dedi.

İşte *tam o sırada* karanlıktan aniden beliren bir kütüğün darbesiyle Ash bilincini yitirerek yere yığıldı.

16. BÖLÜM

Daha sonra olanlar hem oldukça hızlı hem de ağır çekimdeymiş gibi gerçekleşti. Mary-Lynnette kollarının arkadan kavrandığını hissetti. Oldukça *güçlü bir şey* onun ellerini arkada birbirine kavuşturuyordu. Ve sonra bileklerine dolanan ipi hissetti ve başına geleni kavradı.

Bağlanıyorum ve tamamen çaresiz kalmak üzereyim. Bir şeyler *yapmam* lazım hem de hemen...

Bütün gücüyle karşı koymaya uğraştı. Tekmeler savurarak uzaklaşmaya çalıştı ama çok geç kalmıştı. Elleri arkasında bağlanmıştı bile ve zihninin bir köşesinde, polisiye dizilerde kelepçelenen insanların deli gibi bağırımlarının aslında şaşırtıcı olmadığını düşündü. Canı *acıyordu*. Bir ağaca doğru sürüklenirken omuzları şiddetli bir acıyla sarsıldı.

“Karşı koymayı kes,” diye söylendi bir ses kızgınlıkla. Mary-Lynnette’in tanımadığı, kalın ve çarpık bir sestti. Kim olduğunu gör-

meye çalıştı ama ağaç, görmesine engel oluyordu. “Eğer debelenmeyi kesersen canın daha az yanar.”

Mary-Lynnette karşı koymaya devam etti ama bunun hiçbir şeye faydası olmuyordu. Ellerinin ve sırtının, arkasındaki ağacın kalın kabuklarına dayandığını hissetti ve artık hareket bile edemiyordu.

Tanrım, *kurtulamıyorum*. Ash yüzünden zaten güçsüzdüm ve şimdi de parmağımı bile kıpırdatamıyorum.

O zaman panik yapmayı kes ve *düşünmeye* başla, dedi içindeki ses. Saçma hareketlerde bulunacağına, *aklını* kullanmaya başla.

Mary-Lynnette debelenmeyi bıraktı. Olduğu yerde durarak nefesini toplamaya ve korkusunu bastırmaya çalıştı.

“Sana söyledim. Sadece karşı koyarsan canın yanar. Bu kural, hayattaki birçok şey için geçerlidir,” dedi ses.

Mary-Lynnette başını döndürdü ve sesin sahibini gördü.

Kalbi üzüntüyle durur gibi oldu. Aslında şaşırmaması gerekirdi ama yine de hayrete düşmüş ve inanılmaz bir hayalkırıklığı hissetmişti.

“Jeremy,” diye fısıldadı.

Ama karşısında duran Jeremy, onun tanıdığı Jeremy’den farklıydı. Yüzü, saçları, kıyafetleri aynıydı ama yine de onda bir gariplik vardı; korkutucu ve *belirsiz* bir güç duygusu. Gözleri bir insandan çok bir köpekbalığının gözlerine benziyordu.

“Sana zarar vermek istemiyorum,” dedi o çarpık ve yabancı sesiyle. “Seni karışmaman için bağladım.”

Mary-Lynnette’in zihni farklı noktaları aynı anda değerlendiriyordu. Aklının bir kısmı; *Tanrım, hala arkadaşça davranmaya çalışıyor*, diye düşünürken diğer yanı; *neye karışmamam için*, diye sorguluyor ve son kalan kısmı da sürekli olarak *ruh eşinin adını* tekrarlıyordu.

Yerde yatan Ash'e baktı. Kıpırdamıyordu ve Mary-Lynnette'in, renkleri ayışığında bile görebilen yeni gözleri, onun saçlarının ya-vaşça kanla ıslandığını görebiliyordu. Ash'in hemen yanında, yerde porsuk ağacından yapılmış, sert ve sarı renkte bir sopa duruyordu. Ash'in bilincini yitirmesine şaşmamak gerekirdi.

Ama eğer başı kanıyorsa, bu en azından *ölmediği* anlamına gelir. Lütfen Tanrım, *ölmüş olamaz*. Rowan, vampirlerin sadece kazık sap-lanarak veya yakılarak öldürülebileceğini söylemişti.

"Onun icabına bakmam gerek," dedi Jeremy. "Sonra senin git-mene izin vereceğim. Söz veriyorum. Açıkladığım zaman her şeyi anlayacaksın."

Mary-Lynnette gözlerini Ash'ten ayırıp Jeremy'nin yüzüne sahip yabancıya çevirdi. 'İcabına bakmak' lafının anlamını idrak ettiğinde şok geçirdi. Yani bir avcının ve bir kurtadamin hayatının doğal bir parçası olan o iki kelimeyi.

Yani artık kurtadamları tanıyorum. Başından beri haklıydım ve onlar birer katil. Ben haklıydım ve Rowan yanılıyordu.

"Sadece birkaç dakika sürer," dedi Jeremy, dudakları geriye çe-kilmişti.

Mary-Lynnette'in kalbi göğsünde deli çarpmaya başladı. Çünkü Jeremy'nin dudakları herhangi bir insanın dudaklarının çekilebile-ceğinden çok daha geriye gitmişti. Pembe-beyaz diş etlerini görebili-yordu ve Jeremy'nin niye farklı bir ses tonuna sahip olduğunu an-ladı. *Dişleri* yüzündendi.

Ayışığında parlayan, bembeyaz dişler. Mary-Lynnette'in, rüya-sında gördüğü dişlerdi bunlar. Vampir dişleri, bunlarla kıyaslan-dığında bir hiçti. Öndeki kesici dişler, avın etini bedeninden ayır-mak için yaratılmıştı. Köpek dişleri üç santim uzunluğundaydı ve

arkadaki dişler de parçalamak ve çiğnemek için özel olarak tasarlanmış gibiydi.

Mary-Lynnette birden Vic Kimbler'ın babasının üç yıl önce söylediği bir şeyi hatırladı. Bir kurdun, bir ineğin kuyruğunu ısıarak makasla kesilmişçesine kolay bir şekilde bedeninden ayırabileceğini söylemişti. Birilerinin kurt ve köpek kırması bir hayvan yetiştirip serbest bıraktığını ve başıboş hayvanın da şimdi onun ineklerinin peşine düştüğü hakkında söyleniyordu.

Tabii aslında kırma bir hayvan falan değildi o, diye düşündü Mary-Lynnette. O, Jeremy'ydi. Her gün okulda onunla beraberdim ve büyük ihtimalle her gün okuldan eve döndüğünde *şimdiki* görüntüsüne bürünüyordu. Avlanmak için...

Ash'in yanında dururken dişlerini gösteren ve göğsü, aldığı derin nefeslerle hareket eden Jeremy, tamamen aklını kaçırmış gibi görünüyordu.

"Ama *neden*?" dedi Mary-Lynnette. "Onu *neden* incitmek istiyorsun?"

Jeremy ona döndü ve Mary-Lynnette bir başka şok daha geçirdi. Jeremy'nin gözleri tamamen değişmişti. Mary-Lynnette az önce baktığında, onun gözlerinin karanlıkta parlayan akını görmüştü. Şimdiyse gözlerinde hiç ak kalmamıştı. Jeremy'nin gözleri tıpkı bir hayvaninkiler gibi kocaman, kahverengi gözbebeklerinden oluşuyordu.

Yani dolunay olmasına gerek yok, diye düşündü. İsteddiği her zaman dönüşebiliyor.

"Nedenini bilmiyor musun?" dedi Jeremy. "Kimse *anlamıyor mu*? Burası *benim* bölgem."

Ah. Ah...

Yani bu kadar basitti öyle mi? Bütün yaptıkları araştırmalar, tartışmalar ve fikir yürütmelerden sonra aslında her şeyin sebebi kendi bölgesini koruyan bir hayvanın içgüdüleriymiş, öyle mi?

“Avlanma bölgesi olarak oldukça küçük bir yer,” demişti Rowan.

“Benim avlarımı çalışıyorlardı,” dedi Jeremy. “Geyiklerimi, sincaplarımı... Bunu yapmaya hiç hakları yoktu. Burayı terk etmelerini sağlamaya çalıştım ama yapmadılar. Burada kalmaya ve öldürmeye devam ettiler...”

Konuşmayı kesti ama başka bir ses çıkarmaya başladı. Bu ses Mary-Lynnette’in duyma eşiğinin neredeyse biraz altındaydı. Giderrek yükselen ses, Mary-Lynnette’in içinde içgüdüsel bir panik duygusunun yükselmesine sebep oldu. Tıpkı saldırıya geçen bir arı sürüsünün tehlikeyle dolu sesi gibi insanlık dışı ve olağanüstü bir sestti.

Hırlama sesi. Jeremy hırlıyordu. Ve bu *gerçek* bir hırıltıydı. Duyduğun anda koşarak kaçman gerektiğini anladığın bir köpeğin hırıltısı gibiydi. Senin boğazına atlamadan önce çıkardığı türden bir ses...

“Jeremy!” diye cıglık attı Mary-Lynnette. Omuzlarındaki acıyı duymazdan gelerek ileri atıldı. Ama ip sağlam bağlanmıştı ve Mary-Lynnette geriye doğru savruldu. Jeremy avını sokan bir yılan, ısırın bir köpek ve dişleriyle öldüren herhangi bir hayvan gibi Ash’in üstüne atladı.

Mary-Lynnette birinin, *“Hayır!”* diye bağırdığını duydu. Bağırmanın kendisi olduğunu ancak bir an sonra fark etti. İplerle boğuşuyordu. Bileklerindeki acıyı ve ıslaklık duygusunu hissedebiliyordu ama yine de kurtulamıyordu ve önünde olup bitenleri seyretmekten başka bir şey yapamıyordu. Bütün bunlar olurken o garip hırıltı sesi Mary-Lynnette’in kafasının içinde ve göğsünde yankılanıyordu.

İşte o anda her şey daha net ve soğuk bir hal almaya başladı. Mary-Lynnette'in panik içinde olan benliğinden daha güçlü bir tarafı kontrolü eline aldı. Geriye çekildi ve yol kenarındaki manzaraya baktı. Hala yanan ve rüzgar estikçe o tarafa doğru beyaz dumanlar göndermeye devam eden arabayı, iğne yapraklarının üzerinde hareketsiz yatan Ash'i ve Jeremy'in hızından dolayı bulanık görünen ve hırıldayan şeklini gördü.

"Jeremy!" dedi, boğazı acıyordu ama sesi sakın ve ikna edici bir tonda çıkmıştı. "Jeremy, bunu yapmadan önce benim her şeyi *anlamamı* istemez misin? Asıl istediğinin bu olduğunu söylemiştin. Jeremy, *lütfen anlamama yardımcı ol.*"

Sonsuzluk kadar uzun gibi gelen bir saniyede, söylediklerinin bir işe yaramadığını düşündü. Büyük ihtimalle Jeremy onu duymamıştı bile. Fakat sonra Jeremy başını kaldırdı. Mary-Lynnette onun yüzüne baktı, çenesinde kan vardı.

Çılgılık atma, çılgılık atma, dedi çılgınca kendi kendine. Şok içinde olduğunu belli etme. Onu konuşturarak oyalamak ve Ash'ten uzak tutmak zorundasın.

Bu sırada elleri de, sanki hep yaptıkları bir şeymiş gibi, kendi kendilerine ipten kurtulmaya çalışıyordu. Bileklerinden yayılan ıslaklık aslında bir avantaj sağlamıştı. Mary-Lynnette iplerin az da olsa kaydıklarını hissetti.

"Lütfen izin ver de anlayayım," dedi yine. Nefessiz kalmıştı ama Jeremy'nin gözlerini kendi üstünde tutmaya çalışıyordu. "Ben senin arkadaşınım ve bunu biliyorsun. Oldukça eski arkadaşız üstelik."

Jeremy'nin beyaza çalan diş etleri kanla kırmızıya boyanmıştı. Görünüşte hala bir insanla benzerlikler taşıyordu ama yüzünde insanlıktan eser kalmamıştı.

Yavaşça da olsa dudakları tekrar diş etlerini kapatacak şekilde inmeye başladı. Bir an sonra, hayvandan fazla yine insanı andırıyordu. Konuştuğunda sesi hala boğuk çıkıyordu ama Mary-Lynnette o sesi artık Jeremy'nin tanıdık sesine benzetebiliyordu.

“Hem de oldukça eski,” dedi Jeremy. “Ufak bir çocuk olduğumuz günlerden beri gözüm sende ve senin de gözünün bende olduğunu biliyorum.”

Mary-Lynnette başıyla onayladı. Herhangi bir şey söyleyememişti.

“Bir gün iyice büyüdüğümüzde beraber olacağımızı düşünmüştüm her zaman. Bir şekilde anlanıyı sağlayabileceğimi düşünmüştüm. Benim hakkımdaki gerçeği ve her şeyi anlanıyı. Senin belki de dünyada benden korkmayacak tek insan olduğunu düşünmüştüm...”

“Korkmuyorum,” dedi Mary-Lynnette, sesinin çok titrek çıkmadığını umarak. Sonuçta konuştuğu şey, yerde yatan, hırpalanmış bir bedeninin tepesinde her an bir hayvan gibi atılarak saldırmaya hazır bir şekilde bekleyen, gömleği kana bulanmış biriydi. Mary-Lynnette, Ash'in yaralarının ne durumda olduğuna bakmaya cesaret edemiyordu bile. Gözlerini Jeremy'nin gözlerine kenetli tutuyordu. “Ve sanırım anlıyorum. Bayan Burdock'u sen öldürdün değil mi? Senin bölgede olduğu için...”

“O benim bölgede sayılmazdı,” dedi Jeremy, sesi sabırsızlıkla keskinleşmişti. “O yalnızca yaşlı bir bayandı ve avlanmıyordu. Onun benim bölgede olmasını umursamıyordum. Hatta çitlerini ve taraçasını tamir etmek gibi işlerde ona yardımcı bile oldum... *O kızların geleceğini de o sırada söyledi işte.*”

Aynı bana da söylediği gibi, diye düşündü Mary-Lynnette. Sersemletici bir bilgiydi bu. Ve Jeremy de çitleri tamir etmek için çift-

liğe uğramıştı tabii ki. Sonuçta kimsenin yapmadığı türden işlerde herkese yardımcı oluyordu.

“Ona bunun iyi bir fikir olmadığını *söyledim*,” dedi Jeremy. Mary-Lynnette hırıldama başlangıcı o hafif sesi yine duyabiliyordu. Jeremy’nin kasları gerilmişti ve titriyordu. Kendisinin de titremeye başladığını hissetti. “Bu yerde üç avcı daha... Ona söyledim ama beni dinlemedi. İşte o zaman kendimi kaybettim.”

Ash’e bakma, dikkati onun üstüne çekme, diye düşündü Mary-Lynnette çaresizce. Jeremy’nin dudakları sanki bir şeye saldırmak üzereymiş gibi yine geriye çekilmeye başlamıştı. Aynı sırada aklının bir kısmı da, *demek o yüzden bir çit tahtası kullandı*, diye düşünüyordu. *Ash haklıydı; aniden gelişen bir olaydı.*

“Herkes ara sıra kendini kaybedebilir,” dedi, sesi çatlak çıktığı ve gözlerinde yaşlar olduğu halde. Jeremy biraz daha sakinleşmiş gibiydi.

“Sonradan düşündüm de, belki de en iyisi olmuştu,” dedi yorgun bir sesle. “Onu buldukları zaman, kızlar burayı terk etmeleri gerektiğini anlarlar, diye düşündüm. Gitmelerini bekledim. Bekleme konusunda iyiyimdir.”

Jeremy’nin gözleri Mary-Lynnette’in arkasındaki ağaçlığa odaklanmıştı. Kalbi güm güm atan Mary-Lynnette bu fırsatı Ash’e bir bakış atmak için kullandı.

Tanrım, hiç kıpırdamıyor bile. Ve o kadar çok *kan* var ki... Hiç bu kadar çok kan görmemiştim...

Mary-Lynnette ipleri biraz gevşetebilmek için bileklerini ileri geri hareket ettirdi.

“Bekledim ve izledim ama buradan gitmediler,” dedi Jeremy. Mary-Lynnette gözlerini anında ona çevirdi. “Ve o sırada *sen* geldin. Bahçede Mark ve Jade’in konuşmalarını duydum. Jade burada yaşa-

mayı seveceğine karar verdiğini söylüyordu. Ve işte bunu duyunca sinirlendim. Ses çıkardım ve beni duydular.”

Jeremy’nin yüzü değişiyordu. Mary-Lynnette’in gözlerinin önünde, Jeremy’nin yüzündeki et hareket ediyordu. Elmacık kemikleri genişliyor, burnu ve ağzı uzuyordu. İki kaşının ortasında beliren kıllar, kaşlarını düz ve tek bir kaşmış gibi birleştiriyordu. Mary-Lynnette, Jeremy’nin solgun teninin üstünde kaba tüylerin belirdiğini *görebiliyordu*.

Sanırım kusacağım...

“Sorun ne, Mary-Lynnette?” dedi Jeremy ve doğruldu. Mary-Lynnette onun bedeninin de değiştiğini gördü. Hala bir insan vücudu gibiydi ama çok daha ince ve uzun bir hal alıyordu. Sanki sadece uzun kemikler ve kaslardan oluşur gibiydi.

“Bir sorun yok,” dedi Mary-Lynnette fısıldayarak. İplerin arasında bileklerini deli gibi hareket ettirdi ve bir elinin kurtulduğunu hissetti.

İşte bu. Şimdi onun dikkatini dağınık tut ve onu Ash’ten uzak tutmaya devam et...

“Devam et,” dedi nefessiz bir şekilde. “Sonra ne oldu?”

“Bir şekilde istediğim mesajı onlara daha net iletmem gerektiğini anlamıştım. Ertesi gece keçiyi bırakmak için geri geldim ve sen yine oradaydın. Benden kaçarak ağıla saklandın.” Yine Mary-Lynnette’e doğru yaklaştı. Gözlerine düşen ayışığı *yansıma* yapıyordu. Göz bebekleri yeşil ve turuncumsu bir renkte parlıyordu. Mary-Lynnette gözlerini kırpmadan bakmaktan başka bir şey yapamadı.

Açıklıkta gördüğüm o gölge, gördüğüm o gözler. Bir çakala ait falan değildi; *oydu*. Bizi her yerde takip etmiş.

Düşüncesi bile tüylerinin ürpermesine yol açmıştı. Fakat Jeremy’nin keçiyi öldürmesinden daha da kötü bir gerçek vardı ki

o da bunu, bir mesaj vermek için son derece dikkatli ve planlayarak yapmış olmasıydı.

O yüzden keçinin kalbi ve ciğerini yemedi demek, diye fark etti Mary-Lynnette. Çünkü onu herhangi bir kurtadam gibi avlanmak için öldürmedi. Ve o da *herhangi* bir kurtadam değil.

Jeremy hiç de Rowan'ın tarif ettiği gibi sadece beslenmek için öldüren onurlu bir yaratık değildi. O... kudurmuş bir köpekti.

O kadar insan arasında, haklı olan *Ash* çıkmıştı. O ve onun kuduz şakaları...

“Çok güzelsin, biliyorsun değil mi?” dedi Jeremy birden. “Hep öyle düşündüm. Saçlarına bayılıyorum.”

Jeremy, Mary-Lynnette'in yüzünün hemen yakınındaydı. Mary-Lynnette onun cildinden saçların fışkırdığı yerlerde açılan gözenekleri tek tek seçebiliyordu. Ve burnuna Jeremy'nin *kokusu* dolmuştu. Ancak bir hayvanat bahçesinde bulunabilecek vahşi bir koku.

Jeremy, Mary-Lynnette'in saçlarına dokunmak için uzandı. Siyah ve kalın tırnakları vardı. Mary-Lynnette'in gözleri şaşkınlıkla açıldı. Bir şey söyle... herhangi bir şey... korktuğunu ona belli etme.

“Bayan Burdock'un kocasının nasıl öldürüldüğünü biliyordun,” diyebildi sonunda.

“Uzun zaman önce bana anlatmıştı,” dedi Jeremy dalgın bir şekilde. Ellerini hala Mary-Lynnette'in saçlarında gezdiriyordu. Jeremy'nin değişimi o kadar ilerlemişti ki artık dediklerini anlamak zor oluyordu.

“Maketlerimden aldığım ufak çubukları kullandım. Maketleri sevdiğimi bilirsin. Ve siyah zambağı da *onun* için koydum, yani *Ash* için.” Jeremy, *Ash*'in adını bariz bir nefretle söylemişti. “O gün onu gördüğümde üzerinde o salak tişörtü vardı. Siyah Zambak Kulübü

tişörtü. Amcam da bir zamanlar aynı kulübe üyeydi. Ama ona ikinci sınıf muamelesi yapıyorlardı.”

Jeremy’nin gözleri Mary-Lynnette’inkilerden sadece birkaç santim uzaktaydı. Mary-Lynnette pençeleşmiş bir tırnağın kulağını hafifçe okşadığını hissetti. Birden kendinde fazladan bir güç buldu ve arkasındaki ellerini deli gibi hareket ettirerek bir elini iplerden kurtarmayı başardı. Sonra Jeremy’nin fark edeceğinden korkarak, olduğu yerde dondu kaldı.

“Keçiyi taraçaya fırlattım ve kaçtım,” dedi Jeremy. Bir yandan hala Mary-Lynnette’in saçlarını okşarken mırıldanır gibi konuşmuştu. “Hepinizin içeride olduğunu biliyordum. O kadar sinirlenmiştim ki, önüme çıkan o atı öldürdüm ve koşturmayı devam ettim. Benzin istasyonunun camını kırdım. Hatta tüm binayı ateşe vermeyi düşündüm ama sonra biraz sakinleşerek beklemeye karar verdim.”

Evet, evet ve evet, diye düşündü Mary-Lynnette, Jeremy’nin çılgınlık dolu gözlerine bakarken ve o hayvansı nefesini koklarken. Bir yandan da dikkatlice diğer bileğini de ipten kurtarmaya çalışıyordu. Evet, tabii ki koşarak uzaklaştığını duyduğumuz kişi sendin. Ve taraçadaki deliğe de takılmadın çünkü taraçayı tamir eden sendin ve orada delik olduğunu zaten biliyordun. Ve evet, tabii ki camı kıran da sendin. Benzin istasyonunda çalışan birinden başka, kim oradan bu kadar nefret ediyor olabilirdi ki?

Parmakları, diğer bileğindeki ipi de gevşetmeyi başardı. İçi ani bir zafer duygusuyla kabardı ama ifadesini kontrol altında tuttu ve şimdi ne yapacağını düşünürken yumruklarını sıkı. Jeremy o kadar hızlı ve güçlüydü ki. Mary-Lynnette’in ona saldırıp yenmek konusunda en ufak bir şansı bile yoktu.

“Ve bugün hep birlikte yanıma geldiniz,” dedi Jeremy, hikayesini sessizce sonlandırırken. Ağzının şekli o kadar insanlıktan çıkmıştı ki, hala konuşabildiğine bile inanmak zordu. “Onun seninle nasıl konuştuğunu duydum. Seni istediğini anladım. Ve seni *kendilerinden birine* dönüştürmek istiyordu. Seni bundan korumak zorundaydım.”

Mary-Lynnette neredeyse titremeyen bir sesle, “Beni korumak istediğini biliyordum. Bunu anlamıştım Jeremy,” dedi. Elleriyle arkasındaki ağacın kalın kabuklarını yokluyordu. Elinde silah olarak kullanabileceği bir dal parçası bile yokken ona nasıl saldırabilirdi ki? Bir dal veya sopa *bulsaydı bile* zaten işe yaramazdı; Jeremy bir vampir değildi.

Jeremy geriye bir adım attı. Bir saniyeliğine de olsa Mary-Lynnette’in içi bir rahatlama duygusuyla doldu. Sonra Jeremy’nin üstündeki gömleği tuttuğunu ve yırtarak çıkarmaya başladığını görünce gözleri korkuyla açıldı. Gömleğinin altında deri yoktu. Jeremy tamamen kılla kaplanmıştı. Gecenin rüzgarıyla dalgalanan ve parlayan bir kürkü vardı. “Sizi buraya kadar takip ettim ve geri dönmeyin diye arabayı bozdum,” dedi Jeremy. “Bir vampir olmak istediğini söylediğini de işittim.”

“Jeremy o sadece lafın gelişi idi...”

Jeremy, Mary-Lynnette ağzını hiç açmamış gibi konuşmaya devam etti. “Ama bu tercihin aslında yanlıştı. Çünkü kurtadamlar çok daha iyidir. Sana gösterdiğim zaman bunu daha iyi anlayacaksın. Bir kurt olduğunda ay o kadar güzel görünür ki...”

Aman *Tanrım...* Yani onu korumaktan ve anlamasını sağlamaktan bahsederken söylemek istediği şey aslında buydu. Onu kendisi gibi bir canavara dönüştürmekten bahsediyordu.

Bir silah bulmam gerek.

Rowan, gümüşün kurtadamlara karşı etkili olduğunu söylemişti. Yani bilindik gümüş kurşun hikayesi doğru olmalıydı. Fakat Mary-Lynnette'in gümüş kurşunu *yoktu*. Hatta gümüşten bir hançeri bile yoktu.

Gümüşten bir hançer. *Gümüş bir bıçak.*

Jeremy'nin arkasındaki arabanın çevresi dumanla o kadar kaplıydı ki araba zar zor seçilebiliyordu. Ve duman, kontrolsüz bir ateşin yansımasıyla artık kırmızı rengini almıştı.

Aklıma gelen şey çok tehlikeli, diye düşündü Mary-Lynnette. Araba havaya uçmak üzere, asla zamanında içeri girip çıkamam.

Jeremy hala konuşmaya devam ediyordu, sesi artık iyice vahşileşmişti. “Gece Dünyası’nı özlemeyeceksin bile. Özellikle de bütün o saçma kısıtlamalarını. İnsan öldürmek yasak, sık avlanmak yasak. *Kimse* bana nasıl avlanacağımı söyleyemez. Amcam da denedi ama onun icabına baktım.”

Yaratık, artık bir insanı andırıyordu bile. Birden konuşmayı kesti ve geriye döndü. Mary-Lynnette onun dudaklarının yine geriye çekilmeye başladığını fark etti. Dişlerini ortaya çıkarmış, ısırma-ya hazırlanıyordu. Aniden Jeremy'nin bu tepkisinin sebebinin anladı. Ash hareket etmeye başlamıştı.

Ash doğrulmuş, boğazı kesik olduğu halde yerde oturur pozisyonunda, sersemlemiş gözlerle çevresine bakınıyordu. Mary-Lynnette’i gördü ve gözleri odaklanmaya başlar gibi oldu. Ve sonra Jeremy’nin dönüştüğü yaratığı fark etti.

“Uzak dur ondan!” diye bağırdı Ash, Jeremy’ye. Sesi Mary-Lynnette’in daha önce hiç duymadığı şekilde ölümcül bir öfkeyle doluydu. Ash’in hızlı ve çevik hareketlerle pozisyon değiştirmeye başladığını ve kaslarının sıçramak üzere gerildiğini gördü.

Ama ilk sıçrayan kurtadam olmuştu. Tıpkı ipini koparan bir hayvan gibi atılmıştı. Tabii hayvandan farklı olarak Jeremy'nin hala elleri vardı ve atladığı sırada bir eli de yerdeki sopaya uzanmıştı. Sopa büyük bir güçle Ash'in kafasına indi ve onu yere devirdikten sonra iğne yapraklarının üzerine düştü.

Kurtadamin sopaya zaten ihtiyacı yoktu. Dişlerini çıkarmıştı ve Ash'in boğazını deşmeye hazırlanıyordu. Tıpkı ata yaptığı gibi...

Mary-Lynnette koşmaya başladı.

Ama Ash'e doğru koşmuyordu. Çıplak elleriyle ona yardım etmesi olanaksızdı. Arabaya ve duman bulutunun içine doğru koştu.

Tanrım, çok sıcak... Lütfen içeri girmeme yardımcı ol...

Alevlerden yayılan ısıyı yanaklarında ve kollarında hissedebiliyordu. İlkokulda aldığı acil yardım derslerinden bir bilgi aklına geldi ve birden dizlerinin üstüne çöktü. Yere yakın seviyede ısı daha azdı. İlerlemeye sürünerek devam etti.

Sonra arkasından gelen o sesi duydu. Bir kurdun o ürkütücü uluma sesini...

Ne yaptığımı anladı. Benzin deposunun kapağını açmak için o bıçağı kullandığımı defalarca gördü. Beni durdurmak için geliyor...

Mary-Lynnette körlemesine ileri doğru atılarak duman ve alevlerin arasından geçti ve arabaya ulaştı. Motordan çıkan turuncu alevler deli gibi çevreye savruluyordu ve kapının kolunu tuttuğunda eli yanmıştı. El yordamıyla kapıyı açmak için çabaladı.

Açıl. *Açıl hadi...*

Kapı ardına kadar açıldı. İçerden çıkan sıcak hava yüzüne fön rüzgarı gibi vurmuştu. Eğer hala normal bir insan olsaydı büyük ihtimalle bu ısıya dayanamazdı. Ama Mary-Lynnette, son iki günde dört tane vampirle kan alışverişi yapmıştı ve artık tamamen insan

sayılmazdı. Artık eski Mary-Lynnette değildi. Peki, acaba birini öldürecek kadar değişmiş miydi?

Arabanın ön panelinin altından alevler görülebiliyordu. Üstünden dumanlar tutan ayak paspasının oradan elini koltuğun altına soktu.

Bul onu! Çabuk bul onu!

Parmakları bıçağın metaline dokundu. Bayan Burdock'tan ödünç aldığı Viktorya desenleriyle süslenmiş, gümüş meyve bıçağıydı bu. Bıçak oldukça ısınmış olmasına rağmen Mary-Lynnette onu kavradı ve tam da arkasından bir şey uçarak üstüne gelirken geriye döndü.

Geriye dönüşü tamamen içgüdüsel oldu. Ona saldıran şeyle yüzleşmesi gerekiyordu ama bu olaydan çok sonraları bile anladığı bir şey vardı ki, o da o geri dönüşü yaparken bıçağı ona saldıran şeye doğru *doğrultmadan da* dönmüş olabileceğiydi. Çünkü dönerken yaşadığı o bir anda, bıçağı kendine veya yere doğrultmuş ve hatta ters tutmuş bile olabilirdi. Eğer eski Mary-Lynnette olsaydı büyük ihtimalle bunlardan birini yapmış olurdu.

Ama bunları yapmamıştı. Bıçağı ona saldırana doğrultmuştu. Üzerine atlayan belirsiz şekilde doğru. Ve o şey üzerine indiğinde, bileğinden koluna doğru darbenin tüm etkisini hissetti.

Aklının uzak bir köşesinde şu düşünce vardı; bıçak kolayca kavgaların arasına girdi...

Sonra olanlar kafa karıştırıcıydı. Mary-Lynnette, boynunu ısır-maya çalışan uzun dişlerin, saçlarını sıyırdığını hissetti. Pençe darbeleri kollarında derin yaralar açıyordu. Ona saldıran şey kıllı, ağır bir şeydi ve kesinlikle bir insan veya insanımsı bir şey değildi. Hır-layan, kocaman bir kurttu.

Bıçak hala elindeydi ama tutması giderek zorlaşıyordu. Kurt deli gibi debelenerek döndü ve bu sırada Mary-Lynnette'in kolunun im-

kansız gibi görünen bir açıda kıvrılmasına sebep oldu. Bıçak kurdun göğsüne iyice saplanmıştı.

Kurt geriye doğru sendelerken Mary-Lynnette bir anlığına da olsa onu iyice görebilmişti.

Çok güzel bir hayvandı. Kaslı ve zarıftı. Ama gözlerinde çılgınlık vardı. Son nefesini verirken bile Mary-Lynnette’i öldürmeye çalışıyordu.

Tanrım. Benden nefret ediyorsun, değil mi? Senin yerine Ash’i seçtiğim ve gümüşle seni yaraladığım için. Ve şimdi de ölümün eşigindesin. Kendini fena halde aldatılmış hissediyor olmalısın...

Mary-Lynnette çılgınca titremeye başladı. Buna daha fazla devam edemezdi. Bıçağı tutmayı bıraktı. Elleri ve ayaklarıyla kurdu itti ve tekmeledi. Sendeleyerek geriledi ve birkaç adım uzaklaşmayı başardı. Sonra, ateşin önünde duran kurt gölgesinin ona doğru son bir sıçrayışta bulunmaya hazırlandığını gördü.

Oldukça yumuşak ve hafif bir ‘*pof*’ sesi duyuldu. Araba, can çekişmeye benzer bir titremeyle sarsıldı ve sonra ortalık cehenneme döndü.

Mary-Lynnette kendini yere attı. Aniden parlayan alevlerle neredeyse körleşmişti ama yine de olanları izlemesi gerekiyordu.

Demek böyle oluyor. Bir arabanın yanması yani. Filmlerdeki gibi büyük bir patlama falan değil. Sadece bir ‘*pof*’ sesi ve sonra da giderek daha yükseğe tırmanan bir alev.

Giderek artan ısıdan uzaklaşmak için sürünerek uzaklaştı ama gözlerini bu sahneden alamıyordu. Turuncu alevler. İşte artık arabasından geriye kalan tek şey buydu. Lastikler üzerine oturtulmuş bir metal iskeletin içinden her tarafa saçılan turuncu alevler.

Kurt, alevlerin arasından geri çıkmadı.

Mary-Lynnette doğrularak oturdu. Boğazı dumanla dolmuştu ve ‘Jeremy’ diye bağırdığında çıkan ses çatlak bir kurbağa vıraklaması gibiydi.

Kurt hala geri çıkmamıştı. Göğsüne saplanmış bir gümüş bıçak ve etrafında parlayan alevler düşünöldüğünde bu çok da şaşırtıcı değildi.

Mary-Lynnette, kollarını vücudunun etrafına sararak oturdu ve arabasının yanışını izledi.

Beni *öldürebilirdi*. Herhangi bir avcı gibi. Kendimi savunmak ve Ash’i kurtarmak zorundaydım. Ve de kızları... Bizden sonra onları da öldürürdü. Üstelik büyük ihtimalle daha fazla insanı da öldürecekti. Aynı o dağcıyı öldürdüğü gibi. Delirmiş ve tamamen *kötü biriydi*. İstedliğini elde etmek için her şeyi yapan biri.

Bütün bunları başından beri görmüştü aslında. O ‘iyi çocuk’ görünüşünün altında başka bir şeyin yattığını defalarca düşünmüş-tü ama her seferinde öyle bir şey olmadığına kendini inandırmıştı. Halbuki daha en başından sezgilerine güvenmesi gerekirdi. Jeremy Lovett’in gizemini çözdüğünde ve bunun mutlu bir son olmadığını anladığında sezgilerine kulak vermeliydi.

Mary-Lynnette titriyordu ama ağlayamıyordu.

Araba hala etrafa ufak kıvılcımlar saçarak yanmaya devam ediyordu.

Yaptığım şeyin haklılığı umrumda bile değil. Bu rüyamdaki gibi bir öldürme eylemi değildi. Doğal veya kolay falan değildi. Ve bana attığı o bakışı asla unutamayacağım...

Sonra aklına *Ash geldi*.

Olanlardan dolayı öyle sarsılmıştı ki Ash’i neredeyse unutmuştu. Göreceği manzaradan korkarak geriye döndü. Ash’in yattığı yere doğru sürünerek ilerledi.

O kadar çok kan var ki... Nasıl hala yaşıyor olabilir? Eğer öldüyse... Eğer bütün yaptıklarım boşunaysa...

Ama Ash nefes alıyordu. Ve Mary-Lynnette onun yüzüne dokunarak kanla ıslanmamış bir nokta ararken kıpırdadı. Sersemlemiş gözlerle kendine geldi ve oturmaya çalıştı.

“Kıpırdama,” dedi Mary-Lynnette. Jeremy’in gömleği ve pantolonu yerdeydi. Mary-Lynnette gömleği eline aldı ve bez gibi kullanarak Ash’in boynuna bastırdı. “Kıpırdama Ash...”

Ash hala oturmaya çalışıyordu. “Merak etme. Ben seni korurum.”

“Yere uzan,” dedi Mary-Lynnette. Ve Ash dediğini yapmadığında onu yere doğru itti. “Her şey sona erdi. O öldü.”

Ash gözlerini kapayarak kendini yere bıraktı. “Onu öldürdüm mü?”

Mary-Lynnette kahkahadan çok öksürüğü anımsatan bir ses çıkardı. Duyduğu rahatlama hissiyle bedeni sarsılıyordu. Ash nefes alabiliyor ve konuşabiliyordu. Hatta kendine özgü o ahmak havası bile yerindeydi. Bastırdığı gömleğin altına baktığında, boynundaki yaranın çoktan iyileşmeye başladığını gördü. Delikler, yerini pembe yara izlerine bırakıyordu.

Vampir bedeni inanılmaz bir şeydi.

Ash yutkundu. “Soruma cevap vermedin.”

“Hayır. Hayır, onu sen öldürmedin. Ben öldürdüm.”

Ash’in gözleri açıldı. Bir an için göz göze geldiler. Ve Mary-Lynnette anladı ki o anda her ikisi de birçok gerçeğin farkına varmıştı.

Sonra Ash, “Üzgünüm,” dedi. Sesi hiç de ahmakça çıkmamıştı. Elleriyle gömleği boynundan uzaklaştırdı ve oturdu. “Çok üzgünüm.”

Mary-Lynnette ilk hareketi kimin yaptığını bilmiyordu ama bir an sonra birbirlerine sarılmışlardı. Mary-Lynnette, avcılar, tehlike ve

ölümün yüzüne gülmek hakkında düşünüyordu. Yani *gerçekten* geceye ait bir varlık olmanın getirdiği her şey hakkında. Bir de bundan sonra aynaya baktığında normalde alışık olduğu kişiyi göremeyeceğini düşünüyordu.

“En azından bitti artık,” dedi Ash. Mary-Lynnette onun kollarının kendisini sıcacık sardığını ve bu sarılışla gelen destek ve güven duygusunu hissedebiliyordu. “Bundan sonra başka cinayetler olmayacak. Bitti artık.”

Gerçekten sona ermişti. Diğer birçok şey gibi...

İlk hıçkırık çok zor çıktı. Mary-Lynnette Boğazındaki yumru yüzünden doğru düzgün ağlayamayacağını sandı, ama hayır. Hıçkırıklar birbiri ardına sıralandı. Mary-Lynnette uzun bir süre ağlamaya devam etti. Sonra yavaş yavaş alevler yerini küle bıraktı, kıvılcıklar yukarı doğru uçtu ve bütün bu süre boyunca Ash onu bir an bile bırakmadı.

17. BÖLÜM

“İnsanlara sırlarımızı açıklamış falan değildi ama yine de Gece Dünyası kanunlarını çiğnemiş,” dedi Ash en tembel ve umarsız ses tonuyla.

“Nasıl yani?” diye sordu Quinn kısa ve öz bir şekilde.

Pazartesi gününün öğleden sonrasıydı ve güneş Burdock Çiftliği’nin batı kanadındaki pencerelerden içeri doluyordu. Ash’in üzerinde Briar Creek marketinden aldığı, boğazında ve kollarındaki neredeyse iyileşmiş yaraları gizleyen uzun kollu, yüksek yakalı yeni bir gömlek ve taşlanmış bir kot pantolon vardı. Saçlarını, ensesini kapatacak şekilde geriye doğru yatırmıştı ve hayatının rolünü yapıyordu.

“Kaçak bir kurtadamdan haberi varmış ama kimseye bildirimde bulunmamış,” dedi Ash.

“Bu da onu bir hain yapar. Peki, bu konuda sen ne yaptın?”

Ash omuz silkti. “Ona kazık sapladım.”

Quinn bir kahkaha koyverdi.

“Ciddiyim,” dedi Ash samimiyetle, Quinn’in iri ve mavi gözlerine bakarak. “Kendin bak istersen?”

Gözlerini Quinn’in gözlerinden ayırmadan, arkasında duran kanepenin üzerinden pembe ve yeşil renkteki örtüyü çekerek aldı.

Quinn kaşlarını kaldırdı.

Hiç gömülmemiş gibi görünmesi için temizlenmiş ve öldürüldüğü tahta parçasının göğsüne özenle geri yerleştirilmiş Opal teyzenin cesedine uzunca bir süre baktı.

Hatta yutkundu. Ve Ash onun tereddüt içinde bu şekilde yutkunduğunu ilk defa görüyordu.

“Gerçekten de yapmışsın,” dedi Quinn. Sesinde gönülsüz bir saygı ve açık bir şok tınısı vardı.

Biliyor musun Quinn, gerçekte görüldüğün kadar sert olduğunu düşünmüyorum. Sonuçta her ne kadar bir eskilerdenmişsin gibi davranmaya çalışsan da alt tarafı on sekiz yaşındasın. Ve *her zaman da* on sekiz olacaksın. Önümüzdeki yıl belki de ben daha büyük olurum.

“İyi,” dedi Quinn hızla gözlerini kırptırarak. “Yani iyi iş çıkardın... Hakkını vermek gerekir.”

“Evet. Yapılması gereken en iyi şeyin bütün bu durumu düzeltmek olduğunu düşündüm. Zamanı gelmişti zaten.”

Quinn’in siyah gözleri bir parça irileşti. “Kabul etmem gerekir. Senin *bu kadar* acımasız olabileceğini düşünmüyordum.”

“Yapman gerekeni yaparsın. Aile şerefi için tabii ki...”

Quinn boğazını temizledi. “Peki, kurtadama ne oldu?”

“Ah, onun da icabına baktım.” Ash eğildi ve kahverengi-beyaz renklerinde bir örtüyü çekerek kanıt B’yi ortaya çıkardı. Örtünün altıdan çıkan kurt figürü kömürleşmiş ve şekli bozulmuştu. Cesedi arabadan çıkartırken Mary-Lynnette resmen sinir krizi geçir-

mişti. Kömürleşmiş şekle bakan Quinn'in burun delikleri istem-sizce açılıp kapandı.

"Üzgünüm. Yanmış saç gibi kokuyor, değil mi? Onu ateşin içinde tutarken ben de biraz füme oldum..."

"Onu *canlı canlı mı* yaktın?"

"Yani, sonuçta bu geleneksel yöntemlerden biri."

"Şu örtüyü üstüne geri koy, olur mu?"

Ash örtüyü cesedin üstüne geri yerleştirdi.

"Görüyorsun ki her şeyi hallettim. Olaya karışan bir insan da olmadı. Yani herhangi bir temizleme işine gerek yok."

"Evet, tamam." Quinn'in gözleri hala örtünün üstündeydi. Ash, söylemek istediği şey için zamanlamanın doğru olduğuna karar verdi.

"Bu arada, kızların buraya gelmelerinin oldukça geçerli bir nedeni olduğu ortaya çıktı. Avlanmayı öğrenmek istemişler. Bunda kurallara uymayan bir durum yok, değil mi?"

"Ne? Ah, hayır." Quinn, Opal teyzeye bir bakış attıktan sonra gözlerini Ash'e çevirdi. "Yani artık avlanmayı öğrendiklerine göre geri dönecekler mi?"

"Eninde sonunda. Henüz tam olarak öğrenememişler. O yüzden biraz daha kalacaklar."

"*Kalacaklar mı?*"

"Evet. Ailemizin batı yakasındaki temsilcisi benim, değil mi? Ve ben de diyorum ki biraz daha kalacaklar."

"Ash..."

"Bu bölgede bir Gece Dünyası karakolu oluşturma'nın tam zamanı bence, sence de öyle değil mi? Kontrol olmadığı için neler yaşandığını gördün. Kaçak kurtadam aileleri ortalıkta başıboş dolaşıyorlar. Birilerinin burada kalarak durumu kontrol altında tutması gerekli."

“Ash... Herhangi bir Gece İnsanı’na *para versen bile* burada durmazdı. Hayvanlardan başka beslenecek bir şey olmadığı gibi iletişim kurmak için de insanlardan başka bir şey yok burada.

“Evet, biraz pis bir iş. Ama sonuçta birinin yapması gerek. Hem ayrıca, tüm hayatını bir adada izole olmuş bir şekilde geçirmenin iyi bir şey olmadığını söyleyen sen değil miydin?”

Quinn ona dik dik baktı. “Burada yaşamının da çok farklı olduğunu düşünmüyorum.”

“O zaman kız kardeşlerim de hak ettiklerini bulmuş olurlar. Belki birkaç yıl sonra adada yaşamının değerini biraz daha iyi anlarlar. O zaman da görevi başka birine devredip geri dönerler.”

“Ash... Başka kimse buraya *gelmeyecektir*.”

“Belki de...” Aklı karışmış ve bir an önce Los Angeles’a dönmek istemiş gibi görünen Quinn’e bakan Ash, kazandığı bu zaferin hediyesi olarak azıcık dürüst olmayı uygun gördü. “Belki de bir gün ben onları ziyarete gelirim.”

“Çok iyi bir iş çıkardı,” dedi Rowan o akşam. “Bütün konuştuklarını mutfaktan dinledik. Duysaydın sen de takdir ederdin.”

Mary-Lynnette gülümsedi.

“Quinn burada bir dakika daha durmak istemiyor,” dedi Jade, parmaklarını Mark’ın parmaklarına dolarken.

Kestrel, Ash’e döndü ve, “Bütün bunları babama açıklarken orada olmak isterdim,” dedi.

“Çok komik,” dedi Ash. “Bense tam tersini düşünüyordum.” Mary-Lynnette dışında herkes güldü. Çiftliğin geniş mutfağı aydınlık ve sıcaktı ama pencerelerden görüldüğü kadarıyla hava kararmaya başlamıştı. Mary-Lynnette giderek kararan gecenin içinde hiçbir

şey göremiyordu. Yaptığı kan değişiminin etkileri geçen iki gün içinde silinmişti. Duyuları yine sıradan bir insanınki gibiydi.

“Başının belaya girmeyeceğinden emin misin?” diye sordu Ash’e.

“Bir şey olmaz. Babama gerçeği anlatacağım, yani en azından çoğunu. Kaçak bir kurtadamın Opal teyzeyi öldürdüğünü ve benim de onun icabına baktığımı, kızların burada gizlice avlanarak ve diğer kaçaklara karşı gözlerini dört açarak daha mutlu olacaklarını söyleyeceğim. Lovett ailesi hakkında mutlaka bir takım kayıtlar tutulmuştur. Babam onların geçmişini istediği kadar araştırabilir.”

“Kaçak bir kurtadam ailesi,” dedi Kestrel eğlenerek.

“*Del*i kurtadamlarla dolu bir aile,” dedi Ash. “Onlar Gece Dünyası için en azından herhangi bir vampir avcısı kadar tehlikeliydiler. Ne zamandır burada olduklarını ancak tanrı bilir. En azından buraların Mad Dog Creek adını almasına sebep olmaları kadar eskiden beri.”

“Ve insanların onları Koca Ayak olarak düşünmelerine yol açacak kadar eski,” dedi Mark.

Rowan’ın kahverengi gözleri endişeliydi. “Ve bunlar biraz da benim suçumdu,” dedi Mary-Lynnette’e. “Sana katilin o olamayacağını *ben* söylemiştim. Üzgünüm.”

Mary-Lynnette onun gözlerine baktı. “Bu konuda kendini suçlu hissetmen için hiçbir sebep yok Rowan,” dedi, “gerçeği bilemezdin. O normal bir kurtadam gibi beslenmek amacıyla avlanmıyordu. Bölgesini korumaya ve bizi korkutmaya çalışıyordu.”

“Ve işe yarayabilirdi de,” dedi Mark. “Tabii sizin gidecek başka bir yeriniz olmaması dışında.” Ash önce Mark’a, sonra kız kardeşlerine baktı. “Bir sorum var. Bu bölge *siz*e yeterli olacak mı?”

“Tabii ki,” dedi Rowan kibar bir şaşkınlıkla.

“Sürekli *hayvan avlamak* zorunda değiliz,” dedi Jade. “Sadece yeterli olduğu kadar beslemeyi öğrenmeye başladık. Biraz oradan biraz buradan yani. Hatta *keçi*yi bile deneyebiliriz.”

“Tiggy’yi denemeyi tercih ederim,” dedi Kestrel ve bir an için altın rengi gözleri parladı. Mary-Lynnette sessiz kaldı ama bazen Kestrel’den şüpheleniyordu. Belki, bir gün gelir de Kestrel şimdikiinden daha büyük bir bölgeye hakim olmaya karar verirse... Bazı açılardan Kestrel, Jeremy’ye oldukça benziyordu.

Güzel, acımasız, azimli. Gerçek bir Gece İnsanı.

“Ya sen?” dedi Ash, Mark’a bakarak.

“Ben mi? Hımmm... Doğrusunu söylemek gerekirse, ben daha çok bir hamburger adamıyım...”

“Dün onu avlanmaya götürmeye çalıştım,” diye araya girdi Jade. “Sadece görmesi için. Ama birden kusmaya başladı.”

“Aslında tam olarak...”

“Evet, kustun,” dedi Jade sakın bir sesle ve oldukça eğlenerek.

Mark gözlerini başka yana çevirdi. Mary-Lynnette onların hala el ele tutuştuklarına dikkat etti.

“O zaman bundan senin bir vampire dönüşmeyeceğini anlıyorum,” dedi Ash, Mark’a.

“Yani... En azından yakın bir zamanda pek olası değil diyelim,” diye cevap verdi Mark.

Ash, Mary-Lynnette’e döndü. “Peki, bütün bu olanların insanlar tarafındaki sonuçları ne halde? Her şey kontrol altında mı?”

“Kasabada olan biten her şeyi biliyorum. Bu sabah Bunny Marten ile konuştum. Bu arada onun bir vampir olmadığına emin olduğuma da çok memnunum.”

“Biliyordum zaten,” dedi Mark.

“Her neyse, kısaca özetlemek gerekirse,” diye devam etti Mary-Lynnette. Bir parmağını kaldırdı. “İlk olarak, herkes Jeremy’nin kasabadan ayrıldığını düşünüyor. Jeremy dün işe gelmeyince benzin istasyonundan patronu onun karavanına uğramış ve içeride bir sürü garip şey bulmuş. Ancak sonuçta insanların kesin olarak bildiği tek şey, onun ortadan kaybolduğu.”

“İyi,” dedi Rowan.

Mary-Lynnette bir parmağını daha kaldırdı. “İkinci olarak, babam arabanın yanmasına üzüldü ama çok da şaşırmadı. Claudine bunun olacağını bir yıldır falan söyleyip duruyordu zaten.”

Bir parmağını daha kaldırdı. “Üçüncü olarak, Bay Kimble’in atını *neyin* öldürmüş olduğuna dair hiçbir fikri yok. Ama artık bir insanın değil de bir hayvanın öldürdüğü düşünülüyor. Vic Kimble ise Koca Ayak’ın yaptığına inanıyor. O ve Todd oldukça korkmuş durumdalar ve buradan temelli ayrılmayı düşünüyorlar.”

“Ve onları ne kadar özleyeceğimizi vurgulamak için bir dakika saygı duruşunda bulunalım,” dedi Mark resmi bir sesle, bir yandan da ısıklık sesi çıkarmak için bir kağıda üfleterek.

“Dördüncü olarak,” dedi Mary-Lynnette, bir parmağını daha kaldırarak. “Eninde sonunda teyzenizin ‘tatilden’ geri dönmeyeceğini söylemeniz gerekecek ama biraz daha bekleyebilirsiniz diye düşünüyorum. Bu tarafa pek gelen olmaz, yani onun yokluğunu fark eden çok fazla insan olmayacaktır. Ayrıca onu ve Jeremy’yi çekinmeden gömebiliriz bence. Birileri gömüldükleri yeri bulsa bile eline ne geçecek ki? Bin yaşındaymış gibi görünen bir mumya ve bir kurt. Kimse onları etraftan kaybolan insanlarla ilişkilendirmeyecektir.”

“Zavallı Opal teyze,” dedi Jade ama sesi hala neşeliydi. “Ama en azından sonunda bize yardımcı oldu, değil mi?”

Mary-Lynnette ona baktı. Evet, işte orada, diye düşündü; ölüme gülerken gözlerinde ortaya çıkan gümüşü ıslı. Kestrel gibi Jade de gerçek bir Gece İnsanı'ydı.

"Evet, oldu. Ve onu özleyeceğim," dedi Mary-Lynnette.

"Yani her şey yolunda," dedi Kestrel.

"Öyle gibi görünüyor," dedi Ash biraz duraksayarak. "Ve Quinn hala yolun orada beni bekliyor. Size gerekli talimatları bırakmanın ve vedalaşmanın sadece birkaç saat süreceğini söylemiştim ona."

Bir sessizlik çöktü.

"Seni geçireyim," dedi Mary-Lynnette sonunda.

Beraberce ön kapıya doğru gittiler. Dışarıya çıktıklarında Ash kapıyı arkalarından kapadı. Alacakaranlık çökmüştü.

"Hala benimle gelebileceğini biliyorsun, değil mi?"

"Sen ve Quinn'le mi?"

"Onu önden gönderirim. Ya da şimdi giderim ve yarın geri gelip seni alırım. Ya da geri gelirim ve burada kalırım..."

"Gidip babana olanları anlatman gerek. Onunla konuşman lazım ki kız kardeşlerin burada kalabilsinler. Bunu sen de *biliyorsun*."

"Yine de *bunu yaptıktan* sonra geri gelebilirim," dedi Ash ümitsizce.

Mary-Lynnette başını çevirdi. Güneş batmıştı. Doğu yönüne baktığında gökyüzünün hayal edilebilecek en koyu mor rengine, yani nerdeyse siyaha büründüğünü gördü. O hala gökyüzünü seyrediyorken bir yıldız belirdi. Hatta bir yıldız da değil; beliren Jüpiter'di.

"Henüz hazır değilim. Keşke olsaydım."

"Hayır, gerçekten öyle düşünmüyorsun," dedi Ash. Ve haklıydı tabii ki. Arabası yanarken yol kenarında oturup ağladığı andan beri Mary-Lynnette hazır olmadığını biliyordu. O zamandan beri oda-

sının karanlığında otururken tekrar tekrar düşünmesine rağmen bu konudaki fikrini değiştirmek için hiçbir gerekçe bulamamıştı.

Asla bir vampir olamazdı. Vampir olmak için uygun değildi. Vampirlerin yaptığı şeyleri yapamazdı ve eğer yapabilirse de aklı salim kalmayı başaramazdı. Jade, Kestrel ve hatta içgüdüsel olarak avlanmayı seven ve kaslı ayaklara sahip Rowan gibi değildi. Mary-Lynnette, Gece Dünyası'nın tam kalbine bakmıştı ve... O dünyaya dahil olamazdı.

“Seni *o şekilde* istemiyorum,” dedi Ash. “Seni, *sen olarak* istiyorum.”

Mary-Lynnette ona bakmadan, “Ama biz çocuk değiliz. Jade ve Mark gibi bir an bile geleceği düşünmeden el ele tutuşup ve kıkırdayarak beraber olamayız,” dedi.

“Hayır, onlar gibi değiliz. Biz ruh eşiyiz ve hepsi bu. Kaderimizde sadece sonsuza kadar beraber olmak var...”

“Eğer sonsuza kadar vaktimiz varsa bana biraz zaman tanıyabilirsin,” dedi Mary-Lynnette. “Geri dön ve biraz daha gez dolaş. Gece Dünyası'na iyi bir bakış at ve onu terk etmek istediğinden emin ol...”

“Bundan zaten eminim.”

“İnsanları daha yakından tanı ve onlardan birine bağlanmak istediğinden de emin ol,” diye ekledi Mary-Lynnette.

“Ve şimdiye kadar insanlara yaptığım şeyler üzerine düşünmeliyim belki de?”

Mary-Lynnette doğrudan Ash'in gözlerine baktı. “Evet.”

Ash yüzünü çevirdi. “Tamam. Kabul ediyorum. Telafi etmem gereken çok şey var...”

Mary-Lynnette biliyordu. Ash genel olarak insanları beslenilecek birer haşarat olarak görüyordu. Mary-Lynnette'in onun zihninin

de gördüğü şeyler, daha fazlasını hayalinde canlandırmak istemeyeceği kadar korkutucuydu.

“O zaman yapabileceğin kadarını telafi et,” dedi. Ama onun gerçekten bunu yapacağını ümit etmeye bile korkuyordu. “Bunu yapmak için kendine istediğin kadar zaman tanı. Ve *bana da* biraz daha olgunlaşmam için zaman ver. Ben hala lisedeyim Ash.”

“Bir sene sonra olmayacaksın. Ben de o zaman geri gelirim.”

“Bir sene yeterli olmayabilir.”

“Biliyorum ancak yine de geri geleceğim.” Alaycı ve buruk bir gülümseme takındı. “Bu sırada leydisi için her şeyi yapan şövalyeler gibi ejderhalarla falan savaşıyorum. Sana kendimi kanıtlayacağım, Mary-Lynnette. Benimle gurur duyacaksın.”

Mary-Lynnette’in boğazı yanmaya başlamıştı. Ash’in gülümsemesi yüzünden silindi. Sadece birbirlerine bakarak öylece durdular.

Zamanlama olarak bir öpücüğün tam sırasıydı fakat onun yerine, incinmiş iki çocuk gibi birbirlerine bakmaktan başka bir şey yapamıyorlardı. Sonra biri hareket etti ve bir an sonra birbirlerine sarılmışlardı. Mary-Lynnette, yüzünü Ash’in omzuna gömdü ve gidecek daha da sıkıca sarıldı. Kendini kaybetmiş gibi görünen Ash ise onun ensesine öpücükler yağdırırken bir yandan da, “Bir insan olmayı dilerdim. Keşke öyle olsaydım,” diyordu.

“Hayır, dilemiyorsun,” dedi Mary-Lynnette, öpücükler yüzünden titreyen bir sesle.

“Evet, diliyorum.”

Yine de bu bir şeyi değiştirmezdi ve Mary-Lynnette bunun farkındaydı. Asıl problem Ash’in ne olduğu değil, o güne kadar yaptıkları ve ileride yapacaklarıydı. Hayatın karanlık yanında artık normal bir insan olamayacak kadar fazla şey görmüş geçirmişti. Karak-

leyen bir ışık vardı. Bu ışığı çıkaran şey herhangi göktaş gibi değildi. Kızılıcılar saçarak gökyüzünün yarısı boyunca ilerleyen son derece parlak, yeşil bir göktaşıydı. Ve sanki onun yolunu aydınlatmak istercesine tam da Ash'in ilerlediği yönde kayıyordu.

Geç kalmış bir göktaş yağmuru. Yazın kayan göktaşlarının sonuncusu. O anda sanki daha çok kutsal bir mesaj gibi görünüyordu.

"Çabuk! Çabuk bir dilek dile," diyordu Mark, Jade'e hevesle. "Bu yıldıza bakarak dilediğin şey mutlaka gerçek olur!"

Mary-Lynnette, Mark'ın heyecanlı ifadesine ve gözlerindeki parıltıya baktı. Onun yanında duran Jade ise keyifle ellerini çırpıyordu.

Mutlu olduğun için çok sevinçliyim, diye düşündü Mary-Lynnette. Senin için tuttuğum dilek gerçekleşti. Belki artık kendim için de bir dilek tutmanın zamanı gelmiştir.

Dilerim ki... Dilerim ki...

Ash geriye döndü ve ona gülümsedi. "Gelecek sene görüşürüz," dedi. "Avlanmış ejderhalarımla!"

Otlarla bürünmüş yolda ilerlemeye devam etti. İyice çökmüş alacakaranlıkta bir an için Mary-Lynnette'in gözlerine, gerçekten de kutsal bir görev için yola çıkmış bir şövalye gibi görünmüştü. Parlayan sarı saçlarıyla silahsız olduğu halde tehlikeli ve karanlık diyarlara doğru yola çıkan bir şövalye gibi. Sonra Ash, yüzünü onlara doğru dönerek geri geri yürümeye başladı, ki bu görüntü, şövalye imajını oldukça sarsmıştı.

Herkes ona veda sözcükleri bağırdı.

Mary-Lynnette, onların kendisini sardığını hissedebiliyordu; içini ısıtan bir sıcaklık ve güven duygusu yayan kardeşini ve üç kan kardeşini. Oyuncu Jade, hırçın Kestrel ve kibar Rowan. Ve artık yalnız ve

suratsız olmayan Mark. Tiggy ise onun ayak bileklerine dayanmış, mutlu bir şekilde mırıldanıyordu.

“Ayrı olsak bile aynı gökyüzüne bakıyor olacağız!” diye bağırdı Ash.

“Çok düşündün mü bu cümleyi?” diye geri bağırdı Mary-Lynnette. Ama Ash haklıydı. Gökyüzü her ikisi için de aynı yerdeydi. Bundan sonra her gökyüzüne baktığında Ash’in oralarda bir yerde olduğunu düşünecekti. Sadece bunu bilmek bile önemliydi.

Ve sonunda kim olduğu konusunda kafasında hiçbir kuşku kalmamıştı. O, Mary-Lynnette’i; bir süpernova, kara delik veya kuyruklu yıldız keşfedecekti ama bunu bir insan olarak yapacaktı. Ve Ash de seneye dönmüş olacaktı.

Ve Mary-Lynnette geceyi her zaman sevecekti.

BÜYÜLÜ AŞK

MAURICE OGDEN'E TEŞEKKÜRLERİMLE...

1. BÖLÜM

Kovulma.
Lise öğrencileri için en korkunç kelime buydu ve büyü-
kannesinin arabasında okul binasına yaklaşıırken Thea
Harman'ın aklından bir türlü çıkmıyordu.

“Senin için,” dedi Büyükanne Harman sürücü koltuğundan ses-
lenerek, “son şans! Farkındasın, değil mi?”

Büyükannesi kaldırırma yanaşırken konuşmaya devam etti. “Son
okulundan neden kovulduğunu bilmiyorum. Aslına bakarsan bilmek
de istemiyorum ama bu okulda *en ufak* bir belaya bulaşırsan bil ki
artık pes edeceğim ve ikinizi birden Ursula teyzenize göndereceğim.
Böyle bir şey olmasını *istemezsiniz*, öyle değil mi?”

Thea başını şiddetle salladı.

Ursula teyzenin evi, aslında bir manastırın, ıssız bir dağın te-
pesindeki gri kalenin kod adıydı. Her yanı taş duvarlarla kaplı,
kasvetli manastırda yaşayan incecik dudaklı Ursula teyze, gözleri-

ni kimsenin üzerinden ayırmazdı. Thea oraya gitmektense ölme-
yi tercih ederdi.

Arka koltukta yanında oturan kuzeni Blaise de başını iki yana sallıyordu ama Thea, onun konuşulanları dinlemediğinden adı gibi emindi.

Thea bile odaklanmakta zorlanıyordu. Fena halde başı dönüyordu ve kendisini bir türlü toparlayamıyordu. Sanki bir yarısı hala New Hampshire Lisesi'nde, müdürün ofisinde oturuyordu. Adamın, iki kuzeni kovmak üzere yüzüne kondurduğu ifade Thea'nın gözlerinin önünden bir türlü gitmiyordu.

Ama bu sefer en beteri idi. Okulun dışında bekleyen polis arabalarının camlara vuran mavi kırmızı ışıklarını ya da küle dönen müzik sınıfından yükselen dumanları, hatta polisin yaka paça götürdüğü Randy Marik'in çılgınlıklarını bir türlü aklından çıkaramıyordu.

Tabii bir de Blaise'in sürekli gülümsemesi vardı. Sanki olan biten her şey bir oyunmuş gibi Blaise muzaffer bir şekilde gülümseyip durmuştu.

Thea yan yan kuzenine baktı.

Blaise ölümcül güzellikte görünüyordu; bu elbette onun suçu değildi. O hep böyle görünürdü. İçin için yanan gri gözleri ve sanki donakalmış bir dumana benzeyen saçlarıyla göz alıyordu. Thea'nın yumuşak sarışınlığıyla uzaktan yakından ilgisi yoktu, üstelik güzelliği sürekli başlarına dert açıyordu ama Thea, yine de onu sevmekten geri kalmıyordu.

Her şeyden öte, kardeş gibi büyümüşlerdi. Ve kız kardeşlik bağı, özellikle cadılar söz konusu olduğunda daha da önem kazanıyordu.

Ama yine de kovulamayız. Bunu izin veremeyiz. Şu anda her şeyi en baştan alabileceğini düşündüğünü ve tatlı Thea'cığın senin yanında

olacağına inandığını biliyorum. Ancak bu sefer yanılıyorsun. Bu sefer seni durdurmam gerekecek.

“Söyleyeceklerim bu kadar,” dedi büyükanne, talimatlarının sonuna geldiğinde aniden. “Ekim ayının sonuna kadar burnunuzu beladan uzak tutun, yoksa çok üzülürsünüz. Şimdi, çıkın arabadan.” Sonra şoförün koltuğuna değneğiyle vurdu. “Eve gidiyoruz, Tobias.”

Şoför, Büyükanne’yle birkaç gün geçiren tüm çaylaklar gibi şaşkın ve ezik bir ifadeye sahip, kıvrıkcık saçlı, genç bir çocuktü. Kadını duyar duymaz, “Elbette, Yüce Hanımım,” diye mırıldandı ve vitesi değiştirdi. Thea kapı kolunu kavrayıp aceleyle arabadan sıvıştı. Blaise de hemen arkasındaydı.

Antika Lincoln Continental modeli araba hızla uzaklaştı. Thea ve Blaise sıcak Nevada güneşinin altında durup iki katlı binaya bakıyordu. Lake Mead Lisesi.

Thea gözlerini birkaç kez kırıştırdı. Beynini uyandırmaya çalışıyordu. Sonra kuzenine döndü.

“Bana söz ver,” dedi acı çekercesine, “burada da aynı şeyi yapmayacağına söz ver.”

Blaise güldü. “Ben hiçbir şeyi ikinci seferinde aynı yapmam.”

“Ne demek *istediğimi* bal gibi biliyorsun.”

Blaise dudaklarını büzüp çizmesini düzeltmek için eğildi. “Bence Büyükanne ders verme konusunu biraz abarttı, sence de öyle değil mi? Sanırım bize söylemediği bir şey var. Şu ay sonu hikayesi de neydi?” Doğrulurken yele gibi siyah saçlarını savurup tatlı tatlı gülmüsedü. “Ders programını almak için öğrenci işlerine gitmemiz gerekmiyor mu?”

“Sen benim *soruma* cevap verecek misin?”

“Soru mu sormuştun?”

Thea bezgince gözlerini yumdu. “Blaise, neredeyse bütün akrabalarımızı tükettik. Yine okuldan kovulursak... eh, sen manastıra gitmek *istiyor* musun?”

Blaise’in bakışları ilk defa karardı. Omuz silktiğinde bol kırmızı gömleği, su gibi dalgalandı. “Acele etsek iyi olur. Geç kalmak istemeyiz.”

“Sen önden git,” dedi Thea yorgun bir sesle. Sadece Blaise’e özgü olabilecek kalça hareketlerini izleyerek uzaklaşan kuzenine baktı.

Sonra binanın kemerli kapılarına ve pembe alçı duvarlarına bakarak derin bir iç çekti. Neler olacağını çok iyi biliyordu. Bir yıl daha, etrafındaki herkesten ne kadar farklı olduğunu bilerek *onlarla* birlikte yaşayacak, özenle onlardan hiç farkı yokmuş gibi davranmaya çalışırken sessizce okulun koridorlarında yürüyecekti.

Zor değildi. İnsanlar pek akıllı sayılmazdı. Yine de çok dikkatli olmak gerekiyordu.

Öğrenci işlerine doğru yürümeye başlamıştı ki birden yükselen sesleri işitti. Okulun otoparkında bir grup öğrenci toplanmıştı.

“Uzak durun şundan.”

“*Öldür* şunu!”

Thea çaktırmadan gruba yaklaştı ancak kaldırımında yatan şeyi gördüğünde üç büyük adım attı. Sonunda sarsılmış bir şekilde yerdeki şeye bakıyordu.

Ah! Ne kadar *güzel*. Upuzun, güçlü bir beden. Geniş bir kafa ve kuyruğunda şangırdayan bir dizi çingirak. Çingiraklar, demlenen çayın çıkardığı buhar sesi ya da kabak çekirdekleri gibi bir gürültü çıkarıyordu.

Yılan zeytin yeşiliydi. Sırtındaysa büyük elmas şekilleri vardı. Yüzündeki pullar ıslık ıslık, neredeyse ıslak görünüyordu ve kapkara dili öyle hızlı hareket ediyordu ki.

Bir taş, havada vınlayıp yılanın yanına düştü. Tozlar havalandı.

Thea başını kaldırıp baktı. Şort giymiş bir çocuk, hem korkmuş hem de zafer kazanmış bir ifadeyle geri geri gidiyordu.

“Yapma,” dedi içlerinden biri.

“Bir sopa bulun,” dedi diğeri.

“Yaklaşmayın.”

“Öldürün.”

Bir taş daha uçtu.

Thea etrafına baktığında hırçın yüzleri gördü. Bazıları merakla bakıyordu, kimisi diken üstündeydi, diğerleriye hayranlıkla iğrenme karışımı bir ifadeyle yılanı seyrediyordu. Sonuçta hepsi gözlerini yılanı dikmişti.

Kızıl saçlı bir oğlan, elinde bir tırmıkla koşarak geldi. Diğerleri de taş aranıyordu.

Bunu yapmalarına izin veremem, diye düşündü Thea. Çıngıraklı yılanlar aslında fazlasıyla hassas yaratıklardı, omurgaları çok kolay kırılabilirdi. Bu çocuklar istemeden de olsa yılanı öldürebilirdi.

Tabii bu arada bir iki çocuğun ısırılma ihtimali de vardı.

Üstelik Thea'nın yanında hiçbir şey yoktu. Ne panzehir olarak kullanabileceği yeşim taşı, ne de çocukların hırçınlığını azaltacak sarı kantaron kökü.

Önemli değildi. *Bir şeyler* yapması gerekiyordu. Kızıl saçlı çocuk, elindeki sopayla yılanın etrafında dolanıyor, onun zayıf noktasını kestirmeye çalışıyordu. Etrafa dizilen çocuklarsa kah onu uyarıyor kah yüreklendiriyordu. Yılan, bedenini şişiriyor, Thea'nın çıplak gözle takip edemeyeceği bir hızla dilini çıkarıp duruyordu. *Çılgınlıktı* bu.

Thea sırt çantasını yere bırakıp kızıl saçlı çocuğun önüne dikildi. Bunu yaptığında çocuğun nasıl şokla sarsıldığını görebiliyor, di-

ğerlerinin haykırdığını duyabiliyordu ama hepsini boşverdi. Odaklanması gerekiyordu.

Umarım bunu yapabilirim.

Yılandan yarım metre ötede dizlerinin üzerine çöktü.

Yılan toparlanıp saldırı konumuna geçti. Ön tarafı S şeklinde bir spiral gibi yükseldi, başı ve boynu zehirli bir mızrak gibi dikildi. *Hiçbir şey*, bu şekilde duran bir yılan gibi saldırgan görünemezdi.

Acele etme... acele etme, diye düşündü Thea, kedi gözlerine benzeyen sarı gözlere bakarken. Sonra elini yavaşça kaldırıp avcunu yılanla doğrulttu.

Arkasındaki kalabalıktan endişeli sesler yükseliyordu.

Yılan vahşi bir tıslamayla nefes alıp veriyordu. Thea dikkatle soluk alıp verirken barış işareti yapmaya çalıştı.

Şimdi Thea'ya kim yardım edebilirdi acaba? Tabii ki kişisel koruyucusu, kendisini en yakın hissettiği tanrıça yardım edecekti. Hayvanların annesi, antik Giritli Eileithya.

Canavarların Efendisi Eileithya, lütfen bu yaratığa *sakinleşmesini* söyle. Onun yılan kalbini görmeme yardım et ki nasıl hareket edeceğimi bileyim.

Sonra birden oluverdi; öylesine muhteşem bir dönüşüm yaşandı ki Thea bile ne olduğunu anlayamadı. Thea'nın bir kısmı yılanla *bir olmuştu*. Thea'nın bağ kurduğu anlarda tuhaf bir belirsizlik olurdu. Kendisini kaybetmedi ama aynı zamanda sıcak kaldırırma çöreklenmişti. Kızgın ve telaşlı hissediyor, bir an önce hemen yanlarındaki katran otu çalılığının güvenliğine sığınmak istiyordu. Yakın zamanda on bir bebek doğurmuştu ve henüz doğumun etkilerini üzerinden atamamıştı. Üstelik şu anda kocaman, sıcak ve hızlı hareket eden yaratıklarla etrafı sarılmıştı.

Kocaman şeyler... çok yakınımıdalar. Tehditlerime aldırmıyorlar. En iyisi onları ısırmak.

Yılanın, yemek olmayan hayvanlarla başa çıkarken dikkate aldığı sadece iki kuralı vardı. Birincisi, üstüne basmadan uzaklaşmaları için kuyruğunu sallama. Diğeri ise, uzaklaşmazlarsa saldırı, kuralıydı.

Thea'nın insan yanı ellerinin titremesini engellemeye çalışırken yılanın küçük sürüngen beynine yeni bir düşünceyi aşılamaya çalıştı. *Kokumu al. Tadımı al. Ben insanlar gibi kokmam. Ben Hellewise'in kızıyım.*

Yılanın dili, kızın avcunu gıdıkladı. Dilinin ucu öylesine ince ve hassastı ki Thea cildinin üzerinde dolaşan dili neredeyse hissedemeyecekti.

Ama yılanın üst düzey alarm durumundan çıktığını hissedebiliyordu. Her an yeniden saldırı konumuna geçebilirdi ama rahatlamaya başlamıştı. Bir dakika sonra Thea gitmesini söylediğinde onu dinleyecek hale gelecekti.

Thea arkasındaki kalabalığın yeniden rahatsızca hareketlendiğini duydu.

“Eric geliyor!”

“Hey, Eric. Bak, çingiraklı yılan!”

Aldırma, diye düşündü Thea.

Yeni bir ses, gittikçe yaklaşıyordu. “Bırakın şunu, çocuklar. Muhtemelen sadece bir tarla yılanıdır.”

Heyecanlı itirazlar yükseldi. Thea yılanla kurduğu bağı her an kopabileceğini hissediyordu. Odaklan...

Ama sonra olanlar karşısında kimse odaklanmaya devam edemedi. Thea önce hızlı adım seslerini duydu. Doğu yönünden üzerine düşen bir gölgeyle birlikte birisinin nefesini tuttuğunu duyması bir oldu.

“Mohave ıngıraklısı!”

Sonra bir Şey Thea’ya çarparak yana savurdu. Her Şey şöyle hızlı geliŐmiŐti ki bir hamle yapmasına bile fırsat olmadı. Yılan üzerinde kurduğu hakimiyeti kaybetti.

Tek görebildiği, zeytin yeşili pullu başın bir gölge gibi hızla harekete getiğiydi. Yılan, ağzını inanılmaz büyüklükte açarak dişlerini, Thea’yı itip kenara savuran gencin mavi kotlu bacağına saptadı.

2. BÖLÜM

Kalabalık grup panikle dağıldı. Her şey bir anda olup bitiyordu. Thea gruptakilerin farklı tepkilerini algılamakta zorlanıyordu. Gruptakilerin yarısı kaçıma başlamıştı. Diğer yarısı da çığlıklar atıyordu.

“Doktor çağırın...”

“Eric’i ısırdı...”

“Size öldürmenizi *söylemiştim!*”

Kızıl saçlı çocuk elindeki sopayı sürekli öne doğru sallayıp duruyordu. Diğer çocuklar etrafta koşturuyor, taş arıyordu. Grup tam bir çete gibi davranıyordu.

Yılansa en vahşi haliyle çingırdıyor, tüyler ürperten bir ses çıkarıyordu. İyice delirmişti, her an yeniden saldırabilirdi ve Thea’nın elinden hiçbir şey gelmiyordu.

“Hey!” Thea duyduğu sesle irkildi. Ses az önce ısırlan gençten, yani Eric’ten geliyordu. “Sakinleşin çocuklar. Josh, ver şu sopayı bana.”

Elinde tırmığı tutan kızıl saçlı çocuğa sesleniyordu. “Beni ısırmadı. Sadece saldırdı.”

Thea ona bakakaldı. Bu genç çıldırmış olmalıydı!

Ama diğerleri onun sözünü dinledi. Bol bir bermuda ve göbeğini açıkta bırakan tişört giyen bir kız, taşı atmaya hazırlanırken kolu havada kaldı.

“Biraz sakinleşin de şunu tutayım, sonra kimseye zarar vermeden çalılağ atarım.”

Bu çocuk kesinlikle çıldırmış olmalıydı. Sanki başka yolu yokmuş, sonuna kadar haklıymış gibi konuşuyordu. Sopayla yılanı yere yapıştırmaya çalışacaktı. *Birinin* acilen harekete geçmesi gerekiyordu.

Thea gözucuyla kırmızı bir gölgeyi fark etti. Blaise de kalabalığın arasındaydı, dudaklarını büzmüş seyrediyordu. Thea kararını verdi.

Aniden yılanın üzerine atıldı.

Yılan, gözünü kendisine yöneltilen sopaya dikmişti. Thea, yılanın bedenini tutmadan önce zihniyle hayvanın zihnini kavradı. Yılanın tam başının altından tutabilmesi için hayvanı hareketsiz bırakması gerekiyordu. Tuttuktan sonra yılan ağzını sonuna kadar açıp bedenini kıvırsa da Thea, tuttuğu boğazı bırakmadı.

“Şunun kuyruğunu tut da buradan uzaklaştıralım,” dedi Thea nefes nefese, çılgın çocuk Eric’e bakarak.

Eric aptallaşmış bir şekilde Thea’nın yılanı tuttuğu eline bakıyordu. “Tanrı aşkına, sakın bırakma. Her an elinden...”

“Biliyorum. *Tut* şunu!”

Eric yılanın kuyruğunu kavradı. Thea yılanın başını sıkıca kol mesafesinde kendisinden uzak tutarak kalabalığa döndüğünde, çocukların çoğu kaçıştı. Blaise ise hiç kıpırdamadı, sanki çok fena kokuyormuş gibi yılanı bakıyordu.

“Buna ihtiyacım var,” diye aceleyle fısıldadı Thea, kuzeninin yanından geçerken. Serbest eliyle Blaise’in kolyesini yakaladı. İnce altın kolye koptu ve Thea kolyenin ucundaki taşı, avcuyla sıkıca kavradı.

Sonra yılanın ağırlığını koluyla destekleyerek çalılığa doğru yöneldi. Hızlı yürüyordu çünkü Eric hiç zaman kaybetmek istemiyordu. Okulun arkasındaki arazinde tümsekler giderek artıyor, bitkiler vahşileşirken her yer gri-kahverengi tonlara bürünüyordu. Binalar görüş açılarından çıktığında Thea durdu.

“Burası iyidir,” dedi Eric. Sesi gergindi.

Thea omzunun üzerinden baktığında Eric’in solgun yüzünü gördü. Cesur ve çok ama çok çılgın, diye düşündü. “Peki, üçe kadar sayıp bırakıyoruz.” Başıyla işaret etti. “Şu tarafa doğru at ve olduğunca hızlı geri kaç.”

Eric başıyla onaylayarak kızla birlikte saydı. “Bir... iki... üç.”

Yılanı hafifçe sallayarak ikisi birden ellerinden bıraktı. Yılan zarif bir kıvrımla havada uçtu ve mor adaçayından oluşan bir yeşillğin içine düştü. Takdir ettiğini gösteren herhangi bir işaret vermeden de hızla yerde sürünerek çalılıkların arasında kayboldu. Thea yılanın pullu zihninden geçen soğuk düşünceleri hissedebiliyordu; *işte tanıdığım koku... işte gölgelik... güvenlik.*

Thea bir soluk koyuverdi; nefesini tuttuğunun farkında bile değildi.

Arkasında Eric’in çökercesine yere oturduğunu duydu. “Neyse, geçmiş olsun.” O da nefes nefeseydi, düzgün soluklanamıyor gibiydi. “Şimdi senden bir ricada bulunabilir miyim?”

Yerde otururken uzun bacaklarını uzatmıştı, cildi öncekinden de soluk görünüyordu. Üst dudağında ter birikmişti.

“Şey, beni gerçekten ısırıp ısırmadığından emin değilim,” dedi.

Thea yılanın onu *ısırdığını* -Eric'in de bunu bildiğini- çok iyi biliyordu. Çingiraklı yılanlar bazen saldırır ama ısırılmazdı, bazen de zehir bırakmadan ısırıkları olurdu. Bu sefer öyle olmamıştı. Thea'nın asıl inanmadığıysa, bir insanın, yılan ısırığını böylesine umursamamasıydı.

“Bana bacağı göster,” dedi.

“Aslına bakarsan, bence sağlık görevlilerine haber versen daha iyi olur.”

“Bırak da göreyim.” Thea olduğunca nazik konuşmaya çalışıyordu. Yavaşça Eric'in önünde diz çöküp bacağına uzandı. Tıpkı korkmuş bir hayvana yaklaşır gibiydi. Thea onun kotunu sıyrırken Eric kıpırdamadan durdu.

İşte oradaydı, güneş yanığı cildin üzerinde iki küçük delik. Fazla kan yoktu fakat ısırığın etrafı şimdiden şişmeye başlamıştı. Okula koşarak geri dönse ve sağlık görevlileri son hızlarıyla buraya gelseler bile, yeterince hızlı olamazlardı. Muhtemelen Eric'in hayatını kurtarırlardı ama bacağı bir sosis gibi şişip moraracak ve Eric günlerce acı içinde kıvranacaktı.

Oysa Thea'nın elinde, İsis'in Kan Taşı vardı. Mısır Kraliçesi ve Tanrıçası İsis'in sembolü olan bok böceği, koyu kırmızı aکیğin üzerine işlenmişti. Eski Mısırlılar, bu taşları mumyaların ayakucuna koyardı. Blaise ise cazibesini artırmak için kullanırdı bu taş. Bununla birlikte bu taş, mevcut tüm kan temizleyicilerden çok daha güçlüydü.

Eric birden inledi. Koluyla gözlerini kapatmıştı ve Thea onun nasıl hissettiğini çok iyi biliyordu. Halsizlik, bulantı, baş dönmesi. Çocuk için üzülmüyordu ama onun neredeyse bilinçsiz hali aslında Thea'nın işine geliyordu.

Kan taşını parmaklarının arasında iyice gizleyerek elini yaranın üstüne bastırdı. Sonra içinden mırıldanarak olmasını istediği şeyi hâyalinde canlandırmaya başladı. Bu tür taşlar iyiydi hoştu ama kendi başlarına fazla işe yaramazlardı. En önemli özellikleri, psişik güçlerin artmasını sağlamalarıydı. İyice odaklanarak belli bir amacı taşaya yansıtmak gerekiyordu.

Zehiri bul, etrafını sar ve yok et. Temizle ve bertaraf et. Sonra bedeninin doğal savunma sistemini harekete geçir. Son olarak şişmeyi ve kızarıklığı gider, kanı olması gereken yere gönder.

Thea dizlerinin üzerine çökmüş, başının arkasında güneşin sıcaklığını hissederken, bir anda bunu daha önce hiç yapmadığını fark etti. Gerçi hayvanları -özellikle kara kurbağadan zehirlenen yavru- ları ve örümcek ısırığından muzdarip kedileri- iyileştirdiği olmuştum ama bir insanı hiç iyileştirmemişti. Bu tür şeyleri içgüdüsel olarak yapabilmesi gerçekten komikti. Sadece içten içe bunu yapması gerektiğini hissediyordu.

Topuklarının üzerine otururken kan taşını cebine attı. “Nasıl hissediyorsun?”

“Hı?” Eric kolunu gözlerinin üzerinden kaldırdı. “Kusura bakma... Sanırım bir anlığına bayılmışım.”

Güzel, diye düşündü Thea. “Peki, şimdi nasıl hissediyorsun?”

Sanki nazik olmaya çalışıyormuş gibi Thea’ya tuhaf tuhaf baktı Eric. Çıngıraklı yılan tarafından ısırılan insanların genelde hastalandıklarını açıklamak için ağzını açtı. Ama sonra yüz ifadesi değişti.

“Ben... tuhaf hissediyorum. Belki de uyuşmuşumdur.” Kuşkulu gözlerle baldırına baktı.

“Hayır, hayır, sadece şanslıydın. Isırılmamışsın.”

“Ne?” Eric bacağına görebilmek için paçasını daha yukarıya sıyırdı. Sonra öylece bakakaldı. Cildi pürüzsüz görünüyordu. Sadece çok küçük bir kızarıklık kalmıştı. “Ben ısırıldığımdan gayet emin...”

Başını kaldırıp Thea’nın gözlerine baktı.

Thea, olayın başından beri ona ilk defa doğrudan bakma şansı buldu. Kum sarısı rengi, düz saçları ve tatlı yüzüyle yakışıklı biriydi. Uzun bacaklıydı. Ve o gözler... Gri çillerle beneklenmiş, derin, yeşil gözler. Şu anda her ikisi de şaşırmış bir çocuk kadar yoğun ve afallamış gözlerle birbirine bakıyordu.

“Bunu nasıl yaptın?” diye sordu.

Thea yaşadığı şokla cevap veremedi.

Eric’in böyle tepki vermemesi gerekiyordu. Bu çocuğun nesi vardı böyle? Thea tekrar konuşabildiğinde, “Ben bir şey yapmadım,” dedi.

“Tabii ki yaptın,” dedi Eric. Artık gözleri tuhaf bir suçlamayla doğrudan ve açık bir şekilde Thea’nın gözlerine dikilmişti. Sonra birden gözlerindeki ifadenin yerini bir tür merak aldı. “Sen... sende bir farklılık var.”

Sanki büyülenmiş gibi yavaşça öne eğildi. Sonra... Thea tuhaf bir ikilik hissetti. Kendisini hayvanların gözünden görmeye alışıktı. Sah-te gibi görünen derinin içinde kılsız ve kocaman bir yaratık. Ama şu anda Eric’in, kendisini nasıl gördüğünü görebiliyordu. Sarı saçları omuzlarına dökülmüş, açık kahverengi gözleri olan bir kız, dizlerinin üzerinde oturuyordu. Fazlasıyla zarif yüzü endişeliydi.

“Sen... çok güzelsin,” dedi Eric merakla. “Senin kadar güzelini hayatım boyunca... ama etrafında bir sis bulutu var sanki. Çok gizemlisin...”

Arazinin üzerinde devasa bir sessizlik asılı duruyordu. Thea’nın kalbi öyle hızlı atıyordu ki neredeyse bütün bedeni sarsılacaktı. *Neler oluyordu böyle?*

“Sanki buradaki her şeyin bir parçasısın,” diye devam etti Eric, çocuksu ama bilge bir sesle. “Sen doğaya aitsin. Ve fazlasıyla huzurlu...”

“*Hayır,*” dedi Thea. Şu anda huzurdan eser yoktu. Tamamen ödü kopuyordu. Neler olup bittiğini anlayamıyordu ama bir an önce buradan uzaklaşması gerektiğinin farkındaydı.

“Gitme,” dedi Eric, Thea ayaklandığında. Yüzüne, kalbi kırılmış bir yavru köpeğin hüznünlü ifadesi yerleşmişti.

Sonra bir anda Thea’ya uzanıp bileğini tuttu. Sert değildi. Parmakları bileğinde kapanmamıştı bile. Parmakları kızın elinin üstünde hafifçe sürtündü, sonra Thea irkilince yavaşça geri kaydı.

Ama olan olmuştu. O küçük dokunuş, Thea’nın kollarındaki tüyleri diken diken etmeye yetmişti. Gözlerini kaldırıp gri benekli yeşil gözlere baktığında Eric’in de aynı şeyi hissettiğini anladı.

Bir tür insanın içini parçalayan tatlılık, baş döndüren bir sevinç. Ve bir bağ. Sanki kelimelerden çok daha derin bir şeyle iletişim kuruyorlardı.

Seni tanıyorum. Gördüklerini görüyorum...

Daha ne yaptığını düşünmeden Thea elini kaldırdı. Parmakları sanki bir aynaya ya da bir hayalete dokunmak üzereymiş gibi uzandı. Eric de aynı şeyi yaptı. Birbirlerinin gözlerine bakıyorlardı.

Ve bir anda, parmakları birbirine değmeden hemen önce, Thea tepesinden aşağı buz gibi sular dökülmüş gibi hissetti.

Ne yapıyordun böyle? Aklını mı kaçırmıştı?

Birden her şey netleşiverdi. Bütün keskin detaylarıyla geleceği gözlerinin önünde anlandı. Gece Dünyası kanunlarını çiğnemenin cezası ölümdü. Thea, meclisin önünde, sırlarını açığa çıkarmayı istemediğini, bir insanla bile isteyerek yaklaşmadığını çaresizce açıkla-

maya çalışırken kendisini görebiliyordu. Her şey bir hatadan ibaretti, bir an küçük bir aptallık yapmıştı, çünkü sadece onu iyileştirmek istemişti. Yine de Ölüm Kupası'nı önüne koyacaklardı.

Hayali o kadar gerçekti ki neredeyse bir kehanet bile sayılabilirdi. Thea oturduğu yerden neredeyse zıplayarak kalktı ve aklına gelen tek şeyi yaptı.

İğneleyici bir şekilde bağırdı, “Sen *keçileri* mi kaçırdın? Yoksa beynin güneşin altında fazla mı pişti?”

Eric yine üzgün gözlerle bakıyordu.

O bir insan. O da *onlardan* biri, diye hatırlattı kendine Thea. Sonra daha da horgören bir ifadeyle devam etti. “Ben doğanın bir parçasıyım. Bacağına bir şey yaptım. Tabii tabii, ne demezsin? Eminim Noel Baba'ya da inanıyorsundur sen.”

Eric'in gözlerindeki ifade şoka dönüştü. Üstelik artık eskisi kadar kendinden emin görünmüyordu. Thea ölümcül darbeyi vurdu. “Yoksa bana asılmaya falan mı çalışıyorsun?”

“Ne? *Hayır*,” dedi Eric. Gözlerini kırıştıtırıp etrafına bakındı. Arazi neredeyse çöle benziyordu; gri yeşil, sıcaktan kavrulmuş ve dümdüz. Sonra bacağına baktı. Sanki aklı başına geliyormuş gibi yine gözlerini kırıştırdı. “Ben... Bak, seni kızdırdıysam özür dilerim. Bana ne olduğunu anlayamıyorum.”

Aniden şapşal şapşal gülümsedi. “Belki de ödüm koptuğu için saçmalıyorum. Sanırım sandığım kadar cesur biri değilmişim.”

Thea'nın içi rahatladı. Demek söyledikleri etkili olmuştu. İsis'e şükürler olsun ki, insanlar tavuklardan bile aptaldı.

“Ve sana asılmaya falan çalışmıyordum. Ben sadece...” Bir an sustu. “Bilirsin işte, daha *adını* bile bilmiyorum.”

“Thea Harman.”

“Ben de Eric Ross. Burada yenisin, değil mi?”

“Evet.” Konuşmayı kes ve uzaklaş, diye emretti kendine bir taraftan.

“Etrafı göstermemi falan istersen... Yani, seninle yine görüşmek isterim.”

“Olmaz,” dedi Thea düz bir sesle. Aslında bu iki heceli cevapla kestirip atabilirdi ama Eric’in, son söylediğini tamamen aklından çıkarmasını istiyordu. “Ben *seninle* görüşmek istemiyorum,” dedi. Öylesine sarsılmıştı ki daha iyi bir çözüm bulamıyordu.

Sonra arkasını dönüp yürümeye başladı. Başka ne yapabilirdi ki? Artık onunla konuşması söz konusu bile olamazdı. Her ne kadar Eric’in bir yılını bu kadar umursayacak kadar çıldırmış olması aklını kurcalasa da ona bunu asla soramazdı. Şu andan itibaren Eric’ten mümkün olduğunca uzak durmalıydı.

Aceleyle okula yürüdü ve binaya yaklaştığı anda ne kadar geç kaldığını fark etti. Otopark tenhaydı. Kerpiç binaların etrafında kimse görünmüyordu.

Hem de ilk günümde, diye geçirdi içinden Thea. Sırt çantası bıraktığı yerde duruyordu, yanında da bir defter vardı. Thea ikisini de aldı ve son hızla öğrenci işleri ofisine koştu.

Fizik dersine girip öğretmene kabul belgesini vermiş, meraklı gözlerin önünden yürüyüp arkadaki boş sıralardan birine oturmuştu ki ancak o zaman defterin kendisine ait olmadığını fark etti.

Açtığı sayfada keskin mavi bir mürekkep ve eğik harflerle Yassı Solucanlar başlığını gördü. Başlığın altında da *Turbellaria Türü* ve *Trematoda Türü* şeklinde not düşülmüş bir takım resimler vardı. Solucanların sinir sistemleri ve üreme organları farklı renklerle, harika bir şekilde çizilmişti ama resimleri kim çizdiyse solucanların su-

ratına kocaman gülücükler yerleştirmeyi de ihmal etmemişti. Acayip görünüyordu ama bir taraftan da şaşı gözleriyle çok sevimlilerdi. Thea sayfayı çevirince başka bir çizim daha gördü; *Domuz Tenyasının Yaşam Döngüsü*.

Leziz!

Thea defterin ilk sayfasına geri döndü. *Eric Ross, Yüksek Zooloji I*. Anında defteri kapattı.

Şimdi bunu Eric'e nasıl geri verecekti?

Aklının bir kısmı fizik ve bir sonraki bilgisayar uygulamaları dersindeydi. Diğer yarısı ise her yeni okulda ya da her yeni tanışmada yaptığını yapıyordu. Seyrediyor ve sınıflandırıyor, tehlikelere karşı diken üzerinde oturuyor, bu ortama nasıl uyum sağlayabileceğini anlamaya çalışıyordu. Bir taraftan da en basit meseleye takılmıştı aklı; bu okulda zooloji dersi olabileceğini hiç düşünmemişti.

Öte yandan arazide olan bitenleri kendine bile *sormaktan* çekiniyordu. Ne zaman aklına gelse hemen gerilere itiyordu. Herhalde yılanla zihinsel yakınlaşması sonucunda duyuları fazlasıyla açılmış olmalıydı.

Her neyse, yaşananlar bir anlam ifade etmiyordu. Öylesine, anlık bir tesadüftü işte.

Teneffüste ana hole çıktığında Blaise aceleyle yanına geldi; hızlı adımlarla yaklaşırken yüksek topukları üzerinde bir kaplana benziyordu.

“Nasıl gidiyor?” diye sordu Thea ama Blaise, onu kolundan çekip boşalmış sınıfa soktu. Sonra hemen avcunu uzattı. Thea, kan taşını bulmak için ceplerini karıştırdı.

“Zincirimi mahvettin, biliyorsun değil mi?” Blaise gece karası saçlarını geri atıp tahta bir hasar olup olmadığını inceledi. “Üstelik kendi özel tasarımımdı.”

“Kusura bakma. Acelem var.”

“Evet de *niye*? Taşla ne yapacaktın?” Blaise kuzeninin cevap vermesini beklemedi. “O oğlanı iyileştirdin, değil mi? Isırıldığından adım gibi emindim. Hem o bir *insandı*.”

“Yaşama saygı, unuttun mu?” dedi Thea. “Kimselere zarar vermediğin sürece dilediğini yap.” Gerçi bunu söylerken kendisi de pek ikna olmuş değildi.

“O söz insanlar için geçerli değil. Peki, sen onu iyileştirdiğinde ne *düşündü*?”

“Hiç. Onu iyileştirdiğimi bilmiyor; ısırıldığının bile farkında değil.” *Aslında* yalan da sayılmazdı.

Blaise kuşkulu, gri gözleriyle dalgın dalgın kuzenine baktı. Sonra göğe doğru bakıp başını iki yana salladı. “Eğer taşı çocuğun kanını *ısıtmak* için kullandıysan bunu anlarım. Ama zaten onu bir parça ısıtmak istemiş de olabilirsin...”

“Hiç de *istemedim*,” dedi Thea. Kızardığında yanakları yanmaya başlamıştı ama sesi soğuk ve sertti. Ölümün dehşetiyle ilgili gözünün önüne gelenler hala canlıydı. “Aslına bakarsan, onu bir daha hiç görmek istemiyorum,” diye devam etti hışımla. “Bunu ona da söyledim ama aptal *defteri* bende ve ne yapacağımı bilmiyorum.” Defteri Blaise’in suratına salladı.

“Ah.” Blaise başını eğip deftere bakarken düşünüyordu. “Eh... Senin için defteri ona götürebilirim. Bir şekilde izini *sürerim*.”

“Yapar mısınız?” derken Thea bir parça sarsılmıştı. “Çok iyisin.”

“Öyleyimdir,” dedi Blaise. Sanki tırnaklarını yeni ojelemiş gibi dikkatle defteri kuzeninden aldı. “Pekala, neyse, ben derse yetişeyim. Cebir.” Suratını ekşitti. “Şimdilik hoşçakal.”

Kuzeninin gidişini seyrederken Thea’nın içini bir kuşku sardı.

Blaise genellikle bu kadar yardımsever değildi. Ve son ‘hoşçakal’ sözü fazlasıyla tatlıydı. Demek yine bir şeylerin peşindeydi.

Thea, kuzeni ana hole çıktığında onu kırmızı tişörtünden takip etti, sonra Blaise’in hiç tereddüt etmeden dolapların dizili olduğu koridora döndüğünü gördü. Dolaplardan birinin önünde uzun bacaklı ve kum rengi saçlı biri duruyordu.

İyi iz sürüyormuşsun, bu kadar hızlısını hiç görmemiştim, diye geçirdi içinden Thea biraz bozularak. Deniz mavisine boyanmış, kırık bir dolabın kapısının arkasından gizlice gözetlemeye başladı.

Blaise kalçalarını savurarak, ağır adımlarla Eric’e arkadan yaklaştı. Sonra eliyle sırtına dokundu.

Eric hafifçe sıçrayarak arkasına döndü.

Blaise öylece karşısında duruyordu.

Zaten tek yapması gereken de buydu. Blaise sadece *varlığıyla* erkekleri sendeletirdi. Muhteşem siyah saçları, alev alev gri gözleri... Üstüne bir de otoyolda zincirleme trafik kazasına sebep olabilecek bol kıvrımlı bir vücut ve her bir kıvrımı vurgulayan kıyafetler. Başka bir kızda sakil durabilirdi ama Blaise ne giyse nefes keserdi. Sadece masum kızlardan hoşlandıklarını sanan erkekler, tıpkı sadece sarışın kızlardan hoşlanan erkekler gibi her şeyi unutup onun peşine düşerdi.

Eric gözlerini kırpıştırarak ona baktı, çoktan Blaise’in etkisine kapılmıştı. Ne söyleyeceğini kestiremiyor gibiydi.

Bu da alışılmadık bir şey değildi. Blaise’le karşılaşan erkeklerin dilleri tutulurdu.

“Benim adım Blaise Harman.” Sesi oldukça alçak ve akıcıydı. “Ve sen de... Eric?”

Eric hala gözlerini kırpıştırdığı halde başını salladı.

Evet. Blaise onun da başını döndürdü işte, diye düşündü Thea. *Ahmak*. Neden bu kadar kızdığına kendisi de şaşırıyordu.

“Güzel, çünkü bunu yanlış birine vermek istemezdim.” Blaise, sihirbazlar gibi arkasından defteri çıkarıverdi.

“Ah, bunu nerede buldun?” Eric rahatlamış ve minnettar görünüyordu şimdi. “Her yerde defterimi arıyordum.”

“Kuzenim bana verdi,” dedi Blaise umursamıyormuş gibi yaparak. Eric elini uzattığında Blaise defteri bırakmadı ve parmakları birbirine değdi. “Dur bakalım. Defterini sana geri getirdiğim için bana borçlusun, öyle değil mi?”

Blaise artık kedi gibi mırılayarak konuşuyordu ve Thea’nın neler olacağı konusunda en ufak bir şüphesi kalmamıştı.

Eric kapana kısılmıştı.

3. BÖLÜM

İşi bitti, onu kaybettik, artık iflah olmaz. Blaise artık onu seçmişti ve geriye bir tek onunla nasıl bir oyun oynayacağına karar vermesi kalmıştı.

Thea'nın aklından birkaç isim uygun adımla geçti. Randy Marik. Jake Batista. Kristoffer Milton. Troy Sullivan. Daniel Xiong.

Şimdi de, Eric Ross.

Ama Eric heyecanlanmış gibi konuştu. “Kuzenin mi? Okuldaki yeni kız mı? Thea yani?”

“Evet. Şimdi...”

“Bak, onun nerede olduğunu biliyor musun? Onunla gerçekten konuşmam lazım,” dedi Eric telaşla. Yine kafası karışmış gibi gözleri uzaklara daldı. “O çok... Daha önce onun gibi biriyle hiç karşılaşmamıştım...”

Blaise defteri bırakarak Eric'e bakakaldı.

Gizlendiği yerden Thea da bakakalmıştı.

Böylesi daha önce hiç olmamıştı. Eric'in gözleri sanki Blaise'i hiç görmüyordu.

Bu yetmiyormuş gibi -mavi maymun başlı merak tanrıçası adına-Thea aynı zamanda neden bu kadar rahatladığını da bilmek isterdi.

Zil çaldı. Blaise hala şaşkınlıktan öylece duruyordu. Eric defterini sırt çantasına yerleştirdi.

"Onu görmek istediğimi söyleyebilir misin?"

"Onu görmek istemen Thea'nın hiç *umrunda* değil ki!" diye patladı Blaise. Sesinde tatlılıktan eser kalmamıştı. "Çok açık bir şekilde seni bir daha asla görmek istemediğini söyledi. Ve senin yerinde olsam ayağımı denk alırdım. Sinirlenince nasıl görüldüğüne tanık olmak istemezsin." Son kelimeyi neredeyse tiz bir çığlıkla söylemişti.

Eric bir parça panik ve hayalkırıklığıyla baktı. Yutkunurken boğazının hareketini Thea uzaktan bile görebiliyordu. Sonra Blaise'e hoşçakal bile demeden arkasını dönüp koridorun diğer ucuna yürümeye başladı.

Kızıl karga başlı şimşek tanrıçası aşkına!

Blaise, Thea'nın olduğu tarafa yürüdü. Thea gizlenmeye bile çalışmadı.

"Her şeyi gördün. Umarım mutlusundur," dedi Blaise huysuzca.

Thea mutlu falan değildi. Aklı karışmıştı. Tuhaf bir şekilde tedirgindi ve *korkuyordu*, çünkü Ölüm Kupası, gözlerinin önünden gitmiyordu.

"Sanırım ikimiz de onu rahat bıraksak iyi olur," dedi.

"Dalga mı geçiyorsun? O benim olacak," dedi Blaise. "O benim. Tabii," diye ekledi kıvılcım kıvılcım gözleriyle, "sen halihazırda göz koymadıysan."

Thea şok içinde ne diyeceğini şaşırdı. "Ben... şey, hayır..."

“O zaman Eric benimdir. Zorlu mücadeleleri severim.” Blaise bir elini saçlarından geçirip siyah dalgaları dağıttı. “Büyükannenin dükkanında bir sürü aşk tılsımı olması ne hoş değil mi?” dedi dalgın dalgın.

“Blaise...” Thea düşüncelerini toplamakta zorlanıyordu. “Büyükannemin ne söylediğini *hatırlamıyor* musun? Bir daha başımız belaya girerse...”

“Başımız belaya falan girmeyecek,” dedi Blaise düz ve olumlu bir sesle. “Sadece *onun* başı belada.”

Thea bir sonraki dersine giderken tuhaf bir şekilde boş hissediyordu.

Boşver, diye düşündü. Elinden bir şey gelmez.

Koridorda yürürken fazla Gece İnsanı’yla karşılaşmadı. Muhtemelen hazırlık sınıfına giden küçük bir çocuk şekil değiştirenlere benziyordu. Öğretmenlerden birinin gözlerinde Lamiaların -vampir doğanların- avcı kıvılcımları çakıyordu. Vampir ve kurtadam yoktu. Başka cadı da yoktu.

Tabii tam olarak emin olamazdı. Gece Dünyası’nın bütün insanları gerçek yüzlerini gizleme konusunda oldukça ustaydılar. Kalabalığın arasına karışır, kimselere görünmeden geçip gidebilirlerdi. Öyle de olması gerekiyordu. Dünyada bu kadar çok insan varken hayatta kalmak için bunu yapmak zorundaydılar. Ve insanlar farklı olan her şeyi öldürmeye bayılıyordu.

Ama dünya edebiyatı dersinde otururken, Thea yan sırada bir kızı fark etti.

Kız ince kemikli ve hoş biriydi, kalın kirpikleri ve kapkara, duman kadar yumuşak saçları vardı. Gamzeli yüzü kalp şeklindediydi. Fakat Thea’nın asıl ilgisini çeken, kızın eli, daha doğrusu eliyle oy-

nadığı mavi beyaz çizgili yeleğindeki rozetiydi. Rozetin üzerinde siyah bir çiçek şekli vardı.

Yıldız çiçeği.

Thea hemen defterinde boş bir sayfa açtı. Öğretmen, *Rashomon*'dan bir paragraf okurken, Thea siyah yıldız çiçeğinin resmini çizmeye başladı, sonra etrafını kalınlaştırarak yan sıradaki kızın bariz bir şekilde görebileceği kadar çizimini büyüttü. Başını defterinden kaldırdığında kız artık ona bakıyordu.

Kız, Thea'nın önündeki sayfaya bakarken kirpikleri aşağı indi, sonra hemen kalktı. Ardından Thea'ya gülümseyerek başıyla selam verdi.

Thea da gülümseyip başıyla selamladı.

Dersten sonra sözleşmiş gibi Thea, kızı okulun önüne kadar takip etti. Kız, kendilerini duyacak biri olup olmadığını anlamak için etrafına bakındı, sonra kaderine boyun eğmiş gibi hüznle Thea'ya döndü.

“Gece Meclisi mi?” diye sordu.

Thea başını iki yana salladı. “Alacakaranlık Meclisi. Sen de öyle değil misin?”

Kızın yüzü utangaç bir neşeye aydınlandı. Siyah gözleri kadife gibiydi. “Evet!” sonra aceleyle ekledi, “Ama bizden sadece iki kişi daha var -üst sınıftan yani- ve ikisi de Gece Meclisi'nden. Alacakaranlıktan olduğunu ümit etmeye bile korkuyordum!” Elini uzattığında yanaklarında gamzeler çıktı. “Benim adım Dani Abforth.”

Thea hafiflediğini hissetti. Kızın gülücükleri bulaşıcıydı. “Thea Harman. Birlik.” Son söylediği eski bir cadı selamıydı, birliklerinin ve uyumlarının bir sembolüydü.

“Birlik,” diye mırıldandı Dani. Sonra gözleri kocaman büyüdü. “Harman mı? Sen bir Savaşçı Kadın'sın? Hellewise kızlarından? Gerçekten mi?”

Thea güldü. “Hepimiz Hellewise kızımız.”

“Evet, ama... ne demek istediğimi biliyorsun işte. Sen doğrudan asil soydan geliyorsun. Onur duydum.”

“Eh, ben de onur duydum. Abforth adını da hep duyarım. Çok konuşulan bir soydur.” Dani hala hürmet edercesine bakıyordu, o yüzden Thea hızla ekledi, “Kuzenim de burada, Blaise Harman. İki-miz de burada yeniyiz ama sanırım sen de öylesin. Seni daha önce Vegas’ta hiç görmemiştim.”

“Geçen ay taşındık, tam okullar başlarken,” dedi Dani. Kaşları çatıldı. “Ama sen de yeniysen, beni buralarda daha önce göremediğini söylerken ne demek istiyorsun?”

Thea iç çekti. “Eh, bu biraz karışık işte...”

Zil çaldı. İki kız irkilerek önce binaya, sonra birbirlerine baktılar.

“Öğle yemeği için burada buluşalım mı?” diye sordu Dani.

Thea başıyla onaylayıp Fransızca sınıfının nerede olduğunu sor-du, sonra binanın diğer kısmına uçarcasına koştu.

Sonraki iki ders boyunca öğretmenlerini gerçekten dinlemeye çalışarak uslu uslu oturdu. Zaten başka ne yapabileceğini bilmiyordu. O gri benekli, yeşil gözleri aklından çıkarabilmek için ciddi anlam-da başka bir şeylere yoğunlaşması gerekiyordu.

Öğle yemeği zamanı geldiğinde Thea, Dani’yi ön merdivenlerde otururken buldu. Yanına çöküp kantinden aldığı şişe suyunu ve çikolatalı yağurdunu açtı.

“Vegas’ı nereden bildiğini anlatacaktın,” dedi Dani. Ön bahçede yiyecek paketlerine saldıran çocuklar olduğu için yumuşak bir ses-le konuşuyordu.

Thea palmiye ağaçlarına bakarken yine iç çekti. “Hem Blaise’in annesi hem de benimki bizi doğururken ölmüş. İkiz kardeşmişler.

Sonra ikimizin de *babası* öldü. O yüzden büyürken akrabadan akrabaya sürüklendik. Yaz tatillerimizi genellikle büyükannemizle, yılın geri kalanını başka bir akrabanın yanında geçirirdik. Ancak son birkaç yıldır... şey, ikinci sınıftan beri beş okul değiştirdik.”

“Beş mi?”

“Beş. Sanırım beş. İsis biliyor ya altı bile olabilirdi.”

“Ama *neden*?”

“Her yerden kovulduk,” dedi Thea özetle.

“Ama...”

“Hep Blaise’in suçu,” dedi Thea. Blaise’e sinir olmuştu. “Oğlanlarla *uğraşıp* durur. İnsan oğlanlarla. Ve bir şekilde sonumuz okuldan atılmak olur. İkimiz birden kovuluruz çünkü onlara her şeyden Blaise’in sorumlu olduğunu söylemeyecek kadar aptalca davranırım.”

“Aptalca değildir eminim. Sadakat daha doğru olur,” dedi Dani sıcak bir sesle ve elini Thea’nın elinin üzerine koydu. Thea onun elini sıkarken, kızın gösterdiği anlayışla biraz olsun rahatladı.

“Her neyse, bu yıl New Hampshire’da Galen amcanın yanında kalıyorduk. Sonra Blaise yine yapacağını yaptı. Futbol takımının kapitanına taktı. Randy Marik...”

Thea durduğunda Dani sordu, “Ona ne oldu?”

“Çocuk, Blaise için okulu yaktı.”

Dani horlamayla kıkırdama arası bir ses çıkardı. Sonra birden ciddileşti. “Özür dilerim, komik değildi. Yani *onun* için mi yaktı?”

Thea sırtını merdivenlerin demir tırabzanına dayadı. “Blaise öyle şeylere bayılır,” dedi tatsız bir ifadeyle. “Erkeklerin üzerinde hakimiyet kurmak, onların zihinleriyle oynamak, normalde hiç yapmayacakları şeyleri yaptırmak. Bilirsin işte, ona aşklarını kanıtlamalarını ister ama asıl önemlisi, çocuklar tamamen perişan olana kadar asla

tatmin olmaz...” Başını iki yana salladı. “Sonunda Randy’yi görme-
liydin. Aklını kaçırmıştı. Aklının bir daha yerine geleceğini de hiç
sanmıyorum.”

Dani artık gülümsemiyordu. “Hakimiyet kurma gücü... bana
Afrodit’i hatırlattı,” dedi alçak sesle.

Bak bu doğru, diye düşündü Thea. Antik Yunan Tanrıçası Afro-
dit, tutkuyu bir silaha dönüştürüp dünyaya önünde diz çöktürürdü.

“Bir ara hatırlat da diğer çocuklara yaptıklarını, onlarla nasıl oy-
nadığını da anlatayım. Randy şanslı olanlardandı...”

Thea derin bir soluk aldı. “Her neyse işte, apar topar Büyükan-
ne Harman’ın yanına postalandık çünkü artık diğer akrabalarımız
bizi istemiyordu. Sanırım Büyükanne bizi yola sokamazsa kimsenin
bunu yapamayacağını düşündüler.”

“Ama bu *harika* bir şey olmalı,” dedi Dani. “Yani, Kocakarıyla
yaşamak. Buraya taşınmamızın sebeplerinden biri de annemin, bü-
yükannenizden ders almak istemesiydi.”

Thea başını salladı. “Evet, ülkenin her yerinden cadılar sadece
ondan ders almak için gelir. Öyle olmasa bile tılsımlarını falan satın
almaya gelirler. Ama onunla beraber yaşamak sanıldığı kadar kolay
değildir,” diye ekledi Thea suratını çarpıtarak. “Her yıl birkaç çayla-
ğın hakkından gelir.”

“İyi de Blaise’i düzeltebilecek mi?”

“Bence bunu *kimse* yapamaz. Blaise’in yaptıkları doğasında var,
tıpkı fareyle oynayan kediler gibi. Ama başımız bir daha belaya gi-
rerse, Büyükanne’ye bakılırsa Connecticut’taki Ursula teyzeye git-
mek zorunda kalacağız.”

“Manastıra mı?”

“Evet.”

“O zaman ikiniz de beladan uzak dursanız iyi olur.”

“*Biliyorum*. Dani, bana biraz okulu anlatsana? Yani, Blaise’in beladan uzak *kalabileceği* bir yer midir?”

“Şey...” Dani umutsuz görünüyordu. “Yani, sana daha önce de söylediğim gibi bizim sınıfta sadece iki cadı daha var ve ikisi de Gece Meclisi’nden. Belki onları tanıyorsundur... Vivienne Morrigan ve Selene Lucna?”

Thea’nın kalbi tekledi. Vivienne ve Selene... Tüm Gece Meclisi kızları gibi kapkara pelerinler giyen bu iki kızı Yaz Meclisleri’nden tanıyordu. Bu iki kızla Blaise biraraya geldiğinde... eh, kıyamet yakın demektir.

“Belki onlara ne kadar önemli olduğunu anlatsan Blaise’i kontrol altında tutmana yardımcı olabilirler,” dedi Dani. “Onlarla hemen konuşmak ister misin? Kafeteryanın avlusundalardır. Genellikle yemeğimi onlarla orada yerim.”

“Hımmm.” Thea tereddüt etti. O ikisiyle konuşmak... eh, bunun bir faydası olduğundan şüpheliydi. Diğer yandan daha iyi bir fikri de yoktu. “Neden olmasın?”

Kafeteryaya giderlerken Thea bir şey gördüğünde kalbi az daha duracaktı. Sıva duvarın üzerinde devasa bir parça kasap kağıdı vardı; kenarları siyaha ortası ise turuncuya boyanmıştı. Tam ortasında grotesk bir figür görünüyordu. Ak saçları darmadağın, siğillerle kaplı cadı gibi bir suratla siyah giysili yaşlı bir kadın. Bir süpürgeye binmişti ve başına sivri bir şapka takmıştı. Resmin altında şöyle yazıyordu: GELECEK 31 EKİM. BÖYLESİ BİR CADILAR BAYRAMI PARTİSİ YAŞANMADI.

Thea ellerini beline koyarak, “Cadıların asla böyle sivri şapkalar takmadıklarını *ne zaman* öğrenecekler?” dedi.

Dani öfkeyle burnundan soludu. Kalp şeklindeki yüzü şaşırtıcı bir şekilde tehlikeli görünüyordu. “Belki de kuzenin aslında doğru olanı yapıyordur.”

Thea duydukları karşısında afallayarak ona baktı.

“Eh, aşağılık yaratıklar oldukları *kesin*. Bunu sen de kabul edersin. Ve söylediklerim kulağa fazlasıyla önyargılı gelebilir ama zaten onlar da kendileri hakkında yeterince önyargılılar.” Thea’ya daha da yaklaştı. “Biliyorsun, *ten rengiyle* ilgili bile önyargıları var.”

Sonra kolunu uzattı. Thea onun buğday rengi pürüzsüz cildine baktı. “Seninle benim bile farklı *ırklardan* olduğumuzu düşünebilirler,” dedi Dani kolunu Thea’nın güneş yanığı tenine yaklaştırarak. “Ve birimizin öbürümüzden daha üstün olduğuna karar verebilirler.”

Thea itiraz edemedi. Sadece zayıf bir şekilde, “İyi ama iki yanlış bir doğruyu doğurmaz...”

“Ama üç yanlış bir doğruyu götürür!” diye bir kahkaha attı Dani ve Thea’nın önünden avluya girdi.

“Bakalım buradalar mı... Ayyy. İşte.”

İşte, diye düşündü Thea.

Vivienne ve Selene, avlunun ucunda تنها bir masada oturuyordu. Üstelik Blaise de onlarla birlikteydi.

“Onları benden önce bulacağını tahmin etmeliydim,” diye söylendi Thea. Üç kız, baş başa vermiş fısıldaşırken bela çoktan yola çıkmış gibi görünüyordu.

Thea ve Dani masaya yaklaştıklarında Blaise başını kaldırdı. “Nelerdeydin?” dedi parmağını kınıyormuş gibi sallayarak. “Tanıştırmak için seni bekliyordum.”

Herkes selamlaştı. Sonra Thea masaya oturup diğer iki kızı inceledi.

Vivienne kızıl kestane saçlıydı ve otururken bile uzun boylu görünüyordu. Yüzü neşeliydi; sanki etrafına enerji baloncukları yayıyordu. Platin sarısı saçlı Selene ise uykulu mavi gözlerle sahipti. Daha kısa boylu görünüyordu ve ağır bir zarafetle hareket ediyordu.

İyi de kuzenimi zapt etmek için bana yardım etmelerini nasıl isteyeceğim, diye merak etti Thea. Aslında bunun bir işe yaramayacağını da adı gibi biliyordu. Vivienne ile Selene çoktan Blaise'in etkisi altına girmiş gibi görünüyordu. Bir şey söyledikleri her seferinde Blaise'in onayını almak istercesine ona bakıyorlardı. Dani bile hayranlıkla Blaise'i seyreliyordu.

Blaise'in insanlar üzerinde böyle bir etkisi vardı.

"Biz de oğlanlardan konuşuyorduk," dedi Selene, bir taraftan buzlu çayına daldırdığı pipetle baygın baygın oynarken. Thea'nın içi bayılmak üzereydi.

"Çıtırlar," diye açıkladı sevimli ve melodik sesiyle. Thea başının ağrımaya başladığını hissetti.

Blaise'in sahte sahte gülümsemesine şaşırmamalı, diye düşündü. Bu kızlar da *tıpkı onun gibiydi*. Diğer okullarda da buna tanık olmuştu. Genç cadılar, insani olmayan güçleriyle oğlanları etkileyerek Gece Dünyası kanunlarını çiğnermiş gibi yaparlardı.

"Burada *bizden* hiç oğlan yok mu?" diye sordu Thea son bir umutla.

Vivienne gözlerini devirdi. "İkinci sınıfta var. Alaric Breedlove, Alacakaranlık Meclisi'nden. Bir tek o var zaten. Resmen çölde yaşıyoruz, sözüm meclisten dışarı."

Thea hiç şaşırmamıştı. Kız cadılar, erkek cadılardan sayıca hep daha fazla olmuştu ve sebebinin kimse bilmezdi. Daha çok kız doğuyor, çoğu zorlu cadı hayatında ayakta kalabiliyordu. Bazı yerlerde kız-erkek oranı özellikle dengesizdi.

“O yüzden idare etmemiz gerekiyor,” dedi Selene ağır ağır. “Ama bazen eğlenceli olabiliyor. Mezuniyet balosu cumartesi günü ve ben kiminle gideceğimi seçtim bile.”

“Ben de,” dedi Blaise. Sonra Thea’ya imalı imalı baktı.

İşte bu. Thea boğazına bir yumruğun oturduğunu hissetti.

“Eric Ross,” dedi Blaise kelimelerin tadını çıkararak. “Viv ve Sel bana onunla ilgili *hrrrr* şeyi anlattı.”

“Eric mi?” diye sordu Dani. “Şu yıldız basketçi, değil mi?”

“Aynı zamanda yıldız beyzbolcu,” diye cıvıladı Vivienne. “Ve yıldız tenisçi. Üstelik zeki de. Bütün derslerden yüksek not alıyor ve veteriner kliniğinde çalışıyor. Üniversiteye gitmek için sıkı çalışıyor. Veteriner olmak istiyormuş.”

Demek o yüzden yılanı umursuyordu, diye düşündü Thea. Defterdeki yassı solucan çizimlerinin de açıklaması buydu.

“Ve çok tatlı,” diye mırıldandı Selene. “Kızlar söz konusu olduğunda öyle utangaç ki, çoğu zaman konuşamıyor bile. Henüz kimse onunla çıkmayı başaramadı.”

“Çünkü yanlış yöntemler kullanmışsınız,” dedi Blaise hayallere dalan gözleriyle.

Thea’nın içi gidiyordu ve başı fena halde ağrıyordu. Aklına gelen tek şeyi yaptı.

“Blaise,” dedi. İlgisini üzerinde toplamak için doğrudan kuzeninin yüzüne bakıyordu. “Blaise, beni dinle. Senden çok az şey istemişimdir, öyle değil mi? Ama şimdi senden rica ediyorum. Eric’e bulaşma. Bunu benim için yapabilir misin? Birlik hatırına?”

Blaise yavaşça gözlerini kırptırdı. Buzlu çayından uzun bir yudum aldı. “Niye bu kadar öfkelendin, Thea?”

“Öfkelenmedim.”

“Onu umursamadığını sanıyordum.”

“*Umursamıyorum*. Yani, tabii ki *onunla* ilgilenmiyorum. Ama senin için, bizim için endişeleniyorum. Bence...” Thea, bu söylediklerinin, ağzından nasıl çıktığına hayret etmişti. “Bence bizden şüpheleniyor olabilir. Bu sabah bana diğer kızlardan çok farklı olduğumu söyledi...” Eric’in, bacağına iyileştirdiğinden şüphelendiğini söylemeden önce kendine hakim oldu. *Öylesi* fazlasıyla tehlikeli olurdu, özellikle Vivienne ya da Selene hemen dedikoduya başlayabilirdi.

Blaise’in göz bebekleri büyüdü. “Yani, onun medyum olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Hayır, hayır.” Eric’in medyum *olmadığını* biliyordu. Onun zihnine girmişti ve Eric’in kayıp cadı soylarından birinden olmadığından emindi. Üstelik onun güçleri de yoktu. Yılan ne kadar yılansa, o da o kadar insandı.

“İyi o zaman,” dedi Blaise. Neşeli, kulak tırmalayan bir sesle kırırdadı. “Senin sadece farklı olduğunu düşünmüş, hepsi bu. Bu *konuda* endişelenecek fazla bir şey göremiyorum. Bizim değişik olduğumuzu düşünmelerini *istiyoruz* zaten.”

Blaise anlamamıştı ve Thea, daha fazlasını söyleyemiyordu. Söylemek, kendisini kaynar suya atmakla aynı şeydi.

“O yüzden, kusura bakma ama davayı ben kazandım,” dedi Blaise kibarca. “Şimdi, bakalım oğlanlarla baloda neler yapabiliriz? Önce, sanırım onların kanını dökmemiz gerekiyor.”

“*Ne* dökmek?” dedi Dani doğrularak.

“Sadece birazcık kan,” dedi Blaise ona bakmadan. “Sonra yapacağımız büyüler için kanın hayati önemi var.”

“Eh, iyi şanslar,” dedi Dani. “İnsanlar kandan hoşlanmıyor. Sonrasında seni gördükleri her yerde kaçmaya başlayacaklardır.”

Blaise ona yarım bir gülümsemeyle baktı. “Hiç sanmıyorum,” dedi. “Sen daha ne yaptığımızı anlayamamışsın. Doğru yapılırsa, hiçbir yere kaçmazlar. Korkarlar, şok yaşarlar ama sonunda daha fazlası için geri gelirler.”

Dani şoka girmiş gibi görünüyordu. Yine de hayranlıkla bakmaktan kendini alamıyordu. “İyi de neden onların canını yakmak istiyorsun?”

“Doğamızda ne varsa onu yapıyoruz,” diye mırladı Blaise.

Hiç umrumda değil, diye düşündü Thea, benim işim olmaz.

Sonra kendine hakim olamayarak “Hayır,” dedi.

Gözlerini, eliyle parçaladığı kağıt peçetelere dikmişti. Gözucuyla Blaise’in çileden çıkmak üzere olduğunu görebiliyordu. Diğerleri Thea’nın neye hayır dediğini bilmiyor olabilirdi ama Blaise, kuzeninin ne demek istediğini her zaman anlardı.

“Onu isteyip istemediğini sana daha önce sormuştum,” dedi Blaise. “Ve sen de istemediğini söylemiştin. Ne yani, şimdi de fikrini mi değiştirdin? Onunla sen mi oynayacaksın?”

Thea peçete yığınınına bakmaya devam etti. Ne söyleyebilirdi? Yapamam çünkü korkuyorum? Yapamam çünkü bu sabah Eric’le aramda bir şeyler oldu ve yaşananlara bir anlam veremiyorum? Yapamam çünkü onunla görüşmeye devam edersem kanunları çiğneyebileceğimi hissediyorum ve bu hissimin insanlara kim olduğumuzu açıklamakla alakası yok. Diğer kanundan bahsediyorum, asla bir insana aşık...

Saçmalama.

Öyle bir şey söz konusu bile olamaz, dedi kendi kendine. Tek istediğin onun sonunun da Randy Marik gibi olmaması. Ve ona bu laşmadan da *bunu* engelleyebilirsin.

“Evet, onu istediğimi söylüyorum,” dedi sonunda neredeyse bağıarak.

“Onunla oynayacak mısın?”

“Onunla oynayacağım.”

“İyi.” Hırlamak yerine Blaise gülüyordu. “Eh, tebrikler. Küçük kuzenim sonunda büyümeye karar verdi.”

“Ay, lütfen.” Thea ona sert gözlerle baktı. Blaise’le aralarında bir gün bile yoktu. Blaise geceyarısından bir dakika önce, Thea ise bir dakika sonra doğmuştu. Birbirlerini bu kadar iyi anlayabilmelerinin nedenlerinden biri de buydu ama Thea, kuzeninin yaşından daha büyükmüş gibi davranmasından nefret ediyordu.

Blaise gri gözleri ışıldarken sadece gülümsedi. “Ah, bak, seninki de geldi,” dedi yalandan şaşırmış gibi yaparak. Thea onun başıyla gösterdiği yere baktığında, uzun bacakların ve kum rengi saçların avlunun diğer ucunda durduğunu gördü.

“Şansa bak,” dedi Blaise. “Neden yanına gidip baloya davet etmiyorsun?”

4. BÖLÜM

Osaniye Thea, kuzeninden nefret etmeye çok yaklaşmıştı. Ancak başka çaresi yoktu. Dört çift göz üzerine dikilmişti. Blaise'in gri, Vivienne'in zümrüt yeşili, Selene'nin camgöbeği mavisi ve Dani'nin kadifemsi, koyu gözleri. Hepsi bir şeyler bekliyordu.

Thea ayağa kalkıp avlunun diğer ucuna yürüdü.

Sanki *herkes* kendisini izliyormuş gibi hissediyordu. Adımlarını ölçülü ve güvenli, yüz ifadesini sakın tutmaya çalışıyordu. Kolay değildi. Kum rengi saçlara yaklaştığı her adımda geri dönme isteği daha ağır basıyordu. Sanki bir tünelde yürüyordu, yan taraflarda her şey bulanıktı. Tek görebildiği Eric'in yüzüydü.

Thea ışırtma mesafesine girdiğinde Eric başını kaldırdı ve kızın geldiğini gördü.

Sersemlemiş görünüyordu. Bir anlığına gözleri birbirine kilitlendi. Vivienne'inkilerden daha koyu, daha yoğun ve daha masum yeşil gözler.

Sonra hiçbir şey söylemeden Eric arkasını döndü ve hızlı adımlarla iki binanın arasına yöneldi. Thea daha ne olduğunu anlayamadan Eric gözden kaybolmuştu.

Thea, yere kök salmış gibi orada öylece kalakaldı. İçinde kocaman bir boşluk oluşmuştu. Sadece rahatsız edici bir şekilde gümbürdeyen kalbi o boşluğu doldurmaya çalışıyordu.

Pekala, benden nefret ediyor. Onu suçlayamam. Belki bu iyi bir şeydir. Belki Blaise artık hepimizin onu unutabileceğimizi söyler. Ancak gölgede kalan masaya geri döndüğünde, Blaise düşünceli bir şekilde kaşlarını çatmıştı.

“Tekniğin henüz iyi değil,” dedi. “Önemli değil. Sana hocalık yaparım.”

“Viv’le ben de yardım edebiliriz,” diye mırıldandı Selene. “Hızla öğrenirsin.”

“Hayır, teşekkürler,” dedi Thea. Gururu incinmişti ve yanaklarını ateş basmıştı. “Kendim halledebilirim. Yarın. Planım hazır.”

Dani masanın altından yeni arkadaşının elini sıktı. “Sen halledersin.”

Blaise, “Yarın bu işi bitirsen iyi olur. Yoksa onu aslında gerçekten istemediğini düşünebilirim.”

Ders zili çaldığında Thea fena halde rahatladığını hissetti.

“Alış meyvesi, civanperçemi, melek otu...” Thea etiketsiz, kalın, mavi camdan kavanozları gözden geçirdi. “İğrenç bir tür toz...”

Büyükannesinin dükkanındaydı. Akşam olduğu için kapandığından kimse kalmamıştı. Bu bitkiler, tılsımlar ve taşlarla birlikte olmak bile kendisini güvende hissetmesini sağlıyordu. Kontrolün elinde olduğunu hissediyordu.

Burayı seviyorum, diye düşündü, yerden tavana kadar şişeler, kuttular ve tozlu küçük tüplerle dolu raflara bakarken. Bir duvarın tamamı taşlara ayrılmıştı. İşlenmişler ve işlenmemişler, nadir taşlar ve yarı değerli taşlar, bazılarının üzerine güç sözcükleri ya da semboller oyulmuş, diğerleri topraktan yeni çıkarılmış gibi kirli ve çamurlu. Thea onlara dokunup isimlerini mırıldanmayı seviyordu. Turmalin, ametist, bal topazı, beyaz yeşimtaşı.

Bir de mis gibi kokan bitkiler vardı. Hazımsızlığı iyileştirmekten aşıkları geri getirmeye, romatizma ağrısını azaltmaktan evsahibini lanetlemeye kadar her tür işe yararlardı. Bazıları -saf olanları- cadı olmanız da olmanız da işe yarardı. Bunlar doğal tedavi özelliğine sahipti ve Büyükanne bu bitkileri insanlara bile satıyordu. Ama *gerçek* büyüler için kadim bilgilere ve psişik güçlere ihtiyaç vardı ve hiçbir insan evladı bu güçleri harekete geçiremezdi.

Thea gerçek bir büyü için araştırma yapıyordu.

Önce, hercai menekşe. Aşk tılsımı için en iyisiydi. Thea teneke kutuyu açıp özenli bir şekilde kurumuş mor ve sarı çiçekleri parmaklarıyla karıştırdı. Sonra bir avuç dolusu alıp büyükçe bir örgü çantasının içine attı.

Başka başka? Gül yaprağı olmadan olmazdı. Geniş bir seramik kavanozu açtığında tatlı koku her yanını sardı.

Papatya, evet. Biberiye, evet. Lavanta... İçinde lavanta özü bulunan küçük bir şişenin tıpasını açtı. Bunu *hemen* şimdi kullanabilirdi. Özü avcunda bir çay kaşığı jojobayla karıştırdı, sonra parmaklarının ucuyla karışımı şakaklarına ve ensesine sürdü.

Kan, coş! Baş ağrısı, defol!

Omuzlarında hissettiği gerginlik neredeyse anında yok olmaya yüz tuttu. Derin bir nefes alıp etrafına bakındı.

Topraktan çıkan bazı taşların da yardımı olacaktı. İlgiyi üzerinde tutmak için kalp şekli verilmiş pembe kristal. Çekicilik için, işlenmemiş, yumru halinde kehribar. Ah, mıknatıs etkisi için tabii ki mıknatıs taşı ve ateşlendirmek için küçük lal taşları.

Her şey tamamdı. Yarın sabah banyoya girecek, bu devasa örgü çantasını küvete daldıracak, aynı zamanda kırmızı mumlardan bir daire oluşturacak. Sonra sihirli suya oturup nefis kokuların, üzerine sinmesini sağlayacaktı. Sudan çıktığında ise ona kimse karşı koyamayacaktı.

Tam çıkacaktı ki deri bir kese gözüne çarptı.

Hayır. Bu *olmaz*, dedi kendi kendine. İlgi çekmek ve çekiciliğini artırmak için yeterince malzemen var. Birinin seni dinlemesini sağlamak için bu kadarı yeter.

Daha güçlü bir şey *istemezsin*.

Ama yine de yumuşak keseyi eline almadan edemedi. Sadece içine göz atmak için keseyi açtı.

Kesenin içi kızıl kahve yongalarla doluydu, her biri tırnak büyüklüğündeydi ve odunsu, tatlı bir koku yayıyorlardı.

Yemonja kökü. Gönülsüz bir kalbi çelmenin en garantili yolu. Ama genellikle genç kızların kullanması yasaktır.

Thea, üzerinde düşünmeye fırsat yaratmadan yarım düzine yongayı örgü çantasına attı. Sonra eski, deri keseyi raftaki yerine yerleştirdi.

“Ne yapacağına karar verebildin mi?” dedi arkasından bir ses.

Thea topuklarının üzerinde arkasına döndü. Büyükanne, dükkanın üzerindeki evine giden dar merdivenlerin dibinde durmuş ona bakıyordu.

“Ah, efendim?” Örgü çantasını arkasında saklıyordu.

“Uzmanlık alanından bahsediyorum. Bitkiler, taşlar, tılsımlar. Umarım şu inleyerek dua eden kızlara dönüşmezsin. Ağlak müzikten nefret ederim.”

Thea müziğe bayılırdı. Aslına bakılırsa Büyükanne’nin bahsettiği her şeye bayılırdı ama en çok da hayvanları severdi. Ve bir cadının hayatında ne yazık ki hayvanlara pek yer yoktu. Yakılma Günleri’nden beri herhangi bir yaratıkla yarenlik etmek yasaklanmıştı.

Tabii yine de hayvanlardan yararlanmak mümkündü. Mesele kertenkele ayağı ve bülbül dili. Blaise, Thea’nın hayvan sevgisine ancak bu amaç doğrultusunda katlanabiliyordu ve Thea, onu hayvanlardan uzak tutmak için her seferinde kavga etmek zorunda kalıyordu.

“Bilmiyorum, büyükanne,” dedi. “Hala düşünüyorum.”

“Eh, hala vaktin var ama hatırlatırım ki fazla da kalmadı,” dedi Büyükanne yavaş adımlarla Thea’ya doğru yürürken. Yüzü kırışıklarla dolu Edgith Harman, hafif kamburdu ve iki baston birden kullanıyordu. Yine de yüz yıldan daha fazla bir zaman dükkanını işleten ve ülkedeki her cadıya zevkle zulüm eden bir kadın için fena sayılmazdı.

“Unutma, on sekizine bastığında bazı kararları vermek zorundasın. Sen ve Blaise, soyunuzun son fertlerisiniz. Hellewise’in son kızları. Bu da sorumluluk sahibi olduğunuz anlamına geliyor. Diğerlerine örnek olmalısınız.”

“Biliyorum.” On sekizine bastığında Thea sadece hangi uzmanlık alanını seçeceğine karar vermekle kalmayacak, aynı zamanda ömür boyu kalacağı Meclisi de seçecekti. Alacakaranlık ya da Gece Meclisi’nden birine karar vermesi gerekiyordu. “Bu konuyu düşün-

ceğim Büyükanne,” diye söz verdi serbest kolunu yaşlı kadının omzuna sararak. “Hala altı ayım var.”

Büyükanne damarlı elleriyle nazikçe Thea’nın saçlarını okşadı. Kızın baş ağrısı anında kayboluverdi. Örgü çantasını arkasında saklamaya devam ederken “Büyükanne? Okul zamanı burada olmamıza gerçekten kızıyor musun?” diye sordu.

“Eh, çok fazla yemek yiyorsunuz ve banyoda saçlarınız kalıyor... ama sanırım buna dayanabilirim.” Büyükanne önce gülümsedi, sonra kaşlarını çatı. “Tabii ayın sonuna kadar başınızı belaya sokmadığınız sürece.”

İşte yine başlıyordu. “Ama ay sonunda ne olacaktı ki?”

Büyükanne ona dikkatle baktı. “Samhain, tabii ki! Tüm Azizlerin Bayramı.”

“Onu biliyorum,” dedi Thea. İnsanlar bile Cadılar Bayramı’nı kutluyordu. Asıl merak ettiği Büyükanne’nin o muğlak büyülerinden birini yapıp yapmayacağıydı.

“Samhain ve Gizli Meclis,” dedi Büyükanne aniden. “Seremoni için bu yıl çölü seçtiler.”

“Çöl mü? Yani Meclis *burada* mı toplanacak? Gizli Meclis buraya mı geliyor? Kibele Ana ve Aradia, hepsi geliyor mu?” diye sordu Thea telaşla.

“Hepsi,” dedi Büyükanne. Birden kırıksık yüzü zalim bir ifadeye büründü. “Ve Hava ile Ateş adına, buraya gelip sizin her şeyi mahvettiğinizi görmelerine asla izin vermeyeceğim. Benim de bir itibarım var.”

Bir parça afallayan Thea başını salladı. “Ben, eh, bu kadar endişelenmen boşuna değilmiş. Seni utandırmayacağız. Söz veriyorum.”

“Güzel.”

Thea gizli gizli örgü çantasını kolunun altına sıkıştırıp merdivenlere yöneldiğinde yaşlı kadın ekledi. “Hazırladığın karışımın dağılmaması için bir tutam sinirotu katsan iyi olur.”

Thea tedirginlikle kızardığını hissetti. “Ah... teşekkürler Büyükanne,” diyerek sinirotunun durduğu rafa geri yürüdü.

Dükkanın üst katında iki küçük yatak odası ve bir mutfak vardı. Yatak odalarından birinde Büyükanne kalıyordu, diğerini ise Thea ve Blaise ortak paylaşıyordu. Büyükanne’nin çaylağı Tobias’a da alt kattaki derslik kalmıştı.

Blaise yatağında yatmış, kırmızı kapaklı, kalın bir kitabı okuyordu. Şiir. Tüm uyarılıklarına rağmen, boş bir kız değildi.

“Bil bakalım ne öğrendim?” diye sordu Thea, sonra Blaise’in sormasını beklemeden Gizli Meclis’in geldiği haberini verdi.

Haberin Blaise’i korkutup korkutmayacağını görmek için merakla seyretti. En azından kuzeninin davranışlarına biraz dikkat etmeyi düşünceğini umuyordu. Fakat Blaise esneyip semirmiş bir kedi gibi gerindi.

“Güzel. Belki Ustalar’ı nasıl çağırdıklarını görme şansımız olur yine.”

İmalı bir şekilde Thea’ya bakıp kaşlarını kaldırdı. İki yıl önce Vermont’tayken insanların Cadılar Bayramı’nı kutladıkları gece, iki kuzen akçaagaçların arkasına gizlenip Samhain ayinini izlemişlerdi. Yaşlıların ruhları çağırmak için ay, gece ve büyücülük tanrıçası ve cadıların en kadimi Hekate’nin büyülerini kullandıklarına tanık olmuşlardı. Thea için korkutucu olduğu kadar heyecanlıydı ama Blaise sadece heyecanlanmıştı.

Thea, Blaise’i düzgün davranmaya itme konusunda pes etti.

Thea avcunda yatan yıldız şekilli üç mavi çiçeğe baktı. Sonra teker teker ağzına atıp yedi.

“Şimdi *Ego borago guadia semper ago* de,” diye yönlendirdi Sele-
ne. “Anlamı şu, *ben, hodan, bana hep cesaret getir*. Eski bir Roma bü-
yüsüdür.”

Thea kelimeleri mırıldandı. İki gündür kafeteryanın avlusunda
kum rengi saçları gözlüyordu.

“Hadi git kap onu, kaplan parçası,” dedi Blaise. Vivienne’le Dani
de yüreklendirmek istercesine başlarını sallıyordu. Thea omuzlarını
düzeltti ve avlunun karşı tarafına doğru yürümeye başladı.

Eric onun geldiğini görür görmez hemen iki binanın arasında-
ki aralığa yürüdü.

Seni *aptal*, diye düşündü Thea. Ben iyiliğin için uğraşıyorum, sen
ise kaçyorsun. Belki seni Blaise’e bıraksam daha iyi olurdu.

Ama yine de onu takip etti. Eric binaların önüne geçmiş, uzak-
lara bakıyordu. Thea yüzünü yandan görebiliyordu. Hem temiz ve
hoş hem de bir şekilde yalnız bir havası vardı.

Thea yutkunurken hodan çiçeklerinin tadını ağzında hissedebi-
liyordu. Ne diyecekti? İnsanlarla konuşmaya pek alışık değildi, özel-
likle de insan oğlanlarla.

Sadece, “N’aber?” derim ve hiçbir şey yokmuş gibi davranırım,
diye geçirdi aklından ama ağzını açtığı anda dudaklarından dökülen
söz, “Üzgünüm,” oldu.

Eric birden arkasına döndü. Şaşırmış görünüyordu. “Üzgün
müsün?”

“Evet. Sana kötü davrandığım için üzgünüm. Sence neden kaç
gündür etrafında dolanıyordum?”

Eric gözlerini kırptırdı ve Thea, onun güneş yanığı yanaklarının kızardığını düşündü. “Ben de sürekli sana baktığım için bana kızgın olduğumu sanıyordum. Seni daha fazla kızdırmak istemedim.”

“Bana mı bakıyordun?” Kızarma sırası Thea’daydı. Sanki sabah yaptığı banyo, yanaklarından kokulu buharlar çıkarıyordu.

“Şey, aslında bakmamaya çalışıyordum. Sanırım iki bakış arasındaki süreyi otuz saniyeye kadar çıkarabildim.” Eric bunları söylerken ciddiye.

Thea gülmek istiyordu. “Sorun değil, rahatsız olmadım,” dedi. Evet, şu anda aşk iksirinin kokusunu resmen duyabiliyordu. Baş döndüren gül ve hercai menekşe kokusu, üstüne bir de yemonja kökü baharatı.

Eric, kızın ağzından çıkan her bir kelimeye odaklanmış gibiydi. Bütün dikkatini Thea’ya vermiş bakıyordu. “Daha önce bir pislik gibi davrandığım için *özür dilerim*. Yılan meselesinde yani. Sana asılmaya çalışmıyordum.”

Thea’nın içinde panik fısıltıları kıpırdandı. Arazide olanları düşünmek istemiyordu.

“Evet, evet, biliyorum,” dedi. Eric koyu yeşil gözlerini Thea’nın gözlerine kilitlemişti. “Eh... şey, seninle konuşmak istememin nedeni... bilirsin işte, bu cumartesi Mezuniyet Balosu var. Ben de birlikte gidebiliriz diye düşündüm.”

Daha soru ağzından çıkarken Thea, normalde erkeklerin kızları dansa davet ettiğini hatırlayıverdi. Belki fazla aceleci davranmıştı.

Ama Eric fazlasıyla memnun görünüyordu. “Dalga geçiyorsun! Ciddi misin? Benimle dansa gider misin?”

Thea başını sallamakla yetindi.

“Bu müthiş bir şey. Yani, *teşekkürler*.” Şenlik ateşini gören çocuklar kadar heyecanlıydı. Sonra yüzü bulutlanıverdi.

“Tüh, unutmuştum. Cumartesi gecesi nöbet tutmak için Dr. Salinger’a söz vermiştim. Veteriner kliniğindeki patronuma yani. Geceyarısından sabah sekize kadar. Birilerinin geceleyin hayvanlara göz kulak olması gerekiyor ve Dr. Salinger şehir dışında bir konferansta olacak.”

“Önemli değil,” dedi Thea. “Baloya geceyarısından önce gideriz.” Çok rahatlamıştı. Blaise’in önünde Eric’le oynuyormuş gibi rol yapma süresi daha kısa olacaktı.

“Anlaştık o zaman.” Eric hala mutlu görünüyordu. “Ha, Thea?” İsmi utanarak söylemişti, sanki neredeyse söylemekten korkuyordu. “Belki... belki başka zamanlarda da bir şeyler yapabiliriz. Yani dışarı çıkabiliriz ya da benim evime gelebilirsin...”

“Ah...” Yemonja kokusu *resmen* başını döndürüyordu. “Ah... şey, bu hafta... yeni okula falan alışmaya çalışıyorum. Ama belki daha sonra olabilir.”

“Peki. Daha sonra.” Gülümsemesi beklenmedik şekilde şaşırtıcıydı. Yüzü ciddi utangaçlıktan tatlı ve karizmatik bir ifadeye bürünüvermişti. “Sana yardım edebileceğim bir şey olursa çekinmeden isteyebilirsin.”

Neden bu kadar yakışıklı ki, diye düşündü Thea. Bir ağaçtan kanatlanmış bir kuş gibi, içinde bir şeylerin hopladığını hissetti. Eric’in bu kadar yakışıklı olduğunu ya da gözlerindeki gri beneklerin güneş ışığını nasıl yansıttığını daha önce böylesine fark etmemişti...

Kes şunu, diye uyardı kendisini aniden. Bu tamamen *iş* ve o bir *haşarattan* başka bir şey değil. Bu kelimeyi düşününce başından aşağı kaynar sular döküldüğünü hissederek utandı. Hemen bir şeyler yapması gerekiyordu. İstemedi Eric’e yaklaştı, böylece onun yüzü-

ne doğrudan bakabilecekti. Şimdi aralarında sadece birkaç santim mesafe vardı ve Thea, fena halde başının döndüğünü hissediyordu.

“Artık... gitmem lazım. Sonra görüşürüz,” diye mırıldandı ve kendisini gitmeye zorladı.

“Görüşürüz,” dedi Eric de. Hala ılık ılık gülümsüyordu.

Thea koşmaya başladı.

Çarşamba, perşembe ve cuma günü Thea, Eric’i görmezden gelmeye çalıştı. Okul koridorunda yürürken mümkün olduğunca çok meşgulmüş ve onu görmemiş gibi yaparak yanından geçti. Eric de onun halinden anlıyormuş gibi davranıp peşine takılmıyordu. Thea sadece onu her an rüyadaymış gibi *mutlu* görmeye dayanamıyordu.

Tabii bir de Blaise meselesi vardı. Blaise çoktan birkaç futbol oyuncusunu peşine takmıştı. Buck ve Duane, kuzeni nereye giderse peşinden gidiyordu ama henüz ikisi de dans davetlerine cevap alamamıştı. Blaise’in partner seçme konusunda benzersiz bir yöntemi vardı. Hepsine başından gitmelerini söylüyordu.

“Beni istemezsin,” dedi fazlasıyla yakışıklı ve küpe takan Asyalı-Amerikalı bir gence.

Perşembe günü öğle yemeklerini yiyorlardı ve cadıların hepsi bir masaya toplanmıştı. Vivienne ve Selene, Blaise’le masanın bir yanında, Dani ile Thea ise öbür yanında oturuyordu. Yakışıklı çocuk, bir dizini sandalyeye dayamıştı ve fena halde sinirli görünüyordu.

“Sen bana yetmezsin, Kevin. Mahvolursun. O yüzden çekip git-sen iyi olur,” dedi Blaise, gri gözlerinden harlamaya hazır kıvılcımlar saçarak.

Kevin, dayadığı bacağına değiştirdi. “Ama ben zenginim.” Bunu çok samimi bir şekilde söylüyordu, özentisi yoktu.

“Ben paradan bahsetmiyorum,” dedi Blaise. Küçümsercesine gülümsedi. “Hem zaten benimle gerçekten ilgilendiğine inanmıyorum.”

“Dalga mı geçiyorsun? Senin için deliriyorum. Seni ne zaman görsem... Bilmiyorum işte, bir anda çılgına dönüyorum.”

Masadaki kızlara bir göz attı; Thea onun kulak misafirlerinden rahatsız olduğunu anlayabiliyordu ama konuşmaya devam etmeyecek kadar rahatsız değildi anlaşılan. “Senin için her şeyi yaparım.”

“Hayır, hiç sanmıyorum.” Blaise sol işaretparmağındaki yüzükle oynuyordu.

“O da ne?” diye araya girdi Vivienne ilgisizce.

“Hımmm? Ah, küçük bir elmas işte,” dedi Blaise. Parmaklarını öne uzattığında yüzük ışıldadı. “Bu sabah Stuart MacReady hediye etti.”

Kevin yine kıpırdandı. “Ben sana düzinelerce yüzük alabilirim.”

Thea çocuğa acıyordu. Fena birine benzemiyordu ve Thea, birilerinden onun müzisyen olmak istediğini duymuştu. Ama deneyimlerinden biliyordu ki buradan uzaklaşmasını söylemek hiçbir işe yaramazdı. Sadece inadı biraz daha körüklenmiş olurdu.

“Ben senden yüzük falan istemiyorum,” dedi Blaise yumuşak fakat azarlayan bir sesle. “Stuart bunu bana hediye etti, çünkü annesinden kalan tek hatıra bu yüzükmüş. Onun için anlamı büyükmüş. O yüzden yüzüğü bana vermek istemiş.”

“Ben de aynısını yapardım,” dedi Kevin.

Blaise başını iki yana sallamakla yetindi. “Hiç sanmıyorum.”

“Gerçekten yaparım.”

“Olmaz. Sen arabana çok değer veriyorsun ve arabandan asla vazgeçmezsin.”

Thea bahsi geçen arabayı görmüştü. Gümüş renkli bir Porsche. Kevin her sabah otoparkta arabasını güderi bir deriyle ovalardı.

Şimdi Kevin kafası karışmış gibi görünüyordu. “Ama... o araba benim değil ki. Ailemin arabası o. Sadece kullanmama izin veriyorlar.”

Blaise anlayışla başını salladı. “Gördün mü? Sana vazgeçemeyeceğini söylemiştim. Şimdi, uslu bir çocuk olup buradan uzaklaşıp mısın?”

Kevin içten içe çökmüş gibi görünüyordu. Yalvaran gözlerle, kendisini uzaklaştırmaması için Blaise’in gözlerine baktı. Sonunda Blaise başıyla futbolculara bir işaret çaktı.

“Hadi, dostum,” dedi dalkavuklardan biri. Thea onun adının Duane olduğunu sanıyordu. İki futbolcu Kevin’ı omuzlarından tutup sürükleyerek uzaklaştırdı. Kevin omzunun üzerinden arkasına bakıyordu hala.

Blaise canlı bir şekilde parmaklarını salladı.

Selene soluk renkli saçlarını geri atıp ağzının içinde mırıldandı, “Sence arabayı verecek mi?”

“Şey.” Blaise gülümsedi. “Şöyle diyelim, sanırım baloya gideceğim arabayı seçmiş durumdayım. Gerçi hala kiminle gideceğime karar veremedim.”

Thea masadan kalktı. Dani yemek boyunca sessizce oturmuştu ve şimdi kadifemsi siyah gözlerindeki yarı dehşet yarı hayranlık ifadesiyle Blaise’i izliyordu.

“Ben gidiyorum,” dedi Thea üstüne basa basa ve Dani ayağa kalkıp Blaise’i izlemeyi bıraktığında rahatladığını hissetti.

“Ah, bu arada,” dedi Blaise sırt çantasını alırken, “Sana bunu vermeyi unuttum.” Thea’ya eşantiyon parfüm şişelerine benzer küçük bir şişe uzattı.

“Bu ne için?”

“Balo için. Biliyorsun işte, oğlanların kanını içine koymak için.”

5. BÖLÜM

“Ne?” diye sordu Thea. İşte bu konuda *iki çift sözü* olabilirdi. “Blaise, sen aklını mı kaçırdın?”
“Umarım büyü yapmak istemediğini söylemiyorsundur,” diye cevap verdi Blaise tehlikeli bir sesle. “Bu, işin bir parçası, sen de biliyorsun.”

“Ben de diyorum ki çaktırmadan *bunu* doldurabilecek kadar kan almamız mümkün değil. Onlara ne diyeceğiz? *Senden bir hatıra olsun istedim* mi diyeceğiz?”

“Marifetini göster,” dedi Vivienne melodik bir şekilde, bir taraftan da kızıl altın renginde bir tutam saçını parmağına doluyordu.

“Çok zorda kalırsak Unutkanlık Kupası’nı her zaman kullanabiliriz,” diye ekledi Blaise sakince. “Ne yaparsak yapalım, hatırlayamazlar.”

Thea neredeyse düşüp bayılacaktı. Blaise’in önerdiği şey, bir sineği öldürmek için nükleer bomba atmak gibi bir şeydi. “*Sen* çıldırmış-

sın,” dedi sessizce. “Genç kızların o tür bir büyüü kullanma izni olmadığı biliyorsun ve muhtemelen anne olduğumuzda, hatta *Kocakarılara* döndüğümüzde bile iznimiz olmayacak. Bu tür büyüler sadece Ustalar içindir.” Blaise gri gözlerini kaçırana kadar dik dik baktı.

“Ben büyülerin yasaklı olarak sınıflandırılmasına inanmıyorum,” dedi Blaise kibirli bir ifadeyle ama hala Thea’ya bakmıyordu ve konuyu uzatmaya niyetli olmadığı belliydi.

Dani’yle avludan çıktıklarında Thea, Dani’nin küçük cam şişelerden birini aldığını fark etti.

“Baloya gidiyor musun?”

“Sanırım gidiyorum.” Dani omuz silkti. “Dünya edebiyatı sınıfından John Finkelstein, birkaç hafta önce davet etmişti. Daha önce *onların* balolarından birine hiç gitmemiştim... belki bir başlangıç yapmanın zamanı gelmiştir.”

Bu da ne demek oluyordu şimdi? Thea kendisini rahatsız hissetti. “Ve onu büyülemeyi planlıyorsun?”

“Ah, bunu mu kastediyorsun?” Minik cam şişeyi parmaklarının arasında salladı. “Bilmiyorum. Öylesine aldım işte.” Savunmaya geçmiş gözlerle Thea’ya baktı. “Sen de Eric için bir şişe aldın.”

Thea tereddüt etti. Dani’ye henüz Eric meselesini anlatmamıştı. Bir yandan anlatmayı istiyordu ama öbür yandan korkuyordu. Dani, *Diğerleri* hakkında gerçekten ne düşünüyor olabilirdi?

“Hem,” diye devam etti Dani tatlı ve sakın bir ifadeyle, “onlar sadece insan.”

Cumartesi gecesini Thea dolabından bir elbise çıkardı. Soluk yeşil bir elbiseydi -öylesine soluktu ki neredeyse beyaz bile sayılabilirdi- ve üzerinde Grek desenleri vardı. Cadı kıyafetleri, güzel göründükle-

ri kadar insanın kendisini iyi hissetmesini sağlamalıydı. Bu elbise de yumuşak ve hafif olmanın yanı sıra döndüğünde etekleri harika bir şekilde dalgalanıyordu.

Blaise elbise giymeyecekti. Dahası smokin giymeye karar vermişti. Kırmızı ipekten bir papyon ve kuşak takıyordu, doğrusu smokin Blaise'in üzerinde muhteşem görünüyordu.

Muhtemelen okulun en popüler kızının kol düğmesi takarak balyoza gitmesi tarihte bir ilk olacak, diye düşündü Thea.

Eric tam zamanında geldi. Dükkanın ön kapısını, yani sadece Diğerleri'nin kullanabildiği kapıyı tıklattı. Gece İnsanları ise siyah bir yıldız çiçeğini andıran grafitiyle boyanmış arka kapıya gelirlerdi.

Hazırım, diye düşündü Thea. Kapının kilidini açmadan önce derin bir nefes çekti ve Eric'i içeri aldı.

Bunun duygularla ilgisi yok, bu tamamen yapmam gereken bir şey...

Ama ilk saniyeler Thea'nın korktuğu kadar ters gitmedi. Eric gülümseyip ona orkidelerden oluşan bir bilekliği uzattı. Thea da gülümseyerek çiçeği aldı, "Hoş görünüyorsun."

Üzerindeki haki renkli, bol takım elbiseyle rahat görünüyordu. "Ben mi? Asıl *sen* hoş görünüyorsun. Yani... harika görünüyorsun. Bu elbiseyle saçların altın gibi görünüyor." Sonra özür dilercesine kendi kıyafetine baktı. "Bense dansa gitmeye pek alışık değilim maalesef."

"Öyle mi?" Okulda kızların onun hakkında söylediklerine kulak misafiri olmuştu. Öyle görünüyordu ki herkes ondan hoşlanıyor, onunla yakınlaşmak istiyordu.

"Evet, genellikle fena halde yoğun oluyorum. Bilirsin işte, işim, maçlar falan." Yumuşak bir sesle ekledi, "Bir de kızlarla beraberken neler söyleyebileceğimi düşünerek çok zaman geçiriyorum."

Komik, *benimleyken* öyle bir problemin yokmuş gibi görünüyor, diye düşündü Thea. Eric'in, dükkanı gözden geçirdiğini fark etti.

“Burası büyükannemin dükkanı. Dünyanın çeşitli yerlerinden her tür şeyi satar.” Eric’i daha yakından inceledi. Bu önemli bir testti. Bir insan olarak böyle şeylere inanıyorsa ya Yeni Çağ zıplırlarından biriydi ya da tehlikeli bir şekilde gerçeğe yaklaşmıştı.

Eric, “Harika,” dediğinde Thea onun yalan söylemediğini görmekten memnun kaldı. “Yani,” diye ekledi, bütün bu vudu bebekleri ve kristallerle ilgili uygun kelimeleri bulmakta zorlandığı çok belliydi, “İnsanların düşünce biçimlerini değiştirerek bedenlerini etkileyebileceklerini düşünüyorum.”

Bunun ne kadar doğru olduğunu bilemezsin, dedi içinden Thea. Ahşabın üzerindeki tıktırtıları duyduklarında Blaise’in merdivenlerden indiğini gördüler. Önce kızın ayakkabıları görüldü, sonra pantolonu ve parlak kırmızı ipekle sarılmış bel kıvrımı. Sonunda başı ve omuzları ortaya çıktı, saçlarının yarısı havada, yarısı yatırlılmıştı, fırına gibi karanlık dalgalar yüzünü çevreliyordu.

Thea çaktırmadan Eric’e baktı.

Blaise’e gülümsüyordu ama koyunlar gibi aptalca sırıtan diğer oğlanlara benzer bir hali yoktu. Gülümsemesi samimiydi.

“Selam, Blaise,” dedi. “Baloya mı? İstersen seni de götürebiliriz.”

Blaise olduğu yerde kaldı. Sonra kızgın gözlerle ona baktı. “Teşekkürler, birisiyle gidiyorum. Şimdi onu evinden almaya gidiyorum.”

Kapıya yönelirken sert sert Thea’ya baktı. “Bu gece ihtiyacın olan her şeyi yanına aldın, değil mi?”

Minik şişe Thea’nın soluk yeşil el çantasındaydı. Thea hala şişeyi nasıl doldurabileceğine dair hiçbir fikir geliştirememişti ama hafifçe başını sallayarak kuzenini yanıtladı.

“İyi.” Blaise hışımla kapıdan çıktı ve kaldırıma park edilmiş grimsi Porsche’ye doğru yürüdü. Kevin’in arabası. Ama Thea’nın bildiği kadarıyla, Blaise dansa Kevin’la gitmeyecekti.

“Sanırım onu kızdırdım,” dedi Eric.

“Merak etme. O her zaman böyledir. Gidelim mi?”

Okulun kafeteryasına girerlerken “Duygulara yer yok,” diye içinden tekrarlayıp duruyordu Thea. Kafeterya gündüz vaktindeki halinden çok farklı görünüyordu. Işıklar ve müzik tuhaf bir şekilde heyecan vericiydi ve dans pistindeki renk dalgası ilginç bir şekilde davetkardı.

Buraya eğlenmeye gelmedim, diye uyardı kendini Thea yine. Fakat bir taraftan içi gidiyordu. Eric’in endişeyle kendisine baktığını gördüğünde onun da aynı şeyleri hissettiğini anlayabiliyordu. Sanki iki küçük çocuk el ele tutuşmuş, inanılmaz görünen bir karnavalın kıyısındaaydılar.

“Şey, sana daha önce söylemeliydim,” dedi Eric. “Ben doğru dürüst dans edemem. Yani yavaş şarkılar dışında.”

Aman, ne şahane! Ama zaten yapması gereken de buydu. Blaise’in gözü önünde Eric’le romantik bir oyun sergilemeliydi.

O anda yavaş bir şarkı başladı. Thea kısa bir süreliğine gözlerini yumdu ve kendini kaderine hazırladı. Eric dans pistine doğru adım attığında Thea olanların hiç de tuhaf görünmediğini düşündü.

Dans Perisi Terpsichore, aptal durumuna düşmemem için bana yardımcı et. Daha önce bir insanla bu kadar yakınlaşmamış, insanların müzikleriyle dans etmeye çalışmamıştı. Ama Eric, onun deneyimsizliğinin farkında değilmiş gibi görünüyordu.

“Buna inanamıyorum,” dedi Eric. Kollarını hafifçe ona sarmıştı, aralarında neredeyse saygı dolu bir mesafe bırakıyordu. Sanki Thea’ya daha sıkı sarılırsa her an onu kırabilirmiş gibi ürkek davranıyordu.

“Neye inanamıyorsun?”

“Şey...” Başını iki yana salladı. “Bütün bu olanlara sanırım. Seninle birlikte olmama. Ve kendimi bu kadar rahat hissetmeme. Ve her zaman bu kadar güzel *kokmana*.”

Thea istemeden güldü. “Bu sefer yemonja kullanmadım...” diye başladı ama neredeyse dilini ısırıyordu. Adrenalin, acı veren iğneler gibi içini kavurdu.

Kafayı mı sıyırmıştı? Yerküre adına, az daha ağzından *büyyü malzemelerini* kaçırıyordu. Eric’le konuşurken çok rahattı, mesele buydu işte. Onun da bir cadı olmadığını her seferinde unutuyordu.

“İyi misin?” diye sordu Eric, sessizlik uzayınca. Sesi endişeliydi.

Hayır, iyi değilim. Bir yanda Blaise, öte yanda Gece Dünyası’nın kanunları varken ve her ikisi de üzerime çullanmaya hazırlarken ve senin bütün bunlara değip değmeyeceğini bile kestiremezken...

“Sana bir şey sorabilir miyim?” diye sordu Thea aniden. “O gün yılan üzerime atıldığında neden beni yana savurdun?”

“Ha? Saldırıya geçmişti. Isırılabilirdin.”

“Ama sen de ısırılabilirdin.” *Ki zaten ısırıldın.*

Sanki hayatın çözülmesi mümkün olmayan gizemlerinden biriyle karşı karşıya kalmış gibi kaşlarını çatı Eric. “Evet ama bir şekilde ısırılacağımı düşünmedim. Sanırım bu söylediğim kulağa çok aptalca geliyor.”

Thea ne diyeceğini bilemedi. Aynı zamanda birden ne yapacağını da kestiremez hale geldi. İçinden Eric’in omzuna yaslanmak istiyordu ama beyni bunu her düşünüşünde alarmlar çalışıyordu.

O sırada dans pistinin yan tarafında gürültülü konuşmalar duydu.

“Çekil yolumdan,” diyordu mavi ceketli bir çocuk. “Kız bana gülümsedi, ben de onun yanına gideceğim.”

“Kız asıl *bana* gülümsedi, seni salak,” diye azarladı onu gri ceketli diğer çocuk. “O yüzden geri çekil de gideyim.”

Araya küfürler girdi. “Bana gülümsedi, yolumdan çekilsen iyi olur.”

Daha çok küfür. “Hayır bana gülümsedi, asıl sen vazgeçsen iyi olur.”

Yumruk yumruğa dövüşmeye başladılar. Bir sürü balo görevlisi kız arkadaşlarını bırakıp dövüşenlerin yanına koştular.

Hangi kızdan bahsediyorlar acaba, diye sordu kendine Thea dalga geçercesine. Blaise’in nerede durduğunu tayin etmekte hiç zorlanmıyordu. Kırmızı çizgili smokinin etrafını bir sürü genç sarmıştı. Onların da etrafında yalnız bırakılmış kızgın kızlar vardı.

“Belki gidip bir merhaba desek iyi olur,” dedi Thea. Blaise’i yeni bir kargaşa yaratmaması için uyarmak istiyordu.

“Olur. Blaise buralarda pek popüler, öyle değil mi?”

Kalabalığı yararak kızın yanına varmayı başardılar. Blaise çevresini saran kafası karışanlar ve yaltaklananlarla zafer anının tadını çıkarıyordu.

“Bir buçuk saat bekledim ama gelmedin,” diyordu yüzünün rengi atmış Kevin. O da kusursuz beyaz ipekten bir gömlek ve üzerine tam oturan siyah pantolon giymişti. Gözleri boş boş bakıyordu.

“Belki bana yanlış adres vermişsindir,” dedi Blaise dalgın dalgın. “Evinin bulamadım.” Bir elini saçları omuzlarına dökülen, çok uzun boylu bir gencin koluna geçirdi; genç her gün en az dört beş saatini spor salonunda geçiriyormuş gibi görünüyordu. “Her neyse, dans etmek ister misin?”

Kevin, köşeli ve sert çenesiyle ruhsuz bir şekilde ona bakan sarışın gence baktı. “Sergio’yu dert etme,” dedi Blaise. “Yalnız kalmayayım diye bana eşlik ediyordu. Dans etmek *istemiyor* musun?”

Kevin yere baktı. “Şey, evet, elbette seninle dans...”

Blaise, elini Sergio’nun kolundan aldığı anda Thea öne eğildi. “İnsanların içinde bir şey yapmasan iyi edersin,” diye tısladı kuzeninin kulağına. “Halihazırda senin yüzünden bir kavga yaşandı.”

Blaise, Kevin’ın koluna girerken çok eğleniyormuş gibi Thea’ya baktı. Erkeklerin çoğu onların peşinden gitti. Kalabalık dağıldığında Thea küçük bir masada oturan Dani’yi gördü. Işıltılar saçan altın renkli bir elbise giymişti ve yalnızdı.

“Hadi gidip oturalım,” dedi Eric, daha Thea tek bir kelime etmeden. Thea ona minnettarlık dolu gözlerle baktı.

“John nerede?” diye sordu Thea masaya otururken.

Dani başıyla Blaise’in peşindeki sürüyü işaret etti.

“Aman, umrumda değil,” dedi filozofça, içeceğiinden bir yudum alırken. “Zaten çok sıkıcıydı. Üstelik bütün bu dans işinden hiç anlamıyorum.”

Thea onun bu dansların Meclis danslarından farklı olduğunu kastedtiğini biliyordu. Ayinlerde herkes bir ahenk içinde olurdu ve orada çiftler halinde dans edilmezdi. Meclis ayinlerinde doğayla ve herkesle dans edilirdi. Herkesin birbiriyle görünmez bir bağ kurduğu kocaman bir dalga oluşurdu.

Eric içecek almak için gönüllü oldu.

“Sizin geceniz nasıl gidiyor?” diye sordu Dani, Eric gittiği halde alçak bir sesle. Kadifemsi koyu renk gözleri merakla Thea’nın yüzünü inceliyordu.

“Şimdiye kadar her şey yolunda,” dedi Thea kaçamak bir cevapla. Sonra bakışlarını dans pistine çevirdi. “Viv’le Selene de gelmiş.”

“Ever. Sanırım Vivienne kanı elde etmiş bile. Tyrone’a bileklik iğnesini batırmış.”

“Aman ne zekice,” dedi Thea. Vivienne’in giydiği siyah elbise kızın neredeyse bir alev gibi görünmesine neden oluyordu. Selene ise sarı saçlarını ortaya çıkaran koyu mor bir elbise giymişti. İkisi de harika vakit geçiriyormuş gibi görünüyordu.

Dani esnedi. “Sanırım ben eve erken gideceğim,” diye başladı ama sonra birden sustu.

Ana girişin oralarda tuhaf bir kıpırdanma meydana gelmişti. İnsanlar itişip kakışyordu. Thea önce bunun Blaise için arada bir hortlayan küçük arbedelerden biri olduğunu düşündü ama birisi sendeleyerek dans pistindeki ışıkların altında göründü.

“*Bilmek* istiyorum.” Ahenksiz ses müziğı bastırıyordu. “*Bilmek istiyoruuuuuum.*”

Orkestra çalmayı bıraktı. İnsanlar bağıranı görmek için döndü. Öylesine anormal bir sesteki ki, sarhoş birinin sesi olamazdı. Bu *çıldırılmış* birinin sesiydi.

Thea ayağı kalktı.

“*Bilmek istiyoruuuuuum,*” diye bağırdı ses yine, artık daha denge-siz ve sinirli geliyordu kulağı. Bağırان kişi arkasını döndüğünde Thea’nın tüyleri diken diken oldu.

Bağıran her kimse yüzüne bir maske takmıştı.

Amerikan futbolcularının taktığı maskelerin çocuklar için üretilen ve lastikle takılan bir versiyonuydu bu. Cadılar Bayramı partisi için mükemmeldi ama Mezuniyet Balosu için korkunç bir seçimdi.

Ah, doğum sancıları tanrıçası Eileithya, diye düşündü Thea.

“Bana *söyleyebilir* misin?” dedi maskeli, kat kat siyah bir elbise giymiş kısa boylu bir kıza bakarak. Kız gerileyip dans arkadaşına sığındı.

Thea’nın fizik öğretmeni Bay Adkins, koşarak yaklaşırken kramtı uçuyordu. Balo görevlilerinin hiçbirisi ortada görünmüyordu.

Muhtemelen Blaise için çıkan kavgaları engellemeye çalışıyorlar, diye düşündü Thea.

“Pekala, sakinleş. Sakinleş bakalım,” dedi Bay Adkins, maskeliye asi muamelesi yaparak. “Abartmayalım...”

Maskeli çocuk ceketinden bir şey çıkardı. Elinde şimdi dans pistinin ışıklarını ayna gibi yansıtan metal bir şey vardı.

“Ustura,” dedi Dani fısıltıyla. “Kraliçe İsis adına, onunla ne yapıyor bu çocuk?”

Çocuğun elindeki ustura -belki fazlasıyla eski moda ve tuhaf olmasından dolayı- bıçaktan daha korkunç görünüyordu. Thea tıraş bıçaklarının bile eti nasıl kesebileceğini gözünde canlandırabiliyordu.

Bay Adkins, kollarıyla arkasındaki öğrencileri korumak istercesine geriledi. Gözlerinden, yaşadığı dehşet görülebiliyordu.

Bunu durdurmalıyım, diye düşündü Thea fakat nasıl yapabileceği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Karşısındaki bir hayvan olsaydı hemen ortaya çıkar ve zihin kontrolünü denerdi ama bir insanı kontrol edemezdi.

Yine de yavaş adımlarla, dikkat çekmemeye çalışarak yürümeye başladı. Dans pistinin etrafındaki kalabalığın önüne geçerek yavaşça maskeli çocuğun karşısına geçti.

Maskeli şimdi başka bir soruyu haykırıyordu. “Onu *gördünüz* mü?” dedi. Yürürken yanından geçtiği herkese aynı soruyu soruyor, insanlarsa geri kaçıyorlardı. Vivienne ve Selene, erkek arkadaşlarının yanına geçmişti. Ustura, ışıkların altında parıldadı.

Thea, dans pistinin öbür yanında Kevin Imamura’yla birlikte duran Blaise’e baktı.

Yanında onu koruyacak ne bir Buck, ne de Duane vardı. Fakat Blaise korkmuş gibi görünmüyordu. Bu da Blaise’in en belirgin özel-

liklerinden biriydi, inanılmaz bir fiziksel cesarete sahipti. Bir elini beline dayamış duruyordu ve Thea, kuzeninin ona yaklaşan maskeliyi zaten tanıdığını tahmin edebiliyordu.

Kaçışan çiftlerin arasında Thea başka bir şeyi daha fark etti. Eric iki elinde iki içecek bardağıyla dans pistinin öbür yanında duruyordu. Tıpkı Thea gibi o da maskeli çocuğu gözlüyordu.

Thea onun gözlerini yakalamaya çalıştı ama çok kalabalıktı.

“Onu gördün mü?” diye sordu maskeli çocuk, Blaise’in hemen önündeki çifte. “Bilmek *istiyoruuuuuum!*”

Çift, bowling lobutları gibi dağıldı. Blaise şimdi uzun boyu ve şık siyah smokiniyle iyice göz önüne çıkmıştı, geceyarısı kadar kara saçları ışıktta pırıldıyordu.

“Buradayım, Randy,” dedi. “Ne bilmek istiyormuşsun?”

Randy Marik nefes nefese durdu. Nefesi plastik maskenin ardında boğuktu. Bütün salon kulaklarını dikmiş sessizliği dinliyordu.

Thea sessizce yürüyerek yaklaştı. Eric de diğer yandan yaklaşıyordu ve tam o sırada Thea’yı gördü. Başını iki yana sallayıp dudaklarını kıpırdatarak “Uzak dur,” dedi.

Tabii tabii. Sen de silah niyetine elindeki içecek bardaklarıyla onun hakkından gelirsin. Thea ona ters ters bakıp sessizce, “*Sen* uzak dur,” dedi.

Randy’nin eli titriyor, usturanın parlamasına neden oluyordu. Göğsü hızlı hızlı inip kalkıyordu.

“Neler *oluyor*, Randy?” dedi Blaise. Topuklu ayakkabısının ucuyla sabırsızca yeri dövüyordu.

“Kendimi kötü hissediyorum,” dedi Randy. Ağzından neredeyse bir inleme gibi çıkmıştı kelimeler. Bir anda sanki boynu bir çiçeğinki gibi eğildi. “Seni özlüyorum.”

Sesi Thea'nın tüylerini diken diken etti. On sekiz yaşındaki bir bedende dört yaşında bir çocuk konuşuyordu sanki.

“Sürekli ağlıyorum,” diye ekledi.

Sol eliyle maskesini çıkardı. Kevin ister istemez geriledi. Thea içinde bir dehşet dalgasının yayıldığını hissedebiliyordu.

Randy resmen *kan* ağlıyordu. Yanaklarından kana bulanmış göz yaşları süzülüyordu.

Büyü mü bu, diye merak etti Thea. Sonra hayır diye düşündü; kendisini kesmiş olmalı.

Öyleydi. Randy gözlerinin altını hilal şeklinde çizmişti. Kan bu kesiklerden akıyordu.

Yüzünün geri kalanı da kireç gibiydi. Belli belirsiz kirli sakalına rağmen bir ceset kadar beyaz görünüyordu. Gözleri deli gibi bakıyordu. Açık kırmızı sarı renkli ipek gibi saçları, beyazlatılmış saman gibi havaya dikilmişti.

“Ta New Hampshire’den bana *bunu* söylemek için mi geldin?” dedi Blaise. Sonra gözlerini devirdi.

Randy hıçkırıcısına soluğunu koyuverdi.

Çocuğun bu hali Kevin’i cesaretlendirmişse benziyordu. “Bak dostum, kim olduğunu bilmiyorum ama ondan uzak dursan iyi edersin,” dedi Kevin. “Evine gidip aklını başına toplamaya ne dersin?”

Hata etmişti. Kana bulanmış gözler Kevin’a kilitlendi.

“*Sen* kimsin?” dedi Randy boğuk bir sesle ona doğru bir adım atarken. “Sen... kim...*sin*?”

“Kevin, kaç!” dedi Thea telaşla.

Ama artık çok geçti. Ustura havayı şimşek gibi yardı. Kevin’ın suratından kan fışkırdı.

6. BÖLÜM

Kevin bir eliyle yanağını tutarken uludu. “Beni kesti! Bu herif beni kesti!” Parmaklarının arasından kan boşalıyordu. Randy, usturayı tutan elini yine havaya kaldırdı.

Thea zihniyle ona ulaştı. Aslında ulaştı denemezdi. Daha çok *sıçramıştı*. Tamamen içgüdüsel. Ölümüne korkuyordu ve tek düşünebildiği Randy’nin Kevin’ı, hatta belki Blaise’i öldürmek üzere olduğuydu.

Bir şey hissetti. Acı, keder ve öfke, kafesindeki bir babun gibi oradan oraya sıçırıyordu. Gerçi çok kısa bir an bu hisse tutunabildi çünkü Eric, elindeki bardakları Randy’nin suratına boşalttı. Randy haykırıp Kevin’dan Eric’e döndü.

Thea dehşetin içinde hızla yükseldiğini hissediyordu. Randy usturasını savurdu ama Eric ondan hızlıydı; hemen zıplayarak geriledi ve Randy’nin arkasına geçti. Randy arkasına dönüp usturasını yine savurdu. Eric her seferinde kurtulup yerini değiştiriyordu, ölüm dansı başlamıştı, birbirlerinin etrafında dönüp duruyorlardı.

Her hareketlerinde Thea kalbinin daha fazla sıkıştığını hissediyordu. Ama dans pistinde başka birisi hızla harekete geçene kadar Eric usturadan kurtulmayı becerdi. Bay Adkins ve iki başka öğretmen ortaya atılmışlardı. Randy'nin üzerine atıldıklarında ortalık birden karıştı. Sonunda Randy'yi yere yapıştırmayı başarmışlardı.

Dışarıdaki polis sirenleri giderek yaklaşıyordu. Eric yerdeki insan yığınının geri çekildi.

Nefes nefese kalmış halde Thea'ya baktı. Kız iyi olduğunu bildirmek için hafifçe başını salladı, sonra rahatlayarak gözlerini yumdu.

Bacakları boşalmış, içi sıkışmıştı ve kendisini berbat hissediyordu. Randy'yi almaya gelmişlerdi ve Thea, ona kimsenin yardım edemeyeceğini düşünüyordu. Çocuk kesinlikle keçileri kaçırmış gibi görünüyordu.

Thea o an, cadı olmamayı çok isterdi.

“Tamam artık, çocuklar,” dedi Bay Adkins. “Hadi herkes evine. Burayı boşaltmamız gerekiyor.” Adam bir sandalyede oturan Kevin’la ilgilenen, onun yanağına bir mendil bastıran Blaise’e baktı. “Siz ikiniz kalabilirsiniz.” Sonra Blaise’in omzuna bir elini koydu. “Her şey yolunda mı?”

Blaise hüzünlü gri gözlerini kocaman açarak baktı. “Sanırım,” dedi cesurca.

Bay Adkins yutkundu. Eliyle Blaise’in omzunu sıktı. Thea, adamın, “Zavallı çocuk,” gibi bir şey mırıldandığını duydu.

Ay, yok artık, diye geçirdi içinden Thea. Bir taraftan da küçük ama bencil bir parçası rahatlamış hissediyordu. Blaise’in başı olanlardan dolayı belaya girmeyecekti. İkisi de okuldan kovulma tehlikesiyle karşı karşıya değillerdi. Büyükkanneleri de Meclis önünde rezil olmayacaktı.

Üstelik Blaise *gerçekten* de Kevin için endişeliymiş gibi görünüyordu. Çocuğun üzerine eğilmiş, özenle yaralarıyla ilgileniyordu. Tabii Blaise'e güven olmazdı.

Thea öğretmenin uzattığı kolun yanından geçti. "İyi misin?" diye fısıldadı Blaise'e.

Blaise imalı bakışlarını kaldırıp ona baktı. İşte o anda Thea, onun mendilin altında küçük şişeyi tuttuğunu gördü. Şişe kanla dolmuştu.

"Sen..." Thea söyleyecek söz bulamıyordu.

Blaise çaktırmadan yüzünü ekşitti. Bunun tek bir anlamı vardı. *Biliyorum ama fırsat ayağıma gelmişken tepmek istemedim.*

Thea gerilerken Eric'e çarptı. Sağlam kolunu hemen Thea'nın omzuna attı.

"Kuzenin iyi mi?"

"*Fazlasıyla.* Buradan çıkmam lazım."

Eric onun yüzüne baktı. Perişan görünüyordu. Saçları karışmış, gözleri kararmıştı. Tek söylediği, "Hadi gidelim," oldu.

Çıkarken Vivienne ile Selene'nin yanından geçtiler. Thea onların hakkını vermeliydi, ikisi de yaşadıkları şokun etkisiyle mutsuz görünüyordu. Önemli olan, bu hallerinin ne zamana kadar süreceği idi tabii?

Dani, John Finkelstein ile birlikte otoparktaydı. "Eve gidiyorum," dedi Thea'ya üstüne basa basa, sonra kenardaki çalılıkların içine doğru bir şey fırlattı.

Kızın attığı küçük şişe boştu.

Thea içinin az da olsa rahatladığını hissetti. Dani'nin koluna hafifçe dokundu. "Teşekkürler."

Dani omzunun üzerinden kafeteryaya doğru baktı. "O çocuğun ne öğrenmek istediğini merak ediyorum," diye mırıldandı.

Sonraki saniyede aydınlık okul girişinden sanki cevap verircesine bir uluma duyuldu. İnsandan ziyade, acı çeken bir hayvanın çığlığına benziyordu.

“Nedeeeeennnnn?”

Thea kör gibi Eric’in cipine koştu.

Araba karanlık sokaklarda ilerlerken Eric usulca, “Sanırım eski bir erkek arkadaştı?” dedi.

“Geçen ayki.”

Eric ona baktı. “Zavallı çocuk, fena dağılmış.”

İşte *bu*, diye düşündü Thea, her şeyi çok güzel özetliyor. Çocukcağız sonsuza kadar darmadağın olmuştu. Zavallı çocuk.

“Sorun Blaise’de,” dedi. Eric’le bu konuları konuşmaya niyeti yoktu ama kelimeler dilinde öylesine birikmişlerdi ki, eğer konuşmazsa boğulacağına inanıyordu. “Hep böyle yapar, sonra *yine* yapar ve ben onu durduramıyorum. Her yerde kendisine uğraşacak birini bulur, çocuklar da hemen ona aşık olurlar, sonra da hiçbir şey olmamış gibi Blaise onları bırakıverir.”

“Aşk mı? Hımmm,” dedi Eric.

Thea şaşkınlıkla ona baktı. Eric gözünü yoldan ayırmıyor, uzun ve becerikli elleriyle direksiyonu sımsıkı tutuyordu.

Eh. Ben de senin saf olduğunu düşünüyordum. Belki sandığımdan daha fazlasını görebiliyorsundur.

“Bir tür aşk,” dedi. “Şey gibi... bilirsin, antik Yunan zamanında insanlar tanrıça Afrodite taparlardı ve tanrıçanın en büyük özelliği fena halde merhametsiz olmasıydı.” Thea başını iki yana salladı. “Bir keresinde bir piyeste Phaedra adında bir kraliçe seyretmiştim. Afrodite, kadını üvey oğluna aşık ediyordu. Oyunun sonundaysa piyesteki herkes ölüyordu. Fakat Afrodite gülümsemeye devam ediyor-

du çünkü bir tanrıça gibi davranıyordu aslında. Tıpkı evleri yerinden koparıp atan kasırgalar ya da ormanı küle çeviren yangınlar gibi.”

Sustu. Göğsü acıyordu ve nefes alamadığını hissediyordu. Öte yandan da bir şekilde kendisini iyi hissediyordu, sanki üzerinden bir yük kalkmıştı.

“Sen de Blaise’in öyle olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?”

“Evet. Doğası gereği buna engel olamıyor. Umarım kulağa çok delice gelmiyordur?”

“Kesinlikle, hayır.” Eric utangaç bir gülümsemeyle baktı. “Doğa zordur. Kartallar tavşanları kapar. Aslanlar yavrularını öldürür. Dünya büyük bir cangıldan başka bir şey değil.”

“Ama yine de Blaise’in yaptıklarını haklı çıkarmaz. Belki tanrıçalar ya da hayvanlar için böyle bir açıklama yeterli olabilir ama insanlar söz konusu olduğunda kabul edemem.” Daha ağzından çıkarken ne söylediğini fark ediverdi. *İnsanlar* sözcüğüne özellikle vurgu yapmıştı.

“Eh, insanlar hayvanlardan pek farklı sayılmaz,” dedi Eric yumuşak bir sesle.

Thea koltuğuna yaslandı. Hala kafası karışık ve mutsuzdu ama onu asıl korkutan Eric’le bu konuyu konuşma isteğiydi. O kadar *anlayışlıydı* ki. Thea bugüne kadar bu kadar iyi anlaştığı başka biriyle karşılaşmamıştı. Hem sadece anlayışlı değil, aynı zamanda ilgiliydi de.

“Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum,” dedi Eric aniden ışıldayan bir gülümseme eşliğinde. “Harrah’daki açık büfeye gideriz diye düşünüyordum ama aklıma daha iyisi geldi.”

Thea saatine göz attığında on bir olduğunu gördü, “Ne?”

“Kuçu terapisi.”

“Ne?”

Eric sadece sırtıp cipi güney yönüne doğru sürdü. Gri renkli, alçakgönüllü bir binanın önüne park ettiler. Kapının üzerindeki tabelada GÜNEŞ KENTİ VETERİNER KLİNİĞİ yazıyordu.

“Burada mı çalışıyorsun?”

“Evet. Pilar’ı daha erken gönderebileceğiz,” dedi Eric arabadan çıkıp binanın kapısını açarken. “Hadi gel.”

Kahverengi saçları omuzlarına dökülen hoş bir kız, danışma masasının arkasında duruyordu. Thea, Pilar Osorio’yu okuldan tanıdığını fark etti. Sessiz kız, iyi bir öğrenciye benziyordu.

“Balo nasıldı?” diye sordu. Bunu sorarken sanki gözleri arzıyla Eric’in üzerinde dolaşıyordu. En azından Thea öyle olduğunu düşündü.

Eric omuz silkti. “Doğrusunu istersen, berbattı. Bir kavga çıkınca ayrıldık.” Thea, onun kavgayı durduranlardan biri olduğunu söylemediğini fark etti.

“Ne kötü,” dedi Pilar anlayışla ama Thea, onun bu durumdan bir şekilde memnun kaldığını düşünüyordu.

“Öyle. Oğlumuz nasıl?”

“İyi, bir parça hareketli. Daha sonra onu yürüyüşe çıkarsan iyi olabilir.” Pilar ceketini aldı. Kapıya yönelirken başıyla nazikçe Thea’yı selamladı. “Pazartesi görüşürüz.”

Bu kız Eric’ten hoşlanıyor.

Kapı kapandığında Thea, ofiste etrafına bakındı. “Klinik bu saatte açık mı oluyor?”

“Hayır ama birinin nöbet tutup hayvanlara göz kulak olması gerekiyor.” Yine sırttı. “Gel benimle.”

Muayene odasından bir koridora, oradan da arka taraftaki hayvan barınağına çıktılar. Thea etrafını ilgiyle inceliyordu. Daha önce veteriner kliniklerinin iç bölümlerini hiç görmemişti.

Kafeslerde bir sürü köpek hareketlenmişti. Sonuncusundan ise bir sızlanma geldi.

Eric yaramaz çocuklar gibi Thea'ya baktı. "Üç, iki, bir..."

Kafesin kapısını açtı. Kocaman bir labrador yavrusu, kuyruğunu deli gibi sallayarak dışarı çıktı. Sırtındaki koyu altın renkten, bacak ve patilerindeki beyaza kadar muhteşem tüyleri olan bir köpekti bu.

"N'aber Bud?" dedi Eric. "Selam dostum. Aferin oğluma." Ciddi bir ifadeyle Thea'ya baktı. "Bu tam sarılmalık bir köpektir."

Thea vinil zeminli döşemeye çöküp kollarını uzatarak kucağını açtı.

"Ah, elbisen..." diye başladı Eric yumuşak bir sesle ama yavru köpek çoktan havada uçuyordu bile. Thea onu yakalar yakalamaz sarıldı. Köpeğin ön bacakları omzunda, sıcak nefesi kulağındaydı.

"Aşık oldum galiba," dedi Thea nefesi tıkanarak. Kollarının arasındaki sıcaklığı, ağır yavru köpeğin tatlılığıyla kendinden geçmişti.

Mutluluk her yerdeydi şimdi. Yavru köpeğin zihnini kontrol etmek zorunda değildi. Köpecik hiçbir şey yapmadan bağı kurmuştu zaten. Bütün düşünceleri iyi düşüncelerdi ve hepsi şu anla ilgiliydi. O da Thea'dan aldığı harika kokuların ve kulağının arkasındaki pire ısırtığını kaşıyan parmakların keyfini çıkarıyordu.

Güzel duygular, mutlu duygular... Bu kocaman köpekten gerçekten hoşlandım... Hangimiz hangimizin sahibi acaba?

Yavru köpek onu hafifçe ısırduğunda Thea da onu şakadan ısırırdı. "Yanıyorsun dostum; sürü lideri benim," dedi Thea, onun alt çenesini tutarken.

Yalnız tuhaf bir şey vardı. Yavru köpeğin gözünden dünyaya bakabilse de sağ tarafta hiçbir şey yoktu. Sadece boşluk.

"Gözlerinde bir sorun mu var?"

“Kataraktı fark etmişsin. Çoğu insan hemen anlamaz. Evet, sağ gözü kör. Büyüdüğünde belki ameliyat için onu yine buraya alabiliriz.” Eric sırtını duvara dayarken deli gibi sırıtıyordu. “Hayvanlarla gerçekten çok iyi anlaşıyorsun,” dedi. “Evcil hayvanın var mı?”

Sorusu nazikti, ısrarcı bir hali yoktu. Thea dalgınca cevap verdi, “Eh, genellikle geçici olarak eve aldıklarımız olur. Onlara bakarım, iyileştiklerinde de aldığım yere geri koyarım ya da evcilleşmek *isterse* onları almak isteyen birilerini bulmaya çalışırım.”

“Onları iyileştiriyorsun.”

Soru yine nazikti ama Thea bir parça panikledi. Niye bu çocuğun yanında dilini tutamıyordu ki? Başını kaldırdığında Eric’in sabit gözlerle yüzünü incelediğini gördü. Gri gözlerinde alarm belirtileri vardı.

Thea derin bir nefes çekti. “Onları besliyorum, ihtiyaçları varsa veterinerlere götürüyorum. Sonra iyileşene kadar bekliyorum.”

Eric başını salladı ama gözlerindeki inceleyen bakışlar kaybolmamıştı. “Hiç veteriner olmayı düşündün mü?”

Thea gözlerini kaçırmak zorundaydı. Yavru köpeği öpme bahanesine sığındı.

“Ah, pek sayılmaz,” diye mırıldandı, ağzını sarı tüylere gömerek.

“Ama *yeteneklisin*. Dinle, U.C. Davis Üniversitesi’nin broşürlerini aldım. Çok güzel bir öğrenci programları var ve üstelik ülkenin en iyi okullarından birisi. Girmek pek kolay sayılmaz ama senin başarabileceğini düşünüyorum. Hatta bundan eminim.”

“Ben olsam bahse girmezdim,” diye söylendi Thea. Akademik geçmişî dramatik mürekkep lekeleriyle doluydu. Dört okuldan kovulmak da az sayılmazdı.

Ama asıl sorun bu değildi. Cadılıkta veterinerlik *yoktu*.

Değerli taşlar, bitkiler, ayin kıyafetleri, dualar, runler, araştırma, tılsım. Cadılıkla ilgili yüzlerce şey arasından birinde uzmanlaşmayı tercih edebilirdi ama U.C. Davis'te bunlarla ilgili bir bölüm olduğunu sanmıyordu.

"Açıklaması zor," dedi Thea. Artık şaşıracak hali kalmamıştı. Yine de kendisini bir insana açıklama için duyduğu *istek* şaşırmasına neden oluyordu. "Ben sadece... yani, ailem onaylamaz sanırım. Benim başka bir şey olmamı istiyorlar."

Eric ağzını açtı, sonra bir şey söylemeden kapattı.

Yavru köpek hapsirdi.

"Eh, belki bir ara benim üniversite başvuruma yardımcı olursun," dedi sonunda Eric. Bazı soruları cevaplamaya çalışırken öleceğimi hissediyorum."

Seni sinsi seni, diye düşündü.

"Olabilir," dedi.

O sırada bir zil çalmaya başladı. Ses uzaktan geliyordu ama kim çalıyorsa ısrarcıydı. Bud havladı.

"Neler olu... Dışarıdan zili çalıyorlar," dedi Eric. "Ama gecenin bu saatinde kim gelir? Kapalı olduğumuzu herkes bilir." Ayağa kalkıp binanın ön tarafına yürüdü. Thea köpeği kontrol etmek için parmaklarıyla başını okşarken Eric'in ardından gitti.

Eric kapıyı açtı, sonra şaşırarak geriledi.

"Rosamund... burada ne *işin* var? Annem dışarıda olduğunu biliyor mu?"

Küçük bir kasırgaya benzeyen bir şey içeri girdi. Küçük bir kızdı, çocuk sayılırdı. Kum rengi dağınık saçları beyzbol şapkasının arkasından sarkıyordu. Rulo haline getirilmiş mavi bir battaniye taşıyordu ve yüzü, saçlarından görünebildiği kadarıyla fena halde kızgındı.

“Annem, Madam Küri’nin hasta falan olmadığını söyledi ama öyle. Dr. Joan’u ara.” Bunu söyler söylemez ofise doğru yürüdü ve mavi battaniyeyi, üzerindeki notları ve aşı kartlarını iterek danışma masasının üzerine koydu.

“Hey. Yapma.” Kız onu duymazdan gelince Eric, Thea’ya baktı. “Şey, bu benim kız kardeşim Rosamund. Ve buraya nasıl geldiğine dair hiçbir fikrim yok.”

“Bisikletimle geldim ve Madam Küri’nin *hemen* iyileştirilmesini istiyorum.”

Bud bir taraftan geriliyor, diğer taraftan mavi battaniyeyi koklamaya çalışıyordu. Thea, köpeği nazıkçe yere oturttu. “Madam Küri de kim?”

“Madam Küri bir hamster,” dedi Eric. Battaniyeye dokundu. “Roz... Dr. Joan gitti. Bir konferans için şehir dışında.”

Rosamund’un öfkeli yüz ifadesi hiç değişmedi ama çenesi hafiften titremeye başlamıştı.

“Pekala, beni dinle. Madam Küri’ye bir göz atacağım ve bir şey yapıp yapamayacağıma karar vereceğim. Fakat önce annemi arayalım da hala hayatta olduğunu haber verelim.” Telefona uzandı.

“Ben Bud’ı arkaya götüreyim,” dedi Thea. “Sanırım Madam Küri’nin, akşam yemeği olduğunu sanıyor.” Yavru köpeği arka odaya götürdü ve daha sonra tekrar ilgilenme sözü vererek onu kafesine kapattı.

Tekrar ofise döndüğünde Eric, kahverengi-beyaz, küçük hamsterın üzerine eğilmişti. Bezgin görünüyordu.

“Şey, hamsterınla ilgili bir *sorun* olabilir, yani öyle sanıyorum. Her zamankinden daha halsiz görünüyor. Sanki daha uyuşuk...” Birden ciyaklayarak elini geri çekti.

“O *kadar da* uyuşuk değilmiş,” dedi başparmağından akan kana bakarken. Yarasını bir mendille sardı ve yine hamsterın üzerine eğildi.

“Canı sıkkın,” dedi Rosamund. “Doğru dürüst yemek yemiyor. Dün onun hasta olduğunu sana söylemiştim.”

“Hayır, söylemedin,” dedi Eric sakince. “Ataerkil hayattan yorulduğunu söylemiştin.”

“Eh işte, yorgundu. *Üstelik* hasta. Bir şeyler *yap*.”

“Henüz ne yapabileceğimi bilmiyorum, ufaklık. Biraz sabret.” Minik hayvanın üzerine biraz daha eğilirken kendi kendine söyleniyordu. “Öksürmüyor. Demek faranjit değil. Lenf bezleri düzgün görünüyor ama eklemeleri şişmiş. İşte bu çok garip.”

Rosamund, ateşli bir güvenle yeşil gözlerini ağabeyine dikmiş onu seyrediyordu. Gözleri birbirine benziyor, diye düşündü Thea.

Hafifçe eğilip parmaklarıyla hamsterin tüylerine dokundu. Aynı zamanda zihniyle de hayvana ulaşmaya çalışıyordu.

Korku dolu küçük hayvan düşünceleri. Hamster burada olmaktan hoşlanmıyor, talaşlı kafesine, güvenli evine dönmek istiyordu. Kliniğin kokularından ve gökyüzünden üzerine inen devasa parmakların kendisine dokunmasından hoşlanmıyordu.

Ev yeri, yuva yeri, diye düşünüyordu hamster. Sonra tuhaf bir şey oldu. Bir his... görselden ziyade koku ve tatla ilgili. Madam Küri, bir şeyler yediğini hayal ediyordu... çıtır çıtır, hafif sivri bir şey. Yiyor, yiyor, yiyordu.

“Sevdiği bir yemek var mı?” diye sordu Thea kuşkuyla. “Lahana mesela?”

Eric gözlerini kırptırdı, sonra sanki elektrik şoku yemiş gibi doğruldu. Yeşil gözleri Thea’nın gözlerine kilitlenmişti. “İşte bu! Sen bir dahisin!”

“Ne oldu?”

“Söyledin ya. *İskorbüt* olmuş!” Koşar adım ofisten çıktı ve minik harflerle basılmış kalın bir kitapla geri döndü. “Evet, işte burada. İştahsızlık, uyuşukluk, eklem şişmesi... bütün belirtiler var.” Heyecanlı bir şekilde sayfaları çevirdi, sonra zafer kazanmış gibi devam etti, “Tek yapmamız gereken ona biraz sebze vermek ya da belki suyuna askorbik asit de koyabiliriz.”

İskorbüt mü? Hani şu denizcilerin yakalandığı hastalık değil miydi bu? Uzun yolculuklarda taze meyve ya da sebze yiyemediklerinden bu hastalığa yakalanırlardı? Ve askorbik asit de... “C vitamini!”

“Evet! Havalar sıcaktı ve evdeki suyumuz biraz kireçli. Bunların hepsi beslenmesindeki C vitamini dengesini bozmuş olmalı ama tedavisi kolay.” Sonra Eric başını sallayarak hayretler içinde Thea’ya baktı. “Yıllardır okuyorum, üstelik burada çalışıyorum ve sen bir *bakışta* hayvanın derdini anlıyorsun. Bunu nasıl yapıyorsun?”

“Madam Küri’ye nesi olduğunu sordu,” dedi Rosamund düz bir sesle.

Thea tereddütle küçük kıza baktı. Bu ailenin bütün fertleri böyle doğru saptamalar mı yapıyorlardı? “Ha ha,” dedi dalga geçercesine.

“Senden hoşlandım,” dedi Rosamund ama sesi hala çok düzdü. “Şimdi nereden lahana bulacağım ben?”

“Git, arkadaki aşı dolabına bak,” dedi Eric. “Eğer lahana kalmamışsa vitamin damlası kullanırız.”

Rosamund koşarak çıktı. Eric sevgi dolu gözlerle kardeşinin gidişini seyretti.

“İlginç bir ufaklık,” dedi Thea.

“Bir tür dahi. Aynı zamanda dünyanın en küçük militan feministi. Mahallenin İzci Çocuklarını dava ediyor, biliyor musun? Onu

aralarına almıyorlar, İzci Kızlar da izcilik yapmıyorlar. Daha çok karnaviçe işlemeyi seviyorlar.”

Thea ona baktı. “Peki sen ne düşünüyorsun?”

“Ben mi? Anneme çaktırmadan onu avukatın ofisine götüren benim. Sanırım bu Roz’u biraz olsun yatıştırıyor. Üstelik davasında haklı.”

İşte bu kadar basit, diye düşündü Thea. Mavi battaniyeyi katlayan Eric’i seyrederken birden kafasının içinde bir yarışma sunucusunun coşkulu sesini duydu.

Pekalaaa. Şu çocuğa bir bak. Hem şefkatli hem güçlü. Cesur. Gözlemleri içten. Utangaç ama harika bir mizah anlayışı var. Akıllı, dü-rüst, hayvanları seviyor...

O bir insan.

Umrumda değil.

Thea kendisini... şey, tuhaf hissediyordu. Sanki fazlasıyla yemonja kökü koklamıştı. Havadaki koku tatlı, ağır ve iç gıcıklayıcıydı, sanki tropikal bir elektriklenmeyle titreşiyordu.

“Eric...”

Thea farkında olmadan Eric’in elinin üstüne dokunmuştu.

Eric anında battaniyeyi bıraktı ve diğer eliyle Thea’nın elini örttü. Gerçi ona bakmıyordu. Gözleri hala danışma masasındaydı. Göğsü inip kalkıyordu.

“Eric?”

“Bazen gözümü kırpsam kaybolacağını sanıyorum.”

Ah Eileithyia, diye düşündü Thea. Ah, Afrodit. Başım fena halde belada.

Ama her şey o kadar harikaydı ki... Thea kendisini aynı anda hem tuhaf hem de güvende hissediyordu; ölümden ödü kopuyor, aynı anda

hiçbir şeyden korkmuyordu. Ve tek istediği şey çok basitti. Eğer Eric de aynı şekilde hissediyorsa her şey yoluna girecekti.

“Sensiz bir hayatı hayal bile edemiyorum ve senin gitmeden korkuyorum,” dedi Eric. Hala kaderini bekleyen biri gibi masadaki bilgisayara dikiliydi gözleri. Sonra birden Thea’ya döndü. “Bana kızdın mı?”

Thea başını iki yana salladı. Kalbi neredeyse yerinden çıkacaktı. İki gencin gözleri buluştuğunda sanki bir devre tamamlanmıştı. Şu anda birbirlerine bağlanmışlardı ve sanki Afrodit onları kucağına çağırıyormuş gibi birbirlerine çekiliyorlardı.

Sonra her şey daha da güzelleşti. Bud’a sarılmaktan daha güzeldi, çünkü Eric de ona sarılabiliyordu. Öte yandan içinde yükselen korkular yatışırken bir şekilde havai fişeklere, sonra keyfe dönüşüyordu.

Yanağını Eric’in yanağına dayamıştı. Böylesi bir mutluluğu daha önce hiç yaşamamıştı. Eric’in yanağı yumuşak ve düzgündü. Thea güvendeydi, sevildiğini hissediyordu. Burada sonsuza kadar kalabilirdi. Huzur, buz gibi bir bardak su gibi içini serinletti. Kanatlarıyla birbirlerine sarılmış iki kuş gibiydiler.

Kuşular eşleriyle ömür boyu birlikte olur... ve hayatlarını geçirecekleri kuşuyu görür görmez *tanırlar*, diye düşündü Thea. İşte yılından kurtulduktan sonra okul arazisinde olan da buydu. O saniyede birbirimizi anlamıştık. Sanki birbirimizin ruhunu okuyabiliyorduk. Birinin ruhunu okuduğunda sonsuza kadar bağlanmış olursun.

Evet, Gece Dünyası’nda bunu anlatan bir tamlama da var, dedi beyninin diğer yarısı huzurunu bozmaya çalışarak. Ruh eşi kavramı. Hayatını bir insanla geçirmek istediğini mi söylüyorsun yani?

Ama Thea şu anda hiçbir şeyden korkmuyordu. şu anda ne Gece Dünyası ne de insanların dünyası vardı. Eric'le kendi gerçekliklerini yaratmışlardı. Burada durup gelecek kaygısı olmadan *nefes almak*, onun nefesini hissetmek.

Kapılardan biri gıcırdadığında serin hava içeri doldu.

Thea irkilerek gözlerini açtı. Sonra midesi korkunç bir şekilde burulurken, kalbi acı verircesine hızla atmaya başladı.

Rosamund'un ofisten çıktığı kapı açılmamıştı. Eric'in kilitlemediği ön kapıydı açılan. Ve Blaise içeriye girmiş kendilerini izliyordu.

7. BÖLÜM

“**H**er yerde seni aradım,” dedi Blaise. “Nerede olduğunu bulabilmek için Bayan Ross’u bile aramak zorunda kaldım.”

Siyah saçları rüzgarda dağılmış ve vahşi bir şekilde omuzlarına dökülüyordu. Kırmızı papyonunu çıkarmış, gömleğinin üst düğmelerini açmıştı. Yanaklarını al basmıştı ve gri gözleri karanlık bir ışıkla parlıyordu. Fena halde güzel ve tam bir cadı gibi görünüyordu.

Eric’le birbirlerinden ayrıldıklarında Thea ikisinin de aynı şekilde yakalanmaktan utandığını hissetti.

“Biz sadece...” dedi Eric. “Şey. Heh.” Blaise gözleriyle onu delik deşik ederken, mavi battaniyeyi alıp yeniden katlamaya başladı. “Şey, sana etrafı gezdirmemi ister misin?”

“Şiş kebap olmadıkları sürece hayvanlarla fazla ilgilenmem.” Blaise bir eli belinde, bulundukları salonu inceledi.

Eyvah, kuzen tam *havasında*.

Thea'nın avuçları terliyordu. Blaise'in üstüne geldiği rezaletle ilgili ne düşündüğünden emin değildi... ama sonuçta olayı Eric yerine Thea'nın *toparlaması* gerekiyordu, öyle değil mi?

Gözü Eric'in kanına bulanmış kağıt mendile takıldı. Çaktırmadan uzanıp hemen avcuna sakladı.

"Demek siz de balodan ayrıldınız," dedi Blaise'e. "Şey nerede..." Bu gece Blaise gerçekte kiminle çıkıyordu acaba? Sergio? Kevin? Başka biri?

"Balo falan kalmadı," dedi Blaise. "Kafeteryayı kapattılar. Randy tam bir baş belası." Yüzü yine değişti, gözlerini kırpıştırıp tatlı tatlı gülümsedi. "Peki, sen kimsin, canım?"

Koridor girişinde Rosamund, Madam Küri'yi göğsüne gömüp geriledi. Bir şey söylemedi ama düşmanca bakan yeşil gözlerini Blaise'den ayırmıyordu.

"Şey, kusura bakma," dedi Eric. "Kız kardeşim. Biraz... utanıyordum."

"Demek bütün aile toplandınız," dedi Blaise. "Aman ne hoş."

Thea konuştu, "Sanırım artık eve dönme zamanımız geldi." Eric'le konuşması gerekiyordu ama bunu huysuz bir ufaklık ve şüpheyle bakan bir cadının yanında değil, yalnızken yapmak istiyordu.

Bir parça utanarak Eric'e baktı. Eric de farklı görünmüyordu.

"Oldu o zaman... okulda görüşürüz."

"Evet." Eric birden gülümsedi. "Ah, bak aklıma ne geldi. Eğer Davis'e gitmeyi düşünüyorsan yüksek zooloji dersi almak isteyebilirsin. İyi bir derstir."

"Şeyyyy... bakarız." Blaise'in onu seyrettiğinin farkındaydı.

Ama dışarı çıktıklarında Blaise beklenmedik bir şekilde konuştu, "Kabalık ettiysem kusura bakma. Her yerde seni aradım, nasıl

sevimsiz vakit geçirdiğimi anlatmaya başlasam susturamazsın. Üstelik,” gece karası saçlarını savururken büyüleyici bir şekilde gülümsemi, “canın yapmak istediğinde cadılık yapmak da çok *eğlenceli*.”

Thea iç çekerek arabaya doğru ilerlerken bir anda durdu. “Blaise, araba!”

Kevin’ın gümüş grisi Porsche arabası sanki savaştan çıkmış gibi görünüyordu. Ön kaporta içe göçmüş, yolcu kapısı yerinden oynamış ve ön cam çatlamıştı.

“Küçük bir sorun yaşadım,” dedi Blaise sakince. “Ama artık önemli değil. Bu gece Maserati’si olan Luke Price adında bir çocukla tanıştım.” Thea’ya bakıp ekledi, “Bunlar sana *ters geliyor*, öyle değil mi? İnsanlara bu şekilde davranmam yani?”

“Hayır, elbette ters gelmiyor. Sadece okuldan yine kovulmak istemiyorum.”

“Kaza geçirmek yasa dışı değil ki. Neyse, arabaya binmek istiyorsan sürücü tarafından binmen gerekiyor.”

Blaise belli bir yön seçmeden arabayı çalıştırıp yola koyuldu. Thea sessizce otururken kuzeninin kısa aralıklarla başını çevirip kendisini incelediğinin farkındaydı.

“Eee,” dedi Blaise sonunda en yumuşak ses tonuyla, “*Alabildin* mi?”

“Neyi?”

“Komik olma.”

Thea avcunda sakladığı kanlı kağıt mendili gösterdi. “Şişeyi doldurmadım, öylesi çok saçma. Ama zekamı kullanarak yeterli kanı aldım.”

“Hımmm.” Blaise kan kırmızısına boyadığı tırnaklarını uzattığında mendile iştahla bakıyordu. Thea irkilerek mendili geri çekerken kağıt parçalandı. Elinde sadece mendilin köşesi kalmıştı.

“Hey!”

“N’oldu? Sadece emniyete alıyorum,” dedi Blaise yumuşakça. “Eee, gece nasıl geçti?”

“Fena değil işte,” dedi Thea. Avuçları yine terlemeye başlamıştı ama sesini titretmeden rahat bir şekilde konuşmayı becermişti. “Sanırım oltaya takıldı,” diye de ekledi. Blaise’in en baygın ve küstah konuşma şeklini taklit etmeye çalışıyordu.

“Ay, gerçekten mi?” dedi Blaise.

Sonunda bir bulvara varmışlardı, şimdi trafikte milim milim ilerliyorlardı. Yol kenarından yansıyan neon ışıkları Blaise’in dudaklarındaki yarım ve meraklı gülümsemeyi belirginleştiriyordu. “Davis meselesi neydi öyle?”

“Hiç. Üniversite için orayı düşünüyor, doğal olarak benim de onunla gitmemi istiyor.”

“Demek şimdiden geleceği düşünmeye başladı. Vay be, hızlı iş çıkarmışsın. Tebrikler.”

Thea kuzeninin bunları söyleyiş şeklinden hoşlanmıyordu. Daha da ötesi, Eric’i Blaise’den korumaya çalışıyordu ama bunu nasıl yapabileceğinden emin değildi. Blaise’in bu ilişkiye ne kadar şüpheyle yaklaşacağına bağlıydı her şey.

“En eğlencelisi de bumlamaları, biliyorsun,” diye devam etti Blaise eski günleri anarak. “İnsan oğlanların hepsi birbirinden farklı ama günün sonunda, hepsi birbirinin aynısı. Ve tamamen kendilerini kaptırdıklarında resmen bu sesi duyuyorsun. *Bum*. Tıpkı bir balonun patlaması gibi.”

MGM Grand Hotel’in önündeki devasa altın aslana bakarak yutkundu. Aslanın yeşil gözleri, aklına Eric’i getirmişti. “Sahi mi? İlginçmiş.”

“Ay, hem de çok. Üstelik bumlamadan sonra bir şekilde çöküyorlar ve iç kanama başladığında varoluşları, tam olarak sızmaya başlıyor. Her şeyin sonunda, tamamen işe yaramaz hale geliyorlar. Çiftleşemeyecek kadar yaşlı bir aygır gibi. İşleri bitiyor.”

“Aman ne hoş.”

“Bence Eric de bumlamaya hazır. Sana aşık olmuş, bunu bariz bir şekilde görebiliyorum. Sanırım zamanı geldi.”

Thea bir şey söylemedi. Siyah gül desenli bir elbise giymiş bir vampir kız, duran trafikte arabaların arasından geçti. Thea sonunda konuşabildi, “Blaise.”

“Bir sorun mu var? Zorlanıyor musun? Yoksa sen de ona karşı bir şeyler mi hissediyorsun? İpin ucunu *kaçırmış* olabilir misin?”

“Blaise.”

“*Ona aşık mı oldun?*”

Şok dalgaları Thea’yı sarsarken son soru havada vızıldayarak asılı kaldı.

Sonunda fısıltıyla cevap verebildi, “Saçmalama.”

“*Sakin* beni kandırmaya çalışma. Karşımda ben varım, unutma. Hayvanlarla ilgilenirken gözlerinde oluşan hülyalı bakışları çok iyi biliyorum. Ona sarılırken de aynı halde olduğunu gözlerimle gördüm.”

Thea kendini çaresiz hissediyordu. Tek korktuğu Blaise değildi. İnsanlara aşık olmanın cezası konusunda Gece Dünyası kanunları açıktı.

Ölüm. Sadece Thea değil, Eric de tehlikedeydi.

Thea’nın yapabileceği tek bir şey vardı. Dönüp doğrudan kuzeline baktı.

“Peki, Blaise, beni çok iyi tanıyorsun. Her zaman kardeş gibi olduk ve her ne kadar zaman zaman yapmacık olsan da beni hala sevdiğini biliyorum.”

“Elbette seviyorum,” dedi Blaise sabırsızca. İşte o an Thea, sorunun bir parçasının da bu olduğunu fark etti. Bally Hotel’in neon sütunlarının ışığında, Blaise’in gözlerinin yaşardığını görebiliyordu. Thea için *korkuyordu* ve korktuğu için kendi kendine kızıyordu.

Thea kuzeninin elini tuttu. “O zaman beni dinlemen gerekiyor.” Bu bariz bir ricaydı. “Blaise... Eric’le ilk karşılaştığımda bir şey *oldu*. Ne olduğunu açıklayamıyorum, hatta tarif bile edemiyorum ama aramızda bir bağ oluştu. Bunun kulağa delice geldiğini biliyorum, üstelik bundan hoşlanmayacağını da biliyorum, ama...” Nefeslenmek için durdu. “Blaise, ruh eşini bulsan ve etrafındaki herkes onu sevmemen gerektiğini söylese...”

Yine sustu, çünkü bu sefer Blaise’in donakaldığını fark etmişti. Kısa bir süreliğine ikisi de bir şey söylemeden oturdu. Sonra Blaise çok yavaşça elini Thea’nın elinden çekti.

“Ruh... eşini... bulmak mı?” diye sordu.

Thea göz pınarlarında biriken sıcaklığı hissedebiliyordu. Kendisini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti. “Öyle olduğunu düşünüyorum,” diye fısıldadı.

Blaise gözlerini ön cama dikti. Bulvardaki mor ışıklar, siyah saçlarında parlıyordu. “Bu, sandığımdan daha ciddi bir durum.”

Thea gözyaşlarını tutamadı. “Bana yardım edecek misin?”

Blaise uzun parmaklarıyla direksiyonda birkaç kez ritim tuttu. Sonunda konuştu, “Elbette sana yardım edeceğim. Etmem *gerektiyor*. Biz kardeş gibiyiz, başın beladayken seni asla yalnız bırakmam.”

Thea o kadar rahatladı ki bir an başı döndü. Ancak aksi gibi daha çok ağlamaya başladı. “Öyle korkuyorum ki. Onunla tanıştığımdan beri ne yapacağımı kestirmeye çalışıyorum.” Hıçkırıldı. Bla-

ise başını çevirerek ona gülümsedi, gri gözleri tuhaf bir şekilde parıldıyordu. “Blaise?”

“Sana yardım edeceğim,” dedi Blaise yine gülümseyerek, “Onu ele geçireceğim. Sonra kardeşimi tehlikeye attığı için onu öldüreceğim.”

Thea’nın sakinliğini koruduğu birkaç saniye geçti. Sonra bir anda her şey bir kaos yaratırcasına patladı.

“*Asla*,” dedi. “Beni duydun mu, *kardeşim? Asla*.”

Blaise sakince arabayı sürüyordu. “Bunun en iyi çözüm olmadığını düşünüyorsun, biliyorum. En azından şimdilik. Fakat gün gelecek ve bana teşekkür edeceksin.”

“Blaise, *beni dinle*. Ona bir şey yaparsan -eğer onun canını yakarsan- aynı zamanda benim de canımı yakmış olursun.”

“Üstesinden gelirsin.” Riviera’nın gökkuşağı renklerinde, Blaise kadim bir kader tanrıçasına benziyordu. “Şimdi canının biraz yanması, daha sonra ölüm cezasına çarptırılmadan iyidir.”

Thea öfkesinden titriyordu. Öyle öfkeliydi ki istemeden bir hata yaptı. Daha bu konuşmanın üzerinden tekrar geçtiğinde, eğer düşüncelerini ısrarlı bir şekilde savunsaydı, Blaise’in eninde sonunda kendisini dinlemeye başlayacağını biliyordu. Ama öyle öfkeliydi ve öylesine dehşet içindeydi ki bir anda ağzından kaçırıverdi, “Öyle bir şey *yapabileceğini* sanmıyorum. Denesen bile onu benim elimden alamazsın.”

Blaise sanki dilini yutmuş gibi kuzenine baktı. Sonra başını arkaya atıp kahkaha attı.

“Thea,” dedi. “*Herkesin* elinden istediğimi alabilirim. İsteddiğim zaman, istediğim yerde, istediğim şekilde. Bu konuda benden *iyisi* yoktur.”

“Bu sefer yanılıyorsun. Eric beni seviyor ve sen bunu değiştiremeyeceksin. Onu kendine aşık edemezsin.”

Blaise sinisi sinisi gülümsüyordu ama direksiyonu bulvardan karanlık sokaklara doğru kırarken üç kelime söyledi.

“İzle ve gör.”

Thea pek uyuyamadı. Gözünün önüne sürekli Randy Marik'in yaralı yüzü geliyordu. Rüyasında Randy'nin kana bulanmış yüzü ve boş bakan gözleri Eric'e dönüşüyordu.

Uyandığında güneşin odasına vurduğunu gördü.

Blaise'le paylaştığı yatak odası, tamamen iki farklı kişiliğe ve bölüme sahipti. Bir taraf gayet düzenliydi ve her yer soluk maviyle bahar yeşili tonlarında döşenmişti. Odanın diğer tarafı ise darmadağınaktı ve her yer hem tutkunun hem nefretin rengiyle, bütün duyguları tahrik eden asıl renkle döşeliydi; kırmızı.

Ve Thea sabahları uyandığında genellikle Blaise'in, kırmızı kadedifden Ralph Lauren nevresimlerinin arasında uyuduğunu görürdü ama bu sabah çoktan uyanmış olmalıydı. Bu iyiye işaret olamaz, diye geçirdi içinden Thea. Blaise sadece bir hinlik tasarladığında erken kalkardı.

Thea giyinip temkinli adımlarla aşağı indi.

Dükkada, her zamanki gibi kasada karamsar haliyle oturan Tobias dışında kimse yoktu. Thea onu selamladığında homurdanarak duvarı izlemeye devam etti, bir eliyle de kıvrıkcık, kahverengi saçlarıyla oynuyordu. Kuşkusuz, diğer on dokuz yaşındaki gençler gibi haftasonu dışarıda olmayı hayal ediyordu.

Thea arkadaki dersliğe girdi.

Blaise uzun masaya oturmuş, kulağına taktığı kulaklıkla müzik dinliyor, kendi kendine mırıldanıyordu. Önüne bir proje kağıdı yaymıştı. Thea sessiz adımlarla yaklaştı.

Gördüğü şey çok güzeldi. Blaise mücevher tasarımında gerçekten iyiydi, tasarımlarının birçoğu da genellikle antik desenlerden oluşurdu. Arılar, kelebekler, spiral çiçekler, yılanlar, sıçrayan yunuslardan kolyeler yapardı. Her biri çok canlı, hayat dolu ve... büyüleyici olurdu.

İşte bu noktada Blaise gerçek dehasını gösteriyordu. Tasarımda kullandığı her parçanın belli bir amacı oluyordu. Örneğin bir kolye yaparken değerli taşları birbirlerini tamamlasınlar diye seçerdi. Tutku için yakut, saplantı için siyah opal, yalvartmak için topaz, ateşlendirmek için lal. Ve safirin duman grisi bir türünden altı kollu bir yıldız. Blaise'i temsil eden taş, göz rengini yansıtıyordu.

Blaise bütün taşları önüne yaymıştı ama büyüleri sadece taşlardan ibaret değildi. Her parçanın içi bitki koymak için oyulmuştu, bu minicik odacıklara iksirler ya da tozlar da doldurulabiliyordu. Blaise tasarımlarıyla sözün tam anlamıyla *büyücülük* yapıyordu.

Hatta tasarımın kendisi bile bir büyü olabiliyordu. Her bir çizgi, her bir kıvrım, her bir çiçek bir anlam taşıyabiliyor, tebeşirle yere çizilen bir sembol gibi gözün bir hattı takip etmesini sağlıyordu. Bu tasarıma bakmak bile insanı büyüleyebilirdi.

Blaise'in şu anda üzerinde çalıştığı tasarım bir ölüm kolyesiydi.

Thea kolyenin neredeyse şekillendiğini görebiliyordu. Blaise mücevherlerini yaparken kayıp cila yöntemini kullanırdı. Yani kolyesinde kullanmak için oyduğu parçaları sert mavi bir balmumuyla kaplar, sonra gümüş, bakır ya da altınla süslerdi. Görenin başını döndürürdü bu tasarımlar. Böylece ortaya çıkan iş Afrodit'in sihirli kemeri gibi dallı budaklı bir etkiye sahip olurdu. Bu da, bir erkeğin bu kolyeye bakıp da büyülenmemesinin imkansız olduğu anlamına geliyordu.

Ve Blaise'de Eric'in kanı vardı. Bu hayati bileşen, tasarımı sadece onu etkilemek için kullanabileceği anlamına geliyordu.

Tek iyi şey, Blaise'in bu tasarımı bitirebilmesi için birkaç güne daha ihtiyacı olmasıydı. Ama bittiğinde...

Eric'in Yeraltı Tanrısı Hades'e karşı hiçbir şansı kalmayacaktı.

Thea sessizce geriledi, Blaise'in kendisini fark edip etmediğini bilmiyordu, umursamıyordu da. Gözü hiçbir şeyi görmeden tekrar odasına çıktı.

Eric onun ruh eşiydi. Ancak Blaise de bir bakıma Afrodit'in ta kendisiydi. Buna kim karşı koyabilirdi ki?

Ben şimdi ne *yapacağım*?

Eric'in kanına bulanmış mendilin sadece bir parçası elindeydi ama aşk büyüsü yapma konusunda Blaise'i alt edemezdi. Blaise yıllardır bu konuda ustalaşmıştı ve doğal yeteneği, benim diyen herkesin tozunu attırırdı.

Başka bir şey düşünmem gerek. Blaise'in Eric'e ulaşmasını engelleyecek bir şey. Onu koruyabilmem için...

Thea aniden doğruldu.

Bunu yapabilirim. Çok tehlikeli. Genç kızlar çağrı büyülerini yapamazlar. Gizli Meclis'teki cadıların bile bu büyülerini yaparken çok dikkatli olmaları gerekir.

Ama Büyükanne'de gerekli malzemeler var. Bunu çok iyi biliyorum. Kutuyu gördüm.

Bunu denemek bile ölüm anlamına gelebilir.

Ama üzerine tuhaf bir rahatlama geldi. Büyünün riskleri üzerine yeterince odaklanığında, yaptığı şeyi öğrendiğinde büyükannesinin söyleyeceklerini düşünmekten kendisini çok daha kolay sıyrıtıyordu. Eric için tehlikeyle yüzleşmekten korkmuyordu ve bunu düşündük-

çe, yapacağı işin sadece tehlikeli değil, aynı zamanda *yanlış* olacağı düşüncesini de kolayca bir tarafa itebiliyordu.

Merdivenlerden bu sefer uyurgezer gibi indi. Tamamen sakindi ve hiçbir şeyi umursamıyordu.

“Toby, Büyükanne nerede?”

Tobias başını sadece birkaç milim kaldırdı. “Thierry Descouedres ile görüşmeye gitti. Adamın arazileriyle ilgili bir şeymiş. Onu geceleyin almamı istedi.”

Thierry bir vampir ve bir Gece Lordu’ydu. Adam Las Vegas’ın kuzeydoğusunda geniş arazilere sahipti. İyi de Büyükanne’nin bu arazilerle ne ilgisi olabilirdi ki?

Neyse, önemli değildi. Önemli olan Büyükanne’nin bütün gün dışarıda olmasıydı.

“İyi o zaman. Neden sen çıkıp biraz eğlenmiyorsun? Dükkana ben bakabilirim.”

Tobias şaşkın mavi gözleriyle ona baktı, sonra yuvarlak yüzü neşyle aydınlandı. “Ciddi misin? Bunu yapar mısın? Seni öpebilirim. Hımmm, Kishi’yi ziyaret edebilirim... Hayır, belki Zoe... Yok olmaz, belki Sheena...”

Tüm erkek cadılar gibi o da şehirdeki kız cadıların peşindeydi.

Hala söylenirken cüzdanını kontrol etti, araba anahtarlarını aldı ve Thea her an fikrini değiştirebilirmiş gibi telaşlı adımlarla kapıya yöneldi. “Büyükanne’yi gidip almak için tam zamanında geri dönerim, söz veriyorum,” dedi aceleyle kapıdan çıkmadan önce.

O gittiği anda Thea kapıdaki tabelayı ters çevirdi, kapıyı kilitletti ve parmaklarının ucunda tezgaha yürüdü.

Aradığı şey alt taraftaki kilitli raflardan birindeydi. Demirden sandık beş yüz yaşında görünüyordu. Thea sandığı zar zor aldı, çok *ağır*-

dı. Dişlerini sıkıp gözlerini dersliğı ayıran boncuklu perdeden ayırmadan tökezleyerek merdivenlerden yukarı çıktı.

Diğer malzemeleri toplamak için aşağıya iki kere daha indi. Boncuk perdede hiç hareketlenme yoktu.

Son olarak Büyükanne'nin yatak odasına girdi. Yatağın başucundaki bir çivide düzinelerce anahtarın asılı olduğu ağır bir halka vardı. Thea anahtarlığı aldı. Odasına girip kapıyı ardından kapattı ve Blaise çıkacak dumanın kokusunu almasın diye kapının altındaki boşluğu havluyla kapattı.

Pekala, şimdi şu sandığı açalım.

Bağdaş kurup yerde sandığın önüne oturdu. Onca anahtarın arasında kilide uyanını bulmak zor değildi. Anahtarlıkta en eski ve en kaba anahtarı araması yeterliydi. Bulduğu anahtar kilide mükemmel bir şekilde uydu ve sandık açıldı.

Sandığın içinde bronz bir kutu, o *kutunun* içinde de gümüş bir kutu daha vardı.

Gümüş kutunun içindeyse incecik yaprakları sararmaya başlamış bir kitap ve tıpası balmumu ve kurdelelerle sağlama alınmış yeşil bir şişe duruyordu. Bunlarla birlikte otuz kırk kadar tılsım vardı. Thea tılsımlardan birini alıp inceledi.

Sarı bir saç buklesine düğüm atılmış, yuvarlak şekilli bir kille mühürlenmişti. Kil topraksı koyulukta bir kırmızı renkteydi ve Thea mühüre saygıyla dokundu. Mühür çamur ve bir cadının kanıyla yapılmıştı. Bütün bir Meclis muhtemelen haftalarca bunun üzerinde çalışmış olmalıydı. Kanı dualar ve gizli tariflerle karıştırmak, sonra ayin ateşinde pişirmek...

Bir cadiya dokunuyorum, diye düşündü Thea. Yüzlerce yıl önce ölmüş birinin özüne dokunuyorum.

Tılsımın ön tarafına damgalanmış kabal işareti, *hangi* cadı olduğuna dair bilgi veriyor olmalıydı. Ancak kil mühürün her yeri o kadar dökülmüştü ki Thea işaretin izlerini bile görmekte zorlanıyordu.

Sorun değil. Kitapta cadıların tariflerini bul, sonra onun tılsımını bul.

Her an parçalanabilecekmiş gibi görünen sayfaları özenle çevirirken örümcek ağına benzeyen, solmaya yüz tutmuş yazıları okumaya çalıştı.

Ix U Sihnal. Annie Butter, Markus Klingelsmith. Hayır, bunların hepsi fena halde tehlikeli görünüyordu. *Lucio Cagliostro*, belki. Ama bu simyacıymış, olmaz. *Dewi Ratih, Omiya Inoshishi.* Ah, bir saniye. *Phoebe Garner.*

Phoebe adlı cadının anlatıldığı sayfayı aç gözlerle taradı. Yakılmalar Zamanı'ndan önceki dönemlerde İngiltere'de yaşayan nazik bir kızdı, akranlarından farklı değildi. Genç yaşta tüberkülozdan ölmüştü ama herkes onunla tanışmanın büyük bir şans olduğunu söylüyordu. Köyü büyülerden koruma yeteneğini takdir eden insanlar buna dahildi. İnsanlar bile mezarının başında gözyaşı dökmüş, yasını tutmuştu.

Mükemmel, diye düşündü Thea.

Kitapta Phoebe'nin sayfasında yer alan sembolü bulmak için tılsımları karıştırdı.

İşte oradaydı! Tılsımı özenle avcuna koydu. Phoebe'nin saçları koyu kestane rengindeydi ve çok iyi durumdaydı.

Tamam. Şimdi de ayin ateşini yakalım.

Thea'nın meşe ve dişbudak odunu kullanması gerekiyordu çünkü mühür pişirilirken aynı ağaçlar kullanılmıştı. Thea, kuru odun

parçalarını büyükannesinin en büyük bronz kasesine koyup tutuşturdu.

şimdi kavasya yongalarını, kutsanmış devedikenini ve adamotu kökü ekle. Bunlar daha çok gücü arttırmaya yönelikti. Asıl sihir, tek parça bakır taşından şekillendirilmiş küçük şişenin içindeydi. ağrı iksiri buydu ve aslına bakılırsa Thea, içeriğinde neler olduğu hakkında hiçbir fikre sahip değildi.

Tırnağının ucuyla şişenin ağzındaki balmumunu kazıdı ve tıpayı kolayca çevirdi. Sonra biraz durdu. Nabzının her atışında elleri titriyordu.

Bugüne kadar sadece ilgilenmemesi gereken şeyleri araştırmakla yetinmişti. Bu da kötü bir şeydi fakat affedilebilirdi. *şimdiyse* yasak bir ateşi canlandırmak üzereydi. Ve böyle bir şeyin affı yoktu. Ustalar yaptığı şeyi öğrenirlerse...

şişenin tıpasını çıkardı.

8. BÖLÜM

Keskin ve ekşi bir koku genzini yaktı. Şişeyi ateşin üzerinde tutup dikkatle damlatırken gözlerinin yaşarmasını engellemek için birkaç kere kırıştırdı.

Bir damla, iki damla, üç.

Ateş mavi alevlerle parladı.

Öbür dünyadan bir ruhla temasa geçmenin tek yolu olan ayin ateşi hazırды. Perdenin öbür tarafına geçip ruhu kendin yakalamak da diğer yoluydu.

Thea, Phoebe'nin tılsımını iki eliyle tuttu ve kili çatlatıp mühürü kırdı. Sonra tılsımı ateşin üzerine götürüp geçen Samhain Bayramı'nda Ustalar'ın söylediğini duyduğu sihirli kelimeleri söyledi.

"Hekate'nin Sözlerinin Gücü bende olsun."

Bir anda kelimelerin hiç zorlanmadan dudaklarından dökülmeğe başladığını fark etti. Kelimeler sanki başka biri tarafından söyleniyordu.

Perdenin öte yanından... seni geri çağırıyorum!
Yılların sisi arasından... seni geri çağırıyorum!
Sadece havanın doldurduğu boşluktan... seni geri çağırıyorum!
En dar patikadan... seni geri çağırıyorum!
Ateşin kalbine... seni geri çağırıyorum!
Hızlıca, kolayca, gecikmeden gel!

Deprem gibi, oturduğu yerin homurdanarak titrediğini hissetti. Ateşin üzerinde şimdi farklı renkte alevler oynasıyordu. Soğuk, hayaletimsi, soluk mavi alevler sakince titreşirken mor ve kırmızı alevler sanki parmaklarını yalamaya çalışıyordu.

Tılsımı, sihirli alevin içine atmak için avcunu açmaya başladı ama tam bunu yapacağı sırada bir gürültü kulaklarında patladı.

Kapı ardına kadar açılmıştı ve son yirmi saattir ikinci defa Thea, uygunsuz bir durumda Blaise'e yakalanmanın dehşetini yaşıyordu.

"Bütün bina sarsıldı! Sen ne yapıyorsun?"

"Blaise, işime karışma yeter!"

Blaise bakakaldı. Ağzı hayretten açık kalırken öne atıldı. "Sen ne yapıyorsun?"

"Neredeyse bitmek üzere..."

"Sen delirmişsin!" Blaise, kuzeninin elindeki tılsıma atıldı ama Thea, elini geri çekince bu sefer gümüş kutuya atıldı.

"Ona dokunma!" Thea gümüş kutunun bir ucundan yakaladı. İki kuzen kutunun iki yanından tutmuş, birbirlerinin elinden çekmeye çalışıyordu. Bu arada alevler Thea'nın elini kavurdu.

"Bırak şunu!" diye bağırdı Blaise kutuyu çekiştirirken. "Bak seni uyarıyorum..."

Thea'nın parmakları terden sırlıslıkmadı. Kutu elinden kayıverdi.

Sonra bir şey oldu.

Gümüş kutu Blaise'in elinden de kaçtı ve içindeki tılsımlar bütün odaya yayıldı. Gri, siyah, kızıl saç bukleleri her yana dağılmıştı. Çoğu yere düştü ama içlerinden bir tanesi doğrudan ayın ateşinin içine fırladı.

Thea, kil mühürün ateşte çatladığını duydu.

Bir an donup kaldı, sonra elini ateşin içine daldırdı. Ama kil mühür çoktan yanmaya başlamıştı bile. Üstelik öyle kırmızı kor halinde değil, bembeyaz bir cehennem taşı gibi hem de. Parmaklarıyla tutması mümkün değildi. O sırada mavi alevlerden bir sembol görür gibi oldu, hemen ardından da flaş gibi bir ışık patlaması oldu. Patlamayla birlikte Thea, Blaise'in yatağına, Blaise ise duvara savruldu.

Işık bir sütuna dönüştükten sonra içinden *bir şey* fırladı.

Thea görmekten ziyade daha çok duyumsuyordu. Hayaletimsi şekil bir hortum gibi odanın içinde fır dönüyor, kitapları ve giysileri uçuruyordu. Pencerenin önüne geldiğinde bir an durmuş gibi göründü, sanki kendisini toparlamaya çalışıyordu ama sonra cam bir engel değilmiş gibi dışarı fırlayıverdi.

Gitmişti.

"Yüce Toprak Ana adına," diye fısıldadı Blaise yapıştığı duvardan. Gözlerini kocaman açmış, çakmak çakmak gözleriyle pencereye bakıyordu, korkmuştu. Blaise korkuyordu.

İşte o anda Thea, başlarının büyük dertte olduğunu fark etti.

"Biz ne yaptık?" diye fısıldadı.

"*Biz* mi... asıl *sen* ne yaptın?" diye parladı Blaise sırtını dikip. Artık kendine gelmiş gibi görünüyordu. "O *şey* de neydi öyle?"

Thea, kendisini savunurcasına başıyla etrafa dağılmış tılsımları gösterdi. "Ne sanıyorsun? Bir cadı tabii ki."

“Ama *kim?*”

“Ben nereden bileyim?” diye neredeyse bağırdı Thea. Korku yerini öfkeye bırakıyordu. “Çağırmaya çalıştığım *buydu*.” Hışımla koyu kestane saçlı mühürleyen Phoebe Garner’ın çatlak tılsımını Blaise’e gösterdi. “*O şeyse* kutuya saldırdığında ateşe düşen tılsımın sahibiydi. Artık her kimse...”

“Sakın suçu benim üzerime yıkmaya çalışma. Yasak büyüü yapan *sensin*. Yaşlı analarımızı geri çağırmaya çalışan *sensin*. Ve gelenin yaratacağı her şeyin,” Blaise pencereyi işaret etti, “tek sorumlusu *sensin*.”

Dimdik ayağa kalktığında saçlarını havaya savurdu. “Üstüme ruhları salarsan olacağı *buydu* tabii!” Dönüp kapıya yürüdü.

“Senin üstüne ruh falan salmadım!” diye bağırdı Thea ama kapı çoktan yüzüne çarpılmıştı bile.

Thea’nın öfkesi bir anda çöküntüye döndü. Uyuşmuş hissederken Eric’in kanlı mendil parçasını geçici olarak içine koyduğu ters dönmüş gümüş kutuya baktı.

Ben sadece *onun* için bir koruyucu bulmaya çalışıyordum. Eric’i büyülerden koruyacak, insan bile olsa onun önemini kavrayacak birini.

Thea ümitsizce odada etrafına bakındı. Sonra kendisini büyükan-neden de yaşlı hissederek zar zor ayağa kalktı ve hiçbir şey düşünmeden ortalığı toplamaya başladı.

Kasedeki külleri boşaltırken dibe yapışmış bir kalıntı gözüne takıldı. Yıkasa da bıçakla kazımaya çalışsa da kalıntıyı bir türlü çıkaramadı. Sonunda kaseyi yatağın altına saklamaktan başka çaresi kalmamıştı.

Temizlik yaparken beyni sürekli çalışıyordu.

Pencereden çıkıp giden kimdi? Öğrenmenin yolu yoktu. Tılsımları kitapla karşılaştırıp elemanın faydası olmazdı çünkü aralarında, üzerindeki işaretler silinmiş bir sürü tılsım vardı.

Şimdi ne yapmalıydı? Thea bunu da bilmiyordu.

Birine söylersem -Büyükanne'ye söylesem bile- neden ölüleri çağırdığımı öğrenmeye çalışacaktır. Fakat Eric ve benimle ilgili gerçeği öğrenirlerse, sonumuz ölüm demektir.

Güneş batmaya yüz tuttuğunda arka sokağa bir limuzin park etti. Thea, pencereden arabayı görünce panikle aşağıya indi.

Yüzleri kibar ama ifadesiz iki vampir -Thierry'nin hizmetkarları- Büyükanne'nin arabadan çıkmasına yardım ediyordu.

"Büyükanne, ne oldu?"

"Bir şey olmadı. Hafif bir öksürük tuttu, o kadar!" Vampirlerden birine bastonuyla vurdu. "Ben kendim çıkabilirim çocuk!"

"Peki efendim," dedi vampir. Muhtemelen Büyükanne'den üç ya da dört kat daha yaşlıydı. Sonra Thea'ya döndü, "Büyükanneniz bayıldı, uzunca bir süre çok halsiz kaldı."

"Ve benim hiçbir işe yaramayan çaylağım ortada görünmedi," dedi Büyükanne arka kapıya doğru yürürken.

Thea, vampirleri başıyla selamlayarak uğurladı. "Büyükanne, Tobias konusu benim suçum. Bugün için ona izin verdim." Bütün gün boyunca midelerini sıkan yumruk, şu anda daha da sıkıymış gibi geliyordu. "Sen gerçekten hasta mısın?"

"Daha birkaç yıl idare ederim." Oflaya puflaya merdivenlerden tırmanmaya başladı. "Vampirler yaşlılık nedir bilmiyor."

"Oraya niçin gittin?"

Büyükanne öksürmek için durdu. "Seni hiç ilgilendirmez ama Thierry'yle birkaç işim vardı. Samhain Bayramı'nda Gizli Meclis'in arazisinde toplanmasına izin verdi."

Yukarı çıktıklarında Thea minicik mutfaklarında bitki çayı hazırladı. Büyükanne, çayıyla birlikte yatağa girdiğinde, cesaretini topladı.

“Büyükanneçim, yaşlılar Samhain’de ruhları çağırdıklarında onları nasıl *geri* gönderiyorlar?”

“Böyle bir şeyi neden öğrenmek isteyesin ki?” dedi Büyükanne terslenerek. Ama Thea’nın sadece ona bakmakla yetindiğini görünce devam etti. “Ruh çağırmak için kullanılan belli büyüler vardır -ve sakın bana bunların ne olduğunu sorma- ruhları geri göndermek için de büyüü tersten okumak gerekir. Bu işi, ruhu çağıran cadının kendisi yapmalıdır, başkası yaparsa olmaz.”

Demek cadının ruhunu sadece ben geri gönderebilirim. “Hepsi bu kadar mı?” diye sordu Thea.

“Ay, tabii ki o kadar değil. Ateşi hazırlamak ve bitkileri yaymak uzun bir işlemdir ama her şeyi doğru bir şekilde yaptığın zaman, dikili taşların arasından çağırıp sonra geldiği yere geri gönderebilirsin.” Büyükanne mırıldanarak konuşmaya devam ediyordu ama Thea bir önceki cümleye takılıp kalmıştı.

“Dikili taşlar mı?” diye sordu.

“Ruhun çevresini saran dikili taşlar. Eh, düşünsene Thea! Onları zaptetmek için bir çember olmasaydı, anında *vınnnn*.” Büyükanne yüzünü ekşitti. “Öbür taraftan bir kaçtılar mı sonra ara ki bulasın. Bugün Thierry’ye bu yüzden gittim,” diye ekledi çayından gü-rültülü bir yudum almadan önce. “Kumtaşlarının doğal bir çember çizdiği bir yere ihtiyacımız vardı... Tabii bu tür şeyleri ayarlamak da hep bana düşer...” İçinden homurdandı.

Thea neredeyse bayılmak üzereydi.

“Onları geri göndermek için fiziken yakın *olmak* da gerekiyor mu?”

“Elbette. En azından tükürme mesafesinde olman gerekir. Üstelik bütün bunları neden sorduğunu bilmediğimi sanma.”

Thea nefesini tuttu.

“Samhain için bir şeyler planlıyorsun ve muhtemelen fikir tamamen Blaise’den çıkmıştır. Siz ikiniz tıpkı Maya ve Hellewise gibisiniz. Ancak ne yapmayı planlıyorsanız aklınızdan çıkarın. Ruh çağırma büyüler Ustalar içindir, kızlar için değil.” Öksürmek için ara verdi. “Daha genç kız bile olmadan neden bir an önce Kocakarı olmaya çalıştığınızı anlayamıyorum. Hala vaktiniz varken hayatınızın tadını çıkarsanız ya...”

Thea onu homurdanmalarıyla baş başa bırakıp odadan çıktı.

Ruhu çağırmadan önce herhangi bir çember hazırlamamıştı. Bunu yapması gerektiğinin farkında bile değildi.

Oysa şimdi... geri gönderebilmek için çağırdığı ruhu nereden bulacak, ona nasıl tükürük mesafesi kadar yaklaşıacaktı?

Eh, n’apalım? Şimdilik uzakta *kalması* yeterli, diye kendisini yüreklendirmeye çalıştı. Kötü bir şeydi ama neyse ki etrafta uçuşan başka ruhlar yoktu. Belki dolanmaktan yorulup geri gelirdi.

Thea suçluluk ve hayalkırıklığıyla kendisini hasta gibi hissediyordu. Tabii bir de Büyükanne’nin öksürük nöbetiyle ilgili endişelenmeden edemiyordu.

Blaise yatağına gelmedi. Aşağıda kaldı ve bütün gece boyunca kolyesi üzerinde çalıştı.

Pazartesi günü okuldaki herkes Randy Marik’ten ve mahvolan balodan bahsediyordu. Kızlar fena sinirlenmişti ve bütün öfke oklarını Blaise’e yöneltiyorlardı. Erkeklerse daha çok Randy’ye kızıyordu.

“Sen iyi misin?” diye sordu Dani, Dünya Edebiyatı dersinden sonra Thea’ya. “Biraz solgun görünüyorsun.”

Thea yorgun bir şekilde gülümsedi. “Yoğun bir haftasonuydu.”

“Öyle mi? Eric’le bir şeyler mi yaptınız?” Soru, Thea’nın paniğe kapılmasına neden oldu. Dani’nin kalp şeklindeki yüzü her zaman-kinden daha endişeli, bir o kadar da tatlı görünüyordu. Yine de Thea ona güvenemezdi. Sonuçta o da bir Gece İnsanı’ydı, bir cadıydı ve insanlardan nefret ediyordu.

Bunu yapamazdı. Thea öyle paniklemişti ki kelimeler neredeyse ağzından patlayarak çıktı. “Ne gibi bir şeyler? Arabasını çarpmak gibi mi? Onu bir bebeğe döndürmek gibi mi?”

Dani kadifemsi koyu renk gözlerini şokla kocaman açarak arkadaşına baktı.

Thea dönüp hızla uzaklaştı.

Aptal, *aptal*, diye kızıyordu kendisine. Çok *aptalca* davrandın. Belki artık Blaise’in önünde Eric’le oynuyormuş gibi yapmak zorunda değildi ama diğer cadıların önünde rolünü sürdürmesi gerekiyordu.

Yanından geçenleri hiç fark etmeden uyurgezer gibi Eric’in dolabına yöneldi.

Geleli daha bir hafta ancak oldu. Hayatımdaki her şeyi nasıl bu kadar tersine çevirebiliyorum? Blaise’le savaştayım, yasak bir büyü yaptım, Büyükanne’yle konuşmaya cesaret edemiyorum ve... Gece Dünyası kanununu çiğnedim.

“Thea! Ben de seni arıyordum.”

Eric’in sesiydi. Sıcak, heyecanlı. Yani Thea’nın tam aksi. Thea arkasına döndüğünde gri beneklerin neredeyse dans ettiği yeşil gözler ve muhteşem bir gülümsemeyle karşılaştı. Bu gülümsemeyle kendinden geçti, her şeyi unuttu.

Belki de her şey yoluna girerdi.

“Dün seni aradım ama sürekli telesekreter çıktı.”

Thea telesekreteri kontrol etmemişti. “Kusura bakma, başım biraz kalabalıktı.” Eric öylesine nazik bakıyordu ki Thea ona ne *söyleyeceğini* bilemedi. “Büyükannem hastalandı.”

Eric’in yüzünü anında hüznü kapladı. “Kötü olmuş.”

“Evet.” Thea, çantasında sabah koyduğu küçük bitki keseciğini aradı. Sonra duraksadı. “Eric, baş başa konuşabileceğimiz bir yer var mı? Sadece birkaç dakikalığına? Sana bir şey vermek istiyorum.”

Eric gözlerini kırptırdı, sonra kaşlarını hınzırca kaldırıp indirdi. “Gizli saklı işlere bayılırım. Ve evet, bir yer biliyorum. Hadi gidelim.”

Kampüste diğer binalardan ayrı duran büyük bir binaya yöneldi. Bina eski püskü görünüyordu ve kapılardaki boyalar kalkmıştı. Duvarlarda asılı bir afişte turuncu ve siyah harflerle “BU CADILAR BAYRAMI PARTİSİ KAÇMAZ!” yazıyordu.

“Bu nedir?”

O sırada kapıyı açan Eric, parmağını dudaklarının üzerine koydu. İçeriye bir göz atıp Thea’nın girmesini işaret etti.

“Burası eski spor salonu. Öğrenci merkezi olarak yenilemeleri gerekiyordu ama yeterli parayı bulamadılar.” Homurdanarak güldü. “Muhtemelen diğer binaları yenilemek için haddinden fazla para harcıyorlar. Neyse, bana ne vermek istiyordun?”

“Bu...” Thea etrafına bakındığında öylece kalakaldı. Bitki keseciği tamamen aklından çıkmıştı. “Eric...” Burası yavaştan midesini bulandırmaya başlamıştı. “Bunlar... Cadılar Bayramı partisi için mi?”

“Evet. Bu parti için bir sömestr boyunca para toplanıyor. Saçma bir parti aslında ama geçen yıl çok büyük sükse yaptı.”

Hiç de saçma değil, diye geçirdi içinden Thea uyuşmuş halde. Bütün bunları saçma kelimesiyle anlatmak kafi gelmezdi.

Salonun yarısı boştu, yerler yıpranmış ahşapla kaplıydı, basket potası kırık ve tavandan çıplak borular geçiyordu. Fakat salonun diğer yarısı ortaçağdan kalma bir zindanla ısı ısı bir kumarhane arası bir şeye benziyordu. Yavaşça o tarafa yürürken, Thea'nın adımları salonda yankılandı.

Çeşitli ebatlardaki ahşap standlar turuncu ve siyah krepon kağıtlarla süslenmişti ve her yerlerinden sahte örümcek ağları sarkıyordu. Thea, afişleri ardı ardına okuyordu.

“Falcı... Bilek Bükme... *Küçülen Kafaları Patlatma?*”

“Aslında elmalardan bahsediyor,” dedi Eric bir parça utanarak. “Üstelik kumar da gerçek değil. Sadece goblin parası kullanılıyor ve ödüller kazanılabiliyor.”

Thea gözlerini standlardan alamıyordu. İşkence Çarkı. Standın ortasında ayaklarından ve ellerinden iplerle gerilmiş cadı kıyafetli bir manken ve çark. Kanlı 21. Şeytanın Oku. Hedefinde keçeden kesilmiş bir cadı silüetinin olduğu bir dart tahtası.

Her yer cadı figürleriyle doluydu. Tavandan sarkıtılan ilmeklerde asılı cadı kıyafetleri. Bütün standların tepesinden kötü kötü bakan karton cadılar. Duvarlarda dans eden kağıttan cadılar. Şişmanı, zayıfı, ak saçlısı, şaşısı, şehlası, sigillisi, komiği, korkuncu... ve hepsi çok *çirkindi*. Tek ortak noktaları da buydu zaten.

Bizi böyle görüyorlar. İnsanlar. Bütün insanlar...

“Thea? İyi misin?”

Thea hışımla arkasına döndü. “Hayır, *iyi* falan değilim.” Başıyla odayı gösterdi. “Şunlara bir *baksana?* Bütün bunların komik olduğunu mu düşünüyorsunuz? Parti yapmak için bahaneniz bu mu?” Ne yaptığını neredeyse bilmeden İşkence Tabutu'na döndü. İçi sivri kazıklarla kaplı bu tabut ortaçağda işkence yapmak için kullanılıyordu.

“İnsanlar bununla ne yapacaklar? İçine girmek için para mı ödeyecekler? Bunun bir zamanlar *gerçekten* kullanıldığını bilmiyorlar mı? İnsanların canlı canlı içine konduğunu, kapağı kapatıldığında bu kazıkların onların bedenlerini, kollarını, bacaklarını, iç organlarını, gözlerini paramparça ettiğini...” Devam edemeyecekti.

Eric de tıpkı Dani’nin az önce yaptığı gibi şok içinde baktı. Thea’yı hiç böyle görmemişti. “Thea... Bak, üzgünüm... Ben düşünemedim...”

“Ya *şuna* ne demeli?” Thea başıyla İşkence Çarkı’nı gösterdi, kelimeler dudaklarından hırsla dökülüyordu. “Bu çarklara cadıları *gerçekten* bağladıklarını biliyor muydun? İnsanların vücudundaki tüm kemikler kırılır, kolları ve bacakları çok pişmiş spagetti haline gelir. Sonra çarkı bir direğe dikip onları ölüme bırakırlardı.”

Eric’in yüzü dehşetle buruştu. “Tanrım, Thea...”

“Ve bu resimler. İşkence gören cadıların ne yeşil derileri ne de şeytanca bakan gözleri vardı. Onlar canavar değildi ve kesinlikle şeytanla hiçbir işleri olmazdı. Onlar sadece *insandı*.”

Eric dokunmak için ona uzandığında Thea yine hırsla döndü ve duvardaki çirkin bir cadı resmine gözlerini dikti. “Buranın bir parti için iyi bir yer olduğunu düşünüyor musun? Bunun gerçekten eğlenceli olduğunu? Cadıların *böyle* görüldüğünü mü düşünüyorsun?” Neredeyse şiddetli bir hareketle kolunu savurdu. “Söyle bakalım, *düşünüyor musun?*”

Zihin gözüyle dünyaya baktığında Dani, Blaise ve bütün diğer cadıların sol tarafta; Eric, öğrenciler ve bütün insanların sağda olduğunu, her iki ırkın birbirlerinden nefret edip küçümsediğini görebiliyordu. Ve işin garibi kendisi bu iki grubun tam ortasıydı.

Eric onu omuzlarından yakaladı. “*Hayır, öyle bir şey düşünmüyorum*. Thea, bir saniye olsun beni dinler misin?”

Neredeyse kızı omuzlarından sarsıyordu ama Thea onun göz pınarlarında biriken gözyaşlarını görebiliyordu.

“Kendimi çok *kötü* hissediyorum,” dedi Eric. “Bütün bunları ciddiye almak hiç aklımdan geçmemişti ve seni buraya getirmem büyük aptallıktı. Bunun bir mazeret olmadığını biliyorum ancak şimdi sen söyleyince hepsinin ne kadar korkunç olduğunu anlayabiliyorum ve özür dilerim. Herkes bir yana, *seni* buraya hiç getirmemeliydim...”

Eric’in sözleriyle yumuşamaya başlayan Thea, bir anda yine diklendi. “Herkes bir yana da ne demek?” sordu.

Eric bir an duraksadı, sonra gözlerini Thea’nın gözlerine kilitledi ve alçak sesle konuştu. “Büyükannenin dükkânı yüzünden. Yani sadece şifalı bitkiler ve pozitif düşünce falan olduğunu biliyorum ama bir zamanlar birilerinin parmaklarıyla gösterip onu cadılıkla suçladığını da biliyorum.”

Thea yine rahatladı. İnsanların Büyükanne’yi cadı sanmaları büyük bir sorun değildi... Tabii cadıdan kasıtları şifalı bitkiler yetiştiren ve saç kremi karışımını kendi yaratan biri olduğu sürece. Üstelik doğrudan gözlerine bakan yeşil gözler, Eric’e inanması için yeterli sebepti.

Ama yine de bir fırsat yakaladığını düşünüp üstüne gitti.

“Öyle ya muhtemelen sana bu hediyeyi verdiğim için de beni kazığa bağlayıp yakarlar,” dedi avcunu açarak. “Ve bunu sürekli yanında taşımanı istesem muhtemelen senin de ödün kopardı. Seni büyülemeye çalıştığımı falan düşünürdün...”

“Bunların hiçbirini düşünmezdim,” dedi sakın bir sesle Eric, Thea’nın elinden minik yeşil keseciği alırken. İçindeki yoğun çam iğnelerinden dolayı taptaze çam kokuları yayılıyordu. Thea içine birkaç koruyucu bitki, bir İhtar kristali, üzerine Babil’in ana tanrıçası-

nın adının kazıldığı yıldız şekilli ve otuz üç gözü olan altın renkli beril taşı da koymuştu. Hazırladığı tılsım Eric'i, Blaise'in büyülerinden koruyabilmek için elinden gelenin en iyisiydi.

"Öpüp cebime koyardım ve kimseye göstermezdim," diye devam etti Eric. Sonra keseciği öptükten sonra, "Mmm, nefis kokuyor," dedi.

Thea gülümsemesini engelleyemedi. Sonra şansını denemek için, "Aslında, benden sana bir hatıra," dedi.

"Cebimden asla çıkarmayacağım," dedi Eric ciddiyetle.

Eh, bu iş de yolunda gitmişti.

"Dinle, belki burayla ilgili yapabileceğimiz bir şey vardır," diye devam etti Eric etrafına bakınarak. "Okul yönetimi, gazetelere haber olmak istemez. Gidip gazetecilik kulübünden bir kamera alsam, sonra şikayet ederken gösterebileceğimiz fotoğrafları çeksek, nasıl olur?"

Thea saatine göz attı. "Neden olmasın? Fransızca dersini kaçırdık zaten."

Eric sırtıttı. "Bir dakikaya kalmaz dönerim."

Eric gittiğinde Thea yavaş adımlarla sessiz standların arasında dolaştı, düşüncelere dalmıştı.

Az önce öfkeyle atıp tutarken, az daha gerçeği ağzımdan kaçıracaktım. Sonrasındaysa belki kim olduğumu kendi kendine çıkarır diye umut ettim.

Cadı olduğumu öğrenmesi gerçekten çok mu kötü olurdu? Sırf onu seviyorum diye halihazırda ölüm cezasını yemiş durumda; bilmesi ya da bilmemesi artık o kadar önemli değil.

Ama bilseydi... nasıl karşılardı? Hayal dünyasındaki cadılar hoş karşılanabilirdi ama Eric, bir cadıyla sevgili olmak ister miydi? Bunu öğrenmenin tek yolu ona söylemekti.

Bir merdivene dayandı ve tavandan asılan yağlı ilmeğin altında yatan cadı kıyafetine gözucuyla baktı. Tabii bütün bunlar bir okul aşkından ibaretti muhtemelen. Nasıl bir gelecekleri olabilirdi ki...

Thea bir anda neye baktığını fark etti.

Muşamba cadı kıyafetinin altında bir ayakkabı sarkıyordu ve ayakkabı havada tek başına duramazdı. Bilinçaltı Thea'ya, baktığı şeyin diğer cadı mankenlerden biri olduğunu söylüyordu. Yine de kendisini dikkatle bakmaktan alamadı. Sonra aniden tüyleri diken diken oldu.

Neden bir cadı mankenine Nike ayakkabı giydirmiş olabilirlerdi ki?

9. BÖLÜM

Ayakkabı olduğu yerle öyle uyumsuz görünüyordu ki Thea bir an gözlerinin kendisine bir oyun oynadığını sandı. Sorun salonun atmosferi olmalıydı. Bütün bu ürkütücü standlarla seslerin yankılandığı loş ortam... Gözlerini başka yere çevirip tekrar baksa...

Ayakkabı hala yerinde duruyordu.

Beklesem iyi olur, belki birisini çağırmalıyım. Korkunç bir şey bile olabilir. İnsan okul yöneticileri var. En azından Eric'i beklemeliyim...

Thea rüyadaymış gibi yavaşça yürümeye başladı.

Muşambanın ucunu parmağıyla tutup birkaç santim araladı.

Ayakkabının devamında bir bacak vardı.

Kotlu bir bacak... Diğer mankenlerde modern bir kıyafet yoktu. Ve bir ayakkabının diğer eşini de görebiliyordu.

Dehşet ve adrenalin bir anda Thea'nın her yerini sardı. Üstelik tuhaf bir şekilde paniği, kendisini toparlamasına yardımcı oldu. Ak-

lına ilk gelen şey, yerde yatanın yaralı bir insan olabileceğiydi. İçinde beliren korku duvarına çarptığında birden yine paniğe kapıldı.

Dayan. İyi misin? Dur bir bakayım...

Muşambanın geri kalanını da çekiştirdi. Siyah giysili cadı mankeninin bacaklarını, bedenini, kumaşı kavramış kıvrık parmaklarını görebiliyordu.

Sonra başı gördüğünde geriye sendeledi, bağırarak için için eli- ni ağzına bastırıyordu. Sadece bir anlığına görmüştü ama gördüğü şey gözüne kazınmıştı.

Mavimsi gri bir surat, korkunç bir şekilde şişmişti. Ürkütücü ve pörtlemiş gözler. Morarmış dudakların arasından sarkan sosis gibi bir dil...

Thea'nın dizleri boşaldı.

Daha önce de ceset görmüştü. Cadıların geride bıraktıkları ölümlü bedenlerinin toprağa geri verildiği ayinlere katılmıştı ama onların hepsi doğal ölümlerdi ve cesetler huzur içinde görünürdü. Oysa bu...

Sanırım bu bir erkek. Kısa saçları, düz bir göğsü vardı. Fakat yüzünü tanıyamam mümkün değil, fena halde çarpılmış. Neredeyse insana benzer hiçbir yanı kalmamış. Şiddet görerek ölmüş. Ruhu huzur bulsun, umarım intikam almak için burada kalmamıştır. Ah Sekhmet, Mısır'ın aslan başlı tanrıçası, Ölümün Efendisi, Yolları Açan, Issızlığı Yayan Sekhmet.

Birbirinden kopuk düşünceleri, salon yine güneş ışığıyla dolduğunda dağıldı. Kapıda Eric, "Geldim!" diye bağırıyordu

Thea dizlerinin üzerinde kalktı. Bacakları her an yine boşalabilirdi. Ağzını açtı ama dudaklarından sadece bir fısıltı döküldü. "Eric..."

Eric aceleyle yanına geldi. "Bir şey mi oldu? Thea?"

"Birisi ölmüş."

Eric'in gözleri inanmıyormuş gibi kocaman büyüdü ve sonra Thea'nın arkasına baktı. Birkaç adımda yerde yatan şeyin yanına gitti, başında durdu, dizlerinin üzerine çöküp birkaç saniye inceledi. Sonra olduğu yerde dönüp Thea'yı gördüğü şeyden korumak istercesine yakaladı.

"Sakin bakma, sakın oraya bakma," dedi nefes nefese. "Aman Tanrım, çok kötü görünüyor."

"Biliyorum. Gördüm."

"Çok kötü, çok çok kötü."

Birbirlerine sarılmışlardı. Bu kabusta ancak böyle güvende hissediyorlardı.

"Ölmüş. Her kimse ölmüş," dedi Eric. Bu gayet açıktı ama Thea, onun korkudan saçma sapan konuşmasını mazur görüyordu. "Onun için yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Aman Tanrım, Thea, sanırım bu Kevin Imamura."

"Kevin mı?" Thea bayılacak gibi oldu. "Hayır, olamaz."

"Bu gömleği daha önce giydiğini görmüştüm. Ve saçları. Üstelik burayı dekore eden komiteye üyeydi. Herhalde bu mankeni hazırlıyordu."

Thea'nın zihninde korkunç bir görüntü oluştu. Şişmiş yüzde kurumaya yüz tutmuş kara bir çizgi, tıpkı bir usturanın açtığı yara gibi. Ve yumuşak siyah saçlar. Evet, bu Kevin olabilirdi. Ama bunun tek bir anlamı olabilirdi...

Blaise.

"Hadi," diyordu Eric, sersemlemiş ve gergin bir ifadeyle. "Müdüriyete haber vermeliyiz."

Thea, uyuşuk bir halde onun kendisini çekiştirmesine izin verdi. Akli bambaşka bir yerdeydi.

Blaise. Blaise biliyor muydu? Blaise'in bununla bir ilgisi...

Thea bunu düşünmek bile istemiyordu ama yine de kendine engel olamıyordu.

Blaise sonuna kadar gitmiş miydi? Kanını dökmekle yetinmeyip Kevin'in hayatını mı almıştı?

Öldürmek cadılara yasaktı ama Harmanlar kısmen Lamialardan-
dı ve vampirler bazen güç için öldürürlerdi. Blaise karanlığın içine
bu kadar dalmış olabilir miydi?

Müdüriyete vardıktan sonra her şey çok hızlı gelişti fakat Thea,
olan biteni pek algılayamıyordu. Etrafındaki her şey dönüyor gibiy-
di. Sekreterler. Müdür. Polis. Thea anlatmak zorunda kalmasın diye
herkese başlarına geleni tekrar tekrar anlatan Eric'e minnettardı.

Blaise'i bulmalıyım.

Spor salonuna geri dönmüşlerdi. Polisler binanın etrafını sarı bant-
larla çeviriyordu. Öğretmenler ve öğrenciler birikmiş, olan biteni sey-
rediyordu. Thea gözleriyle kalabalığı taradı ama Blaise'i göremedi.

Sesler kulağına kadar geliyordu.

"Kevin Imamura olduğunu duydum."

"Birileri balodaki usturalı çocuğun geri geldiğini ve onu öldür-
düğünü söyledi."

"Eric! Eric, onu gerçekten gördün mü?"

Sonra bir ses hepsini bastırdı. "Hey, Bayan Cheng, Cadılar Bay-
ramı partimiz ne olacak? Salon o zamana kadar açılır mı?"

O sırada etrafını saran birkaç polis memuruyla görüşen müdür
arkasını döndü. Esen yelle alnındaki perçemler savrulurken gözleri-
ni kalabalığa dikti.

"Spor salonuna ne olacağını bilmiyorum. Bir trajedi yaşandı ve
bunu olay yerinin araştırılması gerekecek. Bekleyip göreceğiz. Şim-

di, herkes sınıflarına. Öğretmenler, lütfen öğrencilerinizi sınıflarınıza götürün.”

“Ben derse falan giremem,” diye fısıldadı Thea. Eric’le birlikte artık seyrelmeye başlayan kalabalıktan biraz ötede duruyorlardı. Herkes onları unutmuş gibiydi.

“Seni eve götürüyüm,” dedi Eric hemen.

“Hayır... Blaise’i bulmam lazım. Ona sormam gerekenler var.” Aptallaşan beynini harekete geçirmeye çabaladı. “Eric, bunu sana daha önce söylemeliydim. Çok dikkatli olmalısın.”

“Hangi konuda?”

“Blaise.”

Eric inanmaz gözlerle ona baktı. “Thea...” Gözleri eski spor salonuna kaydı. “Yani sen Kevin’in başına gelenlerle onun bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum. Başkasına yaptırmış olabilir ya da Kevin’i kendisini öldürmeye zorlamış olabilir.” Thea sesini iyice alçalttı. İnanmasını istercesine gözlerini Eric’in gözlerine dikti. “Eric, anlam vermeyeceğini biliyorum ama sana daha önce de söylemiştim. Blaise, Afrodit gibidir. Ya da Medea. Her şeyi yakıp yıkarken kahkahalar atar. Özellikle birisine fena halde sinirlendiğinde ve şu anda *sana* çok kızgın.”

“Neden?”

“Çünkü onu değil beni seçtin. Çünkü ben senden hoşlanıyorum, falan filan. *Bunun* önemi yok. Önemli olan, Blaise’in senin peşine düşeceği gerçeği. Seni baştan... çıkarmaya çalışacaktır. Ve...” Thea eski spor salonunun etrafında gerili sarı bantların gürültüyle salınmalarını seyretti, “...sana zarar vermeye çalışabilir. Bu yüzden, onunla biraradayken sadece biraz daha *dikkatli* olur musun? Bana söz verir misin?”

Eric afallamış bir halde baktı ve yavaşça başını eğdi. “Söz veriyorum.”

“O zaman sonra görüşürüz. Seninle konuşacaklarımız var ama önce Blaise’i bulmalıyım.”

Rüzgarda Eric’i yalnız başına bırakan Thea, kalabalığa doğru yürüdü. Eric’in kendisini arkadan izlediğini biliyordu.

Bir anda sallanan bir el Thea’nın gözüne çarptı. Dani endişeli ve anlayışlı gözlerle el sallıyordu.

“Thea, iyi misin?”

“Sayılır.” Thea, kendisine bile yabancı gelen bir kahkahayla güldü. “Blaise’i buralarda gördün mü?”

Dani yumuşak eliyle yavaşça Thea’nın eline dokundu. “Vivienne’le birlikte eve gitti, yani sizin eve. İstersen ben de seninle gelebilirim. Yalnız kalmamalısın.”

Thea onun elini sıktı. “Sağol. Çok iyisin.” Dani’nin kendisinden nefret etmediğini bilmek rahatlatıcıydı ve bu yüzden ona minnettar hissediyordu. “Dani, daha önceki davranışlarım...”

“Unut gitsin. Ne söylediğimi bilmiyorum ama seni kızdırmak için söylemediğimden eminim.” Nazikçe ekledi, “Thea, sen gerçekten iyi misin? Gerçekten? Çünkü seni daha fazla üzmem...”

“Neden?” Sonra Thea ekledi, “*Ne oldu*, Dani?”

“Büyükkannen hasta. Blaise’le Vivienne o yüzden eve gitti. Vivienne’in annesi haber vermiş. Şifacılarıdır ve sanırım Büyükkanne’yi kendi evlerine götürecekmiş.”

Thea rahatsız oldu. Büyükkanne’nin Las Vegas’a taşınma nedeni Gece İnsanları’ndan farklıydı. Lamialar ve vampirler şehre geliyordu çünkü insanların çoğu kısa süreli konaklamak için buraya gelirlerdi. Yani bu insanların ortadan kaybolması fazla şüphe uyandırmazdı. Ca-

dılar ise çöldeki güç girdapları için gelirlerdi ama Büyükanne'nin tek derdi sıcak ve kuru havaydı. Ciğerleri küçüklüğünden beri rahatsızdı.

N'olur durumu ciddi olmasın, diye düşünüyordu Thea, Dani arabayı sürerken. Bütün vücudundaki deriler şerit şerit soyuluyormuş gibi geliyordu.

Dükkana vardıklarında Büyükanne çoktan gitmişti. Tobias ve Vivienne alt kattaydı.

"Büyükanneymi mi?" diye sordu Thea. "Durumu kötü müymüş?"

"Fena sayılmaz," dedi Tobias. "Bugün sürekli başı döndü ve öksürük nöbeti bir türlü durmak bilmedi. Sonunda belki birilerinin şifa dualarının iyi gelebileceğine karar verdi. O yüzden Bayan Morrigan'ı aradı."

Ah, şahane... Dualar. Tam da Büyükanne'nin sevdiği tarz. Ama bunu *istemek* için gerçekten hasta olmalı. "Onu arayabiliyor muyuz?"

"Ben olsam aramam," dedi Vivienne. Yeşil gözleri nazik, sesi güven vericiydi. "Eminim annem şu anda onu iyileştirmeye çalışıyordur ve dualara başladığında bütün gece sürer. Onları rahatsız etmesen iyi olur. Ama merak etme Thea, annem işinde gerçekten iyidir."

"Biliyorum... o konuda endişelenmiyorum." Thea kafası karışık bir şekilde etrafına bakındı, sonunda tekrar Vivienne'in yüzüne baktı. "Okulda olanları duydun mu?"

"Hayır." Vivienne hafif bir merakla baktı. "Ne oldu?"

Cevap vermek yerine Thea, "Blaise nerede?" diye sordu.

"Yukarıda, eşyalarını topluyor. Bu gece bizde kalacak. Sen de gelebilirsin... Thea?"

Thea çoktan koşarak merdivenlerden yukarı çıkıyordu.

Blaise'le paylaştıkları yatak odasına daldı. Blaise yatağının üzerine küçük bir bavul koymuştu.

Thea lafı dolandırmadı. “Kevin Imamura’yı sen mi öldürdün?”

Blaise siyah ipekten bir oyuncak ayıyı elinden düşürdü. “Ben ne yapmışım? Sen neden bahsediyorsun?”

“Kevin öldü.”

“Ve sen de onu *benim* öldürdüğümü mü düşündün? Çok sa-
ğol ama öldürmek istediğim o değil.” Blaise gözlerini kıstığında
Thea, tüylerinin ürperdiğini hissetti. Sonra başını salladı. “Eee,
nasıl ölmüş?”

“Boğulmuş. Biri onu *öldürmüş*.”

Blaise sadece kaşlarını kaldırarak mırıldandı, “Hımmmm. Randy
nerelerde acaba?” Bir gömleği havaya kaldırıp bavula koyup koyma-
mayı düşündü, sonra ekledi, “Sen de Vivlerde kalmak ister misin?
Burada yalnız kalmadan daha iyi.”

“Bilmiyorum. *Eric’in* de sonunun Kevin gibi olmaması için gö-
zümü üzerinden ayırmamam gerekiyor mu?”

Blaise ateş saçan gözlerle baktı. “Bir oğlanın peşine düşsem, önce
onu ele *geçiririm*. Daha eğlence başlamadan kimseyi boğmam.”

Gürültüyle bavulunu kapatıp odadan çıktı.

Thea yatağına oturdu.

Sivri sözlerine rağmen Thea, cinayeti Blaise’in işlemediğini bili-
yordu. Kuzeninin şaşkınlığı samimiydi.

Ya Randy? Tıkıldığı yerden bir şekilde çıkmayı başarmışsa... Belki
o da yapmış olabilir. Kevin’dan nefret etmek için sebebi vardı. Ama...

Thea’nın aklına bambaşka bir şey geldi.

Cadının ruhu.

Düşünmeye çalışırken yatağın üzerinde ne kadar zaman geçir-
diğini fark etmeden oturdu. Yoğun bir sisin içinde yolunu bulma-
ya çalışıyor gibiydi.

Büyükanne gitti... ve gerçekten hastaysa onu rahatsız edemem. Tabii Blaise de yardım etmeye yanaşmaz ama güvendiğim *birine* ihtiyacım var.

Dani hafifçe kapıyı itti. "Gelebilir miyim?" Thea başıyla onayladığında odaya girdi ve Blaise'in yatağına oturdu.

"Gittiler. Tobias'a da gitmesini söyledim. Bir kıza buluşmak için söz vermiş. İstersen bu gece seninle kalabilirim."

Thea titrek bir iç çekti. "Sağol Dani."

"Bak Thea, seni sıkmak istemiyorum ama iyi misin? Demek istediğim, bir ceset kadar solgun görünüyorsun." Dani dudağını ısırırdı. "Benzetme için özür dilerim fakat *ben* senin arkadaşınım ve yapabileceğim bir şey varsa yardım etmek isterim."

Yeni bir iç çekişten sonra Thea kararını verdi.

"Yasak bir büyü yaptım."

Dani şok içinde baktı ama dehşete düşmemişti. "Hangisini?"

"Ruh çağırma."

Dani'nin çılgık atıp bayılmadığını gören Thea bütün hikayeyi baştan sona anlattı. Ruh çağırmayla ilgili her şeyi onunla paylaştı. Sadece büyüü neden yaptığını söylemedi. "Şimdi ödüm kopuyor," diye sözünü bitirdi. "Dün *bir şeyin* öbür taraftan kaçmasına neden oldum, bugün Kevin öldürüldü. Onu Blaise öldürmedi. Randy'nin işi olabileceğini düşünüyor ama..." Thea başını iki yana salladı.

"Thea, biraz mantıklı ol. Neden cinayetin senin büyüyle bir ilgisi olsun ki?" Dani'nin mantıklı sesi rahatlatıcıydı. "Öncelikle sen *bir şeyi* değil, *birini* serbest bıraktın. Ustalar, sürekli atalarımızın ruhlarını çağırırlar ve sonunda kötü şeyler olmaz. Sen sadece, *yapmaman* gereken bir şey yaptığın için suçluluk hissediyorsun."

“Hayır. Dani, bunu açıklayamıyorum ama serbest bıraktığım şey... O şey hiç de dost canlısı değildi. Blaise ile beni duvara yapıştırdı. Ustalar’ın çağırdığını gördüğüm hiçbir ruh böyle şeyler yapmadı.”

“Eh...” Dani kuşkuyla baktı. “Ama neden atalarımızdan biri bir insanı öldürmek istesin ki?”

“Bilmiyorum.” Bunları konuşmak bir şekilde Thea’nın daha düzgün düşünmesine yardımcı olmuştu. Alçak sesle devam etti, “Ama belki kitap bize yardımcı olabilir.”

On dakika sonra iki kız, Thea’nın yatağında yan yana oturmuştu. Demir sandık yerde, kitap aralarındaydı.

“Önce, ateşe düşen tılsım hakkında söyleyebileceğin *herhangi* bir şey var mı?” diye sordu Dani bilimsel bir merakla. “Yani mesela, saç griyse bu...”

“Yaşlı bir cadı olduğu anlamına gelir.” Thea arkadaşının ne demek istediğini anlamıştı. “Hayır, saç ne gri ne de beyazdı. Koyu renkti, kıvılcık kahverengi gibi.” Hatırlamaya çalışırken gözlerini yumdu. “Her şey öyle hızlı oluverdi ki. Sanırım saçları *uzundu*. Kıl mührün içinde defalarca katlanmıştı.”

“O zaman belki bir kadındır.”

“Evet.” Thea bir süre kitabı okudu. “Bir saniye. Şuna bir baksana.”

“Suzanne Blanchet,” diye okudu Dani zorlukla. “1634 yılında Esgavans’ta, Fransa’yla İspanya arasındaki barış anlaşması için şenlik ateşleri yakılan günde doğmuş. 1653 yılında Ronchain’de davası görülmüş, Rieux mahkemesinde mahkum edilmiş.”

“Şu suçlamalara bak,” dedi Thea üzüntüyle. “Mısır tarlalarını büyülemek, sığırları öldürmek, ülkeye açlık getirmek ve *uzun saçlarıyla geceleri bebekleri boğmak*.”

“Boğmak,” dedi Dani nefes nefese.

“İnkar etmiş, o yüzden işkence etmişler. Dinle, işkence yatağında hafifçe kol ve bacakları gerildiğinde, durmadan cadı olmadığını haykırdı ama daha fazla gerildiğinde ithamların doğru olduğunu kabul etti.”

“Üstelik *ailesini* de işkenceden geçirmişler,” dedi Dani parmağıyla satırları takip ederken. “Ah Isis adına, şuna bak. Clement adında on yaşında bir erkek kardeşi, Lucienne adında altı yaşında bir kız kardeşi varmış. Onlar da işkence görmüş.”

“Ve hepsini yakmışlar.” Thea’nın içi titremeye başlamıştı. Oda soğuk değildi ama içinin buz tuttuğunu hissedebiliyordu. “Bak, çocuklara lütfetmiş gibi yakılmadan önce boğulacakları sözü verilmiş ama cellat, parasını alamadığı için ikisini de canlı canlı ateşe atmış...” Thea okumaya devam edemedi.

“... hem de ablalarının gözü önünde,” diye fısıldadı Dani. O da titriyor, Thea’ya daha yakın durmaya çalışıyordu. “*Bunu* nasıl yapabilirler?”

“Bilmiyorum,” dedi Thea ruhsuzca.

“Yani, Gece Dünyası kanunlarının bu kadar sıkı olmasına şaşmamalı. Kendimizi bu kadar gizlemek zorunda olmamız hiç şaşırtıcı değil. Baksana bizi bulduklarında neler yapıyorlarmış.”

Thea yutkundu, Gece Dünyası kanunlarıyla ilgili hiçbir şey düşünmek istemiyordu. “Ve Suzanne’i de yakmışlar,” dedi sessizce, gözlerini kitaptan ayırmadan. “Şöyle diyor, ateşe atıldığında anlaşılmayan bir sürü söz haykırdı, intikam alacağına dair yeminler etti.”

“Açıkçası aynısını ben de yapardım,” dedi Dani. Yumuşacık sesi çelik kadar tehditkardı. “Geri gelir, hepsini *öldürürdüm*.”

Sözünü bitirdiğinde Thea’yla birbirlerine baktılar.

“Belki o da öyle yapmıştır,” dedi Thea yavaşça. “Sadece ona işkence edenlere ulaşması mümkün değildi. Ama yaşadıklarına benzer bir şey buldu. Parti için hazırlanan maketten bir işkence odası. Ve Kevin’in bir cadı mankenine bir şeyler yaptığını, belki de astığını görünce de... Belki Suzanne’in anılarını canlandıracak bir şeyler yaptı...” Thea başıyla kitabı işaret etti. “Artık her neyse, onun kendisini kaybetmesine neden olacak *bir şey* olmalı.”

“Sonra Kevin’i öldürdü. Boğarak! Tam da suçlandığı gibi. Thea?” Dani yüzünü ekşitti, sonra devam etti. “Kevin’in cesedini gördüğünde boynuna dolanmış bir şey var mıydı?”

Thea gözlerini perdelere dikerek hatırlamaya çalıştı. Korkunç bir şekilde şişmiş bir yüz... ağızdan sarkan dil... ve boğazda koyu çürükler.

“Hayır,” dedi yumuşak bir sesle. “İzler vardı ama neyle boğulduysa artık boynunda değildi.”

“Demek yanında götürmüştü.” Dani ürperdi, sonra iki elini birden kitabın üzerine koydu. “Ya da öyle olmamıştır. Bak Thea, bu açıklama bir şenlik ateşi kadar akıl çelici olabilir ama aslına bakarsan tamamen tahmin.”

Thea, Dani’nin parmaklarının arasından sararmış sayfaya bakıyordu. “Ben öyle düşünmüyorum,” dedi sessizce. “Suzanne Blanchet’in adının yanındaki sembolü görüyor musun? Şimdi hatırladım. Sadece bir saniyeliğine gördüm ama bu ateşe düşen tılsımın ta kendisi.”

“Emin misin?”

Thea bakışlarını çevirip uzaklara daldı. “Evet. Bu o, Dani. Ve bütün bunlar benim suçum. Onu ben serbest bıraktım... ve şimdi insanları öldürüyor. Benim yüzümden birisi *öldü*.”

Her şeyi anladığında kafasına dank etti. Sanki kelimeleri söylemek, tahmini de doğruluyordu. Kevin *ölmüştü*. Artık okula gidemeyecek, Porsche'sini tamir etme şansı olmayacaktı. Bir daha bir kıza gülmüyemeyecekti. Bir insanın kaybedebileceği her şeyi kaybetmişti.

“Ve ben kendimi çok ama çok *kötü* hissediyorum,” dedi Thea. Boğazındaki düğüm artık kasılmaya dönmüştü, kusacakmış gibi hissediyordu. Fakat tek yapabildiği ağlamak oldu.

O ağlarken Dani, arkadaşının ellerini tuttu. Sonunda gözyaşları dindiğinde konuştu. “Bilmiyordun. Kötü bir şey olmasını sen de istemedin. Sadece oyun oynuyordun ve oynadığın oyun ters gitti. *Bilmiyordun.*”

“Bunun önemi yok.” Thea gözlerini koluyla silip sırtını doğrulttu. Göğsündeki ağrı hafiflemişti ve yavaşça başka bir şeyin, daha sıcak ve parlak bir şeyin farkına varıyordu. *Harekete* geçme ihtiyacı.

“Bunun önemi yok,” diye tekrarladı. “Yine de benim yüzümden oldu. Ama sana bir şey söyleyeyim, bunun *devam* etmesine izin vermeyeceğim. Onu durduracağım. Onu geri göndermem gerekiyor.”

“Senin yanımdayım,” dedi Dani. Küçük çenesi kararlılıkla sıkılmıştı. “Ama *nasıl?*”

Thea bir an duvarı seyretti, sonra cevap verdi, “Bir fikrim var.”

10. BÖLÜM

“Büyükanne’nin söylediğine göre, bir ruhu ancak çağırarak kişi geri gönderebilirmiş,” dedi Thea. “Ama sorun şu ki geri gönderebilmek için ruhu görebilmen, ona yakın olman gerekiyormuş. Ancak o zaman ruhu geri gönderme büyüsü yapılabilirmiş.”

“Peki,” dedi Dani başını sallayarak. “Ama...”

“Bekle, anlatacağım.” Thea ayağa kalktı ve iki yatak arasındaki birkaç adımlık yerde volta atmaya başladı. Önce yavaş başlasa da konuştukça hızlandı. “Bence böyle bir şey daha önce de gerçekleşmiş olmalı. Bir zamanlar, bir yerde, bir şekilde, bir cadı bir ruhu çağırarak, sonra elinden kaçırmış olabilir. Muhtemelen peşine düşüp yine ele geçirmiştir.”

“Bunun doğru olduğundan eminim. Peki, ne olacak?”

“Eğer onun bunu nasıl yaptığını, yani ruhun peşine nasıl düştüğünü öğrenebilirsek hemen işe koyulabiliriz.”

Dani heyecanlanmaya başlamıştı. “Öyle ya! Üstelik bunun illa ruh çağırma olması da gerekmiyor. Yani, bazıları öldükten sonra ruhları öbür tarafa gitmiyor, öyle değil mi? Belki bu *ruhlardan* birinin öbür tarafa nasıl gönderildiğine dair bir kayıt vardır.”

“Ya da bir hikaye. Ya da bir şiir. Büyüyü yaparken ruhu aynı oda da tutabilmek için bize ipucu verebilecek *herhangi* bir şey.” Thea durup Dani’ye sırtıttı. “Büyükanne’de de kayıtlardan, hikayelerden ve şiirlerden bol başka bir şey yok. Derslikte yüzlerce kitap var.”

Dani gözleri çakmak çakmak bir şekilde ayağa fırladı. “Anne mi arayıp burada kalacağımı söyleyeyim. Sonra, aramaya başlarız.”

Dani annesini aradıktan sonra, Thea iyi olup olmadığını görmek için Eric’i aradı. Ortalıkta çılgın bir ruhun dolaştığından emin olduğu için Eric adına endişeleniyordu.

“Sen iyi *olduğundan* emin misin?” dedi Eric. “Yani, seni o korkunç yere götürdüğüm için kendimi hala çok kötü hissediyorum. Ben sadece... Şey, korkunç şeyler *olmadan* seninle görüşmek çok güzel olurdu.”

Thea, biri kalbini sıkıştırıyormuş gibi hissetti. “Ben de öyle düşünüyorum.”

“Belki yarın bir şeyler yapabiliriz. Tabii istersen.”

“Güzel olur.” Dani etraftayken onunla daha fazla konuşmaya cesaret edemiyordu. Dinleyen biri, Eric’e karşı hislerini kolayca anlayabilirdi.

Derslikte Thea’nın ilk fark ettiği şey, Blaise’in, yeni projesini yanında götürdüğüydü.

Bitirmeye çok yaklaşmış olmalıydı.

“Ben buradan başlayacağım,” dedi Dani büyük bir kitaplığın önünde dururken. “Bunlardan bazıları gerçekten eski görünüyor.”

Thea da başka bir kitap dolabını seçti. Her tür kitap vardı, deri ciltli, bez ciltli, süet ciltli, ciltless. Kimileri matbaa baskısı, kimileri el yazısı, kimileriye resimliydi. Bazıları Thea'nın hiç bilmediği dillerde yazılmıştı.

İlk rafta gözüne çarpan en ilginç büyü'nün adı ve tanımı şöyleydi: "NEFRET İKSİRİ NASIL YAPILIR? İğrenme ve sevgisizlik iksiri olarak da işe yarar. Soyluların kullandığı Gizli Düşmanlık Tılsımı'ndan daha tatsız ve ucuzdur ve etkisini uzun süre korur."

Hımmm.

Thea kitabı bir kenara bıraktı. Başka bir rafa geçmişti ki Dani'nin "Hey, aile ağacınızı buldum," diye seslendiğini duydu.

Thea hızla onun yanına gitti. "Evet, Büyükanne tutuyor. Hellewise'in yakınına bile uğramadığı söylenebilir." Güldü.

"Bu adam kim?" Dani parmağıyla bir ismi gösteriyordu. "Hunter Redfern. Redfernler'in önemli bir vampir ailesi olduğunu sanıyordum."

"Lamia ailesi. Yani, aralarında fark var, bilirsin. Sonradan vampir olanlar çocuk yapamıyorlar."

"Ama bu Lamianın sizin aile ağacında ne işi var?"

"On beşinci yüzyılda Maeve Harman'la akrabalık seremonisi yapmış. Maeve o zamanlar Harmanlar'ın lideriymiş. Anladın mı? Ve biz hepimiz onların kızı Roseclear'dan geliyoruz."

"Bir *vampirle* mi evlenmiş? İşte bu çok ürpertici."

Thea gülümsedi. "Ailelerin birbiriyle savaşmasını engellemek için yapmış. Öncesinde arada büyük düşmanlık varmış. Yani bugünün modern Harmanlar'ı olarak hepimizde biraz vampir kanı var."

"Gözlerini boynuma diktğinde bunu aklımda tutarım." Dani parmağıyla aile ağacını taradı. "Görünen o ki Blaise ve sen Harmanlar'ın son dişilerisiniz."

“Evet, işte onlar biziz. Son Savaşçı Kadınlar.”

“Bu büyük bir sorumluluk.”

Büyükanne de neredeyse aynısını söylerdi hep. Thea birden aile ağacı konusunda kendisini rahatsız hissetti. “Öyle. Şey, sanırım okumaya devam etsek iyi olacak.”

Saatler sonra Dani sessizce bir şey söyledi, “Buldum.”

“Ne?” Thea hemen onun yanına oturdu. Dani’nin dizlerindeki yeşil ciltli kitabın kapağında bir hilal ve üç yıldız vardı. Cadılar için bir Gece Dünyası sembolü.

“İçinde komik hikayeler var ama hepsi yaşanmış. Bu da 1770’de Walstan Harman adında bir adamın başından geçenlerle ilgili. Ölmüş ama öteki tarafa geçmemiş. Kasabada takılıp herkese şakalar yapmaya devam etmiş. Geceleri başını koltuğunun altına alıp insanların karşısına çıkıyormuş, falan filan. Hiçbir zaman aynı yerde uzun süre kalmadığı için yakalanması çok zor olmuş.”

“Peki, izini nasıl sürmüşler?”

Dani, zafer dolu bir gülümsemeyle baktı. “Sürmemişler. Onu yemle *kendilerine* çekmişler.”

Thea, “Tabii ya, ne kadar aptalım. Ama *nasıl* yapmışlar?” dedi.

Dani’nin parmağı sayfayı aşağı doğru taradı. “Eh, önce iki dünya arasındaki perdenin iyice incelmesi Samhain Bayramı’na kadar beklemişler. Sonra Nicholas Harman büyük bir ziyafet düzenlemiş. Sofrası Walstan’ın en sevdiği yemeklerle doluymuş.” Dani yüzünü buruşturdu. “Yani ayı eti ve balkabağıyla yapılan mısır gevrekli kıymalı tart. Buraya tarifini de yazmışlar. Öğk!”

“Takılma ona. İşe yaramış mı?”

“Öyle görünüyor. Boş bir odada masanın üzerine tartları doldurmuşlar, sonra etrafında çember oluşturmuşlar. Yaşlı Walstan yeme-

ğin cazibesine kapılmış. Sanırım yiyemese de bir göz atmaktan kendisini alamamış. Ve göz atmaya geldiğinde de kapıyı açıp onu öbür tarafa göndermişler.”

“Onu hızla rüzgarlı boşluktaki dar yoldan gönderdiler,” diye okudu Thea, Dani’nin omzunun üzerinden. Hikaye gerçek hissi veriyordu. Bir ruh çağırma ayinini ya da ruhu geri göndermeyi gerçekten bilen birinin kelimeleriyle yazılmıştı.

“Artık nasıl yapabileceğimizi biliyoruz,” dedi Dani. “Cadılar Bayramı’na kadar bekleyip onu *yemleyeceğiz*. Tek yapmamız gereken, Suzanne’in nelerden hoşlandığını bulmak.”

“Ya da... *nefret* ettiği bir şeyi,” diye araya girdi Thea aklına yeni bir fikir gelince. İki kız birbirlerine baktı.

“Tıpkı eski spor salonunda gördüğü şey gibi,” dedi Dani nefesi kesilmişçesine. “Ona yapılanları hatırlatan bir şey.”

“Evet, yalnız...” Thea sustu. Akılla tartıyordu ama düşüncelerini Dani’yle paylaşmak istemiyordu. İnsanlar buna uygun bir şeyi zaten hazırlıyordu; Cadılar Bayramı partisi. Bu Suzanne’in ilgisini çekebilirdi. Polis, eski spor salonunu açarsa parti çok cazip bir yem olacaktı. Bütün o korku standları...

Yani onu başka bir yere çekmek istersem onun yaşadıklarını hatırlatacak daha *beter* şeyler yapmam gerekecek. Üstelik Suzanne’in öldürmek isteyebileceği bir yeme de ihtiyacım olacak. Bir insana. Benimle işbirliği yapacak, yem olmaya gönüllü olacak...

Eric olmaz.

Düşüncelerinin nereye yöneldiğini fark ettiğinde hemen durdu. Elleri buz kesmiş, kalbi yavaşlamıştı.

Hayır. Eric, hiçbir şekilde olmaz. Başka hayatları kurtaracağımı bilsem bile olmaz.

Bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı. Elbette başka bir yolu olmalıydı ve Thea bu yolu bulacaktı. Hala vakti vardı.

“Thea? Aklından neler geçiyor?” Dani onu seyrediyordu.

“Ben sadece nasıl halledebileceğimizi düşünüyordum.” Thea kendisini Dani’ye odaklanarak sakince konuşmaya zorladı. “Şey, dinle bak! Aklıma güzel bir şey geldi fakat fazla zamanımız yok. Eğer Suzanne *hala* eski spor salonunu gözetliyorsa bu işimize yarayabilir. Salon kapalı kaldığı sürece insanlar oraya gidemez, Suzanne de başkasını öldüremez.”

“Umarım,” dedi Dani. “Yani onun neden bu kadar öfkeli olduğunu anlayabiliyorum ama kimse Kevin gibi ölmeyi hak etmiyor. İnsan olsa bile.”

Gecenin ilerleyen saatlerinde Dani, Blaise’in yatağında huzurla nefes alıp verirken Thea, yattığı yerden, perdelerden sızan soluk ışığı seyrediyordu.

Aklını sadece Kevin’in görüntüsü kurcalamıyordu. Zihni sürekli, Dani ve Büyükanne’nin, sorumluluğu hakkında söylediklerine takılıyordu.

Suzanne’i geri göndersem, Büyükanne iyileşse, hatta Blaise’in Eric’i öldürmesini engellesem bile... ben ne olacağım?

Sonuçta cadılığa ihanet ettim. Üstelik Eric’le bir geleceğimiz yok. Tek çaremiz buralardan kaçmak. Ancak bu da, ailesini sonsuza kadar terk etmesi anlamına geliyor ve biz de sürekli kaçmak zorunda kalacağız. Bense Savaşçı Kadınlar’a ve Gece Dünyası’na ihanet etmiş olacağım.

Uykunun karanlık boşluğuna düşmeden önce zihninde son bir düşünce parladı.

Bu işten herkesin mutlu çıkması mümkün değil.

Ertesi sabah Thea okula geç kaldı. Üstüne üstlük Blaise’i bir türlü bulamadı. Dani’yle birlikte okulun önünde Geceyarısı Meclisi cadılarına rastlayana kadar öğle yemeği vakti gelmişti bile.

“Ay, göstere,” diyordu Selene, Thea ve Dani onlara yaklaşıırken. “Bir kerecik. Lütfen?”

“Önce bir denemem lazım,” dedi Blaise kendinden memnun bir ifadeyle. Buzlu çayından bir yudum alırken Thea ve Dani’yi görmezden geldi.

“Büyükanne nasıl?” Thea selamlaşmaya gerek görmeden araya girdi.

Blaise ona döndü. “Daha iyi ama senin sayende değil. Bu sabah niye aramadın?”

“Uyuyakalmışım.” Boğulmuş insanlarla ilgili korkunç kabuslardan sonra bu normaldi.

“Geç saatlere kadar uyuyamadık,” dedi Dani. “Thea’nın suçu yok.”

“Büyükanne gerçekten daha iyi,” dedi Vivienne nazikçe. “Sadece bir süre dinlenmesi gerekiyor. Muhtemelen annem onu birkaç gün daha misafir edecek. Uyku iyileştirir, bilirsin.”

Thea, içinde bahar esintisine benzer küçük bir rahatlama hissetti. Büyükanne iyileşiyorsa endişeleneceği konulardan biri eksilmiş oluyordu. “Teşekkürler, Viv. Lütfen annene teşekkürlerimi ilet.”

Blaise kaşlarını kaldırıp “Hmmmfff,” gibisinden bir ses çıkardı. Sonra uzun tırnaklarından biriyle çenesinde tempo tuttu. “Bir deneme...” derken gözleri uzaklara dalmıştı.

Her zamankinden farklı giyinmişti. Üzerindeki yüksek yakalı, bronz rengi, ipek ceketin fermuarını boğazına kadar çekmişti. Thea birden batıyormuş gibi hissetti.

“Ne deniyorsun?” diye sordu Dani.

Blaise onlara doğru bakarak hafifçe gülümsedi. “Bizimle takılırsanız görürsünüz.” Okulun bahçesini gözleriyle tarayıp tatlı bir sesle devam etti, “Ah, işte *şurada* mükemmel bir aday var. Selene, gidip onu buraya çağırır mısın?”

Selene ayağa kalkıp cansız hareketlerle Blaise’in gösterdiği çocuğun yanına gitti.

Thea onu tanıyordu. Luke Price, gösterişli kırmızı bir Maserati kullanıyordu ve serseri Hollywood yıldızlarına benziyordu. Her zaman modaya uygun kirli sakalla dolaşırdı. Elektrik saçan mavi gözleri vardı ve Selene’nin peşinden Blaise’in yanına gelirken hafifçe şaşırmış gibi görünüyordu.

“Luke, nasılsın?” dedi Blaise memnuniyetle. Luke omuzlarını silkti. “İyi. Ne istiyorsun?” Elektrik mavisi gözleri Blaise’in üzerinde oyalandı ama belli ki kızlara karşı sert oğlan havasını sürdürmeyi tercih ediyordu.

Blaise, sanki soruya hazırlıksız yakalanmış gibi küçük bir kahkaha attı. “Sahip olabileceğim hiçbir şey,” diye mırıldandı. Sonra hafifçe kendisine şaşırmış gibi göründü. “Seninle konuşmak istiyorum,” dedi yumuşakça, kendisini toparladıktan sonra. “Ve...” Başını düşünceli bir şekilde salladı. “Belki arabanın anahtarlarını.”

Luke yüksek sesle güldü. Kalçasını merdivenlerin karşısındaki beton duvara dayayıp iki parmağıyla tişört cebinden bir sigara çıkardı.

“Sen delirmişsin,” diye mırıldandı ağzının içinde.

Dani, duman ona doğru uçtuğunda öksürdü. Thea elindeki plastik su şişesini sallıyordu.

Blaise yüzünü astı. “Söndür şunu, çok iğrenç kokuyor,” dedi.

Luke, dumanı ona doğru üfledi. “Söyleyecek bir şeyin varsa şimdi söyle.” Blaise’in boğazına kadar fermuarı çekilmiş ceketine hoşnutsuzlukla bakıyordu. “Zamanımı boşa harcayamam.”

Blaise gülümsedi.

Boğazındaki fermuara dokundu. “Bunun altında ne olduğunu merak etmiyor musun?”

Luke’un gözleri ipek ceketini şöyle bir taradı, özellikle Blaise’in kıvrımları üzerinde oyalandı. “Belki göstersen daha iyi olur.”

“Göstermemi istiyor musun? Emin misin? Şimdi mi?”

Thea gözlerini gökyüzüne kaldırırken parmakları su şişesinin kapağıyla oynuyordu.

Luke kaşlarını çatmış, gergin dudaklarının arasından sigarasının dumanını üflüyordu. Elektrik mavisi gözlerini kısmıştı. “Bence numara yapıyorsun...”

Blaise fermuarı iki parmağının ucuyla tutarak aşağı kaydırdı.

Kolye, bembeyaz teninin üzerine giydiği, sade, siyah bluzun yakası gibi boynunu sarıyordu. Ve tam da Thea’nın tahmin ettiği türden büyüleyici bir şeydi.

Zarif, kusursuz ve sihirliydi. Yıldızlar ve aylar, göz alıcı desenlerle ışıldıyordu. Her türden değerli taş, gizemli kıvrımlara oturtulmuştu. Yeşil lal taşı, imparatorluk topazı, güneş taşı, zincifre. Mor safir, Afrika zümrüdü, duman taşı.

Sanki kolye hareket ediyor, çizgiler yer değiştirip akıyordu. Gözlerinizi gizemin ta kalbinden ayıramıyor, rüzgarda yumuşakça savrulan parlak saçlar gibi etkisine kapılıyordunuz. Öylesine güzeldi ki...

Thea, kendisini zorlayarak kolyenin etkisinden kurtardı. Bunu yapmak için gözlerini yummak ve ellerini havaya kaldırmak zorunda kalmıştı.

Kolye beni bile etkisi altına alıyorsa...

Luke bakakalmıştı. Thea, kolyenin etkisi altına giren çocuğun yüzündeki değişimi tam olarak *görebiliyordu*. Ekranda, serseri kılıklı bir aktörün Oscar ödülünü kazandığında masum bir çocuğa dönüşmesi gibiydi. Çenesi yumuşarken gergin dudakları gevşedi. Gözlerinin kenarındaki kaslar yer değiştirerek gergin bakışlarını rahatlattı. Önce şaşırmış, hemen ardından savunmasız göründü. Etkiye açık. Elektrikli mavi gözleri şaşkınlıkla doluydu, göz bebekleri kocaman olmuştu. Sanki ciğerlerine yeterince hava gitmiyormuş gibi havayı resmen içine çekiyordu. Sonunda tamamen hayranlıkla baktı. Hipnotize olmuştu. Artık yalvaracak noktaya gelmişti.

Büyüledi.

Luke, kızların gözü önünde bir dönüşüm geçirmişti. Bütün vücudu şimdi daha küçük görünüyordu. Dudakları aralanmıştı. Gözleri kocaman açılmış ve ıslıl ıslıl parlıyordu. Her an dizlerinin üzerine düşüp Blaise'e tapınacakmış gibi görünüyordu.

Blaise bir kraliçe gibi oturuyordu. Gece kadar kara saçları kolyesinin üzerinde salınıyor, nefes alırken göğsü hafifçe inip kalkıyor, gözleri kolyesi kadar güçlü bir şekilde parılıyordu.

"Şu iğrenç sigarayı söndür," dedi.

Luke sigarasını yere atıp bir örümceği ezermişçesine ayağıyla çiğnedi.

Sonra başını kaldırıp Blaise'e baktı. "Sen... çok güzelsin." Bir elini Blaise'e doğru uzattı.

"Bekle," dedi Blaise. Yüzü trajik ve hüznünlü bir ifadeye bürünmüştü. "Önce, sana hüznünlü bir hikaye anlatacağım. Bir zamanlar çok sevdiğim küçük bir köpeğim vardı, bir cocker spaniel'di ve şafak vakti uzun yürüyüşlere çıkardık."

Thea gözlerini kısarak yan yan kuzenine baktı. Böylesi bir yalanı daha önce hiç duymamıştı. İyi de Blaise acaba neden *köpeklerle* ilgili bir yalan atıyordu?

“Ama bir gün on sekiz tekerlekli domuz kamyonlarından biri onu eziverdi,” diye mırıldandı Blaise. “O günden beri öylesine yalnızım ki... Onu çok özlüyorum.” Şimdi gözlerini önünde duran çocuğa dikmişti. “Luke... benim küçük köpeğim olur musun?”

Luke’un kafası karışmış gibi görünüyordu.

“Bilirsin,” diye devam etti Blaise, bir taraftan elini cebine sokarak, “bana onu hatırlatacak birini bulabilsem kendimi çok iyi hissedirim. O yüzden bunu benim için takar mısın?”

Blaise’in elinde mavi bir köpek tasması vardı.

Luke iyice afallamış gibi görünüyordu. Ensesi ve çenesi kızarmaya başlamıştı. Gözleri doldu.

“Benim için?” diye tatlı tatlı yalvardı Blaise, tasmayı sallarken, ki bahsettiği yalandan köpek için fazlasıyla büyük bir tasmaydı. “Çok hoşuma giderdi.”

Luke’un yüzünden, içten içe nasıl bir çelişki yumağını çözmeye çalıştığı açıkça görülebiliyordu. Artık nefes almayı bile unutmuştu sanki. Yutkundu. Çenesindeki bir kas seğirdi.

Sonra, çok yavaş hareketlerle tasmayı uzandı ama Blaise tasmayı aşağı indirdi.

Luke’un gözleri tasmayı takip etti. Sanki bedenindeki bütün kaslar birbiriyle savaşa girişmiş gibi kasılarak Blaise’in yanında diz çöktü. Blaise, köpek tasmasını boynuna takarken çocuk ifadesiz bir suratla öylece durdu.

Tasmanın tokasını sağlamlaştırdıktan sonra Blaise bir kahkaha attı. Diğer kızlara bir göz attı, sonra tasmanın ucundaki ma-

dalyonu parmağıyla oynattı. “Aferin oğluma,” derken, Luke’un başını okşadı.

Luke’un yüzü aşırı heyecanın sınırlarında aydınlanıverdi. Blaise’in gözlerinin içine bakıyordu.

“Seni seviyorum,” dedi hala yerde olduğu halde boğuk bir sesle.

Blaise burnunu kırıştırıp yine güldü. Sonra bronz ceketinin fermuarını çekti.

Luke’un yüzündeki değişim ilkindekinden çok daha hızlı gerçekleşti. Bir anlığına tamamen boş gözlerle baktı, sonra sanki dersin ortasında aniden uykudan uyanmış gibi etrafına bakındı.

Parmakları köpek tasmaına gitti. Yüzü öfke ve korku arasında gidip gelirken ayağa sıçradı.

“Neler oluyor? Ben ne yapıyorum böyle?”

Blaise sakın gözlerle onu süzdü.

Luke tasmayı koparıp bir tekmeyle uzağa fırlattı. Blaise’e baksa da son birkaç dakikayı hatırlamıyor gibi görünüyordu. “Sen... Ne istediğini söyleyecek misin, söylemeyecek misin?” diye parladı alt dudığı titrerken. “Bütün gün seni bekleyemem.”

Sonra bir şey söylemeden kızgın adımlarla uzaklaştı. Onu seyreden arkadaşları kahkahalarla uluyordu.

“Tüh,” dedi Blaise. “Arabanın anahtarlarını unuttum.” Kızlara döndü. “Ama sanırım kolyem işe yarıyor.”

“Bence korkunç,” diye fısıldadı Dani.

“Bence şaşırtıcı,” diye mırıldandı Selene.

“Bence inanılmaz,” diye ekledi Vivienne.

Bence kıyamet habercisi, diye düşündü Thea. Selene ve Vivienne de eski tarzlarına geri dönmüştü. Randy ve Kevin olaylarında şok yaşamış olabilirlerdi ama uzun sürmeyeceğini tahmin etmek zor olmamıştı.

“Blaise,” dedi Thea, kuzenine sertçe, “Okul koridorlarında bu kolyeyle dolaşmaya kalkarsan bir ayaklanmaya neden olursun.”

“Ama okul koridorlarında kolyemi göstermek *istemiyorum* ki,” dedi Blaise. “Şu sıralar ilgilendiğim tek bir çocuk var. Ve bunda,” boyuna dokundu, “*onun* kanı var. Başka insanları böylesine etkileyebiliyorsa onun üzerinde nasıl bir etki yaratacağını merak ediyorum.”

Kasılan midesini rahatlatmak için Thea birkaç kez derin derin soludu. Daha önce Blaise’le cadılık konusunda hiç bu kadar karşı karşıya gelmemişlerdi. Zaten daha önce hiç kimse Blaise’in seçtiği erkekler konusunda rekabet etmeye kalkışmamıştı.

Ama başka şansı yoktu ve susmak bir işe yaramayacaktı.

“Sanırım onu tuzağa düşürebilmek için bir planın var,” dedi. “Muhtemelen de benim etrafta olmadığım bir zamanı kolluyorsundur.”

Söyledikleri işe yaradı. Blaise bronz ipekten ceketinin ceplerini ellerine sokarak sırtını dikleştirerek durduğunda, saçları arkasında bir şelale gibi salınıyordu. Thea’ya bakıp hafifçe gülümsedi.

“Kimseyi tuzağa düşürmeye ihtiyacım yok,” dedi tüyler ürperten bir güvenle. “Aslına bakarsan... neden okul sonrası için bir randevu ayarlamıyoruz? Sadece üçümüz. Sen, ben ve Eric. Hepimiz kartlarımızı ortaya sereriz. İyi olan cadı kazanır.”

11. BÖLÜM

“Anlayamıyorum.” Thea onu açık tribünlere doğru çekştirirken Eric acınası bir haldeydi.
“Eh, çok normal.”

“Blaise benimle yalnız konuşmak istiyor, sen de bunu *yapmamı* mı istiyorsun?”

“Evet, öyle.” Thea, daha önce hiç aynı anda hem güçlü hem de zayıf olunabileceğinin farkına varmamıştı. “Senin peşine düşebileceğini daha önce söylemiştim.”

“Ve ona dikkat etmemi söylemiştin. Bu konuda çok nettin.”

“Biliyorum. Ben sadece...” Thea, pek de yalan sayılmayacak bir yalan bulmaya çalışırken su şişesini sıkıca kavradı. Koruyucu tılsımının yanında olup olmadığını Eric’e sormaya gerek duymuyordu. New Hampshire çam dikenlerinin kokusu burnuna kadar geliyordu.

“Ben sadece her şeyi yoluna koymak için bunun en iyi yol olduğunu düşünüyorum,” dedi sonunda. “Öyle ya da böyle yapma-

mız gerekiyor. O yüzden, belki onunla yüz yüze konuşursan... Sen ne istediğine karar verirsin, sonra hepimiz bu meseleyi unuturuz.”

“Thea...” Eric durduğunda Thea’yı da durdurdu. Tamamen şaşkın haldeydi. “Thea ne düşünüyorsun bilmiyorum ama ne istediğimi bilmek için Blaise’le konuşmama *gerek* yok.” Nazikçe ellerini Thea’nın omuzlarına koydu. “Blaise ne söylerse söylesin, beni yolumdan döndüremez.”

Thea onun temiz ve yakışıklı yüzüne, etkileyici gözlerine baktı. Düşünce biçimi çok sade ve basitti.

“O zaman sen de Blaise’e bunları söylersin,” dedi Thea iyimser bir havaya bürünmeye çalışarak. “Böylece mesele çözülmüş olur.”

Eric başını iki yana salladı ama Thea’nın kendisini çekıştirmesine izin verdi.

Blaise, sahanın kenarındaki beton duvara dayanmış bekliyordu. Birkaç adım kalmıştı ki Thea durup başıyla Eric’e devam etmesini işaret etti.

Eric ona doğru yürürken Blaise, tembel bir zarafetle boynunu uzatan bir yılan gibi sırtını dikleştirdi.

Thea başparmağını su şişesine batırıp yavaşça salladı.

“Thea, benimle konuşmak istediğini söyledi.” Eric’in sesi nazikti fakat karşısındakinin cesaretini kıracak kadar soğuktu. Bunu söyledikten sonra omzunun üzerinden Thea’ya baktı.

“Evet istedim,” dedi Blaise akıcı ve ikna edici bir sesle. Ama sanki kendisini rahat hissetmiyormuş gibi yere bakması, Thea’yı bile şaşırtmıştı. “Ama şu anda... şeyyy, gerçekten çok utanıyorum. Benim hakkımda ne düşündüğünü tahmin edebiliyorum. Kız arkadaşın orada durmuş bizi izlerken sana bir şeyler söylemeye çalışıyorum.”

“Şey...” Eric yine omzunun üzerinden Thea’ya baktı. “Sorun değil,” diye ekledi daha yumuşak bir sesle. “Yani, arkasındansa onun önünde konuşmak çok daha iyi.”

“Evet. Evet, bu çok doğru.” Blaise, cesaretini toplamaya çalışmış gibi derin bir nefes aldıktan sonra başını kaldırıp Eric’in gözlerine baktı.

Ne yapmaya *çalışıyordu* bu kız? Thea gözlerini kuzenine dikti. Bu artistlik de nereden çıkmıştı?

“Eric... Bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum ama benim için önemlidir. Bunun kulağa nasıl geldiğini biliyorum. Etrafımda düzinelerce erkek var ve onlara davranışımın hiç kimseyi önemseymeceğim fikrine kapılmış olabilirsin. Söyleyeceklerimi dinlemekten hemen şimdi yürüyüp gitmek istersen seni suçlayamam.” Blaise boynundaki fermuarla oynadı.

“Ah, bak, hiçbir yere gitmiyorum. Bunu sana yapamam,” dedi Eric. Sesi artık çok daha nazikti.

“Teşekkürler. Çok iyisin. Hak etmediğim kadar iyisin.”

Sanki çok normal bir hareketmiş gibi dalgın bir tavırla Blaise boynundaki fermuarı yavaşça aşağı indirdi.

Kolye ortaya çıkmıştı.

Sakin kolyeye doğrudan bakma, diye hatırlattı kendisine Thea. O yüzden gözlerini Eric’in kum rengi saçlarına dikti. Eric ise aniden donakalmış gibi görünüyordu.

“Şimdi söyleyeceğim de tuhaf kaçacak ama o oğlanların çoğu aslında benden hoşlanmıyor.” Blaise’in sesi iyice yumuşamıştı. Baştan çıkarıcı ama kırılıyordu. “Onlar sadece, beni istiyor. Sadece yüzeye bakıyorlar ama asla daha derinleri görmeye çalışmıyorlar. Bu da kendimi bazen... çok yalnız hissetmeme neden oluyor.”

Thea gözücuyla altın yıldız ve ayların yer değiştirip aktığını görebiliyordu. Yemonja kökü ve diğer nefis kokular burnuna kadar geliyordu. Kokuları kolyeyi ilk gördüğünde fark etmemişti. O zaman tamamen kolyenin büyüsunü anlamaya çalışmaya odaklanmıştı. Bir de havada asılı duran yüksek perdeden iki üç notalık bir titreşim, işitme sınırının tam kıyısında hissedilebiliyordu.

Melodik kristaller. Tabii ya. Blaise her duyuya saldırıyor, kaçmanın imkansız olduğu altın bir örümcek ağı örüyordu... ve bunların hepsi Eric'in kanına işlenmişti.

"Hayatım boyunca tek istediğim benimle sadece görüntüm için birlikte olmayan, benimle gerçekten ilgilenen bir erkek arkadaşımın olmasıydı." Blaise'in sesinde şimdi çok hafif bir fettanlık duyulabiliyordu. "Ve Thea'nın senden hoşlandığını öğrenmeden önce sanırım senin aradığım erkek olduğunu düşünüyordum. Eric, lütfen söyle bana, bu gerçekten imkansız mı? Gerçekten bütün ümitlerimden vazgeçmeli miyim? Çünkü vazgeçmemi istersen, bunu yaparım."

Eric şimdi sakatlanmış gibi tuhaf bir şekilde duruyordu. Thea, onun nefeslerinin sıklaştığını duyabiliyordu. Yüzünü görmek istemezdi. Şu anda Eric'in yüzünün ne hal aldığını tahmin edebiliyordu. Tıpkı Luke gibi görünüyor olmalıydı. Boş bir merakla bakan gözleri artık yavaşça Blaise'e teslim olmaya başlamıştı muhtemelen.

"Bana söylemen yeterli," dedi Blaise, anlayışla dolu bir hareketle elini uzatarak. "Beni istemezsen sonsuza kadar senden uzak dururum. Ama eğer... eğer beni sevebileceğini düşünürsen... küçük bir ihtimal bile olsa..." Işıldayan, yalvaran gözlerle Eric'e baktı.

"Ben..." Eric'in sesi boğuk ve tereddütlüydü. "Ben... Blaise..." Tam bir cümle kurmaya hali yokmuş gibiydi.

Bunda şaşırarak bir şey yoktu. Thea, Eric'i çoktan kaybetmişti.

Gerçeği kavradığında Thea elindeki plastik şişeyi sallamayı bıraktı. Demek Nefret İksiri, Blaise'in büyüü karşısında etkisiz kalmıştı. Eric oltaya gelmişti ve Blaise onu kendine doğru çekiyordu.

Üstelik bunda Eric'in hiç suçu yoktu. Kimseden Blaise'in kullandığı türden bir büyüye karşı koyması beklenemezdi. Büyü ve psikoloji öylesine güzel kullanılıyordu ki Thea bile neredeyse Blaise'in anlattıklarına inanacak gibi olmuştı.

Ama yine de hemen pes etmemeliydi. Eric için gerekirse savaşacaktı.

Şişeyi son bir kez hızla sallayıp parmağını şişenin ağzından çekti. Renksiz sıvı roket gibi fırlayıp Eric'in tepesinden yağmur gibi indi. Nefret yağmuruydu bu.

Ama bir noktada her şey tersine döndü. Eric tepesinden dökülen suları hissettiğinde nereden geldiğine bakmak için döndü. İksir cildine işleyeceği sırada Blaise'e bakması gerekirken, Thea'ya bakıyordu.

Thea da onun gri benekli gözlerine korkuyla baktı.

Çifte büyü. Eric şu anda çifte büyü altındaydı. İlki Blaise'e aşık olması için, ikincisi ise kazara *Thea'dan* nefret etmesi içindi.

Yüce Eileithyia adına, işte her şey bitti...

Kriz anında Thea içgüdüsel olarak hemen harekete geçti. Eric'i kurtarmak, kendisini kurtarmak için onun zihnine uzandı. Kayadan sarkan birine elini uzatırcasına onun düşüncelerine ulaşmaya çalıştı.

Eric.

Bir bağlantı...

Kısa devre yapmış gibi bir his... ve bağlantı kurulmuştu. Thea sıcak ve tatlı bir şeyin... Blaise'in büyüünden daha büyülü *bir şeyin* dalga dalga kendisine ulaştığını hissetti. Saf bir şimşek gibi belki. Eric'le aralarındaki hava öylesine elektrik yüklüydü ki Thea, te-

ninde kadifelerin dolaştığını sandı. Kozmik güçlerin tam ortasında kalmak gibi bir şeydi bu.

Ve her şey yolundaydı. Eric'in yüzü her zamanki gibiydi. Hayat dolu, dikkatli, sıcak. Bütün duyguları Thea'ya yönelikti. Blaise'e tapan zombilerle alakası yoktu.

Thea.

Bu kadar basit olamazdı.

Ama öyleydi. Karşılıklı durmuş titreşen boşlukta birbirlerini seyreliyorlardı. Bütün evren sanki tek bir devasa melodik kristalden ibaretti.

Birlikteyiz.

Bir haykırıyla, kurdukları sessiz birliktelik çatlayıverdi. Thea sesin geldiği yere baktığında kırılğan ve masum Blaise'in yerinde yerler estiğini gördü.

"*İslandım*," diye ciyakladı Blaise. "Sen delirdin mi? Su damlalarının ipek üzerinde iz bıraktığını *hiç* mi duymadın?"

Thea ağzını açtı ama bir şey söylemeden tekrar kapattı. Tatlı bir rahatlamayla birlikte sersemlemiş gibi hissediyordu. Blaise'in iksiri sadece su olarak görüp görmediği hakkında hiçbir fikri yoktu ama bir şey çok açıktı. Blaise'in büyüğü ne kadar güçlü olursa olsun sonunda kırılmıştı. Ve Blaise bunun farkındaydı.

Blaise ceketinin fermuarını çekip hızla uzaklaştı.

"Bu kız kafayı sıyırmış," dedi Eric.

"Eh işte." Thea'nın hala başı dönüyordu. "Sana söylemiştim, delilik yapmayı seviyor." Kısmen dengesini sağlayabilmek için hafifçe Eric'in koluna tutundu. "Hadi gidelim."

Birkaç adım atmışlardı ki Eric, Thea'ya döndü. "İyi ki üzerime su attın."

“Evet.” İksir işe yaramasa bile su, bir şekilde Eric’i etkilenmek-
ten alıkoymuş ya da Blaise’in dikkatini dağıtmış olmalıydı. Thea
da Blaise’in yarattığı bir büyüyü nasıl kırabildiğini bir ara incele-
se iyi olurdu.

“Evet, çünkü bir şey diyeyim mi, işler gerçekten sarpa sarmaya
başlamıştı,” diye devam etti Eric. “Sürekli hiç şansı olmadığını söy-
lemenin kibar bir yolunu bulmaya çalışıyordum ama bir türlü ak-
lıma bir şey gelmiyordu. Tam onun duygularını incitmek pahasına
sözlerimi hazırlamıştım ki, o sırada sen bizi ıslattın.”

Thea donakaldı. Başını kaldırıp Eric’e baktı.

Eric ciddiye di.

“Yani, zaten onun duygularını yeterince incitmiş olmalıyım, bunu
biliyorum. Yoksa böylesine delirmiş gibi buradan uzaklaşmazdı. Şey,
seni de kızdırmadım, değil mi? Thea?”

Thea yine yürümeye başladı. “Onunla olmayı hiç *istemediğini* mi
söylüyorsun? Birazcık bile olsun etkilenmedin mi?”

Bu sefer *Eric* durdu. “Seninle olmak isterken nasıl onunla bir-
likte olmak isteyebilirim ki? Bunlar olmadan önce sana duyguları-
mı anlatmıştım.”

Belki ruh eşi olduğumuz içindir. Belki fazlasıyla *inatçı* olduğun-
dandır. Her neyse, bunu Blaise’e asla söylemesem iyi olur. Büyüle-
rinin onu hiç etkilemediğini öğrenirse Eric’i öldürmek için yeni bir
nedeni daha olurdu.

“Eh, neyse, mesele çözüldü artık,” diye mırıldandı ve o anda Thea,
söylediğine kendisi de inandı. Şu anda korkunç şeyler düşünemeye-
cek kadar mutluydu.

“Çözüldü mü? Yani artık rahatça dolaşabileceğimiz anlamına mı
geliyor bu? Yani çıkmak falan gibi?”

Eric'in sesi öylesine heyecanlıydı ki Thea gülmeden edemedi. Kendisini hafıflemiş, özgür ve enerji dolu hissediyordu. "Evet. Şu anda bile çıkabilir, gezmeye gidebiliriz. Ya da... *eve* gidebiliriz. Yani senin evine. Kız kardeşinle Madam Küri'yi yeniden görmek hoşuma gider."

Eric midesine yumruk yemiş gibi yüzünü ekşitti. "Şeyyy, Madam Küri de seni görmekten hoşlanırdı fakat Roz söz konusu olduğunda... Mahkeme Erkek İzcilerin özel bir organizasyon olduğuna karar verdi. O yüzden bu sıralar pek havasında değil."

"Şimdi onu ziyaret etmem için yeni bir nedenim daha var. Zavallı çocuk."

Eric bulmaca çözmeye çalışıyormuş gibi ona baktı. "Sen ciddi misin? Las Vegas'ta gidilebilecek bir sürü yer varken sen benim *evi-me* mi gitmek istiyorsun?"

"Neden olmasın?" Thea, insanların yaşadıkları evlerin Vegas'taki en heyecanlı yerler olduğunu elbette söylemedi.

Çok mutluydu.

Ahşap ev, palmyelerle değil, birkaç devasa ağacın gölgelediği alçak gönüllü bir yapıya sahipti. İçeri girerken Thea utangaç bir merakla etrafına bakındı.

"Annem hala işte. Roz ise," Eric saatine baktı, "saat beşe kadar odasında oturmak zorunda. Oda hapsi. Bu sabah Barbie bebeklerini mikrodalga fırında pişirdi."

"Zavallı fırın."

Rosamund'un kaptısı kendi yaptığı tabelalarla kaplıydı. GİRMEYİN. UZAK DURUN VE BUNA ERIC DAHİL. FEMİNİZM, KADINLARIN DA İNSAN OLDUKLARINI SAVUNAN RADİKAL BİR ÇIKIŞTIR.

Eric kapıyı açtığında kokarca şeklinde bir kumbara havada uçtu. Eric eğildi. Kumbara duvara çarptı ama şaşırtıcı bir şekilde kırılmadı.

“Roz...”

“Herkesten nefret ediyorum! Herkes benden nefret ediyor!” Kalın ciltli bir kitap uçuşa geçti.

Eric hızla kapıyı kapattı. *Güm.*

“Kimse senden nefret etmiyor!” diye bağırdı Eric.

“İyi ya, o zaman ben onlardan nefret ediyorum! *Git başımdan!*”

Güm. Güm. *Pat!*

“Sanırım onu rahat bıraksak daha iyi olacak,” dedi Eric. “Bazen böyle bunalıma giriyor. *Odama* görmek ister misin?”

Odası güzel, diye düşündü Thea. Bir sürü kitap vardı, bazıları rutubet kokuyordu. “Onları sahaflardan alıyorum.” *Karşılaştırmalı Omurgalılar Anatomisi. Fetus Döneminde Domuz Gelişimi ve Yapısı. Kızıl Midilli.* Kitaplardaki çoğu hayvanlar farklı türleri içeriyordu.

Bir sürü de kupa vardı. Beysbol kupaları, basketbol kupaları ve birkaç tenis kupası. “Bir yıl beysbol, öteki yıl tenis oynamam gerekiyor.” Spor malzemeleri, kitaplar ve kirli çoraplarla birlikte etrafa özensizce dağılmıştı.

Gece Dünyası’ndaki gençlerinkinden farklı bir oda değildi. Sadece bir *insan* odasıydı.

Masanın üzerinde, tıpkı Eric gibi şimşek çakarcasına gülümseyen kum rengi saçlı bir adamın resmi vardı.

“Bu kim?”

“Babam. Roz küçükken öldü. Uçak kazası. Pilottu.” Eric bunları sıradan bir şeymiş gibi söylemişti ama gözleri de hüzünlenmişti.

Thea yumuşak bir sesle, “Annemle babam da ben küçükken ölmüşler. Asıl üzücü olan, onları hiç hatırlamamam,” dedi.

Eric tekrar resme baktı. “Bak, bu yönden hiç düşünmemiştim ama *hatırlayabildiğim* için mutluyum. En azından o kısa sürede beraberdik.”

Birbirlerine bakıp gülümsediler.

Yatağın yanındaki akvaryumdan keyifli bir filtre sesi yayılıyordu. Thea yanına oturup parlak mavi renkli balığın akvaryumun içinde dört dönmesini seyretti. Sonra akvaryumun ışığını daha iyi görebilmek için gece lambasını söndürdü.

“Hoşuna gitti mi?”

“Her şeyi çok sevdim,” dedi Thea. Eric’e baktı. “Her şeyi.”

Eric gözlerini kırptırdı. Thea’nın oturduğu yatağa baktı, sonra yavaşça çalışma sandalyesine oturdu. Masaya dayanmak için avcunu dayadığında kağıtlar yağmur gibi yere döküldü.

“Tüh.”

Thea kahkaha atmamak için kendisini zor tuttu. “U.C. Davis başvurun mu?”

Kağıtları toplayan Eric umutla başını kaldırdı. “Evet, öyle. Görmek ister misin?”

Thea neredeyse evet diyecekti. Öylesine keyifli, öylesine her şeyi kabul etmeye hazırdı ki, tüm önerilere açıktı. Ama küçük bir düşünme anı fikrini değiştirmesine neden oldu. Bazı şeyler, fazlasıyla ileri gitmek anlamına gelebilirdi.

“Şimdi değil, teşekkürler.”

“Peki...” Eric kağıtları yerine koydu. “Aslında okulda zooloji dersine transfer olmayı hala düşünebilirsin. Bayan Gasparro harika bir öğretmen. Üstelik işlediğimiz konulardan çok hoşlanırsın.”

Bunu düşünebilirim, diye geçirdi içinden Thea. Ne zararı olabilir ki?

“Hem ilgilenirsen Dr. Salinger de her zaman bir yardımcıya ihtiyaç duyuyor. Parası fazla değil ama tecrübe açısından çok iyi.”

Ve... *bunun* de ne zararı olabilir ki? Herhangi bir kanunu çiğnemiş falan olmayacağım. Cadılık güçlerimle ilgili bir işim de olmayacak, sadece hayvanlara daha yakın olabileceğim.

“Düşüneceğim,” dedi. Sesinde bastırmaya çalıştığı heyecanı kendisi bile duyabiliyordu. Ellerini dizlerine koyup oturduğu yerde öne eğilmiş Eric’in samimiyetle vereceği cevabı beklediğini gördü. “Ve teşekkürler,” dedi tatlı bir sesle.

“Ne için?”

“Şeyyy... Beni düşündüğün için. İlgilendiğin için.” Akvaryumun ışığı duvarlarda ve tavanda mavi dalgalar yaratıyordu. Sanki bütün yatak odası, küçük bir sualtı dünyasına dönüşmüştü. Yansımalar Thea’nın teninde dans ediyordu.

Eric ona baktı. Sonra yutkunup gözlerini yumdu ve alçak sesle konuşmaya başladı, “Seni ne *kadar* düşündüğümü tahmin bile edemezsin.”

Sonra gözlerini açıp Thea’ya baktı.

Yine aralarındaki bağ kurulmuştu. Sanki birbirlerine çekiliyorlardı. Neredeyse fiziksel bir çekimdi bu. Heyecan verici ama öte yandan ürkütücüydü.

Eric yavaşça kalkıp odada yürüdü. Thea’nın yanına oturdu. Gözleri birbirine kilitlenmişti.

Sonra birden her şey kendiliğinden gelişmeye başladı. Parmakları birbirine dolandı. Thea’nın başı kalkık, Eric’in başı eğik, birbirlerine bakıyorlardı. Öyle yakın duruyorlardı ki nefesleri birbirine karışıyordu. Thea aralarındaki elektrikle ürperdi.

Sanki altın bir aura her yanlarını sarmıştı.

Güm.

Yan odadan bir şey duvara çarptı.

“Sen ona bakma, evin yaramaz hayaleti işte,” diye mırıldandı Eric. Dudakları Thea’nın dudaklarından birkaç santim uzaklıktaydı.

“Rosamund,” diye mırıldandı Thea. “Kendisini kötü hissediyor olmalı ve bence haklı. Kendisini daha iyi hissetmesini sağlamaya çalışmalıyız.” O kadar mutluydu ki herkesin mutlu olmasını istiyordu.

Eric inledi. “Thea...”

“Gidip onu neşelendirmeye çalışayım. Geri geleceğim.”

Eric gözlerini yumdu, tekrar açtı, sonra lambayı açtı. Thea’ya acı dolu bir gülümsemeyle baktı. “Peki. Benim de annemin bahçe bitkilerini sulamam, tavşanları beslemem falan lazım zaten. Roz yeterince neşelendiğinde haberim olsun. Seni bekleyeceğim.”

Thea kapıyı tıklattı, sonra başını iyice eğerek Rosamund’un odasına girdi. “Roz? Konuşabilir miyiz?”

“Bana Roz deme. Bundan sonra benim adım Fred.”

“Ah, Fred mi? Nasıl yani?” Thea dikkatli bir şekilde yatağın kenarına oturdu. Aslında karyolaya oturdu demek daha doğru olurdu. Yatak, odanın karşı tarafındaki köşede dayalı duruyordu. Oda öyle dağınıktı ki sanki aynı anda hem kasırğa hem de depresyon olmuştu. Üstelik fena halde hamster kokuyordu.

Yatağın arkasından yavaşça bir parça kum rengi saç görüldü. Yeşil bir göz doğrudan Thea’ya bakıyordu.

“Çünkü,” diye başladı Rosamund büyümüş de küçülmüş bir edayla, “Ben artık bir kız değilim. Kızların başına hep aynı şeyler geliyor ve bunun değişeceği yok. Ve bana sakın kadınların daha iyi duyabildiği, denizaltında daha başarılı olduğu, hareket kabiliyetlerinin

daha iyi olduğu masallarını atma çünkü *hiç umrumda değil*. Artık bir oğlan olacağım.”

“Sen akıllı bir çocuksun,” dedi Thea. Roz’un zekasına gerçekten şaşırmıştı ve onu rahatlatma isteğine de ayrıca şaşıırıyordu. “Ama biraz tarih okuman gerekir. İşler her zaman kötü gitmez. Kadın ve erkeklerin eşit olduğu dönemler de vardı.”

Rosamund sordu, “Ne zaman?”

“Şeyyy, mesela antik Girit’te. Hepsi Büyük Tanrıça Eileithya’nın çocuklarıydı, hem kızlar hem oğlanlar vahşi boğaların üzerinde tehlikeli akrobatik hareketler yaparlardı. Ama...” Thea aklına bir şey gelince bir an durdu. “Yunanlılar geldi ve Girit’i ele geçirdi.”

“Hı hı.”

“Ama, şey,” Thea insanlık tarihini hatırlamak için beynini zorladı, “eski Keltler de fena değildi. Ta ki Romalılar gelip *onları* ele geçirene kadar. Ve... ve...”

İnsanlık tarihi tam bir sorun yumağıydı.

“Gördün mü?” dedi Rosamund acı acı. “Hep aynı şey oluyor. Şimdi git.”

“Şey...” Thea tereddüt etti.

Duraksamasına neden olan heyecanıydı. Şu anda dünyadaki her şeyin çok güzel olduğuna dair sersemletici duyguları sebep oluyordu. Kendine güveni artmış, Gece Dünyası kanunları, gerektiğinde es geçilebilecek küçük şeyler haline gelmişti.

Sakın, diyordu aklının bir yanı fısıltıyla. *Sakın, yoksa pişman olursun*.

Ama Rosamund öylesine perişandı ki. Üstelik Eric’le birlikteyken hissettiği altın aura etrafını sarıyor, kendisini korunaklı hissetmesine neden oluyordu. Kimse ona zarar verememiş gibi hissediyordu.

“Bak,” dedi. “Fazla yardımı olmayabilir ama sana bir hikaye anlatabilirim. Küçük bir kızken bu hikayeyi dinlediğimde kendimi hep daha iyi hissederdim. Fakat bunu bir sır olarak saklaman gerekecek.”

Rosamond’un yeşil gözlerinde merak pırıltıları uçuştı. “Gerçek bir hikaye mi?”

“Eh, gerçek olup olmadığını söyleyemem.” Ve *bu* çok doğru, kesinlikle *söyleyemem*. “Ama güzel bir hikayedir ve kadınların lider oldukları günleri anlatır. Başkahramanı Hellewise adında bir kız.”

12. BÖLÜM

Pek rahat olmasa da Thea çıplak karyolanın üstüne yerleşti. “Bak şimdi, bütün anlatacaklarım hala büyülerin yapılabil-
diği günlerde geçiyor, tamam mı? Kabilesindeki birçok insan
gibi Hellewise da büyü yapıyormuş. Hellewise, Cadıların Kraliçesi
Hekate’nin kızıymış.”

“Hellewise cadı mıymış?” diye araya girdi Roz.

“Eh, o zamanlar öyle denmiyordu. O zamanlar büyü yapan ka-
dınlara Savaşçı Kadınlar deniyordu. Üstelik Hellewise hiç de cadı-
ya falan benzemiyormuş. Çok güzel bir kızmış. Uzun boylu, uzun
sarı saçlı...”

“Senin gibi.”

“Hı? Ya.” Thea sırtıttı. “Sağol ama tam olarak öyle değil. Hellewi-
se *gerçekten* çok güzelmış ve akıllı olduğu kadar çok da güçlüymüş.
Hekate öldüğünde Hellewise kabilenin lideri olmuş. Diğer lider de
kız kardeşi Maya’yymış.”

Rosamund'un kafası yatağın arkasından tamamen çıkmıştı artık. Heyecanla ve şüpheli sayılabilecek bir ilgiyle dinliyordu.

"Maya'yı anlatayım sana." Thea dudağını kemirdi. "Eh, Maya da güzel bir kızmış. Uzun boyluymuş ama onun uzun saçları siyahmış."

"Veterinere senin peşinden gelen kız gibi."

Thea çaktırmamaya çalışsa da şaşırdı. Rosamund'un Blaise'i gördüğünü unutmuştu. "Eh, şey... belki biraz. Her neyse, Maya da akıllı ve güçlü bir kızmış ama liderliği kız kardeşi Hellewise ile paylaşmaktan hiç hoşlanmıyormuş. Tek başına hükmetmek istiyormuş. İsteddiği başka bir şey daha varmış... Sonsuza kadar yaşamak."

"Fena *fikir* değilmiş," diye homurdandı Rosamund.

"Eh, öyle, bence de ölümsüz olmanın hiçbir yanlış yanı yok. Sadece, ölümsüzlük karşılığında nasıl bir bedel ödemeye gönüllü olduğunla alakalı bir şey, anlatabiliyor muyum? Buraya kadar tamam mı? Beni anlayabiliyor musun?"

"Hayır."

"Şey..." Thea bocaladı. Bir Gece İnsanı'yla konuşuyor olsa karşındaki ne demek istediğini anında anlardı. Zaten büyük ihtimalle anlattığı hikayeyi de biliyor olurdu. Ancak insanlar elbette farklıydı. "Maya'nın ölümsüz olmak için yapması gereken şeyler vardı, anlıyor musun? Sıradan büyüler onu ölümsüz yapamazdı. Maya her yolu denedi, hatta Hellewise de ona yardım etti. Sonunda nasıl bir büyüyle ölümsüz olunabileceğini öğrendiler ama bu sefer Hellewise itiraz etti."

"Neden?"

"Çünkü çok korkunç bir büyüydü. Hayır, bana ne olduğunu *sorma* sakın," diye ekledi Thea, Rosamund'un gözlerinin anında parladığını görünce. "Sana söylemeyeceğim. Çocuklara uygun bir konu değil."

“Ne, ne? *Söylemezsen* daha korkunç şeyler hayal etmek zorunda kalacağım.”

Thea iç çekti. “İşin içinde bebekler vardı, tamam mı? Ve kan. Fakat hikayenin özü bu değil...”

“Bebekleri mi öldürmüşler?”

“Hellewise yapmamış. Maya yapmış. Hellewise kardeşini durdur-maya çalışmış, ama...”

“Eminim Maya bebeklerin kanını içmiştir.”

Thea susup gözlerini Rosamund’a dikti. İnsan çocuklar cahil olabiliyorlardı ama kesinlikle aptal değillerdi. “Peki, tamam, bebeğin kanını içmiş. Mutlu musun?”

Roz sırtıttı, başını salladı ve sırtını duvara dayayarak istekli bir şekilde dinlemeye hazırlandı.

“Pekala, sonra Maya ölümsüz olmuş ancak istediğini ele geçirdikten sonra, karşılığında ödemesi gereken bedeli öğrenmiş. Anlayacağın, sonsuza kadar yaşayabilecekmiş ama her gün ölümlü bir yaratığın kanını içmesi gerekiyormuş. Yoksa sonu ölüm olurmuş.”

“Vampir gibi,” dedi Rosamund tadını çıkararak.

Thea bir an küçük bir şok yaşadı, sonra kendisine güldü. İnsanlar tabii ki vampirleri biliyordu, tıpkı cadıları bildikleri gibi. Yanlış bilgilerle dolu aptal efsaneler işte.

Ama Thea kendi hikayesini bile inanılma korkusu yaşamadan anlatabileceğini fark etti.

“*Tam* da bir vampir gibi,” dedi Thea etkilenmiş bir şekilde, Rosamund’un gözlerine bakarak. “Maya, ilk vampirmiş. Üstelik tüm çocukları da vampir olma lanetinden kaçamamışlar.”

Roz burnundan güldü. “Vampirler çocuk yapamaz ki.” Sonra kuşkuyla baktı. “Yapabilirler mi?”

“Maya’nın soyundan gelenler yapabilirlermiş,” dedi Thea. *Lamia* kelimesini bir insana söylemeyecekti. “Isırılanların yapamadıklarını yapabilen tek vampir türü onlarmış. Maya’nın Kızıl Fern adında bir oğlu olmuş *ve* insanları ısırmaya başlamış. Mesele de bu ya, Maya herkesi kendisi gibi yapmak istiyormuş. O yüzden kabilesindeki insanları da ısırılmış. Sonunda Hellewise onu durdurmaya karar vermiş.”

“Nasıl?”

“İşte en büyük sorun buymuş. Hellewise’in kabilesi Maya ve diğer vampirlerle savaşmak istiyormuş ama Hellewise, böyle bir savaşa girdiklerinde muhtemelen *hepsinin* öleceğinin farkındaymış. Buna Maya tarafı da dahilmiş. O yüzden Hellewise, Maya ile yalnız başına düello yapmış. Birebir dövüşmüş.”

Rosamund arkasına saklandığı yatağı itince gürültüyle yere yapıştı. “Ben de Bay Hendries’le düello yapmak isterdim. Şu İzci Oğlanların başkanı.” Yatağın üzerine zıplayıp elleri, ayakları ve hatta dişleriyle bir yastığa saldırdı. “Üstelik kazanırdım. Adam boş çuvalın teki.”

“İyi de Hellewise aslında dövüşmek istemiyormuş ama öte yandan yapması gerekiyormuş. Üstelik korkuyormuş da, çünkü vampir olan Maya gerçekten çok güçlenmiş.”

Thea bir an durup hikayeyi çocukluğunda dinlerken hayal ettiği gibi gözünde canlandırmaya çalıştı. Hellewise beyaz deri kıyafetleriyle karanlık ormanda Maya’nın gelmesini bekliyordu. Üstelik dövüşü kazansa bile muhtemelen öleceğini de biliyordu. Yine de cesaretini *koruyarak* orada duruyordu. Sevddiği insanlar ve barış için her şeyden vazgeçmeye hazırdı.

Ben o kadar cesur olabilir miyim, bilemiyorum, diye düşündü. Yani umarım öyle bir durumda cesur olabilirim ama içimde yapamayacakmışım gibi korkunç bir his var.

O anda çok tuhaf bir şey oldu. Kısacık bir an için sanki bir ses duyar gibi oldu. Bu, her zamanki iç sesi değildi, telaşlı ve neredeyse suçlayıcı bir tonla konuşuyordu. Thea'ya vereceği cevaba karar verip vermediğini soruyordu.

Her şeyden vazgeçer miydin?

Thea kımıldandı. Genelde gapten sesler duymazdı.

Sanırım Hellewise de kendi kendine böyle düşünüyordu, dedi kendi kendine rahatsızca.

“Sonra ne olmuş? Hey! Thea! Sonra ne olmuş?” Rosamund yerdeki yatağın üzerinde savaş dansı yapıyordu.

“Ah. Şey, korkunç bir dövüş olmuş ama Hellewise kazanmış. Maya'yı oradan sürmüş. Kabile, sonunda barışa kavuşmuş ve hepsi mutlu mesut yaşamışlar. Şey, Hellewise hariç. Hellewise yaraları nedeniyle ölmüş.”

Rosamund dansını bırakıp inanmayan gözlerle baktı. “Kendimi iyi hissedeyim diye anlattığın hikaye bu mu yani? Bu kadar berbat bir hikaye hiç duymamıştım.” Çenesi titremeye başlamıştı.

Thea, bir insan çocukla nasıl baş etmesi gerektiğini unutmıştu. Veteriner kliniğindeki Bud'a uzandığı gibi kollarını Roz'a uzattı. Avutulmaya ihtiyaç duyan herkese zaten bu yapıldı. Rosamund ise kendisini açılan kollara atıverdi.

“Yok, yok,” dedi Thea, gergin bir şekilde küçük kıza sarılırken. “Anlamıyor musun? Önemli olan Hellewise'in kabilesindekilerin yaşamaya devam etmeleri ve özgür kalmaları. Bu küçük bir şeymiş gibi gelebilir sana çünkü zaten çok küçük bir kabileymiş ama sonunda o kabile büyüdükçe büyümüş ve hep özgür yaşamışlar. Dünyadaki tüm cadılar da onların soyundan geliyormuş ve hepsi Hellewise'in anısını yaşatıyormuş. Bu hikayeyi her anne kızlarına anlatır.”

Rosamund bir an düzensizce nefeslendi. “Ya oğullara ne olmuş?”

“Eh, oğullara da anlatırlar. Kızlar derken aslında kızlar ve oğullar demek istemiştim. Kızlar demek daha kolay geldi.”

Karmakarışık saçların arasından yeşil bir göz Thea’nın yüzüne baktı.

“Neyse,” diye geçiştirdi Thea. “Önemli olan bir kadının gösterdiği cesaretin hepimizi -yani onları- özgür kılmış olması.”

“Baksana sen bana.” Rosamund doğrulup saçlarının arasından baktı. “Beni kandırmaya mı çalışıyorsun, yoksu bu anlattığın hikaye gerçekten doğru mu? Çünkü aslını istersen bana sen de bir cadıymışsın gibi geliyor.”

“Ben de aynısını söyleyecektim,” dedi Thea’nın ardından bir ses.

Thea hızla başını çevirdi. Kapı hafifçe aralanmıştı ve arkasında bir kadın duruyordu. İnce, uzun kadın küçük gözlükler takmıştı ve ipek gibi uzun, kahverengi saçları vardı. Thea, Eric’in bazı anlarda ona benzediğini düşündü. Özellikle başkalarının hayatlarıyla ilgili ilginç gizemler karşısında fena halde şaşırdığı sevimli hallerine.

Ama bunlar önemli değildi. Önemli olan kadının bir yabancı oluşuydu.

O bir insandı.

Thea, Gece Dünyası’nın bütün sırlarını, cadıların tarihçesini anlatıyordu ve yetişkin bir insan hepsini dinlemişti.

Birden eli ayağı uyuşmaya başladı. Altın aura kaybolmuş, yerini soğuk ve gri gerçekliğe bırakmıştı.

“Özür dilerim,” diyordu insan ama Thea, sesi sanki çok uzaklardan duyuyormuş gibi hissetti. “Seni korkutmak istememiştim. Sadece şaka yapıyordum. Hikaye gerçekten çok hoşuma gitti. Bu da çocuklar için yeni nesil efsanelerden biri, öyle değil mi?”

Thea'nın gözleri yetişkin insanın arkasındaki başka bir insana odaklandı. Eric. O da dinliyordu.

“Annem tam bir dalgacıdır,” dedi Eric gergin bir sesle. Yeşil gözleri af diliyordu, fazlasıyla yoğundu. Sanki Thea'yla zihinsel bir bağ kurmaya çalışıyordu.

Ama Thea şu anda bağ kurmak istemiyordu. Bu insanlarla bir bağ kuramazdı. Her yanını insanlar sarmış, onu evlerine hapsedmişlerdi. Thea kendisini, ellerinde uzun sopalar olan büyük yaratıklar tarafından çevrelenmiş gibi hissetti.

Keskin ve katıksız bir panik her yanını sardı.

“Yazar olabilirsin, biliyor musun?” dedi kadın. “Müthiş bir yaratıcılığın var...” Odaya girdi.

Thea ayağa kalkarken Rosamund'u yere düşürdü. İnsanlar üzerine geliyordu. Thea aynı zamanda duvarların da üzerine kapanmaya başladığını hissediyordu. Bu insanlar yabancı, zalim, dehşet saçan, kötücül yaratıklardı, *kendi türünden değildi*. Salem'de cadıları yakan Cotton Mather ve engizisyondular ve hakkında her şeyi biliyorlardı. Sokakta parmaklarını doğrultup “Cadı!” diye haykıracaklardı.

Thea kaçtı.

Ürkek bir kedi gibi Eric'le annesinin arasından sıyrıldı, ikisine de dokunmamaya çalıştı. Koridordan koşup oturma odasına geldi, sonra kendisini dışarı attı.

Dışarıda hava bulutlanmıştı ve ortalık kararmaya başlamıştı. Thea yönünü tayin edebilene kadar koştu, sonra mümkün olduğunca hızlı adımlarla batıya yöneldi. Kalbi yerinden çıkacak gibiydi ve her adımı daha hızlı olması gerektiğini söylüyordu.

Kaç, kaç. Dünyaya dön. Evi bul.

Peşindeki av köpeklerinden kaçan bir tilki gibi köşeleri dönüp zikzaklar çizdi.

Evden ayrılalı on dakika olmuştu ki arkasında bir motor sesi duydu. Dönüp baktı. Eric cipiyle geliyordu. Arabada annesi ve Rosamund da vardı.

“Thea, *dur. Lütfen* bekle.” Eric aracı durdurup kaldırıma fırladı.

Tam önünde duruyordu şimdi. Thea donakaldı.

“Beni dinle,” dedi Eric alçak sesle. Sırtını cipe dönmüştü. “Onları da getirdiğim için özür dilerim ama engel olamadım. Annem kendisini berbat hissediyor. O ağlıyor, Roz ağlıyor... *lütfen*, geri gelir misin?”

Eric de neredeyse ağlayacakmış gibi görünüyordu. Thea uyuştuğunu hissetti.

“Sorun değil. Ben iyiyim,” dedi öylesine. “Kimseyi üzmemiştik.” *Lütfen git.*

“Bak, sizi gizlice dinlememeliydik. Bunu biliyorum. Ben sadece, yani, Rosamund’la o kadar güzel anlaşıyordunuz ki. Roz’un daha önce birisinden bu kadar hoşlandığını görmemiştik. Ve... ve... büyükannenle ilgili çok hassas olduğunu *biliyorum*. Sen buna kızdın, değil mi? Anlattığın hikayeyi büyükannen anlatmıştı, değil mi?”

Thea, zihninin kıyılarında çok hafif bir ışığın yandığını hissetti. En azından Eric, anlattıklarının basit bir hikaye olduğunu düşünüyordu.

“Bizim de aile hikayelerimiz var,” dedi Eric umutsuzluğun sınırlarında. “Büyükbabam bize Marslı olduğunu anlatıp dururdu, yemin ederim ve bu söylediğim doğru. Sonra bir gün ana okuluma ziyaretime geldi ve çocuklara onun Mars’tan geldiğini söyledim. Bütün çocuklar bip bip sesleri çıkararak onunla alay ettiğinde kendimi çok kötü hissetmişim. Büyükbabam da gerçekten zor durumda kalmıştı...”

Eric kaptırmış gidiyordu. Thea'nın uyuşukluk hissi iyice azaldığından, artık onun için üzölmeye başlamıştı. Ama bir şekil, görüş alanına girince yine gerildi. Eric'in annesi uçuşan ipek gibi saçlarıyla yaklaşıyordu.

"Dinle, Thea," dedi Eric'in annesi. Yüzü asılmıştı ve samimi konuşuyordu. "Herkes büyükanneni tanıyor, onun ne kadar yaşlı, ne kadar... hafif çatlak olduğunu biliyor fakat seni korkutuyorsa, sana deli saçması şeyler anlatarak..."

"Anne!" Eric dişlerinin arasından bağırdı.

Kadın elini sallayarak oğlunu susturdu. Küçük gözölüğünün camları buğulanmıştı.

"Buna katlanmak *zorunda* değilsin, tamam mı? Hiçbir çocuk katlanmak zorunda kalmamalı. Eğer kalacak bir yere ihtiyacın varsa, eğer bir şeye ihtiyacın varsa, eğer sosyal hizmetleri aramamız gerekiyorsa..."

"Anne, lütfen, *yalvarırım. Kapa çenenii.*"

Sosyal hizmetler, diye düşünüyordu Thea o sırada. Yüce İsis, bir *inceleme* olacaktı. Harmanlar mahkemeye düşecekti. Büyükanne bu namakla ya da bir tarikatın üyesi olmakla suçlanacaktı. Sonra Gece Dünyası yaratıkları kanunları işletmek için gelecek...

Paniği zirve yaparken Thea ölü gibi sakinleşti.

"Sorun değil," dedi bakışlarını Eric'e çevirerek. Gözlerine bakmıyordu ama kime konuştuğu anlaşılsln istiyordu. "Annen yardımçı olmaya çalışıyor. Ama gerçekten," bu sefer yüzünü Eric'in annesine çevirdi, "her şey yolunda. Büyükannem tuhaf falan değil. Bize hikayeler anlatıyor ama kimseyi korkuttuğu yok."

Bu kadarı yeterli mi? İnanmak istediğimize yeterince yakın mı? Beni rahat bırakmanızı sağlayacak mı?

Belli ki yeterli olmuştı. “Eric’le senin sorun yaşamanızı istemem, yani sizin... şey...” Eric’in annesi sinirli bir şekilde nefesini saldı. Kulağa neredeyse kahkaha atmış gibi geliyordu.

“Ayrılmak mı?” Thea da kahkahaya benzer bir ses çıkardı. “Merak etmeyin. Öyle bir şeyi ben de istemem.” Bir gülümsemeyle Eric’e döndü ama onun gözlerine bakamadığı için yere bakıyordu. “Bir parça... hassas davrandıysam özür dilerim. Ben sadece, biraz utandım, sanırım. Büyükbaban konusunda olduğu gibi.”

“Bizimle geri gelir misin? Yoksa seni eve mi bırakalım?” Eric’in sesi yumuşamıştı. Sesinden, Thea’yı kendi evlerine götürmek istediği anlaşılıyordu.

“Sorun olmazsa beni eve bırakabilirsiniz.” Bakışlarını kaldırdığında, kendini zorlayarak yine gülümsedi.

Eric başıyla onayladı. Mutlu görünmüyordu ama en azından az önceki kadar üzgün değildi.

Cipin arka koltuğunda Rosamund yanına yanaşıp Thea’nın elini sıktı.

“Kızma,” diye tısladı her zamanki öfkeli haliyle. “Kızdın mı? Özür dilerim. Senin için birini öldürmemi ister misin?”

“Kızmadım,” diye fısıldadı Thea, Rosamund’un karmakarışık saçlarının üstünden bakarak. “Sen beni dert etme.”

Thea, tuzağa düşmüş herhangi bir hayvanın stratejisini benimsemişti. Bekle ve fırsatını kolla. Kaçmak için gerçek bir fırsatı görmeden sakın harekete geçme.

“Yarın görüşürüz,” dedi Eric, Thea cipten inerken. Sesi neredeyse yalvarıyordu.

“Yarın görüşürüz,” dedi Thea. Henüz kaçma zamanı gelmemişti. Cip gözden kaybolana kadar arkalarından el salladı.

Hah, işte tam zamanı! Hemen içeri fırladı, merdivenleri tırmandı ve doğrudan Blaise'e gitti.

"Bir dakika," dedi Blaise. "Biraz geri git. Yani anlattıklarına *inanmadıklarını* mı söylüyorsun?"

"Evet. Daha da kötüsü, Eric'in annesi, Büyükanne'nin keçileri kaçırdığını düşünüyor. Paçayı zor sıyırdım. Bir ara Büyükanne'yi resmen ihbar edeceğini falan sandım."

İki kuzen, Blaise'in yatağının yanında yerde oturuyordu. Thea odaya girer girmez oraya çökuvermişti. Blaise bütün dikkatini vermiş Thea'yı dinlerken bir yandan mısır şekeri yiyor diğer yandan sarı yapraklı not defterine bir şeyler karalıyordu.

Blaise böyle biriydi işte. Kendini beğenmiş ve bencil, huysuz, çabuk sinirlenen, tembel, insanlara karşı kaba biri olabilirdi ve genel olarak onunla yaşamak çok zordu ama iş aile meselelerine geldiğinde her şey bir kenara itilirdi. Sonuçta o da bir cadıydı.

Bir parça Maya'ya benzediğini söylediğini için özür dilerim, diye geçirdi içinden Thea. "Hepsi benim suçum," dedi sonra.

"Evet, öyle," dedi Blaise hala kağıda bir şeyler karalarken.

"Daha en baştan onu benden uzak tutmanın bir yolunu bulmalıydım."

Ama aslında Blaise ondan uzak kalmadığı için bunu yapmak zorunda kalmıştı. Blaise'le birlikte olmaktansa Eric kendisiyle daha güvende olacaktı. Belki... belki...

İşlerin yoluna gireceğini düşünmüştü. İşte buydu. İçinde her zaman Eric'le bir geleceğin gizli umudunu taşımıştı. Her şeyin yoluna girebileceği umudunu içinde küçücük bir yere saklamıştı.

Ama artık gerçeklerle yüzleşmek zorundaydı.

Bir gelecekleri olamazdı.

Eric'e verebileceği tek şey ölümdü. Ve Eric'in de Thea'ya verebileceği tek şey ölümden başka bir şey değildi. Thea bunun farkındaydı. Eric'in annesi odaya girdiğinde bütün gerçekler üzerine çullanmıştı.

İlişkileri anlaşılmadan birlikte olmalarının hiç yolu yoktu. Kaçsalar bile bir gün, bir yerde Gece İnsanları onları bulurdu. Vampir ve cadılardan oluşan Gece Dünyası Konseyi Ustaları'nın önüne getirilirlerdi ve kanunlar işlemeye başlardı.

Thea daha önce cezalandırmaya hiç tanık olmamıştı ama hikayelerini dinlemişti. Üstelik Harmanlar, Konseyin onu öldürmesine karşı çıkması durumunda, savaş başlardı. Cadılarla vampirler birbirine girerdi. Hatta belki cadılar bile birbirlerine düşebilirdi. Her şeyin sonu gelebilirdi.

"O zaman anneyi öldürmemize gerek yok sanırım," dedi Blaise kaşlarını çatarak karalamalarına bakarak. "Öte yandan çocukları öldürürsek anneleri çok üzülür ve bağlantıyı kurabilir. O yüzden güvenliği sağlamak için..."

"Hiçbirini öldüremeyiz," dedi Thea. Sesi alçaktı ama çok kesin konuşmuştu.

"Onları *biz* öldürmeyeceğiz ki. Cana yakın vampir kuzenlerimizden birini aramam yeterli. Ash bu sıralar Güney Sahilleri'nde bir yerde olmalı, öyle değil mi? Ya da Quinn; o da bu tür işlere bayılır. Hızlı bir ısırık, kanı akıt..."

"Blaise! Vampirlerin Eric'i öldürmesine göz yummayacağım. Ya da başka birilerini," diye ekledi Thea, Blaise ağzını açtığında. "Bu gerekli *değil*. Kimsenin ölmesi gerekmiyor."

"Senin daha iyi bir fikrin mi var?"

Thea, Mısır Tanrıçası'nın, Kraliçesi İsis'in, masa üzerinde duran heykeline baktı. "Ben... bilmiyorum. Unutkanlık Kupası'nı düşünmüştüm. Benimle ilgili her şeyi unutmalarını sağlayabilir. Ancak şüphe de yaratabilir, yani bütün ailenin hafızasında bir boşluk yaratmak. Ve okuldaki çocuklar da Eric'in benim adımı neden hatırlayamadığını merak edebilirler."

"Doğru."

Thea, İsis'in altın boynuzlarının arasında tuttuğu aya baktı. Yaşamak için soğukkanlı ve mantıklı bir şekilde yardımcı olan beyni, artık teklemeye başlamıştı. Eric'i ve ailesini korumanın bir yolu olmalıydı, yoksa hayatın ne anlamı kalırdı ki?

Sonra bir anda bir şey geldi aklına.

"Bence Eric'in beni düşünmesini engellemek için en iyisi," dedi yavaşça çünkü bunu söylerken resmen acı çekiyordu, "onun bir başkasına aşık olması."

Blaise arkasına yaslandı. Mısırlı şekerleri uzun ve zarif tırnaklarıyla karıştırıyordu. Sonra ağzına bir parça attı.

"Sana hayranım," dedi. "Çok düşüncelisin."

"*Senden* bahsetmiyorum," dedi Thea sıkılı dişlerinin arasından. "Anlarsın işte. Eğer okuldaki normal kızlardan birine aşık olursa, Unutkanlık Kupası olmadan beni unuttur. Kimse ortadan kaybolmaz ya da hafıza kaybına uğramaz. Böylece kimse de bir şeyden şüphelenmez."

"Pekala. Gerçi ben şansımı denemek isterdim. Çok güçlü arzuları var. Bir süre vakit geçirmek güzel olurdu. Zorlukları severim."

Thea onu duymazdan geldi. "Bende hala biraz kanı var. Asıl önemlisi sende, onun aklını başından çalacak biraz aşk iksiri kalıp kalmadığı?"

Blaise mısırlı şekerlerden birini daha ağzına attı. “Tabii ki kaldı.” Gri gözlerini kıstı. “Üstelik tabii ki yasak iksirlerden biriydi.”

“Anlamıştım. Blaise, ben artık yasak büyülerin prensesiyim. Bir tane daha yapmamın artık önemi yok. Ama büyüü ben yapacağım, senin başını derde sokmak istemiyorum.”

“Hoşuna gideceğini sanmıyorum. İçinde dağ keçisinin midesinde biriken bezoar taşı var. Tesadüfen Gerdeth teyzelerde kalırken elde etmiştim.”

Dağ keçileri, soyları tehlikede olan türlerdendi. Ama Blaise’in bahsettiği artık ölmüştü, yapılacak bir şey yoktu. “Her şeyi kendim yapacağım,” dedi Thea inatla.

“Onu gerçekten önemsiyorsun, öyle değil mi?”

“Evet,” diye fısıldadı Thea. “Hala ruh eşi olduğumuza inanıyorum. Ama...”

Her şeyden vazgeçer miydin?

“Onun ölümüne sebep olmak istemiyorum. Harmanlar ile Gece Dünyası arasında bir savaşın patlak vermesine neden olmak da istemiyorum. Ve ondan vazgeçmem gerekiyorsa, bunu kendim yapmak isterim. Onu seven başka biriyle güvende olması her şeyden önemli.”

“Gözüne kestirdiğin bir kız var mı?”

“Adı Pılar.” Thea birden kuzenine baktı. “Blaise? Luke ne istediğini sorduğunda, ona sahip olabileceğin bir şey olmadığını söylemiş-tin... Ne demek istedin?”

Blaise başını arkaya atıp tavanı inceledi. Sonra bakışlarını indirdi. “Herkesin, sahip olabileceği şeyleri istediğini mi sanıyorsun? Gerçekten?”

“Ben... bilmiyorum.”

Blaise dizlerini çekip çenesini dayadı. “Bir şeylere sahip olabiliyorsak onları aslında istemiyoruz demektir. O yüzden dışarıda bir yerlerde sahip olmak istediğimiz ama ulaşamadığımız bir şeyler hep olur... ve sanırım bu *iyi* bir şey.”

Thea’nın kulağına iyi bir şeymiş gibi gelmedi. Olgunluğa adım atmayı amaçlayan Hayat 101 dersindeki korkunç konulardan birine benziyordu.

“Şu büyüü yapalım,” dedi.

13. BÖLÜM

“**B**ence, Eric sana yemonja nedeniyle aşık oldu,” dedi Blaise. Thea boş kimya laboratuvarında oturduğu sandalyede başını kaldırıp ona baktı. Sabah dersleri yoktu ve okulda bulabildikleri en sakin yer burasıydı. “Teşekkürler, Blaise. İçimi rahatlattın.”

Ama belki de Blaise’in söylediği doğrudu. Başta Eric’i ele geçirmek için yaptığı büyü çoktan aklından çıkıp gitmişti.

Olayın gelişiminde etkisi olabilir, diye geçirdi içinden. Eğer her şey yalansa, zaten özlemem.

Kendisini hala buz kalıbının içinde oturuyormuş gibi hissediyordu.

“Aldın mı?”

“Tabii.” Blaise yüksek masanın üzerine yüzüğü attı. “Göz atabilir miyim diye elinden aldım, sonra sanki çalılıkların içine düşürmüştüm gibi yaptım. Hala çalılıkların arasında yüzüğünü arıyor.”

Thea daha önce hazırladığı büyü malzemelerini sırt çantasından çıkardı.

Blaise'in takılarını yaparken kullandığı mavi balmumundan yapılmış iki anatomik vudu bebeği. Harika görünüyorlardı. Blaise'in hakkını vermek gerekiyordu. Erkek olanda Eric'in kanının bulaştığı kağıt mendil ve Thea'nın, omzunda bulduğu kum rengi bir saç teli vardı.

Thea, Pilar'ın turkuaz renkli yüzüğünü, dişi olanın ayağına taktı ve kırmızı iple sağlamlaştırdı. Sonra elini uzattı.

Blaise, sırt çantasından ağzında tıpa olan altıgen bir şişe çıkardı. İçindeki sıvı, bir sürü iğrenç şeyin bileşiminden oluşuyordu. Bunlardan birisi de dağ keçisinin midesinden alınan bezoar taşıydı. Thea kokuyu almamak için nefesini tutup sıvıyı iki figürün üzerine damlattı. Anında duman çıkmaya başladı.

"Şimdi ikisini birbirine bağla," dedi Blaise öksürüp nefes alabilmek için elini havada savururken.

"Biliyorum." Thea yedi metrelik ince bir kırmızı kurdele alıp sabırla iki figürün etrafında dolamaya başladı. Kurdele, figürleri mumya gibi sarıyordu. Tamamı sarılınca açıkta kalan ucuna bir düğüm attı.

"İşte oldu," dedi Blaise. "Ölene kadar bağlı kalacaklar. Tebrikler. Hımmm, şimdi saat onu çeyrek geçiyor, zannediyorum Eric seni herhalde... bir dakika sonra unutmuş olur." Masanın üzerine abandı ve siyah saçları yağmur gibi omuzlarından dökülürken elleriyle topladı.

Thea gülümsemeye çalıştı.

Çok acı çekiyordu. Sanki Thea'nın vücudu keskin bıçaklarla kesilip parçalanıyordu. Sanki bütün derisi soyulmuştu, içi kanıyordu ve ne Fransızca ne de trigonometri dersleriyle ilgilenebilecek haldeydi.

Başka hayatlar da var. Bir yerlere gidip başka insanlar için çalışabilirim. Üçüncü dünya ülkelerine gidebilirim ya da soyları tehlikeye giren türleri kurtarırım.

Ama gelecekte başarabileceği işleri düşünmek bile çektiği azabı azaltmıyordu. Acıdan uyuştığında da bir daha asla mutlu olamayacağı hissinden kurtulamıyordu.

Ve bunların hepsi bir insan içindi.

Yine de böyle düşünmek bir işe yaramıyordu. Artık eskisi gibi düşünmesi mümkün değildi. İnsanlar yabancı olabilirdi ama sonuçta insandı işte. Onlar da cadılar kadar iyi olabiliyorlardı. Sadece farklıydılar.

Okulda Eric’le karşılaşmadan günü bitirmeyi başardı. Bunun için her teneffüs ziline koridorlardan koşarak tüymesi ve ders zili çaldığında sınıfa geç girmesi gerekmişti. Pilar’a yakalandığında zil çalmıştı ve Thea, yine Eric’e görünmeden Dani’nin Amerika Tarihi sınıfına gitmeye çalışıyordu.

“Thea!”

Kızın sesi şaşkındı. Thea başını yerden kaldırıp baktı.

Koyu kehribar gözler, ok gibi kirpiklerle çevrenmişti. Pilar tuhaf bir şekilde Thea’ya bakıyordu.

Şansına mı şaşıırıyorsun, diye geçirdi içinden Thea. Eric sana evlenme teklifi etmedi mi daha?

“Ne?” dedi.

Pilar duraksadı, sonra başını iki yana sallayıp uzaklaştı.

Thea başını yerde tutarak tarih dersine girdi.

Dani, “Thea!” diye seslendi.

Herkesin sesi şaşkın olmak zorunda mıydı?

“Nerelelerdeydin? Eric her yerde seni arıyor.”

Tabii ya, dedi içinden Thea. Blaise yanıyordu. Eric onu anında unutup gitmeyecekti. O bir centilmendi. Thea'ya onu terk edeceğini söylemeden gitmeyecekti.

“Sizin eve gelebilir miyim?” diye sordu Thea, Dani'ye sıkılarak. “Biraz uzaklaşmam lazım.”

“Thea...” Dani onu bir kenara çekip endişeli gözlerle yüzünü inceledi. “Eric gerçekten seni bulmaya çalışıyor. Ters bir şey mi var?” diye fısıldadı. “Suzanne'le mi ilgili? Eski spor salonu hala kapalı, öyle değil mi?”

“Alakası yok.” Tam çıkıp gitmelerini söyleyecekti ki uzun boylu biri sınıfa girdi.

Eric.

Doğrudan Thea'nın yanına geldi. Öğretmen masasının etrafına toplanmış çocuklar onları izliyordu. Thea kendini ucube gibi hissetti.

“Konuşmamız lazım,” dedi Eric düz bir sesle.

Thea, onu daha önce hiç bu halde görmemişti. Yüzü solgundu, gözleri cam gibi bakıyordu ve yanakları çökmüştü. Sanki bir haftadır uyku uyumamıştı.

Ve haklıydı. Bu işi bitirmek için konuşmaları gerekiyordu. Thea onu anlayışla karşılayacaktı yoksa Eric ayrılamayabilirdi.

Bunu yapabilirim.

“Sakin bir yere gidelim,” dedi Thea.

Dani'nin yanından ayrılıp bahçeye doğru yürüdüler. Eski spor salonunun etrafını saran sarı polis bantları hala duruyordu ama hafif sarkmışlardı. Salonu geçip futbol sahasına doğru yöneldiler. Thea nereye gittiklerini bilmiyordu ve Eric'in de nereye gittiklerine dair bir fikri olmadığından şüpheleniyordu. *İnsanların* görüş açısından çıkana kadar yürümeye devam ettiler.

Çimlerin yeşili sarıya dönmeye başlamıştı, onu kahverengi hakimiyeti takip ediyordu, ardından da çöl geliyordu. Thea kollarıyla kendini sararken son bir buçuk haftada havanın nasıl da soğuduğunu düşünüyordu. Yaz bitmek üzereydi.

Eric durduğunda, “İşte başlıyoruz,” diye geçirdi içinden. Tamam. *Düşünmem* gerekmiyor, doğru kelimeleri söylemem yeterli. Kendini zorlayarak Eric’e baktı.

Eric, hayalet kadar perişan yüzünü Thea’ya döndü ve “Bunu durdurmanı istiyorum,” dedi.

Ne komik bir istek. Sonlandırmak, sona erdirmek, bitirmek, bu azaba son vermek demek istiyorsun galiba.

Thea’nın kafası karıştığından sadece, “Ne?” diyebildi.

“Ne yaptığını bilmiyorum,” dedi Eric, “ama bunu durdurmanı istiyorum. Hemen.”

Yeşil gözleri seviyeliydi. Özür diler bir hali yoktu, daha çok talepkardı. Sesi düzdü.

Thea birden bir değişim hissetti. Kollarındaki bütün tüyler diken diken olmuştu.

Beyni durmuştu. “Ben... Sen neden bahsediyorsun?”

“Neden bahsettiğimi biliyorsun.” Gözleri hala Thea’nın gözlerine dikiliydi.

Thea başını iki yana salladı.

Eric omuz silkti. Bunu sen istedin, dercesine bir omuz silkişiydi bu.

“Her ne yapıyorsan,” dedi korkunç mesafeli bir sesle, “Bana ve Pilar’a yapmaya çalıştığın her neyse, hemen kesmen gerekiyor. Çünkü o bunu hak etmiyor. Ben deli gibi davranıyorum, bu yüzden kızcağız çok üzgün. Oysa ben onunla birlikte olmak istemiyorum. Be-

nim sevdiğim sensin. Eğer benden kurtulmak istiyorsan bunu bana *söyle* ama beni başka birine yamamaya çalışma.”

Thea onu dinlerken ayaklarının yerden kesildiğini hissetti. Gök-
yüzü ve çöl sanki daha parlaktı. Sıcak değildi, sadece çok parlaktı.
Beyni, kafesinde koşturutan Madam Küri gibi delicesine çalışırken,
konuşmayı becerebildi. “Senin Pılar’dan hoşlanmanla ilgili benim ne
gibi bir ilgim olabilir ki?”

Eric etrafına bakındı ve iri bir taş görünce üzerine oturdu. Bir iki
dakika boyunca ellerine baktı. Sonunda başını kaldırdığında tama-
men çaresiz görünüyordu.

“Hadi ama Thea,” dedi. “Sence o kadar aptal mıyım?” Ah.

“Ah.” Thea, *öyle aptal gibi durma*, diye düşünüyordu. Ona daha
önce de blöf yapmıştın. Yılan ısırığında bile onu kandırarak ısırıl-
madığına inandırmıştın. *Toprak Ana* adına, şu anda ne düşünüyor-
sa tersine çevirebilirsin.

“Eric... Sanırım hepimiz çok stres altında kaldık...”

“Bak, yine başladın.” Yakındaki gümüş renkli bir tür kaktüs-
le konuşuyor gibiydi. Gözleri kaktüsün sivri dikenlerinde dolaşı-
yor, her an üzerine atlayacakmış gibi görünüyordu. “*Lütfen* yine
başlama.”

Derin bir nefes aldıktan sonra ısrarını sürdürdü. “Yılanları etki-
liyor, hamsterlerin zihnini okuyorsun. Bir dokunuşla yılan ısırığını
iyileştiriyorsun. İnsanların zihnine giriyorsun. Sihirli, şifalı bitki ke-
seleri hazırlıyorsun ve deli kuzenin de Afrodit.” Bakışlarını Thea’ya
çevirdi. “Atladığım bir şey var mı?”

Thea başka bir taş bulup körlemesine geri geri yürüdü ve üze-
rine oturdu. Şu anda evrende farkında olduğu tek şey sadece nefes
alabildiğiydi.

“İçimde,” dedi Eric, yeşil gözlerini Thea’ya dikerek, “sizlerin gerçekten de Yaşlı Cadı Kraliçe Hekate’nin torunları olduğunuza dair bir his var. Abartıyor muyum?”

“Ödül mü bekliyorsun?” Thea hala düşünemiyor, düşüncelerini anlamlı bir şekilde birleştiremiyordu. Tek yapabildiği laf salatasına başvurmaktı.

Eric bakıp sırtıttı, buruk ve acı bir sırıtişti bu ama en azından bugün ilk defa sırtıtmıştı. Sonra gülümsemesi yavaşça silindi. “Bu doğru, öyle değil mi?”

Thea gözlerini uzaklara, çöldeki devasa çıplak kayalık tepelere çevirdi. Kahve ve yeşil tonlarına bakarken gözleri buğulanıyordu. Sonra parmaklarıyla burun kemerini tuttu.

Bütün atalarının ayıplayacağı, birlikte yetiştiği kimsenin anlamayacağı bir şeyi yapmaya karar verdi.

“Doğru,” diye fısıldadı.

Çölün boşluğunda yapayalnız kalan bir insan gibi Eric nefesini saldı.

“Ne zamandır biliyorsun?” diye sordu Thea.

“Ben... bilmiyorum. Yani, sanırım hep biliyordum ama bu mümkün değildi. Sen de bilmemi istemiyordun. O yüzden *bilmezden* geldim.” Bir tür heyecan, bezginliğinin yerini alıyor gibiydi. “Demek gerçekten doğru. Büyü yapabiliyorsun.”

Hadi söyle, dedi Thea kendine. Zaten her şeyi yaptın. Kim olduğunu bir insana söyle.

“Ben bir cadıyım.”

“Savaşçı Kadın dediğinizi sanıyordum. Roz öyle demişti.”

Bunu duyan Thea öylesine dehşete düştü ki şaşkınlığından sıyrılıverdi. “Eric... bu konuları *Roz*’la konuşamazsın. *Anlamıyorsun*. Onu *öldürürler*.”

Eric'in şok geçireceğini bekledi ama öyle bir şey olmadı. "Bir şeylerden korktuğunu biliyordum. Sadece insanların ve Büyükanne'nin seni cezalandıracağını sanıyordum."

"Cezalandıracaklar, beni öldürecekler. Fakat seni ve Roz'u da öldürecekler. Dahası anneni ve bizi bildiklerini düşündükleri herkesi öldürecekler."

"*Kim* bunlar?"

Thea ona baktı, bir anlığına bocaladı, sonra atalarına son ihanet de dudaklarından döküldü.

"Gece Dünyası."

Yarım saat sonra, "Peki," dedi Eric yavaşça. Şimdi ikisi bir kayanın üzerinde yan yana oturuyordu. Thea ona dokunmamaya çalışıyordu ama bedeninin bir yanı Eric'in bütün varlığını hissedebiliyordu.

"Tamam, yani özetle Maya'nın torunları Lamia ve Hellewise'in torunları da cadı. Hepsi biraraya gelince Gece Dünyası adı verilen bu büyük, gizli topluluk oluşuyor."

"Evet." Thea fısıltıyla konuşmamak için kendisiyle savaşıyordu. "Sadece Lamialar ve cadılar değil gerçi. Şekil değiştirenler, sonradan vampir olanlar, kurtadamlar ve başka türler de var. İnsanlığın kabul edemediği tüm türler."

"Vampirler," diye mırıldandı Eric. Cam gibi bakan gözlerini kak-tüse dikmişti yine. "Gerçek vampirler. İşte bu noktada anlayabiliyorum. Neden bilmiyorum ama mantıklı geliyor." Keskinleşen gözleriyle Thea'ya baktı. "Peki, madem hepinizin doğaüstü güçleriniz var, neden hakimiyeti ele geçirmiyorsunuz?"

"Sayımız o kadar çok değil," dedi Thea. "Sizin sayınız daha fazla. Doğaüstü güçlerimizin olması önemli değil."

“Thea...”

Gözyaşları yanaklarından döküldü. “*Senin ölümün olmayacağım!*”

“Ama ben seni unutamam! Seni sevmekten vazgeçemem.”

“Eh, belki bunun nedeni de bir büyü olabilir,” dedi Thea burnunu çekerek. Gözyaşları yanaklarından üzerinde oturdukları kayaya damlıyordu. Eric ona verebileceği bir şey için etrafına bakındı, sonra ıslak yanaklarını silmek için başparmağıyla Thea’nın yanaklarına dokundu.

Thea onun elini itti. “Beni *dinle*. Yaptıklarımı sayarken bir şeyi atladın. *Beni* sevmen için aşk büyüğü de yaptım. Bana bu yüzden aşık oldun zaten.”

Eric etkilenmiş gibi görünmüyordu. “Ne zaman?”

“Büyüyü ne zaman mı yaptım? Dansa gitmeyi teklif ettiğimde.”

Eric güldü.

“Sen...”

“Thea.” Eric başını iki yana salladı. “Bak,” dedi nazikçe, “Ben sana ondan *önce* aşık oldum. Yılanla karşılaştığımız gün. Birbirimize baktığımızda senin... senin... etrafını bir sis sarmıştı ve hayatımda gördüğüm en güzel şeydin.” Yine başını salladı. “Belki *bu da* sihirdi ama senin bana yaptığın büyülerle bir alakası olduğunu sanmıyorum.”

Thea gömleğinin koluyla gözyaşlarını sildi. Pekala, demek yemonja kökünün olanlarla bir ilgisi yoktu. Galiba aşk büyükleri Eric’e etki etmiyordu. Vudu bebekleri bile işe yaramadığına göre...

Thea birden eğilip sırt çantasını aldı. “*Neden* işe yaramadığını bir türlü anlayamıyorum,” diye söylendi. Pofuduk bir makyaj çantası çıkarıp fermuarını açtı ve içindekini aldı.

Vudu bebekleri, birbirine bağlı bir şekilde elindeydi şimdi. İlk başta gözüne bir terslik çarpmadı ama sonra hatayı gördü.

“Bir sorun var,” dedi Thea biraz geçtikten sonra. “Yani diğer sorunların yanı sıra bir sorunumuz daha var. Önümüzdeki hafta yapmam gereken bir şey var ve biraz ayrı kalmamız gerekecek.”

“Nasıl bir şey?”

“Sana söyleyemem.”

“Bana söylemelisin,” dedi Eric sakince. Thea onun nefesini saçlarında hissedebiliyordu. “Bana artık her şeyi söyleyebilirsin.”

“Sihir işleri ve çok tehlikeli...” Saniyesinde Thea hata ettiğini anladı.

“Tehlikeli derken?” Eric doğruldu. Sesinden huzurlu anların sona erdiği anlaşılıyordu. “Tehlikeli bir şeyi kendi başına yapmana izin vereceğimi sanıyorsan...”

Israrcıydı. Kız kardeşi Roz’dan bile ısrarcıydı ve Thea, direnmenin bir faydası olmayacağını biliyordu. Sonunda ona Suzanne Blanchet meselesini anlattı.

“Ölü bir cadı,” dedi Eric.

“Bir ruh. Ve çok öfkeli bir ruh.”

“Onun geri geleceğini düşünüyorsun, öyle mi?” diye sordu Eric.

“Bence hep buradaydı. Belki hala eski spor salonunda takılıyordur, kimse cadı mankenlerle uğraşmadığı için de orada olması belki şimdilik iyidir. Ama Cadılar Bayramı partisi için salonu açarlarsa...”

“İnsanlar içeri doluşacak ve bütün o dekorasyon ona nefret ettiği şeyleri hatırlatacak. Onları bir kene gibi ele geçirebilir.”

“Onun gibi bir şey. Ne olursa olsun sonu kötü biter. O yüzden onu sessizce bir yere çekmek ve sonra geldiği yere geri göndermek zorundayım.”

“Peki, bunu nasıl yapacaksın?”

“Bilmiyorum.” Thea alnını sıvazladı. Güneş kayalıkların arkasında batmaya yüz tutmuştu ve çöle düşen gölgeler uzamaya başlamıştı.

“Senin bir planın var,” dedi Eric birden.

Sen değil, diye geçirdi içinden Thea. Seni yem olarak kullanmayacağıma yemin ettim. Başkalarının hayatını kurtarmam söz konusu olsa bile.

“Aklındaki planın insanlar için tehlikeli olduğunu düşünüyorsun. Özellikle sana yardım edeceğimden dolayı benim için.”

Seni yem olarak kullanmayacağım...

“Meseleyi ikimiz için de basitleştirelim. Bu işi yalnız başına yapmana izin vermeyeceğimi *biliyorsun*. Bu gerçeği kabul edelim ve yolumuza öyle devam edelim.”

Bu çocuk yılan ısırtıklarından korkmayan ve insanlara elindeki içeceklerle saldıran birisi, diye hatırlattı kendisine Thea. Onu yardım etmekten vazgeçirebileceğine *gerçekten* inanıyor musun?

Ama Eric’in başına bir şey gelirse...

Ses yine kafasının içindeydi; Thea ne olduğunu anlayamıyordu ve bundan hiç hoşlanmıyordu.

Her şeyden vazgeçer miydin?

14. BÖLÜM

Bir hafta sessiz sedasız geçti. Büyükanne eve dönmüştü ve öksürüğü daha iyiydi. Thea'daki değişimin farkında değilmiş gibi görünüyordu.

Günler kısalmış, geceler uzamıştı. Okuldaki herkes partilerden ve kostümlerden bahseder olmuştu. Hava soğumuştü ve eski spor salonunun Cadılar Bayramı için açılacağı duyurulmuştu.

Thea, Randy Marik'in bir psikiyatri hastanesine yatırıldığını ve yoğun terapi gördüğünü duymuştu. Hatta iyileşme belirtileri bile görülüyormuş.

Thea ve Eric, her gün planları üzerinde çalıştılar.

Asıl heyecan, Thea'nın odaya girip Blaise'in yatağına oturması, ardından da, "Kurşunlar onu durdurmayacak," demesiyle başladı. Kuzeni şaşırmıştı.

"Ne?" Blaise krem sürdüğü ellerinden başını kaldırarak Thea'ya baktı.

“Yani, büyüler onu durdurmayacak. Eric’ten bahsediyorum. Büyüler sanki ona çarpıp geri sekiyor. Bunu sana söylüyorum çünkü onun Pilar’la birlikte olmadığını er ya da geç fark edeceksin.”

Blaise hışımla kremin kapağını kapattı. Bir şey söylemeden önce tam bir dakika Thea’ya baktı, “Sen ne söylüyorsun ya?”

Thea’da neşeden eser kalmamıştı. Bakışlarını yere indirdi. “Sana Eric’le ruh eşi olduğumuzu söylüyorum,” dedi sessizce. “Ve elimden bir şey gelmiyor. Elimden gerçekten bir şey gelmiyor.”

“İnanamıyorum. Bütün o...”

“Haklısın. Bütün o çabalara rağmen. Bir de üstüne bir haftalık çabalarımı ekle çünkü ölmekten çok korkuyorum. Ama bunu *yemenin* yolu yok, Blaise. Sana bunu anlatmaya çalışıyorum. Bununla yaşamamanın bir yolunu bulmam gerekiyor.” Kuzenine baktı. “Tamam mı?”

“Olmadığını sen de biliyorsun. Bunun kesinlikle tamam olmadığını biliyorsun.”

“Tamam mı derken lütfen onu öldürme ya da bizi ele verme, demek istiyorum. Çünkü seninle yine bozuşmak ya da savaşmak istemiyorum. Her seferinde yeni bir kanunu çiğnemiş oluyorum.”

Blaise krem kutusunu dolaba doğru fırlattı. “Thea, sen iyi misin?” diye sordu ciddi bir ifadeyle. “Çünkü son zamanlarda çok...”

“Kaderci mi davranıyorum?”

“Kaderci ve genel olarak ürkütücü.”

“Ben iyiyim. Sadece... başıma neler geleceğini bilmiyorum ama bir şekilde... sakinim. Elimden gelenin en iyisini yapacağım. Eric de öyle yapacak. Ama bunun dışında hiçbir şeyin garantisi yok.”

Blaise yine uzun uzun baktı. Gri gözleriyle Thea’nın yüzünü inceliyordu. Sonra başını salladı. “Sizi ele vermem. Sizi asla ele verme-

yeceğimi sen de biliyorsun. Biz kardeşiz. Ve onu öldürme meselesine gelince...” Kederle omuzlarını silkti. “Muhtemelen bu da bir işe yaramayacak. Adama resmen büyü işlemiyor.”

“Teşekkür ederim, Blaise.” Thea hafifçe kuzeninin koluna dokundu.

Blaise, kırmızı ojeli parmaklarını bir an için Thea’nın elinin üzerine koydu. Sonra arkasına yaslandı ve sırtını yastıklarına yerleştirdi.

“Sadece bana bir şey *anlatma*, tamam mı? İkinizden de elimi ayagımı çekiyorum ve neler olup bittiğini bilmek istemiyorum. Hem benim de kendi dertlerim var. Maserati ile Karmann Ghia arasında bir karar vermem gerekiyor.”

Cadılar Bayramı.

Thea pencereden, dışarıda kararan dünyaya baktı. Ara sokakta çocuk yoktu ama şehirde bir sürü çocuğun kapı kapı dolaştıklarını biliyordu. Cinler, hayaletler, cadılar, vampirler... Hepsi taklitti. Gerçek vampirler muhtemelen şömine başında verdikleri özel partilerde kıkırdıyordu.

Ve gerçek cadılar da Samhain Meclisi için hazırlanıyor olmalıydılar.

Thea üzerine kolsuz, beyaz, tek parçadan yapılmış bir elbise geçirdi. Yumuşak, beyaz bir kemerle belini sardı ve sonra bir ucunu yukarı bakan bir halka şeklinde düğümledikten sonra, diğer ucunu dibinde üç kere sardı. Thet düğümü. Cadılar dört bin yıldır bu düğümü kullanıyordu.

Derin bir nefes çekip tekrar dışarı baktı.

Şimdilik huzurun tadını çıkar, dedi kendi kendine. Gece çok zorlu geçecek.

Eric'in cipi sokak aralığına girdi. Bir kere korna çaldı.

Thea yatağının altına tepıştirdiğı sırt çantasını kapdı. İçinde bir sürü malzeme vardı. Meşe, dişbudak, kavasya yongaları, kutsanmış devedikeni, adamotu kökü. Blaise'in tasarım yaparken kullandığı bıçaklarla, bronz kassenin dibinden zar zor söktüğü katı artıklar. Yine Blaise'in aletleriyle oyulmuş ahşap bir mühür. Ve ruh çağırarak için bakırtaş şışeden çalınan üç değerli damlacığın içinde olduğı minicik iksir şışesi.

Merdivenlere yöneldi.

"Hey, gidiyor musun?" dedi Blaise banyodan çıkarak. "Meclis için daha... -Saat kaç oldu?- en az bir buçuk saatin var."

Blaise her zamankinden çok daha muhteşem görünüyordu. Kolsuz elbisesi siyahtı ve Thea'ninki gibi tek parça kumaştan oluşuyordu. Minik çanlarla ördüğü saçları belinden aşağı sarkıyordu. Bembeyaz kolları, elbisesinin ve saçlarının karanlığıyla harika bir tezat oluştıuruyordu. Çıplak ayağının bileğine de gösterişli bir halhal takmıştı.

"Meclisten önce bir şey yapmam lazım," dedi Thea. "Ne olduğunu sorma."

Blaise tabii ki Thea ve Eric'in planlarından habersizdi. Dani bile ne yapmayı planladıklarını bilmiyordu. Böylesi daha iyiydi.

"Thea..." Blaise merdivenlerin tepesinden aceleyle aşağı inen kuzenine baktı. "Dikkatli ol!"

Thea ona el salladı.

Cipin bagajı odunla doluydu.

"İhtiyacımız olur diye fazladan doldurdum," dedi Eric, Thea'nın sırt çantasını alırken. Sonra farklı bir sesle ekledi, "Bu giysiyle muhteşem görünüyorsun."

Thea ona gülümsedi. “Teşekkürler. Geleneksel kıyafet. Sen de iyi görünüyorsun.”

Eric, on yedinci yüzyıl Fransız askerleri gibi giyinmişti. Daha doğrusu eski kitapların yıpranmış sayfalarından çıkarabildiklerine yakın bir kıyafetti.

Çıplak kayalıkları geçip çöle doğru hareket ettiler. Ana yoldan çıkıp yuka ağaçlarından iyice uzaklaşarak daha önce belirledikleri yere vardılar. Etrafı kızıl kumtaşından sütunlarla çevrilmiş küçük bir yerdi burası. Sütunlar Stonehenge’in yekpare taşlarına benzemiyordu, yamru yumruydular ve yanlarından erimişlerdi. Tıpkı çocukların ezdikleri oyun hamurundan kuleler gibi görünüyorlardı ama amaca hizmet etmek için yeterliydi.

Burayı, araştırmalarının sonucunda bulmuşlardı ve Thea çok gurur duyuyordu.

“Ateş hala yanıyor,” dedi. “Bu iyi.”

Ateş son üç gündür taşların ortasında yanıyor. Thea, Suzanne’in bununla ilgilenebileceğini ve spor salonunu partiye hazırlayan insanlardan uzak kalacağını ummuştu. Ve şimdiye kadar işe yaramış gibi görünüyordu.

Tabii bunun nedeni sadece ateş değildi. Yere çaktıkları kazıklara bağlı üç mankenin de ilgi çekmiş olması muhtemeldi.

“Bunlar da bozulmamış,” dedi Eric. En küçük mankeni yerden alıp tozlarını silkeledi. Üstüne bağlandığı sopayı yere sapladığında manken tam bir korkuluğa benziyordu.

Thet düğümüyle bağlanmış siyah elbiseli bir korkuluk. Yakasına da bir kağıt asmışlardı: LUCIENNE.

Küçük mankenlerden birinde de CLÈMENT yazıyordu. En büyük mankende ise SUZANNE.

“Pekala,” dedi Thea odunları bagajdan boşalttıklarında. Sırt çantası hala cipteydi. “Şimdi, sakın unutma. Ben geri gelene kadar *hiçbir şey* yapmıyorsun, tamam mı? Hiçbir şey. Birkaç dakika geciksem bile bekliyorsun.”

Eric başını sallarken birden durdu. “Parti saat dokuzda başlıyor. Tam dokuzda burada olmazsan, ben...”

“*Olmaz*. Hiçbir şeye dokunma, hiçbir şey yapma.”

“Thea, onu elimizden kaçırabiliriz. Ya burada bir şey olmadığına karar verip partinin verildiği salona giderse...”

“Geç kalmayacağım,” dedi Thea kesin bir sesle. Tartışmayı kesmenin tek yolu buymuş gibi görünüyordu. “Ama ayın için geri gelene kadar sakın bu cadıları yakma. Tamam mı?”

“İyi şanslar,” dedi Eric.

Kostümü içinde çok yakışıklı ve gizemli görünüyordu. Bambaşka biri gibi olmuştu. Yarım dolunayın altında öpüştüler.

“Kendine dikkat et,” diye fısıldadı Thea, zorla ondan ayrılırken.

“Sen de dikkatli git gel,” diye fısıldadı Eric. “Seni seviyorum.”

Thea ciple şehre döndü. Genç kızların Alacakaranlık Meclisi’ne gidiyordu.

Meclis bu sene şehrin güney kıyısında bir Gece Dünyası mekânında toplanıyordu. Kapıda herhangi bir işaret yoktu ama sırttan iki balkabağı fenerinin arasındaki paspasın üzerinde siyah bir yıldız çiçeği resmi vardı.

Thea kapıyı çaldığında kapı hemen açıldı.

“Dani, harika görünüyorsun.”

“Sen de öyle,” dedi Dani. Ayak bileklerine kadar uzanan, pilili beyaz elbisesiyle Mısırlılar gibi görünüyordu. Gümüş bir taçla tutturduğu saçları omuzlarına, oradan da sırtına ve kollarına dökülü-

yordu. Çok güzel bir Kraliçe İsis kostümüydü bu. “Sen kostüm giymemişsin,” dedi sorarcasına.

“Blaise’le ben, Maya ve Hellewise olmaya karar verdik,” dedi Thea. İşin aslı, Thea geleneksel Meclis kıyafetleriyle çok rahat hissediyordu. Blaise ise elbisesinin *kendisine* çok yakıştığını biliyordu.

“E, hadi gel. Seni bekliyorduk,” dedi Dani, Thea’nın elini tutarak.

Merdivenlerden uçarcasına inerek yerin altındaki odaya girdiler. Üzerine oturulacak tahta sandıklar ve beton sütunlara asılmış minik, beyaz, peri ışıklarıyla oda bu gece için hazırlanmıştı. Metal sandalyeler kenarlara itilmişti.

“Thea! Selam! Kutlu toplantılar!” diye seslendi diğerleri. Thea etrafında dönerek gülümseyip kucaklamaları kabul etti.

“Mutlu Samhain,” deyip duruyordu. “Birlik olsun.”

Birkaç dakika boyunca, geceyi nelerin beklediğini unuttur gibi oldu. Yaz Meclisleri’nden arkadaşlarıyla karşılaşmak çok iyi gelmişti.

Kishi Hirata, Japon Güneş Tanrıçası Amaterasu gibi altın ve turuncu renklere bürünmüştü. Lake Mead Lisesi ikinci sınıf öğrencisi Alaric Breedlove, Ana Tanrıça İştâr’ın oğlu çoban Tammuz gibi giyinmişti. Claire Blessingway, kırmızı çiçek yaprakları ve turkuaz rengi elbisesiyle hayatı boyunca sürekli değişen ama hiç ölmeyen Apaçi Navajo Tanrıçası kılığındaydı. Orman yeşili elbisesi ve geyik boynuzlarıyla Nathaniel Long ise Kelt Av Tanrısı Herne olmuştu.

İnsanlar Cadılar Bayramı’nda kendilerini gizlemek için kostümlere bürünürlerdi. Cadılarsa iç dünyalarını yansıtmak, olmak istedikleri kişiyi taklit etmek için kostüm seçerlerdi.

“Al, tadına bak,” dedi Claire, Thea’ya kağıt bir bardak uzatarak. Bardakta tarçın ve karanfilli, koyu kırmızı bir bitkisel içecek vardı. “Ebegümece, babamın tarifi.”

Başka birisi, elindeki tepsiyle hilal şeklinde pişirilmiş küçük kek-ler dağıtıyordu. Thea bir tane aldı. Her şey öylesine ısıtılı ve sıcaktı ki Thea, keşke gecenin tadını çıkarabilecek kadar mutlu olsaydım, diye düşündü. Keşke normal bir Samhain Meclisi yaşayabilseydi. Gerçekten kutlayabilseydi.

Ama Eric, karanlık ve soğuk çölün ortasında bekliyordu. O yüzden Thea, toplantıdan ayrılmak için dakikaları sayıyordu.

“Pekala, millet, artık başlayabiliriz.”

Naylonumsu siyah saçlarıyla hoş ve gürbüz bir kız olan Lawai’a Ikua odanın ortasında duruyordu. Kırmızı bir elbise giymişti ve boy-nunda geleneksel *lei pele* vardı. Hawaii Ateş Tanrıçası, diye tahmin etti Thea.

“Çemberimizi oluşturalım. Evet, öyle iyi, hadi toplanın. Chang Xi, sen aramızdaki en gençsin.”

Badem gözlü, küçük bir kız utanarak insanlardan oluşan çemberin ortasına geldi. Thea onu daha önce hiç görmemişti. Bir önceki Yaz Meclisi’nden sonra yedi yaşına basmış olmalıydı. Yeşimtaşı rengi elbisesiyle Çinli şefkat tanrıçası Kuan Yin kılığına girmişti.

Utangaç hareketlerle bir süpürge alıp -gerçek bir süpürge- çemberin içini süpürmeye başladı.

“Thea, tuz sende.”

Thea hem şaşırmış hem de memnun olmuştu. Lawai’a’nın verdiği tuz kasesini aldı ve çemberin etrafını dönerken tuzları serpti.

“Alaric, su sende...”

Lawai’a bir anda irkilerek merdivenlere doğru baktı. Thea diğer kafaların da o yana döndüğünü fark edince döndü.

İki yetişkin anne, merdivenlerden iniyordu. Işık ilk kadının yüzüne vurduğunda Thea şok geçirdi.

Ursula teyze!

Gri elbisesi içinde, Thea'nın daha önce hiç tanık olmadığı kadar soğuk gözlerle bakıyordu.

Odadaki kimseden çıt çıkmadı. Yuka ağaçları gibi kıpırdamadan duruyor, kadınların odaya inişini seyrediyorlardı. Ayinin ortasında bir Meclisi rahatsız etmek, duyulmuş şey değildi.

"Mutlu Samhain," dedi Lawai'a hafifçe.

"Mutlu Samhain." Ursula teyze kibardı ama gülümsemedi. Müşkülpesent bir öğretmene benziyordu. "Sizi rahatsız ettiğim için çok özür dilerim ama sadece bir dakikanızı alacağım."

Thea'nın kalbi derinden ama güçlü bir şekilde atmaya başladı.

Kendini suçlu hissettiğin için oluyor bunlar, diye kendisini yatıştırmaya çalıştı. Senin için gelmeleri *gerekmiyor*.

Ama umduğu gibi olmadı. Ursula teyze çembere doğru seslenirken adını söyleyeceğini bir şekilde biliyordu. "Thea Sophia Harman."

Sanki kim olduğumu bilmiyormuş gibi, diye düşündü Thea şaşırarak.

Hızla Ursula teyzenin yanından geçip kendisini sokağa atmamak için kendisini zor tutuyordu. Şu anda bir köpeğin yaklaştığını anlayan tavşanların neden aptal gibi saklandıkları yerden çıkıp kaçtıklarını anlayabiliyordu. Her şeyin sebebi sadece panikti.

Solunda gözlerini üzerine dikmiş Kishi'nin ve sağında dehşete düşmüş Nat'in yanından uzaklaştı. Odadaki herkesin gözlerini üzerinde hissediyordu.

"Ne oldu?" dedi şaşırmış gibi görünmeye çalışarak.

Ursula teyze, zaten çok iyi biliyorsun dercesine gözlerinin içine baktı. Ama bir şey demedi, ki bu daha beterti.

"Dani Naete Mella Abforth."

Ah, *Eileithyia* adına. Dani mi?

Dani çemberden öne çıktı. Küçük kafasını gururla havaya dikmişti ama Thea, onun gözlerindeki korkuyu görebiliyordu. Elbisesinin eteklerini ayak bileklerinin etrafında dalgalandırarak yürüdü ve Thea'nın yanında durdu.

Dani, çok üzgünüm...

"Bu kadar," dedi Ursula teyze. "Adını saymadıklarım Meclise devam edebilir. Herkese mutlu bir Samhain dilerim." Sonra Thea ile Dani'ye dönüp ekledi, "Sizin dışarı gelmeniz gerekiyor."

İki kız, kadını sessizce takip etti. Başka çareleri yoktu.

Soğuk geceye çıktıklarında Dani, "Kötü bir şey mi oldu?" diye sordu. Bir Ursula teyzeye, bir öteki kadına bakıyordu. İkinci kadın kısa boyluydu ama ağırlığını hissettirmeyi beceriyordu.

Üstelik Thea'ya tanıdık geliyordu. Derken kadını tanıdı.

Nana Buruku. Gizli Meclis'ten.

Mesele Harman ailesiyle ilgili değildi. Gizli Meclis bizi çağırıyor.

"Konuşmamız gereken şeyler var. Hadi gelin de bu işi hemen halledelim," dedi Nana Buruku sessizce. Tarçın renkli elini Thea'nın koluna koymuştu. Büyükanenin külüstür Lincoln Continental model arabası kaldırımında duruyordu. Nana Buruku, direksiyona geçti.

Dani ve Thea, arka koltukta el ele tutuştu. Dani'nin parmakları buz kesti.

Kapıları çalıp şekerleme isteyen insanlarla dolu sokaklardan geçerek arka bahçesini yüksek duvarların çevrelediği büyük bir eve gittiler. Posta kutusunun üzerindeki Lucna adını görünce Thea, Seleneler'in evine geldiklerini fark etti.

Geceyarısı Meclisi kızları herhalde burada toplanmıştı.

Ursula teyze arabadan indi. Thea ve Dani, Nana Buruku ile arabada bekledi. Birkaç dakika sonra Ursula Teyze, yanında Blaise ile birlikte geri geldi.

Gümüş elbisesiyle Selene, siyah elbisesiyle Vivienne de arabaya kadar onların peşinden geldi. Çılgın cadılardan ziyade korkmuş ve ciddi görünüyorlardı.

Oysa Blaise tam tersiydi. Çıplak ayaklarıyla soğuğu umursamıyordu belli ki ve minik zilleriyle öfkeli ve gururlu görünüyordu. Yüzünü al basmıştı. Arabanın kapısını açıp yana kayan Thea'nın yanına sertçe oturdu.

“Neler oluyor?” dedi neredeyse yüksek sesle. “Ay kekimi bitiremedim, bütün *eğlenceyi* kaçırıyorum. Ne biçim Samhain bu böyle?”

Thea onu hiç bu kadar hayranlıkla takdir etmemişti.

“Zamanında geri döneriz,” dedi Dani. Parmakları buz gibi olsa da sesi sakindi.

İkisi de çok cesur, diye düşündü Thea. Ya ben? Ama ne kadar istese de kelimeler, boğazındaki yumrunun ötesine geçemiyordu.

Nana Buruku'nun otoyola çıkıp çöle yöneleceğini, Thierry'nin arazisine gideceklerini sanıyordu. Oysa araba tanıdık sokaklardan ilerleyerek Büyükanne Harman'ın dükkanının arka sokağına park etti.

Thea, Dani'nin soran gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. Ama neler olup bittiği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu ve haliyle Dani'nin yüzüne bakmaya korkuyordu.

“Hadi,” dedi Ursula teyze. Kızları arka kapıdan dükkana, sonra da boncuk perdenin arasından dersliğe soktu.

Büyükannenin öğrencileri için kullandığı sandalyeler, dersliğin ortasında tam bir daire olarak dizilmişti. İnsanlar kah bu san-

dalyelerde oturuyor kah ayakta durmuş sessizce konuşuyorlardı ama Nana Buruku'nun ardından Thea içeri girdiğinde herkes susup baktı.

Thea'nın gözleri yüzlerin üzerinde dolaştı ama gözleri hayal meyal görüyordu. Büyükanne Harman, kederli ve yorgun görünüyordu. Gizli Meclis'in Anası Kibele, tıpkı meclisin Kocakarısı Büyükanne kadar gergindi. Yardımcı Kız Aradia'nın güzelim yüzü ciddi ve hüzünlüydü.

Diğerlerini iki yıl öncesinden hatırlıyordu. Bu kişiler öylesine ünlüydü ki hepsini ilk isimleriyle biliyordu. Rhys, Belfana, Creon, Yaşlı Bob.

Ursula teyze ve Nana Buruku, gruba katıldıklarında dokuz kişi tamamlanmış oldu.

Hepsi sıradan insanlara benziyordu. Sokakta karşılaşıldığında çalıştıkları ya da yeni emekli oldukları sanılabilirdi. Ancak öyle değillerdi.

Bu kişiler dünyadaki en yetenekli büyücülerdi. Her biri dahi, olağanüstü, hikmet sahibi ve ileri görüşlüydü. Öğretmenler, kural koyucular. Onlar Gizli Meclis'ti.

Ve hepsi gözlerini Thea'ya dikmişti.

"Kızlar geldi," dedi Kibele Ana, Aradia'ya yumuşak bir sesle. "Çemberin ortasındalar."

Büyükanne sözü aldı. "Pekala, meclisi açalım. Herkes kendine oturacak bir sandalye seçebilir mi?" Aslında bu bir soru değil, emirdi. Büyükanne bu ünlü kişilerin en ünlüsü, söz sahibi olanıydı.

Ama Thea'ya *bakmadı*. En kötüsü, her şeyden daha kabus gibi olanı da buydu. Thea ve Blaise tamamen yabancı iki kişiymiş gibi davranıyordu.

Herkes oturup sıkışık bir daire oluşturmak için sandalyelerini çekti. Thea hepsinin günlük giysileriyle geldiklerini fark etti. Takım elbiseler, üniformalar ya da pantolon üstü bluz. Aradia kotla gelmişti. Yaşlı Bob ise kirli giysilerini değiştirmemişti.

Bu da bu geceki ayinlerine henüz başlamaya fırsat bulamadıkları anlamına geliyordu. Demek Samhain ayininden bile önemli bir durum söz konusuydu.

Bu bir mahkemeydi.

Kızıl saçlı Belfana, Creon'un tekerlekli sandalyesini dairedaki boşluğa itti. En son o oturdu.

Etrafım sarıldı, diye geçirdi içinden Thea uyuşuk bir halde.

Çölde ruh eşi bağlantısını ilk defa hissedip Eric'ten uzaklaşmasına neden olan ve en korktuğu şey başına gelmişti. Artık tüm korkuları *gerçekti*.

Dani'nin düzensiz nefes alıp verişini ve ayak değiştirdikçe saçlarında sallanan zillerin hafif sesini duyabiliyordu.

"Tamam," dedi Büyükanne Harman. Sesi yorgun ama resmiydi. "Toprak, Hava, Su ve Ateş adına, Meclisi birliğe çağırıyorum." Toplantının açılış konuşması olarak eski bir metni ezberden okumaya devam etti.

Kelimeler, Thea'nın kulak zonklamalarına karışıyordu. Her yönden kalabalıkla çevrilmek hem korkutucu hem garipti. Baktığı her yönde başka bir mezar, ne düşündüğü belli olmayan bir yüz vardı. Meclis tarafından kapana kısıtılmış normal insanlar gibi hissediyordu.

Büyükanne, "Thea Sophia Harman," dediğinde Thea irkildi. "Hakkındaki suçlama..."

Sonu gelmeyecekmiş gibi görünen bir sessizlik oldu ama Thea aslında bir saniye bile geçmemiş olduğunu biliyordu.

“Hellewise’in ve bu Meclis’in kanunlarına, yasaklanmış büyüler yaparak doğrudan itaatsizlik...”

Thea bir tek *yasaklanmış büyüler yaparak* bölümünü duydu. San-ki kelimeler yankılanarak havada asılı kalmıştı. Bir yanı ise daha kötüsünü, yani Gece Dünyası’na ihanet ederek bir insana aşık olma suçlamasını duymayı bekliyordu ancak garip bir şekilde beklediği olmadı.

“Perdenin ardındaki uzak diyarlardan bir ruhu çağırmak... Yasak bir aşk büyüyle iki insanı birbirine bağlamak...”

Sonra Büyükanne, Blaise’in adını söyledi.

Blaise de yasaklı büyü malzemeleriyle bir kolye yapmak ve yasak tılsımlarla iki insanı birbirine bağlamakla suçlanıyordu. Meclise göre Dani ise Thea’nın uzak diyarlardan ruh çağırmasına yardımcı olmak ve suç ortaklığı ile itham ediliyordu ama başı fena halde dönen Thea bunun elbette doğru olmadığını düşündü.

Tepeden tırnağa, avuçlarından kafa derisine kadar bütün vücudu karıncalanıyordu. Korkuyordu... ama bir yandan da bir tür rahatlama hissediyordu.

Bilmiyorlar. En kötü kısmını bilmiyorlar, yoksa şimdiye kadar çoktan söylerlerdi, öyle değil mi? Ve çenemi sıkı tutarsam öğrenmeleri için hiçbir sebep yok!

Sonra suçlamaları okuyan ve yine her zamanki sesiyle konuşmaya başlayan Büyükanne’ye odaklandı. “Üçünüzün de beni hayalkırıklığına uğrattığınızı söylemeliyim. Özellikle de sen, Thea. Bütün bunları *ondan*,” -meclistekilere doğru konuşurken başıyla Blaise’i işaret etti- “Hekate’nin kötü kalpli kızı gibi giyinmiş, şuradaki torunumdan beklerdim. Dürüst olmam gerekirse Thea’nın daha sağduyulu olduğunu düşünüyordum.”

Gerçekten de hayalkırıklığına uğramış gibi *görünüyordu*. Ve bu çok can yakıcıydı. Thea her zaman Savaşçı Kadınlar soyunun en genç, gelecek vaat eden altın kızı olmuştu. Şimdi etrafındaki yüzlere baktıkça her yerde hayalkırıklığı *görüyordu*.

Onları utandırdım, soyumu ve mirasımı kirlettim. Çok utanıyorum.

Yer yarılsın da içinde kaybolsun istiyordu Thea.

O sırada odanın içinde ziller gümüşümsü bir sesle şingirdadı. Blaise çenesini kaldırmıştı. Meydan okuyan, tepeden bakan haliyle gururlu ve bir parça sıkılmış gibi *görünüyordu*.

Neredeyse duyulmayacak kadar alçak ama kesinlikle tehdit eden bir fısıltıyla, “Bizi kimin ele verdiğini öğrenmek *istiyorum*,” dedi. “Bunu kim yaptıysa, *pışman* olacak.”

Ve bir anda, bir şekilde Thea daha az korktuğunu hissetti. Artık hayalkırıklığı çok önemli gelmiyordu. Gizli Meclis’i şoka uğratarak karşılarında dimdik durmak hala mümkündü. Blaise bunu kanıtlamıştı.

Sonra bir anda kaderin cilvesini kavrayıverdi. Hayatı boyunca Blaise yüzünden başı derde girmişti ama şu anda hayal bile edemeyecekleri en büyük bela nedeniyle buradaydılar. Üstelik bu kez Thea’nın yüzünden.

Dani’nin de başı dertteydi. Kadifemsi gözleri yaşlarla dolmuştu. Thea *bunu* gördüğünde boğazındaki yumrunun çözölmeye başladığını hissetti. Artık yine konuşabilirdi.

“Bakın -özür dilerim- ama bilmeniz gereken bir şey var. Daha ileri gitmeden...”

“Daha sonra size konuşma izni verilecek,” dedi Kibele Ana. Tombul ve minyon bedeni gibi sesi de yumuşak ve güçlüydü.

“Hayır, şimdi söylemem gerekiyor.” Thea, Büyükanne’ye döndü. Gizli Meclis’in Kocakarısıyla değil, kendi *büyükannesiyile* konuşmak istiyordu.

“Büyükanne, Dani’nin burada olması gereksiz. Gerçekten. *Gerçekten*. Ruh çağırma olayı hakkında hiçbir şey bilmiyordu, her şeyi ben yaptım. *Yemin* ederim.”

Büyükanne’nin yüzü hafifçe yumuşadı, yüzündeki kırışıklar belli belirsiz yer değiştirdi ama sonra yine eski haline döndü.

“Tamam, tamam, o konuya daha sonra geliriz. Öncelikle ne işler *kariştirdiğinizi* bulmamız gerekiyor. Sanıyorum azmettiren doğrudan sensin.”

Büyükanne, “Sonra,” dediğinde Thea, tsunami çarpmış gibi oldu. Her şey değişivermişti.

Daha... sonra... *Saat kaçtı?*

Saati görmek için deli gibi etrafına bakındı. İşte oradaydı. Yaşlı Bob’un gri kafasının hemen ardında...

Ona on var.

Eric.

Ursula teyze onu almaya geldiğinden beri yaşadığı gerginlikle, Eric’in çölde onu beklediği Thea’nın aklından tamamen çıkmıştı.

Ama şimdi zihin gözüyle onu net bir şekilde görebiliyordu. Eric saatine bakıp duruyor, dakikalar akıp gidiyor ama Thea hala ortada gözükmüyordu. Eric ateşe ve kazığa bağlanmış üç siyah kıyafetli cadı mankenine bakıyordu.

Ve tabii parti. Okuldaki Cadılar Bayramı partisi. Boyası kalkmış, metal kapılar açılıp kapanıyor, insanlar eski spor salonuna akıyordu. Eskimiş ahşap zemin üzerinde ayakkabılar dolaşıyor, kostümlü çocuklar tavandan sarkan cadı figürlerinin altında duruyorlardı. Ci-

yaklayarak kahkaha atıyor, işkence standlarında toplanıyor, goblin paralarıyla içecek alıyorlardı.

Bütün bunlar olurken tavandaki boruların arasında bir şey gizleniyordu. Belki hiç görünmüyor, belki bir kutup rüzgarı kadar soğuk ve beyaz bir şekilde kendisini hissettiriyordu. Belki de kızıl kahverengi saçlarıyla bir kadına benziyordu.

Gizleniyor... sonra aniden aşağı süzülüyor...

Onları öldürecekti. Herkes tamamen savunmasızdı...

Korku, tırtıklı bir metal gibi Thea'nın içini delik deşik etti.

Her şey şu anda oluyordu ve Thea durdurmak için hiçbir şey yapamıyordu. Neredeyse son bir saattir korktukları gerçek oluyordu ama Thea bir an olsun bunu aklına getirmemişti.

15. BÖLÜM

“**T**hea.” Dani, arkadaşının kolunu çekiştiriyordu. ‘Seninle konuşuyorlar.’

Zihninde gördüğü görüntüler kayboldu. Thea, Büyükanne’nin dersliğinde durmuş, görüşünü bozan lensler takmış gibi her şeyi tuhaf görüyordu. İnsanların yüzleri gerilmiş gibi görünüyordu, sesleriye tuhaf bir şekilde bozulmuştu.

“Ruh çağırma büyüsünü nasıl öğrendiğini *sordum?*” dedi Büyükanne yavaşça.

Eric! Beklemeyecek, bensiz başlayacak. Başlamayabilir mi? Ona bensiz başlamamasını söylemiştim ama partiyle ilgili kesin endişelenir...

Parti... Bütün o çocuklar... hatta *küçük* çocuklar. İnsanlar. Tıpkı tepelerinde bir şahinin dolaştığı civcivler gibi. Kaçının sonu Kevin gibi olacak?

“Ruh çağırma büyüsü!” diye bağırdı Büyükanne, sanki Thea sağırmış gibi.

“Ben... biz... *Ben* iki yıl önce Samhain Bayramı’nda duymuş-tum. Vermont’ta. Gizli Meclis’in ruh çağırma ayinini görmüştüm.” Kendi sesi bile tuhaf geliyordu.

“Sizi *gördük*. İkimiz birlikte. Ağaçların arkasına saklanmıştık. Hiç-biriniz farkına bile varmadınız,” dedi Blaise. Saçlarındaki ziller yine şingirdamıştı.

Thea içten içe kuzenini takdir ediyordu ancak akli, bir korkunç düşünceden diğerine deli gibi koşuyordu.

Eric... ama ona ulaşmaya çalışırsam, Gizli Meclis onun da bu işe dahil olduğunu öğrenirse... o *zaman* Eric’i öldürürler. Gece Dünyası’nı bilen bir insan. Anında idam edilir.

Sonra Suzanne. Eric o mankenleri yakarsa, Suzanne tıpkı Kevin gibi onu da öldürür.

Ne olursa olsun, sonunda Eric ölecekti.

Tabii eğer...

“Hangi... ruhları... çağırдың?” diye bağırdı Büyükanne. Artık sa-dece sağır olduğunu değil, aynı zamanda anlayış kıtlığı olduğunu da düşünüyor gibiydi.

Tabii eğer...

“Her şeyi anlatacağım,” dedi Thea.

Bir çözüm görüyordu. Kendi sonu anlamına gelebilirdi ama muh-temelen Eric’in hayatını kurtarabilirdi. Biraz zamanı varsa, Thea’yı bir süreliğine yalnız bırakırlarsa, Eric henüz bir kahramanlık yap-madıysa...

“Her şeyi anlatmak istiyorum,” diye tekrarladı Thea. Sonra sanki içinde bir baraj patlamış gibi kelimeler hızla dudaklarından dökül-meye başladı. “Size her şeyi anlatacağım ama *lütfe*n Büyükanne, *lüt-fen*, beni şimdi bırakman gerekiyor. Sadece kısa bir süreliğine. Yap-

mam gereken bir şey var. Gitmeme izin *vermelisin*, sonra geri geleceğim ve o zaman bana ne isterseniz yapabilirsiniz.”

“Bir saniye,” dedi Kibele Ana ama Thea duramıyordu.

“Lütfen... *lütfen*, Büyükanne. Korkunç bir iş yaptım ve bu işi düzeltebilecek tek kişi benim. Geri geleceğim...”

“Dur, dur, dur. Sakinleş,” dedi Büyükanne. Tedirgin olmuş gibi görünüyordu. “Birden bu acele de nereden çıktı? Biraz yavaşla. Ne yapman gerektiğini düşünüyorsun?”

“Onu *geri* göndermem gerek.” Thea bir parça açıklama yapması gerektiğini anladı. Onları ikna edebilmek için tatlı bir sesle yavaş yavaş konuştu. “Serbest bıraktığım ruh, Büyükanne. Adı Suzanne Blanchet ve on yedinci yüzyılda yakılmış. Şimdi burada, *dışarıda* ve çoktan bir insanı öldürdü.”

Artık herkes onu dinliyordu. Kimi öne eğilmişti, kimi de kaşlarını çatmıştı. Thea, çemberi oluşturan yüzlere bakıp hepsine hitap etti. Hala ödü kopuyordu ama şu anda bunun ne önemi olabilirdi ki? Eric daha önemliydi.

“Geçen hafta okulda biri öldürüldü. Ve bu gece okuldaki Cadılar Bayramı partisinde daha çok insanı öldürecek. Nasıl bildiğimi söyleyemem. Hiç *zaman* yok. Ama biliyorum. Ve onu durdurabilecek tek kişi benim. Onu ben çağırdım, ancak ben geri gönderebilirim.”

“Evet, ama ne yazık ki o kadar kolay değil,” dedi alçak bir ses. Thea döndüğünde beyaz laboratuvar önlüğüyle oturan beyaz saçlı Rhys’i gördü. “Eğer ruh kaçtıysa...”

“Bunu biliyorum ama onu tuzağa düşürdüm. Her şey hazır ve ben...” Thea duraksadı. “Birini bana yardım etmesi için kandırdım,” dedi ağır ağır. “Ve şu anda o kişi büyük tehlikede. O yüzden gitme, bu işi halletmeme izin *vermelisiniz*. *Lütfen*.”

“Partinin yapıldığı okula mı gitmek istiyorsun?” diye sordu Ursula teyze. Dudakları her zamankinden gergin ve incedi ama sesi artık kızgın gelmiyordu. Daha çok, beni kandırmaya kalkma, der gibiydi.

Thea hayır demek için ağzını açtı, sonra durdu. Yine kafası karışmıştı.

Parti mi, yoksa çöl mü? Eğer Suzanne partideki insanları öldürmeye başladıysa oraya gitmeliydi. Öte yandan da Eric, çölde Suzanne’in ilgisini çekmeye çalışıyor olabilirdi. Eric, hala herkesten daha önemliydi. Ama herhangi bir şey *yapmadıysa* -ve Suzanne partideyse- Thea ve Eric onu oltaya çekmeden önce birilerini öldürebilirdi... Kafayı sıyracağım, diye düşündü Thea.

Her an düşüp bayılabilirdi. Başı dönüyordu. Çok fazla olasılık vardı. Hepsini de Suzanne’in nerede olduğuna bağlıydı ve bunu bilmenin bir yolu yoktu.

Siyah noktalar gözlerinin önünde dans etmeye başladığında Thea şiddetli bir titremeye kapıldı.

Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.

“Afedersiniz. Herkes bir saniye beni dinleyebilir mi? Bir şey görüyorum.”

Bu Aradia’nın sakın ve nazik sesiydi. Sadece birkaç ay küçük olmasına rağmen Thea’dan daha olgun konuşuyordu. Thea, siyah noktaların arasından onu görmeye çalıştı.

“Sanırım önemli bir şey. Konuştuğumuz şeyle ilgili,” dedi Aradia. Sütü kahve tonundaki pürüzsüz tenli, güzelim yüzünü Thea’ya dönmüştü. Ama büyük, kahverengi gözleri, her zamanki gibi boşluğa bakıyordu.

Aradia’nın gözleri bozuktuk fakat gözlerine ihtiyacı da yoktu. Zihniyle görmeye alıştı ve birçok insanın göremeyeceği şeyleri görürdü.

“Bir genç görüyorum... eski zamanlara ait bir kostüm giymiş. Taştan bir çemberin içindeki ateşin yanında duruyor.”

Eric...

“Elinde bir sopa var ve ucu kor halinde. Etrafına bakınıyor. Şimdi de... korkuluğa benzer bir şeye yürüyor. Tam olarak göremiyorum. Korkuluğun altında bir yığın çalı çırpı var. Şimdi genç eğiliyor. Çalıları ateşe veriyor.”

Hayır.

“Gitmeliyim,” dedi Thea. Artık izin falan istemiyordu.

Aradia hala konuşuyordu. “Tamam, çalılar ateş aldı. Şimdi daha iyi görebiliyorum. Bu bir korkuluk değil, bir tür cadıya benziyor. Bir bebek.”

Sustuğunda harika, kör gözleri büyüdü. “Hareket ediyor -o şey hareket ediyor- hayır, bir şey onu hareket ettiriyor. Şimdi görebiliyorum... Bir ruh! Bir ruh bebeği hareket ettiriyor. Şimdi ilerliyor... gence doğru ilerliyor...”

“Gitmem lazım,” dedi Thea. Sonra harekete geçip Rhys ve Yaşlı Bob’u iterek çemberi bozdu. Koşarken boncuktan perde yüzüne çarptı, geçip gittikten sonra da şangırdayarak geri düştü.

“Thea, bekle bir dakika!”

“Thea, buraya dön!”

“Ursula, git getir onu...”

Cip. Sırt çantam *cipte*. Önce onu almalıyım.

Lincoln marka cipin anahtarları arka kapının üzerindeki bir çivide asılıydı. Thea onları kapı.

Derslikten üç dört kişi fırladığında Thea kapıyı ardına kadar açtı. Sonra arkasından gelenlerin yüzüne çarptı.

Arabaya git. *Koş*. Şimdi gaza bas.

Sokaktan geri geri çıkarken tekerlekler inledi. Dükkanın kapısı açıldığında sokağa vuran ışığı gördü ama o zamana kadar çoktan Barren Caddesi'ne dönüyordu bile.

Eric...

Son hızla ilerliyor, sarı ışıklara yetişiyor, karanlıkta kestirme yollara giriyordu. Birkaç dakikada önünde sırtan balkabakları olan Gece Dünyası kulübüne vardı.

Park edecek yer yoktu, o yüzden arabayı caddenin ortasında, anahatarları da kontakta bıraktı. Kemerine sakladığı cip anahtarını çekip araca atladı.

Çabuk. Çabuk. Cipi harekete geçirdiğinde yine tekerlekleri öttürdü.

Acele et. Otoyola çık.

Eric...

Lütfen ona yetişeyim. Lütfen geç kalmış olmayayım. Tek istediğim bu, sonrası umrumda bile değil.

Her şeyden vazgeçer miydin?

Ses bu sefer, ne yabancı gelmişti kulağına ne de tehditkar. Sadece meraklıydı. Ve Thea'nın cevabı hazırdı.

Evet.

Zamanında yetişebilirim Eric'i oradan uzaklaştırabilirim. Ona bir hikaye uydurup bir şekilde gitmesini sağlayabilirim. Saklanmasını söylerim. Meclise yardım etmesi için onu kandırdığımı ya da büyü yaptığımı söylerim ama adını söylemem. Bana söyletemezler.

Bana ne yaparlarsa yapsınlar, Eric güvende olacak. Tek umursadığım bu. Tek istediğim bu.

Bu kadarının bile gerçekleşmesi zordu ve Thea bunun farkındaydı, o yüzden gaz pedalını kökledi.

Anayoldan çıkış. Yan yol.

Cipi deli gibi sürüyordu. Kaldırımlara sürtündüğünde bile beyninin içindeki zonklama sürekli çabuk, çabuk, çabuk diyordu.

Çöl.

Yol şimdi kötüleşmeye başlamıştı. Önünü zor görüyordu. Ay ne-redeyse batmıştı. Cip tümseklerde zıplıyor, çukurlarda sarsılıyordu.

Eric, bir şeyler yapıyor ol. Onunla konuşuyor ol, kaçıyor ol. Sen akıllı birisin. Lütfen, lütfen, şimdi de aklını kullan. Onun dikkatini dağıt, saçlarını boynuna dolmasına izin verme.

Bir ruh ne kadar güçlü olabilirdi? Thea bilmiyordu.

Lütfen. Artık her şeyi çok net görebiliyorum. Bencilce davrandım, sadece kendimi düşündüm, beni mutlu edecek şeyleri istedim. Bütün o ‘buz kalıbının içindeymiş gibi hissetme’ saçmalıkları. Aslında sokaklarda dans etmeliydim. Eric iyi olduğu sürece, Mars’ta yaşaması ya da onu bir daha hiç göremeyecek olmam önemli değil. O iyi olduğu sürece benden mutlusu olamaz.

Bir çukura daldığında çenesi sarsıldı. Artık toprak yoldaydı, tek bildiği tepelere doğru yol aldığıydı. Yanından geçtiği ölü yuka ağaçları Addams Ailesi’ndeki gri tüylü Kuzen İtt’e benziyordu.

Yol çok uzun sürdü, fazlasıyla uzun. Acele et. *Çabuk.*

Önündeki kızıl kumtaşlarını görebiliyordu. Farlar sütunları aydınlatıyordu.

İşte geldim! Git, git!

Cip, bir grup karaçalının üzerinden fırladı. Sütunların arasında sönmeye yüz tutmuş ateşi görebiliyordu. Aracı doğrudan ateşe doğru sürdü.

Ateş-hareket-bir siluetin başı...

“Eric!”

Frene basarken haykırıyordu. Cip, şekilsiz kumtaşı kulenin birkaç santim gerisinde zangırdarak durdu.

“Eric!” Thea sırt çantasını kaptı. Kapıyı açıp dışarı fırladı ve koştu.

“Thea! Buradan uzak dur!”

Thea onu gördü.

Ateşin ışığı, rengi uçmuş kumtaşı üzerinde tekinsiz bir şekilde parlıyordu. Her şey kırmızıydı, sanki her yer kana bulanmıştı. Cipun motorundan yükselen kükremeye ateşten yayılan çatırdamalar, cehennem alevlerini temsil ediyor gibiydi.

Ama Eric hala hayattaydı ve savaşıyordu. *Ruhla* savaşıyordu.

Beyni gördüklerini işlemeye çalışırken Thea ileri fırladı.

Hayaletimsi şekil bir saniye bir kadına benziyordu, hemen sonraki saniye dağınık bir bulut kütesine dönüşüyordu. Sanki Eric’in etrafını sarmıştı ve Eric iki eliyle birden boğazını tutuyordu. Thea’nın daha önce hazırladığı tılsımlı keseden çam iğneleri Eric’in ayağının dibine dökülmüştü. Hiçbir işe yaramıyordu.

“Uzak dur ondan! Seni çağıran benim!” diye bağırdı Thea. Eric’in yanına gelip çıldırmış gibi onun boğazına dolanmış bulutsu şeyi kavradı. Elleri, Eric’in elleri ve soğuk havadan başka bir şey hissetmiyordu.

“Hayır! Thea, dikkat et...”

Bulutsu yaratığın Eric’i bıraktığını fark etti. Eric geriye sendeledi. Yaratık görüntü olarak yine değişti, ardından bulura döndü, en sonunda doğrudan Thea’nın üzerine atıldı.

“Thea!” Eric, Thea’yı yana devirdi. Soğuk hava dalgası yalayıp yanından geçti.

İkisi birden bir tümseğe düştü. Thea daha ayağa kalkamadan nefesi kesilerek “Eric, git,” dedi. Bir taraftan hayalete bakınıyor, öbür

yandan Eric'i itiyordu. "Git! uzaklaş buradan! Cip hala çalışıyor. Bin ve buradan git. Seni sonra ararım."

"Sırtını sırtıma daya," dedi Eric nefes nefese. "Acayip hızlı hareket ediyor." Dişlerinin arasından ekledi, "Gitmeyeceğimi sen de biliyorsun."

"Bu cadı işi, aptal!" diye hırladı Thea, sırtını Eric'in sırtına dayayarak. "Seni *istemiyorum*. İşimi bozuyorsun!"

Fazlasıyla cesur bir davranıştı bu. Thea, sesine nefret tınısı eklemeyi bile becermişti. Ancak Eric onu dinleyecek gibi değildi. Dönüp Thea'yı omuzlarından kavradı ve bağırdı. "*Bir yere gitmeyeceğimi çok iyi biliyorsun, o yüzden boşuna uğraşma!*"

Thea'yı yine yana savurduğunda buz gibi bir rüzgar yanağını sıyırıp kulağını uyuşturdu.

"Özür dilerim," dedi Eric normal sesiyle. "İyi misin?"

Thea omzunun üzerinden arkasına baktı. Bulutsu yaratık havada asılı duruyordu. Hayal meyal kolları ve bacaklarıyla, dumandan bir kadın gibi görünüyordu, üstelik uzun saçları havayı kırbaçlıyordu.

"Malzemeleri getirdim," diye mırıldandı Thea. Eric'in kendisini bırakıp gitmeyeceği gerçeğini kabullenmişti. "Ama büyüü yapabilmem için birkaç dakikaya ihtiyacım var. Onu bir şekilde oyalamalı..."

Thea, hayaletin kırbaç gibi saçlarından gözlerini ayırmıyordu ama yeterince hızlı hareket edemedi. Kırbaç şaklamasıyla elektrik patlaması arası bir ses çıktığında saçlar Thea'nın boğazına sarıldı.

Thea önce sadece soğuğu hissetti. Sıfırın altındaki rüzgar gibi cisimsiz ama buz gibiydi. Sonra hayalet saçlar gerildi ve birden *cisimleşti*. Dondurucu bir sıvıyla dolu metal bir boru gibiydi. Sanki kanı donmuş bir yaratık dokunaçlarıyla ona sarılmıştı.

Thea ne nefes alabiliyor ne de parmaklarını boğazındaki cismin altına geçirebiliyordu. Hayali cisim boğazını sıktıkça canı yanıyordu. Thea, gözlerinin yerinden oynamaya başladığını hissetti.

“Bana bak!” diye haykırdı Eric. Ateşin yanında durmuş, ucunu ateşe verdiği sopayla delirmiş biri gibi aşağı yukarı zıplıyordu. “Bak! Suzanne! Küçük kız kardeşin elimde!” Yanan sopayla manken Lucienne’i dürttü. Etrafına yığılmış odun parçalarını değil, doğrudan mankeni dürtüyordu.

“Al işte! Bak! Buna ne dersin?” Sopayı mankene batırdı. Siyah giysinin ortasında ateşten bir yüzük oluştu. “Cadı olduğunu itiraf et!”

Thea boğazındaki cismin kaydığını, sonra uzaklaştığını hissetti.

Bağırıp Eric’i uyarmak istiyordu ama boğazından çıkan ses daha çok kurbaga vıraklamasına benziyordu. Neyse ki Eric çoktan kendini bir yana atıverdi.

Bütün akşam boyunca böyle yapmış olmalıydı. Kurnazla onu alt etmeye çalışıyordu.

“Eric, sen onu oyalamaya devam et!”

“Tamam ama acele et!” Eric yine kendisini bir yana attı.

Thea, kendisini zorlayarak Eric için endişelenmeyi bir kenara bıraktı. Sırt çantası çemberin kenarında, daha önce yere düşürdüğü yerde duruyordu. Çantasını kapıp içindekileri hışımla yere boşalttı.

Büyüyü, bugüne kadar yaptığı tüm büyülerden daha doğru ve hızlı bir şekilde yapması gerekiyordu.

Meşe ve dişbudak. Parçaları ateşin ortasına fırlattı, sonra diğer malzemeleri de kollarıyla iteleyerek aceleyle ateşin yanına gitti.

Plastik torbalardan birini yırtıp bir avuç kavasya yongası aldı. Hafif olduklarından rüzgarda uçuşmadan yandıklarından emin olmak için Thea’nın elini neredeyse ateşin içine sokması gerekti. Toz halin-

deki kutsanmış devedikenini ateşe attı. Neyse ki adamotu kökü sertti, elini ateşe sokmadan onları da yaktı.

Tam minik şişeyi eline almıştı ki Eric'in bağırdığını duydu, "Thea, eğil."

Üzerine neyin geldiğini görmek gibi gereksiz bir çabaya girmedi. Anında yere yapıştı. Kurtulmuştu. Buz gibi rüzgar, saçlarını neredeyse ateşe savuruyordu.

"Suzanne!" Eric bağıırıyordu. "Küçük erkek kardeşin de elimde! Bak!"

Şimdi bütün kazıklar ateşe verilmişti ve Eric aralarında oradan oraya atılıyor, cadı mankenlerini elindeki sopayla dürtüyordu.

Thea dişleriyle şişenin kapağını açtı. Elini yine ateşin içine sokup şişeyi boşalttı.

Bir, iki, üç.

Saf mavi ateş daha öncekinden daha güçlü bir kükremeyeyle parladı. Thea sırt üstü yere düştü.

"Suzanne! Buradayım!" Kükremenin arasında Eric'in sesi zayıf kalıyordu.

Çıkan keskin kokudan Thea'nın genzi ve gözleri yanıyordu. Anında gözyaşları yanaklarını yıkamaya başladı. Cadının ruhunu geri göndermek için gerekli son nesne için atıldı, bronz kasenin dibinden kazıdığı artıklar. Torbanın içindekileri sol avcuna boşalttı ve ateşin kenarında kor haline gelmiş iki kütüğün arasına bıraktı.

Ama ayağa kalktığı anda Eric'in başının deritte olduğunu anladı.

Yanan sopa Eric'in elinde değildi. Hayalet, onun boğazına sarılmış, her saniyede bir şekil değiştirerek etrafında tur atıyordu. Eric'in ağzı sonuna kadar açılmıştı ama Thea onun sesini duyamıyordu.

"Hekate'nin Sözlerinin Gücü bende olsun."

Thea ateşin içinden şekil değiştirip sürekli turlayan ruha doğru *haykırdı*.

Ardından kelimeler dudaklarından dökülmeye başladı.

“Ateşin kalbine... seni geri gönderiyorum! En dar patikadan... seni geri gönderiyorum!”

Kelimelere tüm gücünü katıyor, daha önce hiç hissetmediği bir otoriteyle bağırıyordu. Çünkü hayalet *direniyordu*. Hiçbir yere gitmek istemiyordu.

“Sadece havanın doldurduğu boşluğa... seni geri gönderiyorum! Yılların sisi arasına... seni geri gönderiyorum!”

Eric iki yana sallanıyordu. Sanki hayalet onu boğazından havaya kaldırmış, ayaklarını yerden kesmişti.

“Perdenin öte yanına... seni geri gönderiyorum! Hızlıca, kolayca, gecikmeden git!”

Eric’in ayakları havayı tekmeliyordu. Thea birden Kevin’ın da böyle ölmüş olabileceğini fark ederek sarsıldı.

Daha önce duymadığı sözleri haykırmaya başladı. “Toprağın, Havanın ve Suyun gücü adına! Hekate’nin gecesinde bu ateşin gücü adına! Hellewise Kızı olarak kendi gücüm adına! *Hızla, kolayca ve gecikmeden git, sürtük!*”

Bu sözlerin aklına nereden geldiğine dair hiçbir fikri yoktu ama hemen ardından Eric yere düştü. Hayalet onu bırakmıştı.

Hayalet bu sefer Thea’ya doğru atıldı fakat yarı yolda sanki görünmez bir duvara çarpmış gibi durdu. Tam ateşin üzerindeydi.

Yakalanmıştı.

Mavi alevler yanlardan duman fışkırtıyordu. Thea, dumanların üzerinde hayaleti gördü. İlk defa, bulut şeklinde değildi. Bir kadına benziyordu.

Daha doğrusu bir kıza. Thea'dan büyüktü ama henüz yirmili yaşlarına basmamıştı. Koyu renk uzun saçları omuzlarından dökülüyor, solgun yüzündeki büyük gözleri hüznle bakıyordu. Sanki konuşmaya çalışıyormuş gibi dudakları kıpırdadı.

Thea ona baktı. Sonra farkına varmadan fısıldadı, "Suzanne..."

Kız, solgun elini Thea'ya doğru uzattı. Tam o anda alevler yine parladı. Kızın saçları tutuşmuş gibi görünüyordu şimdi. Koyu renkli alevler onu her yerinden sararken kızın yüzünde sonsuz bir keder belirdi.

Thea içgüdüsel olarak elini uzattı.

Alevler kükredi.

Sonra şimşek gibi bir parlama oldu.

Suzanne alevlerin içine çekilmişti. Şimdi ışıktan bir yol görünüyordu, dar patika.

Plastik torbalar ve çalı çırpılar, sanki kasırğa çıkmış gibi taş çemberin etrafında uçuşuyordu.

Suzanne ve ışıktan yol, birbirine karışarak gözden kayboldu.

Sadece havanın doldurduğu boşluğa. Yılların sisi arasına.

Alev son bir kez Thea'nın başının üzerinde parladı. Mavi alevler dibe çekiliyordu. Sonra alevler sararak normal haline döndü.

Perde kapanmıştı.

Perdenin öte yanına.

Suzanne artık oradaydı.

Thea, bronz kasenin artıklarını koyduğu kütüklerin arasında yumuşak kilden bir yumru gördü. Diz çöküp alevlerin arasına baktığında uzun ve koyu kahverengi saç buklesini gördü. Uçları kararmaya, ateşte erimeye başlamıştı.

Hemen elini daldırıp saçı aldı. Saçı katlayıp kilin içine hapsetti. Acemice görünüyordu. Blaise muhtemelen daha iyisini yapardı ama

en azından saçı sağlama almıştı. Yerde ahşap mührü arandı, bulunca hemen kilin üzerine bastı. Suzanne'in kabalistik sembolü şimdi kilin üzerindeydi.

Bitmişti.

Tılsım tamir edilmiş, Suzanne yine kafese kapatılmıştı. Onu çağırarak kadar aptal biri daha çıkmadıkça sonsuza kadar ait olduğu yerde kalacaktı.

Thea tılsıma bakmadan yere attı, ayağa kalktı ve ateşin etrafında Eric'in nerede yattığını anlamaya çalıştı. Tuhaf bir şekilde her şey gri görünüyordu.

Bütün bu olanlardan sonra... Eric iyi *olmalı*... ah lütfen, Eric iyi olsun...

Thea onun yanına koştuğunda Eric hareket etti.

"Eric, başardık. O gitti. *Başardık*."

Eric hafifçe sıırttı. Sonra çatlak bir sesle konuştu, "Ağlama."

O zaman Thea ağladığını fark etti.

Eric olduğu yerde oturdu. Saçları dağılmış, yüzü kirlenmişti, son derece perişan görünüyordu. Yine de Thea, onun harika görüldüğünü düşünüyordu.

"Başardık," diye fısıldadı yine. Eric'in saçlarını düzeltmek için elini uzattı, sonra eli orada kaldı.

Eric bir ateşe bir Thea'ya baktı. "Ona söylemek zorunda kaldığım şeylerden dolayı kendimi kötü hissediyorum. Yani, onun ne kadar kötü olabileceğini biliyorum ama..." Thea'nın ensesine dokunarak hafifçe okşadı. "Sen iyi misin? Sanırım buran çürümüş."

"Ben mi? Asıl sen kendi haline bak." Parmaklarının ucuyla Eric'in boynuna dokundu. "Ama ne söylemeye çalıştığını biliyorum," diye fısıldadı. "Son anlarda ben de kendimi çok kötü hissettim."

“Yine ağlamaya başlama. Lütfen. Ağlamandan nefret ediyorum,” diye fısıldadı Eric ve serbest koluyla ona sarıldı.

Birden çılgıncasına öpüşmeye başladılar. Gözleri başka bir şey görmüyordu. Gülüyor, öpüşüyor, birbirlerini kucaklıyorlardı. Thea, Eric’in dudaklarında kendi gözyaşlarının tadını alabiliyor, onun sıcaklığıyla ısınıyor ve çalılığa takılmış minik bir kuş gibi titriyordu.

Birkaç dakika sonra bir gürültü koptu. Thea hareket etmek istemiyordu ama Eric bakınca birden olduğu yerde doğruldu.

“Şey, misafirimiz var.”

Thea başını kaldırıp baktı.

Taş çemberin biraz ötesinde arabalar vardı. Park etmişlerdi. Herhalde Suzanne’le savaştıkları sırada gelmişlerdi. Alevlerin kükremesi motor seslerini bastırmış olmalıydı. Üstelik Thea bütün dikkatini, kendisini öldürmeye çalışan hayalete vermişti.

Tabii arabaların içindekiler de dışarı çıkmıştı. Ursula teyze, destek olmak için Büyükanne Harman’ın koluna girmişti. Rhys hala laboratuvar önlüğüyleydi. Tombul Kibele Ana, elini Adaia’nın koluna koymuştu. Yaşlı Bob, Nans Buruku...

Gizli Meclis’in hemen hepsi buradaydı.

16. BÖLÜM

Thea hemen Eric'ten uzaklaşmak için harekete geçti. Onun hayatını kurtarmak için hala bir şansı olabilirdi. Ama *Eric* onu bırakmadı. Ve içgüdüleri Thea'ya ona sıkı sıkıya sarılmasını söylüyordu.

Birbirlerine sarıldıkları halde birlikte ayağa kalktılar ve Gizli Mecelis'le yüzleştiler.

“Eh,” dedi Kibele Ana gözlerini hızlı hızlı kırptıştırarak. “Yardıma ihtiyacın olabilir diye Aradia bizi buraya getirdi ama kendi başının çaresine baktın. Sonuna yetiştik ama çok etkilendik.”

“Ben de gördüm,” dedi Aradia. Dudaklarında belli belirsiz gülümsemeyle yüzünü Thea'ya çevirmişti. “İyi iş çıkardın, Thea Harman. Sen gerçek bir Savaşçı Kadın'sın.”

“Evet, öyle. Peki, o son sözler nereden çıktı?” dedi Büyükanne. Rhys'in ona verdiği bastona dayanarak ağırlığını öteki yanına verdi. “Hayatım boyunca Hellewise'in Kızı olarak kendi gücünü çağıran

birini duymamıştım.” Homurdanarak konuşuyordu ama Thea, tuhaf bir şekilde Büyükanne’nin de memnun olduğu izlenimine kapıldı.

Thea hepsine baktı. Gizli Meclis’in Genç Kızı, Anası ve Kocakarı. Hala Eric’e sarılıyordu. “Nereden çıktığını bilmiyorum,” dediğinde sesinin o kadar da titremediğini duyunca sevindi. “Bir anda... dudaklarımdan dökülüyordu.”

“Peki, ya sen? Adın ne genç adam?” dedi Büyükanne.

“Eric Ross.” Thea, onun ismini sakın ve saygın bir şekilde söyleyiş şeklinden gurur duydu.

Büyükanne bir ona bir Thea’ya baktı.

“Torunumla birlikte bu işin içinde sen de mi varsın?”

“O hiçbir şey bilmiyor...” diye başladı Thea. Çabasının hem umutsuz hem de komik olduğunu biliyordu.

“Thea’yı sevdiğimi biliyorum,” dedi Eric onun sözlerini keserek. “O da beni seviyor. Ve bizim birlikte olmamızı engelleyen kuralların olmasını aptalca buluyorum.”

Son derece toy, aynı zamanda cesur konuşuyordu. Thea bayılacak gibi oldu. Parmaklarını titreyene kadar daha da sıkı bir şekilde Eric’in parmaklarına doladı. O anda sağ elinin ciddi şekilde yandığını fark etti.

“Lütfen, bırak Eric gitsin, Büyükanne,” diye fısıldadı. Büyükanne’nin konuşmadan durduğunu görünce devam etti, “Lütfen... Onu bir daha görmem, o da kimseye anlatmaz. Tek yaptığı, başka insanların hayatlarını kurtarmak için bana yardım etmek oldu. *Lütfen* benim hatam yüzünden onu cezalandırmayın.” Göz pınarları yanarken yanakları ıslandı.

“Kanunları uygulamaya çalışıyordu,” dedi Aradia. “En azından ben öyle düşünüyorum.”

Thea bir an kulaklarına inanamadı. Büyükanne de şaşırmış görünüyordu. “Nasıl yani?”

“Hellewise, cadıların insanları öldürmesini yasaklamıştı, öyle değil mi?” diye sordu Aradia sakince. “Eh, o cadının ruhu bir insanı öldürmüştü ve daha fazlasını öldürmek istiyordu. Genç adam onun geri gönderilmesine yardımcı oldu. Yasaklı büyüün geriye çevrilmesi ve cadılar kanununun yeniden kırılmasını engellemek için Thea’ya yardım etti.”

Rhys, “Sanırım öyle,” diye mırıldandı ama Thea, onun Aradia’ya katılıp katılmadığını kestiremiyordu.

Büyükanne ayağını sürüyerek öne bir adım atıp Eric’e baktı. “Peki, yardım etmek için ne yaptın genç adam?”

“Yardıмым *dokundu mu* bilmiyorum,” dedi Eric sakın ve dürüst bir sesle. “Daha çok ruhun beni öldürmesini engellemeye çalışıyordum...”

“Ateşi ne zaman yaktın?” diye sordu Thea, onun elini daha sıkı tutarak.

Eric, Thea’ya baktı. Dudağının kenarı hafifçe çarpıldı.

“Saat dokuzda,” dedi.

“Ben henüz gelmemiş olduğum halde.” Thea’nın sesi hafifçe yükselmişti. “Üstelik Suzanne’in sana saldıracağını biliyordun ve ona karşı koymak için hiçbir büyüye sahip değildin. Neden böyle bir şey yaptın?”

Eric önce ona, sonra Büyükanne’ye baktı. Tekrar Thea’ya baktığında cevap verdi. “Neden yaptığımı biliyorsun. Yoksa partiye doğru yola çıkabilirdi.”

“Ve bir sürü insanı öldürebilirdi,” dedi Thea, Büyükannesine bakarak.

Büyükanne'nin yaşlı ve karanlık gözleri şimdi merakla Eric'i süzüyordu. "Yani insanların hayatını kurtardınız."

"Bilmiyorum," dedi yine Eric. Dürüstlüğü insanı çileden çıkartacak derecedeydi. "Ama işi şansa bırakmak istemedim."

"Benim de hayatımı kurtardı," dedi Thea. "Suzanne beni öldürmeye çalıştı. Ve Eric onu oyalamasaydı, geri göndermek için büyüyü asla yapamazdım."

"Kulağa hoş geliyor ama yeterli olduğundan emin değilim," dedi Yaşlı Bob, bir eliyle kirli sakallı çenesini sıvazlayarak. Kırıksık yüzünden düşünceli olduğu anlaşılıyordu. "Bir kanunu korumak, diğerini çiğnemiş olmayı affettirmez. Özellikle Gece Dünyası kanunları söz konusuysa. Eğer hafife alırsak başımız büyük derde girebilir."

Büyükanne'yle Kibele Ana birbirlerine baktılar. Sonra Büyükanne, Yaşlı Bob'a döndü.

"Zamanında senin altını değiştiriyordum! Bana Gece Dünyası kanunlarını öğretmeye çalışma," diye azarladı yaşlı adamı. "Kana susamış bir avuç vampirin bana ne yapacağımı söylemesine izin veremeyeceğim." Diğerlerine baktı. "Bu meseleyi kapalı kapılar ardında konuşmalıyız. Evime geri dönelim."

Kapalı kapıların ardında. Cip hoplaya zıplaya eve doğru yola koyulduğunda Thea'nın içinde kıpırdanan umutlar başını döndürüyordu.

Arabayı Eric sürüyordu, Thea arka koltukta oturuyordu, o yüzden konuşamıyorlardı. Ursula teyze arabada öne oturmuştu.

Büyükannem benim için mücadele ediyor. Ve Aradia, hatta belki Kibele Ana da. Ölmemi istemiyorlar. Eric'in de ölmesini istediklerinden şüphe ederim.

Ama gerçekler, umutlarını sürekli bastırmasına neden oluyordu.

Ne yapabilirler? Bir cadıyla bir insanın birlikteliğini onaylayamazlar. Beni kurtarmak için olsa bile Gece Dünyası'yla savaşmayı göze alamazlar.

Hiç çözüm yok.

Cip, dükkanın arkasındaki ara sokağa girdi.

Bir sonraki dakika Thea yine derslikte, sandalyelerden oluşan çemberin içindeydi. Creon ve Belfana beklemişti. Blaise ve Dani de birer sandalyeye çökmüştü.

“Sen iyi misin?” diye başladı Dani ayağa fırlayarak. Sonra çenesini tuttu. Kocaman olmuş kadifemsi koyu renk gözleriyle Eric’e bakıyordu. Mecliste bir insan.

“Suzanne’i geri gönderdik,” dedi Thea özetle. Yine Eric’in elini tuttu.

Gizli Meclis’in üyeleri etraflarında yerlerini aldı. Cadı ve insan, hepsinin ortasındaydı.

“Önemli bir meselemiz var,” dedi Büyükanne. Herkes olan biteni tahmin ettiği halde sorunu yine de anlattı. Anlatırken teker teker bütün Meclis üyelerinin yüzlerine bakıyordu. Aradia ile Kibele Ana, iki yanına oturmuş, arada bir düşünceli düşünceli başlarını sallıyordu.

Olan biteni anlaması Thea’nın beş dakikasını aldı. Büyükanne onları ikna etmeye çalışıyor, Ana ve Genç Kızın da kendisini onayladığını gösteriyordu. Herkesi kendi yanına çekmeye çalışıyordu.

“Sonuç olarak elimizde bu ikisi var,” dedi. “Ve onlarla ilgili ne yapmamız gerektiğine karar vermeliyiz. Bu Hellewise’in oğulları ve kızlarından oluşan Gizli Meclis’in vermesi gereken bir karar. Gece Dünyası Konseyi’nin *değil*,” diye ekledi Yaşlı Bob’a bakarak.

Bob elini keçeleşmiş beyaz saçlarından geçirip mırıldandı. “Konsey meseleyi böyle görmeyebilir.” Bunu derken yine de gülümsüyordu.

“Bir zamanlar,” dedi Büyükanne, “cadılar ve insanlar, şimdikinden çok daha iyi geçiniyordu. Eminim soy ağaçlarını iyice inceleyenler ne demek istediğimi anlıyordur.”

Eric, Thea’ya baktığında kız, başını sallayıp Blaise’e bir göz attı.

“Yani demek istiyor ki,” diye araya girdi Kibele Ana, “uzun zaman önce insan kocalarımız olurdu. Çünkü erkek cadıların sayısı hiçbir zaman fazla olmamıştır. O günlerde üçüncü bir Meclis daha vardı, şafak Meclisi. İnsanlara, büyü öğretmeye çalışırlardı.”

“İnsanlar bizi yakmaya başlayanaya kadar,” dedi Belfana, koyu kızıl saçlarının daha da belirginleştirdiğİ illi yüzünde ciddi bir ifadeyle.

“Eh, *bu* ocuk kimseyi yakacakmış gibi görünmüyor,” dedi Ursula teyze iğneleyici bir sesle. O saniyede Thea ona sarılmak istedi.

“Kimse kanunların değİştirilmesinden bahsetmiyor,” dedi Kibele Ana, tombul parmaklarını birleştirerek. “O günlere geri dönemeyiz ve artık hepimiz insanlardan gelebilecek tehlikelerin farkındayız. nemli olan, bu meselede bir istisna yapıp yapmayacağımız?”

“Bunu yapabileceğimizi sanmıyorum,” dedi Rhys yavaşça. “Sonunda hepimiz ihanetle sulanabiliriz.”

“Gece Savaşları yeniden başlayabilir,” diye ekledi Nana Buruku. “Bütün Gece Dünyası türleri birbirine düşer.”

“Onlara zarar gelmesini istemem,” dedi Creon tekerlekli sandalyesinden. Çatlak sesi zor duyuluyordu. “Ama ne bizim ne de insanların dünyasında yaşayabilirler.”

İşte bu, her şeyi güzelce özetliyor, diye düşündü Thea. Gidecek yerimiz yok. Birimiz cadı, diğeri insan olduğ sürece...

Thea'nın aklına, ayın ateşinde parlayan bir kıvılcım gibi bir fikir geldi.

Çok basitti. Öte yandan yine de dehşet vericiydi.

İşe yarayabilir.

Ama öyle olsa bile buna dayanabilir miyim?

Her şeyden vazgeçebilir miydin?

Her şeyden! Yani Büyükanne ve Blaise dahil. Dani, Lawai'a ve Kuzen Celestyn'den. Galen amcadan, Gerdeth teyzeden. Ursula teyzeden... Selene ve Vivienne dahil Alacakaranlık Meclisi'ndeki herkesten.

Şifalı bitkiler. Gül yapraklarına karışan lavantanın kokusu. Avcunda serinliğini hissettiği kristaller ve taşlar. Her ayın, her büyü söz. Öğrendiği bütün büyüler. Büyünün parmak uçlarından akışını hissetmek. Hellewise'in hayali.

Beyaz elbisesiyle karanlık ormanda Hellewise...

Her şeyden vazgeçer misin... huzur için?

Eric için?

Bu sefer kafasındaki ses kendisinininkiydi. Eric'e bakarken, bu sorunun cevabını zaten bildiğini fark etti.

Öyle iyi kalpli, öyle sevgi doluydu ki. Şefkatli ve ilgiliydi. Hem akıllı ve cesur, hem de dürüst ve öngörülüydü. Her şeyden öte aşkın ta kendisiydi.

Eric beni seviyor. Benim için ölmeyi bile göze aldı.

O her şeyden vazgeçmeye razıydı.

Eric gri benekli gözlerinde endişeyle Thea'yı izliyordu. Thea'nın aklında bir şeyler döndüğünü anlamış gibiydi.

Thea ona gülümsedi. Ve Eric, büyük ihtimalle ona korkunç bir masaldan fırlamış gibi gelen bu insanların önünde bile utangaç bir şekilde gülümseyince Thea daha da gururlandı.

“Bir fikrim var,” dedi Thea, Büyükanne’ye ve Gizli Meclis’e dönerek. “Unutkanlık Kupası.”

Herkes sus pus oldu. İnsanlar birbirlerine bakıyordu. Büyükanne sarsılmıştı.

“Sadece onun için değil,” dedi Thea. “Aynı zamanda benim için.” Sessizliği tutulan nefesler bozdu.

Büyükanne gözlerini yumdu.

“Eğer içersen her şeyi unuturum,” diye ısrar etti Thea, ifadesiz, mezar gibi yüzlere bakarak. “Gece Dünyası’na dair her şeyi unuturum. Kim olduğumu hatırlamayacağım için artık cadı da olmam.”

“Kayıp cadılardan biri olursun,” dedi Aradia dalgınlıkla. Güzel yüzü şaşkın değil, son derece sakindi. “Tıpkı, miraslarının farkında olmayan medyumlar gibi. Ve kayıp cadılar, insanlarla yaşayabilirler.”

“İkimiz de Gece Dünyası’nı hatırlamayacağız,” dedi Thea. “O durumda kanunları nasıl çiğnemiş oluruz?”

“Kanunlarda bunu engelleyecek bir şey yok,” dedi Aradia.

Eric, Thea’nın elini sıktı. “Ama...”

Thea ona baktı. “Beraber olabilmemizin tek yolu bu.”

Eric sustu.

Çok uzun bir sessizlik oldu.

Sonra kollarını kavuşturmuş onları izleyen Blaise konuştu. “*Bana ruh eşi olduklarını söylemişti.*”

Thea, bir an onun kindarlıkla konuştuğunu, zarar vermeye çalıştığını sandı.

Ancak Büyükanne, duyduğu şeye şaşırmış gibiydi. “Ruh eşi. Bunu uzun zamandır duymamıştım.”

“Eski bir efsane,” dedi Rhys, laboratuvar gömleğini düzelterek.

“Belki öyle değildir,” dedi Kibele Ana yumuşak bir sesle. “Belki kadim güçler yeniden uyanmaya başlamıştır. Belki eskiler bize bir şey anlatmaya çalışıyordur.”

Büyükanne başını eğerek yere baktı. Başını tekrar kaldırıp Thea’ya baktığında çakmak çakmak bakan gözleri ıslaktı. Thea hayatında ilk kez, Büyükanne’nin gerçekten yaşlı görüldüğünü düşündü.

“Bunu yapmanıza izin verirse,” dedi Büyükanne, “mirasını unutup buradan gitmene izin verirse... nereye gideceksiniz?”

Cevabı Eric verdi. “Bizim eve,” dedi kısaca. “Annem ve kız kardeşim zaten ona bayılıyor. Ve annem onun yetim olduğunu biliyor. Ona, Thea’nın artık burada kalamayacağını söylersem, eh, soru sormadan onun yanımızda kalmasına izin verir.”

“Anlıyorum,” dedi Büyükanne. Eric, annesinin Thea’nın düzensiz bir evde, dengesiz ve yaşlı bir kadınla yaşadığını düşündüğünden bahsetmedi ama Thea, Büyükanne’nin bunu zaten bildiğine dair bir izlenime kapıldı.

Büyükanne, gözlerini Meclis üyeleri üzerinde gezdirirken yine bir sessizlik oldu. Sonunda başını sallarken bir iç çekti. “Sanırım kızımız bize bir çıkış yolu gösterdi,” dedi. “Karşı çıkan var mı?”

Kimse bir şey söylemedi. Yüzlerde daha çok acıma duygusu okunuyordu. Bunun ölümden daha beter bir kader olduğunu düşünüyorlar, diye geçirdi içinden Thea.

Blaise birden hareketlendi. “Ben gidip kupayı getireyim.”

Boncuklu perdeyi gürültüyle aralayıp dışarı çıktı.

Güzel. Bu *meseleyi* de hallettik, diye düşündü Thea. Kalbi deli gibi atıyordu. Eric’le elleri öylesine sıkı sıkıya birbirine yapışmıştı ki yanık parmakları sızlıyordu.

“Canımız yanmayacak,” diye fısıldadı Thea, Eric’e. “Kafamız biraz karışacak ama zamanla her şeyi hatırlayacağız. Büyüye dair hatıralarımız hariç.”

“Zoooloji dersine yazılabilirsin,” dedi Eric. “Birlikte üniversiteye gidebiliriz.” Gülümsüyordu ama gözleri dolmuştu.

Dani bir adım öne çıktı. “Şey, ben... ben veda etmek isterim.” Ancak bu kadarını söyleyebilmişti. Sonra hıçkırıp kendisini Thea’nın kollarına attı.

Thea ona sarıldı. “Başını derde soktuğum için üzgünüm,” diye fısıldadı.

“Başımı belaya sokmadın. Onlara benim hiçbir suçum olmadığını söyledin. Bana bir şey yapmayacaklar. Ama sen olmadan okulda kendimi çok yalnız hissedeceğim...” Dani ağlamamaya çalışırken başını sallayıp geriledi. “Kutlu ol.”

Blaise saçındaki minik zilleri şangırdatarak geri geldi. Bir elinde kalaylı bir kupa, diğerindeyse bir şişe vardı.

Şişeyi görmek bile Thea’nın tüylerini diken diken etmeye yetti. Şişenin camı öylesine koyuydu ki bir zamanlar ne renk olduğunu anlayabilmek mümkün değildi. Üstelik şekli de fena bozulduğundan silindir mi prizma mı olduğunu kestirmek çok zordu. Şişenin ağzındaki tıpa balmumu, mühürler ve kurdelelerle sağlamlaştırılmıştı.

Büyükanne, mühürleri kırıp kurdeleleri çözdü. Balmumuna bulanmış tıpayı çıkarmaya çalıştı ama sonunda Blaise yardım etmek zorunda kaldı.

Sonra şişeyi Blaise’in tuttuğu kupaya doğru eğdi.

Kahverengimsi bir sıvı kupaya aktı. Büyükanne, kupayı yarısına kadar doldurdu.

“Bunu içtiğinde,” dedi Büyükanne, Thea’ya bakarak, “Beni unuttacaksın. Buradaki hiç kimseyi tanımayacaksın. Ama biz seni unutmayacağız.” Meclisin önünde bir duyuru yaparmış gibi resmi bir sesle konuşuyordu. “Thea Sophia Harman, Hellewise’in gerçek kızlarından biri olarak tarihe geçsin.”

Ayaklarını sürüyerek yaklaşıp Thea’yı yanağından öptü.

Thea ona sarıldığında yaşlı kadının kırılğan bedenini son defa hissediyordu. “Hoşçakal Büyükanne. Seni seviyorum.”

Sonra Blaise, kupayı iki eliyle birlikte tutarak yanlarına geldi. Belinden sarkan simsiyah saçları ve kupayı tutan beyaz elleriyle vahşi ve güzel görünüyordu.

“Hoşçakal,” dedi Thea kupayı kuzeninden alırken.

Blaise gülümsedi.

Şimdi, dedi Thea kendine. Tereddüt etme. Ne yaptığını *düşünme*.

Kupayı dudaklarına götürüp içti.

Daha ilk yudumunda az daha boğuluyordu. Bunun tadı çok...

Thea’nın gözleri Blaise’inkilerle buluştu.

Kuzeninin kocaman, gri gözleri ışıldıyordu. Doğrudan Thea’nın gözlerine kilitlenmişti. Sanki uyarırcasına bakıyordu.

Thea içmeye devam etti.

Çay. Sulandırılmış buzlu çay. Unutkanlık Kupası’ndaki sıvının tadı *buydu*.

Ama şişenin ağzı mühürlüydü. Yeterli zamanı yoktu. Hem tıpa balmumuyla kaplıydı.

Thea’nın beyni deli gibi çalışıyordu ama yine de bozuntuya vermeyecek kadar akli başındaydı. Kupanın içinde ne varsa içti, Eric’e çok az bıraktı. Böylece Eric sıvıyı bitirdiğinde meclisten kimse kupada bir damla bile bulamayacaktı.

Blaise, kupayı ondan alıp Eric'e verirken Thea boş bir ifadeyle bakmayı sürdürdü.

Eric de içti. Biraz şaşırmıştı ama içmeye devam etti.

"Hepssini bitir," dedi Blaise. Gözlerini Thea'dan ayırmamıştı.

İşte o anda Thea anladı.

Daha önce, mezuniyet balosunda oğlanlara Unutkanlık Kupası'nı içirip kanlarını dökmekten bahsettiği sırada şışeyi boşaltmıştın. İçine de çay doldurup bütün o mühürleri baştan yapmıştın. Elinde kalıpları olduğu sürece elbette yeniden yaratabilirdin. Ve şimdi... ve şimdi...

Aklından bunlar geçerken Blaise'in kupayı Eric'ten aldığını görünce korkuyla sarsıldı.

Asla işe yaramayacaktı. Buna asla *inanmazlardı*. Ama...

Thea elini tutarak tırnaklarını Eric'in avcuna batırdı. Ne bir şey söylemeye ne de ona bakmaya cesaret edebiliyordu. Ancak zihninden ona seslenmeye çalışıyordu; sakın konuşma, sakın bir şey yapma, sadece beni izle.

Thea yüzüne balmumu bir heykelin duygusuzluğunu kattı.

Eric öylece ayakta duruyordu. Ne olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ama belli ki Thea'nın tırnaklarını hissetmişti. Ve hiçbir şey söylemeyerek ne kadar zeki olduğunu kanıtladı.

"Toplantı bitmiştir," dedi Büyükanne uzatmadan. "Blaise, hala kafaları karışıkken onları dışarı çıkar. Biraz sonra evlerine gidebilecek kadar kendilerine gelirler." Thea'ya bakmadan sırtını döndü.

"Sorun değil," dedi Blaise.

Aradia atladı, "Ben de geliyorum."

17. BÖLÜM

Eric'in cipine doğru yürüdüler. Gece hala çok soğuktu ve bulutlardan dolayı ay görünmüyordu.

Thea elini Eric'in sırtına koymuştu, tereddüt ettiğini hissettiği anda itelemeye hazırdı. Ama Eric hiç duraksamadı.

Cipin önüne geldiklerinde Thea, kuzenine baktı. Yüzünden bir şey okunur diye ödü kopuyordu. Aradia onları görebiliyor muydu acaba? Thea'nın içinden Blaise'e fena halde sarılmak geçiyordu. Kendini zor tuttu.

"Dükkandan burası görülüyor mu?" diye sordu Aradia.

Thea, Blaise'e baktı. Blaise, "Hayır," dedi.

"O zaman vedalaşabilirsiniz. Ama bundan sonra birbirinize tamamen yabancı gibi olmalısınız."

Thea ona bakakaldı, sonra içinde yükselen kıkırdamayı hissetti. "Şimdi neden senin Genç Kız olduğunu anlıyorum," dedi fısıltıyla. "Ama... diğerleri de farkında mı?"

“Sanmıyorum. Kimileri şüphelenebilir ama onlar da çenelerini sıkı tutacaktır. Hadi, vedalaşacaksanız acele edin.”

Thea kuzenine sarıldığında bırakmak istemedi. “Teşekkürler. Yüce Eileithya adına Blaise, seni özleyeceğim.”

“Artık Harman soyunun son ferdi *benim*,” dedi Blaise yapmacık bir tavırla. “Yatak odası da bana kaldı,” diye ekledi daha inanılır bir sesle. “Ve Sheena’nın burnundan getireceğim.”

“O kim?”

“Doğru ya, sen bilmiyorsun. Bizi ele veren oymuş. Tobias’ın Geceyarısı Meclisi’ndeki küçük kız arkadaşlarından biri. Öyle görünüyor ki bizi sinsi sinsi izliyormuş. Tobias’ın anlattıklarından bizim yasaklı büyü yaptığımızı anlamış ve hemen Büyükanne’ye yetiştirmiş.”

“Artık önemi kalmadı.”

“Dalga mı geçiyorsun? Manastıra gönderiliyorum. Onu *geberte-ceğim*.” Saçlarındaki ziller şangırdadı.

Sonra Thea’ya daha sıkı sarıldı. “Neden bir insanla birlikte olmak istediğini bilmiyorum,” diye fısıldadı. “Ama sonunda elde ettiğine göre umarım istemeye devam edersin.”

“Blaise, geri döndüğünde... Lütfen artık kimseyi incitme. Onlar insan. Gerçekten.”

Blaise, yorum yok dercesine iç çekti. Thea kuzeninin içinden geçenleri hissedebiliyordu. Fakat Blaise, sadece Thea’nın duyabileceği bir fısıltıyla, “Seni özleyeceğim kardeşim,” dedi.

Thea onu bıraktı.

Cipe bindiğinde Aradia açık kapıya doğru eğildi.

“İki şey var,” dedi hızla. “Ve sana en fazla bu kadar yardım edebilirim. Kibele Ana, Şafak Meclisi’nden bahsetti. Yakılmalar Zamanı’nı unutmak ve artık Gece Dünyası kanunlarından bağımsız yaşamak is-

teyen bazı cadıların, meclisi yeniden toplamaya giriştiklerini duydum. Doğru mu bilemem ama öyleyse, belki onlarla temasa geçebilirsin.”

Thea’nın nefesi kesildi. Bu olasılıkla içi coşkuyla dolmuştu.

“Bir şey daha,” dedi Aradia belli belirsiz bir gülümsemeyle. Neredeyse küçük bir sırıtmaya bile denilebilirdi. “Duydum ki Redfern kuzenlerin tuhaf davranmaya başlamışlar. Hatta insanların arasında ruh eşlerini bulmaktan bahsediyorlarmış; tıpkı senin gibi. *Onlarla* temasa geçip hikayelerini dinlesen iyi olur.”

Thea yeniden nefes almaya başladı ama gözyaşlarına engel olamıyordu. “Ah, Aradia. Çok sağol.”

“İyi şanslar, Thea. Sana da Eric. Nereye giderseniz gidin şansınız bol olsun.”

Direksiyonda sessizce’oturan Eric uzanıp Aradia’nın eline hafifçe dokundu. “Sana da bol şans.” Sesine bakılırsa kafası gerçekten karışmıştı ama belli etmemeye çalışıyordu.

Sonra yola çıktılar. Thea arkasına baktığında Blaise’in dudaklarındaki gülümsemenin küçüldükçe küçüldüğünü gördü. Bir rüzgar estiğinde kuzenin saçı uçtu. İşte o sırada Blaise, her zaman beklenebilecek en son şeyi yapan karanlık ve gizemli tanrıça Afrodit gibi göründü.

Eric dükkandan iyice uzaklaşana kadar cipi hızla sürdü, sonra küçük bir sokakta kaldırıma yanaştı. Dikkatle Thea’ya baktı. “Benim buna bağıışıklığım mı var? Çünkü hala her şeyi hatırlıyorum. Yoksa hala vakti var da bir anda mı çarpacak?”

Thea onu öptü.

Sonra çılgın gibi kahkaha atmaya başladı.

“Hayır. Hayır.”

“Yani gerçekten kurtulduk mu? Güçlerin devam edecek mi?”

“Evet! Evet!”

Eric’i ikna edene kadar defalarca anlatmak zorunda kaldı. Ama sonunda Eric anladığında yüzü yumuşadı. Şimdi ılık ılık bir gülümsemeyle bakıyordu. Thea’ya sarılıp onu salladı, sonunda cipten fırlayıp haykırdı. “Her şey yolunda! Süpersin Blaise! *Her şey yolunda! Evet!*”

“Eric!”

Eric yumruğunu cipe indirdi.

“Eric, arabaya bin, aptal! Etrafta Gece İnsanları olabilir.” Sonra kendini tutamadan aşk ve şükran duygularıyla rahatlayarak seslendi, “Hadi *gel*.” Kollarını açtı.

Eric sıçrayarak yanına geldi. Kollarıyla Thea’yı sarmıştı, Thea onun nefesini saçlarında hissedebiliyordu. Birbirlerine çok yaklaşıyorlardı.

“Çok mutluyum,” dedi Eric. “Seni seviyorum cadı.”

Thea hem ağlıyor hem de gülüyordu. “Ben de seni seviyorum.”

Eric onun alnından öptü. Thea, Eric’i yanağından öptü. Sonra uzun süre orada kalıp öpüştiler. Thea az önce ağlayıp güldüğünü, dışarıda bir dünya olduğunu çoktan unutmuştu.

Sonra birbirlerinin kucağında karanlıkta öylece oturdular. Sadece nefesleri duyuluyordu. Güvendeydiler. Birbirlerine bağlanmışlardı.

Thea, kendisini gerçekten tanıyan, onun gözleriyle görebilen biriyle birlikteydi. Ruh eşiyle birlikteydi. Ve artık biri peşlerine düşer diye korkmadan ülmesinden korkmadan birlikte olmakta özgürdüler.

Thea’nın içi sevinç ve huzurla doluydu.

Yine de sessiz bir hüzne engel olamıyordu. Bu özgürlüğün bir bedeli olmuştu. Hala sürgündeydi, ailesinden koparılmıştı. Büyükannesini kaybetmişti. Blaise’le görüşse bile gizli gizli görüşmek zorundaydı. Bir sürü şeyden vazgeçmişti. Hatta *neredeyse* her şeyden vazgeçmişti.

Ama pişman değildi. Eric'in sıcak ve sert kollarının arasında pişman olmasına gerek yoktu. Dışarıda Gece Dünyası savaş verirken, insanlar tehdit altındayken pişman olamazdı.

Ya şimdi? diye merak etti.

Bu sorunun net bir cevabı yoktu ama tuhaf bir şekilde Thea korkuyordu. Aklına bir sürü seçenek geliyordu ve hepsi de birbirinden heyecan vericiydi.

Az sonra Eric'in evine gideceklerdi, annesi biraz şaşırsa da cömert davranacaktı. Roz her zamanki gibi yüzünü ekşitecek ama Thea'nın varlığından memnun olacaktı. Ve haftaya Thea yine okula başlayacak ve zooloji dersine yazılacaktı.

Bursla Davis Üniversitesi'ne gidecek, veteriner olacak, tüm gücünü hayvanları iyileştirmek için kullanacaktı. Belki de kurtlara ya da fillere merak saracak, doğa bilimci olacak ve uzak diyarlarda türleri inceleyecekti. Ya da Eric'le birlikte Bud gibi bir köpek sahipleneceler, insanların köpekleri daha iyi anlayabilmesi için birlikte bir kitap yazacaklardı.

Belki de Şafak Meclisi'ni bulup, Yakılma Dönemini unutmak isteyen cadılarla tanışacaktı. Hep birlikte insanları büyüyle yeniden tanıtırırken, Rosamund coşkulu fikirleriyle büyüyecek, tüm Hellewise efsaneleriyle gurur duyacaktı.

Hatta belki vampir kuzenleriyle buluşup ruh eşi kavramının gerçekten yeniden gündemde olup olmadığını öğrenecekti. Ve birbirine sıkı sıkıya bağlı bir grup oluşturup diğer genç Gece İnsanları'nı radikal fikirleriyle etkileyecek, yepyeni bir devrimin ilk adımlarını atacaklardı.

Belki Redfern ve Harman ailelerinin yeni nesli, insanlarla yeni işbirlikleri kuracaklardı. Belki nefret sonunda bitecekti.

Belki kadim güçler uyanıyor, yeni bir dönem başlıyordu. Belki dünya değişime hazırdı.

Tek bir şey kesindi.

Olasılıkların sonu yoktu.

Eric'e sarıldığında onun nefesini hissetti ve geceyle yeniden barıştı.

1. BÖLÜM

Gillian Lennox o gün ölmeye niyetli değildi. Öfkeliydi ama. Öfkeliydi, çünkü eve dönmek üzereyken okul otobüsünü kaçırmıştı, çok üşümüştü, Noel'e sadece iki hafta kalmıştı ve en önemlisi, kendisini çok ama çok yalnız hissediyordu.

Güneybatı Pennsylvania'nın tüm köy yolları gibi rüzgarlı ve inişli çıkışlı olan تنها yolun kenarından yürürken, yoluna çıkan kar yığınlarını öfkeyle tekmeliyordu.

Berbat bir gündü. Gökyüzü can sıkıcıydı ve kar bile bezgin görünüyordu. Ve Gillian'ın sanat projesini bitirmesini beklemesi gereken Amy Nowick, Gillian'ı almadan çekip gitmişti. Hem de yeni erkek arkadaşıyla.

Tabii masum bir unutkanlık olmalıydı bu yaptığı. Zaten Amy'yi kıskanmıyordu. Daha bir hafta önce ikisi de on altı yaşına basmış-

tı ve ikisi de henüz hiç kimseyle öpüşmemiştii, ama hayır, Gillian Amy'yi hiç kıskanmıyordu.

Gillian sadece eve gitmek istiyordu.

Tam o sırada bir ağlama sesi duydu.

Durup etrafına bakındı. Duyduğu sanki bir bebek sesiydi –belki de bir kedi. Sanki orman tarafından geliyordu.

Aklına ilk Paula Belizer geldi. Ama saçmaydı. Küçük kızın, bu yolun sonlarında bir noktada ortadan kaybolmasının üzerinden bir yıldan fazla zaman geçmişti.

Ağlama sesi yine duyuldu. Çok zayıf ve çok uzaktı –sanki ormanın derinliklerinden geliyordu. Bu sefer insan sesine daha çok benziyordu.

“Merhaba? Hey, orada biri mi var?”

Cevap gelmedi. Gillian, yoğun meşe ve ceviz ağaçlarıyla kaplı ormana doğru baktı. Eğri büğrü, çıplak ağaçların arkasını görmeye çalışıyordu. Manzaranın pek davetkar olduğu söylenemezdi. Hatta oldukça ürkütücüydü.

Gillian gözleriyle yolun iki tarafını da kontrol etti. Kimse yoktu. Gerçi şaşırarak bir şey yoktu çünkü buradan araba bile nadiren geçerci.

Burada yalnız *değilim*, diye geçirdi içinden Gillian. *Ay, ne güzel bir gün, hadi ormandaki ağaçların arasında neşeyle koşalım* tipinde biri hiç olmamıştı. Cesur olmadığından bahsetmeye bile gerek yoktu.

Ama orada başka kim vardı? Ve yapılabilecek başka ne vardı?

Birilerinin başı dertteydi.

Sol kolunu da sırt çantasının kemerinden geçirerek çantayı dengeledi, bu sayede elleri de serbest kalmıştı. Sonra dikkatli adımlarla, ormanın kıyısında aşağı inen karla kaplı tepeciğe tırmanmaya başladı.

“Merhaba?” Bağırıldıkça cevap alamayınca kendisini aptal gibi hissediyordu. “Selam! Merhaba!”

İleride bir yerlerden zayıf ama sürekli duyulan sestən başka hiçbir şey yoktu.

Gillian, karlara bata çıka tepeden inmeye başladı. Kilolu bir kız değildi ama toz halindeki kar henüz buz tutmadığından ayağını attığında bileğine kadar batıyordu.

Harika, iyi ki spor ayakkabılarımı giymişim, diye hayıflandı. Soğğun ayaklarını ısırmaya başladığını hissedebiliyordu.

Ormana girdiğinde kar yüksekliği azaldı. Ağaçların altında uzanan bembeyaz kar tabakasının üzerinde hiçbir iz yoktu –ve dışarıdaki dünyadan kopmuşsunuz gibi rahatsız edici bir his yaratıyordu. Sanki vahşi doğanın ortasında kalmıştı.

Üstelik her yer *sessizdi*. Gillian, ormanın içinde ilerledikçe sessizlik daha da derinleşiyordu. Ağlama sesini duyabilmek için durmak ve nefesini tutmak zorunda kaldı.

Sol tarafta, dedi kendi kendine. Yürümeye devam et. Korkacak hiçbir şey yok!

Ama artık seslenmeye korkuyordu.

Burada *acayip* bir şeyler var...

Ormanın içine ilerledikçe ilerledi. Artık yol, çok arkasında kalmıştı. Karın üzerinde tilki ve kuş izleri gördü –ama insana dair hiçbir işaret yoktu.

Ağlama sesi artık tam önündeydi ve daha yakındı. Gillian sesi rahatlıkla duyabiliyordu.

Pekala, şu büyük tepeciği de tırman. Evet, sen bunu *yapabilirsin*. Yukarı, yukarı. Ayaklarının üşümesine takılma.

Engibeli zeminde yalpalayarak yürürken rahatlatıcı bir şeyler düşünmeye çalıştı. Belki bu konu hakkında *Viking Postası*'na bir haber yaparım ve herkesin hoşuna gider... Bir dakika. Birini kurtarmak

havalı bir şey mi, yoksa tam tersi mi? Birini kurtarmak, havalı olmayacak kadar iyi bir davranış mı?

Bu önemli bir soruydu çünkü Gillian'ın sadece iki tutkusu vardı: 1) David Blackburn ve 2) okulun popüler çocuklarının katıldığı partilere davet edilmek. Ve bunların her ikisi de havalı olmakla çok yakından ilgiliydi.

Bir popüler olabilse, kendiyle ilgili kendini iyi hissedebilse, zaten arkası çorap söküğü gibi gelecekti. Harika bir insan olmak ve dünya için bir şeyler yapmak çok daha kolay olacaktı. Sevilen ve kabul gören biri gibi hissetse hayatına yön vermesi de kolaylaşacaktı. Keşke bu kadar utangaç, kısa boylu ve çocuksu olmasaydı.

Tepeciğin en üst noktasına geldiğinde dengede durabilmek için bir dala tutundu. Sonra dalı bırakmadan bir nefes koyverip etrafına bakındı.

Hiçbir şey göremiyordu. Aşağıda sessiz orman, bir dereye doğru uzanıyordu.

Üstelik şimdi bir şey de *duyulmuyordu*. Ağlama sesi durmuştu.

Ah, bir *bu* eksikti!

Gerginlikten tüm bedenine ateş bastığını hisseden Gillian korkusuna boşverip bağırdı. “Hey! Hey, hala orada mısınız? Beni duyabiliyor musun? Sana yardıma geliyorum.”

Sessizlik. Sonra, çok hafif bir ses.

Tam ön tarafından.

Aman Tanrım, diye geçirdi içinden Gillian. *Dere*.

Çocuk dereyeydi ve her geçen saniye zayıf düşerek bir şeye tutunmaya çalışıyor olmalıydı...

Gillian kah kayarak kah yalpalayarak tepeden aşağı inerken karlar topak topak her yerine yapışıyordu.

Kalbi deli gibi atarken nefesi kesilmiş bir halde derenin kıyısında durdu. Aşağı bakarken güröl güröl akan suyun kıyısında gül yapraklarına benzeyen kırılğan buz tabakalarını görebiliyordu. Sıçrayan sular, otların üzerine pırlanta taneleri gibi yapışmıştı.

Ama canlıya benzer hiçbir şey yoktu. Gillian telaşla karanlık suyun yüzeyini taradı.

“Kimse var mı?” diye seslendi. “Beni duyabiliyor musun?”

Kimse cevap vermedi. Sudaki kayalar. Kayalara tutunmuş kuru dallar. Akan derenin sesi.

“*Neredesin?*”

Artık ağlama sesini duyamıyordu. Derenin gürültüsü çok bas-kındı.

Belki çocuk suya batmıştı.

Gillian suyun altında ıslak bir kafa ya da bir şekil görebilmek için öne doğru eğildi. Daha da eğildi.

Sonra –bir hata yaptı. Dengesi hafifçe bozuldu. Ayağının altı buz tabakasıydı. Kollarını çırpıyor ama bir türlü dengesini toplamıyordu...

Uçuyordu. Tutunabileceği hiçbir şey yoktu. Korkamayacak kadar şaşkındı.

Buz gibi bir şok eşliğinde suya çarptı.

2. BÖLÜM

Her şey kafa karışıklığı ve dondurucu soğuktan ibaretti. Kafası suyun altındaydı ve durmaksızın yuvarlanıp duruyordu. Göremiyor, nefes alamıyordu ve yön duygusunu tamamen yitirmişti.

Sonra başı sudan çıktı. Çıkar çıkmaz da iradesi dışında derin bir nefes aldı.

Kolları hala çırpınıyordu ama galiba sırt çantasına dolanmışlardı. Olduğu noktada dere yatağı genişti ve su çok güçlü akıyordu. Akıntıyla birlikte sürükleniyordu ve her saniye sanki ağzı daha fazla suyla doluyordu. Artık tek derdi, bir sonraki su yüzeyine çıkışında yeterince nefes alabilmektir.

Her şey soğuktu. Sadece ısı anlamında değil, *acı veren* bir soğuk. Öleceğim.

Hafif uyuşmuş zihni bunun farkındaydı ama bedeni inat ediyordu. Sanki bedeninin ayrı bir beyni vardı ve durumla mücadele et-

mekten asla vazgeçmeyecekti. Bedeni sırt çantasından kurtuldu, böylece kayak ceketinin kaldırma gücü onun su üstünde kalmasına yardımcı oldu. Bu arada bacakları da sürekli tekmeler atıyor, ayağa kalabilmek için derenin dibini bulmaya çalışıyordu.

İşe yaramıyordu. Dere yatağı, orta bölümünde sadece bir buçuk metre derinliğindeydi ama yine de Gillian'ın boyunu birkaç santim geçiyordu.

Gillian çok küçük ve zayıftı. Akıntıya karşı bedenini bir türlü kontrol edemiyordu. Ve soğuk, bütün gücünü korkutucu bir hızla baltalıyordu. Her saniye kurtulma şansı daha da azalıyordu.

Sanki dere ondan nefret eden bir canavardı ve asla gitmesine izin vermeyecekti. Gillian'ı kayalara çarpıyor, buz gibi düz bir yere tutunacakken onu alıp götürüyordu. Üstelik birkaç saniye sonra, başını suyun üstünde tutamayacak kadar halsiz düşecekti.

Bir şeye tutunmalıyım.

Bedeni ona bunu söylüyordu. Bu tek şansıydı.

İşte orada. İleride, derenin sol yakasında ağaç kökleri görünen bir kara uzantısı. Oraya ulaşması *gerekiyordu. Tekmele. Suyu tekmele.*

Bütün gücüyle suda ayaklarını çırpı ve az daha yanından geçip gidiyordu. Ama bir şekilde tutundu. Ağaç kökleri, kollarından bile kalındı. Tıpkı buzdan yılanlar gibi kaygan bir kördüğüm.

Gillian bir kolunu, ağacın doğal kıvrımlı köklerinden birine sarıldı ve sonunda kendisini sabitleyebildi. Ah –evet, artık nefes alabiliyordu. Ama vücudu hala sudaydı ve su da onu alıp götürmek için elinden geleni ardına koymuyordu.

Sudan hemen çıkmalıydı. Ama bu imkansızdı. Köklere tutunması bile zordu. Zayıf düşmüş ve uyuşmuş kollarıyla kendisini kıyıya çekemezdi.

O saniye içi nefretle doldu. Dereye değil, kendisine kızıyordu. Çünkü fazlasıyla küçük, zayıf ve çocuksuydu. Bu özellikleri onu *öldürecekti*. Ölecekti ve her şey *şu anda* gerçekleşiyordu, üstelik bu yaşadıklarının hepsi fazlasıyla gerçekti.

Sonra neler olduğunu asla tam olarak hatırlayamadı. Zihni onu boşlamıştı ve daha yükseğe çıkmak için hissettiği öfke ve yakıcı ıhtiyaçtan başka hiçbir şey önemli değildi. Bacakları suyu tekmeliyordu, çırpınıyordu ve içinde küçük bir parçası, kaya ve köklere her çarpışığında canının yandığını biliyordu. Ama önemli olan tek şey, her santimini uyuşturan çaresizliği alt edip suyu iyice emmiş elbiseleriyle dereden çıkabilmektir.

Sonra kendini kıyıda buldu. Ağaç köklerinin ve karların üzerinde yatıyordu. Görüşü pek net değildi. Ağzını sonuna kadar açmış nefes almak için çırpınıyordu. Hayattaydı.

Gillian uzun bir süre orada yattı. Bedeni rahatlamayla gevşerken soğğun farkında olduğu pek söylenemezdi.

Başardım! Artık iyiyim.

Oysa kalkmaya çalıştığında aslında iyi olmakla uzaktan yakından ilgisi olmadığını anlayacaktı.

Ayakta durmaya çalıştığında bacakları altında bükülüverdi. Kasları jöle gibiydi.

Ve... *üşüyordu*. Neredeyse donmuştu. Sırılsıklam elbiseleri, ortaçağ şövalyelerinin zırhları kadar ağır geliyordu. Eldivenleri derede kaybolmuştu. Şapkası gitmişti. Sanki aldığı her nefeste biraz daha üşüyordu. Sonunda bir anda şiddetli bir titremeye tutuldu.

Yolu bul... Yola çıkmam lazım. Ama yol hangi yönde kaldı?

Akıntıyla bir yerlere sürüklenmişti –ama nereye? Yol ne kadar uzaktaydı?

Önemli değil. Dereden uzaklaş yeter, diye düşündü Gillian. Düşünmek bile başlı başına zordu.

Zaten kaskatı ve güçsüz hissediyordu, üstüne bir de titremesi eklendiğinden, yıkılmış ağaçların ve dalların üzerinden tırmanması çok zor oldu. Kıpırmızı, şiş parmakları bir yere tutunmak istediğinde kapanmıyordu.

Çok üşüyorum. Neden titrememi durduramıyorum?

Başının büyük dertte olduğunu çok iyi biliyordu. Yola -kısa sürede- ulaşamazsa hayatta kalması zordu. Yine de içindeki alarmları harekete geçirmesi giderek zorlaşıyordu. Tuhaf bir umursamazlık hali onu ele geçiriyordu. Birbirine geçmiş çıplak ağaçlar, sanki bir perimasilinden fırlamış gibi görünüyordu.

Sendiliyor, karlara batıp çıkıyordu. Nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Dümdüz ilerliyordu. Tek gördüğü de ilerlediği yoldu. Karan fırlamış, koyu renkli bir kayayı fark etti. Ardından önüne, üzerinden atlamasını ya da etrafını dolaşmasını gerektiren bir büyük dal çıktı.

Sonra birden kendini yüzüstü yerde yatarken buldu. Düşmüştü. Tekrar ayağa kalkmak için büyük çaba harcadı.

Bu kıyafetler... çok ağır. Üstümden çıkarmam lazım.

Yine içinden bunun yanlış olacağını biliyordu. Beyni soğuktan etkilenmişti. Vücut sıcaklığı fazla düştüğü için başı dönüyordu. Ondan ayrı düşünen beyni, giysileri çıkarmanın yanlış olduğunun farkındaydı. Gillian uyuşuk parmaklarıyla kayak ceketinin fermuarını açarken beyni ona direniyordu.

Tamam. Sonunda çıkardım. Artık daha rahat yürüyebilirim.

Oysa daha iyi yürüyemiyordu. Sürekli düşüyordu. Durmadan düşüyor, sendeleyerek kalkıyor, sonra yeniden düşüyordu. Ve her seferinde ayağa kalkması daha da zor oluyordu.

Fitilli kadife pantolonu, bacaklarının üzerindeki buz levhalar gi-biydi. Belli belirsiz bir kızgınlıkla pantolonuna baktı ve tamamen karla kaplandığını gördü.

Pekala, belki pantolonumu da çıkarmalıyım?

Fermuarı nasıl açması gerektiğini hatırlayamıyordu. Artık hiçbir şey düşünemiyordu. Artık titremeleri de seyrelmeye başlamıştı ve her seferinde nöbetler daha geç geliyordu.

Sanırım... bu iyi bir şey. Herhalde o kadar da üşümüyorum.

Sadece biraz dinlenmem gerekiyor.

Beyninin çok uzak kalan bölümü çaresizce itiraz ederken, Gillian karın ortasında yere oturdu.

Küçük bir açıklıktaydı. Tamamen ıssız görünüyordu. Etrafındaki yumuşacık beyaz halıda ayak izlerini bırakan minik tarla faresi bile gitmişti. Yukarıda, aşırı sarkmış dallar karlı bir kubbe oluşturunuyordu.

Ölmek için çok huzurlu bir yerdi.

Gillian'ın titremesi durdu.

Artık her şey sona ermişti. Vücudu artık titremeyle kendisini ısıtamıyordu ve pes etmek üzereydi. Dahası vücudu kış uykusuna dalmaya çalışıyordu. Bütün işlevlerini kapatıyor, nefesini ve kalp atışlarını yavaşlatıyor, kalan beden ısını koruma altına alıyordu. Yardım gelene kadar hayatta kalmak için çabalıyordu.

Ama kimsenin geldiği yoktu.

Kimse Gillian'ın orada olduğunu bilmiyordu. Babası eve gide ne ya da annesi uyanana kadar saatler geçecekti. O zaman bile Gillian'ın hala eve gitmemiş olması onları endişelendirmeyecekti. Onun Amy'yle birlikte olduğunu düşüneceklerdi. Birinin aklına onu aramak geldiğindeyse her şey için çok geç olacaktı.

GECE DÜNYASI

NO.
1

Vampirler, kurtadamlar, cadılar. Biz farkında olmasak da hepsi aramızda yaşıyor. Ve onların gizli topluluğu Gece Dünyası'nın çok sıkı kanunları var. Bir insana aşık olmaksızın Gece Dünyası'nın bütün kanunlarını çiğnemek anlamına geliyor.

Gizli Vampir'de, Poppy, o yazın sonsuza kadar süreceğini düşünüyor. Ölümcül bir hastalığa yakalandığı teşhis edildiğindeyse tek kurtuluş umudu arkadaşı ve gizli aşkı James.

Bu dünyadan olamayacak kadar yakışıklı James, Poppy'yi ölümsüzleştirebilirdi. Ama önce Gece Dünyası'nın sıkı kanunları karşısında, birçok şeyi göze almak zorundalar.

Karanlığın Kızları'nda, Gece Dünyası'ndan kaçan üç kız kardeş, ıssız evlerini terk edip insanların arasında yaşamaya karar veriyor. Ağabeyleri Ash, onları geri götürmekle görevliyse de, kardeşlerinin güzel arkadaşına aşık olduğunda her şey bir anda altüst oluyor.

İki cadı kuzen, okul aşkları için savaşıyor.
Kara büyü ile beyaz büyü'nün savaşıysa *Büyülü Aşk'ta*.

Facebook

Artemis Severler!

ARTEMIS

ISBN 978-605-4482-85-6

9 786054 482856

www.artemisyyayinlari.com

L. J. Smith, tamamı çocuklar ve gençler için yazılmış yirmiyi aşkın kitaba imza attı. California'da, Point Reyes Milli Parkı yakınlarındaki ufak bir kır evinde yaşıyor. Ağaçlar, hayvanlar, uçsuz bucaksız kumsallar ve gezilmeye değer bir sürü yer... Smith için hayat böyle bir şey! O ve kitapları hakkında daha fazlasını öğrenmek için www.ljanesmith.net adresine tıklayın. Romanları ve karakterleri hakkında bilgi edinmek için sitesini ziyaret edin. Yeni kitaplarından bölümler de sizi bekliyor olacak.